Võng Du Chi Diễn Kĩ Nhất Lưu

Contents

Võng Du Chi Diễn Kĩ Nhất Lưu **3**

1. Chương 1: Quay Ngựa Giáp (thượng) . . . 4
2. Chương 2: Quay Ngựa Giáp (trung) . . . 7
3. Chương 3: Quay Ngựa Giáp (hạ) . . . 11
4. Chương 4: Leo Cây (thượng) . . . 15
5. Chương 5: Leo Cây (trung) . . . 21
6. Chương 6: Leo Cây (hạ) . . . 25
7. Chương 7: Có Duyên Phận (thượng) . . . 28
8. Chương 8: Có Duyên Phận (trung) . . . 33
9. Chương 9: Có Duyên Phận (hạ) . . . 37
10. Chương 10: Thăng Cấp Lộ (thượng) . . . 41
11. Chương 11: Thăng Cấp Lộ (trung) . . . 45
12. Chương 12: Thăng Cấp Lộ (hạ) . . . 49
13. Chương 13: Tiểu Cùng (thượng) . . . 53
14. Chương 14: Tiểu Cùng (trung) . . . 58
15. Chương 15: Tiểu Cùng (hạ) . . . 62
16. Chương 16: Định Mục Tiêu (thượng) . . . 66
17. Chương 17: Định Mục Tiêu (trung) . . . 70
18. Chương 18: Định Mục Tiêu (hạ) . . . 74
19. Chương 19: Giằng Co Kỳ (thượng) . . . 78
20. Chương 20: Giằng Co Kỳ (trung) . . . 82
21. Chương 21: Giằng Co Kỳ (hạ) . . . 86
22. Chương 22: Trong Sáng Hóa (thượng) . . . 90
23. Chương 23: Trong Sáng Hóa (trung) . . . 94
24. Chương 24: Trong Sáng Hóa (hạ) . . . 98
25. Chương 25: Nguyệt Lão Từ (thượng) . . . 101
26. Chương 26: Nguyệt Lão Từ (trung) . . . 106
27. Chương 27: Nguyệt Lão Từ (hạ) . . . 109
28. Chương 28: Khiêu Chiến Đấu (thượng) . . . 113
29. Chương 29: Khiêu Chiến Đấu (trung) . . . 119
30. Chương 30: Khiêu Chiến Đấu (hạ) . . . 122
31. Chương 31: Di Động Mới (thượng) . . . 125
32. Chương 32: Di Động Mới (trung) . . . 129
33. Chương 33: Di Động Mới (hạ) . . . 132
34. Chương 34: Đại Đạo Diễn (thượng) . . . 136
35. Chương 35: Đại Đạo Diễn (trung) . . . 140
36. Chương 36: Đại Đạo Diễn (hạ) . . . 143
37. Chương 37: Họa Xuất Khẩu (thượng) . . . 147
38. Chương 38: Họa Xuất Khẩu (trung) . . . 151
39. Chương 39: Họa Xuất Khẩu (hạ) . . . 156
40. Chương 40: Tìm Thế Thân (thượng) . . . 159
41. Chương 41: Tìm Thế Thân (trung) . . . 163

42. Chương 42: Tìm Thế Thân (hạ) . . . 167
43. Chương 43: Dự Tiệc Cưới (thượng) . . . 171
44. Chương 44: Dự Tiệc Cưới (trung) . . . 175
45. Chương 45: Dự Tiệc Cưới (hạ) . . . 179
46. Chương 46: Lộ Chân Tướng (thượng) . . . 183
47. Chương 47: Lộ Chân Tướng (trung) . . . 186
48. Chương 48: Lộ Chân Tướng (hạ) . . . 189
49. Chương 49: Ám Đấu (thượng) . . . 192
50. Chương 50: Ám Đấu (trung) . . . 197
51. Chương 51: Ám Đấu (hạ) . . . 203
52. Chương 52: Minh Đấu (thượng) . . . 207
53. Chương 53: Minh Đấu (trung) . . . 210
54. Chương 54: Minh Đấu (hạ) . . . 214
55. Chương 55: Giấu Tật Xấu (thượng) . . . 218
56. Chương 56: Giấu Tật Xấu (trung) . . . 223
57. Chương 57: Giấu Tật Xấu (hạ) . . . 228
58. Chương 58: Lật Bài (thượng) . . . 236
59. Chương 59: Lật Bài (trung) . . . 240
60. Chương 60: Lật Bài (hạ) . . . 244
61. Chương 61: Dương Cự Sâm (thượng) . . . 248
62. Chương 62: Dương Cự Sâm (trung) . . . 251
63. Chương 63: Dương Cự Sâm (hạ) . . . 255
64. Chương 64: Quyết Định Album (thượng) . . . 258
65. Chương 65: Quyết Định Album (trung) . . . 261
66. Chương 66: Quyết Định Album (hạ) . . . 264
67. Chương 67: Đàm Giao Dịch (thượng) . . . 268
68. Chương 68: Đàm Giao Dịch (trung) . . . 273
69. Chương 69: Đàm Giao Dịch (hạ) . . . 277
70. Chương 70: Đồng Hành (thượng) . . . 281
71. Chương 71: Đồng Hành (trung) . . . 285
72. Chương 72: Đồng Hành (hạ) . . . 288
73. Chương 73: Chân Tướng Sắc Lang (thượng) . . . 291
74. Chương 74: Chân Tướng Sắc Lang (trung) . . . 296
75. Chương 75: Chân Tướng Sắc Lang (hạ) . . . 298
76. Chương 76: Bị Phát Hiện (thượng) . . . 302
77. Chương 77: Bị Phát Hiện (trung) . . . 305
78. Chương 78: Bị Phát Hiện (hạ) . . . 308
79. Chương 79: Tại Tiệc Cưới (thượng) . . . 311
80. Chương 80: Tại Tiệc Cưới (trung) . . . 314
81. Chương 81: Tại Tiệc Cưới (hạ) . . . 317
82. Chương 82: Hồng Môn Yến (thượng) . . . 320
83. Chương 83: Hồng Môn Yến (trung) . . . 323
84. Chương 84: Hồng Môn Yến (hạ) . . . 327
85. Chương 85: Đối Sách (thượng) . . . 330
86. Chương 86: Đối Sách (trung) . . . 333
87. Chương 87: Đối Sách (hạ) . . . 338
88. Chương 88: Giận Dỗi (thượng) . . . 344
89. Chương 89: Giận Dỗi (trung) . . . 348
90. Chương 90: Giận Dỗi (hạ) . . . 352
91. Chương 91: Ở Chung (thượng) . . . 355
92. Chương 92: Ở Chung (trung) . . . 359
93. Chương 93: Ở Chung (hạ) . . . 362
94. Chương 94: Trọng Trách (thượng) . . . 367
95. Chương 95: Trọng Trách (trung) . . . 371

96. Chương 96: Trọng Trách (hạ) . . . 374
97. Chương 97: Thương Lượng (thượng) . . . 377
98. Chương 98: Thương Lượng (trung) . . . 383
99. Chương 99: Thương Lượng (hạ) . . . 386
100. Chương 100: Gay Cấn (thượng) . . . 390
101. Chương 101: Gay Cấn (trung) . . . 394
102. Chương 102: Gay Cấn (hạ) . . . 397
103. Chương 103: Rối Rắm (thượng) . . . 401
104. Chương 104: Rối Rắm (trung) . . . 405
105. Chương 105: Rối Rắm (hạ) . . . 409
106. Chương 106: Bận Rộn (thượng) . . . 412
107. Chương 107: Bận Rộn (trung) . . . 415
108. Chương 108: Bận Rộn (hạ) . . . 419
109. Chương 109: Bước Ngoặt (thượng) . . . 422
110. Chương 110: Bước Ngoặt (trung) . . . 426
111. Chương 111: Bước Ngoặt (hạ) . . . 431
112. Chương 112: Tương Lai Tươi Sáng (thượng) . . . 435
113. Chương 113: Tương Lai Tươi Sáng (trung) . . . 438
114. Chương 114: Tương Lai Tươi Sáng (hạ) . . . 443
115. Chương 115: Giãi Bày Tâm Sự (thượng) . . . 446
116. Chương 116: Giãi Bày Tâm Sự (trung) . . . 449
117. Chương 117: Giãi Bày Tâm Sự (hạ) . . . 453
118. Chương 118: Tấn Công Vs Phòng Thủ (thượng) . . . 456
119. Chương 119: Tấn Công Vs Phòng Thủ (trung) . . . 460
120. Chương 120: Tấn Công Vs Phòng Thủ (hạ) . . . 464
121. Chương 121: Cùng Cố Gắng (thượng) . . . 471
122. Chương 122: Cùng Cố Gắng (trung) . . . 474
123. Chương 123: Cùng Cố Gắng (hạ) . . . 477
124. Chương 124: Ai Kiên Quyết Hơn (thượng) . . . 481
125. Chương 125: Ai Kiên Quyết Hơn (trung) . . . 485
126. Chương 126: Ai Kiên Quyết Hơn (hạ) . . . 489
127. Chương 127: Cứu Binh Đến (thượng) . . . 492
128. Chương 128: Cứu Binh Tới (trung) . . . 496
129. Chương 129: Cứu Binh Tới (hạ) . . . 500
130. Chương 130: Được Và Mất (thượng) . . . 505
131. Chương 131: Được Cùng Mất (trung) . . . 508
132. Chương 132: Được Cùng Mất (hạ) . . . 512
133. Chương 133: Đại Kết Cục (thượng) . . . 515
134. Chương 134: Đại Kết Cục (trung) . . . 519
135. Chương 135: Đại Kết Cục (hạ) . . . 523
136. Chương 136: Phiên Ngoại : Chinh Long (nhất) . . . 527
137. Chương 137: Phiên Ngoại: Chinh Long (nhị) . . . 531
138. Chương 138: Phiên Ngoại: Chinh Long (tam) . . . 534
139. Chương 139: Phiên Ngoại: Chinh Long (tứ) . . . 538
140. Chương 140: Phiên Ngoại: Chinh Long (ngũ) . . . 542
141. Chương 141: Phiên Ngoại: Chinh Long (lục) . . . 545
142. Chương 142: Phiên Ngoại:tụ Hội (thượng) . . . 550
143. Chương 143: Phiên Ngoại: Tụ Hội (hạ) . . . 553
144. Chương 144: Phiên Ngoại: Đoàn Viên . . . 557

Võng Du Chi Diễn Kĩ Nhất Lưu

Giới thiệu

Editor : NguyệtThể loại: đam mỹ, hài, hiện đại, thần tượng, võng du. Kiều Dĩ Hàng vốn dĩ mọi chuy

Đọc và tải ebook truyện tại: http://truyenclub.com/vong-du-chi-dien-ki-nhat-luu

1. Chương 1: Quay Ngựa Giáp (thượng)

"Quét ngang Càn Khôn¡'

"Quét ngang Càn Khôn¡'

"Quét ngang Càn Khôn¡'

"…"

Hắn một bên lẩm nhẩm, một bên thủ thế trung bình tấn không ngừng ra chưởng. Dưới lôi đài, người tựa như sóng biển, hắn đánh ngã lớp này ngay lập tức lớp khác ào lên. Hắn cười ha ha, tâm tình thư sướng không gì sánh nổi.

…

"Lang tới¡'

Một thanh âm bén nhọn lọt vào tai khiến hắn cả kinh mà tỉnh, tay vô thức sờ hướng điện thoại di động ở bên giường. Màn hình điện thoại không ngừng lóe sáng vừa phát ra tiếng kêu "Lang tới! Lang tới¡'. Hắn lấy lại bình tĩnh, dụi dụi mắt rồi nghe điện. Tiếng Tiểu Chu hốt hoảng đập vào tai:

"Đại Kiều¡'

"…" Đối với cái biệt danh này, Kiều Dĩ Hàng từ trước tới này đều im lặng.

"Ngươi ngày hôm qua thực sự bị người đồ sát ở ngoài thành hả¿'

Điện thoại di động quả thực là phát minh vĩ đại, ngay cả lời chia buồn cũng nhắn nhủ rõ ràng vậy. Thế nhưng là một người còn đang hô hấp, hắn thực sự không biết phải trả lời vấn đề này thế nào. Tiểu Chu không thấy hồi âm lại càng thêm sốt ruột nói:

"Ngươi không phải bị người đồ sát trong game sao? Sẽ không phải trong hiện thực cũng bị thụ thương chứ¿'

Nếu như bị đồ sát trong game, hiện thực cũng bị thụ thương thì còn ai chơi game chứ?

… Chờ một chút, Tiểu Chu sao lại biết hắn bị người đồ sát trong game chứ?

Tình cảnh ngày hôm qua hiện lên trong óc khiến hắn xiết chặt điện thoại "Làm sao ngươi biết được¿'

Nghe được tiếng hắn, Tiểu Chu thở pháo nhẹ nhõm nói: "Toàn bộ thế giới đều biết."

Kiều Dĩ Hàng bảo trì trầm mặc. "Hắn lúc nào thành nhân sĩ nổi danh quốc tế chứ?

"Ngươi ngày hôm qua bị chém chết không phải chửi đối phương cẩu huyết lâm đầu* sao¿'

"…" Nói vô ích, không chửi bọn họ chả lẽ phải tán thưởng bọn họ khí độ bất phàm, động tác lưu sướng?! Bọn họ hẳn là phải cảm tạ hắn học thức nông cạn nếu không hắn nhất định dùng mười sáu ngôn ngữ mà chửi! Cư nhiên dụ hắn ra khỏi thành cướp trang bị, lại còn mắng hắn nhà giàu khoe của! Hắn từ khi tham gia làng giải trí hàng năm đều được bầu là một trong mười đại soái ca của làng giải trí, đâu giống nhà giàu mới nổi? Còn có, để thu thập đống trang bị đó hắn phải bỏ mất nửa tháng, không đau lòng mấy nghìn đồng cũng đau lòng thời gian hắn bỏ ra. Thời gian đó dùng để đóng quảng cáo đều có thể kiếm hơn mười vạn đó.

"Đối phương có khả năng quen hacker." Tiểu Chu chậm rãi nói, "Vì thông tin cá nhân của ngươi lộ ra."

Kiều Dĩ Hàng choáng váng: "Cái gì¿'

"Bọn họ công bố trên diễn đàn."

"…"

"Hiện tại các phương tiện truyền thông cũng biết."

Kiều Dĩ Hàng hạ giọng: "Còn có tin gì tệ hơn nữa không¿'

"Cao đổng vừa cầm lịch hoạt động của ngươi đi."

(„đổng" viết tắt của đổng sự, tức ủy viên ban giám đốc)

Cao đổng? Cao cần?

"…"

Điện thoại phòng khách rất đúng lúc vang lên.

Kiều Dĩ Hàng một bên văng "Sh*t¡', một bên bỏ điện thoại di động, mặc quần cộc phóng tới phòng khách.

Điện thoại công nghệ cao, công năng đầy đủ hiện rõ ba chữ Cao bác bì.

Hắn tiếp điện thoại, trấn địnhnói: "Cao đổng."

Cao Cần trên danh nghĩa là ủy viên của Y Mã nhưng thực tế có thể nói hắn là thái thượng hoàng của Y Mã. Đương sơ, hắn thuận miệng nói một câu muốn ăn máng khác, hôm sau tổng giám đốc Y Mã cùng các ủy viên khác lập tức dùng mười phần trăm cổ phần giữ hắn lại. Bởi vậy, có thể thấy được sức ảnh hưởng cùng tầm quan trọng của hắn tại Y Mã. Kiều Dĩ Hàng cho dù dám đùa giỡn trước mặt Mã Thụy cũng không dám đùa giỡn trước mặt Cao Cần.

„Uống qua túi huyết chưa¿' Thanh âm Cao Cần rất bình tĩnh vang lên.

Quả nhiên đã biết, Kiều Dĩ Hàng cảm thấy đau đầu.

„Lên diễn đàn trời cao biển rộng xem, xem xong nói cho ta biết ngươi có cảm tưởng gì." Cao Cần nói xong lập tức dập máy.

Đối với diễn đàn trời cao biển rộng, Kiều Dĩ Hàng nghe danh đã lâu. Hướng phát triển của ngành giải trí, chuyện tư mật của các ngôi sao, số lượng fan, lượng vé bán ra… trên cơ bản đều có thể từ nơi đó suy giải ra ít nhiều. Bất quá Kiều Dĩ Hàng từ trước tới nay đều chỉ chơi trò chơi hay nghe nhạc, rất ít lên diễn đàn. Đừng nói trời cao biển rộng, ngay cả trang web cùng blog đều giao cho trợ lý là Tiểu Chu để ý.

Hắn vọt vào phòng tắm, dội nước lạnh sau đi ra mở máy tính, kích vào diễn đàn…

Sau đó hắn bị chấn động. Quản trị và kiểm duyệt viên của diễn đàn từ trước đến nay luôn đi đầu thời đại, khi sự tình phát sinh đã ngay lập tức mở một chuyên đề „Đại Kiều cởi áo" để mọi người cùng thỏa luận. Mà khiến hắn giật mình chính là các tiêu đề —-

„Táo bạo tiểu thiên vương Kiều Dĩ Hàng bị luân ngoài thành¡'

„ Chân tướng nhà giàu mới nổi."

„Một bộ tử trang dẫn đến thảm án."

„Cẩu ba cẩu mụ bị ngộ thương."

…

Có một vài người còn mặc đồ mới diễn lại một màn. Trong video, tại sơn trại, Hàng Thiên không ngừng chửi bới. Bốn phía tụ tập một đám cường đạo giáp ất bính đinh không ngừng thét to: „Cởi y phục, cởi y phục…."

Kiều Dĩ Hàng thấy đầu ong ong.

Kỳ thực lúc bị cướp hắn căn bản không nhớ rõ mình đã nói gì. Khi đó cơn tức xông lên đỉnh đầu, hai mắt mờ đi, chửi thì cứ chửi, không để ý. Hiện tại xem lại, thấy từ ngữ đích xác có điểm — sáng ý quá…

Diễn đàn tụ tập không ít fan của hắn nhảy lên vì hắn biện hộ nhưng đại đa số ý kiến đều không thuyết phục, điểu nhân gặp tiện nhân, càng làm vụ việc thêm ầm ĩ. Bất quá chửi thì chửi nhưng bọn họ đều đối với hacker tôn trọng, hiển nhiên vì sợ chung số phận với Kiều Dĩ Hàng.

Kiều Dĩ Hàng càng xem càng buồn bực, tắt máy lên sân thượng hóng gió. Kỳ thực hắn cũng rõ ngày hôm qua chửi cay độc như vậy không chỉ bởi vì bị cướp trang bị. Trong trò chơi, bạo trang bị là việc rất thường. Hắn phiền muộn, hắn phẫn nộ nhưng không thành ra thất thố như vậy. Trên thực tế, ngòi nổ chính là việc mấy ngày trước Cao Cần gọi hắn đến nói chuyện. Nói đông nói tây một hồi nhưng ý tứ rất rõ ràng — Kim Hoa giải nam diễn viên phụ xuất sắc nhất cùng hắn vô duyên.

Hắn ra mắt được ba năm vẫn xuôi chèo mát mái. Đĩa đơn đầu tiên lấy được vô số giải được công nhận là một trong những người sẽ trở thành thiên vương. Công ty năm nay vì hắn mà nhận một bộ phim lớn cho hắn đương vai phụ. Tuy doanh thu phòng vé không thấp nhưng vai diễn của hắn gặp nhiều chê bai. Cái gì mà người gỗ mặt gỗ, dần độn, không biết diễn xuất… Ngôn từ kịch liệt như thể diễn xuất của hắn phá hủy cả bộ phim không chừng. Tuy giám khảo Kim Hoa nể mặt Y Mã đề cử hắn, nhưng cũng chỉ đến vậy.

Đến nay hắn vẫn nhớ rất rõ, trong tiệc hơ khô thẻ tre (kết thúc quay phim), đạo diễn uống nhiều vỗ vai hắn bảo: "Diễn xuất của ngươi nếu được bằng một nửa Phong Á Luân thì tốt rồi."

Một nửa Phong Á Luân…

Kiều Dĩ Hàng mơ hồ cảm thấy trước mặt một ngọn núi khó có thể vượt qua.

Y Mã có thể nói toàn lực o bế hắn, cho hắn ra đĩa nhạc thời điểm tốt nhất, mời chế tác tốt nhất, bỏ công sức nhiều nhất giúp hắn đoạt giải. Thế nhưng hắn biết, mặc kệ cấp trên coi trọng hắn thế nào, đối công ty mà nói hoàng bài chân chính chỉ có một — đó là một năm tối đa chỉ đóng một bộ phim hoặc ra một đĩa nhạc, Phong Á Luân. Cho dù có bao nhiêu xì-căng-đan nhưng ai cũng không thể không thừa nhận, từ khi Nhan Túc Ngang sang Mỹ phát triển sự nghiệp, Phong Á Luân chính là đệ nhất thiên vương trong làng giải trí. Hát cái gì đều bán chạy, diễn cái gì vé đều hết,…

Hắn đã từng không phục, cho rằng đối phương chỉ là ra mắt sớm hơn nên có ưu thế hơn. Thế nhưng giải Thiên Thanh năm ngoái đề cử nam ca sĩ xuất sắc nhất cho hắn một bạt tai. Khán giả bình chọn, hắn thua một phiếu. Giám khảo bình chọn, hắn chỉ được có một phiếu.

Mà giải Kim Hoa lần này là cái bạt tai thứ hai.

Đương sơ, Phong Á Luân lấy liền hai giải diễn viên mới xuất sắc nhất và nam diễn viên phụ xuất sắc nhất.

So dọc so ngang đều là chênh lệch thực lực—

Chuông điện thoại phòng khách lại vang lên.

Kiều Dĩ Hàng lau mặt, xoay người quay về phòng khách.

"Ta đang đợi điện thoại của ngươi." Cao Cần nói.

Kiều Dĩ Hàng: "Ta xem diễn đàn quá nhập thần."

"Nga? Ta còn tưởng có người vọt tới nhà ngươi, chém chết ngươi chứ."

"…" Khả năng của Cao Cần tại Y Mã không ai bằng mà miệng lưỡi độc ác cũng không ai tranh được với hắn.

"Xem xong có giải pháp gì?" Cao Cần hỏi.

Kiều Dĩ Hàng: “Lần sau gặp tình huống này, ta sẽ nói hàm súc.” Quan hệ của Cao Cần và Phong Á Luân tuyệt đối không

bình thường vì vậy hắn tuyệt đối không được để Cao Cần nghe ra sự đố kỵ.

Cao Cần: “Cấm net.”

Kiều Dĩ Hàng càng hoảng sợ, “Không được.”

Cao Cần giọng vẫn không gợn sóng: “Lý do?”

“Ta mỗi ngày đều phải lên xem lời nhắn của fan trên trang web và blog mới ngủ được.” Kiều Dĩ Hàng lúc này mới nghĩ

“trang web và blog thực sự tốt biết bao”.

Cao Cần: “Nói cái gì đó thuyết phục xem.”

“Là con người mới thế kỷ hai mươi mốt, Internet giống như cơm ăn hàng ngày vậy.”

“Cấm trò chơi.” Cao Cần không đợi hắn trả lời đã nói “Không cần nói thêm, ngươi tạm ngừng hoạt động.”

Kiều Dĩ Hàng không phục “Bởi vì ta quá mê trò chơi hay tại ta chửi mắng người thô tục?” Đương sơ, Phong Á Luân uống rượu lái xe gây họa cũng không bị cấm lái xe.

“Đều không phải.” Cao Cần chậm rãi nói, “Bởi vì ngươi cãi lại ta hai lần.”

Kiều Dĩ Hàng “…”

Cao Cần nói: “Chuyện của ngươi công ty quyết định không tỏ thái độ. Ngươi cũng không cần thanh minh gì cả, chờ những…chuyện thị phi này qua đi. Tuần sau trao giải Kim Hoa, gây chuyện như vậy cũng coi như ngươi chọn con đường tốt một chút.”

“A?” Kiều Dĩ Hàng sửng sốt.

“Chí ít những người có mắt không tròng sẽ nghĩ rằng ngươi vì phẩm chất không tốt mà bị loại.”

“Đó gọi là có chút tốt đẹp.”

Cao Cần nói: “So với một người diễn xuất tệ đoạt giải thì tốt đẹp hơn rất nhiều.”

“…”Lòng tự tin của hắn bị đả kích nặng nề.

---

*Cẩu huyết lâm đầu

Theo mê tín dị đoan trước đây, nếu cẩu huyết dính trên đầu yêu nhân, thì sẽ làm cho yêu pháp mất tác dụng. Về sau được dùng để tả sự mắng chửi rất hung dữ khiến cho người bị mắng chửi giống như yêu nhân bị nhiễm phải cẩu huyết trên đầu, không có cách gì chống đỡ, bất lực không làm gì được.

2. Chương 2: Quay Ngựa Giáp (trung)

Internet một hai ngày không lên, xem ti vi, xem sách coi như thả lỏng.

Ba bốn ngày không lên, Kiều Dĩ Hàng có điểm ngồi không yên. Ngày ngày hắn không có việc gì làm đều lên diễn đàn ‘Trời cao biển rộng’ dạo qua dạo lại, theo dõi sự tình. Thực tế chứng minh: làng giải trí quả là một thế giới ‘có mới nới cũ’. Chỉ mới vài ngày mà tin tức “Đại Kiều cởi áo” tiêu thất. Các tin bài mới thay nhau nhảy lên hàng đầu rồi lại bị đẩy xuống trang hai. Thi thoảng cũng có người nhắc lại nhưng cũng rất nhanh chìm xuống. Điều này khiến hắn phải nghĩ đến vận khí của một người. Tạo ra ấn tượng cho dù là ấn tượng xấu cũng là cần thiết, chí ít so với không có tiếng tăm gì tốt hơn rất nhiều.

Đến ngày thứ năm, sức kiềm chế của hắn cư nhiên đã đến cực hạn. Nghỉ ở nhà tránh giới truyền thông, cũng không thể làm việc là thống khổ hạng nào chứ?

Tay hắn ngứa, nhịn không nổi bấm số máy Tiểu Chu.

Làm nữ trợ lý, Tiểu Chu quả thực không có điểm nào đáng chê trách.

Đối mặt mưa bom bão đạn của phóng viên, Tiểu Chu hy sinh thân mình nhỏ nhắn, bộ ngực phẳng, yểm hộ Kiều Dĩ Hàng thân cao mét tám.

Đối mặt fan hâm mộ bám dai dẳng, cô càng làm gương cho binh sĩ, dùng cánh tay gầy yếu, vòng eo mảnh khảnh, chiến đấu với quái vật to gấp trăm lần.

Đối mặt với áp lực từ cấp trên, đối mặt với Kiều Dĩ Hàng lười nhác, cô luôn hy sinh cái tôi, ở giữa đương giảm xóc dù cho bị mắng chửi sứt đầu mẻ trán.

Một người như vậy, vào một thời điểm mấu chốt thế này, làm sao Kiều Dĩ Hàng lại không muốn liên lạc?

Đầu bên kia vừa nhấc, Kiều Dĩ Hàng liền dùng giọng điệu bán làm nũng nói: "Tiểu Chu."

Tiểu Chu đang đắp mặt nạ xem ti vi nghe thấy liền giật mình, kinh hoàng nói: "Ngươi làm sao vậy?"

...

"Ta vẫn tốt." Kiều Dĩ Hàng bắt đầu tự kiểm điểm xem rốt cuộc đã "sao vậy" ít nhiều lần.

Tiểu Chu xả giận: "Là có công tác sao? Ta không có nhận được thông báo nha."

"Đều không phải. Là ta muốn mượn chứng minh thư của ngươi một chút."

Tâm Tiểu Chu có điểm bất an, "Làm gì?"

"Đừng lo, cũng không phải muốn giết người đốt nhà." Kiều Dĩ Hàng từ từ nói, "Ta chỉ muốn mượn số chứng minh thư của ngươi để đăng ký tài khoản game mà thôi." Hắn đã nghĩ qua rồi, đăng ký game đâu cần dùng chứng minh thư của mình? Dùng của người khác là được rồi.

Tiểu Chu trầm mặc thật lâu.

Đến khi Kiều Dĩ Hàng cho rằng Tiểu Chu đã ngủ gật mất rồi thì đầu dây bên kia bỗng lên tiếng: "Kỳ thực nếu là ngươi giết người phóng hỏa ta cũng không lo lắng lắm."

Mồm Kiều Dĩ Hàng có điểm ngứa: "Ý ngươi là giúp ta đăng ký game còn nguy hiểm hơn theo ta giết người đốt nhà?" Từ khi nào mà game đã nguy hiểm đến trình độ này rồi?

"Giết người đốt nhà bị bắt, ta còn có cơm tù mà ăn. Ngươi chơi game bị bắt, ta sẽ mất bát cơm. Ngươi nói ta nên tuyển cái nào?"

Kiều Dĩ Hàng đuối lý, "Ngươi không nói, ta không nói, ai biết?"

"Tài khoản Hàng Thiên của ngươi nói cho ai?"

Người nào đó thẹn quá hóa giận, "Một câu thôi, ngươi có cho mượn không?"

"Không."

"Ta sa thải ngươi."

"..."

Kiều Dĩ Hàng ghi lại số chứng minh nhân dân, mỹ mãn ngồi vào trước máy tính, kích đúp vào biểu tượng "Đùa nháo giang hồ".

Qua vài ngày, trò chơi đã trông như mới đổi mới vậy.

Hắn khoanh chân ngồi nhìn màn hình đợi, chỉ hận không thể load được nhanh hơn.

Vất vả đợi trò chơi load xong, hắn đăng ký tài khoản mới.

Khi tuyển chọn nhân vật, hắn chần chừ.

Hắn vốn là ma cũ, hiện tại người đăng ký mới không nhiều lắm. Nếu muốn làm cao thủ đương nhiên chơi tài khoản mới cũng có lợi, chí ít so với ma cũ sẽ không kém quá nhiều. Thế nhưng…

Hắn gắt gao nhìn chằm chằm Bại Kim thôn ba chữ, trong óc không ngừng hiện lên cảnh tượng bị chém chết cùng thái độ kiêu ngạo của đối phương.

Ngón tay định hạ xuống cuối cùng nhịn lại.

Từ nơi té ngã này đứng lên, nhất định hắn phải…

Dáng tươi cười của Cao Cần hiện lên.

Phải….

Dáng tươi cười càng ngày càng rõ.

…Phải nhịn xuống.

Hùng tâm tráng chí trong nháy mắt xẹp xuống.

Tuy dùng số chứng minh nhân dân của Tiểu Chu nhưng bọn họ cùng chung một con thuyền. Tiểu Chu bị thịt, hắn cũng chạy không thoát.

Ánh mắt hắn dừng lại trên màn hình một chút, ma xui quỷ khiến thế nào, hắn chọn nữ.

Nhìn thiếu nữ thướt tha trên màn hình xoay một vòng hắn cũng thấy cảnh đẹp ý vui.

Nếu đã nhịn xuống thì thẳng thắn nhịn hẳn xuống thấp nhất.

Hắn đắc ý dào dạt tạo xong nhân vật mới, bước vào Tân Thủ thôn.

Cứ như vậy, một nhà giàu mới nổi mà cái chết oanh động toàn thành biến hóa nhanh chóng thành gay Tiểu Thuyền.

(gay ở đây ý chỉ nam mà lại chơi nhân vật nữ chứ không phải ý kia ^^)

Tiểu Thuyền lắc lắc eo thon đứng ở Tân Thủ thôn, không ngừng đùa bỡn bím tóc của chính mình. Chung quanh, tất cả đều là người.

Kiều Dĩ Hàng há hốc mồm.

Hắn nhớ kỹ Tân Thủ thôn đã hoang phế từ rất lâu rồi, không nghĩ hôm nay lại thịnh vượng lên.

Mà tối kinh ngạc chính là các ID xung quanh Tiểu Thuyền—

Fan Kiều Dĩ Hàng 2012.

Hàng không giá rẻ.

Tìm kiếm Kiều Dĩ Hàng một vạn năm.

Tìm bắt Hàng gắt gao gắt gao.

….

Người hâm mộ cùng kẻ ghét hắn đều tham gia góp vui.

Ngón tay hắn tại bàn phím gõ vài cái, rất chột dạ chỉ huy Tiểu Thuyền đi làm nhiệm vụ.

—nhịn xuống là rất đúng.

Hắn bình thường rất ít có thời gian chơi. Hàng Thiên lúc trước đại bộ phận đều là tìm người luyện giúp. Ngoại trừ tạo lập nhân vật ban đầu, hắn không có luyện các cấp ban đầu nên hiện tại cái gì cũng đều mới mẻ. Cho dù luyện cái tài khoản này vĩnh viễn không xong, luyện cả trăm lần cũng thấy thật cao hứng.

Sau một giờ, hắn luyện đến cấp mười.

Nhìn Tiểu Thuyền mặc quần áo mới thưởng từ nhiệm vụ hắn có cảm giác rất thành tựu.

Cấp mười đã có thể tham gia môn phái, hắn thí điên thí dại đi tìm NPC lấy thư tiến cử sau đó đi gặp đại diện mười một môn phái.

Trong "đùa nháo giang hồ" chia làm ba loại môn phái: chính phái, tà phái và phái trung lập. Chọn loại nào cũng đều cần chú ý bởi vì cùng loại môn phái phối hợp đả quái sẽ tăng sức công kích. Chính, tà hợp tác cùng phái trung lập sức công kích bất biến. Nhưng nếu chính tà hợp tác thì sức công kích giảm tới mức khiến người sôi gan.

Chính vì vậy mà tuy hai phái chính tà tuy không đến mức cả đời không qua lại một chỗ nhưng bình thường đả quái rất ít thấy bọn họ cùng một chỗ. Có thể nói đây là game quan niệm chính tà cực mạnh.

Lần trước, Kiều Dĩ Hàng chọn ma giáo – tà giáo đệ nhất phái. So với thích khách Huyết Đồ Đường, phép triệu hoán của Lam Diễm Minh, vú em của Tê Hà sơn trang, ma giáo nội ngoại đều tu, đòn công kích cũng không yếu. Tuy rằng lần trước luyện thật tốn tiền nhưng sau lại cực mạnh.

Khi đó, Hàng Thiên của hắn đứng thứ sáu trong bảng đại nhân vật. Thế nhưng, cướp trang bị của hắn cũng là tà phái.

Ngẫm lại những hồi ức đau đớn này, hắn quyết định bỏ ác tòng thiện, cải tà quy chính.

Về ba phái trung lập—

Thanh Thành khinh công cao, công kích tốt nhưng máu ít.

Thái Sơn máu nhiều, lực công kích mạnh thế nhưng không có kỹ năng quần công.

Cửu Hoa máu nhiều, có kỹ năng quần công thế nhưng phòng thủ thấp, các kỹ năng phụ trợ lại quá kém. Điểm tốt nhất của bọn họ là không rõ chính tà, hai bên đều ngại, nếu là chơi cho vui thì là lựa chọn tốt nhất.

Chính phái có thể đối đầu tà phái tự nhiên cũng rất mạnh.

Thiếu Lâm là môn phái máu nhiều nhất, da thô thịt dày, đi phụ bản rất nổi tiếng.

Vũ Đương tương đương với pháp sư, trước đây kỹ năng quần công cơ bản thiên hạ vô địch. Ngoại trừ Huyết Đồ Đường xuất quỷ nhập thần ám sát, Thần Y Cốc cùng Tê Hà sơn trang như nhau là vú em.

Mà vô luận trước hay sau, môn phái duy nhất có thể địch lại ma giáo – Huy Hoàng Môn vô sỉ bao quát tất cả các loại sở trường đặc biệt.

Kiều Dĩ Hàng xem bên này một chút lại ngó bên kia một tẹo, quả thực không quyết định nổi.

Huy Hoàng Môn tuy rằng không tệ nhưng lần này hắn tự mình luyện từ cấp thấp. Loại môn phái ăn tươi nuốt sống kinh nghiệm như Huy Hoàng Môn phỏng chừng một năm luyện đến cấp ba mươi.

Thiếu Lâm và Vũ Đương hắn có xu hướng nghiêng về Vũ Đương. Kỹ năng quần công tốt như thế dù không đả quái nhìn cũng rất đẹp mắt.

Hắn đang muốn điểm vô bỗng điện thoại di động đột nhiên kêu vang.

Nhìn hai chữ Cao Cần trên màn hình, lòng hắn bỗng thót lại. Tắt đi âm thanh máy tính, hắn tiếp điện thoại.

"Cao đổng." Hắn nói.

"Gần đây thế nào?" Cao Cần lên tiếng.

Kiều Dĩ Hàng thở dài: "Sống không bằng chết." Hắn nói không có sai, trước khi có trò chơi hắn thực sự là sống không bằng chết.

Cao Cần nói: "Ngươi thích bị người chém chết?"

Kiều Dĩ Hàng suýt sặc mà chết. Xem chừng phải rất lâu nữa việc bị người chém chết mới thôi ám hắn.

“Ngươi ở ban công hả?”

Kiều Dĩ Hàng nhìn màn hình, cố giấu lo lắng đáp: “Không.”

“Bên người có vật phẩm nguy hiểm?”

“…Không có.” Hắn tưởng tựa như Cao Cần đang sợ hắn tự sát?

“Ngươi được đề cử cho giải Lạn Đồng.”

“…”

Hắn đích xác là có ý muốn tự sát.

Lạn Đồng cùng Kim Hoa là hai giải đối nghịch trong ngành điện ảnh.

Nếu như Kim Hoa chọn ra người xuất sắc nhất thì Lạn Đồng tuyển ra kẻ dở nhất.

Có thể từ một vai diễn đồng thời đoạt cả hai giải từ trước đến nay chỉ có hai người.

Một là Chung Nghiêu, tống nghệ thiên vương.

(tống nghệ: dẫn chương trình)

Bất quá có tin đồn: do lúc đó hắn chịu đả kích quá lớn nên mới toàn tâm toàn ý lao vào các tiết mục tống nghệ.

Người thứ hai là Lương Lượng, đã đổi nghề bán bảo hiểm.

Cao Cần an ủi hắn: “Lấy tiêu chuẩn của ngươi phỏng chừng cả hai giải đều không lấy được.”

“…” Hắn không muốn tự sát, hắn là muốn mưu sát.

Cao Cần bỗng dưng thuyết: “Đang chơi trò chơi hả?”

Suýt chút nữa hắn đã đáp “Ân” may mà miệng lưỡi hắn linh hoạt, ngay thời khắc mấu chốt kiềm chế được đáp: “Không. Đang xem diễn đàn.”

“Đăng ký tài khoản hả?”

“Không có. Sao vậy?”

Cao Cần thoải mái nói: “Ta sợ ngươi lại cởi áo.”

“…”

3. Chương 3: Quay Ngựa Giáp (hạ)

Cao Cần đâm chọc hắn một hồi, cảm thấy mỹ mãn mới dập máy.

Kiều Dĩ Hàng không sao hiểu được. Phong Á Luân không phải sắp nhận một bộ phim điện ảnh sao? Là quản lý, Cao Cần hẳn phải bận rộn mới đúng. Sao gần đây lại luôn có thời gian giám thị hắn?

Hắn lắc đầu tiếp tục chơi, đang muốn chỉ huy Tiểu Thuyền đi bái sư thì thấy cảnh vật thay đổi.

Tiểu Thuyền đáng thương đang đờ đẫn ngồi giữa một đám ID lạ hoắc. Bốn phía âm trầm xám xịt có một loại cảm giác quỷ dị không nói nên lời.

Nơi này Kiều Dĩ Hàng cũng không hề xa lạ. Trên thực tế, khi hắn còn dùng Hàng Thiên thì đôi khi cũng bị bắt vô —

Thiên lao.

Để phòng ngừa gian lận, cứ cách một thời gian dừng quá lâu sẽ có một đoạn mã để người chơi nhận diện. Nếu trả lời sai hoặc không trả lời sẽ bị đưa vào thiên lao.

Người ngồi tù hoặc là dùng tiền để chuộc thân hoặc có người cướp ngục, cũng có thể dùng đạo cụ vượt ngục. Bất quá giờ hắn là người mới, chỉ có hai ba lượng bạc không đủ để nhét kẽ răng. Việc duy nhất hắn có thể làm là ngồi đây chờ đến giờ được thả —

Nhàn rỗi cũng là nhàn rỗi, hắn ngứa tay chạy tới diễn đàn trò chơi xem thông tin.

Từng máy chủ đều có chuyên mục riêng, Bại Kim thôn được coi máy chủ cũ – cũng coi như là nơi cập nhật nhanh nhạy.

Bất quá đi vào xong hắn có điểm hối hận.

Phân nửa đều là bài tìm kiếm hắn nhìn qua so với lệnh truy nã còn kinh khủng.

Hắn di chuột định rời đi bỗng thấy một chủ đề đập vào mắt —

Mười một môn phái – luận lợi và hại.

Hắn kích vào, di đến phần nói về chính phái.

Người lập chủ đề này là Ảnh Tử xem chừng cũng là một cao thủ đem lợi hại các môn phía nói rõ. Tóm tắt lại bốn môn phái chính đạo tổng kết là —

Huy Hoàng Môn: Kiên trì bền bỉ ắt đại thành công.

Vũ Đương: Chỉ cần dùng tiền, khẳng định nhàn nhã.

Thiếu Lâm: Thích hợp chơi đồng đội. Chỉ cần có kỹ năng, không sợ thiếu người.

Thần Y Cốc: Đơn độc hay hợp thành đội ngũ đều được. Chỉ cần có lam, muốn chết rất khó.

…

Kiều Dĩ Hàng trầm tư hồi lâu, thật lâu.

Thần Y cốc chủ Lăng Đan Diệu là chưởng môn nữ duy nhất trong mười một đại môn phái mà vú em nữ cũng chiếm đa số. Cũng vì thế mà Thần Y Cốc được coi như nữ nhi cốc.

Kiều Dĩ Hàng hoàn thành nhiệm vụ bái sư xong liền trở thành một thành viên của Thần Y Cốc.

Hắn đã nghĩ rất rõ ràng. Lần này ngoạn trò chơi chỉ là vì ngứa tay, giết thời gian. Cấp bậc, thần chú, tử trang…đều là phù vân. Hắn nhất định kiên định, giữ khuôn phép, an an ổn ổn dựng nên sự nghiệp bằng hai bàn tay trắng.

Lĩnh sáo trang xong hắn mở khung nhiệm vụ. Bên trong có một nhiệm vụ chính, một nhiệm vụ sủng vật, một nhiệm vụ cần hợp tác.

Có kinh nghiệm từ cấp ban đầu lên tới cấp mười, Kiều Dĩ Hàng vui vẻ làm nhiệm vụ.

Mỗi lần thấy điểm kinh nghiệm tăng, lại thêm được thăng cấp, hắn cảm thấy thỏa mãn không gì sánh nổi.

Mở bao trang bị, vứt đi những thứ vô dụng, hắn mua một đống lam rồi đến sau núi Vũ Đương đả ong chúa độc.

Hắn đã nghiên cứu kỹ tại diễn đàn bí quyết thăng cấp. Ong chúa là BOSS cấp hai mươi hai, cực hợp với Thần Y Cốc và Tê Hà sơn trang sống dai. Kinh nghiệm đả quái vượt cấp tuy ít nhưng trang bị thì không sai, thu thập được sáu viên linh châu là có thể đổi lên lam trang.

"Đùa nháo giang hồ" trang bị chia thành năm cấp: bạch trang là kém nhất, trên đó là lục trang, lam trang, tranh (màu cam) trang, tử trang.

Hắn quyết định cả đêm luyện ở đây, luyện đến cấp hai mươi lăm.

Lúc bắt đầu có chút không quen, đả một lần…ít nhất…mất ba bình lam. Thế nhưng càng đánh tới cấp cao, huyết càng tăng, kinh nghiệm cũng phong phú, càng đánh càng thuận lợi.

Ngay khi hắn thấy lên tới cấp hai mươi tư, đả thêm hai lần có thể hoàn thành nhiệm vụ, màn hình nhảy ra người xin tổ đội.

Loại này trước đây hắn đã thấy nên không chút nghĩ ngợi trực tiếp tắt đi.

Qua hai giây, đơn xin càng nhiều. Hắn tắt đi.

[phụ cận] Tiêu sái lãng tử: mỹ nữ, không nên đùa giỡn như vậy! Cùng nhau đả quái, ngọt ngào a!

Kiều Dĩ Hàng vẫn chăm chú nhìn nơi hồi sinh mới của ong chúa.

[phụ cận] Tiêu sái lãng tử: mỹ nữ, không nên đùa giỡn như vậy! Cùng nhau đả quái, ngọt ngào a!

[phụ cận] Tiêu sái lãng tử: mỹ nữ, không nên đùa giỡn như vậy! Cùng nhau đả quái, ngọt ngào a!

….

Khung hội thoại nhảy ra càng ngày càng nhiều.

Chờ đến câu thứ hai mươi mấy, Kiều Dĩ Hàng mới tỉnh ngộ. Mỹ nữ mà hắn kêu hình như chính là chỉ…?

[phụ cận] Tiểu Thuyền: -___-|||

[phụ cận] Tiêu sái lãng tử: mỹ nữ, không nên đùa giỡn như vậy! Cùng nhau đả quái, ngọt ngào a!

[phụ cận] Tiêu sái lãng tử: %>_<% mỹ nữ, ngươi cuối cùng cũng thấy ta!

[phụ cận] Tiểu Thuyền: ta thích tự mình đánh.

[phụ cận] Tiêu sái lãng tử: nam nữ phối hợp, làm việc tốt a! Chỉ có gay mới không ai hợp tác! Mỹ nữ vừa nhìn là biết ôn nhu hiền thục, nhượng ta làm trâu ngựa cho ngươi đi!

…

Chữ "gay" khiến Kiều Dĩ Hàng tỉnh táo trở lại.

[phụ cận] Tiểu Thuyền: thực sự là phiền phức ngươi. O(_)O

…

Vì vậy trên màn hình, một nam một nữ phối hợp đả quái.

Phút thứ nhất —

[đội ngũ] Tiêu sái lãng tử: mỹ nữ, ta đả quái, ngươi nghỉ ngơi, gia huyết là được.

Phút thứ hai —

[đội ngũ] Tiêu sái lãng tử: mỹ nữ, ngươi phải tin tưởng ta!

Phút thứ ba —

[đội ngũ] Tiêu sái lãng tử: kháo! Ngươi quá tích cực a!

Phút thứ tư —

Đội ngũ giải tán.

Kiều Dĩ Hàng nhìn thi thể ong chúa cùng chỗ Tiêu sái lãng tử vừa tiêu thất, nội tâm thỏa mãn không gì sánh nổi.

Một buổi tối lên được đến cấp hai mươi lắm khiến hắn cảm thấy thật thỏa mãn. Đang muốn thoát thì thấy kênh thế giới phát ra ba chữ khiến hắn hết hồn.

[thế giới] đánh rắm cũng thơm: Kiều Dĩ Hàng bị bệnh tâm thần, bệnh bệnh bệnh bệnh —-

[thế giới] đánh rắm cũng thơm: sản phẩm kém quốc gia.

[thế giới] Long Thủ: Đánh Thập Ác Lao! Thiếu hòa thượng, nhanh tới nhanh tới! Thiếu hòa thượng, mau tới mau tới!

[thế giới] Tìm kiếm Kiều Dĩ Hàng 00 cẩu: đánh rắm! Mẹ ngươi gọi ngươi quay về sinh lại!

[thế giới] đánh rắm cũng thơm: Liên Hiệp Quốc cảnh báo

[thế giới] đánh rắm cũng thơm: Kiều Dĩ Hàng bệnh bệnh bệnh bệnh —-

[thế giới] tìm kiếm Kiều Dĩ Hàng 003: thoát quần đánh rắm! Ngươi lấy quần mặc vào! MD, qua mạng mà cũng đều thấy thối!

…

Kiều Dĩ Hàng nhìn cuộc hỗn chiến phía trên màn hình bỗng nhiên nhớ tới một câu nói đang lưu hành rất có đạo lý —

Thực sự là nằm cũng trúng đạn.

Bởi một màn trên kênh thế giới này khiến tâm tình vui sướng lên được cấp hai lăm của hắn bay sạch.

Đến ngày thứ hai vẫn không có hứng thú mở máy vi tính.

Hắn tập thể dục, xem chút tin tức, rồi lại tập thể dục, rồi lại xem tin…

Hắn chạy đi chạy lại đến lần thứ ba thì phát giác, hắn chạy đi chạy lại như thế hoàn toàn là vì — có thể đi qua thư phòng, nhìn thấ máy tính đặt ở thư phòng.

Vì vậy sau khi rời giường ba tiếng bốn mươi ba phút, hắn rốt cuộc ngồi xuống trước máy tính, mở máy, vào trò chơi.

Tưởng rằng sau một đêm, mọi chuyện lắng xuống nhưng biết đâu được bọn họ không có yên mà là đi chuẩn bị quân lương.

Ngoại trừ kênh thế giới tràn ngập ba chữ Kiều Dĩ Hàng, tiểu kèn đồng cũng không ngừng sáng.

Kiều Dĩ Hàng có thể tắt đi kênh thế giới nhưng không tắt được tiểu kèn đồng. Không còn cách nào khác phải nhìn tên chính mình cùng thoát y xuất hiện —

…

Hắn tìm băng dính dán đè lên vị trí này.

Mắt không thấy, tâm không phiền.

Hắn làm thêm vài nhiệm vụ, kinh nghiệm tăng thêm.

Khi gia nhập môn phái sẽ có lúc quay về dùng kinh nghiệm học võ công cùng với tăng cấp võ công.

Kiều Dĩ Hàng biết muốn tăng cấp võ công mất rất nhiều kinh nghiệm, quay về môn phái xong khẳng định kinh nghiệm toàn bộ mất nên hắn nghĩ thăng cấp trước. Chí ít có cảm giác thành tựu.

Luyện đến cấp ba mươi, hắn nhớ tới diễn đàn thuyết ba mươi cấp có thể quay về Tân Thủ thôn làm nhiệm vụ ẩn giấu.

Vì vậy hắn lên diễn đàn, tìm cho ra bài post kia đi giết thỏ vương. Giết tới lần thứ ba thì ngọc bội trong truyền thuyết hiện ra.

Hắn nhặt lấy ngọc bội chạy tới chỗ Vương nhị thẩm đổi huyết thư, sau đó tới chỗ trưởng thôn.

Trưởng thôn hỏi: “Ngươi chuẩn bị tốt cả chứ?”

…

Kiều Dĩ Hàng nhìn đống lam dự trữ, tin tưởng mười phần kích xác định.

Tiểu Thuyền bị truyền tống tới một đại điện đen kịt.

Hắn còn chưa rõ tình huống đã thấy [phụ cận] Thiên Tịch Hữu Mộng: rốt cuộc cũng có người, tọa độ 110, 119.

….

Nơi đó là một cái hành lang.

Kiều Dĩ Hàng chạy tới thì thấy một người phái Vũ Đương MM ngồi xếp bằng trên mặt đất thấy hắn đến thì lập tức đứng dậy.

Màn hình nhảy ra khung đối thoại: Thiên Tịch Hữu Mộng mời bạn tham gia đội ngũ của cô ấy.

Kiều Dĩ Hàng mạc danh kỳ diệu (ù ù cạc cạc) kích đồng ý.

Cũng chẳng nói thêm gì, chỉ thấy cô hướng phía trước mà chạy.

Hắn không thể làm gì khác ngoài theo sau.

Chỗ cuối hành lang là một thạch thất chỉ vừa cho một người.

Một đám xương khô từ nơi nào bỗng nhiên đi tới đi lui.

Thiên Tịch Hữu Mộng dùng kỹ năng quần công xóa sổ không ít huyết của bọn chúng.

Mắt thấy bọn họ sắp bị vây, Kiều Dĩ Hàng toàn thân đều sôi máu, lập tức chuẩn bị liều mạng.

[đội ngũ] Thiên Tịch Hữu Mộng: trư! Đánh hai bên!

…

Kiều Dĩ Hàng ngoảnh mặt làm ngơ, chỉ thi thoảng gia huyết hộ.

Thiên Tịch Hữu Mộng đương nhiên so với Tiêu sái lãng tử cao tay hơn nhiều, cô không hề trò chuyện trực tiếp tách bọn quái ra rồi tiêu diệt từng phần.

[đội ngũ] Thiên Tịch Hữu Mộng: đả BOSS ngươi gia cho ta trạng thái.

[đội ngũ] Tiểu Thuyền: trạng thái gì a?

[đội ngũ] Thiên Tịch Hữu Mộng: bách hoa trận trận.

[đội ngũ] Tiểu Thuyền: …

[đội ngũ] Thiên Tịch Hữu Mộng: đừng nói ngươi chưa học.

[đội ngũ] Tiểu Thuyền: +_+

[đội ngũ] Thiên Tịch Hữu Mộng: diệu thủ hồi xuân cấp mấy?

[đội ngũ] Tiểu Thuyền: cấp 0.

[đội ngũ] Thiên Tịch Hữu Mộng: trư! Ngươi chạy tới tự sát cũng đừng kéo người chôn cùng a!!!

4. Chương 4: Leo Cây (thượng)

Kiều Dĩ Hàng đờ đẫn nhìn màn hình, hai tai nóng lên.

Trở lại môn phái học tập kỹ năng hắn biết, nhưng không có thói quen. Với hắn mà nói cùng lắm là chết, trở về thành sống lại cũng vẫn là hảo hán. Bất quá vì hai chữ "chôn cùng" mà hắn cảm thấy thực xấu hổ như bị người chửi vào mặt.

[đội ngũ] Tiểu Thuyền: giờ ta đi học?

[đội ngũ] Thiên Tịch Hữu Mộng: -_-# ngươi nghĩ ngươi trở ra được sao?

[đội ngũ] Tiểu Thuyền: …

[đội ngũ] Tiểu Thuyền: có chuyện gì từ từ thương lượng đã.

[đội ngũ] Thiên Tịch Hữu Mộng: (_)# trư! Ý ta là chưa hoàn thành nhiệm vụ chúng ta không ra ngoài được!

Kiều Dĩ Hàng sửng sốt, ngón tay đặt ở bàn phím nửa ngày cũng không đánh được một chữ.

[đội ngũ] Tiểu Thuyền: trời không tuyệt đường người, ta đi tìm lối ra.

Thiên Tịch Hữu Mộng hiển nhiên hiểu không thể câu thông với con heo trước mặt nên đã lui về hành lang, ngồi bất động ở đó.

Kiều Dĩ Hàng ở chung quanh tìm kiếm một hồi quả nhiên không thấy có điểm truyền tống.

Trên đường đi, hắn không kiêng nể gì xông bừa khắp mọi nơi nên không cẩn thận đụng vào cạm bẫy làm sản sinh ra đám quái mới.

Vì vậy chờ Thiên Tịch Hữu Mộng mộng du trở về đã thấy trư Tiểu Thuyền vọt tới trước mặt, hoa hoa lệ lệ … ngã quỵ trên mặt đất.

[đội ngũ] Thiên Tịch Hữu Mộng: …

[đội ngũ] Thiên Tịch Hữu Mộng: chết sảng khoái rồi đứng lên làm nhiệm vụ đi a.

Màn hình nhảy ra khung đối thoại với ba chọn lựa: trở về thành sống lại từ cấp ban đầu, hồi sinh thủy hắn không có, chỉ có thể chọn sống lại tại chỗ. May là cấp ba mươi trừ điểm kinh nghiệm không nhiều lắm.

[đội ngũ] Thiên Tịch Hữu Mộng: ta giết quái cùng BOSS, ngươi gia huyết cho ta.

Tự biết thân biết phận, Kiều Dĩ Hàng ngoan ngoãn đáp ứng.

[đội ngũ] Thiên Tịch Hữu Mộng: muốn đánh quái là tốt, thế nhưng không nên bị quái đánh.

….

Cái này hắn khống chế được sao?

Kiều Dĩ Hàng xông lên. Ba giây sau phát hiện, không thể.

Thiên Tịch Hữu Mộng đánh bọn quái cấp thấp xong thấy Tiểu Thuyền vừa bổ sung lam mà sống lại, im lặng đứng đó.

[đội ngũ] Thiên Tịch Hữu Mộng: trư! Không phải nói đừng để cho quái giết mà?

Kiều Dĩ Hàng mồ hôi ròng ròng, tiếp tục trang khả ái —

[đội ngũ] Tiểu Thuyền: /(o)/~~ ta có nghe nhưng chúng nó không có nghe.

[đội ngũ] Thiên Tịch Hữu Mộng: ( )

[đội ngũ] Thiên Tịch Hữu Mộng: cản trở ta đả BOSS ta sẽ cường gian ngươi!

[đội ngũ] Tiểu Thuyền: làm sao mà cởi quần áo?

[đội ngũ] Thiên Tịch Hữu Mộng: …

Sự thực chứng minh, mặc kệ có cởi được hay không, uy lực lời đe dọa của Thiên Tịch Hữu Mộng chính là quá ngắn ngủi.

Tiểu Thuyền lui ở góc rất xa, thi thoảng mới có thể gia huyết cho Thiên Tịch Hữu Mộng trong phạm vi của hắn.

Nhìn lượng máu càng ngày càng ít, Thiên Tịch Hữu Mộng càng thêm táo bạo.

[đội ngũ] Thiên Tịch Hữu Mộng: trư!!!

Tay nắm chuột của Kiều Dĩ Hàng run lên.

Hắn phảng phất thấy bên phải màn hình hiện ra khuôn mặt tàn bạo trừng hắn phun nước bọt.

[đội ngũ] Thiên Tịch Hữu Mộng: nhanh!!!

Vì vậy, Tiểu Thuyền vẫn đang ngủ đông dưỡng sức bỗng dưng muốn hậu phát chế nhân liền xuất động.

BOSS cùng người chơi làm ra một màn huyết lệ quang mang trên màn hình.

Nửa phút sau,

trên mặt đất nằm một đôi.

Màn hình rất an tĩnh.

Kiều Dĩ Hàng đã sớm tắt đi kênh thế giới cùng kênh môn phái.

Hơn nửa ngày.

Kênh đội ngũ rút cuộc nhảy ra một cái —

Thiên Tịch Hữu Mộng: đứng lên, trở về hành lang.

Tiểu quái mới lại lục tục sinh thêm cái mới.

Kiều Dĩ Hàng cố sống cố chết hướng phía hành lang, tiến tới địa phận an toàn.

Nhìn lại, huyết chỉ còn có một phần tư.

Hệ thống đột nhiên nhảy ra khung thông báo:

'Thiên Tịch Hữu Mộng' rời khỏi đội, đội ngũ giải tán.

'Thiên Tịch Hữu Mộng' tấn công bạn, bạn mất đi ba trăm tám mươi máu.

'Thiên Tịch Hữu Mộng' tấn công bạn, bạn mất đi năm trăm sáu mươi máu.

…

Bạn bị 'Thiên Tịch Hữu Mộng' giết chết, bỏ 'Thiên Tịch Hữu Mộng' vào sổ đen?

Thế giới biến hóa quá nhanh, Kiều Dĩ Hàng không phản ứng kịp.

Nhìn Tiểu Thuyền ngã xuống cùng Thiên Tịch Hữu Mộng đang bình thản ung dung ngồi xuống, hắn dở khóc dở cười.

Suy nghĩ một chút cũng không thêm Thiên Tịch Hữu Mộng vào sổ đen, bất quá cũng không có lập tức sống lại. Hắn chỉ đứng lên vặn người rồi đi tập thể dục một chút.

Dùng máy tính yêu cầu phải duy trì một tư thế thực sự là một loại dày vò với hắn.

Vận động xong, cầm bình nước chanh trở về, hắn phát hiện màn hình vẫn như cũ.

Trên màn hình vẫn là khung đối thoại của hệ thống —

Bạn bị 'Thiên Tịch Hữu Mộng' giết chết, bỏ 'Thiên Tịch Hữu Mộng' vào sổ đen?

Kênh trắng xóa như thác nước.

[phụ cận]: Thiên Tịch Hữu Mộng: trư trư trư trư trư trư trư trư trư trư trư trư trư trư trư trư trư!

[phụ cận]: Thiên Tịch Hữu Mộng: trư trư trư trư trư trư trư trư trư trư trư trư trư trư trư trư trư!

….

Thấy một hàng trư ngay ngắn xếp như vậy, Kiều Dĩ Hàng rất thẹn thùng.

[phụ cận] Tiểu Thuyền: ngươi còn muốn giết mấy lần?

[phụ cận] Thiên Tịch Hữu Mộng: (#) kháo! Rốt cuộc cũng đã trở về! Không đến lò mổ heo a!

[phụ cận] Thiên Tịch Hữu Mộng: (ˆ) sợ? Ta lại giết ngươi thì thế nào!

[phụ cận] Tiểu Thuyền: đều không phải. Ta là muốn xem ngươi còn muốn giết bao lâu nữa, ta tranh thủ đi siêu thị.

[phụ cận] Thiên Tịch Hữu Mộng: …

[phụ cận] Thiên Tịch Hữu Mộng: ngươi dám đi ta sẽ giết ngươi đến hết máu!

Nhìn Thiên Tịch Hữu Mộng nổi trận lôi đình, tâm tình phiền muộn của Kiều Dĩ Hàng bị quét sạch, kích sống lại tại chỗ.

[phụ cận] Thiên Tịch Hữu Mộng: chúng ta thử lại lần nữa.

[phụ cận] Tiểu Thuyền: nga.

Hai người lại một lần nữa tổ đội.

[đội ngũ] Thiên Tịch Hữu Mộng: lần này không nên cách ta xa quá.

[đội ngũ] Tiểu Thuyền: nga.

[đội ngũ] Thiên Tịch Hữu Mộng: gia huyết kịp thời.

[đội ngũ] Tiểu Thuyền: nga.

[đội ngũ] Thiên Tịch Hữu Mộng: cũng đừng để bị quái đánh.

[đội ngũ] Tiểu Thuyền: nga.

[đội ngũ] Thiên Tịch Hữu Mộng: đổi lời khác cho ta!

[đội ngũ] Tiểu Thuyền: O

[đội ngũ] Thiên Tịch Hữu Mộng: …

Lần này không có vấn đề gì.

Tiểu Thuyền ngồi đúng vị trí, gia huyết cũng rất đúng lúc, thế nhưng —

Thiên Tịch Hữu Mộng vẫn ngã xuống.

[đội ngũ] Tiểu Thuyền: ngươi không đứng dậy sao? Quái sẽ lại thêm con mới đó.

[đội ngũ] Thiên Tịch Hữu Mộng: nhượng ta lãnh tĩnh lãnh tĩnh!!!

Trở lại hành lang.

Tiểu Thuyền ngồi xếp bằng.

[đội ngũ] Thiên Tịch Hữu Mộng: lúc trước ta nghĩ ngươi là nhân yêu (gay).

[đội ngũ] Tiểu Thuyền: (o) a?

Kiều Dĩ Hàng thực chột dạ.

[đội ngũ] Thiên Tịch Hữu Mộng: khu vực này vốn là máy chủ cũ rất ít người mới tới. Nữ nhân lại càng ít mà nữ nhân không có quan hệ với ba chữ Kiều Dĩ Hàng thì cực kỳ ít.

Kiều Dĩ Hàng càng thêm chột dạ.

[đội ngũ] Thiên Tịch Hữu Mộng: bất quá hiện tại ta tin tưởng ngươi không phải.

[đội ngũ] Thiên Tịch Hữu Mộng: nam nhân không uất ức đến thành ra thế này đi.

….

Đây là kỳ thị tính!

Sai, đây là… đây là vũ nhục, rõ rành rành là vũ nhục.

Kiều Dĩ Hàng không biết nên giữ gìn danh dự cho phái nữ hay nghiền nát tự tôn chính mình.

[đội ngũ] Tiểu Thuyền: -_-|||

[đội ngũ] Thiên Tịch Hữu Mộng: ta tra rồi, nhiệm vụ này là hạn chế thời gian. Ba tiếng mà chưa làm xong sẽ bị đá ra ngoài.

[đội ngũ] Tiểu Thuyền: ta có thể đi siêu thị rồi chứ?

…

'Thiên Tịch Hữu Mộng' rời khỏi đội, đội ngũ giải tán.

'Thiên Tịch Hữu Mộng' tấn công bạn, bạn mất đi ba trăm tám mươi máu.

…

Bạn bị 'Thiên Tịch Hữu Mộng' giết chết, bỏ 'Thiên Tịch Hữu Mộng' vào sổ đen?

Kiều Dĩ Hàng: "…"

Đi siêu thị là thuận miệng nói vậy. Thế nhưng khi đứng lên hắn thực sự có ý muốn đi siêu thị.

Sô-cô-la hiện lên trong óc sau đó tựa như Ninh Thái Thần tương tư Nhiếp Tiểu Thiến, xua đi không được.

Hắn tùy tiện mặc áo phông xuống tầng.

Rất nhiều nghệ sĩ lúc ra ngoài đều thích vũ trang hạng nặng nhưng hắn thì tương phản. Thanh thiên bạch nhật, một người đội mũ lưỡi trai, đeo khẩu trang, bước đi rụt đầu rụt cổ, ai chả để ý. Ngược lại, tự nhiên lại không khiến người chú ý.

Bất quá phóng viên không phải người.

Bọn họ là thần.

Kiều Dĩ Hàng vừa bước khỏi chung cư đã nghe thấy tiếng răng rắc vang lên.

Nhìn đám ký giả quen mặt xông lên, Kiều Dĩ Hàng tức giận nhún vai nói: "Không thể để camera chuyển sang trạng thái không ghi âm sao?"

Ký giả ngẩn người rồi lập tức cười nói: "Lần sau chú ý. Đại Kiều, đi đâu vậy?"

Chiêu này là làm quen lôi kéo.

Kiều Dĩ Hàng đã cùng đám ký giả đấu trí cùng dũng khí ba năm rõ ràng hơn ai hết.

"Tìm Chu Du."

Ký giả tay run run, cười đến mắt cũng không thấy đâu, "Lão bà của Chu Du không phải là Tiểu Kiều sao?"

"Ta là đi yêu đương vụng trộm." Kiều Dĩ Hàng nói, định chuyển hướng, bỏ lại ký giả. Thế nhưng đâu có ai là kẻ ngu, hắn vừa nhấc chân, ký giả sống chết lao lên chặn đường hắn.

"Ai, có mấy vấn đề cần ngài hỗ trợ a."

Kiều Dĩ Hàng: "Ta không phải ngươi làm việc thiện mà ngươi cũng không phải đối tượng hỗ trợ đi. Không giúp.

"Ngươi chỉ cần nói cho ta Hàng Thiên trong game có phải ngươi không? Những lời đó là do chính ngươi đánh ra?"

….

Nói vô nghĩa!

Không phải từng chữ từng chữ đánh ra lẽ nào là hắn lấy bút viết ra sao?

Kiều Dĩ Hàng dừng lại: "Ngươi thực sự muốn biết?"

Ký giả gật đầu.

"Ta đây nói cho ngươi."

"Ừ." Ký giả hưng phấn mà gật đầu, rút bút ra định ghi lại thì cảm thấy có gió lướt qua. Kiều Dĩ Hàng đã chạy trở về nhà.

Về đến nhà, hắn mới nhớ đến sô-cô-la của hắn, nội tâm thập phần u buồn. Suy nghĩ một chút, hắn nhấc điện thoại định gọi cho Tiểu Chu, bắt đem sô-cô-la tới thì điện thoại đã kêu to "Lang tới! Lang tới!".

Hắn nhìn màn hình, là Cao Cần.

"Cao đổng, gần đây ta nghĩ ta và ngài thân thiết thêm rất nhiều a." Bình quân một ngày đêm một cuộc điện thoại.

"Tựa như tội phạm và quản ngục?"

"…Ngài có chuyện gì?"

"Những lời này hẳn là ta hỏi ngươi mới đúng." Cao Cần nói, "Vừa rồi nội tuyến ở tòa soạn báo cho ta biết, ngươi thừa nhận tin tức về Hàng Thiên."

Kiều Dĩ Hàng thất kinh "A?"

"Là giả?

"Là giả đó."

"…"

Kiều Dĩ Hàng vội ho một tiếng, "Ta vừa xuống lầu." Thật là mới phút trước, "Gặp ký giả."

"Không đi tìm ký giả hiến thân thì không vừa lòng sao?"

"Chỉ là ta muốn đi mua sô-cô-la."

Đầu bên kia im lặng.

Kiều Dĩ Hàng nghĩ, lẽ nào Cao Cần chuẩn bị tự mình đem sô-cô-la đến?

"Từ giờ trở đi," Cao Cần chậm rãi nói, "Cấm xuất môn."

"…"

"Cùng sô-cô-la."

Sô-cô-la không có, xuất môn cũng cấm.

Kiều Dĩ Hàng phiền muộn trở về với máy tính.

Ngoại trừ bốn bức tường lạnh lẽo, hắn chỉ còn có game.

Màn hình đang ở chế độ chờ, hắn di chuột vài cái, sau đó sửng sốt.

Tiểu Thuyền đang ngây ngốc ở thiên lao.

NPC: nhân vật trong game không thuộc điều khiển của người chơi. Đại biểu: hoàng đế trong "Bại nhứ tàng kim ngọc". Hoàn thành nhiệm vụ thì nhận được kinh nghiệm, tiền tài, sủng vật, trang bị, bí kíp các loại.

Quái: quân địch, để giết. Điển đại biểu: đệ tử Lam Diễm Minh trong "Hủ mộc sung đống lương", đệ tử Huyết Đồ Đường trong "Bại nhứ tàng kim ngọc".

BOSS: quân địch, rất khó đánh. Đại biểu: Huyết đồ đường chủ trong "Bại nhứ tàng kim ngọc".

Huyết ngưu: người chơi, máu nhiều.

Vú em: người chơi, có thể gia huyết cho người chơi khác.

Sủng vật: thuộc về ngươi chơi, do người chơi khống chế, cùng người chơi chiến đấu.

5. Chương 5: Leo Cây (trung)

Lẽ nào làm nhiệm vụ ẩn giấu cũng kích hoạt chống chương trình khác sao?

Kiều Dĩ Hàng rất mê mang. Đi phụ bản, đây là lần đầu gặp a.

Bất quá nếu 'Thiên Tịch Hữu Mộng' có thể giết hắn thì chắc việc này cũng bình thường.

Hắn nhìn thời gian xem liệu có đủ thời gian đi tắm không thì bị kinh hách. Thời gian trên màn hình hiện rõ ràng —-

47:42:44

47:42:43

47:42:42

….

Bốn mươi bảy giờ bốn mươi hai phút?!

Kiều Dĩ Hàng dụi mắt vài cái, xác định mình không hoa mắt.

Hắn mới ly khai mười phút đã xảy ra chuyện gì? Vì sao không dưng hắn lại bị nhốt lại hai ngày?

Ý nghĩ đầu tiên của hắn là 'Thiên Tịch Hữu Mộng' làm gì đó. Thế nhưng tiền tài, trang bị còn đủ cả, đẳng cấp kinh nghiệm cũng không thay đổi. Tức là 'Thiên Tịch Hữu Mộng' không có giết hắn nữa… Trừ phi 'Thiên Tịch Hữu Mộng' có khả năng thao túng nhân vật của hắn nếu không dù có chuyện thế nào cũng sẽ không liên lụy đến Tiểu Thuyền.

Hắn vuốt mặt, mở diễn đàn game tìm xem có ai cũng bị nhốt giam 48 tiếng đồng hồ như hắn không.

Chỉ sau một giây, mười trang kết quả hiện ra.

Hắn kích vào một cái chủ đề HOT đã thấy một cái ID dùng chữ đỏ chửi ầm ĩ: CNMD, ta đâu dùng chương trình ăn gian?! Ta mới cấp mười ăn gian cái con khỉ ấy! Ta ăn gian thực cho xem M!

Nhìn có kẻ cùng chung cảnh ngộ, hắn có chút hả hê —

Tha thứ ta quá đẹp giai: huynh đệ a, chiến hữu a, đồng bệnh tương lân a….

Mẹ A Lý: không chứng cứ đừng to mồm, ngươi nói vậy ai tin?! Đưa chứng cứ ra đây! Làm đ* còn muốn dựng đền thờ.

Các Diện: Cẩu! Công ty game cho ngươi bao nhiêu thịt để ngươi cắn loạn người?!

….

Cả trăm bài tiếp theo đều là war hết.

Ngay khi Kiều Dĩ Hàng thấy choáng váng, chuẩn bị từ bỏ thì thấy một cái khai sáng —

Đồng điểu dị phi: Tìm dịch vụ khách hàng của công ty khiếu nại đi. Nếu thực không có gian dối thì đều có thể giải quyết mà.

Đối với dịch vụ khách hàng của công ty, hắn vừa nghĩ đã thấy có điểm khó chịu.

Nếu công ty xem trọng việc bảo mật, không để lộ thông tin cá nhân của hắn, hắn cũng không thành ra nông nỗi này. Thế nhưng hai việc không liên quan.

Thật vất vả mới bắt thông được điện thoại, hắn nói rõ tình huống thì nghe đầu bên kia lạnh lùng nói: "Xin lỗi, tài khoản của ngài sử dụng chương trình gia tốc nên bị nhốt vào thiên lao 48 tiếng. Nếu còn tái phạm sẽ bị ban ID."

….

Kiều Dĩ Hàng cố nén giận hỏi: "Chương trình gia tốc là cái gì¿'

“Là phần mềm gian lận.“

“Ta không có.“ Kiều Dĩ Hàng cố gắng không văng tục.

SH*T! Hắn rút cuộc hiểu được người lập chủ đề kia vì sao phát bực.

“Đây là hệ thống tra được.“

“…“ Kiều Dĩ Hàng cố gắng kiềm chế, “Làm ơn kiểm tra lại một lần nữa¡‘

“Rất xin lỗi.“

…

Hắn biết nói gì cũng thế, hơn nữa có cảnh giác từ lần lộ thông tin lần trước, lần này không dây dưa nữa trực tiếp dập máy.

Tiểu Thuyền vô tội đứng ở thiên lao.

Thế giới rất an tĩnh.

Kiều Dĩ Hàng đột nhiên nghĩ: “không biết ‘Thiên Tịch Hữu Mộng’ hiện giờ ra làm sao?”

……

Thiên Tịch Hữu Mộng giờ đang phát điên.

Bởi vì đồng hồ đếm ở nhiệm vụ ẩn chỉ còn có hai tiếng mười phút bỗng nhiên … dừng lại.

Ngơ ngác ngồi nhìn màn hình mười phút, Kiều Dĩ Hàng từ phẫn nộ dần dần biến thành bình tĩnh. Hắn còn không có ý muốn lập nhân vật mới. Khẩu khí của dịch vụ khách hàng thực trực tiếp đem sự hào hứng của hắn phong kín không có kẽ hở.

Hắn dứt khoát tắt máy tính, đem đĩa DVD Tiểu Chu đưa cho ra xem. Đó đều là các bộ phim đã đạt giải Kim Hoa. Mặc kệ hắn có đoạt giải hay không ký giả nhất định sẽ hỏi về mấy cái này. Đây chính là tác nghiệp ngoài giờ của nghệ nhân.

Hắn lật qua, rút ra phim “7 ngày đêm không ngủ” của Uông Phổ Sinh, điển hình cho loại phim văn nghệ.

Chọn bộ này không phải bởi vì hắn thích xem phim văn nghệ mà là bới vì Nhan Túc Ngang làm khách mời trong phim. Là tượng đài trong giới diễn viên, tên đặt ở chỗ dễ thấy nhất, lấn át cả nam nữ diễn viên chính.

Phim nhựa hình ảnh tinh xảo tựa mộng ảo nhưng tình tiết rất thong thả.

Kiều Dĩ Hàng nhịn không được tua mau thẳng đến khi một thân ảnh tuấn lãng chợt lóe rồi qua.

Hắn ấn tạm dừng rồi cho chạy trở lại.

Nhan Túc Ngang sắm vai mối tình đầu của nữ diễn viên chính, vì ngây ngô mà xa nhau, vì thành thục mà quay về.

Kiều Dĩ Hàng bắt đầu từ chỗ đó, chăm chú xem đến hết.

Vai của Nhan Túc Ngang có khuôn mặt dễ nhìn nhưng tính cách tự tư tự lợi. Từng cái nhấc chân giở tay của hắn liền có thể cảm thấy sự bất minh không nói nên lời, rồi lại cảm giác một sự hèn mọn thoáng qua phút chốc. So với hắn, nam diễn viên chính Khổng Chấn tuy tướng mạo chỉ bình bình nhưng trầm ổn rộng lượng, có khí khái của nam nhân.

Nam nữ nhân vật chính cuối cùng quyết định nắm tay nhau đối mặt nhân sinh, cùng đi đến tương lai đầy bão táp.

……

Kiều Dĩ Hàng xem xong, trầm tư thật lâu.

Ánh mắt Nhan Túc Ngang không ngừng hiện lên trong đầu hắn. Nhất là khi hắn nghe nữ nhân vật chính khen nam nhân vật chính thì vẻ mặt chết lặng cùng ánh mắt tựa như né tránh khiến vẻ đẹp của hắn càng thêm hoàn hảo.

Nếu lúc trước hắn chưa xem Nhan Túc Ngang tham gia chương trình khác hắn đã cho rằng con người Nhan Túc Ngang vốn là như vậy.

….

Con người vốn là như vậy.

Hắn đột nhiên đứng lên, lấy "Phong đấu" do hắn đóng ra.

Để làm bệ phóng cho con đường đóng phim của hắn, Y Mã có thể nói là trăm chọn vạn tuyển mới được bộ phim từ đạo diễn, chế tác đến diễn viên chính đều là hạng nhất. Đáng tiếc, công ty đã quên, người khác hạng nhất dễ làm hiện rõ người không hạng nhất.

Phim vừa chiếu, lời phê phán dành cho hắn tựa như thủy triều ào tới.

Thậm chí có bình luận rằng hắn không khác gì bình hoa di động.

Kỳ thực, hắn diễn vai này cũng là may. Tuy tính cách xung động nhưng vì bằng hữu mà không tiếc mạng sống, ngay thẳng, chính nghĩa, có trách nhiêm. Còn hơn nam chính quá lãnh khốc thành ra không sinh động.

Nhất là kết thúc, hắn vì nữ chính mà chết, hắn đã lấy đủ cảm tình của khán giả.

—- đáng tiếc phải là.

Nếu hắn không có đem đoạn tự bạch trước khi chết diễn không sai thì dù Y Mã có đem một núi vàng tặng ban giám khảo Kim Hoa họ cũng không có đề cử hắn.

Bắt đầu vào phim.

Tình tiết hắn đã thuộc làu làu.

Lần này hắn là muốn xem lại diễn xuất.

Khi chính mình xuất hiện không hiểu sao trong đầu hắn lại hiện lên hình ảnh Nhan Túc Ngang.

Rõ ràng là hai vai khác nhau hoàn toàn thế nhưng trong một khắc, hắn không kìm lòng nổi so sánh.

Vai của Nhan Túc Ngang ban đầu hình tượng là hiên ngang. Vai hắn cũng không tệ cũng mười phần anh tuấn suất khí. Thế nhưng theo diễn biến bộ phim mà vai của Nhan Túc Ngang biến hóa nhưng hắn thì vẫn dừng lại ở hình tượng anh tuấn suất khí ban đầu.

Nhớ lại quá trình diễn xuất mệt mỏi, hắn phải không ngừng chú ý góc quay của máy để có được hình ảnh đẹp nhất … tựa như quay MV.

Hắn đột nhiên minh bạch mình diễn xuất dở ở chỗ nào.

Dung nhập.

Hắn trong lúc diễn luôn sống trong thế giới của mình tựa như lúc đóng MV. Sở dĩ đoạn cuối đóng đạt bởi vì…nó có cảm giác giống MV nhất.

Kiều Dĩ Hàng đột nhiên rất lo lắng, phi thường lo lắng.

Hắn sẽ không…đoạt giải Lạn Đồng?

————-

Giải Kim Hoa là sự kiện trọng đại mỗi năm của làng điện ảnh.

Đại đa số người mê điện ảnh ngoại trừ doanh thu bán vé thì tối quan tâm đến giải Kim Hoa.

Mặc dù lần này biết chắc sẽ không đạt giải nhưng Kiều Dĩ Hàng vẫn phải chuẩn bị cẩn thận đi dự lễ trao giải.

Vừa bước xuống xe, hắn đã được chào đón bởi một tràng hò reo cùng ánh đèn flash nháy lên không ngừng.

Chủ trì ở sân khấu ngoài trời là thành viên nhóm "Hula hoop" nổi tiếng một thời – Đông Hoan. Từ khi nhóm tan rã, hắn chuyển sang dẫn chương trình nhưng không quá thành công.

Đông Hoan thấy Kiều Dĩ Hàng trong mắt hiện lên một tia phức tạp nhưng rất nhanh chóng thay thế bằng vẻ tươi cười: "Chúc mừng được đề cử nam diễn viên phụ xuất sắc nhất."

"Cảm tạ." Kiều Dĩ Hàng mặc một bộ vest trắng nên trông rất nổi bật trên nền đỏ.

"Lần này tự tin đoạt giải chứ?" Đông Hoan đưa micro đến trước mặt hắn.

Kiều Dĩ Hàng: "Ta không nghĩ sẽ đoạt giải."

"Lần trước Trần Đức Chương cũng nói vậy sau đó đoạt giải nam diễn viên chính xuất sắc nhất." Đông Hoan tủm tỉm cười, "Không chừng lần này ngươi cũng vậy đi, ta coi trọng ngươi!"

Coi trọng cái gì, đưa hắn lên mây rồi xem hắn ngã mới là mục đích thật đi.

Kiều Dĩ Hàng cười đáp lại: "Nếu ngươi là giám khảo thì tốt rồi."

Ở bàn tiếp tân ký tên xong thì nghe thấy tiếng hò reo ngập trời phía sau, hắn quay lại thì thấy Trương Giai Giai mặc váy dài màu lam đang bước trên thảm đỏ. Rõ ràng đã qua độ tuổi đẹp nhất nhưng từ Trương Giai Giai vẫn toát lên vẻ quyến rũ thành thục cùng vẻ thanh thuần của thiếu nữ khiến cho bất luận vai gì cũng đều có thể diễn được. Trách không được Liên Giác Tu từng nói nàng mãi mãi là diễn viên nữ xuất sắc nhất.

Kiều Dĩ Hàng chỉ nhìn lướt qua rồi quay đầu đi vào.

Trong làng điện ảnh, hắn mới chỉ là người mới.

Bước vào hội trường đang muốn tìm chỗ ngồi thì chợt nghe thấy có tiếng nói: "Hi."

Hắn xoay người nhìn lại rồi sửng sốt.

Phong Á Luân?

Plug-in: Người chơi dùng các phần mềm gian lận để kiếm tiền hay hoàn thành nhiệm vụ trong trò chơi.

Chống plug-in: Công ty game để đề phòng gian lận đã sử dụng các biện pháp khác nhau, thông thường nhất là bất ngờ nhảy ra một từ và các hình ảnh. Người chơi phải chọn đúng hình ảnh miêu tả từ, nếu làm sai hai lần liên tiếp sẽ bị coi như sử dụng phần mềm gian lận và nghiêm phạt.

[Tình huống tham khảo]:

Một khu nhà phá bỏ và di dời.

Phụ trách việc phá bỏ và di dời là chủ nhiệm Thạch Phi Hiệp (người chơi) và phó chủ nhiệm Vương Tiểu Minh (người chơi). Yêu cầu mỗi người tự hoàn thành phần việc của mình. Vì vậy Thạch Phi Hiệp cùng Vương Tiểu Minh mỗi người đều tự lấy xe đi phá dỡ các ngôi nhà.

Bởi vì làm quá chậm nên Vương Tiểu Minh len lén gọi Ba'al (sử dụng phần mềm gian lận). Ba'al trong nháy mắt phá sạch các nhà còn lại, Vương Tiểu Minh hoàn thành nhiệm vụ sớm.

Cai thầu Isfel (chương trình chống gian lận của công ty game) phát hiện Vương Tiểu Minh dùng thủ đoạn bất chính để cạnh tranh liền đem Ba'al đánh thành linh thể (xử phần mềm gian lận), giáng chức Vương Tiểu Minh (nghiêm phạt người chơi).

Mướn người luyện cấp: có những người chơi nghiệp dư không có nhiều thời gian lại muốn luyện đến cấp cao, có nhiều trang bị mới thuê người luyện thay có giá nhất định. Cấp bậc luyện càng cao, đồ càng hiếm thì càng đắt.

[Tình huống tham khảo]:

Phùng Cổ Đạo (người chơi) muốn làm tốt sự vụ ma giáo nhưng cũng muốn bỏ trốn đến Quảng Tây cùng Tuyết Y Hầu nên đem sự vụ của ma giáp giao cho Đoan Mộc Xuân Hồi (người luyện thuê), đến lúc xong việc thăng Đoan Mộc Xuân Hồi lên chức Trưởng lão (thù lao).

6. Chương 6: Leo Cây (hạ)

Nếu hắn nhớ không lầm, Phong Á Luân năm ngoái chỉ có một concert, nhận đóng một quảng cáo chứ không tham gia bộ phim nào cả.

Như là nhìn ra suy nghĩ của hắn, Phong Á Luân chủ động giải thích: "Ta là khách quý trao giải."

"Nam diễn viên xuất sắc nhất?" Phong Á Luân đứng cùng nam diễn viên chính xuất sắc nhất đảm bảo sẽ càng tăng thêm sức hấp dẫn.

"Không phải, là nữ diễn viên chính xuất sắc nhất." Phong Á Luân nói, "Nam diễn viên xuất sắc nhất do Trương Giai Giai trao."

"Ra là vậy." Kiều Dĩ Hàng gật đầu.

Bầu không khí có điểm tẻ ngắt.

Hai người tuy có thể tính là sư huynh đệ đồng môn nhưng ba năm hắn vào công ty, số lần gặp gỡ kể ra cũng không nhiều lại thêm Kiều Dĩ Hàng trước đây vẫn ghen tỵ với hắn. Mặc dù hiện tại ý thức được chênh lệch giữa hai người nhưng loại cảm giác này cũng không phải chỉ cần nghĩ thì sẽ thay đổi.

"Khi nào rảnh rỗi đi làm một chén." Phong Á Luân một lúc lâu mới nói ra một câu.

"Hảo." Kiều Dĩ Hàng mỉm cười đáp ứng, trong lòng không khỏi ngẫm nghĩ.

Nếu nói là hoan nghênh hắn gia nhập làng giải trí, sau ba năm mới ý thức được, cũng là trễ đi. Nếu như nói là để lôi kéo làm quen….lấy vị trí của Phong Á Luân, phải là hắn lôi kéo làm quen mới phải. Nếu như là để ra oai phủ đầu thì, quả thực là quá trễ!

Mãi đến khi ngồi xuống, Kiều Dĩ Hàng cũng nghĩ không ra vì sao Phong Á Luân lại chạy tới giao hảo với hắn. Khả năng cuối cùng chỉ có thể là …hắn đoạt giải.

Lễ trao giải Kim Hoa bắt đầu.

Người chủ trì là Chung Nghiêu. Là người dẫn chương trình nhiều năm, địa vị của hắn trong giới dẫn chương trình có thể nói là độc tôn.

Vốn có La Bội Giác được đánh giá là đối thủ của hắn, bất quá kể từ khi La Bội Giác chuyển từ NCC sang BLX thì danh tiếng cũng chậm rãi chìm xuống. Chương trình hắn đang dẫn gần đây thị suất người xem chỉ được bằng hàng đơn vị của Chung Nghiêu.

Trong lớp người trẻ của giới dẫn chương trình, tối được coi trọng là Bát Quái tiểu tử nhưng bọn hắn luôn bị thương tật quấn thân. Vô luận công ty có thỉnh pháp sư hay cầu thần bái phật thế nào, tần suất bọn họ đi viện vẫn cao hơn thị suất người xem của chương trình xổ số. Ngay giới truyền thông cũng đã quen, có tạp chí còn mở mục suy đoán xem lần này Bát Quái tiểu tử sẽ nằm ở bệnh viện nào.

Mà từng là hiện tượng một thời, người tạo ra những kỷ lục của kỷ lục – 'tống nghệ tiểu thiên vương' Tằng Bạch, giữa lúc sự nghiệp đang lên như mặt trời ban trưa thì dứt khoát rời khỏi giới dẫn chương trình đi làm ông chủ cửa hàng thịt lợn.

Thế nhưng giới dẫn chương trình như đang trong thời kỳ giáp hạt không phải bởi vì không có nghệ nhân chạy tới kiếm cơm ăn mà là người đến kiếm cơm thì nhiều lắm, nhiều đến hoa cả mắt nhưng tuyệt không có kẻ tài xuất hiện.

Kiều Dĩ Hàng ngồi ở phía dưới không ngừng phản ứng lại với những gì xung quanh nhưng đầu óc đã trôi vào cõi thần tiên rất xa, rất xa.

Lễ trao giải ban đầu là trao các giải về kỹ thuật.

Đạo cụ, trang phục, âm nhạc, chỉ đạo võ thuật.

Khoảng chừng hai phần ba thời gian trôi qua, lễ trao giải tiến nhập phần cao trào.

"Kế tiếp chính là trao giải nam diễn viên phụ xuất sắc nhất. Khách quý là người ta rất quen thuộc. Cùng nhau lên báo chửi đối phương tròn một năm a. Ta bây giờ rất muốn biết hắn nói khi hắn là giám khảo Lạn Đồng đã bức bách các giám khảo khác bầu cho ta mười phiếu là thật hay giả đích¿' Con mắt cùng khóe miệng Chung Nghiêu đều đang cười, thế nhưng Kiều Dĩ Hàng nhìn ra được hắn lúc nói những lời này rất nghiêm túc.

Đều là suy bụng ta ra bụng người.

Nghĩ đến mình có thể nối bước Chung Nghiêu, Kiều Dĩ Hàng đối người sắp lên sân khấu không có cảm tình gì tốt đẹp.

Thính phòng vang lên tiếng vỗ tay thưa thớt không rõ dành cho lời giới thiệu của Chung Nghiêu hay dành cho vị khách quý sắp bước ra.

Âm nhạc vang lên.

Chung Nghiêu giới thiệu: "Hoan nghênh khách quý trao giải: Cam Cố Bằng."

Bởi vì những lời Chung Nghiêu nói là chuyện xảy ra đã lâu, Kiều Dĩ Hàng cũng không biết người hắn ám chỉ là ai thế nhưng lúc nghe tên Cam Cố Bằng, hắn bình thường trở lại.

Cam Cố Bằng lúc mới vào nghề đã rất nổi tiếng, lại đoạt giải Nam diễn viên xuất sắc nhất. Nhưng sau bởi vì tính tình không tốt, đùa giỡn đại nhân vật. Scandal cũng nhiều thậm chí có tin sàm sỡ nữ diễn viên cùng phim, làm danh tiếng xuống dốc không phanh. Sau đó chỗ đứng của hắn trong giới giải trí cũng không tốt, trở thành kẻ thối mồm nổi danh trong làng giải trí.

Hắn nói động đến Chung Nghiêu không kỳ quái, chưa đụng đến Chung Nghiêu mới là kỳ quái.

Cam Cố Bằng cười tủm tỉm đi tới trước bục, đứng bên cạnh Chung Nghiêu chắp tay nói: "Chúng ta nhận thức lâu như vậy nhưng nói thẳng mặt như thế này hình như là lần đầu tiên."

Chung Nghiêu cười nói: "Hẳn là nên cảm tạ ban tổ chức giải Kim Hoa không đem toàn bộ danh sách khách quý đều đưa ta."

"Ta cũng là đột nhiên muốn tới thôi." Cam Cố Bằng nói, nhắm ngay micro nói, "Bởi vì ta nghĩ đề cử Nam diễn viên phụ xuất sắc nhất hẳn là thiếu."

"..."

Toàn thính phòng im lặng.

Mỗi người trong đầu đều nghĩ thầm "Ban tổ chức Kim Hoa hẳn là ngu ngốc mới tìm một người như thế đến trao giải."

Ngoại trừ Kiều Dĩ Hàng đã biết mình không được chọn, tất cả các nam diễn viên phụ được đề cử khác đều rất kinh ngạc.

Như vậy chút nữa lên nhận giải sẽ phải phát biểu gì đây? Nếu như không nói gì thì thật giống như là cam chịu. Nếu như phản bác thì thật mất phong độ. Cam Cố Bằng mặt dày tựa lợn chết không sợ nước sôi nhưng bọn hắn đều muốn giữ hình tượng.

Kiều Dĩ Hàng đột nhiên có cảm giác may mắn như người sống sót sau tai nạn. Mặc kệ nói thế nào, chí ít không cần dẫn nhân chú ý đương hình nhân ngồi dưới cũng tốt.

"Bởi vì … Nam diễn viên phụ xuất sắc nhất hẳn là nên lưu cho Nhan Túc Ngang." Cam Cố Bằng nói tiếp trong một bầu không khí tĩnh lặng.

…

Được rồi. Diễn xuất bọn họ so ra kém Đại Thần. Nhưng Đại Thần không tham gia giải cũng không phải lỗi tại bọn họ! Giải Kim Hoa có lệ là người muốn được đề cử phải đăng ký. Chẳng nhẽ Đại Thần không đăng ký bọn hắn cũng phải không đăng ký để lấy điểm đạo đức tốt sao?

Trừ Kiều Dĩ Hàng ở ngoài, những người được đề cử đều rất phiền muộn.

Chung Nghiêu biết nếu để hắn nói tiếp chắc giải Kim Hoa cũng loạn mất nên nhanh chóng cứu tràng: "Đại Thần cũng là có thời kỳ khởi đầu mới có được danh tiếng ngày hôm nay. Chúng ta chính là trao giải Nam diễn viên phụ xuất sắc nhất, xem ai có tiềm lực để trở thành Đại Thần tương lai. Thỉnh quý vị nhìn lên màn hình lớn."

Người chủ trì cắt lời khách quý như vậy là lần đầu nhưng mọi người đều không cảm thấy bất thường, trái lại nghĩ… đây là làm theo lẽ thường.

Thế nhưng trên màn hình chỉ chiếu đoạn ngắn chứ không phải cả bộ phim. Chiếu xong, quyền khống chế lại trở về tay Cam Cố Bằng.

Cam Cố Bằng cầm phong bì trong tay, cười cười nói: "Được rồi. Giờ chúng ta cùng xem kẻ thấp kém trong này rút cuộc là ai."

…

Kháo. Tư cách như hắn mà đi pha trò người khác thấp kém!

Kiều Dĩ Hàng mân mê cằm, bắt đầu hoài nghi có phải thần kinh Cam Cố Bằng có vấn đề hay không nữa.

"Nam diễn viên phụ xuất sắc nhất của giải Kim Hoa lần thứ mười sáu là…" Con mắt Cam Cố Bằng hơi nheo lại, " Tình sâu tựa biển, Uông Quang Kỳ."

…

Là Bát Quái tiểu tử?

Trên đài dưới đài, ngoại trừ Cam Cố Bằng, tất cả đều thở phào nhẹ nhõm.

Bởi vì Uông Quang Kỳ cùng Tiền Vĩnh Kính hai ngày trước trong lúc đóng phim vướng phải dây thép. Một người ngã gãy chân, một người bị ngã theo đều vào y viện.

Cũng không biết có phải số phận không mà bọn họ mỗi lần ra vào viện đều là có đôi có cặp cả.

Người đại diện của Uông Quang Kỳ lên nhận giải.

Cam Cố Bằng cười dài nhìn hắn, "Hắn cũng hiểu được bản thân thiếu tư cách nên cáo ốm không đến hả¿'

Người đại diện cũng không phải tỉnh du đăng, "Đây là thiên ý. Ông trời biết khách quý trao giải hôm nay cũng không phải hạng tốt nên thà rằng khiến hắn bị thương còn hơn."

Lãnh ý chợt lóe trong mắt Cam Cố Bằng.

Người đại diện thản nhiên cầm giải đi xuống.

Một màn chiến tranh đáng ra tưng bừng khói lửa cứ lạnh như băng mà kết thúc.

Có màn hí kịch của Cam Cố Bằng, các giải tiếp theo có phần thiếu vị đạo.

Tâm tính con người thật rất kỳ lạ. Giống như người ăn quá mặn, mỗi lần ăn đều chảy nước mắt khổ sở nhưng đến một ngày ko ăn mặn nữa lại thấy như thiếu thứ gì, đần độn vô vị.

Cho dù sau đó là nhân vật cấp thiên vương Phong Á Luân cùng Trương Giai Giai lên đài, bầu không khí cũng không thực náo nhiệt.

Chung Nghiêu có điểm mệt mỏi, trao giải xong vội vã đọc diễn văn kết thúc buổi lễ.

Giải Kim Hoa được vạn người chờ mong cứ như bị úng nước, lúng ta lúng túng kết thúc như vậy đó.

Kiều Dĩ Hàng về đến nhà thì liên tiếp có điện thoại gọi đến an ủi. Đều là nghìn bài một điệu lời nói khách sáo, hắn cũng đem những lời thoái thác vạn năm bất biến ra đáp. Tiểu Chu nhắn tới một đống tin nhắn khiến hắn thực cảm động. Hắn nhắn lại vài lời cảm ơn rồi khởi động máy tính, lên diễn đàn "Trời cao biển rộng" xem tin.

Quả không ngoài dự đoán của hắn, trên diễn đàn huyên náo kịch liệt. Trong đó kẻ đầu tiên khởi xướng chính là fan của Bát Quái tiểu tử. Tuy rằng Bát Quái tiểu tử thương bệnh không rời người nhưng fan của bọn hắn tinh thần chấn hưng, sức sống kinh người.

Ảnh chụp của Cam Cố Bằng bị PS thành ra vô số hình ảnh kỳ dị — kẻ cơ bắp, tên khất cái,… Scandal lúc mới nổi cũng bị đào ra. Chuyện hắn từng sàm sỡ diễn viên nữ cũng bị lôi ra bàn luận một hồi.

Kiều Dĩ Hàng vốn là nóng giận thế nhưng thấy phản ứng trên diễn đàn như vậy hắn lại nở nụ cười.

Vô luận là từ quan điểm nào đánh giá, việc này cũng đều là chuyện cười. Chuyện của hắn so ra cũng chỉ là nền. Cam Cố Bằng nếu như là muốn tìm cảm giác tồn tại hẳn đã làm thực thành công.

Mọi việc như thế chấm dứt, hắn đột nhiên có ý nghĩ chơi game. Tắt đi diễn đàn, hắn mở game "Đùa nháo giang hồ".

Tính toán thời gian hẳn cũng đã qua năm mươi mấy tiếng, Tiểu Thuyền chắc đã được phóng xuất.

Nhập mật khẩu, tiến nhập trò chơi, hình ảnh hiện lên, Tiểu Thuyền xuất hiện trong hành lang tối.

Kiều Dĩ Hàng thở phào nhẹ nhõm, vừa muốn đi lại đã thấy một màn quen thuộc xuất hiện —

'Thiên tịch hữu mộng' tấn công bạn, bạn mất đi bốn trăm bảy mươi máu.

'Thiên tịch hữu mộng' tấn công bạn, bạn mất đi bốn trăm hai mươi máu.

…

Bạn bị 'Thiên tịch hữu mộng' giết chết, bạn có thêm 'Thiên tịch hữu mộng' vào sổ đen?

Kiều Dĩ Hàng tưởng mình đang nằm mơ.

Tại sao 'Thiên tịch hữu mộng' vẫn còn ở đây?

Trương Tri nhìn Tiểu Thuyền đang ngây ngốc nằm trên mặt đất. Cục tức hai ngày nay rút cuộc cũng được phát tiết.

Đều là tại con heo ngu ngốc này đột nhiên biến mất khiến 'Thiên tịch hữu mộng' bị mắc ở nhiệm vụ ẩn giấu này tròn hai ngày.

Gọi điện thoại cho dịch vụ khách hàng, dịch vụ khách hàng chỉ có bảo phải chờ…

MD!

Người ăn nói có nhiều loại như vậy vì sao công ty cứ phải nhận loại nhân viên nói không rõ ràng như thế này?!

7. Chương 7: Có Duyên Phận (thượng)

[phụ cận] Tiểu Thuyền: ngươi vẫn còn ở đây sao?

[phụ cận] Thiên Tịch Hữu Mộng: ngươi bệnh a! Ngươi TMD đột nhiên chạy đi đâu!

[phụ cận] Tiểu Thuyền: vào thiên lao.

[phụ cận] Thiên Tịch Hữu Mộng: …

[phụ cận] Tiểu Thuyền: ~~o(>_<)o ~~=“” bọn=“” họ=“” nói=“” ta=“” dùng=“” chương=“” trình=“” gia=“”>

[phụ cận] Thiên Tịch Hữu Mộng: (#) kháo! Ngươi TMD không thể không dùng sao!

[phụ cận] Tiểu Thuyền: bọn họ nói oan cho ta.

[phụ cận] Thiên Tịch Hữu Mộng: ngươi phẩm chất kiểu gì a!

[phụ cận] Tiểu Thuyền: thầy giáo nhận xét: chính trực kiên cường, ủng hộ sự lãnh đạo của Đảng, kiên trì theo con đường xã hội chủ nghĩa, không lung lay!

[phụ cận] Thiên Tịch Hữu Mộng: không thấy ta dùng kèn đồng gọi ngươi sao?! Sao không liên lạc lại?

[phụ cận] Tiểu Thuyền: kèn đồng?

[phụ cận] Thiên Tịch Hữu Mộng: kênh ở phía trên ấy.

[phụ cận] Tiểu Thuyền: …

[phụ cận] Tiểu Thuyền: ta che chỗ đó lại.

[phụ cận] Thiên Tịch Hữu Mộng: phóng P! Trừ phi ngươi dùng băng dính dán lại không thì không thể che lại.

[phụ cận] Tiểu Thuyền: ta dùng băng dính dán lại.

[phụ cận] Tiểu Thuyền: bằng băng dính màu.

[phụ cận] Thiên Tịch Hữu Mộng: ….Đứng lên. Để ta giết thêm vài lần.

Đồng hồ tính thời gian lại bắt đầu chạy. Sau khi Tiểu Thuyền bị giết hai lần, hai người ngồi ở hai bên, không trò chuyện gì với nhau.

Kiều Dĩ Hàng buồn chán xem lại bao trang bị của mình đến lần thứ hai, lại nhìn xem hậu quả của mấy lần bị giết xuống đến cấp hai mươi chín ngực hơi băn khoăn. Tuy nói đối phương giết hắn vài lần nhưng nghĩ lại, nếu như hắn gặp phải loại chuyện như thế này phỏng chừng giết còn tàn độc hơn.

[phụ cận] Tiểu Thuyền: chúng ta làm bạn tốt nha?

Bên kia thật lâu không trả lời.

Kiều Dĩ Hàng không chút nổi giận, liên tục rồi dán. Trình độ đeo bám so với ‘tiêu sái lãng tử‘ chỉ có hơn chứ không có kém.

[phụ cận] Thiên Tịch Hữu Mộng: ngươi nhiễm bệnh của heo hả?

[phụ cận] Tiểu Thuyền: không có.

[phụ cận] Thiên Tịch Hữu Mộng: vậy ngươi bị bệnh về não rồi! Cách ta xa một chút, tránh lây bệnh cho ta!

Bị nói như vậy khiến chút hổ thẹn của hắn tan thành mây khói. Hắn vốn nghĩ mua chút gì đó bồi thường nhưng xem ra cần bồi thường tinh thần phải là hắn mới đúng.

Bất quá nghe ngữ khí của Thiên Tịch Hữu Mộng nghe như vị thành niên, hắn không cần chấp vặt.

Kiều Dĩ Hàng nhìn thời gian còn hai giờ, nhịn không được liền lên diễn đàn ‘trời cao biển rộng‘.

Nhưng vừa vào diễn đàn hắn liền bị chấn kinh.

Bởi vì thông báo ngay đầu diễn đàn viết: mùng hai tháng năm, vào tầm mười rưỡi tối, nghệ nhân Cam Cố Bằng đã uống thuốc ngủ và dùng khí lò than tự sát. Phát hiện lúc mười một giờ bốn mươi sáu phút, hưởng thọ bốn mươi ba tuổi.

….

Tự sát … Đã chết?

Đầu óc hắn gào thét. Giọng nói, dáng điệu và nụ cười của Cam Cố Bằng tại lễ trao giải không ngừng hiện ra trong óc hắn.

Gia nhập làng giải trí ba năm cũng không phải là chưa từng thấy qua cái chết. Lão sư từng dạy hắn, giáo viên thanh nhạc Phụ Phương Trùng. Hắn thương tiếc nhưng không bi thương bởi trong lòng biết là chuyện đương nhiên.

Thế nhưng Cam Cố Bằng hai giờ trước vẫn vui vẻ, khí khái mười phần.

Diễn đàn cũng khó khăn nói lời thương tiếc.

Những kẻ lớn tiếng chửi bới mà đa số là fan của Bát Quái tiểu tử cũng im lặng. Thỉnh thoảng có người có chút hả hê cũng bị những người khác dập xuống.

Nghĩa tử là nghĩa tận.

Các bài viết ác ý trước đây cũng không thấy nữa. Trên diễn đàn cứ như có một áp lực vô hình.

Kiều Dĩ Hàng tắt diễn đàn, trở lại trò chơi phát hiện Thiên Tịch Hữu Mộng vẫn ngồi ở chỗ cũ.

Dưới ngọn đèn u ám, bóng người mặc áo màu phấn hồng dựa vào thạch bích, ưu nhã mà văn tĩnh.

Lòng hắn chợt như có dòng nước ấm chảy qua.

Trong một đêm lặng lẽ mà áp lực như thế, biết rằng mình không chỉ có một mình thật tốt.

Hắn không khỏi hiếu kỳ tưởng tượng về Thiên Tịch Hữu Mộng.

Là một cô béo núc ních?

Là tiểu muội ăn mặc thời trang?

Là một phụ nữ trung niên mặc đồ công sở, đeo kính gọng đen?

Hay là, một người thanh tú tựa như giai nhân trên màn hình vậy.

Kiều Dĩ Hàng có chút chờ mong.

Hắn là người rất dễ động tâm. Tựa như khi quay MV, hắn cũng sẽ vì một nụ cười, một bóng dáng, một cái ngoái đầu của nữ diễn viên đóng chung mà bị mê hoặc. Thế nhưng hắn rất khó động tình. Một khi bóng dáng nhìn rõ ràng, nụ cười biến thành băng lãnh, ngoái đầu trở thành cái nhìn chăm chú, cảm giác trong phút chốc đó bỗng hóa thành hư ảo.

[phụ cận] Tiểu Thuyền: khuya như vậy ngươi còn chưa out? Ngày mai không phải đi học sao?

Thiên Tịch Hữu Mộng theo thường lệ không để ý.

Kiều Dĩ Hàng lại tiếp tục và dán.

Lần này đợi tương đối dài, mười phút đã qua. Ngay khi hắn định bỏ cuộc thì thấy đối phương hồi âm lại.

[phụ cận] Thiên Tịch Hữu Mộng: liên quan ngươi P sự!

[phụ cận] Tiểu Thuyền: hiếu kỳ.

[phụ cận] Thiên Tịch Hữu Mộng: ngươi không phải cũng chưa out sao?

[phụ cận] Tiểu Thuyền: ta chuẩn bị out đây.

[phụ cận] Thiên Tịch Hữu Mộng: vậy cút đi, không gặp.

[phụ cận] Tiểu Thuyền: thế nhưng ta muốn nhìn ngươi out trước.

[phụ cận] Thiên Tịch Hữu Mộng: -_-# ta ở nước Mỹ.

[phụ cận] Tiểu Thuyền: học sinh?

[phụ cận] Thiên Tịch Hữu Mộng: …

[phụ cận] Tiểu Thuyền: chúng ta làm bạn tốt nha?

….

Trương Tri nhìn lại phần vào đề dài dòng, lần thứ hai hối hận đã không nhịn xuống mà trả lời câu hỏi của Tiểu Thuyền!

Tiểu Thuyền này nhất định là đường tiểu muội của Đường Tăng chuyển thế.

Hắn vứt máy tính xách tay sang một bên, quay sang máy tính để bàn chỉ huy Chiến Hồn Vô Cực tới Thiên Sơn kỳ cốc đánh phần cầu. (một loại rồng sống trong đất, chắc tựa như con rồng Komodo)

"Đùa nháo giang hồ" có hai loại phụ bản.

Một loại hạn chế cấp bậc người chơi, loại này thưởng tương đối nhiều. Một loại khác không hạn chế cấp bậc, loại này thưởng ít, kiếm trang bị cũng rất thấp bất quá lấy kinh nghiệm thăng cấp thì thật tốt.

Thiên Sơn kỳ cốc là loại sau, thích hợp cho cấp tám mươi đến cấp chín mươi.

Chiến Hồn Vô Cực thuộc ma giáo, cấp chín mươi tám, trên bảng cao thủ xếp hàng thứ tư. Mỗi lần đi phụ bản có thể kiếm được ba bốn trăm vạn điểm kinh nghiệm. Bất quá muốn lên cấp chín mươi chín cần tới ba trăm triệu điểm kinh nghiệm mà hắn đến bây giờ vẫn còn chưa được tới phân nửa.

Phóng sủng vật — Kim Kỳ Lân cấp tám mươi chín.

Cùng nó dùng "Lăng Vân Phi Độ" chuyển sang trạng thái gia tốc, "Ma Quang Tứ Dật" tăng mạnh ngoại công cùng phòng ngự sau đó tiến lên.

Thiên Sơn kỳ cốc phân thành ba tầng.

Tầng thứ nhất là tuyết hầu cấp độ bảy mươi lăm, dẫn dụ chúng nó tới nhiều rồi dùng quần công đối phó.

Hầu vương cấp bảy mươi chín, máu nhiều, kỹ năng cao mà mạnh.

Bất quá ma giáo có kỹ năng bắt trói, dùng "Hồng Tuyến Triền Nhiễu" bắt lại, nó có chạy đằng trời.

Tầng thứ hai là phi hùng cấp tám mươi ba. Phi hùng máu nhiều hơn tuyết hầu, đánh mất thời gian dài hơn nhưng lực công kích lại nhẹ, đánh rất dễ dàng.

Phi hùng vương cấp tám mươi lăm, máu rất nhiều tốc độ chậm thế nhưng đánh mãi cũng có thể diệt.

Đánh xong hai vòng ngoài, tinh thần Trương Tri rung lên. Rốt cuộc cũng đánh tới phần cầu. So với kinh nghiệm đánh phần cầu, kinh nghiệm từ hai lần trước chỉ có thể coi như khai vị bữa sáng.

Giữa lúc hắn đang làm nhiệm vụ thì thấy hiện lên khung đối thoại từ Cự Linh Thần.

Cự Linh Thần: Đang làm gì đó?

Chiến Hồn Vô Cực: Giết Pikachu.

….

Vẻ ngoài của phần cầu cùng khả năng của nó giống như Pikachu nên bọn họ luôn coi chúng là như nhau.

Cự Linh Thần: Chờ ta, ta đến!

Chiến Hồn Vô Cực: giết xong rồi.

Cự Linh Thần: /(ToT)/~~ ngươi thật quái gở. Lúc ban đầu, ngươi tích cực tham gia hoạt động bang hội cỡ nào a? Lúc đả quái còn có thể gọi một tiếng Cự ca.

Chiến Hồn Vô Cực: Cút! Khi đó ta không biết ngươi chỉ có mười sáu tuổi!

Cự Linh Thần: Qua sinh nhật ta, năm nay ta mười bảy.

Chiến Hồn Vô Cực: Còn cãi nữa ta đánh ngươi!

Cự Linh Thần: Ngươi thật quá tuyệt tình. Mất công ta đến mật báo cho ngươi.

Chiến Hồn Vô Cực: Nói.

Cự Linh Thần: tẩu tử tìm ngươi đã hai ngày rồi.

Chiến Hồn Vô Cực: …

Cự Linh Thần: tuy ta nhỏ hơn ngươi hai tuổi nhưng ta phải nhắc nhở ngươi, tẩu tử là người của đại ca. Còn rừng xanh lo gì thiếu củi đốt, không cần cùng người khác tranh cướp.

Chiến Hồn Vô Cực: cút!

…

Cự Linh Thần không ngừng thuyết giáo. Trương Tri nhịn không được bật xem tin nhắn của Lạc Tuyết Vô Âm.

Ngày hôm trước —-

Lạc Tuyết Vô Âm: Nhiệm vụ ẩn giấu làm xong chưa vậy?

Lạc Tuyết Vô Âm: Tài khoản này của ta cũng không tệ lắm nhỉ? Ta rất thích đó, số tài khoản vừa vặn là 2880666.

Lạc Tuyết Vô Âm: Nhiều việc sao? Ngươi cứ lo việc của ngươi, khi nào rảnh rỗi nhắn lại cho ta là được rồi.

Ngày hôm qua —-

Lạc Tuyết Vô Âm: Còn chưa xong sao?

Lạc Tuyết Vô Âm: Làm sao vậy?

Lạc Tuyết Vô Âm: Bận thì nói là được rồi, ta tự mình đi làm nhiệm vụ là được.

Lạc Tuyết Vô Âm: ngươi sửa lại mật mã?

Lạc Tuyết Vô Âm: rút cuộc xảy ra chuyện gì vậy?

Ngày hôm nay —

Lạc Tuyết Vô Âm:?

Lạc Tuyết Vô Âm: Chờ ngươi rảnh nhắn lại cho ta nha.

Trương Tri căm hận nhìn về phía máy tính xách tay.

Tiểu Thuyền đã logout.

Nhiệm vụ ẩn giấu còn hơn một tiếng nữa.

Đương sơ là hắn vỗ ngực nói sẽ giúp tài khoản phụ của Lạc Tuyết Vô Âm làm nhiệm vụ ẩn giấu. Trên thực tế, hắn đã làm nhiệm vụ đó ba lần. Nhưng hết lần này tới lần khác, Tiểu Thuyền đụng phải quái điểu mạnh vậy, gọi ra con ô long lớn như vậy.

Vì tự tôn nam nhân, hắn sửa lại mật mã để tránh Lạc Tuyết Vô Âm phát hiện. Đến khi nghĩ lại đã thấy không thích hợp muốn sửa lại thì nàng đã biết.

Bởi vậy có giải thích gì nữa cũng vô dụng.

Trương Tri phiền muộn rút ra điếu thuốc châm lửa.

Tuy rằng ở nước Mỹ nhưng mẹ hắn giáo dục hắn theo phương thức chăn nuôi phong bế, cực độ áp chế tạo ra hiệu quả ngược.

Hắn uống rượu, hút thuốc, đánh nhau, đua xe… Ngoại trừ hít thuốc phiện, trộm cướp giết người… những thứ khiêu khích pháp luật, cái gì hắn cũng đã từng làm. Cho đến khi chơi game online hắn mới từ lưu manh biến thành một trạch nam không ra đến cổng.

Mẹ hắn đối việc này rất hài lòng. Thà rằng có một khuê nam trong nhà còn hơn là một kẻ lưu manh không thể tha thứ.

Kỳ thực khi mới bắt đầu chơi game online, hắn cũng là một trong những kẻ lưu manh trên mạng. Chửi bới, cướp trang bị, hãm hại lừa gạt..hắn không từ bất kỳ việc xấu nào.

Cho đến khi gia nhập Thiên Đạo Hữu Thường.

Cho đến khi gặp được Lạc Tuyết Vô Âm…

Nàng không thích nghe thô tục. Vì vậy những tiếng chửi của hắn biến thành trư.

Nàng không thích gì ngoài việc PK. Vì vậy hắn trước khi PK đều đi tìm nhiệm vụ mà làm.

Nàng buổi chiều đi phụ bản. Vì vậy hắn đặt đồng hồ báo thức, hừng đông dậy bồi nàng.

….

Khói tắt.

Trương Tri hoàn hồn, dùng Hồi Sinh Thủy sống lại rồi thao túng Chiến Hồn Vô Cực bám theo hướng phần cầu đi.

…

Chút nữa luyện Thiên Tịch Hữu Mộng lên tới cấp bốn mươi sau đó kiếm một bộ trang bị thật tốt.

Sửa mật mã nói là để cho nàng một bất ngờ.

Có chủ ý, cước bộ của Chiến Hồn Vô Cực nhanh lên.

8. Chương 8: Có Duyên Phận (trung)

Ngày hôm sau, sự kiện Cam Cố Bằng tự sát quả nhiên lên trang nhất tất cả các tờ báo.

Truyền thông đăng nghìn bài một điệu "tiếc hận". Màn hí kịch tại giải Kim Hoa được lý giải là sự cố gắng lôi kéo chú ý của một người trước lúc lâm chung, là tiếng kêu cứu của một người tuyệt vọng. Mọi người đều không quan tâm. Nếu là lời kêu cứu vì sao chỉ rơi xuống giải nam diễn viên phụ xuất sắc nhất. Hoặc có lẽ là có người quan tâm nhưng không có dũng khí nói ra.

Nghĩa tử là nghĩa tận. Đưa ra bất kỳ lời phản đối nào đều là đối lập với quần chúng.

Vì vậy khi giới truyền thông đem ứng cử viên của giải nam diễn viên phụ xuất sắc nhất ra phê phán, Kiều Dĩ Hàng chỉ có thể cười khổ. Hắn cũng chưa thể tính là không may. Không may nhất chính là Bát Quái tiểu tử. Bọn hắn ở tại y viện, cái gì cũng không tham dự nhưng lại bị phê phán như sát thủ.

Bởi vì sau giải Kim Hoa, tất cả anti-fan của Cam Cố Bằng nhảy lên chúc mừng bọn họ đã phản ứng lại thật lợi hại. Sự việc vừa xảy ra, tất cả mũi dùi đều hướng về phía bọn họ. Lúc thì thuyết bọn họ ở sau lưng kích động fan, một lúc lại nói bọn họ vào viện chỉ vì không muốn thấy Cam Cố Bằng… Nói chung tin đồn nổi lên bốn phía, làng giải trí bất an.

Tiểu Chu gọi điện tới thông báo công ty quyết định cho hắn vài ngày nghỉ để tránh nơi đầu sóng ngọn gió.

Kiều Dĩ Hàng cười khổ.

Gần đây, vận rủi của hắn thực sự là gặp cao phong. Đương nhiên phía trước còn có Bát Quái tiểu tử khiến hắn theo không kịp.

Gác điện thoại, Kiều Dĩ Hàng trở lại trước máy tính. Hai ngày rồi Cao Cần chưa gọi điện, chắc là vì quá bận rộn. Thật ra như vậy khiến hắn mất đi cảm giác lo lắng chờ đợi.

Tiến nhập trò chơi, hắn đã thoát khỏi nhiệm vụ ẩn giấu. Đi vào cấp ba mươi vậy mà đi ra chỉ còn cấp hai mươi chín.

Hắn không chậm trễ lập tức dùng lệnh bài trở lại Thần Y Cốc.

Các đồng môn cấp cao khác của hắn đều có tọa kỵ. Nhìn tuấn mã chồm tới chồm lui của Tiểu Thuyền, hắn có điểm phiền muộn. Trước đây hắn cũng từng rất oai phong lẫm liệt.

Đến chỗ Thần Y cốc chủ Lăng Đan Diệu, hắn vẫn còn chưa có kinh nghiệm học tập kỹ năng mới. Hắn học Bách Hoa Trận Trận trước. Khi làm nhiệm vụ ẩn giấu, cái kỹ năng này khiến hắn cảm thụ được sâu sắc nỗi thống khổ của sự ngu dốt.

Luyện thăng cấp kỹ năng cần kinh nghiệm cùng luyện cấp đều có một cái đạo lý, trước ít sau nhiều. Vậy nên hắn luyện Diệu Thủ Hồi Xuân đến mức cao nhất rồi dùng tất cả điểm kỹ năng còn lại luyện Bách Hoa Trận Trận. Cứ như vậy thăng cấp xong, hắn ở cấp hai mươi chín tiếp tục lên đường luyện cấp với điểm kinh nghiệm gần tới đáy.

Tổng thể mà nói nhiệm vụ trong "Đùa nháo giang hồ" rất nhiều.

Đánh quái, đưa tin, bắt sủng vật, giết BOSS.

Một ngày đêm qua đi, Kiều Dĩ Hàng ngoại trừ ăn uống bậy bạ chút ít đều bám lấy máy tính chơi game rút cuộc lên đến cấp ba mươi lăm. Lúc này có bang hội gửi thư mời hắn gia nhập.

Đầu tiên là cùng nhau tổ đội giết quái, nhận nhiệm vụ còn có thể tìm người đến giúp.

Thành lập bang phái trong "Đùa nháo giang hồ" rất đơn giản. Chỉ cần hướng NPC Kỷ Huy Hoàng giao mười kim đưa đơn xin lập bang, trong 24 tiếng có hơn mười người xin gia nhập thì đơn thành lập bang phái được chấp nhận. Thế nhưng duy trì được lại rất khó, nếu số thành viên giảm xuống dưới năm quá bảy ngày thì sẽ tự động bị giải tán. Bang phái cấp thấp chỉ có thể có tối đa 30 thành viên, không thể báo danh tham gia bang chiến, cũng không có chỗ đứng. Muốn bang phái có chỗ đứng cùng quỹ cần chiêu mộ càng nhiều thành viên để đánh bang chiến sẽ càng giúp nâng cao đẳng cấp của bang. Thăng cấp bang phái cũng cần tiền cống quỹ của các thành viên bất quá phúc lợi của bang phái cao cấp cũng rất hấp dẫn. Nhất là nếu bang chiếm được vị trí đứng đầu, các thành viên tham gia bang chiến không những thu được chiến lợi phẩm và điểm kinh nghiệm mà còn có thể hoàn thành nhiệm vụ xây dựng bang phái mà thu được vòng bảo thạch.

Trước đây khi hắn còn dùng Hàng Thiên có rất nhiều bang phái phát thư mời trong đó có cả ba bang hội lớn mạnh nhất: Thiên Đạo Hữu Thường, Quân Lâm Bại Kim, Mộ Dung thế gia.

Thiên Đạo Hữu Thường được xưng là thổ bang vì bọn họ là do hội trưởng Thiên Đấu lãnh đạo, đi lên từ con số không ở máy chủ này mà lập nghiệp.

Quân Lâm Bại Kim và Mộ Dung thế gia đều là liên minh. Thế lực của bọn họ đều không chỉ giới hạn ở máy chủ này, thật giống như đại lý khi cần đều có thể do cửa hàng khác cung ứng nhân thủ.

Kiều Dĩ Hàng đột nhiên nhớ ra, hình như kẻ giết hắn thuộc … Thiên Đạo Hữu Thường thì phải?

Mặc dù sự tình cũng đã qua đươc nhiều ngày thế nhưng nó vẫn giống như xương cá mắc ngang cổ họng không chịu ra ngoài. Cảm giác lúc đó thật giống như đi trên đường đột nhiên bị người đâm rồi bỏ chạy.

Ma xui quỷ khiến thế nào mà hắn gửi đơn đến Thiên Đạo Hữu Thường xin gia nhập.

Thu thập xong trang phục màu cam cấp 30 đồng thời luyện Thiên Tịch Hữu Mộng tới cấp 43, chút nữa Lạc Tuyết Vô Âm login hắn cũng coi như có mặt mũi.

Trương Tri uống nốt ngụm cà phê cuối cùng, nhìn ánh mặt trời thấu qua rèm cửa sổ chuẩn bị lên giường đi ngủ.

Tắt đi máy tính xách tay, hắn xoay người định tắt nốt máy để bàn thì thấy một cái đơn xin gia nhập bang hội nhảy ra.

Loại đơn này hằng ngày hắn nhận được không dưới trăm cái, đa số đều là tay mới luyện đến cấp ba mươi. Hắn đang định cự tuyệt, tay hắn bỗng dừng lại.

Người xin gia nhập là 'Tiểu Thuyền'?!

Cơn buồn ngủ của hắn bỗng biến mất.

Hắn giết Tiểu Thuyền, cô ta sẽ không đuổi theo đến đây đi?

Nhưng nghĩ lại lại thấy không đúng. Bởi vì Thiên Tịch Hữu Mộng căn bản chưa gia nhập Thiên Đạo Hữu Thường.

Nói như vậy là trùng hợp?

Hắn nhếch mép cười.

Không chịu học kỹ năng sao?

Không chịu học kỹ năng đã chạy tới làm nhiệm vụ ẩn dấu sao?

Đang làm nhiệm vụ ẩn giấu lại bị nhốt vào thiên lao sao?

Vào thiên lao lại liên lụy hắn bị mắc kẹt trong nhiệm vụ ẩn giấu hai ngày?

….

Hắn kích cự tuyệt, sau còn viết thêm: đẳng cấp quá thấp. Cấp bốn mươi trở lại.

Kiều Dĩ Hàng cũng không nghĩ sẽ được chấp thuận. Hắn biết trò chơi cùng hiện thực giống nhau. Công ty to phúc lợi nhiều không dễ vào, tự xây dựng công ty nhỏ thì quá vất vả. Dù sao không phải công ty nhỏ nào cũng có thể trở thành công ty lớn, nhất là trong cơ chế thị trường như ngày nay.

Thế nên hắn gửi đơn xong tiếp tục đi làm nhiệm vụ.

Làm được phân nửa nhiệm vụ, hồi âm của bang hội tới.

Không ngoài dự liệu là cự tuyệt, thế nhưng hắn không nghĩ còn có lý do — đẳng cấp quá thấp. Cấp bốn mươi trở lại.

"Cấp bốn mươi¿' Kiều Dĩ Hàng ngẩn người.

Cấp ba lăm cùng cấp bốn mươi cách nhau rất nhiều sao? Tùy tiện làm nhiệm vụ đều có thể lên đến cấp bốn mươi mà? Hơn nữa nếu như cho hắn gia nhập nhất định sẽ thăng cấp nhanh hơn, sao không đặt mức ở trên cấp bốn mươi?

Nhìn ID cự tuyệt là Chiến Hồn Vô Cực.

Hắn thấy quen tai nhịn không được mở bảng xếp hạng cao thủ ra, quả nhiên thấy tên đó ở vị trí thứ tư. Hai người không nhận thức, hắn hẳn là chỉ vớ đại một lý do lừa phỉnh hắn đúng không?

Phân nửa xuất phát từ hiếu kỳ, phân nửa vì có mong muốn, hứng thú của Kiều Dĩ Hàng càng tăng cao.

Thậm chí khi Cao Cần gọi điện tới, phản ứng đầu tiên của hắn là —

Tắt đi!

….

Lý trí của hắn trốn chậm về chậm, ngay thời khắc mấu chốt nhảy ra.

"Cao đổng."

"Cam Cố Bằng đã chết."

“Ta biết.“ Nói đến điều này, ngực Kiều Dĩ Hàng trầm xuống.

Cao Cần nói: “Hắn nợ bọn cho vay nặng lãi. Nếu không có giải Kim Hoa thì cũng sẽ không chịu nổi.“

Mặc kệ có đúng hay không, nội tâm Kiều Dĩ Hàng cuối cùng cũng giãn ra. Chí ít Cam Cố Bằng tự sát cũng không phải bởi vì diễn xuất của bọn hắn quá kém mà buồn chết — Tuy rằng, hắn vẫn nghĩ cái lý do này thật sự là ngu ngốc muốn chết.

“Được rồi. Người đại diện của ngươi sắp hết hạn hợp đồng. Anh ta cũng không có ý định muốn tiếp tục hợp đồng với Y Mã nên trước khi tìm được người đại diện mới cho ngươi, công tác của ngươi sẽ do ta phụ trách.

…

Về chuyện này Kiều Dĩ Hàng đã chuẩn bị tâm lý. Người đại diện của hắn đã ám chỉ từ một tháng trước. Hơn nữa gần đây có nhiều chuyện như vậy cũng không thấy hắn ra mặt đã nói rõ vấn đề. Thế nhưng hắn không nghĩ người tiếp nhận công việc sẽ là Cao Cần.

Hắn suy nghĩ một lúc, không nhịn được hỏi: “Người đại diện của ta khi nào thì tìm được¿‘

“Khó nói.“

“A¿‘ Hắn hẳn là đã tính từ trước đi. Vì sao lại không có người đại diện?

“Nếu ta với ngươi vui vẻ hợp tác không cần đổi người nữa.“ Cao Cần chậm rãi nói.

…

Kiều Dĩ Hàng rất muốn hỏi, ngươi đến tột cùng thế nào mới có thể mất hứng?

Lo lắng tới việc hắn cùng Y Mã còn có hai năm hợp đồng nữa, hắn liên nuốt những lời này lại.

“Nghe như ngươi không vui vẻ cho lắm¿‘ Cao Cần xót xa.

Kiều Dĩ Hàng sờ sờ mũi: “Đúng vậy. Nghĩ đến việc ngài mất hứng sẽ đổi người, nội tâm ta thực bi thương.“

“Nga? Đều không phải vì nếu ta vui vẻ sẽ không đổi người nên ngươi mới bi thương sao¿‘

“…“ Một lần nói trái lương tâm đã khiến tâm hắn đau đớn. Sao lại muốn hắn nói thêm? Kiều Dĩ Hàng nghĩ nịnh cũng là một môn học vấn.

May là Cao Cần quyết định từ từ thu thập hắn nên chuyển hướng câu chuyện nói: “Ngày mai sáng tám giờ “Úc Đan“ phỏng vấn. Buổi sáng phỏng vấn, buổi chiều chụp bìa. Ta đã nói bọn họ không hỏi chuyện về game, ngươi đừng có tự khai.“

“Sáng tám giờ¿‘ Hắn âm cuối cao lên rõ ràng. Nếu như muốn luyện đến cấp bốn mươi, rất có thể hắn phải luyện suốt đêm.

“Có việc¿‘ Giọng Cao Cần không lớn nhưng phân lượng rất nặng.

Kiều Dĩ Hàng hầu như cảm nhận được một đôi mắt lạnh lùng nhìn xuyên qua đường dây điện thoại hỏi thăm hắn: “Không có. Ta nghĩ là thức dậy thật muộn. Ta gần nhất không có việc làm, cảm giác thật trống rỗng.“

“Ta bảo Tiểu Chu sáu giờ gọi ngươi rời giường chạy bộ.“

Kiều Dĩ Hàng: “…“

“Tuy ảnh chụp xong có thể dùng photoshop chỉnh lại nhưng dù có sửa chữa cũng vẫn cần cố gắng.“

Kiều Dĩ Hàng liếm liếm môi nói: “Trong buổi lễ trao giải ta thể hiện hoàn toàn đúng tiêu chuẩn.“

“Cam Cố Bằng lúc diễn ra lễ trao giải vẫn còn sống.“

Kiều Dĩ Hàng: “…“

Sư phụ Lăng Diệu Đan khi nào thì dạy hắn giải độc thuật đây?

Quỹ bang: người chơi gia nhập bang phái làm nhiệm vụ kiến thiết bang thu được đóng góp cho bang. Quỹ bang có thể đóng góp cũng có thể lấy lại hoặc đổi thành đạo cụ.

9. Chương 9: Có Duyên Phận (hạ)

Lo lắng cho việc chụp bìa ngày hôm sau, Kiều Dĩ Hàng luyện đến cấp ba mươi bảy thì lưu luyến không thôi lăn ra ngủ trên đất.

Sáng sớm hôm sau, Tiểu Chu đúng sáu giờ gọi hắn rời giường.

Kiều Dĩ Hàng đương nhiên không dậy sau đó tám giờ kém tự mình lái xe tới tạp chí phỏng vấn.

Phỏng vấn "Úc Đan" là do đích thân chủ biên Hoàng Khánh Phân tự mình ra ngựa khiến Kiều Dĩ Hàng có điểm phổng mũi.

Ngay từ ban đầu, hai bên đều rất khách khí. Câu chuyện cứ thế mà tiến triển. Sau khi đã hỏi thăm đủ thông tin sơ bộ cùng tâm tình của đối phương hôm nay, Hoàng Khánh Phân phát dấu hiệu tấn công.

"Tại lễ trao giải ngươi mặc vest trắng trông rất tuấn tú." Trước tiên cấp một viên đường.

Kiều Dĩ Hàng cười.

"Nhìn qua ti vi ta thấy ngươi luôn mỉm cười, xem chừng tâm tình thật tốt."

Kiều Dĩ Hàng tiếp tục mỉm cười.

"Bất quá lúc Cam Cố Bằng lên trao giải, ngươi cười có vẻ không được tự nhiên."

"Thật không¿' Kiều Dĩ Hàng ra vẻ vô tội, "Đại khái là vì mệt mỏi."

Hoàng Khánh Phân sao có thể dễ dàng buông tha, "Vậy ngươi đối với chuyện của Cam Cố Bằng có suy nghĩ gì không¿'

"Quan điểm thì là có." Kiều Dĩ Hàng gật đầu.

Hoàng Khánh Phân mở to hai mắt, nhìn hắn trông chờ.

Hai người nhìn nhau được chừng mười giây thì nhịn không nổi nói: "Như vậy quan điểm của ngươi là..."

"Cũng chỉ là nhìn thôi, không có gì đặc sắc mà xem cả." Kiều Dĩ Hàng dường như không muốn nói tiếp.

Hoàng Khánh Phân không nghĩ tới hắn lại chơi chữ. Là chủ biên lại để một nghệ sĩ đùa giỡn bằng ngôn từ thế này thực sự là tổn thương tự tôn của nàng: "Vậy ngươi muốn nói... là thuyết pháp¿'

"Ta không thấy chuyện này cần thuyết pháp gì đó. Thực sự." Kiều Dĩ Hàng thấy sắc mặt người đối diện xem chừng không được tốt, đột nhiên vươn tay vỗ nhẹ vào bàn tay cô đang để ở tay vịn ghế sô pha, cười nói: "Kỳ thực, chuyện thế này đều có hai mặt. Hữu tắc cải chi, vô tắc gia miễn*."

(*có lỗi liền sửa, không lỗi thì càng thêm cố gắng)

Hoàng Khánh Phân cảm nhận được trong sát na độ ấm của bàn tay, lại nhìn khuôn mặt của hắn, trong lòng có chút hơi loạn nên đối với những gì hắn nói cũng không để ý. "Ân. Vậy đối với việc Cam Cố Bằng tự sát ngươi thấy thế nào¿'

Kiều Dĩ Hàng sắc mặt nghiêm túc nói: "Ta nghĩ đây là vấn đề xã hội."

Hoàng Khánh Phân cũng nghiêm túc lên: "Ân."

"Vấn đề này đầu tiên phải từ phúc lợi xã hội mà nói..." Kiều Dĩ Hàng húng hắng cổ họng, bắt đầu thao thao bất tuyệt.

A?

Hoàng Khánh Phân trừng mắt ngây ngốc.

Tuy rằng cắt ngang lời người khác là vô lễ nhưng đến khi Kiều Dĩ Hàng nói được hơn nửa tiếng mà không có dấu hiệu dừng thì Hoàng Khánh Phân không nhịn nổi mở miệng: "Ân. Ta nghĩ ngươi đối với phúc lợi xã hội thật am hiểu."

Kiều Dĩ Hàng mỉm cười nói: "Ta học ngành xã hội."

"Ra là vậy." Hoàng Khánh Phân phiền muộn tiếp lời.

"Ta nói về kế hoạch năm nay nhé." Kiều Dĩ Hàng lại tiếp tục thao thao bất tuyệt nói về đĩa nhạc mới hắn đang ra sức chuẩn bị. Kỳ thực nếu không có vụ game cùng sự việc của Cam Cố Bằng thì hiện giờ hắn hẳn là đã tiến hành ghi âm.

Hoàng Khánh Phân miễn cưỡng phụ họa theo.

Phỏng vấn diễn ra trong tiếng rưỡi.

Bởi vì kiên trì duy trì tư thế ngồi thẳng lưng mà khi kết thúc, Hoàng Khánh Phân gần như không đứng dậy nổi.

Kiều Dĩ Hàng rất có phong độ đỡ nàng đứng dậy.

Hoàng Khánh Phân vỗ vỗ cánh tay hắn, rất có thâm ý nói: "Khổ cực ngươi rồi." Một người tiếng rưỡi nói đủ thứ chuyện, không khổ cực mới là lạ.

Kiều Dĩ Hàng cũng nói một câu hai nghĩa: "Chỉ cần hiệu quả tốt là được."

"Buổi chiều chụp ảnh bìa cũng xin cố gắng." Hoàng Khánh Phân có điểm khâm phục hắn.

Lúc Kiều Dĩ Hàng mới nổi, scandal gì cũng có. Nào là kiêu ngạo, đùa giỡn sao lớn, thế lực lớn. Nói chung trong đám sao mới nổi ngoan ngoãn, hắn nổi bật hẳn lên.

Nhưng dù một kẻ kiêu ngạo, giữa lúc các ca sĩ khác phải đổi nghề hay biến mất, hắn lại đột phá lên trên. Giải Thiên Thanh, giải Kim Hoa, hắn đều đụng được tới. Tuy rằng có công lao của Y Mã nhưng Y Mã không phải tổ chức từ thiện, nếu không phải người có thực lực thì công ty sẽ không bang trợ nhiều như vậy.

Tiềm lực của Kiều Dĩ Hàng chính là hắn có thể hiểu thấu được quy tắc của nghề này, điều chỉnh bản thân thích ứng với thế giới giải trí. Về phần bản tính của hắn, vụ game online có thể phản ánh phần nào.

Buổi trưa, Cao Cần gọi điện thoại hỏi thăm tình hình phỏng vấn.

Kiều Dĩ Hàng vừa trả lời vừa oán thầm. Chỉ sợ sau này cơ hội nói chuyện với Cao Cần rất nhiều.

"Bài hát mới của ngươi đã chọn được rồi. Nếu không vấn đề ngày mai có thể bắt đầu thu."

"Gấp như thế?" Kiều Dĩ Hàng cả kinh. Tiểu Thuyền còn thiếu ba cấp nữa!

"Ngươi bận sao?" Cao Cần nhàn nhạt hỏi.

Kiều Dĩ Hàng ngửi thấy mùi thuốc súng: "Ý ta là, gần đây giọng ta có chút không tốt."

"Có muốn chờ đến lúc đầu ngươi bị chặt rồi thu?"

"...Ta sẽ giữ giọng cẩn thận!"

Dập điện thoại, vội vã ăn cơm hộp Tiểu Chu mua, hắn liền giục tạp chí chụp ảnh.

Lúc chụp, hắn phát huy toàn phần tinh thần không sợ khó sợ khổ, nghiêm ngặt làm theo yêu cầu của người chụp, nỗ lực cả trăm phần. Thậm chí từ đó về sau, hình tượng chuyên nghiệp của hắn đã khắc thật sâu trong lòng các nhân viên tạp chí.

Cho dù có bao chướng ngại như vậy, về đến nhà cũng mới gần bốn giờ.

Hắn nhanh chóng mở game, bắt đầu hành trình thăng cấp.

Để đảm bảo công bằng cũng như tăng lạc thú khi chơi, "Đùa nháo giang hồ" không bán đạo cụ tăng kinh nghiệm trực tiếp. Nói cách khác, nếu muốn thăng cấp chỉ có cách chơi. Đương nhiên đây cũng tạo điều kiện rất lớn cho việc luyện thuê phát triển.

Kiều Dĩ Hàng tiếp tục đem tinh thần không sợ khó sợ khổ đưa vào game.

Tiểu Thuyền dường như liều mạng làm nhiệm vụ.

Đến gần mười giờ, hắn đạt được cấp bốn mươi!

Kiều Dĩ Hàng đi tắm rồi lại lôi bánh kem ra ăn rồi mới trở lại trước máy tính, hướng Thiên Đạo Hữu Thường gửi đơn xin gia nhập.

Vận khí hắn cũng tốt.

Trương Tri ngủ tròn một ngày đêm, sáng sớm login đem Thiên Tịch Hữu Mộng giao cho Lạc Tuyết Vô Âm.

Lạc Tuyết Vô Âm quả nhiên cao hứng, thao túng Thiên Tịch Hữu Mộng đi tới đi lui, lại cùng hắn làm vài nhiệm vụ rồi mới logout.

Vậy nên khi hắn thấy đơn xin gia nhập của Tiểu Thuyền liền đồng ý.

Lần này coi như là Tái ông mất ngựa chăng biết là họa hay phúc nha.

Kiều Dĩ Hàng gia nhập bang hội mới phát hiện bên trong rất náo nhiệt, tựa như một cái chợ vậy.

Suất suất suất: Hàn Ngọc Chủy của Huyết Đồ cấp 90! Ai mua không?

Hoa khai bất trường tạ: Bao nhiêu?

Suất suất suất: 900 vàng.

Hoa khai bất trường tạ: Ngươi cướp của a!

Khinh phong cộng nguyệt túy: Ta cần Thất Tinh Chiêu Hồn Phiên của Lam Diễm. Ai có không? (o)

Suất suất suất: người một nhà ta mới để cho ngươi cái giá này.

Hoa khai bất trường tạ: Người ngoài thì sao?

Suất suất suất: 888 vàng.

Hoa khai bất trường tạ: (#) kháo! Ngươi khi ta là người ngoài thì có.

Chiến Hồn Vô Cực: Người mới đâu rồi, ra chào hỏi mọi người một chút.

Hoa khai bất trường tạ: a! Lão nhị tới!

Chiến Hồn Vô Cực: Còn gọi là lão nhị ta cắt JJ của ngươi!

Suất suất suất: Chậm đã Hồn ca! Đợi hắn mua đồ của ta đã.

Hoa khai bất trường tạ: Ngươi có lương tâm chút đi.

Khinh phong cộng nguyệt túy: Hoan nghênh người mới…

Chiến Hồn Vô Cực: Tiểu Thuyền đi ra!

Tiểu Thuyền: Oa! Cứ như QQ vậy.

Hoa khai bất trường tạ: …Cấp bốn mươi?

Suất suất suất: Hồn ca chuẩn bị đổi nghề làm vú em hả?

Khinh phong cộng nguyệt túy: Chỉ còn có sáu chỗ thôi, không phải nói chỉ cần người trên cấp chín mươi sao?

Bị nói như vậy, Trương Tri mới đột nhiên nhớ ra quy định.

Tiểu Thuyền: o(v)o mọi người yên tâm, ta nhất định sẽ nỗ lực lên tới cấp chín mươi.

Khinh phong cộng nguyệt túy: …

Khinh phong cộng nguyệt túy: đừng có nói bừa bãi vậy chứ.

Suất suất suất: nói vậy thì làm thôi. Ngươi nếu để ý lời của nàng thì ra diễn đàn gọi tên của ta!

Lư Sơn diện: Nếu cấp bốn mươi cũng gia nhập được thì tài khoản kia của ta cũng vào được đúng không? Cấp năm mươi chín rồi.

Bầu không khí cứng ngắc.

Thật lâu không ai nói gì.

Kiều Dĩ Hàng cũng biết mình chính là khách không mời mà đến.

Gặp phải sự khinh bỉ cùng xa lánh như vậy so với lúc trước bị người lừa ra khỏi thành cướp trang bị cũng không kém là mấy. Trên thực tế, lúc Lư Sơn diện nói câu kia xong, hắn có xung động muốn lên nick Hàng Thiên.

Bất quá xung động vẫn chỉ là xung động mà thôi.

Tham gia vào làng giải trí, tu dưỡng cùng lực nhẫn nại của hắn càng ngày càng tăng.

Tay Trương Tri đặt lại ở trên bàn phím.

Chiến Hồn Vô Cực: Nàng là muội ta.

Vẫn như cũ, không ai nói thêm gì.

Bất quá chuyện này cũng coi như chìm xuống.

Dù sao Chiến Hồn Vô Cực cũng là phó hội trưởng Thiên Đạo Hữu Thường, hắn nói như vậy những người khác cũng chỉ mắt nhắm mắt mở bỏ qua. Đương nhiên trong lòng không thể không oán thán một câu, tất cả đều phải có quan hệ a.

Cứ như vậy, Tiểu Thuyền nhờ hơi phó hội trưởng mà được ở lại Thiên Đạo Hữu Thường.

Địa vị vững chắc, chuyện hắn làm đầu tiên là lục danh sách hội viên, tìm ra những ID cướp trang bị của hắn.

Hươu trướng đạo gia, mãnh nam ABC, đao chi tử, si tâm nam nhân, Lạc & Thanh Ảnh.

Liên tiếp thấy những cái tên quen thuộc, máu trong người hắn sôi lên.

Chiến Hồn Vô Cực đột nhiên nhắn tin riêng cho hắn: Mộc Nhĩ Sơn, mau đến.

Tiểu Thuyền:?

Chiến Hồn Vô Cực: đêm nay không được ngủ!…Ít nhất…luyện đến cấp năm mươi.

…

Tuy rằng cách máy tính nhưng Kiều Dĩ Hàng có thể cảm nhận được sự tức giận cường đại truyền đến từ bên kia. Tuy hắn không biết tại sao lại kết nạp một người mới cấp bốn mươi nhưng dù sao giúp cũng là giúp. Thế nên hắn trả lời rất nhẹ nhàng.

Tiểu Thuyền: (o) ngày mai ta phải đi làm.

Chiến Hồn Vô Cực: ông chủ ngươi cũng mướn người như ngươi sao?

Tiểu Thuyền: a?

Kiều Dĩ Hàng rất sửng sốt, nghe giọng điệu của hắn dường như rất hiểu biết hắn.

Chiến Hồn Vô Cực: đến!

Tiểu Thuyền: …

Tiểu Thuyền: nga.

10. Chương 10: Thăng Cấp Lộ (thượng)

Giết quái luyện cấp rất buồn chán. Tiểu Thuyền cùng Chiến Hồn Vô Cực tổ đội xong, Tiểu Thuyền phụ trách ngồi chồm hỗm bên cạnh thưởng thức tư thế oai hùng của Chiến Hồn Vô Cực, thỉnh thoảng thêm huyết cho hắn.

Nhìn kinh nghiệm không ngừng tăng như là gạt người, hắn nghĩ tới lịch hoạt động ngày hôm sau có chút không yên. Ngày mai phải ghi âm, sức khỏe là rất trọng yếu.

[đội ngũ] Tiểu Thuyền: ta thực mệt. =_=

[đội ngũ] Chiến Hồn Vô Cực: ân.

[đội ngũ] Tiểu Thuyền: ta muốn ngủ.

[đội ngũ] Chiến Hồn Vô Cực: treo giường.

[đội ngũ] Tiểu Thuyền: ta không phải dơi, không thể treo chân lên tường mà ngủ.

[đội ngũ] Chiến Hồn Vô Cực: treo game!

[đội ngũ] Tiểu Thuyền: được rồi. Ta để máy mở, ngươi nỗ lực lên (ˆ ˆ) ta đi ngủ.

[đội ngũ] Chiến Hồn Vô Cực: mười lăm phút trở về một lần.

[đội ngũ] Tiểu Thuyền: (o) a?

[đội ngũ] Chiến Hồn Vô Cực: không phải muốn ta cướp thiên lao chứ?

[đội ngũ] Tiểu Thuyền: …

[đội ngũ] Tiểu Thuyền: cướp thiên lao kinh nghiệm hẳn là rất nhiều nhỉ?

[đội ngũ] Tiểu Thuyền: chúng ta tổ đội, kinh nghiệm hẳn là cũng chia cho ta nhỉ?

[đội ngũ] Chiến Hồn Vô Cực: đừng nói linh tinh, ngồi yên đó.

….

Mở bảng thông tin cá nhân, Tiểu Thuyền đã lên đến cấp bốn mươi bốn. Tuy còn cách cấp năm mươi một khoảng cách khá xa nhưng còn hơn hắn tự luyện, đã nhanh rất nhiều. Có người giúp quả nhiên tốc độ khác hẳn.

Kiều Dĩ Hàng buồn chán ngáp một cái, đi đến nhà bếp lấy bánh kem rồi lại trở lại trước máy vi tính, thuận lợi trả lời mã nhận dạng.

Ngày mai ghi âm lúc chín giờ, hai giờ hắn đi ngủ, tám giờ dậy. Ngủ sáu tiếng không đủ nhưng cũng coi như được, đủ để hắn làm việc.

Kênh trò chuyện riêng đột nhiên nhảy ra tin từ Chiến Hồn Vô Cực: ngươi ngày mai phải đi làm sao?

Tiểu Thuyền: ân.

Chiến Hồn Vô Cực: xin nghỉ đi.

Trong nháy mắt Kiều Dĩ Hàng nhớ tới dáng cười âm trầm của Cao Cần, lập tức đánh: không được.

Chiến Hồn Vô Cực không lên tiếng nữa.

Thế nhưng Kiều Dĩ Hàng thấy được, tốc độ đả quái của hắn tăng lên rất nhiều.

Lúc đầu là một lần dụ bốn con, dùng quần công một lần rồi đánh từng cái. Hiện giờ một lần dụ tám con, liên tục dùng quần công.

Kiều Dĩ Hàng nhìn thang máu của kẻ kia không ngừng giảm cùng tăng, trong lòng có cảm giác cảm động không hiểu nổi. Tiểu Thuyền hiện nay chỉ có kỹ năng gia huyết, hao tổn gì cũng chỉ có thể tự uống bình lam của mình. Hắn biết ma giáo cấp bậc như Chiến Hồn Vô Cực mất lam rất nhiều.

Năm nay, kẻ vì người khác quên mình đỡ lôi phong không nhiều lắm.

Đang êm đẹp, Chiến Hồn Vô Cực đột nhiên xuất hiện trên kênh đội ngũ, mắng một câu "Kháo¡'

Kiều Dĩ Hàng sửng sốt.

[đội ngũ] Tiểu Thuyền: làm sao vậy?

[đội ngũ] Chiến Hồn Vô Cực: ngươi sao lại chọn Thần Y Cốc? -_-#

Kiều Dĩ Hàng trầm tư mất ba giây, liền bắt đầu đánh chữ.

[đội ngũ] Tiểu Thuyền: váy Thần Y Cốc rất đẹp a.

Tiểu Thuyền trên màn hình đột nhiên xoay một vòng.

Bộ váy màu xanh nhạt của nàng lúc xoay vòng tay áo bay bay, thập phần phiêu dật.

Trương Tri đầu đầy hắc tuyến.

[đội ngũ] Chiến Hồn Vô Cực: Tê Hà sơn trang cũng không tệ.

[đội ngũ] Tiểu Thuyền: ta muốn vào danh môn chính phái a.

[đội ngũ] Chiến Hồn Vô Cực: (o) bởi vì ngươi gia nhập danh môn chính phái nên chúng ta tổ đội xong sức công kích mới giảm thấp vậy đó!

[đội ngũ] Tiểu Thuyền: ta nghỉ nhé?

[đội ngũ] Chiến Hồn Vô Cực: ngươi vẫn đợi cơ hội nói câu này hả?

[đội ngũ] Tiểu Thuyền: không có.

[đội ngũ] Chiến Hồn Vô Cực: (^)

[đội ngũ] Tiểu Thuyền: …

[đội ngũ] Tiểu Thuyền: ta là muốn hỏi, ngươi có thể hay không cho ta đi nghỉ?

[đội ngũ] Chiến Hồn Vô Cực: -_-|||

[đội ngũ] Chiến Hồn Vô Cực: cằm.

[đội ngũ] Tiểu Thuyền: a? ngươi muốn đánh cằm của ta?

(bạn Chiến Hồn Vô Cực viết sai chữ "ba" trong chữ "hạ ba" nên thành ra chữ "cằm")

[đội ngũ] Chiến Hồn Vô Cực: hạ đi!

[đội ngũ] Tiểu Thuyền: O(_)O cảm tạ!

….

Trương Tri rất phiền muộn.

Hắn lãng phí thời gian luyện cấp của chính mình để đưa Tiểu Thuyền đi giết loại quái không điểm kinh nghiệm này. Nàng không cảm ơn hắn giúp thăng cấp mà chỉ cảm kích chuyện hắn đồng ý cho logout…Tựa như hắn là ôn dịch!

…

Lòng tự trọng của hắn bị chà đạp.

[đội ngũ] Chiến Hồn Vô Cực: mai nhớ lên!

[đội ngũ] Tiểu Thuyền: ngày mai nhiều khả năng ta bận.

[đội ngũ] Chiến Hồn Vô Cực: ngươi không phải là làm cu li chứ?Kiều Dĩ Hàng chảy mồ hôi.

Tiểu Thuyền của hắn nhìn qua cũng rất dễ thương. Đâu có chỗ nào giống cu li chứ?

[đội ngũ] Chiến Hồn Vô Cực: ta không nghĩ ngươi giống người lao động trí óc.

[đội ngũ] Tiểu Thuyền: (o)

Kiều Dĩ Hàng chăm chú kiểm điểm lại xem có phải đã giả ngu quá đáng hay không…

[đội ngũ] Chiến Hồn Vô Cực: lên thì gọi.

Đội ngũ giải tán.

Chiến Hồn Vô Cực triệu gọi tọa kỵ, tức tốc chạy đi.

Kiều Dĩ Hàng logout, duỗi tay duỗi chân, tắm rồi đi ngủ.

Ngày hôm sau thức dậy, Kiều Dĩ Hàng thấy tinh thần cũng không tệ, chí ít không có cảm giác mơ hồ. Cảm giác hưng phấn đó kéo dài đến khi hắn nuốt nước bọt…

Hầu đau.

Hắn nhảy nhanh xuống khỏi giường, chạy đến phòng tắm mở to mồm soi gương.

Toàn bộ a-mi-đan của hắn sưng đỏ.

"Không phải chứ¿' Hắn ôm họng, phiền muộn nhìn vào gương.

Thực sự là sợ cái gì, cái đó liền thành sự thật.

Tuy rằng Kiều Dĩ Hàng trong làng điện ảnh chỉ là người mới nhưng trong giới âm nhạc, hắn đã là sao lớn.

Mới ra mắt được ba tháng, ngày đầu tiên đĩa đơn đã bán được năm mươi vạn. Đối với một ca sĩ mới mà nói đã là rất khó. Đương nhiên là có phân nửa công sức của công ty lăng xê cho hắn. Giờ đĩa nhạc của hắn cơ bản là luôn bán được trên trăm vạn. Chuyên tập "Đương ái đã chết" năm ngoái của hắn càng bán càng chạy, không chỉ giành được giải ca khúc xuất sắc nhất của năm, ca khúc được hoan nghênh nhất của năm, chuyên tập được hoan nghênh nhất của năm còn giúp hắn lấy được giải nam ca sĩ xuất sắc nhất và nam ca sĩ được hoan nghênh nhất.

Chính vì hắn thành công tột bậc trong lĩnh vực âm nhạc nên công ty mới hăng hái giúp hắn đóng phim… May là thất bại trong điện ảnh cũng không ảnh hưởng gì đến địa vị của hắn trong làng âm nhạc.

— thế nhưng, hát không tốt thì sẽ.

Kiều Dĩ Hàng vuốt họng. Hắn lãnh tỉnh cũng vô dụng, phải a-mi-đan lãnh tỉnh mới được.

Ra khỏi cửa mua một lon Sprite ở máy bán hàng tự động, hắn đang muốn mở đã bị người đoạt mất.

"Ngươi…" Kiều Dĩ Hàng đem ánh mắt trừng to thu lại, "Cao đổng."

Cao Cần trời sinh đã có khí chất tinh anh, cho dù có kính râm ngăn trở cũng không cản nổi tinh quang từ người hắn bắn ra. Hắn cúi đầu nhìn lon Sprite trong tay, "Uống cái này sao¿'

"Không phải, trong lúc thu ta chỉ uống nước khoáng." Kiều Dĩ Hàng trấn định nói, "Cái này chỉ dùng để… rửa mặt. Giám chế bảo ta lãnh tỉnh lãnh tỉnh."

"Nga?" Cao Cần mở nắp lon, chậm rãi uống một ngụm nói, "Ngươi đánh hắn?"

Kiều Dĩ Hàng chút nữa bị nước bọt sặc chết: "Không thể nào."

"Vậy là ngươi chuẩn bị thượng hắn?"

…

Kiều Dĩ Hàng vạn phần không giải thích được sao Cao Cần lại có thể dùng biểu hiện bình thản mà nói như vậy.

"Chỉ là ta hát không tốt."

"Không nghỉ ngơi tốt."

"Ân… Ân…" Lời thứ nhất là khẳng định, lời thứ hai là lời phủ định bị lôi ra. Kiều Dĩ Hàng khẩn trương nhìn Cao Cần, cố suy đoán biểu tình đằng sau kính râm.

"Kính râm của ta thế nào?" Cao Cần hỏi.

Kiều Dĩ Hàng không biết tại sao hắn lại đột nhiên nói sang chuyện khác, bất quá đành trả lời: "Không sai, rất ngầu."

"Của ngươi cũng không tệ."

Kiều Dĩ Hàng: "…"

Hắn đâu mang kính râm? Chính là chỉ hôm qua khi hắn chụp hình có một tấm đeo kính râm?

"Tuy hơi nhỏ nhưng thật cân xứng." Cao Cần lấy tay nhấc kính lên, nhẹ nhàng vuốt quanh hốc mắt.

Kiều Dĩ Hàng: "…"

Tiểu Chu đưa tới kẹo ngậm Bàn Đại Hải.

Tuy rằng lâm trận mới mài gươm nhưng không hài lòng cũng không được.

Kiều Dĩ Hàng một lần nữa ra trận. Câu thứ hai không bị lac, đến câu thứ sáu thì…

Nhìn giám chế sắp phát điên, tâm hắn cảm thấy rất thất vọng….

May là khi hắn đi ra Cao Cần đã đi, chỉ lưu lại lời nhắn —

"Ca sĩ diễn không tốt không cần đổi nghề. Ca sĩ hát không tốt nhất định phải đổi nghề."

Kiều Dĩ Hàng: "…"

Sáu bài hát không thuận lợi, giám chế khi ly khai sắc mặt rất nhục nhã.

Kiều Dĩ Hàng trong đầu hối hận, cũng không thể nói gì, chỉ có thể mua một đống thứ tốt cho giọng nói về nhà ăn.

Uống xong thuốc hạ sốt, tắm rửa xong còn chưa đến bảy giờ.

Nhưng hắn đi qua đi lại cửa thư phòng đã mười lăm mười sáu lần mà không đi vào. Vạn nhất lên lại bị Chiến Hồn Vô Cực đưa đi thăng cấp đến nửa đêm, ngày mai đảm bảo Cao Cần trực tiếp cho hắn đi thăng thiên luôn.

Nằm tại sô pha, hắn mở ti vi rồi ngủ gà ngủ gật.

Mệt nhọc cùng thiếu ngủ khiến hắn rất nhanh thiếp đi trước màn khóc rống của nam nữ diễn viên trên màn hình.

Hắn ngủ rất say.

Khi hắn giật mình tỉnh giấc, kim đồng hồ đã chỉ bốn giờ sáng.

Kiều Dĩ Hàng tắt ti vi đứng dậy, giật giật tứ chi cứng ngắc. Bụng hắn kêu làu nhàu.

Chạy đến nhà bếp tùy tiện úp mì, ăn xong liền có cảm giác thanh tỉnh.

Đêm khuya thanh tĩnh, con người rất dễ cảm thấy tĩnh mịch.

Vậy nên hắn không nhịn được chạy đến thư phòng mở máy.

Giờ này rất ít người còn chơi đi.

Tiến nhập trò chơi, dáng tươi cười của Kiều Dĩ Hàng bỗng cứng đờ.

[tư trò chuyện] Chiến Hồn Vô Cực: tới.

Hắn ngây ra như phỗng. Người này không cần ngủ sao?

11. Chương 11: Thăng Cấp Lộ (trung)

[tư trò chuyện] Tiểu Thuyền: (o) ngươi sao vẫn ở đây?

[tư trò chuyện] Chiến Hồn Vô Cực: …

[tư trò chuyện] Chiến Hồn Vô Cực: sẽ không phải vì trốn ta nên giờ này ngươi mới lên chứ?

Việc này chỉ có đứa ngốc mới thừa nhận.

Kiều Dĩ Hàng nhanh chóng kiếm một lý do.

[tư trò chuyện] Tiểu Thuyền: không phải. Ta vừa mới tan ca đêm.

[tư trò chuyện] Chiến Hồn Vô Cực: Ca đêm? Khiêng xi măng ở công trường?

[tư trò chuyện] Tiểu Thuyền: -_-||| không phải.

[tư trò chuyện] Chiến Hồn Vô Cực: Bảo vệ?

[tư trò chuyện] Tiểu Thuyền: (+ +) cũng không phải.

[tư trò chuyện] Chiến Hồn Vô Cực: Ân. Ta đánh giá ngươi rất cao.

[tư trò chuyện] Tiểu Thuyền: Tuy ta thấy ngươi thực muốn biết ta làm cái gì nhưng mụ mụ ta nói: loại chuyện này không thể nói trên internet. Không an toàn.

…

Nữ hài tử ở thời điểm mấu chốt luôn đem mụ mụ ra hẳn là không sai đi.

Kiều Dĩ Hàng sờ sờ cằm.

[tư trò chuyện] Chiến Hồn Vô Cực:…

[tư trò chuyện] Chiến Hồn Vô Cực: Vậy mụ mụ ngươi có nói nói chuyện với nam nhân sẽ mang thai không?

[tư trò chuyện] Tiểu Thuyền: Mụ mụ ta không lạc hậu đến mức đó.

[tư trò chuyện] Tiểu Thuyền: hơn nữa chúng ta không phải là chat sao? Đâu có nói chuyện?

Trương Tri tức giận chút nữa thì thổ huyết.

Người kia hẳn là khoảng mười hai mười ba đi. Làm cái gì cũng đều thật ngốc? Người bình thường nếu có chỉ số thông minh như vậy hẳn là được liệt vào văn vật cần bảo hộ cấp quốc gia rồi.

[tư trò chuyện] Chiến Hồn Vô Cực: Bớt nói nhảm đi. Ta đem ngươi đi luyện cấp.

[tư trò chuyện] Tiểu Thuyền: nga. Đến Mộc Nhĩ Sơn hả?

[tư trò chuyện] Chiến Hồn Vô Cực: làm phụ bản.

Kiều Dĩ Hàng tâm khẽ động.

Nếu hắn nhớ không lầm, trên cấp bốn mươi đi phụ bản tốt nhất là Mộc Nhân Hạng ở Thiếu Lâm Tự. Thế nhưng nơi đó hạn chế đẳng cấp.

Hắn nghĩ một chút nhưng không có nhắc nhở. Làm người mới, hắn chỉ cần ngoan ngoãn làm theo, chuyện thông minh không đến lượt hắn.

[tư trò chuyện] Tiểu Thuyền: hảo.

[tư trò chuyện] Chiến Hồn Vô Cực: ngươi chờ, ta đi login tài khoản khác.

[tư trò chuyện] Tiểu Thuyền: (o) vì sao?

[tư trò chuyện] Chiến Hồn Vô Cực: Mộc Nhân Hạng ta không vào được! Hay là ngươi muốn ta đợi ngươi tan học?

[tư trò chuyện] Tiểu Thuyền: ngươi bồi đọc a.

Hắn hiện giờ đã xuống đến mức bồi đọc rồi sao?

Trương Tri phát giác hành động của mình rất kỳ quặc. Trong game, hắn cũng được coi như cao thủ oai phong một cõi. Tiểu đệ tiểu muội theo sau hắn vô số. Ai cũng không chờ hắn động thủ mà thí điên thí dại xông lên? Vậy mà Tiểu Thuyền này vừa vô tri lại vô năng, bình thường có thể làm người khác tức chết, hết lần này đến lần khác hắn lại ngu ngốc chờ đưa đi luyện cấp!

Trương Tri một bên oán thầm, một bên mau chóng mở laptop, login Thiên Tịch Hữu Mộng.

Kiều Dĩ Hàng vào bếp lấy kẹo ngậm.

Tuy rằng a-mi-đan đã bớt sưng, giọng cũng không sao nhưng vẫn phải cẩn thận.

Ngồi lại trước máy tính hắn liền thấy một thân ảnh quen thuộc đang đứng cạnh Tiểu Thuyền. Tư trò chuyện bắn ra tin như suối —

Thiên tịch hữu mộng: trư! Ngươi đang ngủ?

Thiên tịch hữu mộng: (#) kháo! Có phải không giết ngươi ngươi không thích?

Thiên tịch hữu mộng: trả lời mau!

Thiên tịch hữu mộng: mau trả lời cho ta…

….

Thiên Tịch Hữu Mộng: có phải ngươi ngủ đến chết rồi hay không???!!!

Tiểu Thuyền: ta về rồi đây. (^o^)/

Thiên Tịch Hữu Mộng: làm sao giờ?

Tiểu Thuyền: (o) a?

Thiên Tịch Hữu Mộng: ta thực muốn chém chết ngươi!

Tiểu Thuyền: …

Tiểu Thuyền: nhịn xuống.

Trương Tri bất lực.

Hắn mời Tiểu Thuyền gia nhập đội ngũ sau đó mời đi theo.

Tiểu Thuyền kích đồng ý rồi như cái đuôi nhỏ, im lặng theo sau Thiên Tịch Hữu Mộng.

Một lúc sau, sắp đến Mộc Nhân Hạng thì kênh đội ngũ có tin nhắn mới.

[đội ngũ] Tiểu Thuyền: (o) được rồi, vì sao ngươi lại ở chỗ này?

[đội ngũ] Tiểu Thuyền: ta phải ở đây chờ Chiến Hồn Vũ Cơ!

….

Trương Tri đập bàn.

[đội ngũ] Thiên Tịch Hữu Mộng: ta là Chiến Hồn Vô Cực! Vô Cực!

[đội ngũ] Tiểu Thuyền: (_)

[đội ngũ] Tiểu Thuyền: ngươi rốt cuộc là nam hay nữ?

[đội ngũ] Thiên Tịch Hữu Mộng: nam. Đây là tài khoản của bạn. Ta luyện hộ.

Sau đó kênh đội ngũ im lặng.

Cho đến khi vào Mộc Nhân Hạng —

[đội ngũ] Tiểu Thuyền: ta nghĩ…

[đội ngũ] Thiên Tịch Hữu Mộng:?

[đội ngũ] Tiểu Thuyền: nam luyện nhân vật nữ không tốt.

[đội ngũ] Thiên Tịch Hữu Mộng: -_-|||

[đội ngũ] Tiểu Thuyền: dễ mất cân bằng nội tiết.

[đội ngũ] Thiên Tịch Hữu Mộng: câm miệng!

Là gay chân chính trong game, Kiều Dĩ Hàng nghĩ mình có điểm vô sỉ.

…

Thế nhưng vô sỉ thật hài lòng!

Nhìn Thiên Tịch Hữu Mộng anh dũng giết địch, hắn có thể tưởng tượng được đối phương nhất định là đang trút giận.

Tốt tốt.

Bởi vì đã có kinh nghiệm hợp tác từ nhiệm vụ ẩn giấu lần trước mà lần này Kiều Dĩ Hàng vừa bắt đầu liền tìm một nơi an toàn để ngồi nhìn và gia huyết.

[đội ngũ] Thiên Tịch Hữu Mộng: ngươi trốn xa như vậy làm gì?!

[đội ngũ] Tiểu Thuyền: tự bảo hộ chính mình.

Trương Tri chút nữa thì thổ huyết.

[đội ngũ] Thiên Tịch Hữu Mộng: mấy tên tiểu lâu la thế này không chết được!

…

Năm phút sau.

Trương Tri rút cuộc biết cái gì là không nên yêu cầu quá cao.

Kiều Dĩ Hàng nhìn trời đang sáng dần mà bắt đầu thấy mệt mỏi.

Thẳng đến khi Tiểu Thuyền ngã xuống hắn mới miễn cưỡng tỉnh một chút.

Nhìn Thiên Tịch Hữu Mộng trung khí mười phần tại trò chơi bay nhảy, hắn mới nhớ ra đối phương nói hắn ở nước Mỹ. Hiện tại hẳn là chạng vạng đi?

[đội ngũ] Tiểu Thuyền: ta mệt quá.

[đội ngũ] Thiên Tịch Hữu Mộng: ngoài ngủ, ngươi còn có thể làm gì?

[đội ngũ] Tiểu Thuyền: gia huyết. O(_)O

[đội ngũ] Thiên Tịch Hữu Mộng: …

[đội ngũ] Thiên Tịch Hữu Mộng: out đi out đi.

[đội ngũ] Tiểu Thuyền: a! Đúng rồi, nhiệm vụ ẩn giấu lần trước là ngươi hay là bạn ngươi?

Tuy rằng trực giác Kiều Dĩ Hàng bảo hắn là người kia nhưng vẫn không nhịn được mà hỏi.

[đội ngũ] Thiên Tịch Hữu Mộng: ta.

[đội ngũ] Tiểu Thuyền: (o) chẳng lẽ do biểu hiện lần trước của ta quá tốt nên ngươi mới đồng ý cho ta nhập bang?

….

Đây là một trong những chuyện đến giờ Trương Tri vẫn chưa thôi hối hận.

Nếu không phải hắn cho Tiểu Thuyền nhập bang, hắn cũng không cần đem người đi luyện cấp!… Phiền muộn nhất là, bây giờ dẫn hắn đi luyện cấp còn phải nhìn sắc mặt người kia.

[đội ngũ] Thiên Tịch Hữu Mộng: còn không out?

[đội ngũ] Tiểu Thuyền: out đây.

[đội ngũ] Tiểu Thuyền: được rồi, có một việc ta muốn nói rõ ràng.

[đội ngũ] Thiên Tịch Hữu Mộng: (_)?

[đội ngũ] Tiểu Thuyền: ta sẽ không yêu trên mạng.

[đội ngũ] Thiên Tịch Hữu Mộng: O___O" …

[đội ngũ] Tiểu Thuyền: bất quá, cảm ơn ngươi đã dẫn ta đi thăng cấp!

Nhìn Tiểu Thuyền biến mất, Trương Tri mất một lúc mới hoàn hồn.

Ý của nàng sẽ không phải là….

Nhìn lại đống tin nhắn, Trương Tri bỗng nhiên muốn đập bàn.

Hắn thề với trời, nếu sau đó còn để ý tới nàng, thì…thì… thì phạt hắn về nước về nước chịu hành hạ của mấy người thân thích loạn thất bát tao đi!

Hai câu nói cuối cùng là ý nghĩ thực của Kiều Dĩ Hàng.

Từng gặp phải hacker, bị vạch trần thân phận, lần này cũng sẽ không tái diễn trò. Hắn làm gay không phải không có ý nghĩa.

Không, nói không chừng không phải không lo gay.

Bằng trực giác của nam nhân, Chiến Hồn Vô Cực đối Tiểu Thuyền không có chút tình cảm đặc biệt nào cả. Chí ít là hiện tại còn không có. Tối đa là có chút cảm giác mới mẻ, có lẽ là cảm giác mông lung, loại này nên bóp chết ngay. Lời nói hôm nay của hắn như một liều vắc xin đem bệnh bóp chết.

Những … ý nghĩ này trong đầu hắn chỉ nhẹ nhàng trôi qua rồi bay mất.

Trước mắt quan trọng nhất là ngủ.

Lúc Tiểu Chu tới đón Kiều Dĩ Hàng lại càng hoảng sợ. Bởi vì quầng thâm ở mắt hắn so với ngày hôm qua còn to gấp đôi.

"Ngươi…" Tiểu Chu ngập ngừng, "Có đúng hay không là áp lực quá lớn?"

Kiều Dĩ Hàng nhìn qua gương liền mang kính râm. May chỉ là ghi âm, chỉ cần giọng ổn là được.

"Ngươi có muốn nghỉ ngơi chút hay không?" Mây đen từ việc Cam Cố Bằng tự sát còn không có tan. Tiểu Chu hiện tại rất nhạy cảm với hai từ tự sát, rất sợ Y Mã cũng xảy ra chuyện từ biệt nhân sinh.

Kiều Dĩ Hàng không nghĩ sâu xa như vậy. Hắn chậm rãi đội mũ, chỉnh lại mái tóc rối bời, thuận miệng hỏi: "Thư giãn thế nào?"

Tiểu Chu suy nghĩ một lát: "Chèo thuyền đi."

"Ngươi xác định đấy là thư giãn mà không phải xử phạt sao?" Kiều Dĩ Hàng nhíu mày.

Tiểu Chu vỗ tay nói: “Đúng, không thể đi chèo thuyền.”

“Không thể?”

“Nhảy sông quá tiện.”

“…”

Lần này tiến hành thu âm, Kiều Dĩ Hàng tự tin mười phần quyết tâm lấy lại lòng tin của giám chế.

Vậy nên vừa mở miệng, hắn liền tự do phát huy khả năng.

Âm vực của hắn rất rộng. Đương sơ Y Mã ký hợp đồng với hắn chủ yếu vì giọng hắn tốt. Đương nhiên, ngoại hình xuất sắc cũng kiếm đủ điểm cho hắn. Thậm chí dù tính tình hắn khi đó không tốt, danh tiếng không nổi cũng không lay chuyển ý định của Y Mã huấn luyện hắn thành vương bài.

Hát đến hai câu hát hỏng ngay hôm qua, tinh thần hắn càng thêm hăng hái, nỗ lực đem thanh âm đẩy lên càng cao. Hát xong hoàn toàn quên mất việc dừng mà hát liền đến hết bài. Khi hát xong, hắn vui sướng.

Giám chế đeo tai nghe, cười tủm tỉm nhìn hắn: “Thoải mái sao?”

Kiều Dĩ Hàng rùng mình. Lấy kinh nghiệm của hắn với giám chế này, hắn lộ loại vẻ mặt này hẳn là không phải chuyện tốt.

“Có cảm giác như hát ka-ra-ô-kê hả?”

“…” Dự cảm thành sự thật.

“Key rống quá cao.” Dáng tươi cười của giám chế chậm rãi nhạt dần, “Thế nhưng âm quả thực cao hơn.”

“…” Kiều Dĩ Hàng xấu hổ ho một tiếng nói, “Chỉ là mới khởi động thôi, lần này là chính thức.”

12. Chương 12: Thăng Cấp Lộ (hạ)

Hôm nay thu âm tiến triển thuận lợi, không uổng công luyện nhiều ngày như vậy.

Sắc mặt giám chế đương nhiên so với ngày hôm qua sáng lạng hơn rất nhiều. Lúc gần thu xong còn vỗ vỗ vai hắn, cổ vũ hắn tiếp tục cố gắng.

Kiều Dĩ Hàng kết thúc công việc trước thời gian.

Trên đường, Cao Cần gọi điện hỏi hắn có hứng thú đóng phim truyền hình hay không.

Kiều Dĩ Hàng ngây ra tại chỗ.

Đối với nhiều nghệ sĩ mà nói, màn ảnh nhỏ so với màn ảnh rộng không giống nhau. Rất nhiều người từ màn ảnh nhỏ nhảy lên màn ảnh rộng thường không quay lại hoặc khó để chú ý được cả hai. Mà làm ca sĩ, nhất là ca sĩ nổi tiếng, để giữ giá trị công ty cũng rất ít khi cho bọn họ xuất hiện trên ti vi, dù có cũng chỉ giữ mặt mũi cho khách mời, đến ngồi làm nền thôi.

Hắn đang muốn hỏi vì sao thì thấy phía trước có giao cảnh ngoắc hắn.

“Nga¡‘ Hắn thấp giọng. Bởi vì không quen dùng tai nghe điện thoại nên bây giờ hắn đang cầm điện thoại trên tay.

“Làm sao vậy¿‘ Cao Cần hỏi.

“Giao cảnh.“ Hai từ biểu hiện thiên ngôn vạn ngữ.

“Uống rượu lái xe¿‘ Trước đây Phong Á Luân bởi vì uống rượu say lái xe nên bị toàn thể giới truyền thông chỉ trích, cho đến khi hắn sang Mỹ mới im lặng xuống. Tuy rằng cuối cùng Phong Á Luân có thể trở lại nhưng không phải ai cũng có vận khí cùng thực lực tựa Phong Á Luân.

“Không.“

“Chạy ngược chiều¿‘ Cao Cần thở phào nhẹ nhõm.

“Không.“

“Quá tốc độ¿‘

“Không phải.“

“…Vậy là gì¿‘ Nếu hắn nhớ không lầm thì án phạt khi lái xe chỉ có chừng đó.

“Nghe điện thoại di động.“ Hắn chậm rãi dừng xe lại.

“Hoàn hảo¿‘ Kiều Dĩ Hàng lấy giấy phép lái xe đưa ra, phiền muộn hỏi lại.

“Bị viết dùng điện thoại di động ít nhất tốt hơn bị biết tay chân bị thương.“ Cao Cần cắt điện thoại.

Kiều Dĩ Hàng bị chấn động vẫn duy trì tư thế, bất động thật lâu.

“Ta sẽ không vì ngươi giả ngu mà không viết phiếu phạt.“ Giao cảnh chậm rãi nói vọng vào.

“…“

“Sớm phạt, muộn phạt đều là phạt cả. Đừng … giãy dụa nữa.“

“…“ Kiều Dĩ Hàng vừa lấy lại tinh thần lần thứ hai lại bị chấn động.

Lúc nhận phiếu phạt, giao cảnh đặc biệt có thâm ý nhìn hắn nói: “Ngươi là nghệ sĩ của Y Mã đúng không¿‘

Kiều Dĩ Hàng sửng sốt, nghĩ câu hỏi của giao cảnh thật lạ. Bởi vì bình thường người ta sẽ hỏi hắn có phải nghệ sĩ hay không, rất ít người hỏi đến công ty quản lý. “Ân.“

“Công ty này bầu không khí thực sự không tốt.“

“A¿‘ Lỗ tai Kiều Dĩ Hàng bất thần dựng thẳng lên. Lẽ nào giao cảnh suốt ngày ngồi chồm hỗm giữ đường này biết bí mật gì?

Giao cảnh bỏ lại một câu khiến kẻ khác mơ hồ như vậy rồi nhanh nhẹn bỏ đi, tiêu sái tựa như tuyệt thế cao nhân trong tiểu thuyết võ hiệp không giết ma đầu mà nhất định phải đem công lực suốt đời truyền cho nhân vật chính.

— Đương nhiên, tuyệt thế cao nhân lần đầu lên sân khấu đều là tuyệt đối lãnh khốc, lời nói lạnh nhạt. Gặp thêm vài lần sẽ không sao.

Kiều Dĩ Hàng nhịn không được vỗ vỗ đầu, đem suy nghĩ vẩn vơ đó vứt ra ngoài rồi nhấn ga trở về nhà.

Từ lúc về đến cửa nhà cho đến khi lên game, Kiều Dĩ Hàng chỉ tốn nửa tiếng,kể cả tắm và ăn cơm.

Tuy là nghệ sĩ nhưng hắn cũng rất chú trọng sạch sẽ. Thường thì một tuần hắn đều tự quét dọn một lần. Thế nhưng do sự độc hại của game và internet, phòng hắn gần đây đã bẩn lên cấp mới.

Đương nhiên, thể hiện trong trò chơi là rất sạch sẽ. Điểm ấy là đủ rồi.

Mông hắn vừa dời đến trước máy tính thì điện thoại của Cao Cần lại tới, nói việc chính.

Kiều Dĩ Hàng nhịn không được hỏi: “Vì sao¿‘ Sẽ không phải là muốn vứt bỏ hắn đi?

“Ngươi muốn làm nghệ sĩ toàn năng hay chỉ ca sĩ¿‘ Cao Cần hỏi.

“Nghệ sĩ toàn năng.“ Trước đây hắn so bì với Phong Á Luân ngoại trừ ăn chung một máng ra chủ yếu là vì Phong Á Luân làm được việc hắn không làm được.

“Ngươi biết cái gì gọi là toàn năng không¿‘

“…“

“Hảo hảo ngẫm lại đi.“ Cao Cần cắt đứt điện thoại.

Kiều Dĩ Hàng ngồi yên lặng suy nghĩ nửa ngày không có kết quả gì liền quyết định chơi game rồi nghĩ tiếp.

Tiểu Thuyền login mười phút, Kiều Dĩ Hàng kinh ngạc phát hiện Chiến Hồn Vô Cực cùng Thiên Tịch Hữu Mộng còn chưa có xuất hiện. Hắn hiếu kỳ xem danh sách bang hội, phát hiện Chiến Hồn Vô Cực vẫn đang chơi.

Chẳng lẽ do câu nói lần trước của hắn tạo nên tác dụng?

Lẽ nào Chiến Hồn Vô Cực thực sự có tình cảm với hắn?

Kiều Dĩ Hàng đột nhiên nổi da gà.

Kênh bang hội đột nhiên nhảy ra tin nhắn —

Cưỡi tiểu trư truy BMWs: a a a! Suất suất suất ngu ngốc! Luyện mười lăm phút mà chưa giết được hắn! Đừng luyện Huyết Đồ nữa, luyện Ma giáo đi!

Lạc & Thanh Ảnh: các ngươi làm nhiệm vụ tiêu diệt Lam Diễm Minh hả?

Thấy ID người thứ hai, tinh thần Kiều Dĩ Hàng rung lên! Trước đây hắn bị cướp trang bị, kẻ này cũng có phần.

Cưỡi tiểu trư truy BMWs: phiền muộn muốn chết! Tốn mất ba tiếng đó, mà chẳng được gì.

Lạc & Thanh Ảnh: không phải có tám mươi mốt đồng lộ phí sao?

Cưỡi tiểu trư truy BMWs: o( )o cái đó dùng làm gì chứ!

Suất suất suất: cũng không thể chỉ trách ta nha! Hồng Đái của công tử cũng không trói được hắn.

Cưỡi tiểu trư truy BMWs: phiền muộn.

Giai nhân quyện tú: được rồi, đừng ầm ĩ nữa. Có cái gì đáng làm ầm ĩ chứ. Lần sau giết là được.

Lạc & Thanh Ảnh: ân.

Lạc & Thanh Ảnh: cũng thực đáng tiếc. Tiêu diệt Lam thưởng rất nhiều, bất quá Kỷ Vô Địch quá biến thái, mười lăm phút không giết được Cung Túc hắn liền nhảy ra tranh phần.

Cưỡi tiểu trư truy BMWs: (_)# lần sau tới tranh phần của Kỷ Vô Địch.

Suất suất suất: anh thư! Ngươi thử mà xem, đòn "Tín Ngôn Khai Hà" của hắn một chút mà thu hơn mười vạn. Ngươi nói ai đánh ai?

Cưỡi tiểu trư truy BMWs: a a a a a! Kỷ Vô Địch thực đáng ghét! Nhiệm vụ ta được giao lần trước tìm nửa ngày không thấy. Tiến công vào bên trong còn thấy nói hắn còn năm chỗ ẩn thân, phải chọn đúng một. +_+ NPC như vậy thật quá thần kinh!

Kênh nói chuyện phiếm lại yên tĩnh trở lại.

Nhiệm vụ này Kiều Dĩ Hàng cũng từng làm qua, là một trong những nhiệm vụ biến thái nhất trong "Đùa nháo giang hồ", gọi là thanh trừ Lam Diễm Minh.

Đi tới NPC Tiểu Ngư Nhi nhận thiệp mời, sau đó đi mời các đại môn phái khác tham gia rồi lại quay về chỗ Tiểu Ngư Nhi nhận giấy xác nhận, rồi lại đến từng đại môn phái đón đại diện của bọn họ lên đường.

Trên đường gặp phải rất nhiều quái vật chặn đường, kinh nghiệm rất thấp chỉ tính bằng một chữ số.

Đánh tới chân núi Hỏa Diệm Sơn, gặp phải võ sĩ. Võ sĩ cấp bậc so với quái vật cao nhưng kinh nghiệm vẫn rất thấp, chỉ tính bằng một chữ số.

Đánh tới hậu sơn, của mật thất của Lam Diễm Minh gặp phải vu sư, cấp bậc cao hơn, khó đánh nhưng kinh nghiệm … Mời xem lại hai cái phía trên.

Cuối cùng đánh Cung Túc.

Cung Túc máu nhiều, phòng thủ cao, tốc độ nhanh. Năm phút lại xuất hiện hai mốt người hoặc mười võ sĩ hoặc năm vu sư. Nếu người chơi không giết được Cung Túc trong vòng mười lăm phút thì, xin lỗi, chưởng môn Huy Hoàng môn sẽ ra tay. Hắn một người "ăn nói lung tung" diệt Cung Túc. Sau đó Kỷ Vô Địch sẽ … biểu lộ lòng cảm ơn, rồi đưa tám mươi mốt đồng coi như lộ phí.

Toàn bộ nhiệm vụ tiêu diệt Lam Diễm Minh khó nhất không phải là đại BOSS Cung Túc mà là kẻ dẫn đầu nhưng cản trở Kỷ Vô Địch.

Kiều Dĩ Hàng có chút hả hê cùng đồng tình nhìn bọn họ gặp hạn rồi bắt đầu con đường luyện cấp của bản thân.

Tự mình luyện cấp đương nhiên không nhanh như khi có Chiến Hồn Vô Cực thế nhưng lại nhàn nhã tự chủ. Đến khi thấy chỉ còn cách cấp năm mươi hai cấp nữa, nội tâm hắn tràn ngập cảm giác thành tựu cùng kiêu hãnh.

[tiểu kèn đồng] Long bất thấp: Kiều Dĩ Hàng đã chết! Đã chết! Đã chết!

…

Kiều Dĩ Hàng nheo mắt. Lần trước sau khi nghe Thiên Tịch Hữu Mộng nói, hắn bóc bỏ băng keo trên màn hình mà tiểu kèn đồng cũng đã lâu không xuất hiện tên hắn. Thế nào mà mới vài ngày hắn đã lại được người nhớ thương rồi?

[thế giới] tìm kiếm Kiều Dĩ Hàng 00 cẩu: long bất thấp, NMD có bệnh a!

[thế giới] long bất thấp: không phải không phải, ta không có bệnh!

[thế giới] nga, ngươi tới: 5000J thanh ngọc sáo trang phái Thanh Thành! Ai cần mời đến Lạc Dương, 202,331

[thế giới] tìm kiếm Kiều Dĩ Hàng 003: cẩu cẩu, đừng để ý hắn. Người như thế thường là thất bại trong hiện thực, trên net muốn có cảm giác tồn tại.

[thế giới] nga, ngươi tới: 5000J thanh ngọc sáo trang phái Thanh Thành! Ai cần mời đến Lạc Dương, 202,331

[thế giới] tìm kiếm Kiều Dĩ Hàng 002: thích Kiều Dĩ Hàng mời gia nhập Hàng Thiên Các.

…

Kiều Dĩ Hàng thấy phiền đang muốn bịt lại kênh thế giới lại bị một cái tin mới hấp dẫn.

[thế giới] lạc tuyết vô âm: Hàng Thiên Các nghe cho rõ. Ta đại diện cho Thiên Đạo Hữu Thường cảnh cáo các ngươi. Các ngươi theo đuổi thần tượng không vấn đề thế nhưng đoạt quái chiếm địa bàn không được!

[thế giới] long bất thấp: nga, nghe thấy chưa. Đây là tiếng nói chính nghĩa của nhân dân.

[thế giới] tìm kiếm Kiều Dĩ Hàng 00 cẩu: ai cướp quái chiếm địa bàn chứ? Dựa vào cái gì người kéo một đống người đến nói đó là địa bàn của ngươi? Dựa vào cái gì ngươi nói quái là của ngươi? Quái là ngươi sinh chắc? Ngươi gọi nó xem nó có trả lời không?

[thế giới] Chiến Hồn Vô Cực: ai cùng "tìm kiếm Kiều Dĩ Hàng 00 cẩu" tổ đội, từ giờ ta thấy hắn lần nào liền giết lần đó, không muốn chết oan thì rời khỏi đội của hắn.

[thế giới] tìm kiếm Kiều Dĩ Hàng 00 cẩu: đầu ngươi bị ngựa đá hả?! Tới giết ta xem! MD, cấp cao rất giỏi a, giết người bừa bãi?!

…

Kiều Dĩ Hàng vẫn nhìn kỹ tiến triển của cuộc nói chuyện. Dù sao một bên là fan của hắn, một bên coi như là nửa bằng hữu của hắn trong game. Thế nhưng vài phút trôi qua, Chiến Hồn Vô Cực cũng không có lên tiếng.

13. Chương 13: Tiểu Cùng (thượng)

Trầm mặc như vậy khiến nội tâm Kiều Dĩ Hàng dường như có nghìn vạn con kiến bò.

Chiến Hồn Vô Cực cùng fan hắn có khi nào đang đánh nhau? Sẽ không xảy ra chứ?

Kiều Dĩ Hàng nhịn không nổi, đặt tay lên bàn phím.

[tư trò chuyện] Tiểu Thuyền: này.

Qua khoảng ba phút.

[tư trò chuyện] Chiến Hồn Vô Cực:…

[tư trò chuyện] Chiến Hồn Vô Cực: ngươi ném bóng cao su hả?

[tư trò chuyện] Tiểu Thuyền: (*^___^*) ở đâu?

[tư trò chuyện] Chiến Hồn Vô Cực: để làm gì?

[tư trò chuyện] Tiểu Thuyền: tới tìm ngươi.

…

Lần trước không phải nói là không yêu qua mạng sao? Lần này chủ động vậy để làm gì?

Chính là, nghĩ hắn rất an toàn?!

Trương Tri nhíu mày.

[tư trò chuyện] Chiến Hồn Vô Cực: bận.

[tư trò chuyện] Tiểu Thuyền: ta tới hỗ trợ cho ngươi!

[tư trò chuyện] Chiến Hồn Vô Cực: -_-|||

[tư trò chuyện] Chiến Hồn Vô Cực: cảm tạ, không cần.

[tư trò chuyện] Tiểu Thuyền: đừng khách khí a. Ta tới giúp ngươi gia huyết!

[tư trò chuyện] Chiến Hồn Vô Cực: đội đủ người rồi.

[tư trò chuyện] Tiểu Thuyền: ta vô tư giúp.

Trương Tri bắt đầu nhức đầu. Vị Tiểu Thuyền tiểu thư này đầu óc có vấn đề gì không chứ? Lẽ nào nghe vậy mà không hiểu hắn cự tuyệt sao? Nghe không hiểu sao?

Đội hữu nhìn hắn hành động chậm chạp, đều lao xao hỏi nguyên nhân.

Hắn thuận miệng nói đang ăn dưa liền bị xem thường.

Hắn đành tắt đi kênh tư trò chuyện.

Làm xong nhiệm vụ, cự tuyệt lời mời đi phụ bản, hắn mở kênh tư trò chuyện phát hiện tin nhắn đã tràn đầy —

[tư trò chuyện] Tiểu Thuyền: ngươi giúp ta nhiều như vậy, hồi báo một chút cũng là đáng làm.

[tư trò chuyện] Tiểu Thuyền: miễn phí.

[tư trò chuyện] Tiểu Thuyền:?

[tư trò chuyện] Tiểu Thuyền: đi giải quyết vấn đề nhỏ hả?

[tư trò chuyện] Tiểu Thuyền: …

[tư trò chuyện] Tiểu Thuyền: là vấn đề lớn?

[tư trò chuyện] Tiểu Thuyền: đã mười lăm phút, sẽ không phải là táo bón đi? -_-!

[tư trò chuyện] Tiểu Thuyền: rơi xuống bồn cầu?

[tư trò chuyện] Tiểu Thuyền: xuyên sang thế giới khác?

[tư trò chuyện] Tiểu Thuyền: từ ngày hôm nay bắt đầu làm ma vương sao?

…

Trương Tri thấy nhức đầu, định tiếp tục im lặng nhưng ngay lúc đó lại thấy nhảy ra —

[tư trò chuyện] Tiểu Thuyền: bị "tìm kiếm Kiều Dĩ Hàng 00 cẩu" tẩy trắng?

[tư trò chuyện] Chiến Hồn Vô Cực: ngươi bị tẩy trắng thì có!

[tư trò chuyện] Tiểu Thuyền: (o)

[tư trò chuyện] Tiểu Thuyền: người a!

[tư trò chuyện] Chiến Hồn Vô Cực: …nhiều lời!

[tư trò chuyện] Tiểu Thuyền: ngươi ở đâu, ta đi tìm ngươi.

Trương Tri bị làm phiền không còn cách nào khác đành đem vị trí nói cho hắn.

Tiểu Thuyền tới rất nhanh. Trước đây chưa bao giờ thấy đến nhanh như vậy bao giờ.

[tư trò chuyện] Chiến Hồn Vô Cực: sao hôm nay tích cực vậy?

[tư trò chuyện] Tiểu Thuyền: ăn rau chân vịt.

[tư trò chuyện] Chiến Hồn Vô Cực: -_-|||

Kiều Dĩ Hàng đi dạo một vòng, phát hiện bất cứ ID gì có quan hệ cùng Kiều Dĩ Hàng đều không thấy.

Trương Tri nhìn Tiểu Thuyền tượng Tiểu Bạch chạy tới chạy lui, không nhìn thấy quái đang tiến tới sau lưng –

[tư trò chuyện] Chiến Hồn Vô Cực: ngươi chạy tới tự sát sao?

[tư trò chuyện] Tiểu Thuyền: a?

[tư trò chuyện] Chiến Hồn Vô Cực: không đả quái, không gia huyết, ngươi đến làm cái gì?

[tư trò chuyện] Tiểu Thuyền: giúp ngươi kiểm tra bốn phía, xem có địch ẩn núp hay không.

…

Năm phút sau.

Trương Tri nhìn thi thể trước mặt không biết nói gì.

Chơi game lâu vậy, đây là lần đầu tiên hắn thấy cấp năm mươi bị quái giết mà không đánh lại cũng không chửi lại. Mất công hắn chạy đến chỗ quái đẳng cấp thấp chờ.

Kiều Dĩ Hàng cũng rất .

Hắn kích sống lại tại chỗ.

[tư trò chuyện] Chiến Hồn Vô Cực: trư! Địch nhiều như vậy mà ngươi không thấy hả?

[tư trò chuyện] Tiểu Thuyền: ta không đến để tìm bọn nó.

[tư trò chuyện] Chiến Hồn Vô Cực:?

[tư trò chuyện] Chiến Hồn Vô Cực: ngươi thiếu vay nặng lãi hả?

[tư trò chuyện] Tiểu Thuyền: o( )o không phải ngươi khai chiến cùng hội fan của Kiều Dĩ Hàng sao?

[tư trò chuyện] Chiến Hồn Vô Cực: sao ngươi biết?

[tư trò chuyện] Tiểu Thuyền: không phải ngươi nói trên kênh thế giới sao? +_+

[tư trò chuyện] Chiến Hồn Vô Cực: O___O” ngay cả người dán băng dính vào kèn đồng cũng nhìn kênh thế giới?

[tư trò chuyện] Tiểu Thuyền: ân, ngươi dạy dỗ rất tốt.

[tư trò chuyện] Chiến Hồn Vô Cực: …

[tư trò chuyện] Tiểu Thuyền: được rồi, ngươi cùng hội fan của Kiều Dĩ Hàng rốt cuộc là có chuyện gì a?

[tư trò chuyện] Chiến Hồn Vô Cực: không có gì.

[tư trò chuyện] Tiểu Thuyền: được rồi, ngươi cùng hội fan của Kiều Dĩ Hàng rốt cuộc là có chuyện gì a?

[tư trò chuyện] Tiểu Thuyền: được rồi, ngươi cùng hội fan của Kiều Dĩ Hàng rốt cuộc là có chuyện gì a?

[tư trò chuyện] Tiểu Thuyền: được rồi, ngươi cùng hội fan của Kiều Dĩ Hàng rốt cuộc là có chuyện gì a?

….

Một loạt chữ nhảy ra chói mắt.

[tư trò chuyện] Chiến Hồn Vô Cực: -_-# câm miệng.

[tư trò chuyện] Tiểu Thuyền: lúc ta cóp dán đều ngậm miệng. Há mồm muỗi bay vào.

[tư trò chuyện] Chiến Hồn Vô Cực: vì cướp quái.

[tư trò chuyện] Tiểu Thuyền: nga.

[tư trò chuyện] Tiểu Thuyền: kỳ thực Kiều Dĩ Hàng rất tốt.

[tư trò chuyện] Chiến Hồn Vô Cực:?

[tư trò chuyện] Tiểu Thuyền: ngươi không nên chửi hắn.

[tư trò chuyện] Chiến Hồn Vô Cực: ta chửi hắn lúc nào?!

Kiều Dĩ Hàng nhìn màn hình suy nghĩ một chút. Hình như lúc đó hắn cũng không chửi mắng người, chỉ là hạ chiến thư.

[tư trò chuyện] Tiểu Thuyền: ân. Ta chỉ là nhắc nhở ngươi một chút.

[tư trò chuyện] Chiến Hồn Vô Cực: …

[tư trò chuyện] Chiến Hồn Vô Cực: ngươi cũng không phải là vì thế nên mới chạy tới đây đi?

[tư trò chuyện] Tiểu Thuyền: đều không phải.

[tư trò chuyện] Chiến Hồn Vô Cực: cũng đừng qua lại với Hàng Thiên Các.

[tư trò chuyện] Tiểu Thuyền: tại sao?

[tư trò chuyện] Chiến Hồn Vô Cực: có nhiều tin đồn không hay về bọn họ.

Kiều Dĩ Hàng mồ hôi như mưa.

Nếu chuyện này tới tai tạp chí, chắc chắn tạo thành xì-căng-đan.

[tư trò chuyện] Chiến Hồn Vô Cực: hội trưởng của bọn họ cố tình làm thế. Đem danh nghĩa tìm kiếm Kiều Dĩ Hàng ra để tuyển thành viên, phát triển nhanh chóng chỉ trong vài ngày.

…

Kiều Dĩ Hàng sửng sốt.

Ý của hắn chính là lợi dụng?

[tư trò chuyện] Tiểu Thuyền: không thể nào? Các nàng không phải đều là fan của Kiều Dĩ Hàng sao?

[tư trò chuyện] Chiến Hồn Vô Cực: ngươi dừng ngón chân nghĩ cũng biết Kiều Dĩ Hàng sẽ không trở lại game.

[tư trò chuyện] Chiến Hồn Vô Cực: trừ phi hắn não tàn.

…

Kiều Dĩ Hàng cầm lấy chuột liều mạng đập.

Không tức giận, không tức giận, không tức giận…

…

MD! Hắn mới tàn não!

Mặc dù hắn tức giận đến mức nhất phật xuất thế, nhị phật thăng thiên nhưng khi đánh chữ thì biểu hiện hết sức bình tĩnh.

[tư trò chuyện] Tiểu Thuyền: thế nhưng các nàng rõ ràng nói là tìm kiếm.

Trương Tri suýt chút nữa kêu Tiểu Thuyền đi kiểm tra chỉ số thông minh. Bất quá suy nghĩ một chút, như vậy mà chạy tới chơi game cũng coi như tương đối cầu tiến rồi.

[tư trò chuyện] Chiến Hồn Vô Cực: là ngụy trang thôi.

[tư trò chuyện] Chiến Hồn Vô Cực: trư cũng biết là tìm không được. Chỉ là để lừa đứa ngốc thôi.

[tư trò chuyện] Tiểu Thuyền: O

[tư trò chuyện] Chiến Hồn Vô Cực: ngươi có luyện cấp hay không?

[tư trò chuyện] Tiểu Thuyền: luyện.

[tư trò chuyện] Chiến Hồn Vô Cực: tổ đội.

Trương Tri phát hiện ngày nào đưa Tiểu Thuyền đi luyện cấp cũng như giúp người già qua đường, đều là làm việc thiện.

Hai người tổi đội xong, đang muốn đi làm phụ bản ở Mộc Nhân Hạng Thiếu Lâm Tự thì thấy Lạc Tuyết Vô Âm gửi tin nhắn: cùng đi buôn bán không?

Trương Tri do dự.

Lạc Tuyết Vô Âm mời hắn rất ít khi từ chối. Trừ phi tổ đội đi phụ bản hoặc là làm nhiệm vụ liên hoàn thì chịu.

Hắn suy nghĩ chút rồi cự tuyệt: lần sau. Ta đang dẫn người luyện cấp.

Lạc Tuyết Vô Âm?_? Dẫn người luyện cấp?

Lạc Tuyết Vô Âm: ai? Người trong bang?

Trương Tri phát hiện giải thích chuyện này rất phiền phức. Đẳng cấp của Tiểu Thuyền còn chưa đến năm mươi. Hắn không muốn Lạc Tuyết Vô Âm hiểu lầm nhưng nếu giải thích nhất định phải nhắc đến chuyện nhiệm vụ ẩn giấu nên hắn chỉ ậm ừ cho có lệ.

Chiến Hồn Vô Cực: ân.

Lạc Tuyết Vô Âm: ha hả. Vậy ngươi cứ mang đi.

Không biết là sai giác hay chột dạ, ha hả hai chữ rõ ràng là tiếng cười thế mà hắn cảm thấy cứng ngắc.

Trương Tri không nhịn được gửi tin đi.

Chiến Hồn Vô Cực: nếu không cùng nhau tổ đội đả quái?

Lạc Tuyết Vô Âm: đi chỗ nào?

Chiến Hồn Vô Cực: Đoạt Hồn Lâm.

Lạc Tuyết Vô Âm: hảo. Ngươi đến trước đi, ta đi sau.

Trương Tri phát tọa độ, khóe mắt đảo qua thấy Tiểu Thuyền đã gửi tin đấy tư trờ chuyện.

[tư trò chuyện] Tiểu Thuyền: cây xem đẹp hả? Nhìn lâu vậy cũng không đi?

[tư trò chuyện] Tiểu Thuyền: đi WC?

[tư trò chuyện] Tiểu Thuyền: sẽ không phải bị táo bón hay tiêu chảy đi?

[tư trò chuyện] Tiểu Thuyền: nếu thực tiêu chảy thì hôm nay thôi đi. Nghỉ ngơi tốt đi.

[tư trò chuyện] Tiểu Thuyền: nếu ra quần sẽ rất thối đó. Văn ta tuy không tốt nhưng sức tưởng tượng rất phong phú.

[tư trò chuyện] Tiểu Thuyền: …

[tư trò chuyện] Tiểu Thuyền: ngươi đang giặt quần?

[tư trò chuyện] Chiến Hồn Vô Cực: (#) câm miệng!

[tư trò chuyện] Tiểu Thuyền: đã trở về (^o^)/

[tư trò chuyện] Chiến Hồn Vô Cực: vừa đi uống nước.

[tư trò chuyện] Tiểu Thuyền: ân. Không uống nước thì không đi tiểu được.

[tư trò chuyện] Chiến Hồn Vô Cực: ngươi có phải nữ nhân hay không?!

[tư trò chuyện] Tiểu Thuyền: đều không phải.

[tư trò chuyện] Tiểu Thuyền: ta là nữ hài.

[tư trò chuyện] Chiến Hồn Vô Cực: câm miệng.

[tư trò chuyện] Chiến Hồn Vô Cực: chờ bằng hữu ta tới, cùng đi đánh quái.

[tư trò chuyện] Tiểu Thuyền: ta lần thứ hai nhắc lại, mồm ta vẫn ngậm a. Ta cũng không phải là dùng miệng đánh chữ.

[tư trò chuyện] Chiến Hồn Vô Cực: không được nhúc nhích! (#)

Qua một lúc, Lạc Tuyết Vô Âm cưỡi tử hồng tuấn mã chạy tới.

Chiến Hồn Vô Cực cũng không thèm giới thiệu, trực tiếp tổ đội rồi gửi thư mời.

[đội ngũ] Chiến Hồn Vô Cực: người đâu?

[đội ngũ] Chiến Hồn Vô Cực: kích đồng ý!

[đội ngũ] Chiến Hồn Vô Cực: nếu không kích ta liền đá ngươi ra!

[đội ngũ] Tiểu Thuyền: T^T là ngươi nói ta không được cử động.

[đội ngũ] Chiến Hồn Vô Cực: ngươi cho ta một giới hạn của sự ngu ngốc có được không?!

[đội ngũ] Tiểu Thuyền: vì sao nghe lời ngươi nói như thằng ngốc có giới hạn vậy?

[đội ngũ] Chiến Hồn Vô Cực: …

Bên ngoài.

Kiều Dĩ Hàng cười đến đau bụng. Bất quá hắn biết thế nào là một vừa hai phải, rất nhanh kích đồng ý.

Bởi vì Tiểu Thuyền không có tọa kỵ nên nhóm ba người nối đuôi nhau thành một hàng do Chiến Hồn Vô Cực dẫn đầu, hướng Đoạt Hồn Lâm đi tới.

14. Chương 14: Tiểu Cùng (trung)

Quái vật ở Đoạt Hồn Lâm toàn là cấp 91-95. Đối với Tiểu Thuyền mà nói đây tuyệt đối là Quỷ Môn Quan nên Chiến Hồn Vô Cực chỉ đến vùng biên. Ở đây hắn gọi ra ba ác linh, vừa vặn tạo thành một hình tam giác.

Chiến Hồn Vô Cực cùng Lạc Tuyết Vô Âm đứng ở trong tam giác, Tiểu Thuyền đứng ngoài tam giác để tránh ngộ thương.

Lạc Tuyết Vô Âm là Lam Diễm Minh, trước dùng Câu Hồn Dẫn để dẫn dụ bọn họ, lại dùng Nhiếp Tâm Thuật định trụ bọn họ để Chiến Hồn Vô Cực dùng quần công giải quyết.

Đánh quái đẳng cấp cao vậy, không có Tiểu Thuyền cũng chẳng việc gì vậy nên Kiều Dĩ Hàng nhìn chằm chằm lượng huyết của bọn hắn, chỉ cần hụt một chút hắn liền thêm. Bởi vì lượng huyết hắn gia thêm rất thấp nên cũng không lãng phí.

Đánh được hơn mười phút thì Tiểu Thuyền thăng lên cấp bốn mươi chín.

[đội ngũ] Lạc Tuyết Vô Âm: di? Ngày hôm nay chậm quá.

[đội ngũ] Chiến Hồn Vô Cực: thêm bốn vạn điểm kinh nghiệm nữa ta lên cấp.

[đội ngũ] Lạc Tuyết Vô Âm: sức công kích có điểm thấp.

Trương Tri cùng Kiều Dĩ Hàng chưa từng nhận ra.

"Đùa nháo giang hồ" có tính sức công kích của đội. Chính phái cùng tà phái tổ đội sẽ làm giảm thấp sức công kích. Lạc Tuyết Vô Âm cùng Chiến Hồn Vô Cực là tà phái, thêm Tiểu Thuyền chính phái nên đương nhiên thấp.

[đội ngũ] Lạc Tuyết Vô Âm: ta còn cần ba mươi mấy vạn mới thăng cấp được.

[đội ngũ] Chiến Hồn Vô Cực: chúng ta đi giết huyết ác linh.

[đội ngũ] Lạc Tuyết Vô Âm: hảo (*^___^*)

Huyết ác linh so với ác linh cấp cao hơn, kinh nghiệm tự nhiên cũng nhiều, thăng cấp cũng nhanh.

Kiều Dĩ Hàng không ý kiến gì, dù sao hắn cũng chỉ là kẻ ăn nhờ kinh nghiệm.

Ba người lại một lần nữa nối thành một hàng, chạy vào chỗ sâu của Đoạt Hồn Lâm.

[đội ngũ] Lạc Tuyết Vô Âm: nếu có thể đánh tới một đôi tử hài thì tốt rồi.

Trương Tri sửng sốt, vô ý thăm dò trang bị của nàng. Nàng cấp chín mốt, trên chân là đôi giày Bích Vũ Thiên, tử trang. Nếu hắn nhớ không lầm đây là của Thiên Đấu tặng, trên còn khảm ba viên bảo thạch, một viên gia trí cấp chín, hai viên gia mẫn cấp bảy.

[đội ngũ] Chiến Hồn Vô Cực: đổi giày?

[đội ngũ] Lạc Tuyết Vô Âm: giày của ngươi cấp tám mươi bảy, có thể đổi được rồi. Ta có hai viên bảo thạch cấp tám, lấy được rồi gia công tặng cho ngươi.

Trương Tri sửng sốt.

Không nghĩ nàng lại lo nghĩ cho hắn cẩn thận như vậy.

[đội ngũ] Tiểu Thuyền: kỳ thực ta không muốn quấy rối các ngươi. T^T

[đội ngũ] Tiểu Thuyền: thế nhưng hiện thực rất tàn khốc.

[đội ngũ] Tiểu Thuyền: huyết của ta sắp cạn rồi. Nhượng ta tự do đi!

Trương Tri hoàn hồn phát hiện huyết của Tiểu Thuyền thực sự sắp cạn liền giải trừ trạng thái theo — trạng thái này ngoại trừ người dẫn đầu, ai cũng không dùng được kỹ năng.

Bất quá có điểm hơi muộn, Tiểu Thuyền chưa kịp sử dụng kỹ năng đã quang vinh ngã xuống.

[đội ngũ] Tiểu Thuyền: (o) nga!

[đội ngũ] Tiểu Thuyền: ta chết đây.

[đội ngũ] Chiến Hồn Vô Cực: -_-||| chúng ta đều thấy được.

[đội ngũ] Tiểu Thuyền: muốn ta lập tức đứng lên hay các ngươi muốn vây xem một hồi?

[đội ngũ] Chiến Hồn Vô Cực: (#) ngươi đồ con heo! Sao không nói sớm chút?

[đội ngũ] Chiến Hồn Vô Cực: trạng thái theo tự ngươi cũng có thể giải trừ.

[đội ngũ] Tiểu Thuyền: (o) a! Thuận tiện vậy sao?

Kỳ thực Kiều Dĩ Hàng biết có thể tự giải trừ trạng thái nhưng nếu tự giải trừ, bọn họ tiếp tục chạy, bỏ lại hắn chẳng phải cũng chết sao? Vậy nên không bằng chết bi tráng một chút.

Hai bên trái phải có quái quấy rầy, Chiến Hồn Vô Cực cùng Lạc Tuyết Vô Âm hợp tác đánh quái.

[đội ngũ] Lạc Tuyết Vô Âm: đẳng cấp của nàng quá thấp, không thích hợp ở đây.

[đội ngũ] Chiến Hồn Vô Cực: ân.

Đẳng cấp Tiểu Thuyền quá thấp chính là chuyện phiền lòng nhất của Trương Tri.

[đội ngũ] Lạc Tuyết Vô Âm: nếu không, để người khác trong bang dẫn nàng đi? Tốt nhất là một chính phái, như vậy sức công kích cũng cao.

[đội ngũ] Chiến Hồn Vô Cực: trong bang ít chính phái.

Dưới cấp năm mươi chỉ có Tiểu Thuyền. Hơn nữa chơi game, ai cũng muốn làm anh hùng, chẳng ai muốn làm vú em. Qua hai ngày, hắn đã xuống thứ sáu trong bảng cao thủ. Bất quá không quan hệ với Tiểu Thuyền, bởi vì mỗi lần gặp cũng không nhiều. Chỉ nói lên thế giới võng du cạnh tranh rất khốc liệt.

[đội ngũ] Lạc Tuyết Vô Âm: gọi Hoa hòa thượng vậy?

[đội ngũ] Chiến Hồn Vô Cực: …

[đội ngũ] Chiến Hồn Vô Cực: đó là sắc ma.

[đội ngũ] Tiểu Thuyền: vây xem không thành vấn đề nhưng không nên đạp tới đạp lui trên người ta a. T^T

[đội ngũ] Chiến Hồn Vô Cực: còn chưa đứng dậy?

[đội ngũ] Tiểu Thuyền: ta muốn hấp thu linh khí trời đất.

[đội ngũ] Chiến Hồn Vô Cực: vậy Hoa hòa thượng đi!

[đội ngũ] Lạc Tuyết Vô Âm:?_?

[đội ngũ] Chiến Hồn Vô Cực: nói không chừng chưa biết ai dê ai.

[đội ngũ] Tiểu Thuyền: (o)

Kiều Dĩ Hàng nhìn ra được Lạc Tuyết Vô Âm từ đầu tới giờ luôn lạnh nhạt với hắn. Cho dù không phải nữ nhân hắn cũng cảm giác được địch ý của nàng cho nên nghe nói muốn người khác dẫn hắn, hắn cũng đã đoán trước.

Lại nói tiếp, khả dĩ lợi dụng.

[đội ngũ] Tiểu Thuyền: đây là phúc lợi của bang hội sao? Ta có thể chọn người mang ta không?

[đội ngũ] Chiến Hồn Vô Cực: …ngươi có người vừa ý?

Trương Tri có chút đắc ý.

Lúc này biết chỗ tốt của hắn rồi chứ? Đang ở trong phúc mà không biết hưởng!

Toàn bộ bang hội hắn biết rõ hơn. Hắn không tin Tiểu Thuyền còn có thể chọn người khác.

….

Đây là hắn tin.

[đội ngũ] Lạc Tuyết Vô Âm: cái này không phải do bang hội định đoạt. Là do đối phương tự nguyện.

[đội ngũ] Lạc Tuyết Vô Âm: ta cùng Hoa hòa thượng rất quen thuộc.

[đội ngũ] Tiểu Thuyền: ta muốn Lạc & Thanh Ảnh mang ta.

[đội ngũ] Lạc Tuyết Vô Âm: nói vài câu với hắn chắc không sao.

Hai tin của Tiểu Thuyền cùng Lạc Tuyết Vô Âm là cùng lúc phát nên phải nửa phút sau mới nhận được hồi âm.

[đội ngũ] Lạc Tuyết Vô Âm: ngươi biết Lạc & Thanh Ảnh?

[đội ngũ] Tiểu Thuyền: không biết.

[đội ngũ] Chiến Hồn Vô Cực: ngươi xem trúng hắn điểm nào chứ?

[đội ngũ] Tiểu Thuyền: ID có cá tính!

…

ID hắn không có cá tính sao?

Chiến Hồn! Vô Cực!

Vô luận là tách ra hay gom lại đều có ý nghĩa hơn Lạc & Thanh Ảnh nhiều chứ?!

Trương Tri cũng không biết là đang phẫn nộ cái gì. Loại cảm giác này thật giống như ngậm cay nuốt đắng nuôi con gái lớn, ai biết được nữ nhi lại đi yêu một ngươi ngay cả mặt mũi cũng chưa thấy. Chỉ vì tên có cá tính.

Đây đã ngoài quan hệ với não, hắn nổi khùng rồi.

[đội ngũ] Chiến Hồn Vô Cực: ngươi là heo sao!

[đội ngũ] Tiểu Thuyền: không phải.

[đội ngũ] Chiến Hồn Vô Cực: ngươi rõ ràng là heo!

[đội ngũ] Tiểu Thuyền: thực sự không phải. (_)

[đội ngũ] Chiến Hồn Vô Cực: không phải heo mà ngươi lại nói những câu như vậy sao?

[đội ngũ] Tiểu Thuyền: đâu có nói. Ta không phải là chỉ đánh chữ thôi sao.

[đội ngũ] Chiến Hồn Vô Cực: (#) đừng có biện hộ

[đội ngũ] Tiểu Thuyền: …

[đội ngũ] Tiểu Thuyền: ta thực sự nghĩ nội tiết của ngươi có điểm rối loạn.

[đội ngũ] Tiểu Thuyền: ngươi không nên nam phẫn nữ trang.

[đội ngũ] Chiến Hồn Vô Cực: câm miệng!

Trương Tri tỉnh lại.

Hắn rốt cuộc là thần kinh thế nào mà còn tha thứ nàng đến tận bây giờ.

[tư trò chuyện] Lạc Tuyết Vô Âm: nam phẫn nữ trang?

[tư trò chuyện] Chiến Hồn Vô Cực: Thiên Tịch Hữu Mộng.

[tư trò chuyện] Lạc Tuyết Vô Âm: …

Kiều Dĩ Hàng nhìn thấy sắp tới thời gian cưỡng chế sống lại, kích sống lại tại chỗ.

[đội ngũ] Lạc Tuyết Vô Âm: Hoa hòa thượng đang onl, ta nói cho hắn nhé?

[đội ngũ] Chiến Hồn Vô Cực: cứ để ta dẫn.

[đội ngũ] Chiến Hồn Vô Cực: đợi đẳng cấp cao hơn chút. Hòa thượng không phải đã hơn cấp tám mươi sao?

[đội ngũ] Lạc Tuyết Vô Âm: bảy mươi tám.

[đội ngũ] Chiến Hồn Vô Cực: vậy đợi ít ra cũng cấp sáu mươi đi.

[đội ngũ] Tiểu Thuyền: ta thực sự không muốn quấy rầy các ngươi.

[đội ngũ] Chiến Hồn Vô Cực: …

Trương Tri nhìn Tiểu Thuyền nằm trên mặt đất mà đập bàn.

Trải qua vài lần như vậy hắn đã có thể đem kinh ngạc hóa thành vui cười.

[đội ngũ] Lạc Tuyết Vô Âm: vì sao ngươi không gia huyết?

[đội ngũ] Tiểu Thuyền: đây là hậu quả của gia huyết.

[đội ngũ] Lạc Tuyết Vô Âm: uống hồng.

[đội ngũ] Tiểu Thuyền: cái kia quá đắt tiền.

[đội ngũ] Tiểu Thuyền: cũng phải nói đằng nào cũng chết thôi.

[đội ngũ] Chiến Hồn Vô Cực: đứng lên, ta mang người đi làm phụ bản.

[tư trò chuyện] Chiến Hồn Vô Cực: ta dùng Thiên Tịch Hữu Mộng nhé?

[tư trò chuyện] Lạc Tuyết Vô Âm: hảo.

[tư trò chuyện] Lạc Tuyết Vô Âm: ta đi bán vài thứ. (*^___^*)

Lạc Tuyết Vô Âm không đợi hắn trả lời đã ly khai đội ngũ, một mình đi.

[đội ngũ] Tiểu Thuyền: chúng ta đi Tân Thủ thôn đi. O(_)O

[đội ngũ] Chiến Hồn Vô Cực:?

[đội ngũ] Tiểu Thuyền: ở đó ta cũng có thể giống như nàng đánh quái mà không cần gia huyết.

[đội ngũ] Chiến Hồn Vô Cực:??

[đội ngũ] Tiểu Thuyền: ta chỉ là muốn đùa giỡn chút thôi.

[đội ngũ] Chiến Hồn Vô Cực: …

[đội ngũ] Chiến Hồn Vô Cực: nhanh rời giường đi.

Đưa Tiểu Thuyền đến vùng an toàn, Trương Tri lên Thiên Tịch Hữu Mộng.

Kiều Dĩ Hàng nhìn Thiên Tịch Hữu Mộng thướt tha chạy tới, nghi hoặc nghĩ: mọi người chơi game đều có tài khoản phụ, dùng để mua bán cho tiện. Sao hắn lại luôn dùng tài khoản phụ của Lạc Tuyết Vô Âm?

Thiên Tịch Hữu Mộng đi tới trước mặt Tiểu Thuyền vừa mời tổ đội đã thấy được một cái tin nhắn —

Ngươi cùng Lạc Tuyết Vô Âm là một đôi?

15. Chương 15: Tiểu Cùng (hạ)

Trương Tri sửng sốt.

Tiểu Thuyền tiếp tục lải nhải tại tư trò chuyện: như vậy là không xong.

[tư trò chuyện] Thiên Tịch Hữu Mộng: không xong?

[tư trò chuyện] Tiểu Thuyền: ta sợ cô ấy hiểu lầm chúng ta.

[tư trò chuyện] Tiểu Thuyền: với ngươi là không ảnh hưởng nhưng tổn hại danh tiếng của ta.

[tư trò chuyện] Thiên Tịch Hữu Mộng: (_)# ta sẽ làm tổn hại danh tiếng của ngươi?

[tư trò chuyện] Tiểu Thuyền: vạn nhất bị người hiểu lầm ta là người thứ ba là không tốt.

[tư trò chuyện] Tiểu Thuyền: nhưng lại là nhân tình của ngươi.

…

Cái gì gọi là nhân tình của ngươi?!

Trương Tri phẫn nộ, bàn phím bị hắn nhấn kêu xoạch xoạch!

[tư trò chuyện] Thiên Tịch Hữu Mộng: đem câu kia giải thích rõ ràng! Cái gì là nhân tình của ta?

[tư trò chuyện] Tiểu Thuyền: đây là vấn đề đạo đức. Phải đủ nhân phẩm mới có thể hiểu.

[tư trò chuyện] Tiểu Thuyền: rất khó giải thích.

[tư trò chuyện] Tiểu Thuyền: ta nghĩ ngươi hiểu. Nhân phẩm của ngươi coi như cũng đạt.

…

Nếu hắn nói hắn không hiểu tức là nhân phẩm hắn không tốt?

Tâm tình hắn rất kém.

Kiều Dĩ Hàng thấy đội ngũ giải tán, sửng sốt bắt đầu tự kiểm lại xem có trêu đùa quá đáng hay không.

[tư trò chuyện] Tiểu Thuyền:???

[tư trò chuyện] Thiên Tịch Hữu Mộng: ngươi nói rất có đạo lý.

[tư trò chuyện] Thiên Tịch Hữu Mộng: ta lĩnh hội.

[tư trò chuyện] Thiên Tịch Hữu Mộng: không gặp!

Vừa nói xong thì thân ảnh của Thiên Tịch Hữu Mộng biến mất khỏi tầm nhìn của Kiều Dĩ Hàng.

…

Kiều Dĩ Hàng tỉnh lại, nghĩ cũng có điểm quá phận liền sám hối.

[tư trò chuyện] Tiểu Thuyền:?_? Ngươi sinh khí?

Không phản ứng.

[tư trò chuyện] Tiểu Thuyền: là đi tìm Lạc Tuyết Vô Âm giải thích?

Không phản ứng.

[tư trò chuyện] Tiểu Thuyền: mụ mụ ta cũng hay nói ta nói chuyện quá thẳng.

Không phản ứng.

[tư trò chuyện] Tiểu Thuyền: không nghĩ tới đánh chữ cũng vậy.

Không phản ứng.

[tư trò chuyện] Tiểu Thuyền: kỳ thực ngươi rất tốt. Nói nhân phẩm ngươi tốt là ta thực lòng đó.

Không phản ứng.

[tư trò chuyện] Tiểu Thuyền: nói một tiếng đi. Nếu không ta sẽ lo liệu có phải máy ngươi rò điện giật chết ngươi hay không?

Càng không phản ứng.

[tư trò chuyện] Tiểu Thuyền: 110 ở nước Mỹ là gọi gì a?

Tiếp tục không phản ứng.

[tư trò chuyện] Tiểu Thuyền: có thể liên tuyến với 110 Trung Quốc không ta?

Kiều Dĩ Hàng suy nghĩ một chút mở kênh bang hội ra xem, Chiến Hồn Vô Cực quả nhiên đang lên.

Hắn liền đem tất cả những gì vừa nói dán lại vào tư trò chuyện gửi đi.

Trương Tri đang khi Tiểu Thuyền nói "không nghĩ tới đánh chữ cũng vậy" liền logout Thiên Tịch Hữu Mộng, lên Chiến Hồn Vô Cực đi đánh BOSS. Còn chưa tới mục tiêu đã thấy Tiểu Thuyền tựa như âm hồn không tiêu tan xuất hiện tại tư trò chuyện.

Nhìn một đoạn đó, hắn dở khóc dở cười.

[tư trò chuyện] Chiến Hồn Vô Cực: ngươi bao tuổi?

[tư trò chuyện] Tiểu Thuyền: (o) ta không yêu qua mạng.

[tư trò chuyện] Chiến Hồn Vô Cực: tốt nghiệp tiểu học chưa?

[tư trò chuyện] Tiểu Thuyền: tốt nghiệp rồi. Nhờ chính sách quốc gia, ta hoàn thành chương trình giáo dục bắt buộc.

[tư trò chuyện] Chiến Hồn Vô Cực: sau đó?

[tư trò chuyện] Tiểu Thuyền: rồi đi làm.

[tư trò chuyện] Chiến Hồn Vô Cực: (o) làm gì?

[tư trò chuyện] Tiểu Thuyền: làm thuê.

Trương Tri không hiểu sao có chút khẩn trương, chỉ sợ đáp án không giống hắn nghĩ.

[tư trò chuyện] Tiểu Thuyền: nhân viên văn phòng.

[tư trò chuyện] Chiến Hồn Vô Cực: là loại đúng giờ đi làm, đúng giờ tan tầm, có đồng sự, phòng làm việc bình thường?

[tư trò chuyện] Tiểu Thuyền: cái gì gọi là phòng làm việc bình thường?

[tư trò chuyện] Chiến Hồn Vô Cực: tất cả mọi người ăn mặc rất nghiêm túc.

[tư trò chuyện] Tiểu Thuyền: như xã hội đen?

[tư trò chuyện] Chiến Hồn Vô Cực: …

Trương Tri cũng không hiểu mình đang hỏi cái gì.

[tư trò chuyện] Tiểu Thuyền: ngươi

[tư trò chuyện] Chiến Hồn Vô Cực: cái gì?

[tư trò chuyện] Tiểu Thuyền: không có gì. Ta đi ngủ. 88

[tư trò chuyện] Chiến Hồn Vô Cực: gượm đã. Nói cho hết câu.

[tư trò chuyện] Tiểu Thuyền: không có gì. Ta nghĩ ngươi rất tốt.

…

Tự nhiên nói "ngươi rất tốt" còn nói là không có gì.

Trương Tri cảm giác nhất định có cái gì.

[tư trò chuyện] Chiến Hồn Vô Cực: nói!

[tư trò chuyện] Tiểu Thuyền: kỳ thực ta định hỏi vì sao ngươi hỏi nhiều như vậy? Nhưng nghĩ lại, ta hỏi vậy giống như rất ghét bỏ ngươi quan tâm. Vậy nên quên đi. (_)

…

Hắn vì sao không nên hỏi?

Trương Tri để tay lên ngực tự hỏi.

[tư trò chuyện] Chiến Hồn Vô Cực: còn không out?

[tư trò chuyện] Tiểu Thuyền: rõ ràng là ngươi lôi kéo ta.

[tư trò chuyện] Chiến Hồn Vô Cực: kéo? Tay trái hay tay phải?

[tư trò chuyện] Tiểu Thuyền: mồm.

[tư trò chuyện] Chiến Hồn Vô Cực: …

Trương Tri hạ quyết tâm không để ý.

— mặc kệ là cái gì.

[tư trò chuyện] Tiểu Thuyền: tuy rằng ta không thích Lạc Tuyết Vô Âm nhưng ta chúc ngươi hạnh phúc.

Hai giây sau.

Tiểu Thuyền Chiến Hồn Vô Cực: chúng ta đều không phải như ngươi nghĩ.

[tư trò chuyện] Tiểu Thuyền: ta cũng không phải phóng viên. Không cần lo.

[tư trò chuyện] Chiến Hồn Vô Cực: nàng là chị dâu ta.

[tư trò chuyện] Tiểu Thuyền: (o)

[tư trò chuyện] Tiểu Thuyền: nhà các ngươi không cấm? Cả nhà cùng nhau chơi game?

[tư trò chuyện] Chiến Hồn Vô Cực: chị dâu trong game!!!

[tư trò chuyện] Tiểu Thuyền: nga.

[tư trò chuyện] Tiểu Thuyền: kỳ thực là ngụy nhi đồng uống trộm rượu của gia gia.

[tư trò chuyện] Tiểu Thuyền: tính trẻ con ta hiểu.

[tư trò chuyện] Chiến Hồn Vô Cực: ngươi đi đi… ( )

[tư trò chuyện] Tiểu Thuyền: được rồi. 88

Nhìn Tiểu Thuyền logout, Trương Tri mới xả giận. Rốt cuộc cũng đuổi được đi.

Hắn lập tức lên kênh bang hội gọi người đi làm phụ bản.

Tuy sắp mười một giờ nhưng người trong bang không ít, vừa gọi đã đến.

Rất nhanh đủ người bọn họ liền xuất phát.

Làm chính là nhiệm vụ Thập Ác Lao.

Phụ bản này dành cho người chơi từ cấp chín mươi đến cấp một trăm hai mươi, chỉ cần đủ năm người liền có thể vào. Bất quá trước khi vào cần phải mời Huy Hoàng môn Kỷ đại chưởng môn Kỷ Vô Địch theo vào. Vì phụ bản này có một yêu cầu hết sức biến thái — không được giết chết đại BOSS.

Cửa cuối Thập Ác Lao chính là Viên Ngạo Sách. Những người đã làm nhiệm vụ đều nói hắn là Ám tôn Ma giáo. Hắn đánh không chết, chỉ cần đánh cạn một phần ba máu của hắn, Kỷ Vô Địch sẽ nhảy ra nói: “Bản môn chủ từ bi, yêu nhất là dẫn người hướng thiện. Vậy nên, chuyện tiếp theo giao cho ta.”

….

Sau đó thưởng kinh nghiệm, tiền cùng trang bị.

Chỗ tốt là mỗi người đều có, tùy cơ phân phối. Chỗ dở là mỗi người nhận được không giống nhau lại không được lựa chọn.

Trương Tri bắt đầu làm phụ bản thấy rất hài lòng. Dù sao kỹ năng nhiều, máu nhiều, trang bị cao cấp. Thế nhưng càng đánh hắn càng cảm thấy tịch mịch.

Người trong đội mỗi người đều làm phần việc của mình, ngay đến nói hắn cũng không có cơ hội.

Kênh đội ngũ trống trơn, tất cả mọi người đều tự đi tới đi lui.

…

Kênh đội ngũ đột nhiên nhảy ra tin nhắn.

Tinh thần Trương Tri nhất thời rung lên, nhìn chăm chú.

[đội ngũ] hoa khai bất trường tạ: lão nhị, không đi?

[đội ngũ] Chiến Hồn Vô Cực: ngươi không thể nói có chút ý nghĩa sao?

[đội ngũ] hoa khai bất trường tạ: …

[đội ngũ] hoa khai bất trường tạ: tiểu nhị, đem rượu lên?

[đội ngũ] Chiến Hồn Vô Cực: ngươi gọi cái gì?! -_-#

[đội ngũ] hoa khai bất trường tạ: ngươi không kiêng kỵ lão nhị mà bắt đầu kiêng kỵ tiểu nhị sao?

[đội ngũ] Chiến Hồn Vô Cực: có chút ý nghĩa.

[đội ngũ] hoa khai bất trường tạ:???

Trương Tri theo đội ngũ thâm nhập hang ổ địch, thế nào trong đầu lại toát ra ý nghĩ: Tiểu Thuyền ngủ sao?

Tiểu Thuyền ngủ, Kiều Dĩ Hàng không ngủ.

Bởi vì Tiểu Chu gọi cho hắn, nói ngắn gọn: "Giải Lạn Đồng tuyên bố rồi."

Cùng Kim Hoa nổi tiếng nhưng Lạn Đồng chưa bao giờ có diễn viên tới lĩnh giải vậy nên nó chỉ diễn ra trong một căn phòng quay rất nhỏ. Trên màn hình chỉ thấy có ban giám khảo cùng người dẫn chương trình.

— cũng đều là nghiệp dư.

"Tin tốt hay tin xấu?" Kiều Dĩ Hàng khẩn trương hỏi.

"Ách…"

"Muốn ta giết ngươi sao!"

"Nếu ngươi đoạt giải thì…"

Trái tim Kiều Dĩ Hàng thắt lại, lãnh tỉnh nói: "Cũng giết ngươi."

"Ai." Tiểu Chu thở dài, lập tức cười nói, "Xem ra chúng ta còn tiếp tục hợp tác."

"Vì sao ta vẫn muốn giết ngươi nhỉ?" Hại hắn mất mấy năm tuổi thọ, "Ai đoạt giải?"

Tiểu Chu thần bí cười: "Người không đoán được đâu."

"…Uông Quang Kỳ?" Kiều Dĩ Hàng nếu nhớ không lầm thì Uông Quang Kỳ tuy giành giải Kim Hoa tiếng hoan hô rất lớn nhưng cũng lại được giám khảo giải Lạn Đồng ưu ái.

"Trúng."

Kiều Dĩ Hàng đem chút hả hê trong lòng áp chế xuống rồi trấn định nói: " Hắn ở bệnh viện nào, phòng nào?"

“Để làm gì?”

“Ta đi an ủi.”

“Không nên. Ngươi sẽ làm liên lụy hắn.”

“Tại sao?”

“Toán học là âm âm thành dương. Hiện thực là nấm mốc cùng nấm mốc vẫn là nấm mốc.”

“…”

16. Chương 16: Định Mục Tiêu (thượng)

Kiều Dĩ Hàng bận rộn làm album tiếp theo đến mức đau đầu. Mắt thấy ca khúc thu xong bỗng dưng nhảy ra một kẻ kêu ca khúc là do hắn viết, bị người ăn cắp.

Việc này vừa rò ra liền khiến công ty đĩa nhạc cùng Y Mã quan tâm. Ai cũng không đoán được đĩa còn chưa ra đã thấy xì-căng-đan xuất hiện trên mặt báo.

Vì vậy công ty đành mời người soạn nhạc đến đối chất. Hai người ai cũng nói mình có lý. Mơ mơ màng màng mất nửa ngày, Kiều Dĩ Hàng cũng hiểu được. Bài hát là do cả hai người hợp tác nhưng không ai đề tên, chỉ là một người nhanh chân, một người chậm mà thôi.

Thực sự ca khúc đó không tồi. Lúc trước Kiều Dĩ Hàng chỉ nghe một lần liền chọn nên hiện tại phải bỏ hắn có chút nuối tiếc. Cuối cùng ba bên đàm phán, hai người đồng sáng tác quyết định chia mỗi người một nửa thù lao nên sự việc mới êm đẹp. Bất quá vấp phải chuyện như vậy mà mọi việc đình lại, ngày ra đĩa ngày càng gần. Kiều Dĩ Hàng phải ra sức tham gia đủ loại chương trình để quảng bá, thời gian chơi game tự nhiên càng ít. Lúc đầu là mỗi ngày một hai giờ, sau đó thì hai ngày một giờ, rồi thì năm sáu ngày không lên… Mỗi lần login cũng rất ít khi trêu chọc Chiến Hồn Vô Cực. Thực tế thì ngay cả cọ kinh nghiệm cũng khiến hắn mệt mỏi rã rời.

Thẳng đến khi album được phát hành, hắn ngồi ở Y Mã ngóng chờ tin tức.

Lúc mới gia nhập làng giải trí, ngày ra đĩa hắn phải đến đài phát thanh hay đài truyền hình hoặc công ty bách hóa biểu diễn, ký tên, giao lưu với fan nhằm đẩy mạnh tiêu thụ. Bất quá từ đĩa đơn thứ ba, công ty nhận thấy lượng fan càng ngày càng nhiều, khó đảm bảo được an toàn nên đành dừng lại. May là fan của hắn đều rất thông cảm.

Cao Cần nhìn hắn lượn qua lượn lại không nhịn được mà mở miệng: “Ngươi còn định lượn qua lượn lại đến bao giờ hả¿‘

Kiều Dĩ Hàng đáp: “Giảm thiểu lo lắng.“

“Ngươi rất lo lắng¿‘ Cao Cần nhíu mày.

Kiều Dĩ Hàng thừa nhận: “Ra mắt lâu như vậy nhưng mỗi lần phát hành đĩa ta đều rất lo lắng.“

“Nếu thất thu lo lắng vô dụng.“ Cao Cần tiếp tục xem tài liệu.

Kiều Dĩ Hàng bất mãn nói: “Cao đổng, ngài không thể nói vài câu cổ vũ sao¿‘

Cao Cần nói: “Trên đời này có rất nhiều người cuồng nhiệt hoặc được nghe nhiều lời cổ vũ, có thật nhiều ước mơ tốt đẹp cuối cùng không tiếp nhận được hiện thực tàn khốc mà trực tiếp đi tìm cái chết.“

Kiều Dĩ Hàng tức giận nói: “Ngài giống như nói ta sắp đi nhảy lầu không bằng.“

“Phải nhớ kỹ vết xe đổ của Cam Cố Bằng.“

Kiều Dĩ Hàng đột nhiên nện hai tay lên bàn làm việc, cẩn thận thăm dò: “Cam Cố Bằng thật sự là tự sát¿‘

Cao Cần ngẩng đầu, híp mắt quan sát hắn: “Ngươi chuẩn bị nói cho ta là do ngươi giết¿‘

“Nếu như là ta, ta nhất định sẽ không nói cho ngươi.“

“Nếu ngươi nói cho ta, ta cũng nhất định không tin.“

Kiều Dĩ Hàng giật mình nói: “Ngươi tin tưởng ta như vậy sao¿‘

Cao Cần nói: “Ta không tin vào chỉ số thông minh của ngươi.“

Kiều Dĩ Hàng: “…“

Điện thoại reo.

Cao Cần liếc mắt: “Nghe đi.“

“Lỡ như không phải lượng tiêu thụ của album…“ Nhìn đồng hồ hẳn là phải có số liệu rồi.

Cao Cần nhíu mày: “Vậy để ta nghe.“

Kiều Dĩ Hàng thực sự bắt đầu hoài nghi chỉ số thông minh của chính mình. Hắn nhấc điện thoại, tự giới thiệu rồi im lặng nửa ngày.

Cao Cần tuy đang nhìn chằm chằm tài liệu nhưng ánh mắt không có dịch chuyển.

Qua một lúc, Kiều Dĩ Hàng dập điện thoại, sắc mặt không tốt lắm.

“Thất thu¿‘ Cao Cần buông tài liệu, thân thể ngửa ra sau tựa vào lưng ghế.

Môi Kiều Dĩ Hàng run lên, đang muốn mở miệng thì đã thấy Cao Cần gật đầu nói: “Không có gì lạ. Quy củ cũ thôi.“

“…“ Kiều Dĩ Hàng không phục nói, “Sao ngài biết¿‘

“Diễn xuất quá tệ.“

“…“ Kiều Dĩ Hàng thất vọng, “Ta đây cũng không thể uống sâm-banh.“

Cao Cần nói: “Không tốt sao¿‘

“Tốt. Mỗi lần ngài đều tổ chức tiệc mừng công, hại ta mỗi lần đều bị mọi người mời rượu, lại phải uống hết.“ Người nhiều như vậy, hắn cũng không muốn uống nhiều nên mỗi lần chỉ có một chén nhỏ mà thôi. Bỏ qua việc đó, phiền muộn nhất chính là mỗi lần nhắc tới, mọi người đều khen sâm-banh của Cao đổng uống thật ngon.

—- tuy rằng đúng là do Cao Cần mua nhưng đó là phần thưởng của hắn a!

Cao Cần đan tay vào nhau: “Ta có thể nghĩ là do ngươi keo kiệt không¿‘

“Không, ngài có thể coi như thăng cấp.“ Kiều Dĩ Hàng hắng giọng nói, “Album của ta một ngày lập kỷ lục mười hai vạn.“

Lông mày Cao Cần nhíu lại càng chặt.

Kiều Dĩ Hàng không nén được đắc ý.

Cao Cần nói: “Hai chai sâm-banh.“

“…“

Hai chai sâm-banh tự nhiên là bị uống hết trước khi hắn đem về nhà, sau còn bị mời uống không ít rượu vang đỏ.

Tửu lượng hắn không tệ nhưng lần này mọi người có chút điên cuồng nên khi về đến nhà, bước chân của hắn cũng lảo đảo. Đồ đạc trong nhà cũng lảo đảo, lảo đảo….

Vất vả tìm được sô pha, hắn đặt mông nằm xuống bất động. Mi mắt không mở nổi nhưng trong đầu vang lên tiếng hò reo. Đầu tiên là tiếng mọi người trêu đùa ở tiệc mừng công, ngay sau tiệc giám đốc công ty

đĩa không ngừng vỗ vai hắn, ghé tai hắn nói: “Ngươi yên tâm. Ngươi có tiền đồ. Cố gắng nỗ lực lên, biết không¿‘ Hắn trả lời thế nào cũng không nhớ rõ nữa nhưng thân thể như lơ lửng, bay mãi đến một nhai đạo cổ xưa thì tiếng nhạc khởi động game vang vọng mãi trong tai hắn.

Ý thức từ từ mờ đi….

Mơ hồ như có ai đang gào thét…

Thế nhưng hắn không nghe rõ nội dung.

—-

Hắn là vì đông lạnh nên mới tỉnh lại.

Tỉnh lại thì mới phát hiện cửa thông ra ban công vẫn đang mở, gió thổi vù vù vào phòng.

Hắn cử động cánh tay cứng ngắc, chậm rãi ngồi dậy. Ảnh hưởng của rượu vẫn còn, đầu rất đau như có ai nện búa vậy.

Kiều Dĩ Hàng đứng lên, lảo đảo đi đóng cửa rồi nhảy vào phòng tắm. Lúc trở ra thì đã thanh tỉnh nhiều lắm, hắn pha chút mật ong với nước nóng, uống từng ngụm từng ngụm.

Uống hết cốc nước cư nhiên đã năm giờ bốn mươi.

Máu chơi game lại rục rịch nổi lên.

Tâm động không bằng hành động, hắn rất nhanh ngồi vào máy.

Vài ngày mới được mở máy. Nghe tiếng máy khởi động, hắn có cảm giác tìm được cảm giác thân thuộc ở nhà.

Vừa lên game quả nhiên thấy Chiến Hồn Vô Cực đang onl.

Hắn nhanh chóng gửi tin —

[tư trò chuyện] Tiểu Thuyền: O(_)O ta tới rồi đây.

Thật lâu không thấy hồi âm.

Hắn đại khái là đang làm phụ bản đi, tự đi làm nhiệm vụ của mình vậy.

Khoảng mười phút sau, hồi âm tới.

[tư trò chuyện] Chiến Hồn Vô Cực: lại không ngủ?

[tư trò chuyện] Tiểu Thuyền: mới dậy.

[tư trò chuyện] Chiến Hồn Vô Cực: …

[tư trò chuyện] Chiến Hồn Vô Cực: ngươi rốt cuộc làm nghề gì? Sao thời gian luôn lộn xộn như vậy.

[tư trò chuyện] Tiểu Thuyền: ta mất ngủ.

[tư trò chuyện] Chiến Hồn Vô Cực: mộng xuân?

[tư trò chuyện] Tiểu Thuyền: không.

[tư trò chuyện] Chiến Hồn Vô Cực: vậy là có bất mãn.

[tư trò chuyện] Tiểu Thuyền: -_-||| tư tưởng ngươi thật quá thấp kém.

[tư trò chuyện] Chiến Hồn Vô Cực: ân. Đầu năm nay đều thịnh hành tư tưởng cao thượng, hành vi thấp kém.

[tư trò chuyện] Tiểu Thuyền: ngươi ở đâu?

[tư trò chuyện] Chiến Hồn Vô Cực: đánh Pikachu. Ngươi?

[tư trò chuyện] Tiểu Thuyền: ở trong thành nhận nhiệm vụ.

[tư trò chuyện] Chiến Hồn Vô Cực: cấp bao nhiêu rồi?

[tư trò chuyện] Tiểu Thuyền: năm mươi mốt.

[tư trò chuyện] Chiến Hồn Vô Cực: ngươi là rùa hả? Cứ như vậy đến khi nào mới lên được cấp sáu mươi hả?

[tư trò chuyện] Tiểu Thuyền: khi đến cấp năm mươi chín.

[tư trò chuyện] Chiến Hồn Vô Cực: đừng khua môi múa mép.Cho tọa độ, ta đến.

[tư trò chuyện] Tiểu Thuyền: ân. O(_)O

Chiến Hồn Vô Cực vừa chạy tới thì phát hiện Tiểu Thuyền đang dựng gian hàng.

Trương Tri nhìn vật phẩm Tiểu Thuyền bán, đầu đầy hắc tuyến.

[tư trò chuyện] Chiến Hồn Vô Cực: đừng bán vội. Đi theo ta.

[tư trò chuyện] Tiểu Thuyền: (o) không được. Phải bán đi mới được.

[tư trò chuyện] Chiến Hồn Vô Cực: ngươi dựng gian hàng làm cái gì chứ! Đem lục lam trang làm như bạch trang mà bán hả?

[tư trò chuyện] Tiểu Thuyền: ta nhớ giá NPC ra mà.

[tư trò chuyện] Chiến Hồn Vô Cực: …

[tư trò chuyện] Chiến Hồn Vô Cực: sao ngươi không tìm NPC mà bán? Ngồi ngây ngốc ở đây làm gì?

[tư trò chuyện] Tiểu Thuyền: (o) đường xa.

[tư trò chuyện] Chiến Hồn Vô Cực: …

[tư trò chuyện] Chiến Hồn Vô Cực: dọn lại đi! Ta mua!

[tư trò chuyện] Tiểu Thuyền: không bán.

Tiểu Thuyền lại đặt mông ngồi lại trên mặt đất.

[tư trò chuyện] Chiến Hồn Vô Cực: tại sao?

[tư trò chuyện] Tiểu Thuyền: mấy thứ này … đều là trang bị cấp thấp, không phải ta không mặc được, cũng không muốn lấy tiền của ngươi. Chỉ là ta nghèo, muốn mua dược nên đành bán đi thôi.

[tư trò chuyện] Chiến Hồn Vô Cực: -_-# ta có tài khoản khác chuyên bán đồ lặt vặt. Yên tâm, ta sẽ không thiệt.

[tư trò chuyện] Tiểu Thuyền: được rồi, ngươi đừng gạt ta.

[tư trò chuyện] Chiến Hồn Vô Cực: -_-||| yên tâm! Hôm nay cũng không phải ngày học tập Mạnh Thường Quân.

Không biết là vận tốt hay vận xấu mà đến bây giờ Tiểu Thuyền vẫn chưa bán được đồ.

Chiến Hồn Vô Cực gửi đơn xin giao dịch.

[tư trò chuyện] Chiến Hồn Vô Cực: thả trang bị vào, kích đồng ý.

[tư trò chuyện] Tiểu Thuyền: nga.

Tiểu Thuyền thả một cái quần màu lục cấp ba mươi, sau đó kích đồng ý.

…

Trương Tri nhanh tay kích gửi đi, sau đó phát hiện bi kịch của hắn.

Hắn gửi đi ngũ kim để mua trang bị, không phải chỉ cần một cái quần tối đa trị giá ba mươi tám bạc.

17. Chương 17: Định Mục Tiêu (trung)

Chẳng cần webcam Kiều Dĩ Hàng cũng có thể tưởng tượng đối phương hiện giờ đang phiền muộn muốn chết.

Tư trò chuyện nửa ngày không có động tĩnh.

Qua một lúc —

[tư trò chuyện] Chiến Hồn Vô Cực: đi thôi.

Nói xong liền gửi lời mời.

Kiều Dĩ Hàng kích cự tuyệt.

[tư trò chuyện] Tiểu Thuyền: chờ chút. Ta muốn đi thương điếm mua thuốc.

[tư trò chuyện] Chiến Hồn Vô Cực: ngươi luyện kỹ năng sinh hoạt gì?

[tư trò chuyện] Tiểu Thuyền: (o)

[tư trò chuyện] Tiểu Thuyền: ta tìm xem.

[tư trò chuyện] Chiến Hồn Vô Cực: -_-||| tìm thấy?

[tư trò chuyện] Tiểu Thuyền: thấy ở chỗ nào?

[tư trò chuyện] Chiến Hồn Vô Cực: không cần thối lại. Ta biết rồi.

[tư trò chuyện] Tiểu Thuyền: …

[tư trò chuyện] Tiểu Thuyền: ngươi biết sao còn hỏi ta?

[tư trò chuyện] Chiến Hồn Vô Cực: đi luyện dược. Như vậy không cần đến thương điếm mua.

[tư trò chuyện] Tiểu Thuyền: (o) luyện được?

Kỳ thực Kiều Dĩ Hàng biết dược luyện được, cũng biết có kỹ năng sinh hoạt nhưng hắn chưa từng luyện qua. Khi đó luyện Hàng Thiên, trọng yếu nhất là thăng cấp.

[tư trò chuyện] Chiến Hồn Vô Cực: trước tiên học thu thập.

[tư trò chuyện] Tiểu Thuyền: được.

[tư trò chuyện] Chiến Hồn Vô Cực: đi mua thuốc đi.

[tư trò chuyện] Tiểu Thuyền:???

[tư trò chuyện] Tiểu Thuyền: không phải nói có thể luyện sao?

[tư trò chuyện] Chiến Hồn Vô Cực: -_-||| chờ ngươi lên cấp sáu mươi đã.

[tư trò chuyện] Tiểu Thuyền: được rồi. Ngươi chờ ta một chút.

Trương Tri sửng sốt đã thấy một cái đơn giao dịch. Mở ra thì thấy vài trang bị Tiểu Thuyền mới rao lúc nãy.

[tư trò chuyện] Tiểu Thuyền: vui vẻ nhận lấy đi. Đừng khách khí, tặng cho ngươi đó.

[tư trò chuyện] Chiến Hồn Vô Cực: …

[tư trò chuyện] Tiểu Thuyền: ta giữ cũng vô dụng. Ngươi dẫn ta đi luyện cấp lâu như vậy, ta cũng nên tặng ngươi gì đó.

[tư trò chuyện] Chiến Hồn Vô Cực: …

Ngón tay Trương Tri để tại chuột rút gân.

Hai người mua xong dược liền đến Đông Giao Thành luyện cấp.

Lúc này không có ai, Chiến Hồn Vô Cực ra sức giết. Kinh nghiệm của Tiểu Thuyền tăng nhanh tựa hỏa tiễn.

Bởi vì chủ yếu là do Chiến Hồn Vô Cực đánh nên Kiều Dĩ Hàng cảm thấy rất buồn chán.

Hắn bắt đầu nói linh tinh.

[tư trò chuyện] Tiểu Thuyền: ngươi có nghĩ là quái này trông rất khó coi không.

[tư trò chuyện] Tiểu Thuyền: mũi ưng, mắt và cằm đều lồi.

[tư trò chuyện] Tiểu Thuyền: a nha!

[tư trò chuyện] Chiến Hồn Vô Cực:?

[tư trò chuyện] Tiểu Thuyền: không có gì. Ta luyện giọng thôi.

[tư trò chuyện] Chiến Hồn Vô Cực: -_-||| không phải ngươi nói đây là đánh chữ, không phải nói chuyện sao?

[tư trò chuyện] Tiểu Thuyền: ân. Lúc đó đúng là như vậy. Bất quá vừa rồi khi ta đánh chữ cũng phát ra âm thanh như vậy.

[tư trò chuyện] Tiểu Thuyền: O

[tư trò chuyện] Tiểu Thuyền: lần này ta không nói.

[tư trò chuyện] Chiến Hồn Vô Cực: …

Kiều Dĩ Hàng đánh tới đánh lui có chút mệt mỏi liền gửi tin nói hắn ngủ một lát, cũng không thèm để ý có được cho phép hay không, gục đầu ngủ ngay trên bàn.

Cũng không biết ngủ đến bao lâu. Đến khi tỉnh lại, hắn đã bị nhốt vào thiên lao.

Tư trò chuyện có hai tin nhắn của Chiến Hồn Vô Cực.

[tư trò chuyện] Chiến Hồn Vô Cực: đồ đầu heo!

[tư trò chuyện] Chiến Hồn Vô Cực: ta đi giết Pikachu, tỉnh gọi.

Kiều Dĩ Hàng cười khẽ, ngực cảm thấy ấm áp. Đang muốn gọi thì thấy có người kêu gào trên kênh bang hội —

[bang hội] phi cơ ngận đạm đông: gọi lão nhị! Hàng Thiên Các B đánh lén, thỉnh cầu hỗ trợ!

[bang hội] phi cơ ngận đạm đông: gọi lão nhị! Hàng Thiên Các B đánh lén, thỉnh cầu hỗ trợ!

[bang hội] phi cơ ngận đạm đông: gọi lão nhị! Hàng Thiên Các B đánh lén, thỉnh cầu hỗ trợ!

….

Nếu hắn nhớ không lầm, lão nhị hẳn là chỉ Chiến Hồn Vô Cực.

Tay đang đặt ở bàn phím liền rút về.

Bình thường đánh quái nói chuyện thì không vấn đề gì nhưng PK kỹ thuật lại tương đối phức tạp, lúc này gọi có khi làm hắn phân tâm. Tuy rằng khả năng rất lớn là ngay cả liếc cũng không liếc.

[bang hội] phi cơ nhận đạm đông: MD! Xem lão tử ra tay!

Kênh bang hội lại yên tĩnh như trước.

Kiều Dĩ Hàng nhìn đồng hồ, bảy giờ sáu phút. Ngày hôm nay không phải cuối tuần nên chắc cũng ít người chơi.

Hắn gửi tin cho Chiến Hồn Vô Cực.

[tư trò chuyện] Tiểu Thuyền: ngươi không sao chứ?

[tư trò chuyện] Chiến Hồn Vô Cực: chuyện gì?

[tư trò chuyện] Tiểu Thuyền: ta mới nhìn thấy có người gọi ngươi đi giúp.

[tư trò chuyện] Chiến Hồn Vô Cực: nga.

[tư trò chuyện] Chiến Hồn Vô Cực: đừng để ý đến hắn.

[tư trò chuyện] Tiểu Thuyền: (o) vì sao?

[tư trò chuyện] Chiến Hồn Vô Cực: thích khách cấp 89 không đánh lại vú em cấp 83, hắn không biết xấu hổ mà còn kêu to gọi nhỏ. Ta không rảnh mà nghe!

[tư trò chuyện] Tiểu Thuyền: sao ngươi biết được?

[tư trò chuyện] Chiến Hồn Vô Cực: hắn nói ở tư trò chuyện.

[tư trò chuyện] Tiểu Thuyền: vậy nhắn tin nhiều như vậy làm gì? Ta còn tưởng hắn không biết dùng tư trò chuyện.

[tư trò chuyện] Chiến Hồn Vô Cực: …

Trương Tri muốn nói kẻ kia không thấy hắn đáp lời ở tư trò chuyện nên mới đi hò hét ở kênh bang hội thôi.

Điểm ấy Kiều Dĩ Hàng cũng biết. Vậy nên hắn rất tích cực ra vẻ —

[tư trò chuyện] Tiểu Thuyền: ta đi nói cho hắn.

[tư trò chuyện] Chiến Hồn Vô Cực:?

[tư trò chuyện] Tiểu Thuyền: để lần sau không xảy ra bi kịch nữa.

[tư trò chuyện] Chiến Hồn Vô Cực: …

——

[bang hội] Tiểu Thuyền: phi cơ ngận đạm đông

[bang hội] phi cơ ngận đạm đông: có việc gì?

[bang hội] Tiểu Thuyền: ngoại trừ kênh bang hội còn có kênh tư trò chuyện.

[bang hội] phi cơ ngận đạm đông:?

[bang hội] Tiểu Thuyền: sau này ngươi gặp phải loại tình hình này có thể dùng tư trò chuyện.

[bang hội] phi cơ ngận đạm đông: choáng.

[bang hội] Tiểu Thuyền: bất quá cũng có khi đối phương tắt đi kênh tư trò chuyện cùng kênh bang hội. Lúc này ngươi có thể dùng tiểu kèn đồng.

Phi cơ ngận đạm đông không trả lời, Kiều Dĩ Hàng tự cố tự địa viết tiếp.

[bang hội] Tiểu Thuyền: tiểu kèn đồng ở bên trên ấy. Cái đó không tắt đi được.

[bang hội] Tiểu Thuyền: bất quá cũng không thể biết đối phương có dùng băng dính dán lại hay không.

[bang hội] phi cơ ngận đạm đông: đủ rồi! Ngươi nói xong chưa?

[bang hội] Tiểu Thuyền: xong rồi.

[bang hội] Tiểu Thuyền: ngươi hiểu chưa?

[bang hội] suất suất suất: o(v)o ha ha ha… ta cười chết mất.

[bang hội] phi cơ ngận đạm đông: ngươi ở đây?

[bang hội] phi cơ ngận đạm đông: sao không giúp ta? Kháo! Để ta bị cái nữ nhân kia hại.

[bang hội] suất suất suất: một nữ nhân lại nguyện ý bạo hành ngươi, đây tuyệt đối là phúc khi của ngươi.

[bang hội] suất suất suất: hơn nữa người ngươi gọi là lão nhị, liên quan gì đến ta?

[bang hội] phi cơ ngận đạm đông: kháo. Mấy ngươi thấy chết không cứu, ta TMD mắt mù mới vào Thiên Đạo!

[bang hội] suất suất suất: gia nhập bang là tự nguyện. Ai cần ngươi tới? Ngươi gọi người cầu ngươi gia nhập tới đây.

[bang hội] phi cơ ngận đạm đông: MD, không phải lãnh huyết cũng là ngu ngốc. Thiên Đạo cứ như vậy sớm muộn cũng diệt thôi.

[bang hội] Chiến Hồn Vô Cực: ngươi nói ai ngu ngốc?

[bang hội] phi cơ ngận đạm đông: ra mặt rồi?

[bang hội] Chiến Hồn Vô Cực: ngươi vừa nói ai ngu ngốc?

[bang hội] phi cơ ngận đạm đông: ngươi quản được ta nói?

[bang hội] phi cơ ngận đạm đông: trước đây không biết ai tuyên bố đánh bại Hàng Thiên! Chờ ngươi thực sự ra mặt, đúng là rùa đen rút đầu!

[bang hội] Chiến Hồn Vô Cực: cấp 89 bị cấp 83 giết còn kêu khóc nỗi gì. Ngươi còn mặt dày đi kiếm người hỗ trợ.

[bang hội] phi cơ ngận đạm đông: lão tử không thạo PK thì sao? Lão tử chuyên buôn đồ, chuyên cọ kinh nghiệm không được sao? Nếu không phải ngươi cùng Lạc Tuyết Vô Âm không có việc gì cũng đi nói nhăng nói cuội ở kênh thế giới, nói xong lại coi như không có thì sao lão tử lại bị người chèn ép?

[bang hội] Chiến Hồn Vô Cực: người giết ngươi ta sẽ xử lý. Bất quá không phải vì ngươi.

[bang hội] phi cơ ngận đạm đông: thiết. Đối phương cấp 83, ngươi đã gần cấp một trăm. Đương nhiên là có thể xử lý.

[bang hội] suất suất suất: được rồi được rồi. Đều là người một bang cả, nói nhiều vậy làm gì.

[bang hội] phi cơ ngận đạm đông: ta cuối cùng cũng nhìn rõ bộ mặt của các ngươi.

[bang hội] Chiến Hồn Vô Cực: ngươi muốn ra khỏi bang?

[bang hội] suất suất suất: lão nhị, đừng.

[bang hội] phi cơ ngận đạm đông: nghĩ muốn khích ta ra khỏi bang?

[bang hội] phi cơ ngận đạm đông: Thiên Đấu không phải đang đi công tác sao? Ta đợi hắn về.

[bang hội] phi cơ ngận đạm đông: muốn đánh nhau sao? Phó bang chủ thì rất giỏi sao?! Cho dù có tẩy bạch ta, lão tử cũng cũng sẽ trở lại!

[bang hội] phi cơ ngận đạm đông: Chiến Hồn Vô Cực, ta nói cho ngươi biết, chuyện này không để yên đâu!

Tên của 'Phi cơ ngận đạm đông' trong danh sách bang mờ dần.

[bang hội] Tiểu Thuyền: b có đúng hay không là ta đã gây rắc rối?

[bang hội] Chiến Hồn Vô Cực: không phải do ngươi.

[bang hội] suất suất suất: ngươi không nên quá nóng giận mà nói vậy.

Hai tin gần như đến cùng lúc.

[bang hội] Tiểu Thuyền: ta đi xin lỗi hắn vậy?

[bang hội] Chiến Hồn Vô Cực: không được! Ngươi đừng làm ta mất mặt.

[bang hội] Tiểu Thuyền: thế, Thiên Đấu là ai?

[bang hội] suất suất suất: Orz đại tỷ thật là nhân tài a, ngay cả lão đại cũng nhận không ra? Ngươi gia nhập lâu như vậy chưa từng tìm hiểu lịch sử bang hả? Hắn là hội trưởng bang ta a.

[bang hội] Tiểu Thuyền: ta nghĩ có tìm hiểu hay không cũng không quan trọng mấy.

[bang hội] suất suất suất: ngốc nghếch! (_)

[bang hội] Tiểu Thuyền: ngươi quan hệ tốt với hội trưởng hả?

[bang hội] suất suất suất: ta? Như ngươi thôi. Có giao dịch vài lần thôi.

[bang hội] suất suất suất: không quá thân thiết, chỉ bình thường thôi. Lão nhị với hắn quan hệ khá thân thiết.

[bang hội] Tiểu Thuyền: ta đâu có hỏi ngươi.

[bang hội] suất suất suất: (o) vậy sao ngươi lười thêm một tên gọi vào?

[bang hội] Tiểu Thuyền: lão nhị, ngươi cùng hội trưởng thân thiết hả?

18. Chương 18: Định Mục Tiêu (hạ)

[bang hội] Chiến Hồn Vô Cực: …

[bang hội] Chiến Hồn Vô Cực: đừng gọi ta là lão nhị!

[bang hội] Tiểu Thuyền:? Bọn họ đều gọi thế a.

[bang hội] suất suất suất: ta cười đến chết mất! Ngươi thật sự là rất khả ái. Ta thực sự thích ngươi rồi đấy.

…

Trương Tri không hiểu sao nhìn tin đó thấy có điểm khó chịu, giống như mùa hè nóng muốn chết lại phát hiện nhà đang bị cắt điện.

Ngón tay hắn vô ý thức di chuột nhưng kênh bang hội chậm chạp không có tin gì mới.

Hắn rốt cuộc nhịn không được.

[tư trò chuyện] Chiến Hồn Vô Cực: sao ngươi không nói gì?

Sáu giây sau.

[tư trò chuyện] Tiểu Thuyền:?

[tư trò chuyện] Chiến Hồn Vô Cực: ý ta là trên kênh bang hội.

[tư trò chuyện] Tiểu Thuyền: ta đang đánh quái.

[tư trò chuyện] Chiến Hồn Vô Cực: ngươi xác định là ngươi đang đánh quái chứ không phải quái đánh ngươi?

[tư trò chuyện] Tiểu Thuyền: cảm ơn cát ngôn của ngươi.

[tư trò chuyện] Chiến Hồn Vô Cực:?

[tư trò chuyện] Tiểu Thuyền: ta chết rồi.

[tư trò chuyện] Chiến Hồn Vô Cực: …

[tư trò chuyện] Chiến Hồn Vô Cực: ta mang ngươi.

[tư trò chuyện] Tiểu Thuyền: không được, ta còn phải đi làm.

[tư trò chuyện] Chiến Hồn Vô Cực: hôm nay không phải thứ sáu sao?

[tư trò chuyện] Tiểu Thuyền: ân. Vẫn phải đi làm.

[tư trò chuyện] Chiến Hồn Vô Cực: công ty các ngươi thật quá bóc lột. (#)

[tư trò chuyện] Tiểu Thuyền: tiền lương rất được vậy nên đành cố gắng làm việc thôi.

[tư trò chuyện] Chiến Hồn Vô Cực: ngươi xác định ngươi sẽ không ngủ trong giờ làm việc?

[tư trò chuyện] Tiểu Thuyền: …

Kiều Dĩ Hàng nghĩ Chiến Hồn Vô Cực thực sự là quạ đen chuyên nghiệp, hiện giờ hắn vô cùng buồn ngủ.

Tuy rằng album thắng lợi nhưng vẫn cần không ngừng quảng bá tiếp nếu không những ngày sau cũng sẽ thất thu. Hành trình hôm nay của hắn là tham gia hai chương trình truyền hình. Một là chương trình tư vấn tình cảm "Nhân sinh tâm sự", một là chương trình thư giãn "Cười đến ngất trời".

"Nhân sinh tâm sự" là chương trình thu sẵn, chiếu lúc tám giờ tối thứ ba. Điểm đặc biệt của chương trình này là người dẫn chương trình cố gắng khiến khách mời rơi lệ, không cần biết là vui hay buồn, tiếc nuối hay hạnh phúc. Nói chung là nhất định nước mắt phải chảy thành dòng mới thôi.

Người dẫn chương trình Tôn Văn Hải tự coi bản thân đã là tay già đời, vô luận đối phương kiên cường hay yếu đuối, lạnh lùng hay ôn nhu đều đã gặp qua. Mộng du giống Kiều Dĩ Hàng hắn cũng không phải mới gặp lần đầu.

Hắn quyết định tấn công: "Ngươi nhìn qua giống như đang mệt chết. Mấy ngày này đi quảng bá mệt quá hả¿'

Kiều Dĩ Hàng chống mí mắt nói: "Cũng không đến nỗi."

"Bất quá quảng bá mà bán được hơn mười vạn cũng là rất rất giỏi." Tôn Văn Hải nói, "Lần trước đĩa đơn "Vì sao xa vời" của Lâm Hữu Phổ một năm bán ra hơn năm vạn bản nhưng nghe nói phân nửa số đó là do vợ hắn mua. Ngươi so với hắn mạnh hơn nhiều."

Kiều Dĩ Hàng tỉnh cả người. Lâm Hữu Phổ là tiền bối của giới ca nhạc, tuy sức hút hiện tại không như trước nhưng quan hệ rộng, nếu hắn trả lời không tốt ngày mai sẽ có lời phê bình.

Tôn Văn Hải bắt đầu ra chiêu.

Kiều Dĩ Hàng nghiêm mặt đáp: "Không có. Ta là fan của hắn. Vô luận là thành tựu hay nhân phẩm, hắn đều là tấm gương của ta."

"Ta cứ nghĩ tấm gương của ngươi là Phong Á Luân." Tôn Văn Hải cười cười nói, "Hay là nói ngươi coi hắn là đối thủ cạnh tranh¿'

…Đây là đòn liên hoàn.

Kiều Dĩ Hàng tìm chiêu sách nói: "Phong Á Luân cũng là tấm gương của ta. Ta cố gắng phát triển toàn diện, tấm gương càng nhiều càng tốt."

"Ta có phải tấm gương của ngươi hay không¿'

"Ngươi không phải."

"Nga. Ta so với bọn họ kém xa." Tôn Văn Hải nói có điểm ghen tỵ.

Kiều Dĩ Hàng bổ sung: "Bởi vì tạm thời ta không có ý định làm dẫn chương trình nên ngươi chỉ là người dẫn chương trình ta thích nhất thôi."

Tôn Văn Hải cười nói: "Còn Chung Nghiêu¿'

Kiều Dĩ Hàng xác định, hắn không gây xích mích hẳn sẽ chết: "Cũng là."

Tôn Văn Hải mỉm cười đem chuyện này vứt ra sau đầu, ngay lập tức bắt đầu công cuộc lấy nước mắt.

Lấy nước mắt hắn có ba chiêu.

Chiêu thứ nhất: hỏi qua chuyện bi thảm.

Chuyện bi thảm của Kiều Dĩ Hàng đúng là không nhiều lắm. Cha mẹ hắn di dân vào bốn năm trước để hắn ở một mình trong nước. Lúc mới gia nhập làng giải trí thì hắn bị ngập trong xì-căng-đan.

Khả năng khiến hắn rơi lệ cũng không nhiều.

Vậy nên Tôn Văn Hải vội vã chuyển sang chiêu tiếp theo.

Chiêu thứ hai: đem người thân và bạn bè ra để dùng nhu tình tiến công.

Tôn Văn Hải vốn muốn tìm cha mẹ Kiều Dĩ Hàng nhưng bọn họ đã đi du lịch thế giới. Đừng nói hắn đi tìm, ngay cả Kiều Dĩ Hàng cũng chưa chắc liên lạc được. Cực chẳng đã, hắn đành tìm mấy người bạn học trung học và đại học nói chúc mừng.

Kiều Dĩ Hàng xem xong, hoàn toàn vui mừng.

Vì vậy Tôn Văn Hải đành đem pháp bảo ra. Chiêu thứ ba: chuyện nuối tiếc nhất cuộc đời, không thể thay đổi được.

Kiều Dĩ Hàng không nghĩ ngợi nói: “Ta học ngành xã hội học nên vẫn muốn đi xã khu công tác. Đáng tiếc là không có cơ hội.“

Tôn Văn Hải chưa từ bỏ ý định, cố gắng nói: “Nếu cho ngươi chọn lại, ngươi chọn làm nghệ sĩ hay đến công tác ở xã khu…“

“Làm nghệ sĩ.“

Đây là quyết định hoàn toàn không hối hận không tiếc nuối a!

Tôn Văn Hải muốn lật bàn.

…Không có biện pháp, chỉ có thể ra tuyệt chiêu!

Kiều Dĩ Hàng nhìn khóe miệng Tôn Văn Hải nhếch lên đột nhiên cảm thấy lạnh sống lưng.

Tôn Văn Hải nói: “Giải nam diễn viên phụ xuất sắc nhất của Kim Hoa chút nữa là vào tay ngươi a. Ngươi có tiếc không¿‘

Kiều Dĩ Hàng: “Không hối tiếc nhiều lắm. Chỉ là nhìn ra được nhiều điều khắc cốt ghi tâm.“ Vốn là có không cam lòng nhưng nhìn chuyện của Cam Cố Bằng tất cả đều hóa thành cảm thán.

“Ân. Vậy không bằng nhượng khán giả kiểm chứng diễn xuất của ngươi a.“

Kiều Dĩ Hàng nhíu mày: “Làm sao kiểm chứng¿‘

“Trong vòng mười giây, khóc.“

…

Đã sớm nghe nói lên “Nhân sinh tâm sự“ nhất định phải khóc nhưng không nghĩ Tôn Văn Hải vì muốn khách mời khóc mà không từ thủ đoạn nào.

“Chúng ta chuẩn bị sẵn đạo cụ.“ Tôn Văn Hải nói, “Thuốc nhỏ mắt, ớt bột đều có.“

“Cho ta một con dao.“

Tôn Văn Hải hoảng sợ: “Để làm gì¿‘

“Để ta tự đâm một đao là được.“

Cuối cùng Kiều Dĩ Hàng cũng khóc, là dùng thuốc nhỏ mắt. Đương nhiên đoạn nhỏ thuốc mắt là bị cắt bỏ.

Bất quá Kiều Dĩ Hàng tin Tôn Văn Hải làm vậy không phải vì giúp hắn che giấu mà là để thể hiện khả năng ảnh hưởng cường đại của chương trình.

Từ phòng quay đi ra, Kiều Dĩ Hàng đấm đấm thắt lưng.

Tiểu Chu bưng một cốc trà nóng cho hắn.

Kiều Dĩ Hàng uống một ngụm, cử động cổ cho đỡ mỏi nói: "Buổi chiều có thể không đi không¿'

"Vì cái gì¿' Tiểu Chu chớp mắt.

"Mệt."

Tiểu Chu đảo mắt bốn phía, hạ giọng nói: "Sẽ không phải ngươi chơi game suốt đêm đi¿'

"Đương nhiên không phải." Kiều Dĩ Hàng hạ giọng nói, "Ta ngủ đến bốn giờ sáng mới dậy chơi."

"…" Tiểu Chu nói, "Ta muốn nói cho Cao đổng."

"Ta muốn sa thải ngươi."

"Ta nghĩ dựa vào việc có công tố cáo, ta sẽ không bị sa thải."

"…" Kiều Dĩ Hàng, "Buổi chiều ta đi."

"Cười đáp ngất trời" cùng "Nhân sinh tâm sự" là hai tiết mục hoàn toàn tương phản.

Hơn "Nhân sinh tâm sự", chế tác tiết mục này có thành ý. Để quảng bá album của Kiều Dĩ Hàng nên tổ chức riêng một cuộc thi tuyển ca sĩ, lại mời hai người soạn nhạc cùng Kiều Dĩ Hàng đến làm ban giám khảo.

Có vết xe đổ buổi sáng, Kiều Dĩ Hàng không chỉ uống hai cốc cà phê còn bôi dầu ở huyệt Thái Dương. Cuối cùng cũng chế trụ được cơn buồn ngủ.

Các thí sinh dung mạo không đồng nhất nhưng hát đều khá tốt, nhất là thí sinh cuối cùng Lục Vạn Bằng. Vóc dáng hắn dù thấp nhưng âm vực rất cao, ngay cả Kiều Dĩ Hàng cũng âm thầm thấy phục. Hắn biểu diễn ca khúc giúp Nhan Túc Ngang thành danh "Nhượng tâm lên tiếng" có tiếng là cao và khó hát. Thế nhưng khi Lục Vạn Bằng hát, ngoại trừ mặt đỏ tía tai, hầu như không có âm lạc lại còn có phong cách hoàn toàn khác bản cũ.

Một bài vừa kết thúc, Kiều Dĩ Hàng cùng bình thẩm nhất loạt vỗ tay.

Người dẫn chương tình cũng rất hưng phấn, cười hỏi Lục Vạn Bằng: "Ngươi nghĩ ngươi hát thế nào¿'

"Tốt." Lục Vạn Bằng nhìn Kiều Dĩ Hàng liếc mắt.

"Ngươi có thường đi ka-ra-ô-kê không¿'

"Không đi." Lục Vạn Bằng nói, "Biểu diễn vậy còn mất tiền. Muốn hát liền ngửa cổ lên trời mà rống thôi."

"Hàng xóm không phàn nàn¿'

"Sẽ không. Đều nói ta hát rất hay."

Người chủ trì nói: "Vậy ca sĩ ngươi thích nhất là ai¿'

"Không có thích nhất. Bọn họ sau này sẽ đều là bại tướng dưới tay ta!"

Lời vừa nói ra, toàn khán phòng đều ồ lên. Nhất là trong khán giả có không ít fan của Kiều Dĩ Hàng.

Người dẫn chương trình cũng rất giật mình: "Đều là¿'

"Ân. Ta đến tiết mục này đã xác định rõ mục đích. Ta muốn nói cho mọi người biết kỳ thực sao ca nhạc cũng không như mọi người vẫn tưởng, không cần tâng bọn họ lên quá cao.

Người dẫn chương trình có chút xấu hổ: "Vậy ngươi chuẩn bị đánh bại ai¿'

Lục Vạn Bằng nhìn về phía Kiều Dĩ Hàng.

Kiều Dĩ Hàng vẫn tươi cười, bày ra mười phần phong độ.

"Trước tiên là … Trầm Thận Nguyên." Lục Vạn Bằng nói, "Ta nghe hắn hát, lỗ tai liền đau. Rõ ràng nên cố gắng hát chứ không nên rống như vậy."

Đạo diễn sợ sự tình khó khống chế liền vội ra hiệu để dẫn sang chuyện khác.

Người dẫn chương trình nói: “Ách, chúng ta xem thành tích của ngươi trước đã.“

Hai giám khảo khác đều cho mười điểm.

Kiều Dĩ Hàng đặt bút xuống nhưng chậm rãi không viết.

Người dẫn chương trình không nhịn được hỏi: “Rất khó quyết định sao¿‘

Kiều Dĩ Hàng lên tiếng: “Ta muốn hỏi đây là cho điểm bài hát của hắn hay tổng thể ấn tượng về hắn¿‘

“Là nhận xét bài hát thôi.“ Dẫn chương trình viên nhìn sắc mặt hắn biết hắn muốn nổi giận. Dù sao từ khi Kiều Dĩ Hàng ra mắt, đây là lần khiêu chiến đầu tiên.

Kiều Dĩ Hàng liền viết mười điểm.

Người dẫn chương trình nói: “Xem ra quán quân cuộc thi không ai khác là Lục Vạn Bằng¡‘

Lục Vạn Bằng không hề vui sướng, nhìn Kiều Dĩ Hàng đột nhiên nói, “Sau Trần Thậm Nguyên là ngươi¡‘

Toàn khán phòng im lặng.

Dẫn chương trình viên: “…“

Kiều Dĩ Hàng từ lúc hắn liên tục nhìn đã có sở liệu, bình tĩnh nói: “Mỏi mắt mong chờ.“

19. Chương 19: Giằng Co Kỳ (thượng)

“Cười đáp ngất trời“ vừa phát sóng lập tức thu hút sự chú ý của tất cả người mê nhạc cùng cộng đồng mạng.

Diễn đàn “Trời cao biển rộng“ rất hợp thời mở ra chủ đề — Bại đáo phiên thiên (thua như ngả rạ).

Cộng đồng mạng tra xong quá khứ của Lục Vạn Bằng lại bắt đầu tập trung hỏa lực suy đoán tiền đồ của hắn. Hợp lý hay không hợp lý, có thể xảy ra hay không cũng chẳng quan trọng. Trọng yếu là giải trí cho quần chúng mà thôi.

Câu nói của Kiều Dĩ Hàng ‘mỏi mắt mong chờ‘ trở thành câu nói thịnh hành mới nhất.

Kích vô bất kỳ chủ đề nào đều có thể thấy tối thiểu mười người nói mỏi mắt mong chờ.

Như để đáp lại nhiệt tình của cộng đồng mạng, Lục Vạn Bằng rất nhanh chóng lập blog, trong đó “Kế hoạch khiêu chiến“ trong vòng một giờ đã có hơn mười vạn người xem. Quả là rất kinh người!

“Kế hoạch khiêu chiến“ chỉ ra Trầm Thận Nguyên mới chỉ là bắt đầu, tiếp đó sẽ là Kiều Dĩ Hàng, Phong Á Luân, Nhan Túc Ngang…. Nói chung, ai cũng không trốn thoát.

Chờ giải quyết xong đối thủ trong nước, hắn sẽ hướng nước Mỹ khiêu chiến.

Nước Mỹ không phải có “American Idols“ sao? Chờ hắn đủ tiền, hắn liền đăng ký. Hắn phải cho cả nước Mỹ biết, người thực sự biết hát là ở Trung Hoa Dân Quốc!

Bài post vừa ra đã ngay lập tức có cả ngàn lời bình luận về nó.

Ngoại trừ fan của Trầm Thận Nguyên chửi rủa ra, đại đa số mọi người đều cổ vũ.

Trong đó ý kiến chủ yếu là như sau:

Một, trong rất nhiều tiểu thuyết võ hiệp luôn có một vị độc cô cầu bại kiếm khách thường đến các đại môn phái khiêu chiến khiến người xem nhiệt huyết sôi trào. Nhưng trong hiện thực thì thật ít người như thế, khiến những chưởng môn này tựa như Lã Vọng buông cần, mỗi ngày chỉ cần tranh giành người xem chương trình, tranh ra đĩa, tranh giành fan. Đến lúc cần đoạt giải thưởng liền đi tạo quan hệ xã hội. Lục Vạn Bằng tuy rằng kiêu ngạo nhưng cũng là có thực lực, từ ba điểm mười của giám khảo có thể thấy được điều này.

Hai, cuộc sống bình thường thật không thú vị, cần thêm gia vị.

…

Bất quá khi bên ngoài ầm ĩ, Trầm Thận Nguyên cùng công ty của hắn đang đau đầu nghĩ kế đối phó, Kiều Dĩ Hàng dưới sự trợ giúp của Chiến Hồn Vô Cực thuận lợi phá tan cửa ải cấp sáu mươi.

Bởi câu nói tràn đầy khiêu khích cùng hàm ý 'mỏi mắt mong chờ' kia, hắn nhận được giấy nghỉ phép dài hạn.

Ý của Cao Cần rất rõ ràng: để Lục Vạn Bằng đọ với Trầm Thận Nguyên trước, đợi đến lúc Trầm Thận Nguyên bị cắn chết bọn họ mới ra tay.

Về phần ra tay thế nào, Cao Cần chưa nói. Bất quá lấy kinh nghiệm lăn lộn nhiều năm trong làng giải trí của hắn, chuyện này không quá lớn.

Vậy nên Kiều Dĩ Hàng rất yên tâm.

[đội ngũ] Suất suất suất: mỗi ngày ở chỗ này đánh thụ yêu hoa yêu, đánh đến nỗi ta cũng sắp biến thành yêu luôn rồi.

Từ sự kiện lần trước, quan hệ giữa Tiểu Thuyền và Suất suất suất có bước nhảy vọt.

[đội ngũ] Chiến Hồn Vô Cực: câm miệng.

[đội ngũ] Suất suất suất: lão nhị, ngươi không thể như vậy. Mỗi lần ta vừa mở mồm ngươi đều nói ta câm miệng.

[đội ngũ] Tiểu Thuyền: nếu ngươi không mở mồm sao hắn có thể bảo ngươi câm miệng?

[đội ngũ] Suất suất suất: ….

[đội ngũ] Suất suất suất: Tiểu Thuyền, ta nghĩ ngươi là con cọp.

[đội ngũ] Tiểu Thuyền:?

[đội ngũ] Suất suất suất: là cọp mẹ khoác da heo.

[đội ngũ] Tiểu Thuyền: ta đúng là tuổi hổ. (o)

[đội ngũ] Suất suất suất: o(v)o ta bấm đốt tay ra đó.

[đội ngũ] Chiến Hồn Vô Cực: mau đánh!

[đội ngũ] Suất suất suất: lão nhị, ngươi lại sai sử ta.

[đội ngũ] Chiến Hồn Vô Cực: câm miệng.

Hoa yêu vương chết lần thứ bảy mới chịu nhả ra bộ váy bích nguyệt khinh linh.

[đội ngũ] Suất suất suất: (^o^)/ giải phóng rồi! Rốt cuộc cũng chịu nhả ra.

[đội ngũ] Chiến Hồn Vô Cực: đi kiếm bảo thạch.

[đội ngũ] Suất suất suất: …Không phải chứ?

[đội ngũ] Chiến Hồn Vô Cực: ân.

[đội ngũ] Suất suất suất: ngươi không thể sai khiến ta như vậy, lão nhị. Ta cũng có cuộc sống của ta. Hơn nữa bảo thạch cấp sáu mươi cũng không khó kiếm, trực tiếp ra chợ mua là được.

Trương Tri do dự.

Kỳ thực loại chuyện đả trang bị này hắn không nên nhúng tay vào thế nhưng không biết tại sao rõ ràng là đánh quái nhưng đánh mãi đánh mãi lại biến thành đả trang bị.

[tư trò chuyện] Suất suất suất: lão nhị, ngươi coi trọng cái này sao?

[tư trò chuyện] Suất suất suất: ta nghĩ nàng cũng không tệ lắm. Ngoại trừ thao tác không tốt lắm, hơi ngốc môt chút, cấp thấp một chút, các cái khác đều được.

[tư trò chuyện] Chiến Hồn Vô Cực: -_-|||

[tư trò chuyện] Suất suất suất: bất quá ngươi xác định nàng không phải nhân yêu?

[tư trò chuyện] Chiến Hồn Vô Cực: ngươi gặp qua gay ngu ngốc như vậy?

[tư trò chuyện] Suất suất suất: lão nhị, ngươi không biết tiêu chuẩn của gay chuyên nghiệp nha. Hồi Phong Tao tỷ đang nổi danh thiên hạ, ai có thể nghĩ nàng nhân yêu đâu?

[tư trò chuyện] Suất suất suất: nếu không ngươi xem webcam kiểm tra trước đi.

[tư trò chuyện] Suất suất suất: thất vọng ít ra tốt hơn gay.

Chiến Hồn Vô Cực không trả lời. Bởi vì Trương Tri đột nhiên cảm thấy tim đập thình thịch.

Ngay từ đầu nghe Suất suất suất nói cái gì mà nhìn trúng không nhìn trúng, hắn đã nghĩ phản bác. Dù sao hình ảnh lão bà lý tưởng của hắn, cho dù là trong trò chơi, phải như Lạc Tuyết Vô Âm có kỹ thuật, có tư tưởng, lại độc lập không vướng víu. Tiểu Thuyền quả thực là phản diện của nàng.

Thế nhưng nghe Suất suất suất nói đến xem webcam, hắn thừa nhận là tâm động.

Tưởng tượng về Tiểu Thuyền nhiều như vậy nhưng chưa từng kiểm chứng qua.

Suất suất suất nói xong liền rời khỏi đội ngũ mà đi, lưu lại Tiểu Thuyền mặc trang phục mới đang ra sức đánh quái cùng Chiến Hồn Vô Cực đang đờ ra ở một bên.

Kiều Dĩ Hàng đổi được trang phục mới rất thích. Dù sao cũng là tự mình đánh tới đương nhiên cảm giác thành tựu hơn trước đây dùng tiền mua tới. Chỉ tội kiểu dáng là nữ, không được hoàn mỹ.

Hắn đang cao hứng đánh quái thì thấy Chiến Hồn Vô Cực gửi tin tới.

[tư trò chuyện] Chiến Hồn Vô Cực: gặp mặt đi.

Kiều Dĩ Hàng chút nữa bị nước bọt sặc chết.

Gặp mặt?

Nước Mỹ?

Sai, coi như là ở Trung Quốc đi!

[tư trò chuyện] Tiểu Thuyền: ngươi về nước sao?

[tư trò chuyện] Chiến Hồn Vô Cực: không, xem webcam.

[tư trò chuyện] Tiểu Thuyền: ta không có webcam.

[tư trò chuyện] Chiến Hồn Vô Cực: ảnh.

[tư trò chuyện] Tiểu Thuyền: mỗi lần ta chỉ in có một tấm. Nếu gửi cho ngươi sẽ không còn nữa.

[tư trò chuyện] Chiến Hồn Vô Cực: …Ngươi muốn gạt ta?

[tư trò chuyện] Tiểu Thuyền: vì sao ngươi muốn xem ảnh ta?

[tư trò chuyện] Chiến Hồn Vô Cực: không có gì.

[tư trò chuyện] Chiến Hồn Vô Cực: buồn chán nên hỏi thôi.

[tư trò chuyện] Tiểu Thuyền:???

[tư trò chuyện] Chiến Hồn Vô Cực: được rồi.

[tư trò chuyện] Tiểu Thuyền: ân?

[tư trò chuyện] Chiến Hồn Vô Cực: máu ngươi sắp cạn.

[tư trò chuyện] Chiến Hồn Vô Cực: ngươi chết rồi.

[tư trò chuyện] Tiểu Thuyền: -_-||| cảm tạ ngươi nói cho ta biết.

[tư trò chuyện] Tiểu Thuyền: kỳ thực ta và ngươi ở cùng một chỗ nên ta cũng thấy.

[tư trò chuyện] Chiến Hồn Vô Cực: ân.

Kiều Dĩ Hàng nhìn lại đoạn đối thoại ở trên, nghĩ biểu hiện của Chiến Hồn Vô Cực có vẻ kỳ quái.

Một ý nghĩ hiện ra trong óc hắn.

Vô sự mà xun xoe, phi gian tức đạo. Hắn sẽ không … coi trọng Tiểu Thuyền đi?

Kiều Dĩ Hàng đầu đầy hắc tuyến.

Hắn nhớ rõ gần đây không có nói chuyện yêu qua mạng. Nghĩ đến sự chiếu cố gần đây của Chiến Hồn Vô Cực, Kiều Dĩ Hàng nghĩ khả năng này tương đối lớn. Nếu không vậy thì đối xử tốt vậy để làm gì?

Kiều Dĩ Hàng cảm thấy bị đe dọa.

Bất quá bắt người tay ngắn, cắn người miệng mềm*. Nhìn bộ váy xanh trên người Tiểu Thuyền, hắn nghĩ việc này có điểm vướng tay vướng chân.

(*ý là đã nhận hoặc lấy của người khác cái gì cũng khó mà làm việc không theo ý người ta)

—

Tiểu Thuyền cự tuyệt khiến Trương Tri thêm xác định người kia không phải nhân yêu.

Nhân yêu bình thường gặp loại chuyện này thường đưa ra một bức ảnh mỹ nữ nhằm lừa gạt đối phương. Thẳng thắn cự tuyệt như vậy là đối hắn có phòng bị.

Hắn rất không vui.

Ở chung lâu như vậy, không nói tới việc hắn giúp đánh quái thăng cấp hay thu thập trang bị, nói chuyện phiếm lâu vậy hẳn cũng phải có chút tình nghĩa đi? Hay nói, từ đầu đến giờ, nàng nghĩ đó là… đương nhiên?

Bầu không khí trầm mặc, xấu hổ.

[tư trò chuyện] Tiểu Thuyền: được rồi, ta sáu mươi cấp rồi. Khả dĩ học chế thuốc rồi ha?

[tư trò chuyện] Chiến Hồn Vô Cực: ân.

[tư trò chuyện] Chiến Hồn Vô Cực: theo ta.

Trương Tri gửi lời mời, Kiều Dĩ Hàng điểm đồng ý.

Chiến Hồn Vô Cực cùng Tiểu Thuyền cứ như vậy một trước một sau chạy tới thành.

Được nửa đường, tin nhắn của Lạc Tuyết Vô Âm đột nhiên nhảy ra.

Trương Tri sửng sốt. Từ lần đánh quái trước, đã mấy ngày bọn họ không liên lạc, ngay cả login cũng không nói chuyện.

Hắn là vì vội vàng giúp Tiểu Thuyền. Nguyên nhân của Lạc Tuyết Vô Âm hắn mơ hồ đoán được vài phần nhưng không có vạch trần.

[tư trò chuyện] Lạc Tuyết Vô Âm: ngày mai Thiên Đấu về.

[tư trò chuyện] Chiến Hồn Vô Cực: nga.

[tư trò chuyện] Lạc Tuyết Vô Âm: đi phụ bản không?

[tư trò chuyện] Lạc Tuyết Vô Âm: ta mấy hôm nay không luyện nhiều, mới thăng có một cấp. ~~o(>_<)o>

~~Trương Tri nhìn Chiến Hồn Vô Cực cùng Tiểu Thuyền, suy nghĩ một chút rồi trả lời —

[tư trò chuyện] Chiến Hồn Vô Cực: hảo.

Đưa Tiểu Thuyền đến chỗ đại sư chế dược, Chiến Hồn Vô Cực giải trừ trạng thái tổ đội.

[tư trò chuyện] Tiểu Thuyền:?

[tư trò chuyện] Chiến Hồn Vô Cực: bái sư. Sau đó luyện chế dược, tích lũy đủ kinh nghiệm thì có thể thăng cấp.

[tư trò chuyện] Tiểu Thuyền: nga.

[tư trò chuyện] Chiến Hồn Vô Cực: học chế thuốc đầu tiên phải học thu thập, không phải dược liệu nào cũng phải đi mua, thế sẽ tốn nhiều tiền.

[tư trò chuyện] Tiểu Thuyền: hảo. O(_)O

[tư trò chuyện] Chiến Hồn Vô Cực: đại sư thu thập ở ngay phía trước, xem tiểu địa đồ sẽ thấy.

[tư trò chuyện] Tiểu Thuyền: ân. Thấy được.

[tư trò chuyện] Chiến Hồn Vô Cực: cứ như vậy đi. Ta đi làm phụ bản.

[tư trò chuyện] Tiểu Thuyền: hảo (ˆ_ˆ)/~~ cúi chào

Nhìn Chiến Hồn Vô Cực ly khai, Kiều Dĩ Hàng chậm rãi bình tĩnh trở lại.

Xem ra đối phương biết khó mà lui.

20. Chương 20: Giằng Co Kỳ (trung)

Mọi việc đều có lợi có hại.

Không có Chiến Hồn Vô Cực mang đi luyện cấp, tốc độ thăng cấp của Tiểu Thuyền rõ ràng chậm lại nhiều thế nhưng lại rất tự do. Kiều Dĩ Hàng ngoài luyện cấp, chế dược cùng thu thập còn có thể đi ngắm cảnh, nghe tiếng thác nước. Từ khi làm nghệ sĩ, hắn không đi dã ngoại được nữa. Giờ ngắm cảnh trong trò chơi cũng không tệ.

Chiến Hồn Vô Cực vẫn như trước thường xuyên lên nhưng không có nói chuyện với hắn. Nếu không phải còn thấy kênh bang hội, hắn hẳn đã nghĩ mình bị đá ra khỏi Thiên Đạo Hữu Thường.

Ngày hôm đó, Kiều Dĩ Hàng đang chỉ huy Tiểu Thuyền ở sau Bễ Nghễ Sơn hái trần bì. Tư trò chuyện nhảy ra một tin nhắn.

[tư trò chuyện] Suất suất suất: ngươi đừng để trong lòng.

[tư trò chuyện] Suất suất suất: nàng là như vậy đó.

Kiều Dĩ Hàng rất sửng sốt.

[tư trò chuyện] Tiểu Thuyền: o( )o có phải ngươi gửi nhầm rồi không?

Đầu bên kia trầm mặc thật lâu.

[tư trò chuyện] Suất suất suất: ngươi không xem kênh bang hội?

[tư trò chuyện] Tiểu Thuyền:???

Kiều Dĩ Hàng đang rảnh, nhịn không được lên kênh bang hội xem.

Mấy tin mới đều là tìm người, mời người đánh quái.

Hắn chậm rãi di chuột lên trên, đến khi nhìn thấy ID 'phong tình mm' —

[bang hội] phong tình mm: không tin nổi!

[bang hội] phong tình mm: ở đây lúc nào có cấp sáu mươi vậy?

[bang hội] phong tình mm: nhà ai vậy?

[bang hội] Suất suất suất: nhà lão nhị.

[bang hội] phong tình mm:???

[bang hội] phong tình mm: choáng. Chiến Hồn hắn chọn kiểu gì vậy.

[bang hội] Suất suất suất: (_) cũng chỉ là một chỗ thôi mà.

[bang hội] phong tình mm: không chỉ vì thế.

...

Đối thoại đến đó kết thúc.

Suất suất suất đại khái sợ hắn nhìn thấy lại suy nghĩ nhiều nên chạy đến an ủi hắn.

[tư trò chuyện] Suất suất suất: không thấy được thì thôi.

[tư trò chuyện] Suất suất suất: cũng không phải chuyện gì quan trọng.

[tư trò chuyện] Tiểu Thuyền: hiện tại đã thấy. (o)

[tư trò chuyện] Suất suất suất: ân. Tính tình nàng là như vậy thôi. Không có việc gì cả. Với lại phía trên còn có lão nhị.

[tư trò chuyện] Tiểu Thuyền: ân. Ta không lo lắng.

[tư trò chuyện] Suất suất suất: o(v)o ta hình như chưa thấy ngươi lo lắng bao giờ.

[tư trò chuyện] Tiểu Thuyền: đương nhiên. Chúng ta đã bao giờ xem webcam của nhau đâu.

[tư trò chuyện] Suất suất suất: ngươi cùng lão nhị đã xem webcam rồi sao?

[tư trò chuyện] Tiểu Thuyền: chưa.

[tư trò chuyện] Suất suất suất: nga nga nga.

[tư trò chuyện] Tiểu Thuyền:?

[tư trò chuyện] Suất suất suất: không có gì. Kỳ thực lão nhị rất đẹp trai.

[tư trò chuyện] Suất suất suất: thật đấy. Bảo đảm ngươi xem xong sẽ đổ liền. o(v)o

...

Kiều Dĩ Hàng phát thệ hắn tuyệt đối sẽ không thấy ai dễ nhìn cũng đều nhảy vào.

Trừ phi mặt đối phương khiến hắn nhịn không được mà nhảy vào đánh.

Hắn vốn nghĩ chuyện này cứ quên đi. Dù sao lúc đó hắn cũng không ở đó mà 'phong tình mm' kia cũng không đến tìm hắn.

Thế nhưng khi Lạc Tuyết Vô Âm xuất hiện tại tư trò chuyện thì hắn mới phát hiện hắn đã nghĩ nữ nhân này quá giản đơn.

[tư trò chuyện] Lạc Tuyết Vô Âm: có ở đây không?

[tư trò chuyện] Tiểu Thuyền: có.

[tư trò chuyện] Lạc Tuyết Vô Âm: phong tình nói ngươi nghe thấy chứ?

Nếu không phải đã nói cho Suất suất suất, Kiều Dĩ Hàng nhất định nói là không thấy nhưng nếu hiện tại nói không thấy rồi bị vạch trần thì quả thực xấu hổ. Suất suất suất kia nhìn qua cũng không giống người biết giữ miệng.

[tư trò chuyện] Tiểu Thuyền: ân.

[tư trò chuyện] Lạc Tuyết Vô Âm: nàng không có cố tình.

[tư trò chuyện] Lạc Tuyết Vô Âm: chỉ bởi vì Thiên Đấu cùng Chiến Hồn đều đã từng nói không thu nạp ai dưới cấp chín mươi mà trong bang tối thiểu là ngoài cấp tám mươi, vậy nên …

[tư trò chuyện] Tiểu Thuyền: ân. Ta biết.

[tư trò chuyện] Lạc Tuyết Vô Âm: ngươi tự luyện cấp rất chậm. Chiến Hồn là tà phái, mang ngươi không có lợi. Để ta nhờ người mang ngươi nhé.

[tư trò chuyện] Lạc Tuyết Vô Âm: như vậy sau này không có ai thắc mắc nữa.

[tư trò chuyện] Tiểu Thuyền: (o) chỉ là như thế không được tiện lắm.

[tư trò chuyện] Lạc Tuyết Vô Âm: không sao. Ta cùng hắn nói chuyện một chút là được.

Kiều Dĩ Hàng hơi phỏng đoán ý đồ của nàng, nghĩ nhiều nhất là muốn tách hắn và Chiến Hồn Vô Cực ra thôi vậy nên hào sảng đồng ý.

Lạc Tuyết Vô Âm tuyệt đối là có chuẩn bị mới đến.

Hắn vừa đồng ý đã thấy một người gọi Thủy Tiên hòa thượng tới.

[tư trò chuyện] Lạc Tuyết Vô Âm: hắn là Thủy Tiên hòa thượng. Hắn sẽ giúp ngươi.

[tư trò chuyện] Tiểu Thuyền: (o) nga.

Kiều Dĩ Hàng một bên kích đồng ý một bên nghĩ, đây là Hoa hòa thượng trước đây Lạc Tuyết Vô Âm nói sao.

[tư trò chuyện] Thủy Tiên hòa thượng: ta mới mười tám, chưa lập gia đình, có xe có nhà, đang muốn tìm bạn, thỉnh đề phòng.

[tư trò chuyện] Tiểu Thuyền: (o)

[tư trò chuyện] Thủy Tiên hòa thượng: ngươi bao nhiêu?

[tư trò chuyện] Tiểu Thuyền: rất lớn.

[tư trò chuyện] Thủy Tiên hòa thượng: ( ) ngực?

[tư trò chuyện] Tiểu Thuyền: lê.

[tư trò chuyện] Thủy Tiên hòa thượng: vì sao?

[tư trò chuyện] Tiểu Thuyền: bởi vì mua hoa quả.

[tư trò chuyện] Tiểu Thuyền: …

[tư trò chuyện] Thủy Tiên hòa thượng: chúng ta rốt cuộc là đang nói cái gì?

[tư trò chuyện] Tiểu Thuyền: không biết. (o)

[tư trò chuyện] Thủy Tiên hòa thượng: …ta mang ngươi đi luyện cấp nhé.

[tư trò chuyện] Tiểu Thuyền: không được, ta đang hái thuốc.

[tư trò chuyện] Thủy Tiên hòa thượng: hái cái gì?

[tư trò chuyện] Tiểu Thuyền: trần bì.

[tư trò chuyện] Thủy Tiên hòa thượng: vậy ngươi hái xong gọi. Ca ca mang ngươi đi hái hoa.

[tư trò chuyện] Tiểu Thuyền: tốt.

[tư trò chuyện] Thủy Tiên hòa thượng: (o) ngươi thẳng thắn vậy?

[tư trò chuyện] Tiểu Thuyền: thu thập hồng hoa gọi là thẳng thắn?

[tư trò chuyện] Thủy Tiên hòa thượng: -_-||| không việc gì. Tiểu mm mau đi thu thập đi.

[tư trò chuyện] Tiểu Thuyền: ân.

Kiều Dĩ Hàng đem Thủy Tiên hòa thượng liệt vào loạt cọp giấy.

Hái xong trần bì, Kiều Dĩ Hàng đang định cất vào thương khố thì thấy Chiến Hồn Vô Cực gửi tin tới.

[tư trò chuyện] Chiến Hồn Vô Cực: quen chưa?

[tư trò chuyện] Tiểu Thuyền:???

[tư trò chuyện] Chiến Hồn Vô Cực: cùng Hoa hòa thượng luyện cấp.

[tư trò chuyện] Tiểu Thuyền: còn chưa có luyện. Ta đang thu thập.

[tư trò chuyện] Chiến Hồn Vô Cực: ân.

Kiều Dĩ Hàng bỏ trần bì vào thương khố, Chiến Hồn Vô Cực cũng không có nói nữa.

Trên thực tế, lúc này Trương Tri đang rất mê mang.

Rõ ràng là cùng Lạc Tuyết Vô Âm làm phụ bản nhưng trông đầu luôn nghĩ không biết Tiểu Thuyền giờ đang làm gì. Lại nghĩ đến hiện giờ nàng đang cùng Hoa hòa thượng ở một chỗ, ngực bỗng cảm thấy khó chịu.

[tư trò chuyện] Lạc Tuyết Vô Âm: Thiên Đấu đã về.

[tư trò chuyện] Chiến Hồn Vô Cực: nga.

[tư trò chuyện] Lạc Tuyết Vô Âm: chuyện Tiểu Thuyền ta nói với hắn rồi.

Trương Tri nhíu mày.

Cho Tiểu Thuyền nhập bang là trái với ước định của hắn và Thiên Đấu nhưng cũng không có gì là lớn. Thế nào mà nghe Lạc Tuyết Vô Âm nói hắn lại cảm thấy như phạm phải tội lỗi gì lớn lắm không bằng. Nhưng nghĩ lại, có thể vì 'phong tình mm' đến tìm nàng nên nàng muốn giải vây cho hắn.

Nghĩ như vậy, hắn không cảm thấy mất tự nhiên, ngược lại cảm thấy ấm áp.

[tư trò chuyện] Chiến Hồn Vô Cực: cảm tạ.

[tư trò chuyện] Lạc Tuyết Vô Âm: ha hả, không việc gì.

Đối thoại của bọn họ vừa kết thúc, Thiên Đấu đã xuất hiện.

[tư trò chuyện] Thiên Đấu: huynh đệ, khổ cực rồi.

[tư trò chuyện] Chiến Hồn Vô Cực: lão đại.

[tư trò chuyện] Thiên Đấu: bang hội tốt chứ.

[tư trò chuyện] Chiến Hồn Vô Cực: ân. Mới thêm một thành viên.

[tư trò chuyện] Thiên Đấu: nghe Vô Âm nói các ngươi có xích mích với Hàng Thiên Các?

[tư trò chuyện] Chiến Hồn Vô Cực: ân. Bọn họ cướp quái.

[tư trò chuyện] Thiên Đấu: nga.

Đối với hội trưởng, Trương Tri vừa phục vừa kính trọng. Lúc trước gia nhập Thiên Đạo Hữu Thường cũng bởi vì tinh thần trượng nghĩa của hắn.

Có người nói Thiên Đấu là một thương nhân rất thành công trong hiện thực. Cụ thể là làm gì thì không ai biết, chỉ biết đôi khi phải đi công tác. Trong nhà cũng đã có lão bà cùng hài tử. Thiên Đấu và Lạc Tuyết Vô Âm là phu thê đúng tiêu chuẩn online vậy nên hắn đối Lạc Tuyết Vô Âm luôn có một phần chờ mong.

Nghĩ đến đó, không hiểu sao đầu óc hắn lại chuyển tới ý nghĩ Tiểu Thuyền đang cùng Thủy Tiên hòa thượng luyện cấp.

Vô luận tính cách hay chỉ số thông minh, nàng so với Lạc Tuyết Vô Âm đều kém xa.

Trương Tri căm giận kết luận.

Như Trương Tri suy nghĩ, Tiểu Thuyền đích thực là cùng Thủy Tiên hòa thượng luyện cấp.

[đội ngũ] Thủy Tiên hòa thượng: ta đi tra rồi.

[đội ngũ] Tiểu Thuyền:?

[đội ngũ] Thủy Tiên hòa thượng: trần bì là thu thập cấp một. Hồng hoa phải cấp ba mới thu thập được.

[đội ngũ] Tiểu Thuyền: (_)

[đội ngũ] Thủy Tiên hòa thượng: ngươi gạt ta! /(o)/

~~[đội ngũ] Tiểu Thuyền: cái kia là vui đùa thôi.

[đội ngũ] Tiểu Thuyền: ta tưởng ngươi biết.

[đội ngũ] Thủy Tiên hòa thượng: …

[đội ngũ] Thủy Tiên hòa thượng: ngươi không những gạt ta còn cười nhạo trí thông minh của ta.

[đội ngũ] Tiểu Thuyền: ngươi nghĩ nhiều quá rồi, ta không có ý đó.

[đội ngũ] Thủy Tiên hòa thượng: ngươi còn nói ta là vướng chân ngươi.

[đội ngũ] Tiểu Thuyền: …

Kiều Dĩ Hàng nhìn khuôn mặt đầy nước mắt trên màn hình âm thầm nghĩ: quả nhiên núi cao ắt phải có núi cao hơn.

21. Chương 21: Giằng Co Kỳ (hạ)

Lục Vạn Bằng hiện giờ là nhân vật được chú ý nhất làng giải trí. Có người thích hắn, người ghét hắn so ra lại càng nhiều. Bất quá Trầm Thận Nguyên cùng công ty quản lý của hắn thuộc loại thứ hai.

Vốn đang êm đẹp đóng quảng cáo đột nhiên có điện thoại nói hắn bị khiêu chiến. Lúc đó hắn tưởng trò đùa dai. Dù sao hắn chưa từng tham gia thi gì, cũng chưa tham gia chương trình gì, tự nhiên ở đâu nhảy ra một người ăn no dửng mỡ đối hắn khiêu chiến?

Nhưng khi giới truyền thông náo nhiệt đưa tin về chuyện này, hắn mới biết — hóa ra là thật.

Công ty quản lý ngay lập tức mở hội nghị khẩn cấp, hoang mang đưa hắn xuất ngoại. Mặc dù nói là để thu âm ở nước ngoài nhưng nội bộ công ty đều biết đĩa nhạc vốn đã thu xong nhưng lùi lại, tránh đụng Kiều Dĩ Hàng.

Xuất ngoại dạo được một vòng, bên thuê quảng cáo không vui. Mặc kệ cái gì khiêu chiến, bọn hắn chỉ biết đã dùng tiền thuê sao đóng quảng cáo. Quảng cáo còn chưa tuyên truyền sao đã bỏ chạy, vậy nên phải kháng nghị.

Trầm Thận Nguyên không còn cách nào đành về nước.

Giới truyền thông đánh hơi rất nhạy. Hắn vừa đặt chân trở lại đất mẹ thân yêu, giới truyền thông đã có đoàn ở sân bay hoan nghênh nhiệt liệt.

Khiêu chiến cùng đáp lại khiêu chiến luôn được cập nhật trên nhật báo.

Kiều Dĩ Hàng cùng Y Mã cũng thập phần quan tâm. Dù sao Trầm Thận Nguyên cũng là phòng tuyến số một. Nếu suy sụp, sau đó sẽ đến bọn họ ra ngựa.

Nhưng Trầm Thận Nguyên chính là … gục.

Vẫn là chương trình của NCC, Lục Vạn Bằng cùng Trầm Thận Nguyên trực tiếp PK.

Để tăng tính chuyên nghiệp, đài truyền hình mời riêng năm nhân vật quan trọng của làng ca nhạc tới làm giám khảo.

Nào là chế tác kim bài, nào là ca vương đã thoái ẩn, nào là người sáng tác lời bài hát đỉnh nhất… Ban giám khảo có thể nói là long trọng.

Trầm Thận Nguyên lúc lên đài đã ôm sẵn tinh thần quyết tử. Dù sao Lục Vạn Bằng đã hát ca khúc cực khó "Phong hoa bất tuyết nguyệt" đạt được sự tán thưởng của ban giám khảo. Ưu thế duy nhất của hắn là bài hát này được đặt riêng cho hắn nhưng cũng vì thế mà độ khó giảm xuống.

Hắn cứ thế mà hát.

Thắng bại không cần giám khảo nói, vừa xem liền hiểu.

Thế nhưng giám khảo cũng coi như nể tình, hoặc cũng có thể do đài truyền hình đã dặn trước, nên liên tục khen Lục Vạn Bằng giọng hay, Trầm Thận Nguyên khí độ thong dong… Cũng chỉ là nói mà thôi.

Bất quá, Trầm Thận Nguyên ngay phút cuối phát biểu vài câu triết lý: "Đứng trên sân khấu này, có thể hát trước nhiều người như vậy vốn là giấc mơ từ nhỏ của ta. Để thực hiện được giấc mơ này, ta đã rất cố gắng. Kỳ thực trước khi ra mắt, thầy dạy cũng nói giọng ta không tốt nhưng ta vẫn không muốn bỏ cuộc. Ta nỗ lực hát, cố gắng hát được hay nhất. Rất nhiều người nói, ta sang Mỹ là vì bỏ trốn. Kỳ thực là không phải vậy. Ta đến nước Mỹ là để mời thầy giúp ta chuẩn bị chiến đấu, nhưng hiển nhiên trời phú không thể giành được. Hôm nay, tuy ta thất bại nhưng ta tâm phục khẩu phục."

Tiếng vỗ tay như sấm.

Lời hắn nói rất giả nhưng một sao đã thành danh có thể nói bốn chữ 'tâm phục khẩu phục' với một người khiêu chiến không có tiếng tăm cũng coi như khó khăn. Huống cho còn có 'mỏi mắt mong chờ' của Kiều Dĩ Hàng ở phía trước.

Nhưng Lục Vạn Bằng từ trước đến nay vốn chưa bao giờ nhìn lại bại tướng, ngay trước mặt ban giám khảo tiếp tục hướng Kiều Dĩ Hàng khiêu chiến.

"Kiều Dĩ Hàng, ngươi là người kế tiếp¡'

Ngay lập tức trở thành tin trang nhất trên mọi báo.

Truyền thông đều suy đoán lần này đại nguy cấp đã đến Y Mã. Nếu lần này không làm tốt, thiên vương mất bao công tạo nên liền sụp đổ trong chớp mắt. Nhất là Kiều Dĩ Hàng, hắn tới giờ đều chỉ có thể dựa vào con đường ca hát. Nếu thất bại, sự nghiệp không biết sẽ đi về đâu.

Vậy nên Kiều Dĩ Hàng khá quan tâm, đã sớm ngồi trước TV xem đấu. Bất quá Trầm Thận Nguyên quả thực khiến hắn thất vọng. Trước đây nghe đĩa thấy giọng hắn mềm mại nhẹ nhàng, sao lên đây lại nghe như đập vào tai.

Chuông điện thoại di động từ phòng khách vang lên.

Hắn nhận điện, đầu kia là Cao Cần.

"Xem rồi chứ¿'

"Ân."

"Nghĩ sao¿'

"Không oan."

"Hắn xuất thân từ người mẫu, chủ yếu là đóng phim." Cao Cần nói.

Một câu nói khiến sự coi thường của Kiều Dĩ Hàng về không.

"Nếu là ngươi, có bao phần nắm chắc¿'

“Sáu phần.“ Kiều Dĩ Hàng tự tin, kỳ thực chỉ có phân nửa. Bài hát của hắn cũng không phải không yêu cầu cao nhưng có thể hơn Lục Vạn Bằng hay không rất khó nói. Tâm lý Lục Vạn Bằng cũng rất vững, đứng trên sân khấu hoàn toàn không luống cuống hay lo lắng.

Cao Cần nói: “Thiếu.“

Kiều Dĩ Hàng im lặng.

“Nghe Mã tổng nói, Lục Vạn Bằng là do Trương Phục Mãn an bài.“ Cao Cần dùng “Mã tổng nói“ có thể thấy chuyện này cần đặt dấu hỏi.

Kiều Dĩ Hàng biết Duy Kiệt của Trương Phục Mãn cùng Y Mã vốn là tử địch nên chưa mở miệng.

“Mặc kệ thật giả, hắn nhằm vào chúng ta là rõ ràng. Vậy nên không nên lấy cứng chọi cứng.“

“Ý Cao đổng là¿‘ Tuy rằng hắn biết ý Cao Cần là không nên đi giày đọ với chân trần. Lục Vạn Bằng có thua cùng lắm là một trò cười. Nhưng hắn thua, sự nghiệp liền mất. Tiền đặt cược quá lớn, người bình thường ai lại chịu. Nhưng hắn kiêu ngạo, không muốn lùi bước vậy nên sinh ra tự mâu thuẫn.

“Chuyện này để ta lo. Nếu không cần người quản lý để làm gì¿‘

Kiều Dĩ Hàng thử: “Ngươi định làm gì¿‘

“Còn chưa nghĩ ra.“ Cao Cần thản nhiên nói, “Chuẩn bị năm sáu phương án nhưng còn chưa đủ kích thích.“

“…“

Dập điện thoại, Kiều Dĩ Hàng đột nhiên không lo lắng nữa. Hắn là nên lo cho Lục Vạn Bằng.

Xem một chút quảng cáo trên TV, hắn đột nhiên kêu lên một tiếng, vội vã chạy tới trước máy tính.

Tiểu Thuyền lại ngồi trong phòng giam.

Thủy Tiên hòa thượng thiếu chút nữa bạo phát ở kênh đội ngũ.

[đội ngũ] Tiểu Thuyền: có việc, chờ một chút.

[đội ngũ] Thủy Tiên hòa thượng: choáng. Chúng ta đang làm phụ bản a, tiểu thư!

[đội ngũ] Thủy Tiên hòa thượng: ngươi dừng như vậy rất dễ chết. … ít nhất… chọn chỗ tốt chút đi!

[đội ngũ] Thủy Tiên hòa thượng: kháo. Nhìn xem, ta chết rồi.

[đội ngũ] Thủy Tiên hòa thượng: như vậy ngươi cũng không chết, ngươi không biết thương xót ai cả.

[đội ngũ] Thủy Tiên hòa thượng: còn chưa trở về?

[đội ngũ] Thủy Tiên hòa thượng: còn chưa trở về?

[đội ngũ] Thủy Tiên hòa thượng: lâu vậy mà còn chưa trở lại??? (#)

[đội ngũ] Thủy Tiên hòa thượng: sẽ không vì ngươi bị tiêu chảy đi?

[đội ngũ] Thủy Tiên hòa thượng: rớt xuống WC?

[đội ngũ] Thủy Tiên hòa thượng: con mẹ nó…Ta đi.

[đội ngũ] Thủy Tiên hòa thượng: ta thực sự đi đó.

[đội ngũ] Thủy Tiên hòa thượng: …

[đội ngũ] Thủy Tiên hòa thượng: ta đi nói trên tiểu kèn đồng. (ˆ) ngươi đừng hối hận.

[đội ngũ] Thủy Tiên hòa thượng: thấy được không?

[đội ngũ] Thủy Tiên hòa thượng: hắc hắc hắc hắc …

“Hắc hắc hắc hắc“ của Thủy Tiên hòa thượng khiến Kiều Dĩ Hàng sởn da gà.

Hắn xem lại tư trò chuyện, thấy ba tin nhắn mới.

[tư trò chuyện] Suất suất suất: (o) Hoa hòa thượng nói thật không vậy?

[tư trò chuyện] Suất suất suất: này này này?

[tư trò chuyện] Chiến Hồn Vô Cực: lời hắn nói là thật sao?

…

Kiều Dĩ Hàng cau mày. Thủy Tiên hòa thượng đã nói gì, sao lại khiến mọi người khẩn trương như vậy?

Hắn nhịn không được nhắn tin cho Thủy Tiên hòa thượng hỏi.

[đội ngũ] Thủy Tiên hòa thượng: ha ha ha ha… Ai nói ngươi không để ý tới ta.

[đội ngũ] Tiểu Thuyền: ta vừa rơi xuống cống, vừa mới đi ra.

[đội ngũ] Thủy Tiên hòa thượng: …

[đội ngũ] Thủy Tiên hòa thượng: ta nói ngươi cầu hôn ta, vì thế ta rất cảm thông nên quyết định nhận lời.

[đội ngũ] Tiểu Thuyền:!!!

[đội ngũ] Thủy Tiên hòa thượng: lão bà, chúng ta chọn ngày đi.

[đội ngũ] Tiểu Thuyền: -_-||| ai là lão bà của ngươii?!

[đội ngũ] Thủy Tiên hòa thượng: ngươi a. Lão bà.

[đội ngũ] Thủy Tiên hòa thượng: kỳ thực làm lão bà của ta mới là có lợi. Có lợi rất rất lớn đó nha.

[đội ngũ] Thủy Tiên hòa thượng: đầu tiên, ta sẽ bưng nước rửa chân cho ngươi.

[đội ngũ] Tiểu Thuyền: ta chưa bao giờ rửa chân.

[đội ngũ] Thủy Tiên hòa thượng: (o) lão bà có cá tính vậy?

[đội ngũ] Thủy Tiên hòa thượng: ta còn có thể đánh quái cho ngươi.

[đội ngũ] Tiểu Thuyền: vậy còn cần ta làm gì?

[đội ngũ] Thủy Tiên hòa thượng: ta có thể cho ngươi vô hạn hồng lam.

[đội ngũ] Tiểu Thuyền: người khác cũng có thể chứ?

[đội ngũ] Thủy Tiên hòa thượng: …Có.

[đội ngũ] Thủy Tiên hòa thượng: chúng ta có thể làm nhiệm vụ phu thê.

[đội ngũ] Tiểu Thuyền: nhiệm vụ phu thê?

[đội ngũ] Thủy Tiên hòa thượng: đúng vậy đúng vậy. Ta đã làm rất nhiều lần, luyện quen rồi. Hắc hắc.

[đội ngũ] Tiểu Thuyền: nga.

[đội ngũ] Thủy Tiên hòa thượng: nhiệm vụ phu thê thưởng rất nhiều. Sẽ có đồ đôi rất đẹp, kỹ năng phu thê cũng rất đẹp, cực tốt luôn. Còn do dự gì nữa? Mau nhận lời đi.

[đội ngũ] Tiểu Thuyền: -_-|||

[đội ngũ] Thủy Tiên hòa thượng: lão bà?

[đội ngũ] Tiểu Thuyền: ta không yêu qua mạng.

[đội ngũ] Thủy Tiên hòa thượng: ta yêu đơn phương là được.

[đội ngũ] Tiểu Thuyền: ta sẽ không gửi ảnh.

[đội ngũ] Thủy Tiên hòa thượng: ta tưởng tượng là được.

[đội ngũ] Tiểu Thuyền: ta không muốn gặp trong hiện thực.

[đội ngũ] Thủy Tiên hòa thượng: ta một mình tương tư là được rồi.

[đội ngũ] Tiểu Thuyền: ta lúc nào muốn sẽ ly hôn đó.

[đội ngũ] Thủy Tiên hòa thượng: ngươi có năm mươi vàng là được rồi.

[đội ngũ] Thủy Tiên hòa thượng: chuyện này ta cũng gặp nhiều lần rồi.

[đội ngũ] Tiểu Thuyền: -_-|||

[đội ngũ] Tiểu Thuyền: được.

22. Chương 22: Trong Sáng Hóa (thượng)

Kiều Dĩ Hàng nhìn hòa thượng đang làm đủ trò trên màn hình, cảm thấy có chút hoảng hốt.

Sao lại đồng ý chứ?

Quả nhiên là bị làm cho choáng váng?

[đội ngũ] Thủy Tiên hòa thượng: lão bà? Khi nào ta có thể đi tuyên bố với mọi người?

[đội ngũ] Tiểu Thuyền: chờ đã.

[đội ngũ] Thủy Tiên hòa thượng: /(T o T)/~~ lão bà sẽ không đổi ý đi?

[đội ngũ] Tiểu Thuyền: không phải đổi ý.

[đội ngũ] Thủy Tiên hòa thượng: vậy là tốt rồi.

[đội ngũ] Tiểu Thuyền: là đang chuẩn bị đổi ý.

[đội ngũ] Thủy Tiên hòa thượng: lão bà. /(T o T)/

~~[đội ngũ] Thủy Tiên hòa thượng: ta yêu ngươi.

[đội ngũ] Thủy Tiên hòa thượng: ngươi không thể đối xử với ta như vậy.

[đội ngũ] Thủy Tiên hòa thượng: ngươi như vậy ta không sống nổi nữa!

…

Nhìn Thủy Tiên hòa thượng tuôn những lời buồn nôn trên màn hình, Kiều Dĩ Hàng đứng lên đi lấy nước uống.

Chờ hắn trở về, Thủy Tiên hòa thượng đã không làm loạn ở kênh đội ngũ nữa mà làm loạn trên kênh bang hội. Một hòn đá vừa ném xuống, không ít người bị chấn động mà nổi lên.

Suất suất suất liên tục gọi hắn.

Kiều Dĩ Hàng không tránh được đành nhắn tin lại.

[tư trò chuyện] Suất suất suất: ngươi và Hoa hòa thượng là thật sao?

[tư trò chuyện] Tiểu Thuyền: không có. Chỉ là làm nhiệm vụ phu thê thôi

[tư trò chuyện] Suất suất suất: (#) kháo! Hắn lại dùng chiêu này!

[tư trò chuyện] Suất suất suất: ngươi không biết hắn đã dùng chiêu này lừa gạt biết bao thiếu nữ vô tri!

…

Hắn là thiếu nữ vô tri?

Kiều Dĩ Hàng không “vô tri“ nên không nói gì.

[tư trò chuyện] Suất suất suất: ngươi nên lo nghĩ a. Nghìn vạn lần không nên sa ngã để hối hận ngàn lần a!

[tư trò chuyện] Tiểu Thuyền: là một lần vấp ngã để hận ngàn năm chứ?

[tư trò chuyện] Suất suất suất: ngươi biết là hận ngàn năm là được rồi. Lão ca nói cho ngươi, lão nhị so với Hoa hoàn thượng tốt hơn nhiều. Dù trong trò chơi hay ngoài đời thực đều hơn nhiều đó. Hoa hòa thượng đã sớm bị nữ nhân khác chà đạp đến không đứng dậy nổi rồi.

[tư trò chuyện] Tiểu Thuyền: …

[tư trò chuyện] Suất suất suất: nếu thực sự không thích lão nhị liền thủ tiết đi. Thủ tiết chí ít cũng tốt hơn Hoa hòa thượng!

[tư trò chuyện] Tiểu Thuyền: vì sao?

[tư trò chuyện] Suất suất suất: hắn rất keo kiệt. Mỗi lần mua trang bị của ta đều sống chết ép giá! Không bán cho hắn, hắn liền quấy rầy.

[tư trò chuyện] Suất suất suất: người như thế ngàn vạn lần đừng nên lấy.

Tin tức trên tư trò chuyện nhảy ra liên tục, tiểu kèn đồng đột nhiên nhảy ra tên hắn.

[tiểu kèn đồng] Thủy Tiên hòa thượng: Tiểu Thuyền, ngươi gả cho ta đi đi đi đi!

Kênh bang hội rất nhanh tấp nập. Rất nhiều người vốn ít khi lộ diện đều chạy đến chúc mừng, bao gồm cả vợ chồng hội trưởng.

[bang hội] Thiên Đấu: Hoa hòa thượng lại lừa gạt tiểu cô nương sao?

[bang hội] Lạc Tuyết Vô Âm: ha hả, lần này là thật chứ?

Thái độ bất đồng của hai đại nhân vật khiến câu chuyện càng thêm náo nhiệt thế nhưng người nhiều, trọng tâm câu chuyện rất dễ đi xa.

Kiều Dĩ Hàng ngồi xem nhiệm vụ một chút, trọng tâm câu chuyện đã chuyển đi ngàn dặm.

Kênh đội ngũ, Thủy Tiên hòa thượng vẫn lải nhải liên tục kêu hắn sớm đến chỗ Nguyệt lão thành thân. Một đoạn dài "ta yêu ngươi" khiến Kiều Dĩ Hàng dựng tóc gáy, nhất quyết không đến chỗ Nguyệt lão. Cuối cùng hắn rời khỏi đội ngũ, tắt kênh tư trò chuyện, chạy tới Thiên Mục Sơn đánh quái.

Nhìn đám hoa yêu ưỡn ẹo ở Thiên Mục Sơn, Kiều Dĩ Hàng nghĩ thế giới rút cuộc cũng yên tĩnh.

Thế nhưng ngày lành không dài.

Ngay khi hắn vất vả tích cóp từng chút kinh nghiệm một, chuẩn bị về bang phái thăng cấp kỹ năng, tiểu kèn đồng lại hiện ra hai chữ "Tiểu Thuyền". Chỉ là lần này đổi người —

[tiểu kèn đồng] Chiến Hồn Vô Cực: Tiểu Thuyền, mở tư trò chuyện!

Trương Tri rất phiền muộn. Tối phiền muộn là hắn không biết tại sao lại phiền muộn.

Ngay khi Hoa hòa thượng thông báo ở kênh bang hội hai người sắp kết hôn,… hắn cho rằng đây là chuyện cười. Hoa hòa thượng mồm miệng không biết giữ, nhất là đùa giỡn chuyện tình cảm, có thể coi là không cố kỵ gì. Cho dù là gay, chỉ cần là ID nữ, hắn vẫn có thể ve vãn đối phương. Mà cá tính Tiểu Thuyền như vậy, lại nói rõ không yêu qua mạng, khả năng hai người thích nhau là quá ít. Vậy nên hắn hỏi một chút cũng không để ý nữa.

Vậy mà qua một lúc, Tiểu Thuyền vẫn chưa trả lời mà Hoa hòa thượng lại nói thật nhiều ở kênh bang hội. Hắn có cảm giác không tốt. Gọi thêm vài lần ở tư trò chuyện không thấy trả lời, hắn không nghĩ ngợi dùng tiểu kèn đồng.

Hiệu quả cũng không tệ, chí ít Tiểu Thuyền lập tức trả lời.

[tư trò chuyện] Tiểu Thuyền: o( )o ngươi cũng rất hóng hớt a.

[tư trò chuyện] Chiến Hồn Vô Cực: hanh. Không phải ngươi nói không yêu qua mạng sao?

[tư trò chuyện] Tiểu Thuyền: đúng vậy. Nếu không mụ mụ sẽ tức giận.

[tư trò chuyện] Chiến Hồn Vô Cực: Hoa hòa thượng nói bừa?

Tâm tình Trương Tri bớt mây.

[tư trò chuyện] Tiểu Thuyền: cũng không phải. o( )o

[tư trò chuyện] Chiến Hồn Vô Cực: rốt cuộc là chuyện gì?

[tư trò chuyện] Tiểu Thuyền: không yêu qua mạng nhưng có thể làm nhiệm vụ phu thê.

[tư trò chuyện] Chiến Hồn Vô Cực: …

Tâm tình Trương Tri lại thêm mây.

Yêu cầu duy nhất để làm nhiệm vụ phu thê là phải là phu thê… Còn nói không phải yêu qua mạng?

Ngón ta hấn nặng nề gõ ba ba tại bàn phím, hầu như vô ý thức chất vấn liên tiếp.

[tư trò chuyện] Chiến Hồn Vô Cực: nói vô nghĩa! Phu thê chính là phải kết hôn! Kết hôn không phải võng luyến! Ngươi như vậy không phải tự tát vào mồm mình sao! (#) kháo!

[tư trò chuyện] Tiểu Thuyền: …

[tư trò chuyện] Tiểu Thuyền: hãn. Không cần phải kích động như vậy chứ.

[tư trò chuyện] Chiến Hồn Vô Cực: ta rất ghét kẻ lật lọng.

[tư trò chuyện] Tiểu Thuyền: ngươi không phải luôn gọi ta là trư sao?

[tư trò chuyện] Chiến Hồn Vô Cực: ngươi đúng là trư! (#) đột

[tư trò chuyện] Tiểu Thuyền: được rồi. Ta vừa nhận lời hấn bởi vì nghe nói nhiệm vụ phu thê rất tốt nhưng sau muốn đổi ý. Bất quá ngươi nói ghét kẻ lật lọng…

[tư trò chuyện] Tiểu Thuyền: ta đành thôi vậy.

[tư trò chuyện] Chiến Hồn Vô Cực: …

Trương Tri nghĩ muốn đập bàn phím.

[tư trò chuyện] Chiến Hồn Vô Cực: đến Bễ Nghễ Sơn.

[tư trò chuyện] Tiểu Thuyền:???

[tư trò chuyện] Chiến Hồn Vô Cực: bắt sủng vật.

Kiều Dĩ Hàng nhìn sủng vật tự mình bắt tới. Một tiểu bạch thỏ bắt được khi làm nhiệm vụ, một hoa yêu tiện tay bắt tới… Thật sự rất khó coi.

Gọi Tiểu Thuyền đến Bễ Nghễ Sơn là nhất thời xung động nhưng lúc thực sự đến, thứ nặng trịch trong lòng Trương Tri tiêu thất.

Kiều Dĩ Hàng nhìn hấn không ngừng đánh tiểu quái cấp bảy mươi không khỏi hiếu kỳ.

[tư trò chuyện] Tiểu Thuyền: (o) vì sao đánh quái cấp thấp vậy?

[tư trò chuyện] Chiến Hồn Vô Cực: đẳng cấp nó cao hơn ngươi.

[tư trò chuyện] Tiểu Thuyền: ta đang làm nhiệm vụ của môn phái.

[tư trò chuyện] Tiểu Thuyền: ngươi gọi ta tới là để xem ngươi làm nhiệm vụ của môn phái?

[tư trò chuyện] Chiến Hồn Vô Cực: chờ một chút.

Chiến Hồn Vô Cực thêm hấn vào đội ngũ. Như vậy sẽ không chỉ xem mà có thể cọ chút ít kinh nghiệm.

Hai người ăn ý không nhắc lại chuyện Hoa hòa thượng cũng chuyện kết hôn.

Kiều Dĩ Hàng nhớ lại chuỗi ngày cọ kinh nghiệm trước đây nên chán chường ngồi xuống xem lại bao trang bị. Từ khi luyện kỹ năng sinh hoạt, bao trang bị có không ít thứ. Trần bì, đương quy là bình thường, có một ít thịt heo thịt vịt hắn cũng nhanh tay nhặt lấy dù không có tác dụng gì. Vứt bớt vài thứ vô dụng đi thì Chiến Hồn Vô Cực cũng đã làm xong nhiệm vụ, kéo hắn quay về Ma giáo.

Là tà giáo đệ nhất phái, cung điện của Ma giáo hoành tráng hiếm có. Ngay cả nhạc cũng tạo cảm giác ngạo nghễ, khí phách.

Bất quá Kiều Dĩ Hàng cũng không phải mới đến lần đầu, môn phái của Hàng Thiên vốn là Ma giáo. Hơn nữa hắn biết rõ nhiệm vụ của Ma giáo rất biến thái. Đơn giản như nhiệm vụ đánh tiểu quái vừa rồi có thể nói là hiếm.

NPC giao nhiệm vụ của Ma giáo là Hoa Tượng, là một tiểu cô nương đầu cài hoa tươi bình thường luôn bị vây quanh bởi một đám người chơi tiếp nhận nhiệm vụ cùng chức vụ. Ma giáo và Huy Hoàng Môn là hai môn phái nhiều người chơi nhất, ngay cả địa bàn cũng rộng hơn so với các môn phái khác.

Chiến Hồn Vô Cực giao xong nhiệm vụ liền mang theo Tiểu Thuyền ra phía sau núi.

[đội ngũ] Tiểu Thuyền: ngươi muốn đem ta đi bắt sủng vật gì?

[đội ngũ] Chiến Hồn Vô Cực: Thất Hồn Trư.

[đội ngũ] Tiểu Thuyền: -_-||| ta không thích!

[đội ngũ] Chiến Hồn Vô Cực: Thất Hồn Trư máu nhiều thủ tốt, đòn đánh mạnh, ngươi dùng rất hợp.

[đội ngũ] Tiểu Thuyền: ta không thích trư.

[đội ngũ] Chiến Hồn Vô Cực: ngươi có thể đặt tên không có chữ trư.

[đội ngũ] Tiểu Thuyền: có thể chọn cái khác không?

[đội ngũ] Chiến Hồn Vô Cực: có. Chờ ngươi qua cấp bảy mươi.

[đội ngũ] Tiểu Thuyền: đến khi ta lên cấp bảy mươi thì đi bắt.

[đội ngũ] Chiến Hồn Vô Cực: ngươi ghét trư?

[đội ngũ] Tiểu Thuyền: ta không ghét trư.

[đội ngũ] Tiểu Thuyền: ta ghét làm chủ của trư.

[đội ngũ] Chiến Hồn Vô Cực: đến rồi.

[đội ngũ] Tiểu Thuyền: cái gì đến rồi? Ta không thích bắt trư.

Chiến Hồn Vô Cực đã bắt đầu đánh trư.

Trư chỉ có cấp sáu mươi. Hắn đánh ba phát, máu đã cạn.

[đội ngũ] Chiến Hồn Vô Cực: mau, bắt!

[đội ngũ] Tiểu Thuyền: …

Kiều Dĩ Hàng vô ý thức kích kỹ năng bắt.

Sau đó thất bại.

Chiến Hồn Vô Cực đứng đó không nhúc nhích vẫn để Thất Hồn Trư hướng hắn công kích.

[đội ngũ] Chiến Hồn Vô Cực: tiếp tục.

Ở vào tình huống như vậy, nếu không nỗ lực bắt thì không biết sẽ phải làm bao nhiêu lần nữa.

Vì vậy Kiều Dĩ Hàng tiếp tục bắt.

Khoảng chừng sáu bảy lần rốt cuộc bắt thành công.

Hắn thở phào nhẹ nhõm, tiện tay bổ huyết cho Chiến Hồn Vô Cực.

[đội ngũ] Chiến Hồn Vô Cực: ngươi bắt đầu giống vú em đó.

[đội ngũ] Tiểu Thuyền: ta ghét bị gọi là vú em.

[đội ngũ] Tiểu Thuyền: còn có, ta thực sự ghét nuôi trư.

Mặc kệ ghét hay không, trong bao trang bị của Tiểu Thuyền có thêm một Thất Hồn Trư tên gọi "Kỳ thực là trư".

23. Chương 23: Trong Sáng Hóa (trung)

Từ ngày đó trở đi, Tiểu Thuyền phát hiện chơi game giống như công nhân viên chức đi làm. Vào game, đến chỗ Chiến Hồn Vô Cực báo danh; tan tầm, chào tạm biệt Chiến Hồn Vô Cực. Đương nhiên đẳng cấp cũng ngày càng tăng. Hắn tính: tối đa nửa tháng là hắn có thể đạt được cấp bảy mươi, thoát khỏi Thất Hồn Trư.

— tuy rằng, càng nhìn lại càng thấy thuận mắt.

Kẻ phiền toái chính là Thủy Tiên hòa thượng. Hắn rốt cuộc cũng biết thế nào là quấy rối tình dục. Mỗi ngày Thủy Tiên hòa thượng ở tư trò chuyện kêu gọi tình yêu, lúc rảnh rỗi lại giục kết hôn nhưng trên tiểu kèn đồng cùng kênh bang hội lại không thấy nói gì. Từ tần suất phát tin, Kiều Dĩ Hàng nghĩ là chắc là do quá buồn chán nên kẻ kia mới tìm cách tiêu khiển một chút. Bất quá hắn đã quen lờ đi.

Sinh hoạt của Tiểu Thuyền trong game dần đi vào quỹ đạo nhưng trong hiện thực, Lục Vạn Bằng ngày càng khiêu khích quá đáng.

Diễn đàn "Trời cao biển rộng" lập hẳn một chuyên đề thu thập lời khiêu chiến của Lục Vạn Bằng.

Ban đầu chỉ là tham gia chương trình hạ chiến thư, gần nhất đã thăng đến mức ra ngoài ăn mỳ gặp phóng viên cũng tuyên chiến. Hơn nữa khẩu khí của hắn càng ngày càng xúc phạm, thậm chí còn công kích nhân thân.

Kiều Dĩ Hàng vài lần không kiềm chế được đều bị Cao Cần nói chưa tới thời cơ đuổi đi.

Hôm nay Chiến Hồn Vô Cực còn chưa login, hắn thảnh thơi chỉ huy Tiểu Thuyền đi thu thập đồng thời lên diễn đàn. Thà rằng không lên tốt hơn, vừa vào hắn đã muốn bùng nổ.

MD!

Lục Vạn Bằng nói động đến gia đình hắn!

Hắn vứt chuột, lập tức cầm điện thoại gọi cho Cao Cần. Không đợi đối phương mở miệng, hắn đã nói ngay một câu: "Lần này dù là mạo hiểm cả sự nghiệp ta cũng phải ra mặt¡'

Cao Cần chậm rãi nói: "Bây giờ mấy giờ¿'

Kiều Dĩ Hàng nhìn đồng hồ: "Năm giờ chiều."

"Tới công ty."

Kiều Dĩ Hàng muốn nói gì đó nhưng bên kia đã dập máy. Hắn tắt máy không chút nghĩ ngợi, đeo kính râm rồi xuống lầu.

Bởi vì Lục Vạn Bằng khiêu chiến nên gần đây Y Mã rất căng thẳng.

Nghe đồn, tổng giám đốc Mã Thụy thi thoảng lại chạy đi tìm người xả stress. Từ việc bức tranh quá lớn, lãng phí giấy đến đi WC quá lâu, lãng phí thời gian, nói chung chỉ có lời Mã tổng không muốn nói, không có lời Mã tổng không dám nói.

Hơn cả tiếng gào thét của Mã tổng, nhân viên càng sợ Cao Cần. Mỗi khi miệng hắn nhếch lên thành một tia cười nhạt, cả tòa nhà như dịch chuyển tức thời đến Nam Cực, hận không thể nhảy vào hố lửa.

Đương nhiên, những cái này… Kiều Dĩ Hàng không biết.

Hắn trực tiếp đi vào tầng trệt.

Từ lúc Cao Cần thành Cao đổng, Mã Thụy giao hết phòng làm việc cùng thư ký cho hắn.

Thư ký vừa thấy Kiều Dĩ Hàng, con mắt lập tức cười híp lại: "Đại Kiều, Bá Phù nhà ngươi đâu¿'

Đại Kiều không thèm chớp mắt, một bên đẩy cửa một bên nói: "Chắc là tới chỗ Chu Du rồi."

Thư ký hưng phấn chạy tới QQ.

Cao đổng rất cực nhọc đánh mông ngựa: a! Ta vừa hỏi Đại Kiều, Bá Phù nhà hắn đâu? Hắn trả lời: đến chỗ Chu Du rồi! ( )/

Cảnh sát thấy chết không sờn: vậy thì?

Cao đổng rất cực nhọc đánh mông ngựa: Đại Kiều là cong. Hắn là cong a!

Cao đổng rất cực nhọc đánh mông ngựa: thảo nào đến giờ hắn vẫn không có xì-căng-đan tình cảm. /(T o T)/~~ đến bây giờ ta mới phát hiện ra. Thật mất mặt cho ánh mắt tu luyện bao năm của ta rồi.

Cảnh sát thấy chết không sờn: …

Cảnh sát thấy chết không sờn: lẽ nào là hắn cùng Cao đổng…

Dưa chua: không được! Cao đổng là của Yaren nhà ta! Ai cũng không được cướp.

Cảnh sát thấy chết không sờn: (_) chuyện này ngươi không quản được.

Cảnh sát thấy chết không sờn: ngươi xem dáng vẻ của hắn đi.

Dưa chua: phá hoại CP là không đạo đức! /(T o T)/~~ Đại Kiều của ta không thể là người thứ ba. Hắn có mùa xuân của riêng mình.

Cảnh sát thấy chết không sờn: Lục Vạn Bằng?

Dưa chua: X X

Cao đổng rất cực nhọc đánh mông ngựa: ngu ngốc!

Kiều Dĩ Hàng vào phòng làm việc, Cao Cần vừa buông điện thoại, đưa cho hắn lời bài hát.

Kiều Dĩ Hàng ù ù cạc cạc nhận lấy. Mặt trên đánh dấu Kiều, Phong, Nhan.

"Sẽ không giống như ta đang nghĩ đi?" Hắn giật mình nói.

Cao Cần đặt bút viết, thản nhiên nói: "Ngươi nghĩ chúng ta ăn ý tới mức ta biết ngươi nghĩ gì sao?"

Kiều Dĩ Hàng nói: "Ngươi muốn ba chúng ta hợp xướng?"

"Lục Vạn Bằng không phải hướng ba ngươi khiêu chiến sao? Ta giúp hắn tiết kiệm nước bọt."

Kiều Dĩ Hàng đọc nhạc phổ: "Ta xướng cao âm?"

"Yaren trung âm, Nhan Túc Ngang hạ âm." Cao Cần nói, "Đây là ý kiến của chế tác chuyên nghiệp."

Kiều Dĩ Hàng xem nhạc phổ, thuận miệng hát vài câu.

Cao Cần nói: "Ngươi cầm về nhà học. Chờ Nhan Túc Ngang từ Mỹ trở về, các ngươi đến phòng thu luyện."

Kiều Dĩ Hàng ngẩng đầu nói: "Thế giống như thấy không thắng được nên mới gọi thêm người¿'

Có cảm giác từ PK tay đôi biến thành quần ẩu.

"Ban giám khảo sẽ trả lời cho ngươi." Khóe miệng Cao Cần khẽ nhếch. Đài truyền hình cổ vũ cuộc đấu chẳng qua chỉ vì mánh lới tăng tỉ suất người xem mà thôi. Trầm Thận Nguyên thất bại, nhà đài giao cho hắn vai chính trong phim truyền hình coi như bồi thường. Nhan Túc Ngang, Phong Á Luân cùng Kiều Dĩ

Hàng hợp xướng đảm bảo sẽ khiến bọn họ mừng như điên, việc mời ban giám khảo cũng không cần cân nhắc nữa.

Mà đối với khán giả, ba ngôi sao nổi tiếng liên thủ chắc chắn chói mắt hơn Lục Vạn Bằng nhiều lắm.

Quan trọng nhất là Phong Á Luân cùng Nhan Túc Ngang hiện giờ được coi như những ngôi sao đẳng cấp của làng giải trí. Hợp tác cùng bọn họ, địa vị của Đại Kiều sẽ được nâng cao.

Thời cơ như vậy, tuyệt đối không thể bỏ qua.

Kiều Dĩ Hàng tuy rằng không nghĩ được như Cao Cần nhưng cũng có cảm giác từ nguy hiểm biến thành kỳ ngộ.

Hắn về đến nhà, lôi đàn ghi-ta ra, đánh thử bài hát lên nghe.

Ca khúc này độ khó không thấp nhưng chia ra cho ba người nên mỗi người chỉ cần hát tốt phần mình là được.

Càng luyện càng bị cuốn vào, đến mười giờ hơn bụng reo, hắn mới phát hiện đã quên ăn cơm chiều. Tùy tiện úp mỳ ăn, hắn mở máy tính.

Màu sắc sặc sỡ của trò chơi khiến hắn trầm tĩnh trở lại.

[tư trò chuyện] Chiến Hồn Vô Cực: giờ mới đến?

[tư trò chuyện] Tiểu Thuyền: tăng ca.

Kiều Dĩ Hàng phát hiện giờ hắn nói xạo đã dễ dàng như uống nước vậy.

[tư trò chuyện] Chiến Hồn Vô Cực: ân.

Kiều Dĩ Hàng đợi một lúc, phát hiện phía kia không nói tọa độ để hắn đến nên không khỏi kinh ngạc.

[tư trò chuyện] Tiểu Thuyền: ngươi ở đâu?

[tư trò chuyện] Chiến Hồn Vô Cực: Đài Luận Võ.

[tư trò chuyện] Tiểu Thuyền: luyện cấp?

[tư trò chuyện] Chiến Hồn Vô Cực: PK.

[tư trò chuyện] Tiểu Thuyền: (o) cùng ai?

[tư trò chuyện] Chiến Hồn Vô Cực: Thủy Tiên hòa thượng.

[tư trò chuyện] Tiểu Thuyền: vì sao?

[tư trò chuyện] Chiến Hồn Vô Cực: tay ngứa.

[tư trò chuyện] Tiểu Thuyền: Đài Luận Võ ở thành nào? Ta đến.

[tư trò chuyện] Chiến Hồn Vô Cực: không cần đến.

[tư trò chuyện] Tiểu Thuyền: vì sao?

[tư trò chuyện] Chiến Hồn Vô Cực: đã xong.

[tư trò chuyện] Tiểu Thuyền: o( )o

Kênh bang hội đột nhiên náo nhiệt hẳn lên.

[bang hội] Suất suất suất: ha ha ha…Hình như ta vừa thấy ở Đài Luận Võ có người bị đánh ngã!

[bang hội] Đao Thần Hữu Phong: ai?

[bang hội] Thủy Tiên hòa thượng: là bần tăng.

[bang hội] Đao Thần Hữu Phong: nga.

[bang hội] Thủy Tiên hòa thượng: nga là ý gì?

[bang hội] Đao Thần Hữu Phong: không có ý nghĩa.

[bang hội] Thủy Tiên hòa thượng: không có ý nghĩa vì sao ngươi "nga"?

[bang hội] Đao Thần Hữu Phong: ta là nói ngươi bị đánh ngã là chuyện không có ý nghĩa.

[bang hội] Thủy Tiên hòa thượng: (#) kháo! Ngươi có ý gì?

[bang hội] Suất suất suất: hòa thượng, ngươi xem lại mặt mình đi! Nhân duyên kém quá đó.

[bang hội] Thủy Tiên hòa thượng: Đao Thần! Chúng ta đến Đài Luận Võ.

[bang hội] Đao Thần Hữu Phong: không đi.

[bang hội] Thủy Tiên hòa thượng: sợ gì! Có chết cũng không mất kinh nghiệm cùng trang bị.

[bang hội] Đao Thần Hữu Phong: phí thời gian.

[bang hội] Thủy Tiên hòa thượng: ngươi rõ ràng là sợ. (#) đột

[bang hội] Đao Thần Hữu Phong: chờ ngươi lên cấp cao hơn.

[bang hội] Đao Thần Hữu Phong: mà ai lại nhàm chán đến mức PK ngươi? Cấp không cao, không skill, phí thời gian.

Thủy Tiên hòa thượng thật lâu không trả lời.

[bang hội] Suất suất suất: Đao Thần, ngươi nói quá rồi.

[bang hội] Đao Thần Hữu Phong: ta nói thật.

[bang hội] Đao Thần Hữu Phong: được rồi. Ai PK với hắn vậy? Trong bang sao?

[bang hội] Suất suất suất: ân. Là đùa giỡn thôi.

Kiều Dĩ Hàng cũng không hiểu ra sao. Nghe Đao Thần Hữu Phong nói PK cùng Thủy Tiên hòa thượng không có ý nghĩa gì. Chiến Hồn Vô Cực cũng không giống kẻ quá nhàn rỗi đi PK đùa giỡn kẻ cấp thấp hơn.

[tư trò chuyện] Tiểu Thuyền: vì sao ngươi PK cùng Hoa hòa thượng?

[tư trò chuyện] Chiến Hồn Vô Cực: hắn kể khổ với ngươi?

[tư trò chuyện] Tiểu Thuyền: không có. Chỉ đoán thôi.

[tư trò chuyện] Chiến Hồn Vô Cực: hắn gần đây quấy rầy ngươi mà?

[tư trò chuyện] Chiến Hồn Vô Cực: hắn nói ở kênh bang hội.

[tư trò chuyện] Chiến Hồn Vô Cực: ngươi nhận lời vì hắn quấy rầy ngươi hả?

[tư trò chuyện] Tiểu Thuyền: hắn chỉ đùa thôi. Lờ hắn đi là được rồi.

Kỳ thực với Thủy Tiên hòa thượng, Kiều Dĩ Hàng có chút chột dạ. Dù sao lúc trước trong một phút nông nổi mà đồng ý kết hôn nhưng sau lại lật lọng. Đối hắn mà nói, kết hôn cũng không việc gì, lại có thể làm nhiệm vụ phu thê nhưng xem thái độ mấy ngày nay của Chiến Hồn Vô Cực, nếu chuyện đó xảy chắc chắn hắn sẽ bị giết về cấp 0.

Tâm tình Kiều Dĩ Hàng có chút phức tạp.

Hắn mơ hồ nghĩ tựa như mình đang ở trong cuộc chiến giành tình nhân mà phiền muộn chính là hắn – kẻ bị tranh giành và hai người còn lại đều là nam.

[tư trò chuyện] Chiến Hồn Vô Cực: chúng ta kết hôn đi.

Tư trò chuyện im lặng một lúc lâu rồi đột nhiên nhảy ra một câu kinh tâm động phách như vậy.

24. Chương 24: Trong Sáng Hóa (hạ)

Tâm tình Trương Tri rất phức tạp.

Hôm qua, Thiên Đấu login cùng hắn hàn huyên một lúc, nói đang cùng vợ làm thủ tục ly hôn, việc tranh quyền nuôi con phiền phức không ít; còn nói, may mà có Lạc Tuyết Vô Âm ở bên…

Ngụ ý này ám chỉ Lạc Tuyết Vô Âm đã từ internet chạy vô hiện thực.

Nếu không phải đã ở chung một thời gian, Thiên Đấu tuyệt đối sẽ không nói thế. Nói cách khác, trước khi Thiên Đấu đi công tác, bọn họ đã có quan hệ ngoài đời thực.

Trương Tri nhớ lúc trước Lạc Tuyết Vô Âm thề sẽ chỉ quan hệ với Thiên Đấu trong game, trong lòng thấy rất phản cảm.

Ngược lại, Tiểu Thuyền thẳng thắn lại có vẻ khả ái riêng.

Lại thấy Hoa hòa thượng lải nhải trên kênh bang hội rằng chỉ cần cầu hôn nhiều lần rồi hứa hẹn nhiều thứ, nhất định Tiểu Thuyền sẽ đồng ý; lắm mồm tới mức khiến hắn bực mình, nhịn không được gọi Thủy Tiên hòa thượng đến Đài Luận Võ PK.

Cầu hôn là một phút xung động nhưng nói xong, hắn không những không cảm thấy hối hận mà còn rục rịch mong chờ.

Vậy mà thật lâu không thấy có hồi âm.

Hắn nhíu mày, ngón tay đặt tại bàn phím gõ xuống.

[tư trò chuyện] Chiến Hồn Vô Cực: ngươi đâu rồi?

Người đương nhiên là ở nhưng choáng váng.

Kiều Dĩ Hàng nhìn màn hình vài lần muốn tìm ra dấu vết cho thấy bản thân mình hoa mắt.

[tư trò chuyện] Chiến Hồn Vô Cực: trả lời đi.

[tư trò chuyện] Chiến Hồn Vô Cực: -_-# đừng giả chết.

Ngón tay Kiều Dĩ Hàng sờ tới sờ lui trên bàn phím.

Hắn từ nhỏ đã đào hoa.

Thời trung học, đại học là đưa thư tình, tặng sô-cô-la, tặng cơm hộp. Đến khi ra mắt thì tặng đàn ghi-ta, tặng trang sức, tặng xe. Thế nhưng tặng đồ đều là người khác giới, nhận lời tỏ tình từ người cùng giới thì đây là lần đầu.

Nếu như nói Hoa hòa thượng cùng hắn kết hôn là để làm nhiệm vụ phu thê, vậy Chiến Hồn Vô Cực là vì sao?

[tư trò chuyện] Chiến Hồn Vô Cực: ngươi sẽ không hưng phấn đến ngu đi?

Trương Tri cố gắng kiên nhẫn.

Kiều Dĩ Hàng do dự hồi lâu cuối cùng trả lời bằng hình thức hiểu thế nào cũng được.

[tư trò chuyện] Tiểu Thuyền: (o)

[tư trò chuyện] Chiến Hồn Vô Cực: ta đến chỗ Nguyệt lão chờ ngươi.

[tư trò chuyện] Tiểu Thuyền: …

[tư trò chuyện] Tiểu Thuyền: chờ một chút!

[tư trò chuyện] Tiểu Thuyền: cái kia, ta có thể hỏi vì sao chứ?

[tư trò chuyện] Chiến Hồn Vô Cực: làm nhiệm vụ phu thê.

[tư trò chuyện] Tiểu Thuyền: thế nhưng cấp của ta kém ngươi rất nhiều.

[tư trò chuyện] Chiến Hồn Vô Cực: ta giúp ngươi.

[tư trò chuyện] Tiểu Thuyền: thế nhưng ta đã nhận lời Hoa hòa thượng trước rồi.

[tư trò chuyện] Chiến Hồn Vô Cực: hắn PK thua.

…

Bọn họ là vì hắn mà đánh nhau?

Kiều Dĩ Hàng không tìm được từ để biểu đạt tâm tình đầy mâu thuẫn và phức tạp hiện giờ.

[tư trò chuyện] Chiến Hồn Vô Cực: mau tới.

[tư trò chuyện] Tiểu Thuyền: không được.

[tư trò chuyện] Chiến Hồn Vô Cực: -_-#

[tư trò chuyện] Tiểu Thuyền: đến giờ đi ngủ của ta rồi.

[tư trò chuyện] Tiểu Thuyền: mụ mụ ta nói, ngủ sớm dậy sớm sức khỏe tốt. Ngủ muộn một giây liền già yếu.

[tư trò chuyện] Chiến Hồn Vô Cực: ngươi bao nhiêu?

[tư trò chuyện] Tiểu Thuyền: lớn hơn ngươi.

[tư trò chuyện] Chiến Hồn Vô Cực: ngươi biết tuổi của ta?

[tư trò chuyện] Tiểu Thuyền: khoảng mười bảy mười tám.

Kiều Dĩ Hàng thuận miệng đáp.

[tư trò chuyện] Chiến Hồn Vô Cực: mười chín.

…

Hắn cư nhiên bị một tiểu nam hài mười chín tuổi cầu hôn.

Kiều Dĩ Hàng không nói được gì.

[tư trò chuyện] Chiến Hồn Vô Cực: còn ngươi?

[tư trò chuyện] Tiểu Thuyền: hai mươi chín.

[tư trò chuyện] Chiến Hồn Vô Cực: ân. Vừa vặn.

[tư trò chuyện] Tiểu Thuyền: ta đánh nhầm. Kỳ thực là ba mươi chín.

[tư trò chuyện] Chiến Hồn Vô Cực: ngươi nói dối.

[tư trò chuyện] Tiểu Thuyền: ta nói thực mà. (_)

[tư trò chuyện] Chiến Hồn Vô Cực: ba mươi chín tuổi mà có chỉ số thông minh như ngươi.

[tư trò chuyện] Tiểu Thuyền: …

[tư trò chuyện] Chiến Hồn Vô Cực: không phải ngươi buồn ngủ sao? Đi ngủ sớm chút đi.

[tư trò chuyện] Tiểu Thuyền: O(_)O ân. Ngủ ngon.

[tư trò chuyện] Chiến Hồn Vô Cực: ngày mai tới sớm chút.

[tư trò chuyện] Chiến Hồn Vô Cực: kết hôn.

[tư trò chuyện] Tiểu Thuyền: 88

Trương Tri nhìn Tiểu Thuyền khẩn cấp tiêu thất tại chỗ không khỏi lo lắng vò vò tóc.

….

Chiến Hồn Vô Cực thình lình cầu hôn cũng không khiến Kiều Dĩ Hàng suy nghĩ nhiều lắm bởi vì thời gian cùng tâm tư của hắn bị luyện thanh chiếm hết. Cao Cần thỉnh riêng hai thầy dạy thanh nhạc tới giúp hắn.

Ước hẹn với Chiến Hồn Vô Cực tự nhiên là bị quên. Hơn nữa đã quên liền quên một tuần.

Mà con số này còn có thể tiếp tục bởi vì —

Nhan Túc Ngang trở về.

Đối với nghệ sĩ đồng lứa với Kiều Dĩ Hàng mà nói, Phong Á Luân là ngọn núi có thể đứng nhìn lên và leo thì Nhan Túc Ngang tựa đám mây, chỉ có thể nhìn theo mà cúng bái.

Thành tích hắn ghi lại quá mức huy hoàng cho nên căn bản không ai với tới.

Vậy nên khi nhận được điện thoại của Cao Cần nói Nhan Túc Ngang đang đợi ở Kim Tự Tháp thì tim Kiều Dĩ Hàng đập nhanh gấp ba.

Tới Kim Tự Tháp đã có người phục vụ chờ ở cửa, dẫn hắn tới phòng.

Kiều Dĩ Hàng cầm lấy nắm đấm cửa, bình tĩnh lại rồi chậm rãi mở ra.

Trong phòng có một bộ sô pha.

Nhan Túc Ngang, Tằng Bạch, Phong Á Luân, Cao Cần ngồi ở một bên.

Tằng Bạch cùng Phong Á Luân ngồi trong góc, hai người đang cười nói gì đó.

Cao Cần thấy Kiều Dĩ Hàng đến, đưa tay về phía Tằng Bạch giới thiệu: "Hắn là Tằng Bạch."

Kiều Dĩ Hàng cười nói: "Ta biết."

Cao Cần nói: "Nhớ tránh xa hắn một chút."

Kiều Dĩ Hàng kinh ngạc.

Nhan Túc Ngang vươn tay tới, chụp Tằng Bạch ôm vào lòng.

Kiều Dĩ Hàng: "…"

Cao Cần nói: "Ngươi rõ rồi chứ."

Phong Á Luân thấy Kiều Dĩ Hàng ngây ngốc tại chỗ liền vỗ vỗ chỗ bên người nói: "Đến ngồi đây."

Cao Cần nhíu mày nói: "Rất chật."

Phong Á Luân tủm tỉm cười: "Bên kia có ghế nhỏ đó."

Cao Cần quay về phía Kiều Dĩ Hàng nói: "Ngươi hiểu rồi chứ."

Kiều Dĩ Hàng: "…"

Cuối cùng hắn ngồi cạnh Nhan Túc Ngang.

Cao Cần hướng Nhan Túc Ngang nói: "Lục Vạn Bằng có Trương Phục Mãn đứng sau."

Nhan Túc Ngang nói: "Hắn luôn biết chọn người."

Tằng Bạch chen vào: "Trương Phục Mãn… Nghe rất quen."

Phong Á Luân cười nói: "Có phải ngươi nghe từ miệng Mã Thụy rồi không?"

Tằng Bạch suy nghĩ một chút rồi đáp: "Nga, là cái người bình thường không đánh răng?"

Phong Á Luân kinh ngạc nói: "Chỉ là không đánh răng? Ta cho rằng trong mắt Mã Thụy, khuyết điểm của hắn hẳn là phải lớn hơn thế."

Kiều Dĩ Hàng chen vào: "Bình thường hay đi quán bar bán thân có thể tính không?" Mã Thụy cùng Trương Phục Mãn vốn là đối thủ trời sinh/túc địch. Bất quá Trương Phục Mãn hạ nhục Mã Thụy bằng cách đánh thắng trong các cuộc đấu gôn, bóng bàn,…. mà Mã Thụy trả thù bằng cách ở sau lưng chửi mắng, nói xấu.

Tằng Bạch nói: “Ta nghĩ những lời này đều là giả.” Hắn dừng một chút rồi bổ sung, “Dùng để gạt tiểu hài tử.”

Kiều Dĩ Hàng: “…”

Phong Á Luân vỗ vỗ vai hắn: “Lúc quen rồi thì sẽ tốt thôi.”

Cao Cần ở một bên thản nhiên nói: “Động tác vừa rồi của ngươi thật tốt đó.”

Phong Á Luân nói: “Ngươi nói cũng không ít.”

Con mắt Cao Cần hơi nheo lại.

Phong Á Luân cười đến vân đạm phong khinh.

Kiều Dĩ Hàng cảm thấy như lọt vào sương mù. Vì sao hắn thấy… hai người kia một điểm cũng không giống nghệ sĩ và quản lý?

Nhan Túc Ngang sờ đầu Tằng Bạch, không nhịn được nói: “Loại chuyện liếc mắt đưa tình thế này hai người là có thể làm. Có cần gọi mọi người đến xem không?”

Cao Cần nói: “Nếu không chúng ta ôn lại một ít chuyện cũ nhỉ?”

Nhan Túc Ngang: “…”

Tằng Bạch đột nhiên đứng lên nói: “Ta đã biết.”

Tất cả ánh mắt đồng loạt hướng lề phía hắn.

“Trương Phục Mãn là người quản lý của ngươi.” Tằng Bạch nhìn Nhan Túc Ngang.

Nhan Túc Ngang sắc mặt không đổi nói: “Đúng vậy. Bất quá đã đổi.”

Tằng Bạch ai một tiếng nói: “Thực đáng tiếc.”

Kiều Dĩ Hàng hiếu kỳ nói: “Đáng tiếc gì?”

“Nếu không có thể nói với hắn để Lục Vạn Bằng không khiêu chiến nữa.”

Phong Á Luân nói: “Ngươi sợ chúng ta không PK lại hắn?”

“Cũng không phải.” Tằng Bạch nói, “Từ lúc hắn xuất hiện, quảng cáo cắt ngang “Hủ mộc sung lương đống” càng ngày càng nhiều. Vốn là một ngày hai tập, giờ thì còn chưa đến bốn mươi phút.”

Kiều Dĩ Hàng: “…”

25. Chương 25: Nguyệt Lão Từ (thượng)

Nói chuyện phiếm kết thúc.

Phong Á Luân, Kiều Dĩ Hàng cùng Nhan Túc Ngang chính thức hợp xướng.

Bởi phối nhạc cùng mấy thứ khác còn chưa định ra nên bọn họ tự mình hát theo phong cách riêng, xem thử độ hòa hợp.

Trước lúc hát, Kiều Dĩ Hàng có chút lo lắng. Không phải không tin tưởng mà là vì hợp xướng rất khó phối chuẩn được với giọng hát cùng kỹ xảo của đối phương. Nói là thử nhưng hắn cũng không muốn biểu hiện quá kém.

Nhưng hát được phân nửa, lo lắng của hắn đã hoàn toàn biến mất.

Phong Á Luân tốt, Nhan Túc Ngang cũng tốt, đều đã đạt đến cảnh giới người và bài hát hợp nhất. Giọng của cả hai đều không phải là tốt nhất nhưng khả năng khống chế bài hát cùng giọng ca của bọn họ tuyệt đối là hạng nhất.

Lúc hát, hắn không cần lo lắng việc phối hợp vì hai người kia đã chủ động phối hợp cùng hắn.

Hát xong, Cao Cần vuốt cằm nói: "Hình như còn thiếu cái gì."

Tằng Bạch nói: "Là phối nhạc¿'

Cao Cần vừa định gật đầu đã thấy Nhan Túc Ngang cùng Phong Á Luân dùng ánh mắt giễu cợt nhìn hắn. Hiển nhiên là khó thấy được hắn nói lời vô ích, bất quá hắn rất nhanh điều chỉnh, vươn tay không nhanh không chậm vỗ tay: "Là tiếng vỗ tay."

Tằng Bạch lấy điều khiển từ xa, nhẹ nhàng nhấn một cái. Loa đột nhiên phát ra tiếng vỗ tay như sấm.

"Chỗ này có tiếng vỗ tay tự động."

Cao Cần thong dong: "Ta biểu đạt chính là thành ý."

Tằng Bạch chợt nói: "Nga. Ta còn tưởng ngươi không biết."

Nhan Túc Ngang ôm vai hắn: "Không trách được ngươi. Hắn nhìn qua cũng thấy không có văn hóa."

Cao Cần nhướn mày nói: "Văn hóa của ngươi đều học ở phòng thu âm hả¿'

Tằng Bạch chen vào: "Kỳ thực chỉ cần muốn học, ở đâu cũng có thể học."

"Hay." Nhan Túc Ngang kín đáo đưa micro cho hắn, "Đến đây, hát bài "Chúng ta đều là người làm công tác văn hóa"." nói xong liền tự động chọn bài.

Sắc mặt Cao Cần đột nhiên thay đổi, biểu cảm của Phong Á Luân nhìn qua cũng thập phần phức tạp.

Kiều Dĩ Hàng tuy thấy có điểm kỳ quặc nhưng cũng không nghĩ nhiều. Hắn nghỉ ở nhà lâu như vậy, khó có dịp đi ra ngoài vậy nên cũng không vội mà mở miệng.

Phong Á Luân do dự hồi lâu rồi cũng nói: "Bài này… hát rất được."

Nhan Túc Ngang gật đầu: "Là bài mà Tiểu Bạch đi ka-ra-ô-kê nhất định phải hát."

Cao Cần nói: "Có câu quen tay thì hay việc đúng không¿'

Nhan Túc Ngang tự hào: "Đương nhiên. Bài này Tiểu Bạch càng hát càng tốt a."

Nghe hắn nói vậy, Kiều Dĩ Hàng có vài phần hiếu kỳ. Tuy rằng ca sĩ hát bài này đã sớm tàn trong làng giải trí tựa phù dung nhưng đây vẫn là danh khúc một thời. Hắn nhớ rõ thanh âm vị ca sĩ kia rất đặc biệt, khàn khàn mang theo vài phần rất nặng.

Tiếng nhạc vang lên.

Tiêu Bạch húng hắng giọng, sau đó cầm micro bắt đầu: "Chúng ta đều là người làm công tác văn hóa… Ừ ân…"

"Phụt¡'

Nước trong miệng Kiều Dĩ Hàng phun ra.

Cao Cần cùng Phong Á Luân dường như đã sớm có chuẩn bị, vẻ mặt rất trang nghiêm tập trung.

Nhan Túc Ngang dùng đôi mắt lấp lánh hữu thần trừng Kiều Dĩ Hàng. Tằng Bạch vẫn hát quên thân.

Miệng Kiều Dĩ Hàng càng ngày càng há to, muốn nói gì đấy nhưng tiếng ca còn hơn cả công trường đang thi công của Tằng Bạch khiến đầu óc hắn loạn hết cả lên, không nghĩ ra từ gì.

Mãi đến khi kết thúc, hắn mới chậm rãi tỉnh lại.

"Cái kia…là…" Hắn liếm môi, con mắt thoánh nhìn qua Cao Cần. Linh cảm liền hiện ra, "Đột nhiên nghĩ thiếu gì đí."

Cao Cần, Phong Á Luân, Nhan Túc Ngang: "…"

Kiều Dĩ Hàng vỗ tay nói: "Tiếng vỗ tay thành ý a."

Tằng Bạch đỏ mặt đưa điều khiển từ xa cho hắn.

"…" Kiều Dĩ Hàng tức tốc ấn nút, giữa tiếng vỗ tay vang rền chân thành ca ngợi, "Nhất định phải có."

Bất quá trước khi ca khúc thứ hai vang lên, hắn liền tỏ vẻ vạn phần tiếc nuối nói hắn thực sự rất bận nên phải đi luôn.

Bất ngờ chính là Cao Cần không những không ngăn cản mà còn đồng ý.

Chờ Kiều Dĩ Hàng đi rồi, Phong Á Luân hiếu kỳ hỏi: "Ngươi đồng ý¿' Không phải từ trước đến này hắn đều thích dằn vặt người khác sao?

Cao Cần thản nhiên nói: "Nếu đến lúc đấu với Lục Vạn Bằng hắn bị Tiểu Bạch ảnh hưởng đến cách hát thì sao¿'

Phong Á Luân đang muốn tưởng tượng thì "Tiểu hắc ốc" của Tằng Bạch vang lên.

"…"

Hắn thống khổ day day thái dương, "Ngươi nói đúng."

Từ Kim Tự Tháp phi về đến nhà, Kiều Dĩ Hàng ngồi ở sô pha lòng cảm thấy: cảm giác an tĩnh thật tốt.

Ánh nắng mặt trời chiếu vào nhà tạo thành những tia sáng óng ánh trên nền.

Gió nhẹ nhàng thổi khiến hắn gần như ngủ.

Chỉ là gần như.

Bởi vì hắn đột nhiên nhớ tới máy tính ở thư phòng đã bị vứt bỏ lâu lắm rồi.

Đại khái bởi vì không có bóng ma của Lục Vạn Bằng mà ham muốn chơi game lại mọc lên.

Tự lấy bánh kem cho mình, hắn trở lại thế giới game.

Tiểu Thuyền vừa đăng nhập, còn chưa kịp làm gì đã thấy tin nhắn tư trò chuyện nhảy ra kín màn hình.

Ngày đầu tiên không login.

[tư trò chuyện] Chiến Hồn Vô Cực: tới thì gọi.

[tư trò chuyện] Chiến Hồn Vô Cực: …

[tư trò chuyện] Chiến Hồn Vô Cực: login chưa?

[tư trò chuyện] Chiến Hồn Vô Cực: mau trả lời.

Ngày thứ ba.

[tư trò chuyện] Chiến Hồn Vô Cực: (#) kháo!

[tư trò chuyện] Suất suất suất: mất tích sao?

[tư trò chuyện] Suất suất suất: ngươi có việc?

Ngày thứ tư.

[tư trò chuyện] Chiến Hồn Vô Cực: tới thì gọi.

Ngày thứ năm.

[tư trò chuyện] Thủy Tiên hòa thượng: +_+

Ngày thứ sáu.

[tư trò chuyện] Thủy Tiên hòa thượng: ta bị đánh cũng không phải lần đầu. Ngươi không cần áy náy.

[tư trò chuyện] Thủy Tiên hòa thượng: mau quay về với Chiến Hồn đi.

Ngày thứ bảy.

[tư trò chuyện] Thủy Tiên hòa thượng: cô nãi nãi, ngươi mau trở lại đi.

[tư trò chuyện] Thủy Tiên hòa thượng: tuổi thanh xuân của ta là để dâng tặng các lão bà, không phải để dâng tặng Đài Luận Võ a!

[tư trò chuyện] Thủy Tiên hòa thượng: trốn tránh cũng không phải biện pháp giải quyết vấn đề.

[tư trò chuyện] Thủy Tiên hòa thượng: nếu cự tuyệt cũng phải cự tuyệt ngay mặt a.

…

Kiều Dĩ Hàng đột nhiên nhớ lại. Trước khi hắn logout lần trước, Chiến Hồn Vô Cực tựa hồ đã nói một câu long trời lở đất —

"Chúng ta kết hôn đi."

Ký ức cùng cảm giác lại một lần nữa hiện ra. Hắn đang nghĩ có nên biến mất thêm nửa tháng nữa hay không thì thấy tư trò chuyện nhảy ra một tin.

[tư trò chuyện] Thủy Tiên hòa thượng: ngươi mau trở lại —

[tư trò chuyện] Thủy Tiên hòa thượng: một mình ta chịu không nổi nữa!

[tư trò chuyện] Thủy Tiên hòa thượng: ngươi mau trở lại —

[tư trò chuyện] Tiểu Thuyền: o(　)o

[tư trò chuyện] Thủy Tiên hòa thượng: a! Xác chết sống lại!

[tư trò chuyện] Tiểu Thuyền: -_-|||

[tư trò chuyện] Thủy Tiên hòa thượng: ngươi đến là tốt rồi, mau về chỗ Chiến Hồn đi. Gần đây hắn hành hạ ta. /(T o T)/~~ ta là kiều hoa a, không phải để ngươi MM tàn phá.

[tư trò chuyện] Thủy Tiên hòa thượng: những lời này nghìn vạn lần đừng nói cho hắn.

[tư trò chuyện] Tiểu Thuyền: …

Kiều Dĩ Hàng nhức đầu đang không biết trả lời thế nào thì Chiến Hồn Vô Cực tựa như u linh xông ra.

[tư trò chuyện] Chiến Hồn Vô Cực: tới?

[tư trò chuyện] Tiểu Thuyền: ân. O(_)O~ gần đây công ty bận rộn, phải tăng ca.

[tư trò chuyện] Chiến Hồn Vô Cực: tháng sau xin nghỉ.

[tư trò chuyện] Tiểu Thuyền: làm cái gì?

[tư trò chuyện] Chiến Hồn Vô Cực: kết hôn.

[tư trò chuyện] Tiểu Thuyền: ách…

[tư trò chuyện] Chiến Hồn Vô Cực: mau.

[tư trò chuyện] Tiểu Thuyền: ta đã nói ta không yêu qua mạng.

[tư trò chuyện] Chiến Hồn Vô Cực: ta có nói yêu ngươi không hả?

[tư trò chuyện] Tiểu Thuyền: (o)

[tư trò chuyện] Chiến Hồn Vô Cực: chỉ là cùng làm nhiệm vụ phu thê.

[tư trò chuyện] Chiến Hồn Vô Cực: mau!

[tư trò chuyện] Tiểu Thuyền: ta nghĩ rồi. Nhiệm vụ phu thê không hợp với ta.

[tư trò chuyện] Tiểu Thuyền: mỗi ngày làm nhiệm vụ môn phái là được rồi.

[tư trò chuyện] Chiến Hồn Vô Cực: nhưng hợp với ta.

[tư trò chuyện] Tiểu Thuyền: (o)

[tư trò chuyện] Chiến Hồn Vô Cực: mau tới.

[tư trò chuyện] Tiểu Thuyền: cái này… ngươi có muốn tìm đối tượng khác thích hợp hơn không?

Sự việc lần trước đã đủ khiến hắn đau đầu, hắn không muốn lần này lại bị người vạch trần thân phận.

Kiều Dĩ Hàng tưởng tượng ra thái độ của Cao Cần, thấy nổi da gà.

[tư trò chuyện] Chiến Hồn Vô Cực: ngươi không muốn kết hôn với ta đến vậy?

Đương nhiên không muốn.

Một đại nam nhân dùng thân phận nữ nhân để kết hôn, ai muốn chứ?!

Kiều Dĩ Hàng hung hăng đập chuột, sau đó bình tĩnh gõ bàn phím.

[tư trò chuyện] Tiểu Thuyền: ta nghĩ kết hôn trong game rất giống yêu qua mạng.

[tư trò chuyện] Chiến Hồn Vô Cực: ngươi nhận lời Hoa hòa thượng rất nhanh.

[tư trò chuyện] Tiểu Thuyền: khi đó chưa hiểu rõ a.

[tư trò chuyện] Chiến Hồn Vô Cực: vậy liền ngu ngơ một lần nữa đi.

[tư trò chuyện] Chiến Hồn Vô Cực: chỉ là làm nhiệm vụ, sẽ không nảy sinh tình cảm gì với ngươi cả.

[tư trò chuyện] Chiến Hồn Vô Cực: ta ở Mỹ, sao lại có thể yêu qua mạng chứ?

Câu nói cuối cùng thực sự đã làm Kiều Dĩ Hàng lung lay.

Lòng người đôi khi rất kỳ quái. Cứ nghĩ cự ly xa thì uy hiếp nhỏ mà không nghĩ tới con người có khả năng di chuyển, phương tiện giao thông thì ngày càng hiện đại.

Kiều Dĩ Hàng cứ như vậy mơ hồ nghĩ, quyết tâm dần dần dao động.

Làm nhiệm vụ phu thê, nghe cũng không sai.

…

Bên kia màn hình, Trương Tri kiên trì nhìn chằm chằm kênh tư trò chuyện.

Tiểu Thuyền biến mất một tuần khiến hắn cảm thấy nóng vội. Từ xưa hai người ở chung, từ lời nói đã cảm thấy đối phương có tính phòng thủ rất cao, hắn tấn công trực diện như vậy có thể gây hiệu quả ngược. Thế nhưng lời đã nói ra miệng như nước đã đổ đi sao có thể lấy lại. Mấy ngày nay hắn vừa cùng Thủy Tiên hòa thượng PK vừa nghĩ xem bước tiếp theo nên làm thế nào.

Thu hồi lời đã nói là không thể, khả năng duy nhất là phải uy hiếp và dụ dỗ.

Như vậy có chút xa lạ. Trước đây dù là đối với Lạc Tuyết Vô Âm, hắn cũng không nghĩ tới dùng thủ đoạn như vậy mà giờ khắc này hắn dùng thập phần lưu sướng.

Kênh vừa nhảy, hiện ra tin mới.

[tư trò chuyện] Tiểu Thuyền: cũng có thể tính vậy.

Tim hắn bỗng đập nhanh hơn, tay cầm chuột hơi căng thẳng.

Qua một chút, rút cuộc lại thêm một tin —

[tư trò chuyện] Tiểu Thuyền: được rồi.

26. Chương 26: Nguyệt Lão Từ (trung)

Mãi đến khi Tiểu Thuyền cùng Chiến Hồn Vô Cực dắt tay nhau đứng trước Nguyệt lão, Kiều Dĩ Hàng mới bắt đầu thấy hối hận.

Chiến Hồn Vô Cực lải nhải thì cứ để hắn lải nhải, chờ hắn lải nhải nhiều như Thủy Tiên hòa thượng sẽ thấy phiền mà tự động không lải nhải nữa. Sao hắn lại phải đồng ý chứ?!

Ý nghĩ vừa xuất hiện, vô thức hắn đã gõ bàn phím.

[tư trò chuyện] Tiểu Thuyền: giờ hối hận có còn quay đầu được không?

[tư trò chuyện] Chiến Hồn Vô Cực: tổ đội.

[tư trò chuyện] Tiểu Thuyền: ngươi nghe ta nói đã.

Chiến Hồn Vô Cực phát lời mời tổ đội.

Kiều Dĩ Hàng do dự, tay cầm chuột chần chừ không kích xuống.

[tư trò chuyện] Chiến Hồn Vô Cực: mau.

…

Hắn phát hiện câu cửa miệng của Chiến Hồn Vô Cực từ "trư" đã biến thành "mau".

Kích đồng ý.

Kiều Dĩ Hàng cố giãy giụa.

[tư trò chuyện] Tiểu Thuyền: ta nghĩ chúng ta nên suy nghĩ một chút.

[tư trò chuyện] Tiểu Thuyền: vạn nhất bị mụ mụ ta phát hiện, ta nhất định sẽ chết.

[tư trò chuyện] Tiểu Thuyền: hơn nữa ta rất nhiều việc, có khi nửa tháng mới lên một lần.

[tư trò chuyện] Tiểu Thuyền:ta cũng không biết sẽ chơi game này đến khi nào.

[tư trò chuyện] Tiểu Thuyền: ngươi chú ý đến ta một chút đi! O( )o

Con người ai cũng có tâm lý bướng bỉnh.

Nếu ngay từ đầu Tiểu Thuyền mượn cớ như vậy, Trương Tri còn có thể miễn cưỡng chấp nhận. Nhưng hiện tại đã nhận lời rồi lại đổi ý, rõ ràng là không muốn gả cho hắn, nói gì cũng là mượn cớ cả. Cái này không cần tranh cãi nhiều.

Trương Tri nhận nhiệm vụ, gửi lời mời theo, chờ đối phương đồng ý thì trực tiếp đổi kênh.

[đội ngũ] Tiểu Thuyền: ngươi rốt cuộc có thấy hay không a?

[đội ngũ] Tiểu Thuyền: không phải đi WC rồi chứ?

…

[phụ cận] Tiểu Thuyền: hay là ngươi bị táo bón rồi?

[phụ cận] Tiểu Thuyền: bình thường nên ăn nhiều chuối tiêu nha.

…

Còn tiếp tục như vậy chắc sắp tới hắn là kênh thế giới đi?

Trương Tri không thể nhịn được nữa, không thể tiếp tục giả như không thấy.

[đội ngũ] Chiến Hồn Vô Cực: ngươi không muốn trước khi kết hôn còn bị giết chứ?

[phụ cận] Tiểu Thuyền: giết quay về cấp 19?

[đội ngũ] Chiến Hồn Vô Cực: …Dùng kênh đội ngũ.

[đội ngũ] Tiểu Thuyền: như vậy sao?

[đội ngũ] Chiến Hồn Vô Cực: nhiệm vụ lần này là giết mười hai ếch biến dị cùng hai mốt mộc quái gác chuông.

[đội ngũ] Tiểu Thuyền: nga.

[đội ngũ] Chiến Hồn Vô Cực: đến nơi rồi, giết đi.

[đội ngũ] Tiểu Thuyền: còn ngươi?

[đội ngũ] Chiến Hồn Vô Cực: giám sát.

[đội ngũ] Tiểu Thuyền: ta là Thần Y Cốc.

[đội ngũ] Chiến Hồn Vô Cực: quái cấp 30. Ngươi có là thần kinh cốc cũng có thể đối phó.

[đội ngũ] Tiểu Thuyền: …

Cư nhiên để vú em đánh quái, thực sự là không có tính người.

Kiều Dĩ Hàng nghĩ không kết hôn là đúng. Còn chưa kết hôn đã bắt Tiểu Thuyền nhà hắn làm trâu làm ngựa, nếu thực sự kết hôn thì còn không thành thịt trâu thịt ngựa sao.

May là quái cấp 30 cũng không có gì nguy hiểm. Hơn nữa còn có "Kỳ thực là trư" xung phong, phía sau có Chiến Hồn Vô Cực gia trạng thái vậy nên hắn đánh rất sảng.

Từ lúc dùng ID nữ, rất ít khi hắn anh dũng như vậy.

[đội ngũ] Chiến Hồn Vô Cực: được rồi.

[đội ngũ] Tiểu Thuyền: mỗi lần đều là cọ kinh nghiệm của ngươi thật không có ý tứ. Lần này ta cho ngươi cọ.

[đội ngũ] Chiến Hồn Vô Cực: -_-||| ngươi nghĩ quái cấp 30 ta cọ được bao nhiêu?

[đội ngũ] Tiểu Thuyền: thiên lý tống lông ngỗng, lễ khinh tình trọng. Ngươi quá soi mói đó.

[đội ngũ] Chiến Hồn Vô Cực: …

[đội ngũ] Chiến Hồn Vô Cực: ngươi chuẩn bị dùng chúng nó làm đồ cưới?

[đội ngũ] Tiểu Thuyền: …

[đội ngũ] Tiểu Thuyền: ngươi không phải nói xong rồi sao? Chúng ta đi thôi. Giao nhiệm vụ rất quan trọng.

[đội ngũ] Chiến Hồn Vô Cực: ân.

Một lần nữa tiến nhập trạng thái theo, Tiểu Thuyền cùng Chiến Hồn Vô Cực hướng Nguyệt lão giao nhiệm vụ. Sau đó, Nguyệt lão bắt đầu hỏi ý nguyện hai bên.

Kiều Dĩ Hàng nhìn câu "Ngươi có nguyện ý cùng Chiến Hồn Vô Cực định ra minh ước một đời, từ nay về sau đi đến cuối đời, không bao giờ phản bội¿' đã thấy toàn thân nổi da gà.

[đội ngũ] Chiến Hồn Vô Cực: kích đồng ý.

[đội ngũ] Tiểu Thuyền: ta nghĩ chúng ta nên nghĩ thêm đã.

[đội ngũ] Chiến Hồn Vô Cực: ngươi rốt cuộc là đang sợ cái gì?

[đội ngũ] Tiểu Thuyền: a?

[đội ngũ] Chiến Hồn Vô Cực: ngươi cũng nói đây chỉ là trò chơi. Nếu sau ngươi thấy phiền cũng có thể ly hôn.

[đội ngũ] Chiến Hồn Vô Cực: hơn nữa phu thê cùng làm nhiệm vụ sẽ có lợi hơn nhiều.

[đội ngũ] Chiến Hồn Vô Cực:?

Kiều Dĩ Hàng bóp trán.

Hắn rốt cuộc là sợ cái gì?

Lộ thân phận?

Hắn đã có phòng bị. Nếu có bị hack, lộ thân phận thì cũng là chứng minh thư của Tiểu Chu.

Phiền phức?

Đối phương cũng nói rất rõ ràng là có thể ly hôn.

Hơn nữa người kia đang ở nước Mỹ, căn bản không cần phải lo lắng trong hiện thực.

Chờ chút, hắn đang ở nước Mỹ?

[đội ngũ] Tiểu Thuyền: chỗ ngươi mấy giờ rồi?

[đội ngũ] Chiến Hồn Vô Cực: sắp năm giờ rồi.

[đội ngũ] Tiểu Thuyền: (o) vậy ngươi còn không ngủ đi?

[đội ngũ] Chiến Hồn Vô Cực: ngươi nói vì sao ta không ngủ? -_-#

[đội ngũ] Chiến Hồn Vô Cực: là ai mấy ngày hôm trước không liên lạc?

[đội ngũ] Tiểu Thuyền: … Bận a.

Nói không tội lỗi khi nói dối là không đúng, đặc biệt là khi đối phương mới có mười chín.

Mỗi lần Kiều Dĩ Hàng nghĩ vậy lại cảm thấy hổ thẹn đến mức muốn chui xuống đất.

[đội ngũ] Chiến Hồn Vô Cực: bớt nói nhảm đi, đồng ý trước đã.

…

Kiều Dĩ Hàng thở dài.

Hắn phải thừa nhận, không muốn đều là do hắn phản cảm vì đối tượng kết hôn… là nam nhân. Hơn nữa đối phương còn tự cho mình là trượng phu nữa.

[đội ngũ] Chiến Hồn Vô Cực: ta rất mệt. =_=

Chuột di một cái, ngón tay rốt cuộc nhấn xuống.

[thế giới] chúc mừng Chiến Hồn Vô Cực cùng Tiểu Thuyền kết hôn.

Chữ vàng chói lọi khiến cho người khác không để ý cũng không được.

Rất nhanh, kênh bang hội náo nhiệt.

Vô số người nhảy ra.

Nhìn quen mắt có, không quen mắt cũng có.

Thủy Tiên hòa thượng cùng Suất suất suất nhanh chân nhất.

[tư trò chuyện] Suất suất suất: a! Lão nhị hành động nhanh vậy?

[tư trò chuyện] Suất suất suất: lễ vật kết hôn ta còn chưa chuẩn bị tốt.

[tư trò chuyện] Thủy Tiên hòa thượng: lão bà, ngươi nhanh như vậy đã xuất tường [1]sao?

[1] Hồng hạnh xuất tường lấy từ từ câu cuối bài thơ “Du viên bất trị” của Diệp Thiệu Ông, ý chỉ sự ngoại tình.

[tư trò chuyện] Thủy Tiên hòa thượng: đoạn đối thoại trên chỉ lưu truyền nội bộ. Đừng để bên thứ ba nghe được.

May là Tiểu Thuyền trong game ít bạn bè nên coi như an tĩnh.

Trương Tri thì phiền đến mức muốn nổ đầu.

Thiên Đấu, Cự Linh Thần cùng người trong bang cũng như bằng hữu ngoài bang hết thảy đều xuất hiện. Có mấy người hắn thậm chí đã quên là quen biết như thế nào. Trong đó hắn chú ý nhất là Lạc Tuyết Vô Âm.

[tư trò chuyện] Lạc Tuyết Vô Âm: ha hả. Thật là nhanh tay nhanh chân.

[tư trò chuyện] Lạc Tuyết Vô Âm: ta còn tưởng các ngươi còn đùa giỡn lâu nữa chứ.

[tư trò chuyện] Lạc Tuyết Vô Âm: chúc mừng ngươi.

[tư trò chuyện] Chiến Hồn Vô Cực: cũng chúc mừng ngươi cùng hội trưởng.

Lạc Tuyết Vô Âm im lặng.

Chiến Hồn Vô Cực cũng không suy nghĩ nhiều. Hắn đã một đêm không ngủ, thân thể rất mệt mỏi nhưng chuyện kết hôn lại khiến tinh thần hắn phấn khởi không thôi. Hai loại cảm giác đối nghịch khiến hắn ngoài suy nghĩ cho hôn lễ đều không thể nghĩ đến việc khác.

Mua thiệp cưới, bánh kẹo, pháo hoa, đặt kiệu hoa.

Hắn bận đến đầu óc quay cuồng.

Tiểu Thuyền thì nhàn nhã loay hoay xem lại thương khố của chính mình.

Bởi vì Chiến Hồn Vô Cực nói hôn lễ sẽ có rất nhiều lễ vật, không nhất thiết là tiền lì xì mà có thể là trang bị và bảo thạch; hắn lần đầu kết hôn nên người trong bang cũng sẽ không keo kiệt nên nhắc nhở hắn để ý vứt bớt đồ linh tinh đi.

Hiện tại ván đã đóng thuyền, Kiều Dĩ Hàng cũng học cách thuận theo thuyền. Sau đó cảm giác cũng không tệ lắm, nhất là khi nghe nói có nhiều lễ vật.

—-

Trương Tri gửi thiệp cưới, đang nói chuyện ở bang hội, định ra ngày cưới là ngày kia.

Lạc Tuyết Vô Âm đột nhiên trả lời ở tư trò chuyện.

[tư trò chuyện] Lạc Tuyết Vô Âm: rất nhiều việc không phải như ngươi nghĩ.

Trương Tri sửng sốt, hoàn toàn không thể lý giải lời nói của nàng.

[tư trò chuyện] Chiến Hồn Vô Cực: ta căn bản không nghĩ gì cả.

…

Lạc Tuyết Vô Âm bặt vô âm tín.

27. Chương 27: Nguyệt Lão Từ (hạ)

Sáu giờ kém, Kiều Dĩ Hàng thấy Chiến Hồn Vô Cực vẫn chưa out, nhịn không được giục hắn đi ngủ.

Chiến Hồn Vô Cực cũng rất nể tình, hắn vừa mở miệng lập tức tuân mệnh, chỉ một vài phút sau đã không còn trên mạng nữa. Kiều Dĩ Hàng bớt giận.

Thấy nhiều người thảo luận về hôn lễ như vậy nói không hưng phấn chút nào là giả nhưng áp lực cùng chột dạ nhiều hơn.

Hắn nhớ có lần họng bị viêm, lúc lên sân khấu đạo diễn phải lip-sync. Theo lý thuyết mà nói thế dễ hơn hát sống nhưng hắn khăng khăng không chịu dù sắc mặt trắng bệch, tứ chi như nhũn ra. Lúc sau, báo chí khen hắn chuyên nghiệp, viêm họng mà vẫn có thể phát huy tốt như vậy. Chỉ có hắn biết, tất cả là vì sợ.

Từ đó trở đi, dù mệt mỏi như thế nào, hắn cũng đều nhất quyết hát sống kể cả có lạc âm. Bởi vì, làm kẻ dối trá thực sự rất mệt mỏi nhất là khi đối phương toàn tâm toàn ý tin tưởng mình.

Hai ngày vội vã trôi qua.

Kiều Dĩ Hàng bộn bề công việc.

Cao Cần đã đem việc nhận lời khiêu chiến ra bàn bạc với bên đài truyền hình. Họ quảng cáo rất rầm rộ, làm riêng một chuyên đề, tổng hợp các MV kinh điển, các màn biểu diễn cùng các khoảnh khắc đoạt giải của hắn. Hấp dẫn nhất là đoạn quảng cáo phía cuối —

Lục Vạn Bằng lớn tiếng khiêu chiến, tiểu thiên vương Kiều Dĩ Hàng bình tĩnh ứng chiến. Hai vị khách thần bí tới tham dự. Đại chiến bốn người. Cuối cùng ai sẽ là người chiến thắng? Mời quý vị và các bạn đón xem…

Kiều Dĩ Hàng tắt đi TV.

Hai ngày này, ba người bọn họ tới EF mượn phòng tập vài lần. Phối nhạc đã xong, đem ghép lại hiệu quả rất tuyệt. Cao Cần đã chuẩn bị sẵn kế hoạch đưa ca khúc này ra mắt khán giả.

Hôm nay, mọi việc đã chuẩn bị xong, chỉ chờ tới ngày mai.

Nhưng, tối hôm nay, việc hắn quan tâm nhất chính là hôn lễ long trọng trên internet.

Trang bị trên người Tiểu Thuyền đã đổi đến bộ thứ ba. Cấp bậc của mọi người trong Thiên Đạo Hữu Thường đều trên dưới 100, đối với bọn họ mà nói đi kiếm trang bị cấp 60 chỉ tốn có chút thời gian chứ chẳng mấy khó khăn.

Nhưng Thiên Đấu ra tay thập phần hào phóng, tặng hắn một bộ Tử Cẩm Ngọc Thiến. Đây là hàng hiếm trên tất cả các cụm máy chủ. Nhưng hiện giờ đối với Tiểu Thuyền mà nói, giá trị duy nhất của nó chỉ là để ngắm mà thôi.

Lạc Tuyết Vô Âm tặng hai viên bảo thạch, một viên cấp 7, một viên cấp 8 cũng coi như rộng rãi.

Suất suất suất rất thực tế tặng hắn 666 kim lượng.

Thủy Tiên hòa thượng để biểu thị sự khốn khó, chỉ tặng 166 kim. Được cái hắn nguyện ý kính dâng thân thể, chỉ cần Tiểu Thuyền muốn tổ đội luyện cấp, hắn bảo chứng nhất định sẽ đến.

—

Tám giờ tối.

Tiểu Thuyền cùng Chiến Hồn Vô Cực đều thay hỉ phục. Một người ngồi kiệu hoa, một người cưỡi ngựa đi giữa đám thành viên Thiên Đạo Hữu Thường.

Thiên Đấu đã mua 99 cây pháo hoa, phóng trên đường đi, thập phần náo nhiệt.

Kênh bang hội cùng kênh thế giới không ngừng hiện ra lời chúc phúc. Người cần tổ đội làm phụ bản không cách nào chen vào được.

Tiểu kèn đồng đột nhiên nhảy ra một tin.

[tiểu kèn đồng] Yêu nhất Đại Kiều: ta đại biểu toàn thể Hàng Thiên Các, chúc phu phụ Chiến Hồn Vô Cực trăm năm hòa hợp.

Kiều Dĩ Hàng vừa nhìn thấy ba chữ Hàng Thiên Các đã thấy đau đầu.

Tuy rằng là fan của hắn nhưng nghĩ tới việc hội trưởng Hàng Thiên Các lợi dụng danh nghĩa hắn mà mở rộng bang hội, Kiều Dĩ Hàng cảm thấy rất phiền muộn. Hơn nữa loại phiền muộn này không thể phát tiết. Người duy nhất có thể nói là Tiểu Thuyền nhưng nàng chỉ mê man nhìn lại hắn.

Giả bộ với làm gián điệp đều giống nhau, cùng là những việc vô cùng thống khổ.

——-

Chiến Hồn Vô Cực đối với Hàng Thiên Các từ trước đến nay vốn không có hảo cảm thế nhưng những lúc như thế này cũng không nên quá mất phong độ, vì thế đã cảm tạ trên tiểu kèn đồng.

Kỳ thực từ khi Thiên Đấu trở về, quan hệ giữa Thiên Đạo Hữu Thường và Hàng Thiên Các tốt hơn rất nhiều. Chỉ có Chiến Hồn Vô Cực thủy chung tỏ thái độ mà thôi. Mà hôm nay đối phương đã tỏ thiện ý như vậy thì hiển nhiên những việc không hài lòng trong quá khứ coi như cho qua.

[đội ngũ] Chiến Hồn Vô Cực: ngươi hài lòng chứ?

[đội ngũ] Tiểu Thuyền:?

[đội ngũ] Chiến Hồn Vô Cực: không phải ngươi thích Kiều Dĩ Hàng sao?

[đội ngũ] Tiểu Thuyền: -_-||| không có.

Hắn cũng không phải tự kỷ.

Kiều Dĩ Hàng nuốt nước bọt.

[đội ngũ] Chiến Hồn Vô Cực: ngươi biết chút nữa sẽ động phòng chứ?

Nước trong mồm hắn chút nữa thì phun ra.

May mà Kiều Dĩ Hàng nhanh tay, đem miệng che lại thế nhưng nước lại sặc lên mũi.

Hắn vuốt ngực, đem nước nuốt xuống sau đó lấy khăn lau tay và mặt.

[đội ngũ] Chiến Hồn Vô Cực:???

[đội ngũ] Chiến Hồn Vô Cực: quá hưng phấn sao?

[đội ngũ] Tiểu Thuyền: ta muốn đào hôn.

[đội ngũ] Chiến Hồn Vô Cực: động phòng ta mang ngươi.

[đội ngũ] Tiểu Thuyền: -_-|||

[đội ngũ] Chiến Hồn Vô Cực: biết đường đến Bễ Nghễ Sơn chứ?

[đội ngũ] Tiểu Thuyền:?

[đội ngũ] Chiến Hồn Vô Cực: Thần Y Cốc?

[đội ngũ] Tiểu Thuyền: có chức năng trở về môn phái.

[đội ngũ] Chiến Hồn Vô Cực: vậy nên ta mang ngươi, đến lúc đó kích theo.

[đội ngũ] Tiểu Thuyền: -_-|||

[đội ngũ] Tiểu Thuyền: động phòng thì làm thế nào mới là động phòng?

[đội ngũ] Chiến Hồn Vô Cực: rất chờ mong?

[đội ngũ] Tiểu Thuyền: không, rất sợ.

[đội ngũ] Chiến Hồn Vô Cực: lần đầu tiên?

[đội ngũ] Tiểu Thuyền: …

[đội ngũ] Chiến Hồn Vô Cực: ta mang ngươi.

[đội ngũ] Tiểu Thuyền: …

Dạo phố xong, hai người tiến nhập hỉ yến.

Khách nhân nhận được thiệp cưới lục tục đi vào. Hỉ yến náo nhiệt vô cùng.

Đột nhiên Thiên Đấu lên tiếng ở kênh bang hội.

[bang hội] Thiên Đấu: chuẩn bị!

Chiến Hồn Vô Cực đem theo Tiểu Thuyền đứng gần cửa hỉ đường sau đó giải trừ trạng thái theo.

Kiều Dĩ Hàng mờ mịt không hiểu.

Chỉ thấy bang chúng tự giác dạt sang hai bên, sau đó trang phục trên người đều biến về đồ cơ bản.

[bang hội] Thiên Đấu: bắt đầu!

Hai bên cùng lúc hành động, bắn pháo hoa.

[đội ngũ] Chiến Hồn Vô Cực: đi thôi.

Kiều Dĩ Hàng chợt tỉnh.

Chỉ thấy giữa đám pháo hoa, Chiến Hồn Vô Cực cùng Tiểu Thuyền dắt tay nhau đi về phía hai ngọn nến to đốt trước chữ song hỷ.

[thế giới] Thiên Đấu: Chiến Hồn Vô Cực, ngươi nguyện ý vì Tiểu Thuyền có thể đi tới cùng trời cuối đất chứ?

…

Vấn đề này không phải Nguyệt lão đã hỏi qua sao?

Kiều Dĩ Hàng nhíu mày. Hơn nữa hắn hỏi không phải quá dở sao?

[thế giới] Chiến Hồn Vô Cực: nguyện ý.

[thế giới] Thiên Đấu: Tiểu Thuyền, ngươi nguyện ý từ nay về sau chỉ nhìn Chiến Hồn Vô Cực cũng như không hồng hạnh xuất tường chứ?

Kiều Dĩ Hàng chút nữa thổ huyết.

Hắn hồng hạnh xuất tường?

Cho tới bây giờ đều là hồng hạnh vì hắn xuất tường có được không!

Thế nhưng, đã đến lúc này dù là Thiên Đấu hay Chiến Hồn Vô Cực cũng đều cần nể mặt.

Vậy nên hắn không cam lòng cũng phải trả lời —

[thế giới] Tiểu Thuyền: ân.

"ân" không tính là câu trả lời có thành ý nhưng lúc này cũng không ai tính toán.

[đội ngũ] Chiến Hồn Vô Cực: lão bà, hiện danh hiệu phu thê ra đi.

[đội ngũ] Tiểu Thuyền: không nên gọi ta là lão bà!

[đội ngũ] Chiến Hồn Vô Cực: nương tử? Cái này nghe rất quê mùa.

[đội ngũ] Tiểu Thuyền: gọi Tiểu Thuyền.

[đội ngũ] Chiến Hồn Vô Cực: Tiểu Thuyền lão bà, hiện danh hiệu phu thê ra đi.

[đội ngũ] Tiểu Thuyền: …

Kiều Dĩ Hàng phiền muộn nhìn bảy chữ hiện ra trên đầu Tiểu Thuyền "Nương tử của Chiến Hồn Vô Cực" vừa vặn cùng mấy chữ "Phu quân của Tiểu Thuyền" trên đầu Chiến Hồn Vô Cực hòa lẫn.

Thiên Đấu cùng những người khác hò reo một chút liền đưa bọn họ vào nhập phòng.

Động phòng kỳ thực là một gian phòng toàn màu đỏ.

Kiều Dĩ Hàng chỉ huy Tiểu Thuyền dạo trong phòng một vòng.

[đội ngũ] Chiến Hồn Vô Cực: đến đây.

Tiểu Thuyền đi qua.

Chiến Hồn Vô Cực đột nhiên ôm lấy nàng.

Kiều Dĩ Hàng sửng sốt, vô ý kéo Tiểu Thuyền ra.

[đội ngũ] Chiến Hồn Vô Cực: -_-||| đến đây đi.

[đội ngũ] Tiểu Thuyền: -_-|||

Hai người giằng co một chút.

Tiểu Thuyền rốt cục lại đi đến.

Chiến Hồn Vô Cực ôm lấy Tiểu Thuyền.

[đội ngũ] Tiểu Thuyền: lạc thú ở đâu chứ?

[đội ngũ] Chiến Hồn Vô Cực: đừng nhúc nhích.

[đội ngũ] Chiến Hồn Vô Cực: thế được rồi.

Kiều Dĩ Hàng: "…"

Hắn quả nhiên không thể lý giải một người mười chín tuổi sẽ nghĩ những gì.

Chiến Hồn Vô Cực gửi cho hắn một link ảnh.

Kiều Dĩ Hàng mở ra, sau đó đầu… đầy hắc tuyến.

Chỉ thấy một bên là chữ song hỷ một bên là một cái giường lớn, một nam một nữ đang ôm nhau. Ánh nến đỏ chiếu lên trên người khiến nhìn qua có thể thấy bọn họ như sắp ôm nhau ngã vào giường.

[đội ngũ] Chiến Hồn Vô Cực: được rồi, đi thôi.

[đội ngũ] Tiểu Thuyền: đi đâu?

[đội ngũ] Chiến Hồn Vô Cực: không phải ngươi nói muốn đào hôn sao?

[đội ngũ] Tiểu Thuyền: o( )o ta và ngươi cùng đi không gọi là đào hôn.

[đội ngũ] Tiểu Thuyền: đó gọi là bỏ trốn.

[đội ngũ] Chiến Hồn Vô Cực: dù ngươi nói thế chỉ để lừa ta thì ta cũng sẽ vẫn làm.

[đội ngũ] Tiểu Thuyền: …

Rốt cuộc là ai lừa ai?

Kiều Dĩ Hàng nhìn Tiểu Thuyền đang theo đuôi Chiến Hồn Vô Cực không nói được gì.

28. Chương 28: Khiêu Chiến Đấu (thượng)

Mộc Nhĩ Sơn, Thần Mộc Trại.

Cho dù người đứng trước vách núi chỉ là nhân vật trong game nhưng mỹ cảnh vẫn là mỹ cảnh. Thác nước ầm ầm đổ xuống ánh lên ba sắc hồng, trong không khí phảng phất làn hơi nước trong trẻo mà lạnh lẽo.

Chiến Hồn Vô Cực đột nhiên phóng pháo hoa ái tình.

Kiều Dĩ Hàng biết loại này. So với pháo hoa thông thường nó đắt gấp đôi, lúc nổ sẽ hiện ra đủ kiểu trái tim to nhỏ với muôn vàn màu sắc.

Chiến Hồn Vô Cực phóng hết cái này đến cái khác.

Phóng tới cái thứ tám thì Kiều Dĩ Hàng không nhịn được nữa.

[đội ngũ] Tiểu Thuyền: hết chưa?

[đội ngũ] Chiến Hồn Vô Cực: ta mua hai mươi mốt cái.

[đội ngũ] Chiến Hồn Vô Cực: lẽ nào ngươi mong ta để dành cho người khác?

[đội ngũ] Tiểu Thuyền: -_-||| cái này là tự do của ngươi.

Chiến Hồn Vô Cực không nói gì, tiếp tục đốt.

Hai mươi mốt cây pháo hoa phóng xong.

[đội ngũ] Chiến Hồn Vô Cực: theo ta.

Kiều Dĩ Hàng kích đồng ý.

Chiến Hồn Vô Cực tiến hướng Thần Mộc Trại.

NPC An Nhiên đang cầm bút đứng trước bàn miệt mài viết chữ.

Kiều Dĩ Hàng nhìn Chiến Hồn Vô Cực kéo Tiểu Thuyền đến nhận nhiệm vụ rồi lại chạy đi.

Đến Thần Mộc Trại, hắn bắt đầu đánh báo đen cùng báo gấm.

[đội ngũ] Tiểu Thuyền: có cần giúp không?

Nếu như cần hỗ trợ, hắn nhất định phải thoát khỏi trạng thái theo.

[đội ngũ] Chiến Hồn Vô Cực: không cần.

Báo đen, báo gấm đều chỉ khoảng cấp 30 nên đối với Chiến Hồn Vô Cực mà nói, bọn chúng chỉ như bữa ăn sáng.

Kiều Dĩ Hàng không có việc gì vướng chân nên quyết định đi tắm.

Để khỏi bị tống giam, hắn đặt trạng thái tự hoạt động, lúc trở về quả nhiên Tiểu Thuyền vẫn tự do.

Tại kênh đội ngũ, Chiến Hồn Vô Cực gọi hắn nhưng không thấy trả lời nên đành để im.

[đội ngũ] Chiến Hồn Vô Cực: về gọi.

[đội ngũ] Tiểu Thuyền: O(_)O đã về.

Chiến Hồn Vô Cực mời giao dịch.

Trong khuông giao dịch rất nhanh hiện ra một viên Ngọc Phượng Giới.

Trán Kiều Dĩ Hàng mơ hồ nổi lên gân xanh. Lúc cử hành hôn lễ nhận lễ vật của người khác là một chuyện, giờ nhận lễ vật của hắn lại là chuyện khác.

[đội ngũ] Chiến Hồn Vô Cực: nhận lấy.

[đội ngũ] Tiểu Thuyền: (o) đây là gì?

[đội ngũ] Chiến Hồn Vô Cực: nhẫn.

[đội ngũ] Tiểu Thuyền: mụ mụ ta nói không được tùy tiện nhận đồ của người xa lạ.

[đội ngũ] Chiến Hồn Vô Cực: ta là lão công của ngươi.

[đội ngũ] Tiểu Thuyền: chỉ là trong game.

[đội ngũ] Chiến Hồn Vô Cực: nhẫn không phải cũng chỉ là trong game sao? Lẽ nào ngươi muốn mang nó ra đường?

[đội ngũ] Tiểu Thuyền: thế nhưng không có công thì không nên nhận.

[đội ngũ] Chiến Hồn Vô Cực: …

[đội ngũ] Chiến Hồn Vô Cực: đây là để cảnh báo.

[đội ngũ] Tiểu Thuyền: a?

[đội ngũ] Chiến Hồn Vô Cực: phu thê cùng mang. Ta có một viên Kim Long Giới.

[đội ngũ] Tiểu Thuyền: nếu không, Kim Long Giới để ta mua nhé?

[đội ngũ] Chiến Hồn Vô Cực: nó là phần thưởng của nhiệm vụ. Nếu không ngươi nghĩ ta vừa làm gì?

[đội ngũ] Tiểu Thuyền: nga.

Kiều Dĩ Hàng dù không muốn cũng đành nhận lấy sau đó kích xem thuộc tính.

[đội ngũ] Tiểu Thuyền: thuộc tính kém quá.

[đội ngũ] Chiến Hồn Vô Cực: nếu phu thê cùng mang sẽ tăng khả năng công kích chính xác 20%.

[đội ngũ] Tiểu Thuyền: nhẫn của ta còn tốt hơn.

[đội ngũ] Chiến Hồn Vô Cực: hơn nữa nếu có đủ độ thân mật có thể triệu hoán đối phương đến bên cạnh.

[đội ngũ] Tiểu Thuyền: kỹ năng này quá yếu.

[đội ngũ] Chiến Hồn Vô Cực:?

[đội ngũ] Tiểu Thuyền: với cự ly của chúng ta như vậy căn bản không cần triệu hoán a.

[đội ngũ] Chiến Hồn Vô Cực: (^_^)

Từ khi kết hôn đến bây giờ, Trương Tri cuối cùng cũng nghe được một câu vừa ý.

[đội ngũ] Chiến Hồn Vô Cực: ta mang ngươi đi khắp bản đồ thế giới.

[đội ngũ] Tiểu Thuyền: (_)?

[đội ngũ] Chiến Hồn Vô Cực: hưởng tuần trăng mật.

[đội ngũ] Tiểu Thuyền: nhưng ngày mai ta phải đi làm.

[đội ngũ] Chiến Hồn Vô Cực: xin nghỉ.

[đội ngũ] Tiểu Thuyền: (o) lý do?

[đội ngũ] Chiến Hồn Vô Cực: nghỉ kết hôn a.

[đội ngũ] Tiểu Thuyền: o( )o mụ mụ ta biết nhất định sẽ đánh chết ta.

[đội ngũ] Chiến Hồn Vô Cực: mụ mụ ngươi nhàn rỗi lắm sao?

Kiều Dĩ Hàng thấy rất hổ thẹn với mẹ mình.

Vì chơi game mà khiến nàng trở thành một người xấu xa như vậy.

[đội ngũ] Tiểu Thuyền: nàng rất thương ta.

[đội ngũ] Chiến Hồn Vô Cực: …

[đội ngũ] Chiến Hồn Vô Cực: vậy ngươi đi ngủ sớm đi.

[đội ngũ] Tiểu Thuyền: được. O(_)O

[đội ngũ] Chiến Hồn Vô Cực: ngày mai nhớ đến sớm một chút.

[đội ngũ] Tiểu Thuyền: ta tận lực.

Hắn còn không biết ngày mai có thể thắng Lục Vạn Bằng hay không.

[đội ngũ] Chiến Hồn Vô Cực: nhất định. -_-#

[đội ngũ] Tiểu Thuyền: thế giới luôn có rất nhiều chuyện ngoài ý muốn.

[đội ngũ] Chiến Hồn Vô Cực: đừng mượn cớ linh tinh.

[đội ngũ] Tiểu Thuyền: -_-|||

[đội ngũ] Tiểu Thuyền: ngủ ngon.

[đội ngũ] Chiến Hồn Vô Cực: chờ một chút.

Chiến Hồn Vô Cực lại phóng một cây pháo hoa ái tình.

Trái tim tản ra trên không đều rơi quanh hai người.

[đội ngũ] Tiểu Thuyền: o( )o rốt cuộc ngươi còn có bao nhiêu?

[đội ngũ] Chiến Hồn Vô Cực: vừa rồi là cái cuối dùng.

[đội ngũ] Chiến Hồn Vô Cực: đi ngủ sớm đi.

[đội ngũ] Tiểu Thuyền: ân. 88

Logout tắt máy, Kiều Dĩ Hàng vô ý thức cúi đầu nhìn ngón áp út rồi lập tức giật mình, tự mắng: "Thần kinh¡'

Chương trình Lục Vạn Bằng VS Kiều Dĩ Hàng còn chưa có bắt đầu, NCC mới chỉ phát quảng cáo nhưng thị suất so với phim chiếu vào tối ngày vàng còn cao hơn.

Không ít nhân vật cao cấp của đài đích thân đôn đốc việc này.

Bọn họ còn đặc biệt mời riêng Chung Nghiêu cùng Lê Mặc, hai thiên vương tống nghệ.

Ban giám khảo đã vào chỗ.

Đạo diễn hô: "Còn một phút¡'

Nhân viên trường quay đều rút khỏi sân khấu.

"Ba mươi giây."

"Hai mươi giây."

"Mười giây."

"..."

"Ba giây."

"Hai giây."

"Bắt đầu¡'

Nhạc dạo đầu vang lên, Lê Mặc cùng Chung Nghiêu từ sau màn chạy ra.

Lê Mặc thở hổn hển, chỉnh dây micro, đặt lại gần miệng nói: "Không được. Có tuổi rồi, chạy vài bước đã thở không ra hơi."

Chung Nghiêu cười: "Đừng nghĩ nói vậy có thể không cần nói gì, vứt mọi việc lại cho ta."

"Tốt xấu ta cũng là tiền bối, ngươi nhường ta không được sao¿'

"Chính vì ngươi là tiền bối nên ta mới đem cơ hội mở mày mở mặt này nhường cho ngươi."

Lê Mặc cười hắc hắc: "Vậy chút nữa ngươi nói nhưng màn ảnh phải nhường cho ta."

Chung Nghiêu nói: "Ta có thể bắt chước giọng ngươi, giả bộ là ngươi nói."

Lê Mặc trừng mắt: "Ngươi bắt chước được giọng ta¿'

Chung Nghiêu húng hắng giọng sau đó nghiêm trang dùng giọng tương đối trầm và tang thương nói: "Chị dâu ngươi nấu cháo càng ngày càng khó ăn khiến ta không ăn được hơn một bát."

Phía dưới vang lên tiếng vỗ tay như sấm. Ngay cả ban giám khảo cũng không nhịn được mà cười theo.

Lê Mặc xấu hổ, sờ sờ mũi: “Cũng giống.”

Chung Nghiêu nói: “Ta lập tức dùng giọng này nói Kiều Dĩ Hàng ngươi hát quá tệ, Lục Vạn Bằng ngươi nhanh cút đi¡‘ Hắn là tiền bối trong làng giải trí, Kiều Dĩ Hàng cùng Lục Vạn Bằng dù nổi tiếng nhưng so ra cũng vẫn là người mới nên hắn có đùa giỡn như vậy cũng không quá đáng.

Lê Mặc cười: “Ngươi thảm rồi. Kiều Dĩ Hàng là sao nổi nhất hiện nay thì không cần nói, Lục Vạn Bằng gần đây cũng lên rất nhanh. Ngươi “lộng ngôn” vậy ra ngoài sẽ bị người đánh chết đó.“

Chung Nghiêu nói: “Không sao cả. Chút nữa đạo diễn sẽ xử lý, khán giả sẽ cho là ngươi nói.”

“Nhưng hôm nay truyền trực tiếp.”

“A?”

“Không còn kịp nữa rồi.” Lê Mặc lắc đầu thở dài.

Chung Nghiêu vội vàng nói: “Kỳ thực hai câu nói kia hoàn toàn xuất phát từ đố kị. Kỳ thực vì ta hát quá tệ nên mới ghen tức với bọn họ thôi.”

Lê Mặc nói: “Không bằng ngươi trực tiếp hỏi xem bọn họ nghĩ sao?”

“Được rồi.“

“Xin mời Lục Vạn Bằng.“ Chung Nghiêu cùng Lê Mặc tránh ra nhường chỗ.

Lục Vạn Bằng từ sau màn chạy đến.

Đã được nhân viên của đài truyền hình tận lực trang điểm, hắn đương nhiên không như lúc đầu. Một bộ vest màu bạc sang trọng khiến dáng vẻ quê mùa của hắn cùng phong cách tây kết hợp hài hòa với nhau. Tuy rằng mặt thì không thay đổi được nhưng khí thế so với lần đầu tiên xuất hiện tuyệt đối bất đồng.

Chung Nghiêu nói: “Ngươi có nghe được vừa rồi ta nói gì không¿‘

Lục Vạn Bằng cười không được tự nhiên: “Lục Vạn Bằng cút đi.“

“Còn câu phía trước.“

“Kiều Dĩ Hàng hát rất tệ¿‘

Chung Nghiêu phiền muộn: “Đều nghe được¿‘

Lục Vạn Bằng nói: “Ta nghĩ ngươi nói đúng phân nửa.“

“Kiều Dĩ Hàng hát rất tệ¿‘

“Không. Hắn hát không tệ, kỳ thực hắn hát rất được.“ Lục Vạn Bằng nói, “Ta khiêu chiến với Trầm Thận Nguyên trước vì hắn hát rất tệ.“

“Vậy hôm nay ngươi khiêu chiến Kiều Dĩ Hàng có tự tin hay không¿‘ Chung Nghiêu hỏi.

“Cái này không phải có tự tin hay không mà là có thực lực hay không. Ta nghĩ ta có đủ thực lực.“

Chung Nghiêu tiếp: “Lần này Kiều Dĩ Hàng gặp phiền phức to rồi.“

Lê Mặc xen vào: “Cái này cũng không nghe Lục Vạn Bằng nói. Không bằng chúng ta hỏi ý kiến ban giám khảo xem¿‘

Kỳ thực giám khảo ngày hôm nay… đều do Cao Cần chọn.

Đương nhiên xét trên lý lịch mà nói, đó toàn là những nhân vật cao cấp nhưng tất cả mọi người trên đài, trừ Lục Vạn Bằng, đều biết những người này khẳng định đều thiên về Kiều Dĩ Hàng.

Lục Vạn Bằng dù có thực lực thật nhưng cũng chỉ có thể trở thành một trò cười, tuyệt đối không có khả năng trở thành kẻ cải cách làng giải trí. Dù cho lời hắn nói cũng không có sai.

Lê Mặc giới thiệu một lượt ban giám khảo rồi để bọn họ nhận xét.

Ban giám khảo khẳng định thực lực của Lục Vạn Bằng, đương nhiên cũng tán thưởng Kiều Dĩ Hàng. Nói chung, bọn họ tuyệt đối thể hiện thái độ công bằng, không nghiêng về bên nào.

Chung Nghiêu chờ bọn họ nói xong, quay sang Lê Mặc: "Ngươi có cảm thấy như có oán khí đang phảng phất quanh đây không¿'

Lê Mặc nói: "Chúng ta lải nhải quá nhiều rồi. Nhường sân khấu thôi."

"Chúng ta đành nhường sân khấu cho Lục Vạn Bằng cùng "Quá yêu một đời" của hắn."

Ca khúc lục Vạn Bằng chọn đều có sức bật rất mạnh mà kinh khủng nhất chính là lực khống chế của hắn cũng rất mạnh.

Chí ít từ khi khiêu chiến đến giờ, hắn vẫn rất ổn định, chưa phạm bất kì sai lầm nào.

Lần này cũng vậy.

Ban giám khảo ngồi vểnh tai nghe không vì gì khác ngoài việc bới lỗi. Dù là hoàn hảo, bọn hắn cũng phải tìm được gì đó để mà chê.

Tỷ như —

"Ta nghĩ hai câu cuối có thể xử lý tốt hơn, êm dịu thêm một chút, ngươi bạo phát quá…"

"Ta thấy ngươi phóng hơi quá đà, có cảm giác không thu lại được."

"Đoạn mở đầu không sai nhưng biểu hiện không khống chế tốt."

Lục Vạn Bằng nhìn bọn họ, thái độ từ chăm chú lắng nghe chuyển thành mơ hồ có chút chẳng đáng.

Chung Nghiêu cùng Lê Mặc thấy giám khảo nhận xét xong liền nhanh chóng kéo trọng tâm câu chuyện trở lại.

"Ngươi nghĩ Lục Vạn Bằng hát thế nào¿' Lê Mặc hỏi.

Chung Nghiêu nói: "Ta không có khả năng chuyên nghiệp như giám khảo nhưng ta khẳng định mình không hát được như vậy."

"Ngươi hát không được nhưng có người hát được a."

Chung Nghiêu hưng phấn: "Hơn nữa không chỉ có một người."

"Ân, tam đại thiên vương đứng cùng nhau." Lê Mặc cảm khái.

Chung Nghiêu nói: "Đã lâu rồi mới thấy hình ảnh đấy."

"Chúng ta đừng trì hoãn nữa. Mau đưa hình ảnh đó đến với khán giả thôi."

"Được¡'

"Xin mời Kiều Dĩ Hàng… cùng hai vị khách thần bí."

Tiếng nhạc du dương vang lên.

Màn từ từ được kéo ra.

Đầu tiên lộ ra Kiều Dĩ Hàng một thân hồng y, sau đó —

Phong Á Luân một thân bạch y…

Cuối cùng —

Hắc y Nhan Túc Ngang.

…

Trong nháy mắt lóe sáng toàn trường quay!

29. Chương 29: Khiêu Chiến Đấu (trung)

"Buổi sớm thất nghiệp mở ra cánh cửa ma pháp. Người khổng lồ cự thiên tựa như tiếng gọi của thần thoại ngàn năm. Thế giới kỳ quái, thời gian chậm lại, phân không rõ thật giả… "

Câu hát này âm vực rất thấp. Rất nhiều người hát giọng trầm không tránh được biến thô nhưng Nhan Túc Ngang thì khác, từng lời từng lời như nước suối trong róc rách chảy, đưa người nghe tiến vào một thế giới kỳ diệu.

Ngay cả người xem qua TV cũng bị cuốn hút vào trong giọng hát của hắn.

"Quỷ hút máu vươn răng nanh yêu sách đủ điều…"

Nhan Túc Ngang hát đến đó cũng không dừng mà trực tiếp hòa xướng cùng nam trung Phong Á Luân, "Con người khôn ngoan luôn giành chiến thắng."

Thanh âm của Phong Á Luân sâu sắc hơn nhưng vẫn mang theo sự nhẹ nhàng của giọng mũi, lại xướng câu hát dài như phảng phất nỉ non làm mê mẩn tâm thần người nghe.

Hai người hợp xướng hết sức tự nhiên, khán giả còn chưa thoát ra khỏi giọng hát của Nhan Túc Ngang đã không tự chủ được mà sa vào biển rộng do thanh âm của Phong Á Luân tạo nên.

"Đọa thiên sứ mở cánh giữa không trung, mỹ lệ tựa thiên thần…."

Kiều Dĩ Hàng dùng giọng cao hòa vào.

Phong Á Luân hướng hắn hơi gật đầu.

Kiều Dĩ Hàng lén lút hít vào một hơi sau đó triệt để bạo phát —

"Thì dù thế giới có tan vỡ, thời không không phân tỏ, tình yêu đã bén rễ sâu trong lòng ta. Ai có thể định rõ thắng bại đây? Dùng cả sinh mệnh này đổi lấy vết thương trong tâm hồn, ai cố gắng giữ lấy mãi tuổi thanh xuân¿'

Giọng hắn khỏe, khi đạt tới đỉnh làm cho tâm hồn mỗi người nghe đều cảm thấy rung động.

Cao Cần đứng ở phòng điều khiển, nhìn giám khảo cùng khán giả đều bị mê hoặc, khóe miệng hơi cong lên.

Thành công.

"Khuôn mặt hiện ra trên nước đó, ta nguyện giữ lấy trong suốt cuộc đời này… "

Nhan Túc Ngang, Phong Á Luân cùng Kiều Dĩ Hàng ở đoạn cuối hợp thanh.

Âm luật là như nhau nhưng lại phân rõ ba cảm giác: trong trẻo, sâu sắc, khỏe khoắn…, phảng phất như đàn vi-ô-lông, vi-ô-lông-xen cùng kèn trumpet hợp tấu.

Tiếng ca ngừng lại nhưng toàn trường quay vẫn im lặng.

Khoảng năm sáu giây sau, tiếng hoan hô như sấm vang lên.

Chung Nghiêu cùng Lê Mặc đứng cạnh sân khấu vỗ tay, biểu cảm trên mặt như vẫn còn đang chìm đắm trong bài hát.

Chung Nghiêu đi lên trước, vỗ vai Nhan Túc Ngang cười: "Không hổ là Đại Thần, vừa về nước đã oanh oanh liệt liệt."

Khóe miệng Nhan Túc Ngang cong lên, tự tiếu phi tiếu: "Không phải chưa về nước đã oanh oanh liệt liệt sao?"

Chung Nghiêu hơi nghiêng đầu, đưa mặt chuyển tới góc chết của máy quay, nhíu mày với hắn.

Lê Mặc nói: "Ta giờ đã biết cái gì gọi là không lên tiếng thì thôi, đã lên tiếng liền nổi."

Chung Nghiêu quay đầu nhìn hắn: "Ngươi vừa mới biết còn ta chí ít đã biết ba lần. Lúc Đại Thần gia nhập là một, Yaren ra mắt lại biết thêm lần nữa. Lần thứ ba là lúc Đại Kiều xuất đạo."

Kiều Dĩ Hàng dù không thích nickname Đại Kiều nhưng trong trường hợp này cũng chỉ có thể cười cười.

Lê Mặc nói: "Chúng ta là người ngoài nghề. Hãy nghe nhận xét của ban giám khảo trước đã. Mời Trương lão sư."

Trương lão sư cầm lấy micro, chỉnh lại mắt kính nói: "Kỳ thực lúc Nhan Túc Ngang, Phong Á Luân đi ra cùng với Kiều Dĩ Hàng ta sợ ngây người. Quả thực là không nói được gì bởi ta không hiểu được vì sao ba người bọn họ lại hợp xướng. Có người sẽ nghĩ bọn họ lấy đông hiếp yếu nhưng mọi người đều là sao, đã từng biểu diễn rất nhiều lần nên hoàn toàn không thể có chuyện như vậy. Hơn nữa, ca khúc này hợp xướng khó hơn đơn ca. Ta tin với thực lực của ba người, đơn ca cũng không khó. Dù độ ngang âm vực rất lớn nhưng không vượt quá khả năng của ba người, tuy nhiên hợp xướng sẽ phải chú ý chuyện phối hợp, nhất là các câu chuyển. Ta nghĩ muốn chuyển từ phần của mình sang phần người khác mà không đột ngột là rất khó, thế nhưng các ngươi hát có thể nói là hoàn mỹ."

Mặc dù trước đó đã thỏa thuận với Cao Cần từ trước nhưng những lời vừa rồi đều là xuất phát từ tâm khảm.

Chung Nghiêu nói: "Trương lão sư đã đưa ra đánh giá rất cao. Chúng ta hãy cùng nghe ý kiến của Chúc lão sư."

Chúc lão sư cầm lấy micro: "Kỳ thực lúc bọn họ hát xong ta định đứng lên vỗ tay, thế nhưng..."

Tiếng vỗ tay của khán giả lại vang lên điên cuồng.

Chúc lão sự cười tủm tỉm chờ bọn họ vỗ xong mới nói: "Thực xin lỗi, bởi vì tuổi đã cao, đi đứng không thuận tiện. Nói thật là ca khúc này rất êm tai nhưng còn chưa đạt đến mức độc nhất vô nhị. Tuy thế, khi Nhan Túc Ngang, Phong Á Luân và Kiều Dĩ Hàng hợp xướng, ta muốn nói, nó là độc nhất vô nhị."

Lúc tiếng vỗ tay lại vang lên lần nữa, tiếng huýt gió cũng xuất hiện.

Nếu như nói màn biểu diễn của ba người như liệt hỏa thì giám khảo chắc chắn là cuồng phong, khiến liệt hỏa càng cháy mạnh, cháy sáng.

Lê Mặc nói: "Xin mời Cúc lão sư."

Cúc lão sư cầm micro, hướng về phía Nhan Túc Ngang cùng Phong Á Luân: "Cái gì cần nói bọn họ đều đã nói hết nhưng ta rất tò mò muốn biết vấn đề Trương lão sư mới đưa ra. Nhan Túc Ngang cùng Phong Á Luân sao lại đến tham dự trận khiêu chiến này?"

Giám khảo đều đã lăn lộn nhiều năm trong làng giải trí vậy nên rõ ràng biết Nhan Túc Ngang cùng Phong Á Luân sẽ tham dự nhưng lúc này biểu hiện thập phần vô tội.

Nhan Túc Ngang mỉm cười: "Sự kinh ngạc như thế ta cũng đã từng cảm thấy. Chính là lúc đang ở Mỹ mà nghe có người muốn khiêu chiến. Ta kinh ngạc không phải vì có người khiêu chiến ta mà là có người đem việc đó chia thành từng bước, tựa như đánh thành. Hôm nay ta xuất hiện ở đây thứ nhất là cho thấy ta không sợ bất kỳ sự khiêu chiến nào, cũng rất nguyện ý nhận lời. Thứ hai là để chứng tỏ, ta, Phong Á Luân cùng Kiều Dĩ Hàng đều là nghệ nhân như nhau. Có thể phân rõ tiền bối – hậu bối nhưng tuyệt đối không phân trên – dưới."

Chung Nhiêu nói: "Các ngươi không sợ người khác nói ba người các ngươi ỷ đông hiếp yếu sao?"

Phong Á Luân lại cười: "Ngươi nghĩ sao?"

Chung Nghiêu nói: "Ta nghĩ ban giám khảo đã cho đáp án chính xác rồi."

Kiều Dĩ Hàng cười yếu ớt: "Kỳ thực ta đối việc thắng thua không quá coi trọng. Nếu ta thua, ta vẫn là Kiều Dĩ Hàng tựa như Trầm Thận Nguyên dù thua cũng vẫn là Trầm Thận Nguyên mà thôi. Làm nghệ sĩ quan trọng không phải thắng bại mà là hợp tác. Đóng phim, ra đĩa đều không phải chuyện một người có thể làm được. Lần này có thể hợp tác cùng Nhan Túc Ngang và Phong Á Luân, ta nghĩ ta đã thắng."

Chung Nghiêu cười gật đầu: “Đích thực là đã thắng.”

Lê Mặc quay đầu nhìn Lục Vạn Bằng tựa như tiểu hài tử bị vứt bỏ xấu hổ đứng ở bên cạnh, vội vã đi qua nói: “Dù nói thế nào đây cũng là một cuộc đấu đặc sắc. Cao thủ so chiêu đôi khi không quan trọng thắng thua mà là quá trình.”

Khóe miệng Lục Vạn Bằng co lại, định mở miệng nhưng Lê Mặc đã đưa micro đi chỗ khác.

Chung Nghiêu phụ họa: “Tạo phúc cho khán giả.”

Lê Mặc tiếp lời: “Như vậy là xong việc?”

Chung Nghiêu nói: “Ta rất muốn nghe lại bọn họ hát lần nữa.”

“Về nhà coi lại đi.”

Màn khiêu chiến oanh oanh liệt liệt cứ như vậy mà hạ màn một cách mơ hồ. Thắng thua không nói rõ nhưng đích thực là không cần thiết.

Người hiếu kỳ xem sẽ nghĩ “A, sao lớn quả nhiên là sao lớn, không giống người thường, chỉ riêng khí thế cũng đã khiến người khác hâm mộ.“

Người am hiểu sẽ nghĩ “Nga, đúng là làng giải trí. Kẻ không biết gì đi vào liền bị hại chết mà không biết chết như thế nào.“

Nhưng dù là kẻ hiếu kỳ hay người am hiểu cũng đều không biết, có người vì thế mà được lợi.

Cao Cần mở điện thoại, mơ hồ nghe được tiếng Chung Nghiêu cùng Lê Mặc từ TV đầu bên kia truyền tới.

“Trương tổng.” Hắn mỉm cười.

“Làm đẹp lắm.” Coi như là đối thủ, Trương Phục Mãn chưa bao giờ keo kiệt lời khen.

Cao Cần nói: “Đòn này của Trương tổng cũng làm đẹp lắm.”

Trương Phục Mãn cười: “Không phải ngươi đã biến nguy cơ thành cơ hội đó sao? Nhan Túc Ngang cùng Phong Á Luân, một người phát triển ở nước ngoài, một người bán thoái ẩn, độ hâm mộ cũng giảm. Hôm nay ngươi ra đòn, lần nữa khiến bọn họ càng được biết đến. Quan trọng nhất là, đẩy Kiều Dĩ Hàng lên một bậc. Tin rằng sau hôm nay, rất nhanh sẽ có đạo diễn cầm kịch bản đến rèn đúc diễn xuất của hắn. ”

Cao Cần nói: “Trương tổng cũng biến một khối gỗ mục thành một cây lương đống a.”

“Hắn còn sớm, còn cần tôi luyện nhiều.” Trương Phục Mãn nói, “Dù thế nào thì cũng hợp tác vui vẻ.”

Cao Cần ngoài cười nhưng trong không cười nói: “Vì hợp tác nên nhất định phải có qua lại. Trương tổng sau này đi toa-lét nhớ kỹ không nên cởi quần.”

“Vì sao?”

“Bởi vì ta sẽ trăm phương nghìn kế tìm người chụp ảnh.”

“...”

Cao Cần dập điện thoại, xoay người đi tìm bọn Kiều Dĩ Hàng.

“Thế nào?” Mặc dù đã biết kết quả nhưng Cao Cần vẫn hỏi.

Kiều Dĩ Hàng khóe miệng giương lên, giơ tay lên.

Cao Cần nhíu mày, vươn tay theo.

Vỗ tay hoan nghênh!

30. Chương 30: Khiêu Chiến Đấu (hạ)

Khiêm tốn và bình tĩnh là để bày ra trên sân khấu cho khán giả coi. Rời khỏi sân khấu, hưng phấn, kiêu ngạo, kích động cùng đủ loại tâm tình khác không cần phải giấu giếm nữa.

Cao Cần mở miệng mời khách tăng một, Nhan Túc Ngang mời tăng hai.

Buổi tối trôi qua trong không khí náo nhiệt "Ngươi chuốc rượu ta? Ta dù chết cũng phải chuốc lại ngươi".

Ngày hôm sau, Kiều Dĩ Hàng tỉnh dậy thì phát hiện mình đang nằm trong phòng của quán. Tiền Nhan Túc Ngang đã trả, người cũng đã đi, chỉ lưu lại mình hắn nằm trên sô pha.

Hắn gãi đầu rời giường, xem đồng hồ thấy đã hơn sáu giờ liền đứng dậy, chỉnh trang y phục rồi đi ra. Cửa vừa mở thì thấy ngay nhân viên phục vụ ân cần nói: "Kiều tiên sinh, khăn chậu rửa mặt chúng tôi đã chuẩn bị đầy đủ. Mời ngài đi bên này."

"Cảm tạ." Hắn lảo đảo đi về hướng toa-lét.

Lúc này Kim Tự Tháp tạm ngừng kinh doanh, xung quanh có thể nghe được tiếng máy hút bụi đang vệ sinh.

Hắn đi tới toa-lét, thấy trong gương là một người tóc tai bù xù, hai mắt đỏ ngầu. Nếu đi ra ngoài nói bị cướp chắc cũng có người tin. Hắn ngáp một cái rồi bắt đầu đánh răng, rửa mặt, chải đầu…

Rửa mặt bằng nước lạnh quả nhiên khiến tinh thần sảng khoái hơn rất nhiều. Hắn chỉnh lại y phục rồi xuống lầu, lấy xe về nhà.

Kinh qua một buổi tối cuồng hoan, tất cả đắc ý không thể hiện được trên TV đều đã xả ra nên tâm tình hiện giờ có thể coi là bình tĩnh.

Tâm trạng như vậy mà còn đi nhầm làn xe thì chỉ có thể đổ lỗi vì hắn còn chưa tỉnh ngủ.

Chậm rãi dừng xe, lại thấy giao cảnh lần trước, hắn thầm than duyên phận kỳ diệu. Cùng lúc đó, hắn lập tức đưa chứng minh thư và giấy phép lái xe ra thuận tiện chào hỏi: "Làm việc sớm vậy¿'

Giao cảnh một bên ghi giấy phạt, một bên liếc mắt nhìn hắn: "Uống rượu¿'

"Tối qua uống, sáng nay không có uống." Kiều Dĩ Hàng rất thẳng thắn.

Giao cảnh viết xong giấy phạt đưa cho hắn cùng với giấy phép lái xe, "Hôm qua hát không tệ."

Kiều Dĩ Hàng hơi sửng sốt.

"Nhưng hát tốt cùng thị lực tốt là hai việc hoàn toàn khác nhau." Giao cảnh nói, "Lúc rảnh rỗi nên luyện mắt, nếu không người lái xe khác cùng người đi đường rất nguy hiểm."

"… Bình thường ta vẫn dừng xe nhường đường." Kiều Dĩ Hàng vô ý thức tự biện hộ.

Giao cảnh nói: "Đây là lần thứ hai trong tháng ta gặp ngươi."

"…"

"Cho dù thay đổi phương pháp hay loại hình mới mẻ khác thì cũng không thay đổi được chuyện ngươi luôn vi phạm luật giao thông."

Kiều Dĩ Hàng rất nhanh tiếp nhận nhận thức lệch lạc đó, ly khai.

Về đến nhà đã là bảy rưỡi.

Hắn vừa gặm thịt kho, vừa uống sữa đậu nành, chuẩn bị bật máy để chơi game nhưng máy vừa mở đã thấy điện thoại của Cao Cần tới.

"Ngươi đang chơi game¿' Cao Cần nghe được tiếng máy tính đang khởi động.

Kiều Dĩ Hàng vốn đang khoan thai nhất thời máu chạy hết lên não. May là phản ứng của hắn nhạy, "Không phải. Chỉ là muốn lên diễn đàn xem thử bình luận về tối hôm qua thôi."

“Nga¿‘ Cao Cần không thể hiện thái độ gì.

Kiều Dĩ Hàng lập tức đem trọng tâm câu chuyện di dời, “Các ngươi thật không có nghĩa khí. Đêm qua cứ thế vứt ta lại mà bỏ đi.“

Cao Cần nửa điểm cũng không áy náy, “Xe của ta và Nhan Túc Ngang đều là xe hai người.“

“… Ngươi không đi Ferrari mà chuyển sang xe đạp?

Cao Cần nói: “Không. Chỉ là ta quên mất công dụng của ghế sau mà thôi.“

“…“

“Tỉnh rồi thì đến công ty đi.“

“Để làm gì¿‘ Kiều Dĩ Hàng lưu luyến nhìn màn hình máy tính đang load game.

“Bàn về phim truyền hình và phim điện ảnh.“

Kiều Dĩ Hàng nhất thời nhớ tới trước đây có nói qua phim truyền hình, “Còn có phim điện ảnh¿‘

“Ta đảm bảo, công việc của ngươi sắp tới sẽ rất phong phú.“

Cao Cần nói rất linh.

Công việc của Kiều Dĩ Hàng không chỉ phong phú mà còn khiến hắn sống không bằng chết.

NCC thừa dịp độ ảnh hưởng của hắn tăng lập tức giao cho hắn vai nam chính trong một bộ phim. Mặt khác, hợp xướng “Ma pháp con thuyền Noah” của hắn, Nhan Túc Ngang cùng Phong Á Luân cũng được phát hành thành đĩa đơn, thống trị các bảng xếp hạng, bỏ xa vị trí thứ hai rất nhiều. Bởi vì trong bảng còn có album hắn mới ra nên trong tháng này, thanh thế của Kiều Dĩ Hàng trong làng ca nhạc càng lên như diều gặp gió. Quảng cáo, dẫn chương trình, từ thiện… các loại hoạt động ùn ùn kéo tới khiến mỗi ngày hắn chỉ được ngủ có ba tiếng rưỡi.

Mãi đến một tháng sau, quảng bá cho “Ma pháp con thuyền Noah” dừng lại, phim truyền hình thì vừa đóng vừa quảng cáo. Vất vả lúc trước cũng đủ để cho hắn có thời gian ngủ suốt một ngày một đêm.

Đến ngày thứ hai tỉnh lại, phản ứng đầu tiên của hắn là thay quần áo đến trường quay. Đến khi xuống dưới lầu mua thịt kho cùng sữa đậu nành hắn mới nhớ ra, hôm nay là ngày nghỉ.

Đi dạo một vòng, hắn về nhà mở máy.

Một tháng không động tới, hắn nghĩ máy tính có phần chậm đi.

Tiến nhập trò chơi, không ngoài dự liệu, tin nhắn thiếu chút nữa làm treo máy.

Hắn di chuột xem qua. Hầu như là do Chiến Hồn Vô Cực gửi, dựa theo trình tự có thể thấy tâm tình từ táo bạo tới thâm trầm rồi bất đắc dĩ, cuối cùng lại trở lại táo bạo và lặp lại trình tự như trên.

Ngón tay Kiều Dĩ Hàng di chuột lên xuống. Nên lập tức trả lời hay vờ như không thấy?

Hắn đang nghĩ thì thấy có ánh bạch quang lóe lên bên người Tiểu Thuyền, Chiến Hồn Vô Cực đã vững vàng đứng ở nơi đó.

[phụ cận] Tiểu Thuyền: (o)

[phụ cận] Chiến Hồn Vô Cực: ngươi cuối cùng cũng tới.

Biểu đạt trên màn hình dù sao cũng là hữu hạn.

Tỷ như Kiều Dĩ Hàng có thể nhìn thấy Chiến Hồn Vô Cực mặc một bộ không giáp đỏ đen sáng loáng nhưng không nhìn ra khi hắn đánh chữ thì độ mạnh của lực như muốn đem bàn phím đập thành từng mảnh nhỏ.

[phụ cận] Tiểu Thuyền: ân. Mấy ngày nay thực sự bận quá.

Kiều Dĩ Hàng ngẫm lại vẫn có loại cảm giác thống khổ đến nỗi không nói nổi. Nhưng mệt mỏi hơn nữa là Cao Cần bảo đang vì hắn mà sắp xếp một bộ phim điện ảnh, vì giờ còn chưa chắc chắn nên chưa tuyên bố,

chờ đến lúc thành công sẽ nói sau; mặt khác lại bảo hắn xem nhiều phim kinh điển để học tập diễn xuất. Khó thấy Cao Cần nghiêm túc như vậy, Kiều Dĩ Hàng cũng phải tự cổ vũ, tự động tham gia lớp học diễn xuất của Y Mã — đương nhiên, tần suất đi làm rất thấp là được.

[phụ cận] Chiến Hồn Vô Cực: công việc?

[phụ cận] Tiểu Thuyền: ân.

[phụ cận] Chiến Hồn Vô Cực: ta mang ngươi đi luyện cấp.

[phụ cận] Tiểu Thuyền: chờ một chút, ta muốn luyện kỹ năng chế thuốc trước.

[phụ cận] Chiến Hồn Vô Cực: đi đâu luyện?

[phụ cận] Tiểu Thuyền: đến Mê Hồn Lâm thu thập trước đã.

[phụ cận] Chiến Hồn Vô Cực: tùy ngươi.

Nói xong Chiến Hồn Vô Cực phóng xuất tọa kỵ, lập tức chạy đi.

Kiều Dĩ Hàng lơ đễnh, mau chóng chuẩn bị thảo dược mà chế thuốc thuật nhị cấp cần.

Qua một lúc, Chiến Hồn Vô Cực từ tư trò chuyện chui ra.

[tư trò chuyện] Chiến Hồn Vô Cực: kích kỹ năng phu thê "Hữu duyên thiên lý năng tương ngộ."

[tư trò chuyện] Tiểu Thuyền: a?

Kiều Dĩ Hàng bắt đầu mở khung kỹ năng, tìm được kỹ năng phu thê, thấy "Hữu duyên thiên lý năng tương ngộ", kích vào.

Màn hình lập tức thay đổi. Qua một lúc hắn phát hiện địa điểm giờ đã là Mê Hồn Lâm.

Chiến Hồn Vô Cực cưỡi ngựa đứng bên cạnh Tiểu Thuyền.

[tư trò chuyện] Tiểu Thuyền: (o) thật tân tiến.

Chiến Hồn Vô Cực tổ đội cùng hắn.

[tư trò chuyện] Chiến Hồn Vô Cực: luyện đi.

[tư trò chuyện] Tiểu Thuyền: còn ngươi?

[tư trò chuyện] Chiến Hồn Vô Cực: giúp ngươi thăng cấp, tiện tăng luôn độ thân mật.

[tư trò chuyện] Tiểu Thuyền: độ thân mật là cái gì?

[tư trò chuyện] Chiến Hồn Vô Cực: sử dụng kỹ năng phu thê sẽ tiêu hao độ thân mật. Hai người tổ đội cùng nhau thời gian càng dài, độ thân mật sẽ càng cao.

[tư trò chuyện] Tiểu Thuyền: còn có thứ này a.

[tư trò chuyện] Chiến Hồn Vô Cực: kết hôn cũng cần độ thân mật.

…

Sớm biết trước đã không cùng hắn tổ đội đánh quái thăng cấp. Quả nhiên, thế giới này không có bữa cơm nào là miễn phí.

Kiều Dĩ Hàng biết vậy cũng chẳng làm, hắn chính là vì cọ kinh nghiệm thì cứ cọ thôi.

Thế nhưng nhìn Chiến Hồn Vô Cực thu hồi tọa kỵ bắt đầu đánh quái, hối hận biến thành hổ thẹn. Bỏ đi tuổi tác giới tính, trong game hắn đích xác là một người chồng tẫn trách.

Kiều Dĩ Hàng nhìn một chút rồi bắt đầu thu thập thảo dược.

Bởi thảo dược phân bố rất thưa thớt nên mỗi khi hắn thu thập xong ở một chỗ lại phải tiếp tục đi tới chỗ khác trên bản đồ.

Chiến Hồn Vô Cực không cần hắn nói gì, chỉ cần thấy hắn di chuyển liền tự giác đi theo, phi thường bớt việc.

[tư trò chuyện] Chiến Hồn Vô Cực: xem kèn đồng.

Kiều Dĩ Hàng đang buồn chán, thấy tin này tinh thần nhất thời rung lên cho rằng có cái gì náo nhiệt lập tức hào hứng xem.

[tiểu kèn đồng] giai nhân quyện tú: chúc mừng lão công "Công tử truy hoan" lên tới cấp một trăm, tiếp tục nỗ lực nhé! (ˆ ˆ) sớm lên đến cấp một trăm hai mươi.

Kiều Dĩ Hàng mơ hồ nhận ra mục đích của người kia nhưng giả ngu.

[tư trò chuyện] Tiểu Thuyền: ngươi biết à?

[tư trò chuyện] Chiến Hồn Vô Cực: không biết.

[tư trò chuyện] Chiến Hồn Vô Cực: ta lên cấp một trăm linh ba rồi.

Kiều Dĩ Hàng nhíu mày.

[tư trò chuyện] Tiểu Thuyền: nga. Thu thập cùng chế thuốc của ta lên cấp hai rồi.

…

Chiến Hồn Vô Cực thật lâu không trả lời.

Giữa lúc Kiều Dĩ Hàng cho rằng kẻ kia đang tức giận thì tiểu kèn đồng nhảy ra tin mới —

[tiểu kèn đồng] Chiến Hồn Vô Cực: chúc mừng lão bà Tiểu Thuyền thu thập và chế thuốc lên tới cấp hai (ˆ_ˆ)

31. Chương 31: Di Động Mới (thượng)

[tư trò chuyện] Tiểu Thuyền: -_-|||

[tư trò chuyện] Chiến Hồn Vô Cực: đi, tiếp tục luyện cấp.

[tư trò chuyện] Tiểu Thuyền: …

Nếu trên mặt đất có bẫy mà nguyên bản của Chiến Hồn Vô Cực đang đứng cạnh hắn, Kiều Dĩ Hàng nhất định sẽ đem đối phương chôn xuống nhưng hết lần này đến lần khác biểu hiện của kẻ kia dường như chưa có việc gì xảy ra khiến hắn muốn hỏi cũng không nói được. Giờ hắn chỉ hy vọng những người biết Tiểu Thuyền chưa login. Dù sao cũng là sáng sớm, hẳn sẽ không có nhiều người chơi lắm.

Nhưng kỳ vọng và hiện thực cách nhau đến cả vạn dặm.

[tư trò chuyện] Thủy Tiên hòa thượng: (o) cấp hai rồi sao? Chúc mừng!

[tư trò chuyện] Tiểu Thuyền: o( )o

[tư trò chuyện] Thủy Tiên hòa thượng: sau này dược phải nhờ ngươi, nhớ giảm giá nhé.

[tư trò chuyện] Tiểu Thuyền: ngươi luyện kỹ năng sinh hoạt gì?

[tư trò chuyện] Thủy Tiên hòa thượng: không thể không nói sao?

[tư trò chuyện] Tiểu Thuyền: sẽ không là…

[tư trò chuyện] Thủy Tiên hòa thượng: đồng hành.

[tư trò chuyện] Tiểu Thuyền: vậy sao ngươi không tự chế dược?

[tư trò chuyện] Thủy Tiên hòa thượng: /(T o T)/~~ bởi vì ta không được lên tiểu kèn đồng.

[tư trò chuyện] Tiểu Thuyền: -_-|||

[tư trò chuyện] Thủy Tiên hòa thượng: được rồi, nói cho ngươi một chuyện. Nhưng ngươi nghìn vạn lần đừng để cho người khác biết là ta nói cho ngươi.

Mọi người đều có tính buôn chuyện, Đại Kiều rất hứng thú muốn biết.

[tư trò chuyện] Tiểu Thuyền: chuyện gì?

[tư trò chuyện] Thủy Tiên hòa thượng: nhất là đừng làm cho Chiến Hồn biết.

[tư trò chuyện] Thủy Tiên hòa thượng: những ngày ngươi không ở đây có hai nữ nhân vẫn quấn quít cùng Chiến Hồn luyện cấp.

[tư trò chuyện] Thủy Tiên hòa thượng: /(T o T)/~~ rõ ràng ta mới là người độc thân thuộc danh môn chính phái mà.

[tư trò chuyện] Tiểu Thuyền: …

[tư trò chuyện] Thủy Tiên hòa thượng: nhưng hắn cũng đã nói rõ trên tiểu kèn đồng rằng tâm hắn thuộc về ngươi.

[tư trò chuyện] Tiểu Thuyền: …

Hắn thực sự không muốn cùng loại tiểu hài tử ấu trĩ này yêu đương trên mạng.

Thật vất vả thoát khỏi Thủy Tiên hòa thượng, thế nào lại chạy ra hai nữ nhân?

Kiều Dĩ Hàng thấy đau đầu. Hay là không chơi game nữa mới là chính xác.

[tư trò chuyện] Thủy Tiên hòa thượng: ngươi cũng đừng quá kích động.

[tư trò chuyện] Thủy Tiên hòa thượng:?

[tư trò chuyện] Thủy Tiên hòa thượng: người đâu?

[tư trò chuyện] Tiểu Thuyền: ở đây.

[tư trò chuyện] Thủy Tiên hòa thượng: o(　)o sẽ không phải ngươi đem Chiến Hồn đi PK chứ? Nghìn vạn lần đừng nói cho hắn là ta kể, nếu không ta chết chắc.

[tư trò chuyện] Thủy Tiên hòa thượng: ta ghét đi Đài Luận Võ. /(o)/

~~[tư trò chuyện] Tiểu Thuyền: không có. Ta đang hái thuốc.

[tư trò chuyện] Thủy Tiên hòa thượng: +_+ sao ngươi lạnh lùng vậy?

[tư trò chuyện] Tiểu Thuyền: không đúng sao?

[tư trò chuyện] Tiểu Thuyền: ta cùng Chiến Hồn Vô Cực đều không phải như ngươi nghĩ đâu.

Thủy Tiên hòa thượng đại khái dừng ba phút mới trả lời.

[tư trò chuyện] Thủy Tiên hòa thượng: hắn đối ngươi rất tốt.

Kiều Dĩ Hàng mặc dù nói chuyện thì lạnh lùng nhưng con mắt thì không phút nào rời khỏi màn hình. Thấy câu này, ngón tay đặt ở bàn phím của hắn trở nên trì độn.

[tư trò chuyện] Thủy Tiên hòa thượng: ngươi biết Chiến Hồn ở Mỹ chứ?

[tư trò chuyện] Tiểu Thuyền: ân.

[tư trò chuyện] Thủy Tiên hòa thượng: mấy ngày nay sinh hoạt của hắn thay đổi rất kinh khủng. Gần như hai mươi tư giờ trên ngày hắn đều đợi ngươi.

[tư trò chuyện] Tiểu Thuyền: …

Đem những hành động của Chiến Hồn Vô Cực do Thủy Tiên hòa thượng cùng Suất suất suất thuật lại, hắn khả dĩ tưởng tượng được một tiểu nam hài suốt ngày chỉ quanh quẩn trên mạng.

Nếu hắn nhớ không lầm, Chiến Hồn Vô Cực có nói mình mười chín tuổi.

Một đứa nhóc mười chín tuổi…

Trái tim Kiều Dĩ Hàng hơi co rụt lại. Đột nhiên hắn có ý nghĩ xóa tài khoản, tắt máy, sau đó không bao giờ chơi game nữa.

[tư trò chuyện] Chiến Hồn Vô Cực:?

[tư trò chuyện] Chiến Hồn Vô Cực: sao lại bất động thế?

[tư trò chuyện] Tiểu Thuyền: nga, ta đi lấy nước uống.

[tư trò chuyện] Chiến Hồn Vô Cực: hôm nay không đi làm.

[tư trò chuyện] Tiểu Thuyền: nghỉ nửa ngày.

[tư trò chuyện] Chiến Hồn Vô Cực: buổi chiều còn phải đi làm?

[tư trò chuyện] Tiểu Thuyền: ân.

[tư trò chuyện] Chiến Hồn Vô Cực: cũng tốt.

[tư trò chuyện] Tiểu Thuyền:?

[tư trò chuyện] Chiến Hồn Vô Cực: ta cũng muốn đi ngủ bù.

[tư trò chuyện] Chiến Hồn Vô Cực: buổi tối ngươi sẽ lên chứ?

Kiều Dĩ Hàng vô ý thức đánh ra hai chữ "Không đến".

Có thể vì hai chữ quá cứng ngắc khiến đối phương dừng một lúc rồi mới nói tiếp.

[tư trò chuyện] Chiến Hồn Vô Cực: ngày mai?

[tư trò chuyện] Tiểu Thuyền: có thể.

[tư trò chuyện] Tiểu Thuyền: gần đây công ty bề bộn nhiều việc.

[tư trò chuyện] Chiến Hồn Vô Cực: cho ta số điện thoại di động của ngươi.

Toàn thân Kiều Dĩ Hàng dựng đứng tất cả lỗ chân lông. Trong giây đó toàn bộ hệ thống phòng ngự rung lên.

[tư trò chuyện] Tiểu Thuyền: hả?

Chiêu phòng ngự thứ nhất.

Giả ngu.

[tư trò chuyện] Chiến Hồn Vô Cực: gửi tin nhắn. Chí ít để ta biết ngươi không lên.

[tư trò chuyện] Tiểu Thuyền: mấy ngày nay ngươi đều lên.

[tư trò chuyện] Chiến Hồn Vô Cực: ngươi mất tích hơn một tháng.

[tư trò chuyện] Tiểu Thuyền: bận a.

[tư trò chuyện] Chiến Hồn Vô Cực: đó là tuần trăng mật của chúng ta.

"Phốc."

Nguyên bản định uống nước trấn tĩnh, Kiều Dĩ Hàng lại bị kinh hách lớn hơn nữa.

[tư trò chuyện] Tiểu Thuyền: ngươi nói như thật vậy. -_-|||

[tư trò chuyện] Tiểu Thuyền: game đâu phải hiện thực.

Chiêu phòng ngự thứ hai của Kiều Dĩ Hàng — cường hóa hiện thực, nhược hóa trò chơi.

Uy lực của chiêu này hiển nhiên mạnh hơn chiêu thứ nhất.

Chí ít là tạt một chậu nước rất lớn vào đầu Trương Tri đang hăng hái bừng bừng.

Ngón tay vốn linh hoạt thoáng cái không cử động nữa.

Tiểu Thuyền trên màn hình mặc quần xanh nhạt; váy, tay áo cùng hai dải khăn màu phấn hồng phấp phới trong gió. Đôi mắt to linh động không ngừng nhìn về phía Chiến Hồn Vô Cực nhưng lại như cái gì cũng không lọt vào mắt.

Mặc dù biết sau cái ID Tiểu Thuyền này có thể là một người vừa xấu vừa đen vừa béo nhưng trái tim hắn vẫn không nhịn được cuồng liệt nhảy lên vì từng chữ nàng đánh ra, sau đó đem từng chữ từng chữ đó đọc thầm trong đầu, biến thành một âm thanh trong trẻo như tiếng chuông bạc vang trong tâm trí mà hình ảnh vừa đen vừa béo vừa xấu kia tự động bị hình ảnh Tiểu Thuyền trước mắt hòa tan.

Loại cảm giác này trước đây hắn cũng từng có. Khi có hảo cảm với Lạc Tuyết Vô Âm, hắn cũng có cảm giác vậy. Sau khi thấy ảnh của nàng lại xem webcam hai lần, hình ảnh người thực chậm rãi áp đảo hình tượng trong game. Trong đầu bình thường hiện lên cũng là dung nhan xinh đẹp và dịu dàng của nàng.

Thế nhưng Lạc Tuyết Vô Âm dù sao cũng không thuộc về hắn.

Rõ ràng cùng nhau chơi game nhưng cuối cùng người nàng chọn để kết hôn lại là Thiên Đấu.

Tuy rằng mọi người từ đầu đã nói rõ chỉ là game, Thiên Đấu cũng đã luôn nói mình đã có gia đình nhưng chuyện tình cảm khó có thể ngăn chặn, giống như Thiên Đấu lần trước vô ý hay cố ý nói hết, giống như hắn đối Tiểu Thuyền. Không nói rõ được nàng tốt ở chỗ nào, trông ngốc nghếch hồ đồ dường như ai cũng có thể bắt cóc được nhưng chính hình dạng như vậy khiến hắn một ngày không gặp cũng rất nhớ. Nghĩ có khi nào nàng gặp chuyện gì? Hoặc có khi nào quen bạn trai trong hiện thực rồi không chơi game nữa? Các giả thuyết không ngừng chạy qua chạy lại chọc vào sự kiên trì của hắn.

Trong game, phu thê tựa như gặp dịp thì chơi. Có rất nhiều người chẳng nói chẳng rằng đã vĩnh viễn tiêu thất. Trong một tháng Tiểu Thuyền biến mất, không ngừng có người thì thầm với hắn Tiểu Thuyền không ra gì, kết hôn với hắn chỉ là để lừa trang bị, hắn đều kiên trì im lặng. Bởi hắn tin tưởng vào phán đoán của mình. Tiểu Thuyền từ trước đến giờ luôn khách khí với hắn, tuyệt đối không phải là giả vờ. Nàng từ đầu đến cuối cũng không có ý lừa trang bị hay tiền của hắn. Nếu là thế nàng đã có thể ra tay từ sớm.

Phán đoán của hắn không sai, Tiểu Thuyền đã trở về. Trang bị vẫn như trước kia nhưng hắn nghĩ cự ly giữa bọn họ đã chậm rãi biến xa. Danh hiệu phu thê trong game không khiến khoảng cách gần hơn mà ngược lại như một bức tường ngăn cách, khiến nàng phòng bị trước hắn.

Hắn muốn cải biến tình trạng hiện giờ, bản năng muốn bắt được con người cách hắn cả trăm dặm mà biện pháp hữu hiệu duy nhất là khiến hai người có quan hệ trong hiện thực.

[tư trò chuyện] Chiến Hồn Vô Cực: mấy ngày nay ta đều chờ ngươi đến tận ba bốn giờ sáng.

[tư trò chuyện] Tiểu Thuyền: (o)

[tư trò chuyện] Chiến Hồn Vô Cực: sáng sớm bảy giờ lại tiếp tục chờ.

[tư trò chuyện] Tiểu Thuyền: -_-|||

[tư trò chuyện] Tiểu Thuyền: kỳ thực có một vấn đề ta muốn hỏi từ lâu.

[tư trò chuyện] Tiểu Thuyền: ngươi không phải sinh viên sao? Sao không đến trường?

[tư trò chuyện] Chiến Hồn Vô Cực: trốn học.

[tư trò chuyện] Tiểu Thuyền: …

Bởi hắn trả lời quá thẳng thắn hùng hồn nên Kiều Dĩ Hàng không tìm được khí thế mà phản bác.

[tư trò chuyện] Chiến Hồn Vô Cực: cho ta số điện thoại di động của ngươi. Ta thề không gọi điện chỉ gửi tin nhắn.

[tư trò chuyện] Tiểu Thuyền: (o) thế nhưng điện thoại của ta mới mất hai ngày trước.

[tư trò chuyện] Chiến Hồn Vô Cực: -_-#

[tư trò chuyện] Chiến Hồn Vô Cực: mai đi mua.

[tư trò chuyện] Tiểu Thuyền: ta nghèo.

[tư trò chuyện] Chiến Hồn Vô Cực: ta tặng ngươi.

[tư trò chuyện] Tiểu Thuyền: -_-|||

[tư trò chuyện] Tiểu Thuyền: chờ ta lĩnh lương nhé.

[tư trò chuyện] Chiến Hồn Vô Cực: (^_^)

…

Hắn ghét khuôn mặt tươi cười này.

Tâm tình Kiều Dĩ Hàng cùng nó đối lập.

32. Chương 32: Di Động Mới (trung)

Bộ phim truyền hình đầu tay của Kiều Dĩ Hàng, "Cây hạnh phúc" vừa chiếu đã được khán giả quan tâm. Tỷ suất người xem đương nhiên không thấp hơn nữa danh tiếng cũng không tệ, đối lập với những lời bình luận cho phim điện ảnh trước đây.

Chiêu bài lần này của NCC khá cẩn trọng. "Cây hạnh phúc" chọn kịch bản cũ mà điển hình: Bạch Mã vương tử và công chúa Lọ Lem. Kiều Dĩ Hàng trong phim thể hiện hai loại diễn xuất: đùa giỡn cùng nặng tình. Vest, xe đẹp, biệt thự, hoa viên… nói chung cảnh rất hoa lệ.

Khán giả đều đánh giá phim hay, lời bình trên Internet nhiều như nước triều, nhất trí tán thưởng Kiều Dĩ Hàng vừa đẹp trai lại thâm tình, là nam nhân tuyệt hảo. Trong đó còn có bài bình chọn mười đại vương tử của làng giải trí, Kiều Dĩ Hàng giữa dàn sao điện ảnh oanh oanh liệt liệt giành vị trí thứ sáu, trở thành ca sĩ đẹp trai nhất.

Bởi vì "Cây hạnh phúc" vừa quay vừa chiếu nên tình tiết cũng theo bình luận trên Internet mà không ngừng điều chỉnh.

Tỷ như lúc đầu tạo hình tóc hắn là bù xù nhưng trong một cảnh bơi, tóc ướt nên thẳng ra, khán giả phản ánh tóc hắn như vậy là đẹp nhất nên đạo diễn liền chỉnh lại.

Lại như lúc tham gia vũ hội, hắn mặc áo sơ mi hồng phấn, lễ phục trắng viền bạc khiến mọi người kinh diễm vì vậy cảnh diễn mặc vest của hắn bắt đầu nhiều lên.

Nhưng những biến hóa này cũng không phải biến hóa lớn nhất mà là —

Hắn gây xì-căng-đan.

Đối tượng là nữ diễn viên chính, công chúa phim thần tượng Lam Vũ Tình.

Tin vừa ra ngày đầu tiên, tâm tình hắn không tốt. Ảnh tạp chí này đăng rõ ràng là cảnh trong phim mà rõ ràng là trong một góc còn có hình của camera. Quả thực là lừa gạt người mà.

Hắn tới công ty tìm Cao Cần nói chuyện. Cao Cần thản nhiên: "Chuyện này là bình thường."

Kiều Dĩ Hàng nói: "Ta nhớ kỹ lúc mới gia nhập, ngươi nói với ta trừ phi gặp người yêu định mệnh còn không đừng bao giờ dính xì-căng-đan."

"Có nói." Cao Cần sảng khoái thừa nhận, "Nhưng khi đó chức nghiệp của ngươi là ca sĩ."

"Khác nhau sao¿'

"Đương nhiên. Ngươi không thấy chuyện ngươi và Lam Vũ Tình có tình cảm, rất nhiều người cao hứng sao¿' Cao Cần di chuột, xem thử diễn đàn "Trời cao biển rộng". Từ khi Cổ Chí Thanh mật báo diễn đàn này ghép Phong Á Luân với Mã Thụy, hắn ra tay thanh lý kẻ đặt điều xong liền trở thành một thợ lặn trên này, lúc bình thường nhàn rỗi cũng nên lên diễn đàn xem tin tức.

Kiều Dĩ Hàng tức giận nói: "Nhưng ta không thích."

"Lam Vũ Tình cũng không tệ. Hình tượng cũng rất tốt." Làm nữ diễn viên thần tượng, hình tượng tốt là rất quan trọng. Tuy rằng công việc và đời thực là hai việc khác nhau nhưng khán giả cùng fan đều rất cảm tính, rất dễ lẫn lộn, trừ phi diễn xuất của diễn viên kia quá cao siêu khiến người xem hoàn toàn đầu nhập vào hình tượng mà không nhớ nổi hiện thực hắn là người thế nào.

— Nhan Túc Ngang chính là như thế. Chuyện hắn và Tiểu Bạch bại lộ, hắn vẫn đóng phim tình cảm cùng nữ diễn viên khác như trước. Ngoại trừ những người biết chuyện Nhan Túc Ngang, các khán giả khác đều không có ý kiến gì.

Kiều Dĩ Hàng bóp trán nói: "Ý ta không phải vậy."

"Hay ngươi thích nam nhân¿' Cao Cần khẽ nhíu mày.

Chuyện hắn và Phong Á Luân trong mắt nhiều người cũng không phải là bí mật. Cùng đi tới đi lui một phòng trọ lẽ nào không có ai phát hiện? Chỉ là hắn đã ngầm bịt miệng mà thôi. Có vài tòa soạn đui mù đem sự việc truyền ra ngoài nhưng hành vi của hai người đều có phòng bị lại thêm Phong Á Luân giờ đang ở trạng thái bán thoái ẩn; thỉnh thoảng tuôn ra một lần hắn liền làm quan hệ xã hội, dùng lý do gần đây có kế hoạch mới cần bàn bạc để che giấu. Được một thời gian, tin này thành nhàm, không ra thì thấy ngứa ngáy nhưng ra cũng chẳng tạo được gì.

Kiều Dĩ Hàng lại càng hoảng sợ, "Đùa gì vậy¿' Trong đầu hắn tự dưng nhảy ra hình ảnh của Chiến Hồn Vô Cực. Cao Cần sẽ không thần thông quảng đại tới mức biết chuyện? Hay là Tiểu Chu đã lỡ mồm để lộ thông tin?

Cao Cần thấy sắc mặt hắn mơ hồ biến xanh, nhíu mày nói: "Nói trúng sao¿'

"Đương nhiên không phải." Tâm Kiều Dĩ Hàng bỗng nhiên trấn định. Làm gay trong "Đùa nháo giang hồ" lâu vậy đã khiến khả năng ý thức được nguy cơ cùng nói xạo của hắn tiến bộ nhảy vọt. Chỉ cần không phải bắt kẻ thông dâm tại giường thì có chết cũng không khai! "Đơn giản là ta có tiêu chuẩn của ta."

"Lam Vũ Tình không tốt¿' Cao Cần liếc mắt hỏi.

Là công chúa thần tượng, Lam Vũ Tình muốn thanh thuần có thanh thuần, cần gợi cảm có gợi cảm. Cười đẹp, khóc cũng đẹp. Nếu như nói có khuyết điểm chính là…

Kiều Dĩ Hàng nói liền một hơi: "Ngực nàng quá lớn."

Cao Cần im lặng nhìn hắn một lúc rồi gật đầu nói: "Ta hiểu được."

Kiều Dĩ Hàng có dự cảm không tốt: "Ngươi hiểu cái gì¿'

"Ngươi thích sân bay."

Kỳ thực cũng không phải, chỉ là hắn đối Lam Vũ Tình không có cảm giác mà thôi. Nhưng đã nói đến mức này hắn cũng đành kiên trì tiếp, "Đúng, quá lớn sẽ gây ám ảnh."

Cao Cần nói: "Phi Đằng cũng không tệ." Phi Đằng là nam thứ chính của "Cây hạnh phúc".

Kiều Dĩ Hàng bị shock: "… Ta thực sự không phải đồng tính luyến ái."

"Ta chỉ định tán thán bộ ngực phẳng của Phi Đằng." Cao Cần thấy hắn xoay người chuẩn bị đi, "Đến trường quay¿'

"Đi mua di động." Kiều Dĩ Hàng thuận miệng nói. Việc Chiến Hồn Vô Cực thề tuyệt đối không gọi điện chỉ nhắn tin, để dễ liên lạc rốt cuộc đã đả động hắn. Hắn thỏa hiệp.

“Di động¿‘ Ánh mắt Cao Cần dừng, nhíu mày, “Ngươi bị mất di động¿‘ Thông thường điện thoại của nghệ sĩ này thường có số của nghệ sĩ khác, nếu truyền ra ngoài sẽ rất lớn chuyện. Cái khác không nói, điện thoại Kiều Dĩ Hàng còn có số của Phong Á Luân và Nhan Túc Ngang.

Kiều Dĩ Hàng trong lòng căng thẳng nhưng vẫn thong dong nói: “Không, chỉ là di động của ta công năng quá đơn giản, muốn mua một cái có thể chụp ảnh.“

“Không phải có thứ gọi là máy ảnh sao¿‘

“Có. Nhưng nó không gọi điện được.“

“…“

Cao Cần nheo mắt lại, Kiều Dĩ Hàng trấn định xuất môn.

Ba giờ chiều, đại lý điện thoại không có khách, nhân viên buồn chán ngồi gà gà gật gật.

Kiều Dĩ Hàng đem vành nón áp xuống sau đó chọc chọc người Tiểu Chu, “Nhớ kỹ, mua nhanh vào.“

Tiểu Chu hỏi: “Khoảng bao nhiêu¿‘

“Ít thôi.“

Tiểu Chu nhìn hắn với cặp mắt khác xưa, vui mừng nói: “Cần kiệm là rất tốt.“

Kiều Dĩ Hàng lắc đầu: “Ngươi không hiểu.“

Tiểu Chu mờ mịt nhìn hắn.

“Ta rất nghèo.“

“…“ Tiểu Chu đi vào, Kiều Dĩ Hàng đứng bên ngoài vừa lo lắng vừa giục giã.

Mua di động rất nhanh.

Tiểu Chu tùy tiện chọn một cái giá không cao nhưng công năng đầy đủ.

Kiều Dĩ Hàng thỏa mãn nhìn: “Số là bao nhiêu¿‘

“… Ở đây bán điện thoại không bán sim. Muốn mua sim phải đi chỗ khác.“ Tiểu Chu hồ nghi nhìn hắn. “Chẳng nhẽ là vay nặng lãi, chuẩn bị chạy trốn?

“Tiền không thành vấn đề.“

“…“ Lúc nãy không phải nói là rất nghèo sao? Tiểu Chu đầy bụng nghi ngờ trở lại quầy hàng, mua sim.

“Số là bao nhiêu¿‘ Kiều Dĩ Hàng nhận sim đang muốn lắp vào.

“15*****9999.“

“Số này không phải đẹp quá sao¿‘ Kiều Dĩ Hàng cắn tay.

Tiểu Chu nói: “Không phải ngươi nói tiền không thành vấn đề¿‘

“Thế nhưng ta rất nghèo a.“ Kiều Dĩ Hàng rất phiền não.

“…“

Kiều Dĩ Hàng về nhà, vào game.

Mấy ngày nay hắn vừa lên, Chiến Hồn Vô Cực đã nhảy ra hỏi hắn đã mua điện thoại chưa. Hắn mà nói còn chưa mua sẽ bị đối phương oanh tạc vô cùng thê thảm vậy nên hôm nay hắn chủ động nói trước.

[tư trò chuyện] Tiểu Thuyền: ta mua điện thoại rồi. (*^_^*)

[tư trò chuyện] Chiến Hồn Vô Cực: cho ta số.

[tư trò chuyện] Tiểu Thuyền: 15*****9999.

[tư trò chuyện] Chiến Hồn Vô Cực: thực dễ nhớ.

[tư trò chuyện] Tiểu Thuyền: ân. Bởi vì trúng thưởng.

[tư trò chuyện] Chiến Hồn Vô Cực:?

[tư trò chuyện] Tiểu Thuyền: mua hàng ở siêu thị hơn ba trăm là có thể rút thăm lấy quà. Ta rút trúng nó đấy.

[tư trò chuyện] Chiến Hồn Vô Cực: phần thưởng của siêu thị là sim mà không phải điện thoại?

[tư trò chuyện] Tiểu Thuyền: đúng thế. Ta cũng thấy kỳ quặc. Không có cách nào ta đành mua một cái điện thoại rất tiện dụng về.

[tư trò chuyện] Tiểu Thuyền: ngươi biết mà, ta nghèo. o( )o

[tư trò chuyện] Chiến Hồn Vô Cực: …

[tư trò chuyện] Chiến Hồn Vô Cực: dãy số không tệ.

33. Chương 33: Di Động Mới (hạ)

Hai người lặng lẽ đánh quái thăng cấp.

Kinh qua bao nhiêu lần phối hợp, giờ bọn họ đã ăn ý. Chiến Hồn Vô Cực rất lâu không phải bổ sung hồng mà số lần chết của Tiểu Thuyền cũng ngày càng ít. Tình hình không ngừng tiến triển theo chiều hướng tốt, sự ăn ý khiến hai người còn có thể vừa đánh quái vừa tâm sự.

[đội ngũ]:

Chiến Hồn Vô Cực: bảy giờ tối thứ sáu rảnh chứ?

Tiểu Thuyền: ta muốn xem chương trình ca nhạc.

Chiến Hồn Vô Cực: sao từ trước tới giờ không thấy ngươi nói muốn xem?

Tiểu Thuyền: gần đây tâm tình ta không được tốt.

Chiến Hồn Vô Cực: sao vậy?

Tiểu Thuyền: vì mới mua điện thoại di động.

Tiểu Thuyền: /(T o T)/~~ nghèo a.

Chiến Hồn Vô Cực: -_-||| cái đó và xem chương trình ca nhạc có gì liên quan?

Tiểu Thuyền: ta muốn cảm nhận một chút không khí hạnh phúc của nhân dân toàn quốc a.

Chiến Hồn Vô Cực: …

Chiến Hồn Vô Cực: bảy giờ sẽ có bang chiến.

Chiến Hồn Vô Cực: có thưởng.

Về bang chiến, rất lâu trước đây Kiều Dĩ Hàng cũng có nghe nói nhưng khi đó hắn không quan hệ nhiều, trong game cũng không kết giao bằng hữu vậy nên không quan tâm. Bất quá hiện tại có Chiến Hồn Vô Cực cổ vũ, hắn có chút động tâm.

[đội ngũ]:

Tiểu Thuyền: nói qua xem nào.

Chiến Hồn Vô Cực: chiến đấu cùng bang hội khác, bên thắng sẽ được thưởng.

Tiểu Thuyền: nghe có vẻ rất khó.

Chiến Hồn Vô Cực: ngươi chỉ cần nhớ rõ một điểm là được.

Tiểu Thuyền: (_)?

Chiến Hồn Vô Cực: không nên chết.

Tiểu Thuyền: -_-||| yêu cầu rất cao.

Chiến Hồn Vô Cực: …

Chiến Hồn Vô Cực: vậy ngồi ở một bên đừng để bị phát hiện.

Tiểu Thuyền: còn cách nào đơn giản hơn không?

Chiến Hồn Vô Cực: ta cho ngươi phần thưởng của ta?

Tiểu Thuyền: như vậy có vẻ không được lịch sự lắm. O(_)O

~Chiến Hồn Vô Cực: …

Để tham gia bang chiến, Kiều Dĩ Hàng đành gọi đạo diễn ra nói chuyện riêng, xin đổi cảnh quay ban đêm sang ban ngày.

Đạo diễn rất phiền muộn mà rằng: "Nữ chính ban ngày còn phải đi làm, tan tầm mới có thời gian làm cơm cho ngươi ăn a."

Kiều Dĩ Hàng nói: "Nhưng ban ngày ta cũng cần ăn."

"Ban ngày ngươi có thể đi mua cơm ăn."

Kiều Dĩ Hàng tiếp: "Vạn nhất ban ngày ta quá no, buổi tối không ăn được cơm của nữ chính thì sao¿'

"…" Đạo diễn yên lặng nhìn hắn ba mươi giây, bất đắc dĩ nói, "Nói đi, mấy giờ muốn nghỉ¿' Xin nghỉ thì nói thẳng, đâu cần vòng vo như vậy? Cũng đâu phải không cho nghỉ.

Kiều Dĩ Hàng tỏ vẻ thâm trầm: "Chuyện này, không nên nói cho Cao đổng."

Đạo diễn nhìn hắn, chợt bảo: "Nguyên lai là vậy."

"Ngài quả là người sáng suốt."

Đạo diễn cao hứng bừng bừng rút điện thoại di động ra nói: "Ta gọi cho Cao đổng hỏi hắn nữ chính nên đưa cơm ban ngày hay ban đêm."

"…"

Kiều Dĩ Hàng không đợi đạo diễn bấm số ngay lập tức đưa tay bóp cổ hắn uy hiếp: "Đạo… diễn…"

Đạo diễn một bên giữ khuỷu tay hắn một bên tức giận nói: "Ta còn không có… số di động của Cao đổng."

Kiều Dĩ Hàng buông tay: "Ngài nói sớm chút."

"Bất quá ta có thể hỏi trực tiếp." Đạo diễn chỉ vào người đang đi tới từ cửa vào, "Này."

Kiều Dĩ Hàng vỗ vỗ vai đạo diễn thuận tiện giúp hắn sửa lại cà-vạt, mỉm cười nói: "Lần trước không phải ngài nói quay quá nhanh, có vài cảnh cần quay lại đúng không? Ta nghĩ không có vấn đề gì đâu."

Đạo diễn dùng cánh tay mập mạp chỉnh lại mắt kính, hồ nghi nhìn hắn: "Thật chứ¿'

"Thật." Kiều Dĩ Hàng dùng khóe mắt thoáng nhìn Cao Cần đang đến gần, càng tươi cười thân thiết, "Ta trước nay vẫn nghe ngài nói mà."

"Đại Kiều a." Đạo diễn tha thiết nói.

…

Không nên kêu là Đại Kiều!

Kiều Dĩ Hàng cười đến hai mắt nheo lại, "Ân."

“Ngươi vất vả quan tâm đến diễn xuất thế thực tốt.“

Kiều Dĩ Hàng phản ứng cực nhanh: “Nếu nữ chính là ngài thì tốt rồi.“

Đạo diễn nhìn Lam Vũ Tình yểu điểu thướt tha, lại cúi xuống nhìn bụng bia của chính mình, lặng lẽ lùi lại.

Bộ dạng đắc ý tươi cười của Kiều Dĩ Hàng còn chưa duy trì đến hai giây đã bị vẻ mặt thông cảm của Cao Cần đánh bay.

Cao Cần rất có thâm ý nói: “Ngực đạo diễn đích thực là không lớn.“

“…“

Vô luận quá trình gian khổ thế nào, nói chung kết quả là Kiều Dĩ Hàng cũng tìm được kẽ hở để về sớm ngày thứ sáu.

Từ chối lời mời đi uống của Phi Đằng, hắn ăn cơm tối rồi về nhà vào game.

Còn nửa tiếng nữa là đến bảy giờ, Chiến Hồn Vô Cực bảo hắn đi mua dược.

[tư trò chuyện]:

Chiến Hồn Vô Cực: mua hồng chưa?

Tiểu Thuyền: làm Thần Y Cốc, mua hồng quả thực là hoài nghi độ chuyên nghiệp của ta.

Chiến Hồn Vô Cực: không phải quả thực mà là tuyệt đối.

Tiểu Thuyền: (o) sao ngươi lại nói thẳng vậy?

Tiểu Thuyền: gần đây ta rất ít chết.

Chiến Hồn Vô Cực: bang chiến chết một lần sẽ bị out ra, mất cơ hội đó.

Tiểu Thuyền: …

Tiểu Thuyền: ta đi mua thêm hồng dược nhé?

Lần này đối thủ của Thiên Đạo Hữu Thường là Tuyệt Đại Thiên Long Bang.

Luận thực lực, Thiên Đạo Hữu Thường mạnh hơn đối phương nhưng do yêu cầu của bang chiến rất thấp, chỉ cần thành viên gia nhập trên năm ngày đều có thể tham gia nên trước bang chiến mấy hôm, Tuyệt Đại Thiên Long Bang đã bỏ một số tiền lớn mời khách vãng lai cùng các cao thủ khác không tham gia bang chiến làm viện trợ; vì thế đến khi lâm trận, thực lực hai bên coi như cân bằng.

Thành viên tham gia bang chiến cần lên YY nghe Thiên Đấu chỉ huy.

Trương Tri nhíu mày, khóe miệng lộ ra nụ cười xấu xa. Âm mưu chuẩn bị bao ngày nay cuối cùng đã có thể thực hiện.

[tư trò chuyện]:

Chiến Hồn Vô Cực: lên YY.

Tiểu Thuyền: a?

Chiến Hồn Vô Cực: có YY không? Không có thì cài đi.

Chiến Hồn Vô Cực: nếu không dùng voice chat cũng được.

Tiểu Thuyền: không được a.

Tiểu Thuyền: máy tính ta rất chậm.

Tiểu Thuyền: lúc chơi game, mở trang khác cũng rất khó.

Tiểu Thuyền: hơn nữa ta không có tai nghe.

…

Âm mưu sao có thể phá sản nhanh như vậy.

Trương Tri chưa từ bỏ ý định tiếp tục tấn công.

[tư trò chuyện]:

Chiến Hồn Vô Cực: cho ta địa chỉ, ta mua rồi gửi cho ngươi.

Tiểu Thuyền: mẹ ta nói nghèo cũng phải có khí phách của người nghèo, không thể tùy tiện nhận quà của người khác.

Tiểu Thuyền: không có YY sẽ không thể tham gia bang chiến sao?

Tiểu Thuyền: vậy ta không tham gia cũng được.

…

Trương Tri hết hy vọng.

[tư trò chuyện]:

Chiến Hồn Vô Cực: tham gia đi, nghe ta chỉ huy là được.

Tiểu Thuyền: (o) không phải ta vẫn nghe ngươi chỉ huy sao?

Chiến Hồn Vô Cực: nếu ngươi bị chết ta sẽ chia cho ngươi một nửa phần thưởng.

Tiểu Thuyền: O(_)O~ ân. Nếu ngươi chết ta cũng sẽ chia cho ngươi một nửa.

Chiến Hồn Vô Cực: -_-|||

Thực tế chứng minh, thế giới này thực sự có mồm quạ đen.

Là phó hội trưởng của Thiên Đạo Hữu Thường, Chiến Hồn Vô Cực được đối phương chú ý chiếu cố. Khi bọn chúng đặt ra chiến lược đã xác định hắn cùng Thiên Đấu là mục tiêu số một nên khi tham gia bang chiến không quá mười phút, hắn đã vinh quang ra đi.

Mà Tiểu Thuyền do không mấy nổi, ít người biết, tên lại ngắn nên không bị phát hiện, kỳ tích gắng gượng được tới cuối nên được thưởng một đống đồ chia cho hắn.

Trương Tri thấy Tiểu Thuyền gửi khung giao dịch rốt cuộc cũng biết cảm giác muốn chui xuống đất là như thế nào…

Kiều Dĩ Hàng tưởng tượng ra sắc mặt của Chiến Hồn Vô Cực lúc này mà cười đau cả bụng nhưng biểu hiện của Tiểu Thuyền lại thập phần bình tĩnh và vô tội.

[tư trò chuyện]:

Tiểu Thuyền: Huyền Thiết vô dụng với ta, cho ngươi tất đó.

Tiểu Thuyền: để công bằng…, phần ta thêm một viên Hồng Tinh Thạch vụn nha.

Chiến Hồn Vô Cực: vụn Hồng Tinh Thạch để cho ta đi. Ta tìm người nấu nó thành đá hoàn chỉnh.

Tiểu Thuyền: được.

Tiểu Thuyền: có một viên Hoa Hồ Điệp dịch dung đan, ngươi lấy không?

Chiến Hồn Vô Cực: không.

Tiểu Thuyền: vậy thêm phần ngươi một kim.

Chiến Hồn Vô Cực: -_-|||

Chiến Hồn Vô Cực: được rồi, còn lại ngươi tự dùng đi.

Tiểu Thuyền: không được, đây là của chúng ta mà.

…

Thực kỳ dị, năm chữ "đây là của chúng ta" ngắn ngủn vậy lại khiến tâm tình Trương Tri từ xấu hổ phiền muộn bình phục trở lại.

Nhìn Tiểu Thuyền vừa lải nhải ở [tư trò chuyện] vừa liên tục gửi đồ cho hắn thật giống một thê tử mới cưới đang bắt đầu chăm lo việc nhà, luống cuống tay chân không biết làm sao.

Tâm tình Trương Tri bay lên cực đại.

[tư trò chuyện]:

Chiến Hồn Vô Cực: đồ cưới của ngươi ta nhận. Ngươi muốn sính lễ gì?

…

Tâm trạng Kiều Dĩ Hàng đang hào hứng chia đồ trong chốc lát rớt xuống đáy vực.

34. Chương 34: Đại Đạo Diễn (thượng)

Kiều Dĩ Hàng liều mạng cự tuyệt.

Trương Tri nói mãi không thấy có kết quả liền nổi giận.

Tiểu kèn đồng long trọng đăng tin.

[tiểu kèn đồng] Chiến Hồn Vô Cực: Tiểu Thuyền lão bà, mau nghĩ xem muốn cái gì làm sính lễ!

[tư trò chuyện]:

Tiểu Thuyền: …

Tiểu Thuyền: ngươi

Chiến Hồn Vô Cực: ta có thể gửi tin cả đêm.

Chiến Hồn Vô Cực: hay ngươi thích câu khác?

Tiểu Thuyền: …

Không cần nói, Kiều Dĩ Hàng cũng có thể tưởng tượng câu khác là câu gì.

Tiểu Thuyền: ta sẽ suy nghĩ.

Chiến Hồn Vô Cực:

Suất suất suất cùng Thủy Tiên hòa thượng thông báo tin gọi người mọc lên như nấm, nhanh đến mức hắn thấy dường như bọn họ chuyên môn theo dõi tiểu kèn đồng.

Dùng một đống emoticon gửi cho đến lúc không tránh được nữa, hắn tạm biệt Chiến Hồn Vô Cực rồi logout.

Mặc dù đã phát tiết bớt phiền muộn ở chỗ bọn Suất suất suất nhưng tâm tình thỏa mãn lúc trước đã bị phá tan tành.

Hắn phiền muộn đi tắm rồi nằm trên giường lật qua lật lại một tiếng đồng hồ bỗng nhiên phát hiện, từ lúc ly khai trò chơi, thứ hắn nghĩ cư nhiên là —

Đến tột cùng là muốn tọa kỵ hay là đổi sủng vật khác thay thế "Kỳ thực là trư".

….

Xét thấy thứ sáu đã kết thúc công việc trước thời gian, cuối tuần Kiều Dĩ Hàng đáp lễ chủ động tăng ca, quay lại những cảnh đạo diễn thấy chưa đạt.

Đạo diễn cầu còn không được. Bận tới một giờ sáng mà khí thế trên trường quay vẫn ngất trời.

Kiều Dĩ Hàng hận không thể đem mắt đóng lại, u oán nhìn đạo diễn: "Đạo diễn, mặt trời sắp lên rồi."

Đạo diễn đang cao hứng chỉ đạo, nghe vậy chẳng chút nghĩ ngợi đáp lại: "Vừa vặn có thể quay cảnh ngươi đuổi theo Phi Đằng."

Kiều Dĩ Hàng chút nữa không thở nổi, "Đạo diễn, ta cũng là do cha mẹ sinh ra."

Đạo diễn quay đầu dùng ánh mắt quỷ dị chăm chú nhìn hắn một hồi lâu rồi nói: "Ai không phải do cha mẹ sinh vậy?"

"…" Kiều Dĩ Hàng thất bại đành gửi tin nhắn cầu cứu Cao Cần.

Cao Cần nhận được tin một lúc lâu sau mới trả lời: có thể kề cận nữ diễn viên ngực nhỏ trong tâm tưởng của ngươi những 24 tiếng, ngươi hẳn đã thấy đủ.

"F*ck!" Cơn buồn ngủ lên tới cực điểm cộng với tin nhắn từ Cao Cần rốt cuộc làm đứt nốt tia kiên nhẫn cuối cùng của Kiều Dĩ Hàng. Hắn nổi giận đứng lên, lao về phía đạo diễn chuẩn bị rít gào vào mặt hắn: "Mặc kệ ngươi có cho hay không, lão tử muốn nghỉ! Lập tức muốn nghỉ!"

Thế nhưng hắn còn chưa vọt được tới nơi, ngón tay vừa mới giơ lên, một màn bi kịch đã xuất hiện —

Chân hắn trượt, cả người ngã về phía sau…

Tại thời khắc mấu chốt, Kiều Dĩ Hàng phát huy đầy đủ tiềm năng của con người khi gặp nguy cấp. Hắn vô ý thức lấy tay chống đỡ toàn bộ trọng lượng cơ thể.

Rắc.

Một âm thanh thật giòn vang lên.

Kiều Dĩ Hàng ngã xuống, không động đậy.

Mọi người ngơ ngác tại chỗ. Mệt mỏi quá độ khiến tế bào não của họ có chút kẹt.

"Đại Kiều!" Đạo diễn là người đầu tiên phản ứng, chạy vọt tới.

Những người khác như mới tỉnh mộng, vội lao theo.

Rất nhanh thân ảnh Kiều Dĩ Hàng bị che lấp.

Đạo diễn nổi giận: "Các ngươi tránh ra! Ta không thấy Đại Kiều ở chỗ nào!"

Mọi người hoang mang rối loạn mà huých đẩy nhau tản ra, đem vị trí trung gian lưu lại cho đạo diễn.

Cứ như vậy, tình hình được xem xét rõ ràng.

Chỉ thấy hai chân Kiều Dĩ Hàng mở ra, tay trái thống khổ ôm tay phải. Mà đạo diễn đứng ở chỗ giữa hai chân Kiều Dĩ Hàng, vẻ mặt phẫn nộ — hình ảnh thế nào mà khiến người ta liên tưởng.

May là đạo diễn cũng đứng đó nên xem cũng không được rõ, không có nhiều liên tưởng lắm.

Ông rất tự nhiên muốn cúi xuống đỡ Kiều Dĩ Hàng nhưng lại bị đối phương lớn tiếng quát: "Không được động đây!"

Động tác của đạo diễn nhất thời ngừng giữa không trung.

Kiều Dĩ Hàng từng chút từng chút dựa vào sức mình đứng lên. Trên trán ứa ra mồ hôi lạnh, đôi môi hơi trắng bệch, thở hổn hển nói: "Đi gọi xe cứu thương. Tay ta bị trật khớp."

Đạo diễn cả kinh, con ngươi thiếu chút nữa lọt ra ngoài.

Người vây xem lúc này mới bắt đầu phản ứng. Người chạy đi gọi điện thoại, người thì tản ra lấy lối…

Tiểu Chu đang lười nhác ngủ gà gật ở tầng trệt cũng chạy vội tới. Một bên nàng nhìn Kiều Dĩ Hàng đau đến mức không nói được, một bên gọi điện cho Cao Cần.

Hơn mười phút sau, xe cứu thương tới.

Kiều Dĩ Hàng được đám người đỡ lên xe, Tiểu Chu đi theo.

Tới bệnh viện, bác sĩ cấp cứu lạnh lùng nhìn một chút rồi thuần thục giúp hắn nắn lại cánh tay và cho về.

Trên hành lang bệnh viện, Kiều Dĩ Hàng vừa đi vừa phiền muộn nhìn xuống cánh tay cố định của mình. May là khoa cấp cứu ít người nên không ai chú ý đến hắn.

Hắn hiện tại không mệt nhọc nhưng hiển nhiên không thể đóng tiếp. Nghĩ không dưng lại ngã một cú vô cùng đau đớn, hắn thấy rất oan uổng.

Tiểu Chu như cảm thấy được tâm tình không tốt của hắn nên an ủi: "Không sao a, rất nhanh sẽ khỏi thôi."

Lời an ủi như vậy hiển nhiên chẳng có hiệu quả gì nên Tiểu Chu rất nhanh bồi thêm một câu an ủi… loại khác, "Cao đổng nói tay ngươi vừa bị thương nên cho nghỉ một tuần."

Kiều Dĩ Hàng nhìn nàng.

Trong ba giây ngắn ngủi, đôi mắt ảm đạm đột nhiên phát quang.

"Đi mau."

Ngày nghỉ đột xuất đã khiến tâm tình Kiều Dĩ Hàng đột khởi.

Tuy tay bị cố định rất khó chịu, tuy vùng da bị băng rất ngứa, tuy thiếu ngủ… nhưng ngày hôm sau không có đồng hồ báo thức quấy rầy, khi tỉnh lại hắn có cảm giác như Tái ông mất ngựa.

Khoan thai ăn xong bữa sáng giản dị, hắn đăng nhập vào game.

Thấy ID Tiểu Thuyền sáng lên, Trương Tri kích hụt nút logout, di chuột, trở lại.

[tư trò chuyện]:

Chiến Hồn Vô Cực: sao lại login lúc này thế?

Tiểu Thuyền: ông chủ có việc, nghỉ một tuần.

…

Bởi vì chỉ có một tay nên tốc độ đánh chữ của Kiều Dĩ Hàng rất chậm.

Chiến Hồn Vô Cực:?

Tiểu Thuyền: Ông chủ kết hôn, đi hưởng tuần trăng mật nên chúng ta được nghỉ đột xuất.

Chiến Hồn Vô Cực: cái công ty không tốt của ngươi cư nhiên còn có phúc lợi loại này? -_-|||

…

Đương nhiên, bởi vì là hắn nghĩ ra.

Kiều Dĩ Hàng vừa gõ khuôn mặt cười vừa nghĩ: nếu như Cao Cần kết hôn chắc sẽ bắt cả công ty tăng ca một tháng để chúc mừng. Nguyên nhân là để người kia có thể dọn đến căn hộ của hắn sống.

[tư trò chuyện]:

Chiến Hồn Vô Cực: đang làm gì vậy? Sao trả lời chậm thế?

Tiểu Thuyền: máy rất chậm.

Tiểu Thuyền: không phải bình thường ngươi mười giờ logout sao? Còn chưa xuống đi?

Chiến Hồn Vô Cực: có vài việc nên ở lại.

Tiểu Thuyền: nga.

Chiến Hồn Vô Cực: luyện thu thập chứ?

Tiểu Thuyền: hảo.

Rất nhanh bên Tiểu Thuyền xuất hiện một người mặc hồng hắc chiến giáp, uy phong lẫm liệt.

Hai người cùng nhau đi đến Thần Y Cốc.

[tư trò chuyện]:

Chiến Hồn Vô Cực: ta biết sính lễ nên đưa cái gì rồi.

Tiểu Thuyền:?

Chiến Hồn Vô Cực: tọa kỵ.

Tiểu Thuyền: (o)

Tiểu Thuyền: ta nghĩ không cần sính lễ.

Chiến Hồn Vô Cực: thích màu gì?

Tiểu Thuyền: màu trắng.

Tiểu Thuyền: không cần a.

Chiến Hồn Vô Cực:?

Tiểu Thuyền: nếu không ngươi trả lại mấy thứ ta đưa ngươi là được?

Chiến Hồn Vô Cực: (#) không được! Đó là đồ cưới.

Chiến Hồn Vô Cực: hay là ngươi thích tiểu kèn đồng?

Tiểu Thuyền: …

Chiến Hồn Vô Cực: ta đi nói trên tiểu kèn đồng.

Tiểu Thuyền: chờ chút.

Tiểu Thuyền: thế màu đỏ?

Chiến Hồn Vô Cực: ngươi nghĩ màu đỏ cùng màu đen hợp sao?

…

Bộ giáp trên người hắn không phải cũng là hai màu đỏ – đen sao? Đâu thấy hắn nói không hợp.

Kiều Dĩ Hàng oán thầm. Chẳng qua là bắt người tay ngắn, cắn người miệng mềm, hắn đành nuốt cơn giận xuống.

[tư trò chuyện]:

Tiểu Thuyền: ngươi nói xem?

Chiến Hồn Vô Cực: đương nhiên là màu đen.

Tin vừa đến, khung giao dịch liền hiện ra.

…

Nếu đã chuẩn bị sẵn thì còn hỏi làm gì?

Kiều Dĩ Hàng kích xác định, hắc mã liền nhảy tới bao vật phẩm.

Chiến Hồn Vô Cực: học cưỡi ngựa trước.

Tiểu Thuyền: cưỡi ngựa?

Chiến Hồn Vô Cực: -_-||| ta chỉ cho ngươi. Ở trong chỗ bao vật phẩm ấy.

Tiểu Thuyền: nga.

Kiều Dĩ Hàng tìm kiếm trong đó quả nhiên thấy một quyển sách dạy cưỡi ngựa. Hắn một bên kích học tập một bên tính toán trong đầu: tọa kỵ là dùng nguyên bảo mua tới, dù không đắt lắm nhưng cũng là tiền thật. Nhưng một người nghèo như hắn biết lấy gì đáp lễ đây?

35. Chương 35: Đại Đạo Diễn (trung)

Điện thoại di động bỗng rung lên khiến Kiều Dĩ Hàng giật mình. Hắn liếc mắt. Là số của Cao Cần.

Hắn tắt loa sau đó giả vờ hữu khí vô lực nhận điện thoại.

Giọng Cao Cần thần thanh khí sảng vang từ đầu dây bên kia, "Chuẩn bị đi, mười phút nữa ta đến."

"A¿' Đến? Từng dây thần kinh của Kiều Dĩ Hàng đều run lên, "Giờ ta có muốn mời khách cũng không thể xuống bếp được."

Cao Cần nói: "Yên tâm, trước khi ta chán ghét nhân thế thì ngươi sẽ không phải phiền não vì việc này."

"… Vậy ý ngài là¿'

"Chút nữa tới trường quay."

Kiều Dĩ Hàng cảm thấy đau đầu, "Trường quay? Có điều tay ta…"

"Đạo diễn đã kêu biên kịch sửa lại kịch bản rồi."

"Vậy nên¿'

"Vậy nên tay của Cô Duẫn Hạo cũng không cẩn thận mà bị trật khớp." Cô Duẫn Hạo là tên nam chính của "Cây hạnh phúc".

Đối với năng lực thích ứng đến cực đại của đạo diễn Kiều Dĩ Hàng không còn phản ứng gì ngoài há hốc mồm.

"Còn tám phút." Cao Cần lười biếng nói.

Ba.

Kiều Dĩ Hàng dập điện thoại.

[tư trò chuyện]

Tiểu Thuyền: ta phải đi làm rồi.

Chiến Hồn Vô Cực:?

Chiến Hồn Vô Cực: không phải là được nghỉ sao?

Tiểu Thuyền: bạn gái đào hôn.

Tiểu Thuyền: của ông chủ.

Chiến Hồn Vô Cực: -_-|||

Tiểu Thuyền: vậy nên tâm tình ổng hiện giờ rất không tốt, nhân viên phải lập tức đi làm.

Chiến Hồn Vô Cực: …

Kiều Dĩ Hàng cũng chẳng quan tâm lý do mình bịa có kỳ quặc, có ngu ngốc thế nào liền lập tức logout. Thực ra nhân sinh kỳ quặc là chuyện thường. Chuyện trật khớp tay mà vẫn phải đóng phim cũng là mới nghe lần đầu.

Tám phút đối với người bình thường đừng nói thay quần áo, tắm cũng dư dả nhưng Kiều Dĩ Hàng không phải người bình thường. Hiện giờ hắn đang là người tàn tật, việc đó tưởng như lấy mạng của hắn vậy. Từ đêm qua hắn đã nghĩ, không cử động được một cánh tay mà vẫn thay quần áo tốt quả thực là một nghệ thuật.

Chờ tiếng chuông di động vang lên lần nữa thì vừa vặn tám phút ba mươi giây.

Hắn chỉnh lại trang phục, thở phào nhẹ nhõm tiếp điện thoại.

Cao Cần nói: “Xuống lầu.“

Sớm biết là không lên thì hắn đã chẳng gấp đến vậy.

Kiều Dĩ Hàng lúc này mới nhớ lại cái lý do ly kỳ hắn nói với Chiến Hồn Vô Cực. Hay là… lần sau login nên ba hoa thêm tỷ như bạn gái ông chủ kỳ thực có mối tình đầu là một người bạn thanh mai trúc mã nhưng vì áp lực từ gia đình… Chí ít nghe đỡ ngu ngốc.

Xuống lầu thì không thấy chiếc Ferrari Cao Cần hay lái đâu mà là một chiếc Rover Land lạ.

Hắn hơi giật mình. Mở cửa sau, người ngồi trong càng khiến hắn giật mình hơn nữa.

“Liên Giác Tu…“ Kiều Dĩ Hàng nói xong mới nhận ra gọi thẳng tên người khác như vậy có chút bất lễ liền thêm vào một câu, “Đại Đạo¿‘

Cao Cần nói: “Ta cũng hiểu hắn hẳn là bị đả đảo.“

Nhan Túc Ngang nói: “Ta nghe là đạo tặc.“

Mặt Kiều Dĩ Hàng biến thành chữ bước lên xe.

Liên Giác Tu vỗ vỗ vai hắn, cười tủm tỉm: “Không cần câu nệ. Ta là người rất hiền hòa.“

Nhan Túc Ngang chen vào: “Ngươi nói thế mà không thấy lương tâm bất an sao¿‘

“Ta với ngươi hợp tác nhiều năm như vậy chưa bao giờ thấy lương tâm bất an. Nói thế có gì khiến lương tâm bất an¿‘

“Ta rút lại lời lúc nãy.“ Nhan Túc Ngang nói, “Ta đáng ra nên hỏi ngươi có lương tâm hay không mới đúng.“

Cao Cần nhìn thấy Kiều Dĩ Hàng vẻ mặt mờ mịt, giải thích cho hắn: “Đạo diễn phim mới của ngươi là hắn.“

Kiều Dĩ Hàng kinh ngạc.

Liên Giác Tu tuyệt đối là đạo diễn số một trong nước; hơn nữa mấy năm nay hắn tập trung phát triển sự nghiệp ở nước ngoài. Có thể nói, trong số những đạo diễn trong nước, hắn là người có danh tiếng nhất trên thế giới. Hắn cùng Nhan Túc Ngang vốn nổi danh là cặp hợp tác bạch kim. Chỉ cần là phim của bọn họ thì không cần lo doanh thu phòng vé cùng giải thưởng. Lẽ nào nam diễn viên chính lần này là Nhan Túc Ngang?

Tựa hồ nhìn ra suy nghĩ của hắn, Cao Cần nói: “Đúng thế. Bất quá ngươi là nam thứ ba.“

Liên Giác Tu chen vào: “Nam thứ ba trên danh nghĩa thôi. Ta đảm bảo số cảnh của ngươi sẽ bằng Nhan Túc Ngang cùng Phong Á Luân.“

Nhan Túc Ngang cười lạnh: “Làm nền chứ gì¿‘

Khí thế của Liên Giác Tu nhất thời trầm xuống, “Chuyện đó ngươi còn muốn ghi hận bao lâu nữa¿‘

Hồi đó, Liên Giác Tu mới chỉ là tay mơ còn Nhan Túc Ngang đã là ca sĩ có chút danh tiếng. Một ngày, Liên Giác Tu tìm hắn nói cái gì mà mong muốn hắn đến làm khách mời. Hắn không hiểu rõ nên nhận lời cuối cùng phát hiện ra mời hắn thực ra là để làm nền, đứng cùng với đạo cụ. Nguyên nhân là do kinh phí làm phim ít, không đủ để mời sao lớn nhưng bên đầu tư lại đòi phải luôn có mặt sao đang nổi. Vậy nên mới mời hắn.

“Cái này phải xem ngươi sống bao lâu.“ Nhan Túc Ngang nói.

Liên Giác Tu sờ sờ mũi: “Sau đó không phải ta đã cho ngươi đóng vai chính đó sao¿‘

“Ngươi còn nhớ rõ lần đầu tiên nhìn ta ngươi đã nói gì không¿‘

Liên Giác Tu nhìn đèn giao thông, “Không nhớ rõ.“

“Lớn được như ngươi chắc mệt nhọc trắc trở lắm.“ Nhan Túc Ngang dằn mạnh từng chữ.

“…“ Liên Giác Tu yếu ớt phản bác lại, “Đó là ta khen ngươi anh tuấn a.“

“Những lời khen đó vẫn thúc giục ta đến tận bây giờ.“

Liên Giác Tu thấy Kiều Dĩ Hàng vẫn nhìn hắn, nghi hoặc hỏi: “Sao thế¿‘

Kiều Dĩ Hàng nói: “Không có gì. Ta chỉ nghĩ xem trưởng thành như ta là mệt nhọc trắc trở hay không trắc trở¿‘

Liên Giác Tu đáp: “Ngươi nên tự hỏi mình, đến tột cùng là ngươi muốn trắc trở hay muốn không trắc trở¿‘

Kiều Dĩ Hàng suy nghĩ một chút rồi nói: “Coi như ta chưa hỏi.“

Nói chuyện mấy tào lao trên đường như vậy khiến quan hệ giữa Kiều Dĩ Hàng và Liên Giác Tu thân thiết thêm không ít. Hơn nữa từ lời nói của bọn hắn, hắn cũng hiểu được phần nào phong cách quay phim của Liên Giác Tu. Bởi vì… hiểu nên sau khi xuống xe, hắn len lén nói với Cao Cần: “Ta có thể không đóng phim không¿‘

Cao Cần nói: “Có thể.“

Kiều Dĩ Hàng vừa nhìn biểu tình của hắn biết ngay hắn còn có câu sau vậy nên thay hắn nói tiếp: “Thế nhưng…“

“Thế nhưng ta sẽ giúp ngươi nhận ba bộ phim truyền hình cùng tăng cường chụp để ảnh quảng bá.“

“Ba bộ¿‘ Kiều Dĩ Hàng thừa thông minh để hiểu sẽ là tình cảnh gì.

Cao Cần lý giải: “Rất có thể dù tứ chi ngươi đều gãy cũng bị dựng lên đóng tiếp.“

…

Kiều Dĩ Hàng chân thành nói: “Ta nghĩ ta có thể hợp tác cùng đạo diễn Liên Giác Tu mà thấy vinh hạnh tự đáy lòng.“

Kịch bản “Cây hạnh phúc“ quả nhiên được sửa lại.

Vì nữ chính bỏ đi mà Cô Duẫn Hạo thất hồn lạc phách, không cẩn thận bị ngã cầu thang gãy tay. Nữ chính nghe tin liền chạy vội tới, chướng ngại giữa hai người tiêu tan.

Cảnh này đóng rất đơn giản. Kiểu một bên yêu tới yêu lui một bên giả vờ lạnh lùng đùa giỡn chính là sở trường của Kiều Dĩ Hàng. Nhưng do có Liên Giác Tu cùng Nhan Túc Ngang tới tham quan nên cả trường quay như chìm trong khí áp thấp.

Tiếng đạo diễn quát có thể dùng từ ôn nhu để hình dung, dường như thành kẻ trộm vậy.

Lăn lộn hơn hai tiếng, đạo diễn tuyên bố ăn trưa nửa tiếng rồi quay tiếp.

Kiều Dĩ Hàng cố định lại cánh tay rồi đi tới chỗ nghỉ ăn cơm hộp Tiểu Chu đưa. Nhan Túc Ngang chờ hắn đã ăn xong, bắt đầu uống trà mới nói: “Nghĩ ra kịch bản rồi chứ¿‘

Liên Giác Tu sờ cằm, nhìn Kiều Dĩ Hàng: “Ngươi muốn diễn vai có tính cách gì¿‘

Kiều Dĩ Hàng chút nữa đánh rơi hộp cơm, trong đầu không hiểu sao hiện lên hình ảnh Tiểu Thuyền.

Liên Giác Tu thấy hắn do dự, lại bảo: “Đây là lần đầu tiên chúng ta hợp tác nên ta mong ngươi có thể diễn vai ngươi muốn. Kịch bản còn chưa viết nên ngươi có thể bày tỏ nguyện vọng.“

Kiều Dĩ Hàng nói: “Khỏe mạnh xán lạn, lòng dạ thẳng thắn, quang minh lỗi lạc.“

Liên Giác Tu nhìn hắn, chậm rãi gật đầu.

Nhan Túc Ngang lắc đầu.

Kiều Dĩ Hàng không hiểu.

Liên Giác Tu cười nói: “Một người mang bí mật không thể nói với người khác, chỉ có thể không ngừng tạo vỏ bọc… Cho đến cuối cùng mới bộc lộ tình cảm. Thế nào¿‘

…

Sao nghe hoàn toàn tương phản với những gì hắn vừa mô tả?

Hơn nữa, vì sao cái vai kia nghe kỹ lại giống như…

Kiều Dĩ Hàng không còn gì để nói.

Liên Giác Tu nhún vai: "Ta là đạo diễn, ngươi là diễn viên vậy nên đương nhiên muốn để ngươi diễn vai ngươi không muốn diễn nhất nhằm thể hiện tài năng của ta và ngươi."

Nhan Túc Ngang nói: "Ngươi không cảm thấy đem phông nền trắng tự nhuộm thành đen có thể thể hiện tài năng của ngươi¿'

"Ta không cướp bát cơm của ảo thuật gia."

Dù sao cũng nhờ đoạn nói chuyện này mà… tên phim mới đã được định ra —

"Hắc bạch chi gian".

36. Chương 36: Đại Đạo Diễn (hạ)

Xác định xong vai của Kiều Dĩ Hàng, Liên Giác Tu cùng Nhan Túc Ngang liền rời đi.

Nhị vị tôn phật đi khỏi, cả trường quay như được rẽ mây thấy mặt trời, ánh sáng đã trở lại với mặt đất. Tất cả mọi người không kìm nén được nữa mà vui vẻ ra mặt như được mùa đến nơi. Các cảnh quay tiếp theo càng thêm mượt mà ngoài ý muốn, ngay cả các cảnh NG cũng không cản được sự sung sướng ấy. Nguyên bản vốn định quay đến mười giờ nhưng hơn tám giờ đã xong.

Kiều Dĩ Hàng ra khỏi trường quay, đang chờ xe đến đón thì bị đèn flash làm cho chói mắt.

Một ký giả liều mạng lao lên hét lớn: "Đại Kiều! Tay ngươi vì đóng phim mà bị gãy đúng không¿'

"…"

Ai nói gãy tay? Kiều Dĩ Hàng cố kìm nén cơn tức.

"Đại Kiều! Có phải vì ngươi muốn làm anh hùng cứu mỹ nhân, cứu Lam Vũ Tình nên tay ngươi mới bị thương¿'

"…"

Ngươi không nên làm ký giả, nên đổi nghề làm tác gia đi. Chuyện kịch như vậy cũng nghĩ ra. Kiều Dĩ Hàng thở dài.

"Đại Kiều. Nghe nói đạo diễn cho thêm cảnh đánh võ vào nên ngươi mới bị thương? Vậy sau này ngươi có định làm võ sư không¿'

"…"

Cái gì mà võ sư? Nếu thực cũng phải làm đệ tử phái Vũ Đương.

Kiều Dĩ Hàng tiếp tục oán thầm trong bụng.

Sự im lặng của hắn càng khiến các phóng viên kích động, không ngừng lao lên. Kiều Dĩ Hàng cũng bị xô phải lui về sau mấy bước, chỉ có thể liều mạng dùng tay trái bảo vệ tay phải bị thương nhưng dù lui thế nào cũng không tránh được mấy cú huých vai.

"Úc." Hắn kêu lên đau đớn, đầu cúi xuống, cố gắng không kêu nhưng vẫn không nhịn được.

Giữa lúc ngàn cân treo sợi tóc như thế, xe rút cuộc cũng tới. Tiểu Chu chui ra, linh hoạt xuyên qua đám ký giả sau đó cùng hai người trợ thủ lấy hết sức bình sinh đẩy ký giả ra, hộ tống Kiều Dĩ Hàng lên xe.

"Kiều Dĩ Hàng, ít nhất cũng phải nói một câu chứ¡' Ký giả nổi giận.

Hắn giận, Kiều Dĩ Hàng còn giận hơn. Ngươi sủa cái gì, không thấy được hắn là người tàn tật sao? Không quan tâm còn chưa tính lại còn đang tâm hãm hại! Kiều Dĩ Hàng bỗng quay đầu lại, ánh mắt cực kỳ sắc bén nhìn chằm chằm vào ký giả, từng lời rít ra từ kẽ răng: "Ta.Yêu.Ngươi¡‘

"…"

Quả nhiên làm hết thảy mọi người đông cứng.

Ngay cả tài xế cũng quên lái xe, chỉ ngây ra nhìn hắn qua kính chiếu hậu.

Nói xong, tâm tình Kiều Dĩ Hàng tốt hơn rất nhiều, đối với mọi người đang kinh hoàng tột độ, trấn định nói: "Xuất phát thôi."

Tài xế như bừng tỉnh từ trong mộng, trước sự công kích điên cuồng của ký giả, nhấn chân ga vọt đi.

Sự thực chứng minh, quan hệ của Cao Cần trong làng giải trí không chỗ nào không có.

Kiều Dĩ Hàng vừa "tuyên bố tình yêu" được hai phút, "lời hỏi thăm ân cần" của Cao Cần đã truy tới.

"Lúc nào cho ta ăn bánh kẹo đây¿‘ – lời dạo đầu hết sức hòa ái dễ gần.

Đạt được công phu như lúc này, Kiều Dĩ Hàng tỉnh táo lại, "Ta không có phát hỏa."

"Đúng vậy. Ngươi phát điện."

Kiều Dĩ Hàng nghe ra Cao Cần tựa hồ cũng không mất hứng, thả lỏng thân thể đổi sang tư thế thoải mái hơn: "Chí ít ta đâu có chửi bới linh tinh."

"Chỉ là không biết giữ mồm." Cao Cần chẳng cần phải có mặt cũng biết khi nói ba chữ này khuôn mặt Kiều Dĩ Hàng tuyệt đối đang hiện ra ba chữ khác.

Kiều Dĩ Hàng nói: "Cho nên¿‘

"Cho nên ngươi định giải thích với giới truyền thông thế nào về chuyện tình lần này¿‘ Cao Cần dừng một chút rồi bổ sung, "Theo ta biết thì ký giả kia đích thực là ngực phẳng."

…

Kiều Dĩ Hàng có thể tưởng tượng được, trong tương lai, danh hiệu "Người thích ngực phẳng" sẽ không ngừng xuất hiện trong cuộc đời hắn, thậm chí có khi còn được khắc trên bia mộ. Nếu Cao Cần còn tiếp tục nhớ.

"Đại Kiều¡‘

Đầu kia đột nhiên truyền đến một tiếng kêu to át cả giọng của Cao Cần.

"Liên đạo¿‘ Kiều Dĩ Hàng sửng sốt, ngay sau đó di động của Cao Cần bị cướp mất, "Ta lấy thân phận đạo diễn sắp hợp tác với ngươi nói với ngươi ba chữ…"

Sẽ không là "Ta yêu ngươi" chứ?

Kiều Dĩ Hàng nhất thời lo lắng. Hắn nghe nói hình như, Liên đạo diễn là đồng tính.

"Làm tốt lắm¡‘ Liên Giác Tu nhanh chóng tiêu trừ sự lo lắng của hắn.

Khóe miệng Kiều Dĩ Hàng bất giác cong lên thành một nụ cười yếu ớt. Xem ra Liên Giác Tu cũng không có ấn tượng tốt đẹp mấy với ký giả trong nước.

Liên Giác Tu nói tiếp: "Thích nam nhân cũng chẳng có gì đáng thẹn, nói ra cũng không sao cả."

"…" Tư tưởng của bọn họ đúng là không có điểm thành kiến? Kiều Dĩ Hàng im lặng.

Điện thoại lập tức trở lại tay Cao Cần, "Được rồi, có một việc ngươi phải nhớ kỹ."

"Chuyện gì¿‘ Kiều Dĩ Hàng nghe ngữ khí thận trọng của hắn cũng hơi cuống.

"Trong thông tin cá nhân của ngươi ghi…"

Kiều Dĩ Hàng cố gắng nhớ xem phần thông tin cá nhân của hắn có ghi gì.

“Ngươi thích ngực to.”

“…”

Sau khi bận rộn suốt một ngày, có thể đánh quái thật sự là chuyện tình thích ý.

Bất quá Kiều Dĩ Hàng nhớ rõ cái cớ lúc rời đi buổi sáng vậy nên vừa tắm vừa nghĩ kỹ nguyên nhân sự việc.

[tư trò chuyện]

Tiểu Thuyền: (_) ta đã trở về.

Tiểu Thuyền: giám đốc thực sự đã bi kịch hóa quá đáng. (_)

Tiểu Thuyền: bạn gái hắn vẫn thích người bạn thanh mai trúc mã, đáng tiếc là người kia đã xuất ngoại. Lần này nghe nói nàng kết hôn nên tức tốc trở về.

Tiểu Thuyền: sau đó hai người bỏ trốn. Giám đốc tức muốn chết.

Tiểu Thuyền: tất cả đều phát tiết lên chúng ta. /(T o T)/

~~Tiểu Thuyền: người đâu rồi?

…

Tên Chiến Hồn Vô Cực vẫn sáng nhưng không thấy trả lời.

Hắn đánh chữ bằng một tay, đánh dài như vậy cũng mất mười phút, dù có đi WC cũng phải về rồi chứ. Chẳng nhẽ là hắn dựng chuyện quá đáng nên bị phát hiện?

Kiều Dĩ Hàng xem lại đoạn trò chuyện vừa rồi, cố phát hiện xem có chỗ nào thất thố không.

Hay là bỏ trốn nghe quá giả?

Hắn vuốt cằm.

Rõ ràng rất nhiều phim truyền hình luôn có cảnh này mà. Nghệ thuật xuất phát từ cuộc sống, bỏ trốn trong đời thực hẳn là rất bình thường thôi.

Khi hắn đang miên man suy nghĩ thì Chiến Hồn Vô Cực trả lời.

[tư trò chuyện]

Chiến Hồn Vô Cực: vừa có việc.

Tiểu Thuyền: làm phụ bản sao? (o) Ta không quấy rầy ngươi chứ?

Chiến Hồn Vô Cực: không có. Có mấy người muốn ra bang để gia nhập Mộ Dung thế gia, vừa PK cùng bọn họ xong.

Tiểu Thuyền: (o) ai thế?

Kiều Dĩ Hàng một bên hỏi một bên xem lại danh sách bang.

Kỳ thực hắn chỉ nhớ vài người trong bang, xem danh sách hoàn toàn là vô ý thức nhưng rất nhanh bị chấn kinh. Mấy người hắn đặc biệt quan tâm đã biến mất.

[tư trò chuyện]

Chiến Hồn Vô Cực: hươu trướng đạo gia, mãnh nam ABC, đao chi tử, si tâm nam nhân

Chiến Hồn Vô Cực: còn có người ngươi đã từng muốn theo luyện cấp Lạc & Thanh Ảnh.

…

Không nghĩ hắn lại nhớ rõ thế. Kiều Dĩ Hàng cảm thấy rất kinh ngạc.

Lúc hắn mới gia nhập Thiên Đạo Hữu Thường, ngày ngày đều ngồi rình rập xem bọn họ có lên không, có nói gì ở kênh bang hội không…. Tuy không nghĩ ra phương pháp trả thù cụ thể nhưng cơ hội luôn dành cho

người có chuẩn bị; vậy nên, mỗi ngày hắn đều chuẩn bị sẵn sàng. Nhưng thời gian trôi qua, càng ngày hắn càng ít nhớ tới bọn họ. Nỗi khiếp sợ lúc bị lộ thân phận đã trở thành quá khứ, ngay cả nhớ lại cũng cần thời gian nói chi đến quyết tâm trả thù. Hiên tại quan trọng nhất là bảo vệ thân phận của Tiểu Thuyền, tiếp tục chơi.

Trương Tri thấy nàng im lặng, trong đầu mơ hồ hiện lên điều gì đó.

[tư trò chuyện]

Chiến Hồn Vô Cực: ngươi là fan của Kiều Dĩ Hàng chắc cũng biết Kiều Dĩ Hàng là bị mấy người đó cướp trang bị cùng tiết lộ thân phận.

Tiểu Thuyền: (o)

Chiến Hồn Vô Cực: lúc xảy ra chuyện lão đại đi vắng nên không xử lý ngay. Sau khi lão đại về đã nói chuyện với bọn họ nhưng xem chừng không tốt lắm.

Tiểu Thuyền: vậy sao bọn họ lại có xích mích với Lạc Tuyết Vô Âm?

Chiến Hồn Vô Cực: đoạt quái.

Kỳ thực Trương Tri cũng không nói hết.

Bọn họ nơi nơi làm xấu mặt Thiên Đạo Hữu Thường nên chuyện với Lạc Tuyết Vô Âm lần này cũng chỉ là mượn cớ.

[tiểu kèn đồng] hươu trướng đạo gia: Lạc Tuyết nữ biểu tử, ngươi TMD làm ầm lên gì chứ! Xem bản đạo gia có đem ngươi đánh đến vãi nước tiểu ra quần giờ.

Tiểu kèn đồng vừa ra, chiến trường liền chuyển từ thực chiến sang đấu võ mồm.

[tiểu kèn đồng] Đào sắc hương hương: vừa rồi là ai sợ đến vãi ra quần phải chạy trốn chứ? Rốt cuộc có ra nước không?

[tiểu kèn đồng] hươu trướng đạo gia: chó nhà Lạc Tuyết đừng sủa bừa…

[tiểu kèn đồng] Lạc Tuyết Vô Âm: ngươi có thể không tôn trọng ta nhưng thỉnh tôn trọng tiếng Trung!

[tiểu kèn đồng] đao chi tử: Lạc Tuyết Vô Âm, là các ngươi bắt đầu trước. Đừng có diễn như một đám trinh nữ liệt phụ mà lên mặt.

[tiểu kèn đồng] Thiên Đấu: ăn nói cẩn thận!

…

Tiểu kèn đồng bị hai bên liên tục nhảy vào, Kiều Dĩ Hàng xem hoa cả mắt. Tuy ấn tượng của hắn với Lạc Tuyết Vô Âm không tốt nhưng lúc này hận không thể khiến hỏa lực của nàng mạnh thêm nữa.

Xem được một lúc, ánh mắt hắn đột nhiên liếc về phía Chiến Hồn Vô Cực đang cùng hắn tổ đội đánh quái.

Nếu hắn nhớ không lầm thì khi Lạc Tuyết Vô Âm xích mích cùng Hàng Thiên Các, không phải Chiến Hồn Vô Cực là người xông ra đầu tiên sao? Khi đó đối phương vẫn còn chưa nói khó nghe đến mức này.

[tư trò chuyện]

Tiểu Thuyền: ngươi không đi hỗ trợ sao? (o)

Chiến Hồn Vô Cực: phải ai thì tự quản lão bà của người đó.

Tiểu Thuyền: …

37. Chương 37: Họa Xuất Khẩu (thượng)

Rất lâu sau những lời đả kích đó, Kiều Dĩ Hàng vẫn chưa hồi phục được tinh thần. Là bạch mã vương tử của các thiếu nữ, tình nhân trong mộng của các quý bà, làm sao mà hắn lại lưu lạc tới nỗi phải làm lão bà của người khác?!

Hắn chăm chú nghĩ lại xem có nên sửa "đức tính" thích ứng trong mọi hoàn cảnh cùng cái chiến thuật nước chảy bèo trôi của hắn hay không?

Chiến Hồn Vô Cực đánh quái xong đi tới.

[tư trò chuyện]

Chiến Hồn Vô Cực: hẳn là lên cấp 70 rồi đúng không?

Hắn còn tính cả những điều này?

Kiều Dĩ Hàng nửa tin nửa ngờ nhìn về phía cột kinh nghiệm.

…Quả nhiên đầy.

Hắn mở bảng thông tin nhân vật, kích thăng cấp. Ánh sáng bao phủ người Tiểu Thuyền, cột máu hồng và cột chân khí màu lam trong nháy mắt phình lên.

Kiều Dĩ Hàng sung sướng nghĩ, cuối cùng hắn cũng qua được của ải cấp 69, tiến vô cấp 70.

[tư trò chuyện]

Chiến Hồn Vô Cực: đến Bễ Nghễ Sơn đánh hang quỷ.

Tiểu Thuyền: phụ bản?

Chiến Hồn Vô Cực: ân.

Tiểu Thuyền: ngươi cũng vào được?

Chiến Hồn Vô Cực: …Ta cũng là người chơi. Đương nhiên là có thể.

Tiểu Thuyền: nhưng cấp của ngươi rất cao.

Bởi Kiều Dĩ Hàng biết có vài phụ bản hạn chế người chơi cấp bậc cao.

Mặc dù hắn dùng ngữ khí trần thuật nhưng ba chữ "cấp rất cao" đã cực kỳ thỏa mãn hư vinh tâm của Trương Tri.

[tư trò chuyện]

Chiến Hồn Vô Cực: chỉ cần cùng người cấp 70 tổ đội là có thể đi vào.

Tiểu Thuyền: nga.

Chiến Hồn Vô Cực: hiểu chưa?

Tiểu Thuyền: là ăn theo a. Yên tâm, ta sẽ chiếu cố ngươi thật tốt.

Chiến Hồn Vô Cực: -_-|||

Kỳ thực lấy đẳng cấp của hắn hiện tại, đi đánh hang quỷ cũng không đem lại nhiều kinh nghiệm nhưng thấy Tiểu Thuyền đắc ý dào dạt như vậy hắn cũng đành nhịn xuống.

Chiến Hồn Vô Cực: (^_^) lão bà, sau này còn phải dựa vào ngươi đó.

Tiểu Thuyền: -_-||| không nên gọi là lão bà.

Mỗi lần nghe hai chữ đó khiến toàn thân Kiều Dĩ Hàng nổi da gà.

Chiến Hồn Vô Cực: nga, ta quên mất.

Tiểu Thuyền: không sao.

Chiến Hồn Vô Cực: Tiểu Thuyền lão bà. (^_^)

Tiểu Thuyền: …

Kiều Dĩ Hàng nhìn cánh tay bị thương của mình mà thề nhất định phải cố gắng dưỡng thương. Giờ hắn đánh chữ quá chậm, để kẻ kia chiếm hết tiện nghi!

Bễ Nghễ Sơn chính là chỗ môn phái của Chiến Hồn Vô Cực, hắn quay về chỉ cần kích [trở về môn phái] là được; tuy thế, vì lo lắng Tiểu Thuyền không biết đường, hắn không còn cách nào khác ngoài đi cùng. May mà hai người đều có tọa kỵ nên đỡ hơn lúc trước dùng "căng hải" bôn ba.

Chiến Hồn Vô Cực mang Tiểu Thuyền đến trước hang quỷ Bễ Nghễ Sơn xong liền bất động. Kênh phụ cận không ngừng có người bắt liên lạc muốn vào đội, thậm chí cả thủ đoạn khóc nháo gọi ông nội cũng dùng đến nhưng hắn đều không phản ứng.

Kiều Dĩ Hàng liếc mắt nhìn tiểu kèn đồng, vẫn dừng ở đoạn đối thoại của Hươu trướng đạo gia và Đào sắc hương hương, không có gì mới; nhìn kênh bang hội cũng chỉ là một đám người cãi nhau ầm ĩ, chưa thấy ai đề cập tới đánh nhau. Thiên Đấu và Lạc Tuyết Vô Âm thỉnh thoảng nói vài câu cổ vũ sĩ khí. Bầu không khí không giống trước đại chiến.

Kiều Dĩ Hàng thử gửi vài tin mà cứ như đá chìm đáy biển, không có hồi âm.

…

Là đang làm gì a? Nếu là đi WC cũng phải nói chứ.

Kiều Dĩ Hàng bất mãn di di chuột chọc chọc vào Chiến Hồn Vô Cực mãi cho đến khi kênh tư trò chuyện đột nhiên nhảy ra.

[tư trò chuyện]

Chiến Hồn Vô Cực: ta đang xem tin tức.

Tiểu Thuyền: vừa rồi có người muốn tham gia.

Chiến Hồn Vô Cực: không cần để ý, ta đang chờ bọn Suất suất suất.

Tiểu Thuyền: xem tin gì vậy?

Chiến Hồn Vô Cực: thần tượng của ngươi.

Kiều Dĩ Hàng nhất thời chưa hiểu được người kia nói đến ai nhưng một ý nghĩ chợt lóe, mắt hắn mở to.

Tiểu Thuyền: a?

Chiến Hồn Vô Cực: thần tượng của ngươi hình như thầm mến một ký giả.

Tiểu Thuyền: …

Chiến Hồn Vô Cực: còn tuyên bố trước mặt tất cả mọi người nữa.

Tiểu Thuyền: …

Chiến Hồn Vô Cực: người kia là nam.

Tiểu Thuyền: …

Chiến Hồn Vô Cực: quá đả kích? -_-#

Tiểu Thuyền: chỉ là ta bất ngờ.

Chiến Hồn Vô Cực:?

Chiến Hồn Vô Cực: gần đây ngươi nói năng ấp a ấp úng.

Tiểu Thuyền: hóa ra Internet ở Mỹ cũng có thể xem tin trong nước.

Chiến Hồn Vô Cực: -_-||| không những thế còn có thể nhìn thấy người trong nước. Chỉ cần ngươi đồng ý chat webcam.

…

Kiều Dĩ Hàng càng ngày càng bội phục Chiến Hồn Vô Cực. Những chuyện chẳng liên quan như vậy mà cũng nối lại được với nhau.

Hắn ngẫm nghĩ một chút, quyết định là nên thanh minh vài lời.

[tư trò chuyện]

Tiểu Thuyền: kỳ thực, hắn thích phụ nữ.

Chiến Hồn Vô Cực: sao ngươi biết?

Tiểu Thuyền: tin đồn lần trước của hắn là với Lam Vũ Tình.

Chiến Hồn Vô Cực: …

Tiểu Thuyền: ngực rất lớn.

Chiến Hồn Vô Cực: nói không chừng là nam nữ đều được.

Tiểu Thuyền: hắn thích ngực to.

Chiến Hồn Vô Cực: ngươi biết cả cái này?

Tiểu Thuyền: tư liệu trên trang web viết thế đó.

Nếu như người phụ trách website đang ở đây, Kiều Dĩ Hàng nhất định sẽ xông lên tặng vài cái hôn. Tư liệu này viết rất tốt!

Chiến Hồn Vô Cực: nam cũng có người ngực bự.

Tiểu Thuyền: o( )o

…

Chết tiệt. Người phụ trách không thể ghi rõ là ngực của nữ sao?

Tâm trạng Kiều Dĩ Hàng suy sụp.

Suất suất suất cùng Thủy Tiên hòa thượng do bị uy hiếp dụ dỗ cuối cùng cũng chạy đến.

[đội ngũ]

Thủy Tiên hòa thượng: /(o)/~~ ta thực sự rất cảm động. Đại nhân vật trong bang cuối cùng cũng tổ đội cùng ta.

Suất suất suất: (#) kháo! Bình thường ta cũng đâu có ghét bỏ ngươi là chính phái, vẫn tổ đội cùng đó thôi?

Thủy Tiên hòa thượng: thế nhưng ta ghét ngươi. Ngươi cũng không phải đại nhân vật.

Suất suất suất: …

Suất suất suất: thế Tiểu Thuyền thì sao? Lẽ nào ngươi muốn nói nàng là tiểu lâu la?

Thủy Tiên hòa thượng: /(o)/~~ từ ngày nàng gả vào nhà giàu đã không còn qua lại với chúng ta… những chiến hữu bần hàn một thời kề vai sát cánh nữa.

Suất suất suất: bởi vì ngươi đâu phải là cây cỏ bình thường mà là một cây thủy tiên dâm đãng.

Thủy Tiên hòa thượng: đây là kỳ thị giống nha! ( )

Tiểu Thuyền: ta không cố ý xen vào chỗ các ngươi liếc mắt đưa tình.

Thủy Tiên hòa thượng:?

Suất suất suất: ai liếc mắt đưa tình với hắn?

Thủy Tiên hòa thượng: Tiểu Thuyền thân yêu, ngươi ngàn vạn lần chớ nên hiểu lầm. Quan hệ giữa ta và hắn giống như HELLO KITTY cùng cảnh sát trưởng mèo đen, bề ngoài có chỗ giống nhưng thực ra là hai cái hoàn toàn khác nhau.

Suất suất suất: …

Thủy Tiên hòa thượng: (o) người đâu rồi?

Thủy Tiên hòa thượng: lẽ nào câu vừa rồi là để làm đường phân cách? O( )o

Kiều Dĩ Hàng chỉ có một tay đánh chữ nên vô cùng cực khổ. Cuối cùng phải căn cứ vào lời nói của bọn họ mà đem cả đoạn dài tỉnh lược thành hai chữ.

Tiểu Thuyền: tiến đến.

Thủy Tiên hòa thượng:?

Suất suất suất: nga. Lão nhị và Tiểu Thuyền đã đi vào rồi.

Thủy Tiên hòa thượng: ta biết rồi.

Suất suất suất: ngươi không vào? (#)

Thủy Tiên hòa thượng: ta còn nghĩ rằng bọn họ muốn đi vào thế giới riêng của hai người, cố ý để chúng ta ở ngoài canh chừng.

Suất suất suất: …

Bọn họ chưa từng cùng làm phụ bản nhưng may mắn là mọi người đều quen nhau, đẳng cấp Chiến Hồn Vô Cực và Suất suất suất lại cao, vậy nên, việc cấp Tiểu Thuyền quá thấp so với đội hình cũng nhanh chóng bị quên đi.

Một đường quá quan trảm tướng thông suốt vậy, vì thế kênh đội ngũ náo nhiệt dị thường.

[đội ngũ]

Thủy Tiên hòa thượng: được rồi, ta có tin mới cực kỳ tốt lành nói cho các ngươi.

Suất suất suất: cái này nghe rất quen.

Thủy Tiên hòa thượng: ta sắp kết hôn! (^o^)/

~Suất suất suất: xin thêm một chữ "lại".

Thủy Tiên hòa thượng: O(_)O~ mọi người nhớ chuẩn bị tiền lì xì.

Suất suất suất: có tiền lì xì, thôi tiền biếu.

Thủy Tiên hòa thượng: -_-||| ngươi quá hẹp hòi.

Suất suất suất: -_-||| là vì ngươi kết hôn quá nhiều lần!

Thủy Tiên hòa thượng: ngươi không thể gạt bỏ tình yêu của ta! Nó luôn mạnh mẽ mà xông tới, ta nào có biện pháp gì? (_)

Suất suất suất: ta không thể ngăn cản tình yêu của ngươi xông tới ào ạt nhưng ta có thể ngăn tiền của ta đi quá nhiều.

Tiểu Thuyền: ta thực sự không muốn quấy rầy các ngươi.

Thủy Tiên hòa thượng: Tiểu Thuyền, nếu ngươi có ý cướp thân, ta sẽ lưu cho ngươi một chỗ.

Chiến Hồn Vô Cực: ân?

Thủy Tiên hòa thượng: đương nhiên, loại chuyện thế này tuyệt đối sẽ không phát sinh!

Suất suất suất: ta biết Tiểu Thuyền muốn nói gì tiếp.

Thủy Tiên hòa thượng:?

Tiểu Thuyền: các ngươi đi lầm đường rồi.

Suất suất suất: chính là câu này.

Thủy Tiên hòa thượng: (o) vậy Chiến Hồn im lặng?

Thủy Tiên hòa thượng: ta nghĩ chúng ta nên ở ngoài canh chừng.

Thủy Tiên hòa thượng: bọn họ rõ ràng là muốn ở trong thế giới của hai người.

Suất suất suất: …

Chiến Hồn Vô Cực: xong phụ bản, tái kiến ở Đài Luận Võ.

Thủy Tiên hòa thượng: o(> <)o những=“” lời=“” này=“” là=“” kêu=“” suất=“” suất=“” suất=“” đúng=“”>

Chiến Hồn Vô Cực: không đến, hậu quả tự gánh.

Thủy Tiên hòa thượng: Tiểu Thuyền tẩu tử! Quản chặt nam nhân nhà ngươi nha.

…

Tự nhiên gọi hắn là tẩu tử, lại còn “quản nam nhân nhà ngươi“?

Khóe miệng Kiều Dĩ Hàng câu ra một tia cười nhạt.

[đội ngũ]

Tiểu Thuyền: lão công, cho hắn một trận đi

38. Chương 38: Họa Xuất Khẩu (trung)

Hăng máu? Chính là thế này đây.

Tiếp theo mới đến làm phụ bản chân chính.

Suất suất suất cùng Thủy Tiên hòa thượng tròn mắt nhìn Chiến Hồn Vô Cực như bị kích thích, làm đầu tàu gương mẫu dụ quái vật tới, rồi một bên uống hồng uống lam, một bên đánh — thật sự ra tay, hai ba giây sau bọn quái đều ngã xuống.

Bọn họ trở thành ba kẻ tạp vụ, chờ.

[đội ngũ]

Suất suất suất: lão nhị sao vậy?

Thủy Tiên hòa thượng: đại khái là đã giác ngộ về chức vụ phó hội trưởng nên để chúng ta ăn chực kinh nghiệm.

Suất suất suất: …

Suất suất suất: ta có thể đề nghị đổi phụ bản khác không? Cái này kinh nghiệm không nhiều lắm a.

Thủy Tiên hòa thượng: chờ ngươi thành tiểu thiếp của lão nhị thì may ra.

Suất suất suất: o( )o Tiểu Thuyền đang ở đây.

Thủy Tiên hòa thượng: ta đang gây xích mích giữa hai ngươi đó.

Suất suất suất: ta lại nghĩ, vì chút nữa đến Đài Luận Võ nên lão nhị mới hào hứng thế đi?

Thủy Tiên hòa thượng: o(> <)o ta=“” là=“” kiều=“” hoa!=“” không=“” nên=“” tàn=“”>

Tiểu Thuyền: ta không ngại.

Suất suất suất: (o) ngươi muốn tàn phá hắn?

Suất suất suất: làm trò trước mặt lão nhị?

Thủy Tiên hòa thượng: ~(@^_^@)~ vấn đề này có thể nói chuyện riêng.

Tiểu Thuyền: ta nói Suất suất suất.

Suất suất suất: …

Thủy Tiên hòa thượng: ngươi muốn trêu Suất suất suất?

Thủy Tiên hòa thượng: o( )o cái này, nói thế nào nhỉ, toàn thân hắn đáng trêu nhất chính là ID của hắn a.

Suất suất suất: tẩu tử. Tỉnh lại đi.

Tiểu Thuyền: ta đang nói đến tiểu thiếp.

Suất suất suất: …

Thủy Tiên hòa thượng: lúc ngài nói tới câu thứ ba ta mới hiểu.

Suất suất suất: -_-||| tẩu tử. Tay ngươi bị thương hả?

…

Kiều Dĩ Hàng đột nhiên thấy căng thẳng.

Chiến Hồn Vô Cực vừa xem qua tin về hắn, không chừng cũng biết chuyện tay hắn bị thương, vạn nhất liên tưởng được gì thì sẽ phiền phức to.

Kiều Dĩ Hàng nhìn màn hình chằm chằm, nỗ lực nghĩ cớ.

Chơi game có khả năng nâng cao tình cảm của một người hay không hắn không biết nhưng nhất định sẽ nâng cao năng lực phản ứng cùng bịa chuyện.

[đội ngũ]

Tiểu Thuyền: ta đang ăn.

Suất suất suất: ăn gì vậy?

Thủy Tiên hòa thượng: đây là hạnh phúc a.

Thủy Tiên hòa thượng: lão công đấu tranh anh dũng, mình thì ở phía sau thảnh thơi ăn uống. (_)

Kiều Dĩ Hàng xác định, Thủy Tiên hòa thượng càng ngày càng không thuận mắt.

Thủy Tiên hòa thượng: sau này ta cũng sẽ trở thành lão công mẫu mực. (^o^)/~

Suất suất suất: “sau này“ là một từ rất dễ co dãn.

Tiểu Thuyền: vải.

Suất suất suất: bóc rất ngại.

Chiến Hồn Vô Cực: đi mau lên.

Bởi vì cả ba trò chuyện quá hăng say nên đã bị bỏ lại rất xa. Quái lúc trước bị giết giờ lại sinh ra thêm.

[đội ngũ]

Suất suất suất: lão nhị yên tâm. Có ta hộ tống, tẩu tử nhất định sẽ bình an.

Thủy Tiên hòa thượng: a!

Thủy Tiên hòa thượng: Tiểu Thuyền sắp cạn máu rồi.

Suất suất suất: …

Thủy Tiên hòa thượng: mau gia huyết đi.

Nhưng Suất suất suất và Thủy Tiên hòa thượng không ai là vú em cả. Ở đây, vú em duy nhất chính là Tiểu Thuyền – người không gia huyết kịp cho chính mình. Bọn họ chỉ có thể nỗ lực dụ quái về phía mình.

May mà Chiến Hồn Vô Cực trở về kịp. Ba người liên thủ rút cuộc cũng giết hết quái trước khi Tiểu Thuyền chết.

Suất suất suất và Thủy Tiên hòa thượng nhìn Tiểu Thuyền từ từ tự gia đầy huyết, đồng loạt thở phào nhẹ nhõm.

[đội ngũ]

Chiến Hồn Vô Cực: hai người các ngươi đều đến cả đi.

Suất suất suất: …

Thủy Tiên hòa thượng: o( )o Chiến Hồn, người ngươi phải quản chính là lão bà của ngươi chứ.

Chiến Hồn Vô Cực: lão bà ta đang ăn vải.

Thủy Tiên hòa thượng: (+ +)~ ngươi quá bao che rồi đó?

Chiến Hồn Vô Cực: lão bà, kích theo.

Tiểu Thuyền: …

Mặc dù không nhận hai chữ "lão bà" nhưng Kiều Dĩ Hàng vẫn kích theo.

Có tiện nghi không chiếm thì hóa ra là đứa ngốc à?

Có kinh nghiệm một lần, Suất suất suất cùng Thủy Tiên hòa thượng sau đó rất an phận, còn hỗ trợ Chiến Hồn Vô Cực làm phụ bản.

Kiều Dĩ Hàng vì hôm sau phải quay phim nên đi ngủ sớm.

Vừa đặt lưng xuống, di động đã kêu.

Hắn đành đứng dậy. Giờ này mà nhận được tin nhắn chắc chẳng có chuyện gì hay ho nhưng báo tin nhắn tới không phải máy thường ngày của hắn mà là di động người nghèo —

Lão bà, ngủ ngon.

Phí tin nhắn quốc tế đắt, không cần trả lời.

Lão công Chiến Hồn Vô Cực.

…

Kiều Dĩ Hàng hung hăng vứt điện thoại xuống gối.Ngày hôm sau, quay phim hết sức thuận lợi.

Về chuyện tai nạn, trường quay cùng công ty thống nhất thông báo rằng do quá mệt mỏi nên vô ý ngã. Đó là sự thực nhưng lại không phù hợp với phong cách của làng giả trí nên vẫn có rất nhiều tờ báo suy đoán lung tung.

Lúc tan ca, ký giả đúng giờ chen chúc chờ đợi nhưng Cao Cần đã tìm thế thân dụ bọn họ đi rồi mới để cho Kiều Dĩ Hàng đi ra. Quả nhiên thoát được.

Kiều Dĩ Hàng về đến nhà rồi mới chợt nhớ tới tin nhắn Chiến Hồn Vô Cực gửi hôm qua, trong lòng có chút khó chịu, cố ý không vào game mà ngồi xem TV.

Đến mười rưỡi tối, hắn mới khoan thai mở máy, chuẩn bị dò xét sự tình xem sao.

Nhưng vừa lên, tin Thủy Tiên hòa thượng gửi tới chút nữa khiến máy treo.

Hắn kích bừa một cái, lời lẽ khẩn thiết đầy nước mắt hiện ra —

Thủy Tiên hòa thượng: tẩu tử a. /(o)/~~ ta sai rồi. Ngươi khuyên nhủ Chiến Hồn đi, hắn giết người như vậy thật quá vô sỉ.

Thủy Tiên hòa thượng: ~~~~(>_<)~~~~ ta=“” thực=“” sự=“” không=“” chịu=“” nổi=“” nữa,=“” đài=“” luận=“” võ=“” cũng=“” không=“” thể=“” mở=“” hai=“” mươi=“” tư=“” tiếng=“” một=“” ngày=“”>

Thủy Tiên hòa thượng: kệ ngươi, ta out đây!

Thủy Tiên hòa thượng: ~~o(>_<)o ~~=“” sao=“” hắn=“” lại=“” như=“” vậy?=“” sao=“” hắn=“” có=“” thể=“” giết=“” ta?=“” lại=“” còn=“” lấy=“” mất=“” trừ=“” ma=“” côn=“” của=“” ta=“”>

Thủy Tiên hòa thượng: tẩu tử ơi… thân nhân ơi… Bồ Tát ơi… Thần nữ ơi… Ngươi cứu ta đi! Ta sẽ nhớ ơn ngươi suốt đời! Chỉ cần ngươi làm Chiến Hồn quên ta cả đời!

Thủy Tiên hòa thượng: nếu không, khiến hắn quên ta một lần này cũng được.

…

Từ mấy tin nhắn này, Kiều Dĩ Hàng có thể đoán ra vài phần câu chuyện.

Hắn nghĩ một chút, dù là Đài Luận Võ nhưng giết người liên tục như vậy cũng chẳng hay ho gì.

[tư trò chuyện]

Tiểu Thuyền: ngươi có ở đây không?

Chiến Hồn Vô Cực: có.

Tiểu Thuyền: ở đâu thế?

Chỉ trong nháy mắt, Chiến Hồn Vô Cực đã xuất hiện bên Tiểu Thuyền.

Chiến Hồn Vô Cực: ngay cạnh ngươi.

…

Kiều Dĩ Hàng có ảo giác như không khí màu phấn hồng chui ra từ màn hình. Hắn nhanh chóng đi vào vấn đề mấu chốt.

[tư trò chuyện]

Tiểu Thuyền: sao ngươi giết hòa thượng?

Chiến Hồn Vô Cực: không phải ngươi kêu ta đánh chết hắn sao?

Tiểu Thuyền: (o)

Tiểu Thuyền: chỉ là nói giỡn thôi.

Chiến Hồn Vô Cực. ân. Ta cũng chỉ là giết chơi thôi.

Tiểu Thuyền: …

Kiều Dĩ Hàng nghĩ mình cũng đã nói qua rồi, sau này Chiến Hồn Vô Cực làm thế nào thì… đành phó mặc cho số của Thủy Tiên hòa thượng vậy.

Chiến Hồn Vô Cực: ngươi định làm gì?

Tiểu Thuyền: luyện thu thập.

Chiến Hồn Vô Cực: tốt. Ta làm phụ bản.

Tiểu Thuyền: được.

Kiều Dĩ Hàng nói xong, triệu hồi tọa kỵ định đi nhưng thấy Chiến Hồn Vô Cực vẫn còn đứng im.

Tiểu Thuyền: chưa đi?

Chiến Hồn Vô Cực đột nhiên phóng pháo hoa tình yêu liên tiếp.

Thân ảnh hai người ngay lập tức bị bao phủ bởi pháo hoa, coi như hòa hợp nhất thể.

Sau đó một khung tin nhắn bắn ra.

Chiến Hồn Vô Cực tặng ngươi chín mươi chín đóa hồng vàng.

Kiều Dĩ Hàng kích vào khung vật phẩm quả nhiên thấy có thêm chín mươi chín bông hoa hồng vàng. Trên đó còn nói rõ có thể đổi thành chín mươi chín kim.

Chiến Hồn Vô Cực: (^___^) cố lên nhé. Chờ lên cấp ba ta lại lên kèn đồng chúc mừng.

Tiểu Thuyền: …

Kiều Dĩ Hàng cảm thấy mong muốn thăng cấp của mình bị san bằng.

Chiến Hồn Vô Cực chờ pháo hoa phóng hết mới triệu gọi tọa kỵ lên đường.

Kiều Dĩ Hàng nhìn chín mươi chín bông hồng vàng có chút ngây ngốc. Nếu cứ tiếp tục như vậy có lẽ sẽ càng ngày càng thiếu nợ nhiều. Hắn kích vào thương điếm, xem lướt đạo cụ bên trong.

Những chiêu để vơ vét tài sản trong thương điếm hiện ra.

Thuốc nhuộm tóc, cánh, vòng hoa, tiểu kèn đồng… đủ thứ rực rỡ khiến người ta hoa cả mắt.

Đang suy nghĩ xem một người nghèo như hắn thì nên mua cái gì thì có tin nhắn từ [tư trò chuyện] tới.

[tư trò chuyện]

Chiến Hồn Vô Cực: ngươi ở thành phố nào?

Câu nói không đầu không đuôi này lại khiến Kiều Dĩ Hàng rùng mình.

Tiểu Thuyền:?

Chiến Hồn Vô Cực: có ở C thị không?

Tiểu Thuyền: không. (o)

Chiến Hồn Vô Cực: nga.

Chiến Hồn Vô Cực: không việc gì.

Cuộc đối thoại tuy ngắn ngủn nhưng không khỏi khiến Kiều Dĩ Hàng đau đầu.

Không có lửa làm sao có khói, Chiến Hồn Vô Cực tuyệt đối sẽ không nhắc tới C thị mà không có lý do. Lẽ nào… hắn muốn đi C thị?

Tim Kiều Dĩ Hàng bỗng loạn nhịp.

Tuy hắn không ở C thị nhưng cách đó không xa, chỉ cần lái xe khoảng hai tiếng là tới. Nghĩ vậy, tâm thần không yên, mới chơi một lúc đã muốn logout. Đang muốn chào tạm biệt Chiến Hồn Vô Cực thì thấy [tư trò chuyện] nhảy ra một tin.

[tư trò chuyện]

Suất suất suất: ngươi chuẩn bị gì làm quà cưới?

Tiểu Thuyền: còn chưa nghĩ ra.

Suất suất suất: ngươi định tặng quà hiện thực hay quà trong trò chơi?

Tiểu Thuyền:?

Không phải là đang nói về quà cưới cho Thủy Tiên hòa thượng sao? Cần gì phải long trọng vậy?

Kiều Dĩ Hàng mơ hồ không hiểu.

Suất suất suất: ta nói đến hôn lễ của lão đại và Lạc Tuyết Vô Âm ấy, hôn lễ trong hiện thực. Lão nhị chưa nói với ngươi sao?

Tiểu Thuyền: (o)

Tiểu Thuyền: chưa.

39. Chương 39: Họa Xuất Khẩu (hạ)

Suất suất suất không nghĩ Chiến Hồn Vô Cực vẫn chưa nói cho Tiểu Thuyền nên có chút xấu hổ. Lỡ như Thiên Đấu và Lạc Tuyết Vô Âm không định mời Tiểu Thuyền, Chiến Hồn Vô Cực cũng vậy, chẳng phải hắn thành kẻ tiểu nhân sao?

Hắn càng nghĩ càng ảo não, cố tìm cách cứu chữa.

[tư trò chuyện]

Suất suất suất: ngươi không ở C thị đúng không?

Tiểu Thuyền: ân.

Suất suất suất: trách không được. Hôn lễ tổ chức ở C thị.

Tiểu Thuyền: (o) nga.

Suất suất suất: nhà ta ở A thị, gần C thị nên chuẩn bị đến dự.

…

Kiều Dĩ Hàng kinh ngạc. Chẳng ngờ được thế giới Internet lại nhỏ như vậy, bọn họ sống trong cùng một thành phố nhưng như vậy hắn càng không thể để lộ nơi ở. Vạn nhất Suất suất suất muốn đưa hắn cùng đi tham dự hôn lễ thì sẽ phiền phức to. Hơn nữa, hắn biết kiếm đâu ra một công ty mà giám đốc có vị hôn thê mới bỏ trốn?

[tư trò chuyện]

Tiểu Thuyền: ân.

Suất suất suất: ngươi ở thành phố nào?

…

Ngón tay Kiều Dĩ Hàng đặt trên bàn phím dừng lại. Nói hay không nói? Hắn quyết định giả bộ phải đi WC, coi như không thấy.

Qua khoảng ba phút, Suất suất suất tựa hồ ý thức được mình quá đường đột. Dù sao nhiều người không muốn có liên hệ giữa Internet và hiện thực. Hắn nhanh chóng gửi tin nữa tới.

Suất suất suất: Ngươi chắc đang bận. Ta cũng phải nghĩ xem nên chuẩn bị cái gì.

Kiều Dĩ Hàng đợi thêm một phút nữa.

[tư trò chuyện]

Tiểu Thuyền: umh.

Tiểu Thuyền: mới làm xong nhiệm vụ, ta đi ngủ đây. (^_^)/~~ tạm biệt

Kinh qua nhạc đệm của Suất suất suất, Kiều Dĩ Hàng càng không có tâm tư nào mà chơi tiếp, vội vã tạm biệt Chiến Hồn Vô Cực rồi logout.

Nhìn màn hình tối dần, hắn bắt đầu tỉnh lại. “Có phải mình bỏ quá nhiều vào game nên không phân rõ hiện thực và giả lập¿‘ Nếu lần này bị lộ, hậu quả so với trước nghiêm trọng hơn nhiều.

Chưa tính tới những cái khác, chỉ riêng phản ứng của Cao Cần cũng khiến hắn ăn đủ rồi. Hắn không khỏi tưởng tượng đến tiêu đề của các tạp chí —

Tiểu thiên vương đang lên Kiều Dĩ Hàng với mưu đồ giả gay.

Chân trước bị người ta cướp trang bị, chân sau giả nữ lừa trang bị.

Diễn xuất của tiểu thiên vương phát huy trong game!

…

Nghĩ đến đó, đầu óc hắn đình trệ.

Không được! Hắn không thể bị lộ!

Nhất là sau khi biết Thiên Đấu và Lạc Tuyết Vô Âm kết hôn trong hiện thực, hắn càng cảm thấy cần phải làm rõ quan hệ với Chiến Hồn Vô Cực. Hắn sao biết được Chiến Hồn Vô Cực có ý nghĩ như thế hay không?

— Tuy kẻ kia ở Mỹ nhưng Mỹ cũng không phải sao Hỏa, vẫn có phương tiện đi lại thôi.

Hắn càng nghĩ càng thấy bất an, hận không thể quét sạch vết tích trong game.

Tích tích tích…

Chuông báo tin nhắn vang lên.

Thình thịch thình thịch…

Tim Kiều Dĩ Hàng đập kịch liệt.

Hắn cầm di động, mở xem tin nhắn — một tin quảng cáo giảm giá.

Kiều Dĩ Hàng thở ra, quyết định sau này sẽ không bao giờ đến mua hàng ở trung tâm này nữa để kháng nghị hành vi gửi tin quảng cáo linh tinh. Hắn đặt di động xuống thì lại có tin nhắn tới, người gửi —

Chiến Hồn Vô Cực.

…

Còn tiếp diễn như vậy sớm muộn gì hắn cũng mắc bệnh tim.

Hắn nhấn xem.

“Lão bà. Thiên Đấu kết hôn, ngươi đi chứ?

C thị rất gần A thị, ta kêu Suất suất suất đưa ngươi đi.

Chờ ngươi hồi âm.

Lão công Chiến Hồn Vô Cực.“

Chuyện hắn lo lắng nhất rốt cuộc cũng đến!

… Nhưng, sao lại biết hắn ở A thị? Lẽ nào kẻ kia là hacker?

Từ lần bị lộ trước, Kiều Dĩ Hàng mắc chứng sợ hacker. Hai chữ này trong cảm nhận của hắn tựa như tia X vậy.

Hắn day day huyệt Thái Dương, sau đó gửi một tin cực kỳ ngắn gọn đáp trả —

“Ngày nào¿‘

—-

“Cuối tuần sau.

Lão bà à, phí tin nhắn cũng không tính dựa trên số ký tự.Ngủ ngon. J“

—-

Cuối tuần sau?

Còn rất nhiều thời gian để chuẩn bị.

Kiều Dĩ Hàng không thèm nhìn câu nói coi rẻ chỉ số thông minh của hắn, bắt đầu tính toán xem làm sao tránh được kiếp nạn này.

Tính mãi tính mãi, hắn đột nhiên nhớ ra —

Chiến Hồn Vô Cực hình như chưa nói hắn có được mời hay không….

Đóng phim ngày hôm sau, Kiều Dĩ Hàng rõ ràng mất tập trung. Một cảnh mà quay hỏng đến 48 lần.

Tối hậu đạo diễn phát hỏa. Giờ khắc này hắn bị Liên Giác Tu nhập, hoàn toàn tiến vào ma đạo: "Đại Kiều! Ngươi nghĩ ngươi là thỏ Tuzky* hả? Hai con mắt đừng có híp lại như vậy."

Kiều Dĩ Hàng bới lại đám tóc, trấn định nói: "Mắt ta là mắt hai mí."

Đạo diễn: "…"

Trạng thái nhập ma bị cưỡng chế giải trừ!

Nhưng câu này cũng có tác dụng, chí ít, lần quay thứ bốn mươi chín, để chứng minh mắt mình đích thực là hai mí, Kiều Dĩ Hàng liều mạng trừng to mắt, thành công biểu thị tâm trạng ghen lại không muốn quá biểu hiện của Cô Duẫn Hạo. Hoàn thành nhiệm vụ.

Diễn viên cùng nhân viên nghe tiếng OK của đạo diễn đều như được giải thoát.

Ngay cả Lam Vũ Tình với hình tượng ôn nhu cũng không kìm được mà nhẹ nhõm thả lỏng hai vai.

Trường quay đầy tiếng thở phào.

Kiều Dĩ Hàng làm ngơ đi thẳng tới chỗ đạo diễn, nhìn hắn hắc hắc cười.

Đạo diễn bị tiếng cười của hắn làm nổi da gà: "Lại xin nghỉ¿'

"Sao có thể thế được? Ta chuyên nghiệp mà."

Đạo diễn: "…" Vậy vừa rồi là ai NG đến lần thứ bốn mươi chín?

Kiều Dĩ Hàng mỉm cười nói: "Đạo diễn có nghĩ đến việc lấy cảnh ở nước ngoài không¿'

"Không." Đạo diễn trả lời rất nhanh.

"Đến thành phố khác trong nước thì sao¿'

"Không." Lần này đạo diễn có thoáng chần chờ một chút.

Mắt Kiều Dĩ Hàng sáng lên, "Đạo diễn, ngài nên suy nghĩ thêm. Một bộ phim thần tượng ngoài diễn viên tốt còn cần phong cảnh đẹp đẽ, lãng mạn. Thiếu một cái cũng không được."

Đạo diễn ngẩng đầu, trong mắt hiện lên một tia bi thương: "Nếu như cái đầu tiên đã không có thì thiếu một hay thiếu hai cũng như nhau thôi."

Kiều Dĩ Hàng: "…"

Kế hoạch đi công tác phá sản từ trong trứng nước khiến Kiều Dĩ Hàng phải nghĩ biện pháp khác. Có thể giả bộ đi công tác? Đối phương không biết hắn là ai, cũng không biết hắn ở thành phố nào.

Kế hoạch A thất bại, hắn cấp tốc vạch nên kế hoạch B.

Bởi hắn quá chăm chú nghĩ kế nên Cao Cần tới hắn cũng không phát hiện ra.

"Nói chuyện với đạo diễn rất vui¿' Cao Cần nhàn nhạt mở miệng.

Kiều Dĩ Hàng hoảng sợ, suýt chút nữa bị sặc nước bọt mà chết, ho khan một phút rồi mới nói: "Cao đổng, ngài không thể quên bớt chuyện đi sao¿'

“Quên bớt¿‘ Cao Cần lạnh lùng, “Chuyện bị lộ thông tin cá nhân do chửi người trong game? Diễn xuất lần đầu bị chê tan nát? Thích ngực phẳng? Hay là nói “ta yêu ngươi” với ký giả…“

“…“ Bị nhắc tới những chuyện xấu hổ, Kiều Dĩ Hàng xoay người định đi.

“Nghe đạo diễn bảo ngươi muốn ra nước ngoài quay¿‘ Cao Cần thành công đem hắn quay 360° trở lại.

“Ngài có cách¿‘ Hắn nhìn Cao Cần chờ mong.

Cao Cần vuốt cằm: “Nếu ngươi có thể nói lý do, ta sẽ suy xét.“

Nguyên nhân là sẵn có.

Kiều Dĩ Hàng hùng hồn: “Ta vào công ty nhiều năm như vậy mà còn chưa được đi du lịch nước ngoài bao giờ, mất công Mã tổng vẫn luôn nói công ty chúng ta là số một trong nước.“

Cao Cần: “…“

Kiều Dĩ Hàng mở to hai mắt, lại bắt đầu chứng minh mắt hắn thực sự là hai mí.

Cao Cần nhíu mày: “Phim truyền hình thì không tuy nhiên ta có thể sắp xếp cho ngươi nhận một tiết mục giới thiệu du lịch. Lúc trước, đài truyền hình có đề nghị nhưng ta lại sợ tiếng Anh của ngươi không được…“

“Tiếng Anh không thành vấn đề.“ Kiều Dĩ Hàng lập tức vỗ ngực bảo chứng “Khi nào xuất phát¿‘

Cao Cần nói: “Nếu ngươi nhận lời, đạo diễn sẽ quay phần của ngươi trước dành hẳn ra một tuần.“

Dành hắn một tuần?

Kiều Dĩ Hàng nghĩ đây quả thực là lời nói kỳ diệu nhất trên đời!

Hắn cười tựa đóa hoa đón xuân, “OK. Nước nào¿‘

Cao Cần nói: “Mỹ.“

“…“

Hoa đón xuân đã gặp phải gió mùa đông.

Tâm tình Kiều Dĩ Hàng hiện tại giống người tưởng như trúng độc đắc rồi đột nhiên phát hiện đó là kết quả ngày hôm trước.

“Ngươi chuẩn bị đi, ta tìm chế tác thương lượng.“ Cao Cần định xoay người bước đi thì bị Kiều Dĩ Hàng kéo tay lại.

Nhìn Cao Cần nghi hoặc quay đầu nhìn, Kiều Dĩ Hàng nhả ra từng chữ: “Ta không đi Mỹ.“

Cao Cần mặt không đổi sắc: “Tại sao¿‘

“Bin Laden còn chưa bị bắt.“

“…“

40. Chương 40: Tìm Thế Thân (thượng)

Kế hoạch đi công tác một lần nữa phá sản khiến Kiều Dĩ Hàng càng kiên quyết thực thi phương án B. Đã đóng qua phim điện ảnh cùng vô số MTV, diễn xuất của hắn thừa đủ để ứng phó. Hơn nữa để giảm thiểu chuyện ngoài ý muốn, hắn còn định chọn một nơi không bắt được sóng điện thoại để danh chính ngôn thuận tắt máy cho đến khi hôn lễ của Thiên Đấu và Lạc Tuyết Vô Âm kết thúc, Chiến Hồn Vô Cực về Mỹ mới thôi.

Kiều Dĩ Hàng ngồi trên sô pha, càng nghĩ càng thấy kế hoạch này hoàn hảo. Hắn duyệt lại một lần nữa rồi mở máy, đăng nhập vào game…

Tên của Chiến Hồn Vô Cực không sáng, kẻ kia chưa lên.

Kiều Dĩ Hàng đần ra tại chỗ, lý do thoái thác đã chuẩn bị sẵn xẹp xuống như bóng cao su hết hơi. Như thế này thật giống một người bỏ bao năm luyện tuyệt thế võ công báo thù cuối cùng phát hiện kẻ thù đã cùng Cô-lôm-bô dong thuyền ra biển…

Hắn đành mở khung nhiệm vụ, xem từ trên xuống dưới xem có cái nào giết thời gian hay không. Cuối cùng hắn chọn "Áo khoác của Hầu gia". Nhiệm vụ này rất đơn giản, chỉ cần nói chuyện với hầu hết các NPC là được. Từ góc độ giết thời gian mà nói, nó mà xếp thứ hai thì chỉ có "Tiêu diệt Lam Diễm Minh" có thể đứng nhất.

Chờ người cũng rảnh rỗi, hắn bắt đầu đi hỏi thăm.

Tới lúc gặp A Lục, hắn có chút lo lắng: liệu có thể có A Nhất, A Nhị,… nhưng may là Hầu phủ chỉ có một mình A Lục mà thôi. Tên những người khác đều bình thường, dạng dạng như tổng quản Tông Vô Ngôn.

Sau khi hỏi chuyện mọi người trong phủ, Kiều Dĩ Hàng trở lại thư phòng, nói chuyện với NPC.

Tiết Linh Bích: nhất định là Phùng Cổ Đạo lấy. Ngươi đi lấy lại cho ta.

…

"Phùng Cổ Đạo, tên này nghe có chút quen quen." Hắn cố nhớ một lúc thì phát hiện đó là Minh tôn của Ma giáo.

"…"

Người thiết kế trò chơi này rốt cuộc đầu óc có chỗ nào bị hỏng không mà để Minh tôn Ma giáo đi trộm áo khoác của Hầu gia? Hắn nghĩ lúc người thuộc Ma giáo làm nhiệm vụ này mặt chắc càng hơn hắn.

Nghĩ đến người trong Ma giáo, không khỏi nghĩ đến Chiến Hồn Vô Cực.

Mắt hắn lại vô thức nhìn về phía danh sách bạn bè —

Vẫn chưa sáng.

Tiểu Thuyền cưỡi ngựa tới Ma giáo, tìm được Phùng Cổ Đạo đang khoan thai ngồi tiếp nhận đệ tử giữa đại điện.

Phùng Cổ Đạo: có thể là có, có thể là không. Ngươi đến sau núi câu 20 con cá tới đây.

…

Câu cá? Phải học kỹ năng câu cá sao?

Lần thứ hai Kiều Dĩ Hàng không nhận xét gì được về thiết kế game. Hắn nhận mệnh đi ra. Ma xui quỷ khiến thế nào hắn lại thấy một loạt người đang ngồi họp chợ ở ngoài đại điện: bán cá, bán rau, bán thịt,… ngoại trừ bán mình ra thì cái gì cũng có cả.

Hắn tiện tay kích vào một hàng, phát hiện thấy giá quá đắt. Lúc bình thường nhất định chẳng ai mua nhưng với tình cảnh thế này, rất nhiều người nghĩ bỏ ra từng ấy tiền cũng không là quá đáng, ít nhất là hơn chạy đi chạy lại.

May mà Tiểu Thuyền theo Chiến Hồn Vô Cực đánh quái lấy được nhiều thứ tốt mà không tốn công nên bỏ tiền ra rất hào phóng.

Lúc giao nhiệm vụ, Phùng Cổ Đạo lại nói: "Cá quá tanh. Ngươi đem đi làm vài món cho ta."

Lúc này Kiều Dĩ Hàng ngộ ra, chạy thẳng đến chợ.

Cứ như vậy năm lần Phùng Cổ Đạo mới chịu nhả ra câu: "Cắt không đứt, sửa càng hỏng. Ngươi đem trả hắn giùm ta."

Hộp vật phẩm của Tiểu Thuyền lập tức xuất hiện thêm một cái áo khoác rách.

Tại sao lại rách? Lẽ nào vì theo tôn chỉ của Ma giáo, ta không chiếm được ngươi cũng đừng hòng có?

Tiểu Thuyền cưỡi ngựa đến Hầu phủ, giao áo khoác cho Tiết Linh Bích.

Tiết Linh Bích: Cảm tạ.

Ngay sau đó một tia sáng lóe lên, ba vạn kinh nghiệm nữa tới tay cùng với vài vũ khí trang bị.

Tiểu Thuyền không thèm nhìn, chuẩn bị chọn nhiệm vụ khác thì tư trò chuyện nhảy ra tin —

[tư trò chuyện]

Thủy Tiên hòa thượng: (o) ta vừa phát hiện.

Tiểu Thuyền: (_)?

Thủy Tiên hòa thượng: lần nào cũng là ta gọi ngươi, ngươi chưa từng chủ động gọi ta.

Tiểu Thuyền: vì không có chuyện gì a.

Thủy Tiên hòa thượng: ta sắp kết hôn rồi, ngươi chuẩn bị tiền lì xì chưa?

Tiểu Thuyền: một vài kim thì lúc nào chả có.

Thủy Tiên hòa thượng: …

Thủy Tiên hòa thượng: dù sao ngươi với Chiến Hồn cũng là vợ chồng son, ta đòi hắn vậy. Để hắn bao ngươi.

Tiểu Thuyền: ta tăng lên ba kim nhé?

Thủy Tiên hòa thượng: thêm một đi.

Tiểu Thuyền: bạc vậy nhé, dừng tại đây.

Thủy Tiên hòa thượng: lễ vật cho Thiên Đấu và Lạc Tuyết Vô Âm ngươi chuẩn bị chưa?

Tiểu Thuyền: (o)

Không ngờ người đầu tiên hỏi tới chuyện này chẳng phải Chiến Hồn Vô Cực mà là Thủy Tiên hòa thượng. Kiều Dĩ Hàng thay đổi chiến thuật, hắn do dự không biết có nên nói cho Thủy Tiên hòa thượng việc đi công tác để truyền tin này ra ngoài hay không.

[tư trò chuyện]

Thủy Tiên hòa thượng: Chiến Hồn Vô Cực bảo Suất suất suất là ngươi ở cùng thành phố với hắn nên nhờ hắn đèo ngươi đi.

Tiểu Thuyền: nhưng hôm đó ta phải đi công tác rồi.

Thủy Tiên hòa thượng: a?

Tiểu Thuyền: /(o)/~~ giám đốc nói nếu ta không đi thì nghỉ luôn ở nhà.

Thủy Tiên hòa thượng: giám đốc của ngươi sao có thể mất nhân tính thế chứ? Thật là ác độc!

Tiểu Thuyền: bọn ta cũng hoài nghi hắn không phải là người.

Thủy Tiên hòa thượng: ta nghĩ…

Tiểu Thuyền: hả?

Thủy Tiên hòa thượng: Chiến Hồn sẽ không buông tha cho ngươi dễ dàng vậy đâu.

Tiểu Thuyền: a?

Thủy Tiên hòa thượng: hôm qua hắn lải nhải với Suất suất suất rất lâu, bảo hắn phải chụp nhiều ảnh của ngươi vào.

Tiểu Thuyền: (_)?

Thủy Tiên hòa thượng: nếu ngươi nói đi công tác có khi hắn sẽ ngay lập tức kêu Suất suất suất tới nhà ngươi chụp ảnh trộm.

Tiểu Thuyền: o( )o

Thực tế, biểu cảm trên mặt Kiều Dĩ Hàng lúc này tuyệt đối hơn màn hình nhiều lần.

Tính tới tính lui hắn lại quên một điều — Suất suất suất ở cùng thành phố với hắn. Trừ phi hắn chuyển nhà nếu không nhất định sẽ chui đầu vào lưới.

…

Ngón tay Kiều Dĩ Hàng vô ý thức di chuột tới phía nút thoát ở góc phải màn hình.

Hay là, cắt đứt mọi liên lạc mới là cách tốt nhất. Không vào game, không trò chuyện, tựa như khi Hàng Thiên bị lộ.

Nghĩ tới đó, tay hắn chuẩn bị kích xuống.

[tư trò chuyện]

Thủy Tiên hòa thượng: ngươi phải tin ta. Nam nhân khi điên cuồng lên là rất đáng sợ.

Ngón tay Kiều Dĩ Hàng nhấp trượt.

Thủy Tiên hòa thượng: lấy số di động để tìm ra thành phố ngươi sống chỉ là chuyện nhỏ. Mướn hacker đột nhập máy tính… hậu quả ngươi tự tưởng tượng.

Tim Kiều Dĩ Hàng nhảy loạn lên. Trong nháy mắt, hắn có cảm giác như đối phương đang đứng đằng sau.

[tư trò chuyện]

Thủy Tiên hòa thượng: ngươi không phải sợ quá mà chết rồi chứ?

Thủy Tiên hòa thượng: o( )o ta chỉ nói vậy thôi.

Thủy Tiên hòa thượng: nhưng ngươi đi công tác cũng là lựa chọn đúng đó. Trừ phi ngươi đẹp cỡ tuyệt thế mỹ nữ nếu không khả năng bị lộ rất cao.

Thủy Tiên hòa thượng: nghe nói Chiến Hồn khá ưa nhìn, kiểu nữ nhân mà thấy liền ngất xỉu ấy. Toàn bang, trừ Lạc Tuyết Vô Âm, ngươi là nữ nhân thứ hai Chiến Hồn để mắt tới. Lạc Tuyết là mỹ nữ. Vậy nên, ngươi tự hiểu nhé.

Tiểu Thuyền: -_-|||

Thủy Tiên hòa thượng: cuối cùng cũng trả lời. /(o)/~~ ta tưởng ngươi bị dọa chạy rồi chứ.

Tiểu Thuyền: ngươi nói Chiến Hồn Vô Cực nhờ Suất suất suất chụp ảnh hộ?

Thủy Tiên hòa thượng: (_) hay là ngươi chuẩn bị gửi ảnh?

Thủy Tiên hòa thượng: cần PS thì gọi. Kỹ thuật ta rất khá. Biến Phù Dung tỷ tỷ thành Quan Chi Lâm cũng không thành vấn đề.

Tiểu Thuyền: lợi hại vậy sao?

Thủy Tiên hòa thượng: trực tiếp dời đầu đi là được.

Tiểu Thuyền: …

Kinh qua ba chữ "lộ thân phận", Kiều Dĩ Hàng tức tốc định ra kế hoạch mới, tiêu trừ mọi hậu họa, khiến đối phương không còn hứng thú nhờ hacker, để hắn đỡ phải mất công nghĩ thêm kế hoạch nào nữa. Nhưng, cần sự giúp đỡ của một người…

Ánh mắt hắn rơi xuống chỗ di động.

—

Tại Mỹ.

Trương Tri hờ hững dựa vào sô pha, rũ mắt xuống không biết là đang tỉnh hay đang ngủ.

Katherine gần như bỏ cuộc, nhưng cũng chỉ là gần như thôi. Bà nỗ lực: "Tri! Hắn dù sao cũng là anh ngươi, người thân của ngươi. Hắn không làm gì sai cả, mẹ hắn cũng vậy. Lỗi lầm lúc đó là của ta và cha ngươi, ta mới là kẻ phá vỡ hôn nhân của họ."

Trương Tri liếc mắt nhìn nàng, bình thản nói: "Yên tâm. Ta biết rõ điều này."

"Vậy sao ngươi nhất định không chịu về nước?" Katherine đau đầu, "Mẹ hắn là người tốt. Dưới tình huống đó mà vẫn đồng ý để ta sinh ngươi ra, cũng không ngăn cản cha ngươi gửi tiền trợ cấp cho chúng ta. Bà ấy ghét ta nhưng chưa bao giờ ghét ngươi cả."

Khóe miệng Trương Tri nhếch lên thành một tia châm chọc: "Cái đó có thể cải biến thân phận con riêng của ta sao?"

Katherine lau mắt, nhún vai nói: "Ta rất xin lỗi nhưng ta tin bọn họ cũng không nghĩ vậy."

Trương Tri cúi đầu nhìn đồng hồ, hơi nhíu mày, không nhịn được nói: "Sự thực thì đâu cần phải suy nghĩ, nó lúc nào cũng tồn tại."

"Nhưng anh ngươi rất muốn ngươi về tham gia hôn lễ của hắn." Katherine nói, "Chắc ngươi cũng nhớ rõ đứa bé Trung Quốc đã tới nhà chúng ta chứ? Nhiều năm như vậy mà hắn vẫn rất nhớ thương ngươi. Mỗi tháng hắn đều viết một phong thư, chưa bao giờ gián đoạn. Nay hắn sắp kết hôn, là lần duy nhất trong đời, hắn rất mong em trai mình tới tham gia. Ta hy vọng ngươi có thể đặt mình vào vị trí của hắn mà thông cảm đi."

Trương Tri đột nhiên đứng dậy, lạnh lùng nói: "Vậy ai thông cảm cho ta, giúp ta vượt qua những chế nhạo vì không có ba lúc còn nhỏ?"

Katherine chờ hắn lên đến cầu thang mới mở miệng: "Anh ngươi quyết định từ bỏ quyền thừa kế."

Trương Tri sửng sốt.

"Hắn cầu cha ngươi đem toàn bộ tài sản giao cho ngươi."

Trương Tri cười lạnh: "Đây là gì? Bố thí?"

"Nếu ngươi không muốn nhận," Katherine nói, "Phải tới mà ngăn hắn."

"..."

Trương Tri đứng im, một hồi bão tố nổi lên trong mắt.

41. Chương 41: Tìm Thế Thân (trung)

Bầu trời bên ngoài tối đen như mực. Ánh đèn nê-ông không thể chiếu tới nơi này. Toàn bộ căn phòng chỉ có ánh sáng hắt lên của chiếc đèn bàn.

Không khí rất trầm mặc.

Tiểu Chu bất an, lần thứ sáu hối hận vì hôm nay đã không mặc áo dài tay đi làm để giờ da gà nổi hết cả lên.

"Ta nhớ ngươi từng đòi tăng lương." Ngón tay Cao Cần trượt đi trượt lại trên tay vịn ghế.

Tiểu Chu ngẫm nghĩ một lát: "Đó, hình như là chuyện của hai năm trước."

Cao Cần mỉm cười: “Có thể cân nhắc.“

“…“

Cân nhắc hai năm cũng vẫn chỉ là cân nhắc…

Hy vọng tăng lương của Tiểu Chu tan vỡ hoàn toàn.

“Nhưng trước khi tăng lương, ta còn có một vấn đề này.“ Ngón tay Cao Cần dừng lại một chút, “Gần đây đóng phim, Đại Kiều thích ứng chưa¿‘

“Cũng không tệ lắm.“ Tiểu Chu hơi băn khoăn. Lẽ nào gần đây thân thể Kiều Dĩ Hàng có vấn đề gì mà nàng không biết?

“Nhưng ban ngày đóng phim tối còn chơi game, sẽ không ngủ gật chứ¿‘

“Không. Hắn có chừng mực…“ Tiểu Chu thấy Cao Cần từ từ nheo mắt mới kinh hãi phát giác mình vừa nói gì.

Cao Cần vịn tay ghế, di về phía trước, chống khuỷu tay lên bàn rồi nói: “Dù sao cũng đã mở đầu, tiếp tục đi.“

“…“

Tiểu Chu nhìn nụ cười hồ ly của Cao Cần, âm thầm sám hối: “Đại Kiều, không phải ta cố ý bán đứng ngươi, chỉ là hưởng ứng chính sách trung thực thì được khoan hồng, còn ngoan cố thì…. Vì hạnh phúc, vì tiền đồ của ta a.“

Cao Cần khoan thai: “Đây là cơ hội duy nhất để ngươi chuyển từ đồng phạm sang nhân chứng.“

Tiểu Chu mím môi, kiên định: “Ta khai.“

Quá trình nói chuyện cũng có thể coi là khoái trá.

Tiểu Chu nghĩ công tác nhiều năm như vậy cuối cùng cũng có cơ hội cùng lãnh đạo gần gũi, thổ lộ tâm tình, đem khó khăn công tác, hoang mang nghề nghiệp cùng suy nghĩ về tiền đồ nói ra hết.

Mà Cao Cần cũng phát huy đầy đủ sự quan tâm của một vị lãnh đạo với nhân viên, kiên trì lắng nghe oán giận — Nhất là vấn đề về Đại Kiều, còn đưa ra kiến nghị tích cực.

Nói chuyện được gần một giờ, hai bên vẫn duy trì nhiệt tình nhưng không chút vội vàng, khoái trá nhưng không hưng phấn, hài hòa nhưng không hoàn toàn êm dịu, vì tương lai của Y Mã mà đoàn kết nội bộ.

Trước khi kết thúc, Tiểu Chu do còn chưa nói hết ý, chốt một câu cuối: “Cao đổng, ngài yên tâm. Sau này có chuyện gì ta nhất định sẽ báo cáo với ngài trước.“

Cao Cần cười: “Không phải báo cáo, là liên lạc.“

Lời này nói ra thực khiến người ta thư sướng. Trước đây sao nàng lại nghĩ Cao Cần là người keo kiệt không hiểu tình người được chứ? Rõ ràng là vừa hài hước lại vừa thông tình đạt lý. Tiểu Chu cười toe toét.

“Được rồi.“ Cao Cần nói, “Về chuyện tăng lương…“

Tâm Tiểu Chu hơi động. Qua một phen giao lưu, nàng tin tưởng tăng lương là chuyện trong tầm tay. Vấn đề duy nhất là tăng ít hay nhiều thôi. Để biểu hiện lòng trung thành, nàng nỗ lực chớp chớp mắt.

“Phải tạm hoãn.“, dáng cười của Cao Cần từ từ biến mất, “Làm nhân chứng có thể hoãn thi hành hình phạt nhưng không phải miễn phạt.“

“…“

Nàng đem ý nghĩ “hài hước lại thấu tình đạt lý“ vừa rồi đập tan!

Điện thoại trên bàn Cao Cần vang lên. Thư ký nói: “Đại Kiều đến tìm Tiểu Chu.“

“Bây giờ¿‘ Cao Cần hơi kinh ngạc nhếch lông mày.

Tiểu Chu chột dạ nhìn đồng hồ trên tường, đã chín giờ tối rồi.

“Bảo hắn chờ một chút rồi cho vào.“

Chờ Cao Cần dập máy, Tiểu Chu nhỏ giọng hỏi: “Ngài nghĩ hắn gắn máy nghe trộm trong văn phòng ngài hay trong túi của ta¿‘

Cao Cần nói: “Ta nghĩ ngươi là máy nghe trộm hình người hắn chế tạo.“

“…“

“Đoạn nói chuyện vừa rồi đừng để cho Đại Kiều biết.“

Tiểu Chu thập phần bất ngờ. Trong ấn tượng của nàng, Cao Cần tuyệt đối không phải loài người dễ dàng buông tha cho người khác, “Vì sao¿‘

Cao Cần vuốt cằm: “Ta còn muốn lợi dụng lợi thế này đã.“

“…“

Đại Kiều đi vào văn phòng, nhìn hai gương mặt tranh tối tranh sáng dưới ánh đèn bàn, trong mắt có chút nghi hoặc nhưng hắn rất nhanh gạt bỏ, mở miệng hỏi Cao Cần: “Cao đổng chưa về nhà¿‘

Cao Cần khoanh tay: “Ngươi muốn đưa ta về¿‘

“Không, ta muốn nói tạm biệt.“ Ánh mắt Đại Kiều ngay lập tức chuyển tới Tiểu Chu, “Ta mời ngươi uống cà phê.“

“Ta không uống cà phê.“ Tiểu Chu vô ý thức trả lời.

Đại Kiều nói: “Không sao, ta uống cho ngươi xem. Chúng ta đi thôi. Tạm biệt ngài, Cao đổng¡‘

Tiểu Chu: “…“

“Chờ chút.“ Cao Cần nói, “Sao ngươi biết ta và nàng không về cùng nhau?”

Nói đến nửa câu sau thì cửa bị người đẩy mạnh ra.

Phong Á Luân mỉm cười nhìn hắn: “Ngươi định về nhà cùng ai¿‘

Sắc mặt Cao Cần không đổi, đứng lên: “Ta có chuyện cần nói với ngươi.“

Phong Á Luân nhìn hắn châm chọc: “Ví dụ như¿‘

“Concert năm nay.“

“Chẳng phải hủy rồi sao¿‘

“Đúng thế. Chúng ta phải nói chi tiết về chuyện hủy.“ Cao Cần nói rồi sóng vai cùng Phong Á Luân đi ra ngoài.

Kiều Dĩ Hàng sờ sờ trán, nhìn Tiểu Chu:“Có phải bọn họ quên gì đó rồi không¿‘

Cao Cần rất nhanh quay lại, giữ cửa nói: “Mời trả phòng làm việc lại cho ta.“

“…“

Cuối cùng, Kiều Dĩ Hàng và Tiểu Chu đến một quán có cà phê có bánh mì nhưng lại là tiệm kem.

Kiều Dĩ Hàng liều mạng kéo mũ lưỡi trai che kín mặt.

Tiểu Chu: “Trước đây khi bị ký giả chụp ngươi chẳng phải rất bình tĩnh sao¿‘

“Vì khi đó ngồi đối diện không phải ngươi.“

“… Đúng thế. Lúc đó ta đang anh dũng xông lên dùng thân thể che chắn cho ngươi.“ Vì thế nàng bị đám ký giả phong cho là “Đại hung khí“. Thậm chí có lần trên đường nàng đã có kẻ đuổi theo nhìn ngực vì chỉ nhận ra ngực nàng, không nhận được mặt nàng.

“Ách.“ Kiều Dĩ Hàng tựa hồ cũng thấy hơi hổ thẹn, “Thực ra, ta muốn ngươi giúp một việc.“

“Việc công hay việc riêng¿‘

“Việc riêng.“

“Ta từ chối.“

“Việc công¡‘

Tiểu Chu hồ nghi nhìn hắn.

“Ngươi không giúp sẽ khiến công việc gặp nguy cơ.“ Kiều Dĩ Hàng nói rất chăm chú.

Tiểu Chu nhìn thẳng hắn khoảng ba giây: “Ta đã quyết định ôm chân Cao đổng.“

“…“ Kiều Dĩ Hàng thấy nàng muốn đi, vội vàng nói: “Chờ chút.“

Tiểu Chu quay đầu nhìn hắn.

Kiều Dĩ Hàng nỗ lực bày ra nụ cười hòa ái dễ nhìn: “Muốn một việc làm ngắn hạn không¿‘

Miễn phí và có đãi ngộ khác nhau rất nhiều, tựa như chuyển từ cửa hàng bánh kẹo sang quán cà phê.

Hoàn cảnh tối tăm trước mắt khiến Kiều Dĩ Hàng trầm tĩnh hơn nhiều, nói chuyện cũng lưu loát hơn. Chuyện hắn và Chiến Hồn Vô Cực — không, phải nói là Tiểu Thuyền và Chiến Hồn Vô Cực chỉ tốn nửa giờ để nói rõ.

Tiểu Chu nghe đến một phần ba thì bộ mặt vẫn duy trì trạng thái .

“Vậy, ý của ngươi là…“ Tiểu Chu chỉ vào mũi mình, “…Để ta giả làm Tiểu Thuyền¿‘

Kiều Dĩ Hàng tủm tỉm gật đầu cười.

“Để Chiến Hồn Vô Cực thấy ta sẽ từ bỏ ý đồ¿‘

Kiều Dĩ Hàng trả lời rất hàm súc: “Đương nhiên, ta sẽ cải biến ngươi một chút.“

Tiểu Chu nói: “Ngươi không thấy nếu ta đáp ứng như vậy là quá ngu xuẩn à¿‘

“Một nghìn.“

Tiểu Chu chuẩn bị xách túi rời đi.

“Một ngày đêm.“

“…“ Tiểu Chu ngừng lại, buông túi, “Ta đang đến ngày.“

Kiều Dĩ Hàng thấy nàng nhìn thẳng mình: “Vậy thì thực bất hạnh.“

“Không sai, vậy nên trong thời gian công tác chẳng lẽ không cần…“ Ngón cái và ngón trỏ của Tiểu Chu nhẹ nhàng xoa nhẹ vào nhau.

“Vậy sao…“ Kiều Dĩ Hàng gật đầu, mỉm cười, “Rất tốt, công tác của ngươi vào cuối tuần sau.“

Dáng cười của Tiểu Chu cứng đờ, “Nếu ta nói mỗi lần đều là một tháng ngươi tin không¿‘

“Nếu ngươi lấy được giấy chứng nhận rong huyết của bệnh viện thì ta sẽ tin.“

“…“

Giải quyết xong mâu thuẫn, chuyện tiếp theo diễn ra rất hòa hợp.

Trước khi về, Kiều Dĩ Hàng còn luôn miệng khẳng định thiên phú hành động của Tiểu Chu, nói rằng nàng nhất định là nhân tài.

Câu trả lời của Tiểu Chu là: “Cùng nhau nỗ lực.“

“…“

Bất luận là thế nào, tâm tình Kiều Dĩ Hàng lúc về nhà so với lúc rời nhà tuyệt đối như trời với đất.

Hắn mãn nguyện mở máy tính, nhìn danh sách bạn bè —

Chiến Hồn Vô Cực đang online.

42. Chương 42: Tìm Thế Thân (hạ)

[tư trò chuyện]

Chiến Hồn Vô Cực: cuối tuần ngươi đi công tác hả?

Tiểu Thuyền: (ˆoˆ)/~ tin tốt. Không phải đi nữa.

Chiến Hồn Vô Cực:?

Tiểu Thuyền: giám đốc vừa thông báo cuối tuần có buổi xem mặt.

Chiến Hồn Vô Cực: không phải vị hôn thê của hắn bỏ trốn rồi sao?

Tiểu Thuyền: đúng thế. Vậy nên đi tìm người khác.

Chiến Hồn Vô Cực: …

Chiến Hồn Vô Cực: vậy cuối tuần sau ta bảo Suất suất suất tới đón ngươi. Địa chỉ?

Tiểu Thuyền: đến quảng trường Nhân Dân chờ nhé.

Chiến Hồn Vô Cực: được. Mấy giờ?

Tiểu Thuyền: hôn lễ mấy giờ?

Kiều Dĩ Hàng bỗng nhớ tới một việc.

Tiểu Thuyền: chờ chút. Thiên Đấu và Lạc Tuyết Vô Âm hình như không mời ta. o( )o Ta đi ăn chực như vậy thật không tốt a.

Chiến Hồn Vô Cực: đưa tiền mừng là được.

Tiểu Thuyền: … Bao nhiêu?

Chiến Hồn Vô Cực: Yên tâm. Tiền mừng ta sẽ đưa. Lão đại mời, trên thư ghi rõ gửi vợ chồng Chiến Hồn Vô Cực mà.

Tiểu Thuyền: -_-|||

Chiến Hồn Vô Cực: đi làm phụ bản không?

Tiểu Thuyền: ta định làm nhiệm vụ.

Chiến Hồn Vô Cực: nhiệm vụ gì?

Kiều Dĩ Hàng nhìn danh sách nhiệm vụ, muốn tìm cái nào lâu một chút. Từ cấp 20 đến cấp 73, gì cũng có. Hắn nghĩ trong chốc lát rồi chọn nhiệm vụ thu thập ba mươi viên thất tinh thạch.

Chiến Hồn Vô Cực nghe xong ngay lập tức lên kênh thế giới —

Chiến Hồn Vô Cực: 15J* đổi ba mươi viên thất tinh thạch! Chờ ở Lạc Dương.

*J viết tắt của kim tệ trong game.

[tư trò chuyện]

Tiểu Thuyền: rao ở kênh thế giới chẳng biết có nhanh hay không?

Chiến Hồn Vô Cực: giá như vậy, đối phương nhất định sẽ tới rất nhanh.

Quả nhiên là thật.

Bọn họ chờ ở Lạc Dương trong chốc lát đã thấy một đệ tử Huy Hoàng môn phi ngựa trắng tới. Đối phương cũng không thèm xuống ngựa, trực tiếp làm việc với Chiến Hồn Vô Cực.

Bên kia đổi chác xong bên này lập tức tiến hành giao dịch.

Nhìn ba mươi viên thất tinh thạch trong khung giao dịch, Kiều Dĩ Hàng lẳng lặng bỏ vào 10 kim.

[tư trò chuyện]

Tiểu Thuyền: còn 5 kim chờ ta đi kho bạc vay rồi trả ngươi. O(_)O

~Chiến Hồn Vô Cực không nói gì, lập tức cắt đứt trao đổi.

Giữa lúc Kiều Dĩ Hàng nghĩ đối phương đang tức giận thì một khung giao dịch lại nhảy ra, chính là ba mươi viên thất tinh thạch.

Loại kháng nghị trầm mặc này khiến bầu không khí có chút xấu hổ.

Kiều Dĩ Hàng lại thả 10 kim tới.

[tư trò chuyện]

Chiến Hồn Vô Cực: trư! Ngươi muốn làm ta mất mặt sao?

…

Thật là đã lâu không nghe tên gọi thân thiết này!

Kiều Dĩ Hàng cầm hồng trà lạnh trong tay, uống một ngụm lớn, rồi mới tiếp tục —

Tiểu Thuyền: giờ ta chỉ có 10 kim thôi, 5 kim kia ta nhất định sẽ trả cho ngươi.

Chiến Hồn Vô Cực: (#) ngươi nghĩ đây là vấn đề 15 kim hả?

Tiểu Thuyền: không phải vậy thì nhận trước đi.

Chiến Hồn Vô Cực: tặng lão bà gì đó mà còn đòi tiền sao?!

Trương Tri rất muốn đập tan con chuột trong tay!

Tiểu Thuyền: là phu thê cũng phải bình đẳng chứ.

Chiến Hồn Vô Cực: -_-# lẽ nào bình thường ta đưa ngươi đi luyện cấp cũng tính tiền?

Tiểu Thuyền: +_+ nhưng ngươi cũng có kinh nghiệm mà.

Chiến Hồn Vô Cực: …

Tiểu Thuyền: (o) nếu không, ngươi ra giá đi? Đại khái là bao nhiêu?

Trương Tri tức đến ói máu.

Người kia cho rằng hắn đang đòi tiền sao?!

Hắn sợ nếu càng nói sẽ càng khó nghe nên lập tức logout, tắt máy.

——-

Kiều Dĩ Hàng nhìn Chiến Hồn Vô Cực biến mất, tự đáy lòng cũng thấy áy náy. Dù sao đối phương là có ý tốt nhưng hiện tại hắn phải phân rõ giới hạn giữa hai bên. Chỉ có vậy, tỷ lệ bỏ cuộc mới cao.

Cũng vì nếu có ngày thân phận hắn bị lộ thì một người không lừa tiền ít nhất cũng đáng giá tha thứ hơn.

Hắn vươn vai. Hôm nay đã mệt mỏi cả ngày, hắn thực sự rất cần đi tắm, sau đó ngủ một giấc thật say.

Hắn đang muốn logout thì Suất suất suất đột nhiên nhảy ra.

Kiều Dĩ Hàng: "…"

Suất suất suất và Thủy Tiên hòa thượng luôn giữ hắn lại đúng thời điểm mấu chốt.

[tư trò chuyện]

Suất suất suất: lão nhị làm sao thế?

Suất suất suất: sao hôm nay out sớm vậy?

Tiểu Thuyền: đại khái là có điểm bất đồng.

Suất suất suất: nga.

Chuyện vợ chồng son của người khác không nên hỏi sâu.

Suất suất suất: lão nhị bảo ta cuối tuần tới quảng trường Nhân Dân đón ngươi. Mấy giờ?

Tiểu Thuyền: ta còn không biết mấy giờ bọn họ kết hôn? o( )o

Suất suất suất: sáu giờ tối. Hẹn ba giờ đi, đề phòng trên đường có chuyện.

Tiểu Thuyền: được.

Suất suất suất: chúng ta lấy gì làm ký hiệu đây?

Tiểu Thuyền: ngươi hãy mặc toàn đồ đen đi, sẽ dễ nhận ra.

Suất suất suất: o( )o ta đi tham dự hôn lễ, không phải đám ma.

Tiểu Thuyền: vậy đồ đỏ?

Suất suất suất: cái đó hẳn đợi đến khi ngươi gặp lão nhị đi. Ta đưa ngươi số di động, lúc đến ngươi gọi cho ta.

Tiểu Thuyền: cứ thế đi.

Suất suất suất: quyết định vậy nhé.

Tiểu Thuyền: chờ chút. Lần trước ngươi nói đến lễ vật. Tặng gì đây ta?

Suất suất suất: đưa phong bao là được rồi. Phần của ngươi chắc là lão nhị đưa.

Tiểu Thuyền: ta hiểu. Ta out đây, ngủ ngon.

Kiều Dĩ Hàng logout, bắt đầu phiền não chuyện tiền mừng. Đi ăn là Tiểu Chu, đương nhiên không thể để Chiến Hồn Vô Cực bỏ tiền được. Hắn quyết định hỏi thăm chỗ Thiên Đấu tổ chức để tính xem một suất ăn khoảng bao nhiêu. Hắn không muốn lợi dụng cũng như tặng quá nhiều bởi đảm bảo là không có hồi lại.

Một tuần nói dài cũng chẳng dài, nói ngắn cũng chẳng ngắn nhưng cũng dư dả để nói rõ các mối quan hệ của Tiểu Thuyền trong game.

Mấy hôm nay, số lần Kiều Dĩ Hàng và Tiểu Chu nói chuyện ít đi trông thấy.

Không phải Kiều Dĩ Hàng bận mà là Tiểu Chu quá bận — bận tránh hắn.

Sau khi mua được tin tình báo, Kiều Dĩ Hàng đã chặn được Tiểu Chu trước cửa toa-lét nữ.

Tiểu Chu thấy hắn thiếu chút khóc ra nước mắt: "Ngươi có thể buông tha ta không?"

"Có thể." Kiều Dĩ Hàng nhe răng cười, "Chỉ cần ngươi trả lời được, nếu không tìm thấy Lục Thanh Y ở Thái Sơn thì cần đi chỗ nào tìm?"

"…Thanh Thành." Tiểu Chu ôm đầu.

"Trả lời đúng. Câu tiếp…"

"Đại Kiều. Đề thi vào đại học của ta cũng không khó thế." Tiểu Chu đáng thương nhìn hắn.

"Đấy là lý do ta phải tự mình giám sát ngươi. Còn một vấn đề, áo khoác của Tuyết Y Hầu ở trong tay ai?"

Tiểu Chu thống khổ ngồi sụp xuống.

Kiều Dĩ Hàng thở dài: "Giờ ngươi đã biết tiền không dễ kiếm chưa?"

Tiểu Chu ra sức gật đầu.

"Vậy nên nhân lúc còn trẻ hãy cố kiếm nhiều một chút." Kiều Dĩ Hàng nói, "Ngươi muốn lúc về già còn phải chịu dằn vặt như thế này sao?"

"…Minh tôn Ma giáo." Cuối cùng Tiểu Chu không giãy giụa nữa.

Chiến Hồn Vô Cực bảy ngày liên tiếp không lên, tin nhắn cũng không gửi. Chẳng riêng gì Tiểu Thuyền, ngay cả bọn Suất suất suất cũng cảm thấy có chuyện, mấy ngày liền đều gửi tin hỏi Tiểu Thuyền.

Kiều Dĩ Hàng cuối cũng đã biết cái gì gọi là hết đường chối cãi.

Rõ ràng là do chủ nghĩ đại nam tử của Chiến Hồn Vô Cực phát tác nhưng toàn bộ thế giới đều cho rằng hắn khiến kẻ kia giận.

Kiều Dĩ Hàng thậm chí định thủ tiêu kế hoạch dùng Tiểu Chu thế thân mà để Tiểu Thuyền đến chỗ Nguyệt lão ly hôn, kết thúc câu chuyện nguy hiểm này.

Nhưng, trời không theo ý người.

Giữa lúc Tiểu Thuyền đang hưng phấn chạy tới chỗ Nguyệt lão, hướng tới giải phóng, hướng tới tương lai tươi sáng thì Chiến Hồn Vô Cực xuất hiện.

Tin đầu tiên hắn gửi là —

Ngày mai đừng muộn.

…

Kiều Dĩ Hàng chỉ có thể thốt ra một từ: "F*ck!"

Cuối tuần, vừa tảng sáng thì Tiểu Chu đã bị cuộc gọi đòi mạng của Kiều Dĩ Hàng dựng dậy.

Vừa vào cửa, nàng gục luôn lên ghế sô pha, than thở: "Không phải ba giờ chiều sao? Giờ mới có… tám giờ hơn a!"

Kiều Dĩ Hàng mặc đồ ở nhà, tinh thần sảng khoái đứng trước mặt: "Thắng lợi luôn dành cho người có chuẩn bị."

"Ta nghĩ câu này không phải chân lý, là bóp méo sự việc xong rồi ngụy biện thôi." Tiểu Chu vô lực trả lời.

Kiều Dĩ Hàng rút ra một quyển sổ tay: "Được rồi. Trước khi vào chiến trường, chúng ta soát lại trọng điểm một lần."

Tiểu Chu ngã xuống ghế: "Để ta chết đi."

"Tuyệt chiêu của Kỷ Vô Địch là gì?"

"…"

Trải qua ba tiếng đồng hồ khảo nghiệm, Kiều Dĩ Hàng thỏa mãn: "Cửa tiếp theo nhé."

"Cái gì?" Tiểu Chu ôm má nhìn hắn.

"Độ bóng tóc ngươi rất tốt."

"..Cảm tạ." Đây gọi là cho vừa đánh vừa xoa sao? Tiểu Chu nghi hoặc nhìn hắn. Đã kinh qua giáo huấn của Cao Cần, giờ đây nàng rất cảnh giác.

"Vậy nên,.." Kiều Dĩ Hàng rút ra một bộ tóc giả lùm xùm như bụi cỏ, "Đội cái này vào."

Tiểu Chu ngơ ngác nhìn hắn.

"Ngươi phải biết rất nhiều đàn ông thích tóc mượt."

Tiểu Chu nói: "Lỡ như hắn không thích tóc mượt mà thích bụi cỏ thì sao?"

Kiều Dĩ Hàng nhìn tóc giả trong tay, nhướn mày, sau đó vứt sang chỗ khác, lại lấy ra một bộ quần áo.

Tiểu Chu nhăn mặt: "Đây là cái gì?"

"Chiến y của ngươi." Kiều Dĩ Hàng rất đắc ý.

"Ngươi tự làm?" Thứ kỳ quái như thế… chắc là đặt cũng không có.

"Từ chợ đồ cũ."

"Ngươi còn đến chỗ đó."

"Còn có cái gọi là mua sắm trực tuyến."

Tiểu Chu nhìn chằm chằm thứ đại khái có thể gọi là quần áo này ba giây, hít sâu một hơi nói: "Được rồi. Nếu như nhất định phải mặc nó đi thì…"

Kiều Dĩ Hàng tủm tỉm cười nhìn nàng.

"Ta không làm nữa." Nàng không thể chấp nhận mặc giẻ lau nhà đi ra đường được.

43. Chương 43: Dự Tiệc Cưới (thượng)

Hai bên giằng co. Tiểu Chu phải dùng đến chiêu đe dọa đình công mới bảo vệ được áo sơ mi cổ rộng và quần bò của mình.

Giữa lúc nàng cho rằng có thể thả lỏng thì Kiều Dĩ Hàng cầm một lô một lốc dụng cụ trang điểm đi ra.

"Không nghĩ tới còn cái này nữa." Con mắt Tiểu Chu nhất thời biến thành hai bóng đèn tỏa sáng, nhìn chằm chằm đống đồ trên tay Kiều Dĩ Hàng.

Kiều Dĩ Hàng mỉm cười: "Tham gia hôn lễ mà, nên trang điểm một chút"

"Có lẽ thế." Tiểu Chu không ngừng gật đầu tán thưởng lần này hắn chuẩn bị rất chu đáo.

"Mẫu đây!" Kiều Dĩ Hàng rút một bức hình lấy từ trên mạng.

"…" Tiểu Chu bắn xa năm thước.

Sau hơn một tiếng nữa thuyết phục và phản chiến, Tiểu Chu cuối cùng cũng được đi ra ngoài ánh nắng hè chói chang mà chỉ phải mang kính râm.

Kiều Dĩ Hàng nhét năm cục pin di động vào túi để đề phòng mọi tình huống có thể xảy ra.

"Cố lên!" Hắn đứng ở cửa nhìn Tiểu Chu tiến về phía thang máy.

Trong thời khắc này, bóng lưng Tiểu Chu là hình tượng của sự bi tráng.

Giống như Yến thái tử tiễn Kinh Kha* vậy.

(*Yến thái tử tiễn Kinh Kha lên đường đi hành thích vua Tần – Tần Thủy Hoàng, ý chỉ dấn thân vào chốn nguy hiểm, không ngày trở lại)

Mãi đến khi cửa thang máy hoàn toàn khép lại, hắn mới tự cho phép mình thả lỏng, miệng không ngừng lẩm bẩm: "Sao càng ngày càng thấy bất an nhỉ?"

Còn Tiểu Chu thì thở phào nhẹ nhõm: "Cuối cùng cũng trốn được."

Ánh nắng gay gắt chiều hè biến quảng trường Nhân Dân thành trứng luộc.

Tiểu Chu tay cầm dù, tay kia cố lần tìm di động trong túi. Ngay trước khi nàng chạm tới nó, một thân ảnh chặn đứng ánh mặt trời.

"A!" Nàng vô thức giữ chặt túi, lui về sau mấy bước.

Trước mặt nàng là một chàng trai dáng điệu thanh tú, trên trán còn có vài đốm mụn.

"Tiểu Thuyền?" Người thanh niên cất tiếng dò hỏi.

Vì Tiểu Thuyền và Tiểu Chu đọc nghe giống nhau nên Tiểu Chu vô thức gật đầu.

Người kia thở phào nhẹ nhõm, mỉm cười: "Ta là Suất suất suất."

Tiểu Chu sửng sốt, đột ngột buông một câu: "Ta là Tiểu Thuyền."

"Ha ha, ta biết rồi, ngươi không cần giới thiệu nữa." Suất suất suất thấy Tiểu Chu giữ túi rất chặt liền có ý tốt, "Ta giúp ngươi cầm dù nhé?"

"Cảm ơn." Tiểu Chu chậm rãi đưa dù cho hắn. Cứ như vậy, hai người đi ra bãi đỗ xe trong bầu không khí hết sức cứng ngắc.

Suất suất suất ngồi vào ghế lái, bật điều hòa xe. Tiểu Chu chỉ cảm thấy một luồng gió nóng mãnh liệt thổi vào mặt khiến nàng thiếu chút nữa thì ngất xỉu. Sáu bảy giây sau gió mới ngừng, Suất suất suất ở bên cạnh xin lỗi: "Xui ghê, điều hòa hình như hỏng rồi."

"Không sao, dù gì cũng không chết được." Nàng lau trán đầy mồ hôi.

"…" Mặt Suất suất suất chẳng hiểu vì lờiTiểu Chu nói hay vì điều hòa mà chậm rãi đỏ lên.

Tiểu Chu hơi nghiêng người, lấy di động nhắn tin cho Kiều Dĩ Hàng báo cáo sự tình.

Trong phòng khách, máy hút bụi tự động chạy tới chạy lui.

Kiều Dĩ Hàng nằm trên sô pha, khoan thai mở tin nhắn, chỉ có ba chữ —-

"Lên xe rồi."

Hắn nhíu mày, soạn nhanh một tin gửi đi —

"Để chế độ lái xe."

Lông mày Tiểu Chu nhăn lại, mở chế độ nghe lúc lái xe có khác gì đặt máy nghe trộm?

"Ngươi lên xe ta mà không sợ sao?" Qua phút xấu hổ ban đầu, Suất suất suất bắt chuyện.

….

Tiểu Chu cấp tốc bật chế độ lái xe lên: "Sao ngươi lại nhận ra ta?"

Suất suất suất: "Có mình ngươi là nữ còn trẻ."

"Ra thế."

"So với trong game ngươi ít nói hơn nhiều."

Nhắc tới game, Tiểu Chu như hoa héo gặp được suối hồi sinh, cả khuôn mặt đều toát ra sức sống: "Vì game rất vui. Ta thích chơi game nhất."

Suất suất suất nhịn không được liếc mắt nhìn nàng: "Vì game vui hay vì lão nhị tốt?"

"Lão nhị nhà ngươi chẳng có chỗ nào tốt cả."

Tiểu Chu giận nhưng không dám nói đành cười gượng: "Đều vui cả."

"Nhưng ngươi thăng cấp rất chậm. Lão nhị luôn liều mạng đem ngươi đi luyện cấp."

"Đành chịu thôi. Từ cấp 72 lên cấp 73 cần 3,265,346 điểm kinh nghiệm; 73 lên cấp 74 cần 3,879,187 điểm nữa. Muốn kiếm đủ cũng mệt chết người."

"…" Biểu tình của Suất suất suất hiện giờ chỉ có thể dùng chữ này để diễn tả. Mãi một lúc sau, hắn mới mở miệng "Thật hả?"

"Chẳng phải ngươi cấp 97 rồi sao? Ngươi phải biết chứ."

"À, không rõ ràng như vậy."

…

Kiều Dĩ Hàng phiền muộn bóp trán nhưng từ giờ trở đi, bi kịch mới bắt đầu —-

Suất suất suất: "Ngọn núi này đẹp thật."

Tiểu Chu: "Đúng thế, rất giống núi Thanh Thành."

"… Cầu này sửa hoài mà không xong."

"Nếu là cầu gỗ ở Thần Y Cốc chắc chắn sẽ sửa rất nhanh."

"Ngươi thích ăn gì?"

"Hỏa linh đan."

"…"

Kiều Dĩ Hàng cuối cùng không chịu được nữa, tắt điện thoại đi gọi lại.

Tiểu Chu rất vô tội nhấc máy.

"Một vừa hai phải thôi." Kiều Dĩ Hàng cảnh cáo.

Tiểu Chu từ từ nói: "Lúc kiểm tra ngươi nói vậy mà."

"…"

Suất suất suất thấy nàng dập điện thoại một cách vui vẻ, hiếu kỳ hỏi: "Kiểm tra cái gì?"

"Kỳ kiểm tra của công ty thôi." Tiểu Chu dừng một chút, "Là vị giám đốc có vị hôn thê bỏ trốn ấy."

Suất suất suất hiển nhiên không biết chuyện này: "Vậy giám đốc của ngươi khỏe chứ?"

"Quá tốt. Thỉnh thoảng lại kỳ quặc thất thường." Tiểu Chu sảng khoái đáp, chủ đề cuộc trò chuyện lại được khai thông.

Hai người vừa cười vừa nói, Kiều Dĩ Hàng im lặng lắng nghe, thời gian cứ thế trôi đi. Trời đẹp, đường cao tốc thông suốt, hai người đến nhà hàng thì chỉ bốn giờ hơn.

Tiểu Chu giờ mới khẩn trương. Ứng phó với một người đã cần tập trung hết sức, ứng phó với nhiều người sẽ khó tránh khỏi phạm sai lầm. Nàng âm thầm hạ quyết tâm, chút nữa cố ăn nhiều nói ít, giảm thiểu khả năng lộ tẩy.

Suất suất suất đưa xe vào bãi, Tiểu Chu ngồi đợi ở đại sảnh.

Một lúc sau, một thanh âm trầm thấp vang lên từ đằng sau: "Tiểu Thuyền?"

Tiểu Chu vô ý thức xoay người.

Phía sau chỉ thấy một thanh niên đội mũ mang kính râm đang mỉm cười với nàng, đứng bên cạnh chính là Suất suất suất.

Tiểu Chu cẩn thận chào hỏi: "Xin chào."

Suất suất suất cười: "Ngươi không cần khách khí như vậy. Đây là lão nhị đó."

Lão nhị?

Chiến Hồn… Vô Cực?

Đầu Tiểu Chu đột nhiên trống rỗng, chẳng thể suy nghĩ được bất kỳ điều gì, chân lập tức chạy về phía toa lét nữ ở góc đường.

Nàng gấp gáp chạy vào một gian, chốt cửa, rút di động gọi cho Kiều Dĩ Hàng.

Vì lúc nãy xuống xe, phải để di động trong túi nên tạm tắt máy, không ngờ chỉ mới một lát mà đã xảy ra chuyện.

Kiều Dĩ Hàng vừa nói chuyện điện thoại với Cao Cần về bộ phim sắp tới của Liên Giác Tu. Vai của hắn cần phải giảm 10 cân nữa, hắn đang phiền não thì Tiểu Chu gọi tới.

"Có chuyện rồi."

"Cái gì?" Kiều Dĩ Hàng nghiên cứu khuôn mặt mình trong gương.

"Chiến Hồn Vô Cực tới."

Kiều Dĩ Hàng tự thấy sắc mặt mình trắng bệnh nhưng rất nhanh hỏi lại: "Giờ ngươi đang ở đâu?"

"WC nữ." Tiểu Chu nói, "Ta trốn vào đây. Thật quá kinh khủng."

"…Cái gì khủng khiếp." So với việc Chiến Hồn Vô Cực đột nhiên xuất hiện, hắn có chuyện khác cần quan tâm hơn, "Phản ứng của hắn với ngươi ra sao?"

"Không rõ. Hình như đang cười…" Lúc đó quá cấp bách nên cái gì cũng không để ý.

Kiều Dĩ Hàng nghe ra Tiểu Chu đang khẩn trương, lập tức chỉ đạo: "Đầu tiên, ngươi phải hít sâu."

"Hít sâu?" Tiểu Chu làm theo lời hắn.

"Sau đó thở ra, hít vào, thở ra, hít vào…"

Đầu Tiểu Chu đầy hắc tuyến: "Ta không phải đang khó sinh."

"Theo lý thuyết thì như nhau cả thôi." Kiều Dĩ Hàng hắng giọng, "Dù sao mấy bài học trước đây của ngươi rất tốt, không phải sợ, tự tin lên. Cố gắng phát huy bản chất khiến hắn ghét ngươi, căm thù ngươi là được."

"Lỡ như hắn thích ta thì sao?" Tiểu Chu cả giận.

Kiều Dĩ Hàng ngẩn người, vô ý thức muốn nói là sao có thể nhưng lại nghĩ cũng không phải không có khả năng. Chiến Hồn Vô Cực trong game cũng chẳng có sở thích nào bình thường.

"Vậy…cũng coi như một cách đối phó." Hắn nhàn nhạt nói.

"Còn vấn đề nữa. Ta chưa nói câu nào đã chạy vào đây, chút nữa giải thích thế nào?"

"Tiêu chảy." Bịa cớ dường như đã thành thói quen của Kiều Dĩ Hàng.

"Có mất mặt quá không?" Tiểu Chu nghĩ một chút, "Ta nói vào đây chỉ để trung tiện được không?"

Đầu bên kia rất lâu không có có hồi âm.

Tiểu Chu mất hết kiên nhẫn hỏi lại lần nữa.

Kiều Dĩ Hàng: "Câu nói thoát quần thối lắm quả nhiên có xuất xứ."

"…"

Cuối cùng Tiểu Chu đành vật vờ đi ra.

Trương Tri và Suất suất suất đều đang chờ ở cửa.

Suất suất suất thấy vẻ mặt nàng trắng bệch, lo lắng: "Ngươi có sao không?" Đừng vì ngồi trong cái xe cà tàng của hắn mà thế chứ? Nghĩ vậy, hắn có chút chột dạ liếc nhìn Trương Tri.

Kính râm của Trương Tri rất lớn khiến người khác không nhìn thấy bất cứ biểu cảm gì.

Tiểu Chu cười gượng: "Đâu có gì. Chỉ hơi đầy bụng, trung tiện thôi."

"..."

Nhìn Suất suất suất đang cố nhịn cười, Tiểu Chu lập tức trốn trở lại toa lét nữ.

...

Bởi nàng vẫn để chế độ nghe ngoài nên không cần báo, Kiều Dĩ Hàng thông cảm hồi đáp: "Ta biết."

Tiểu Chu rất muốn mở bồn cầu ra và lao xuống: "Đều do ngươi. Nói linh tinh đến tiêu chảy."

"Ta chỉ nói tiêu chảy, không nói trung tiện."

"..Ngươi còn nói nữa." Tiểu Chu sắp khóc ra nước mắt.

Kiều Dĩ Hàng vội ho một tiếng, an ủi: "Đừng lo. Qua hôm nay, ngươi sẽ chẳng liên can gì đến bọn họ nữa, không bao giờ gặp lại."

"Tốt nhất nên thế." Tiểu Chu ngẩng đầu, nén nước mắt, "Ta đột nhiên nhớ ra một chuyện."

"Chuyện gì?"

"Hôm nay ta không về được."

"Không sao. Ta xin nghỉ giùm ngươi." Kiều Dĩ Hàng sảng khoái đáp ứng.

"Ngươi nên làm, hơn nữa, tiền lương mấy ngày này ngươi phải bù cho ta."

"...Được."

Tiểu Chu: "Vấn đề nghiêm trọng nhất bây giờ là trên người ta chỉ có ba trăm đồng."

"Ở một đêm là được."

"Nhưng đây là tiền phong bì cho Thiên Đấu."

"..."

"Ta đến ăn không được chứ?"

"..."

"Ta tuyệt đối không lang thang đầu đường xó chợ đâu!"

Kiều Dĩ Hàng trầm mặc hồi lâu rồi thở dài: "Ta bỏ tiền."

44. Chương 44: Dự Tiệc Cưới (trung)

Tiểu Chu đứng trước gương chuẩn bị tâm lý nửa ngày mới dám đi ra.

Bên ngoài, Suất suất suất ngồi chồm hỗm trên đất, Trương Tri đứng ngay cạnh hắn.

Suất suất suất vờ thương cảm nói: "Lão nhị vừa giáo huấn ta một bài, lần sau ngươi có nói gì ta cũng sẽ không cười."

Trương Tri nhấc chân đá hắn một cái.

Tiểu Chu lúng túng: "Là ta nói sai."

Suất suất suất đứng lên hỏi Trương Tri: "Lão đại và đại tẩu vẫn còn chưa tới hả¿'

Trương Tri: "Ta cũng mới đến thôi, chưa gặp được bọn họ."

"Lúc trước chẳng phải nói không tham gia sao? Sao tự dưng lại thay đổi chủ ý vậy¿' Suất suất suất vừa nói con mắt liên tục liếc hướng Tiểu Chu.

Trương Tri nhíu mày. Kỳ thực, hắn về nước đã hai ngày, muốn tìm Trương Thức Khiêm nói chuyện nhưng còn chưa kịp mở miệng đã bị kéo tới triển lãm tranh, bị nhồi nhét kiến thức cũng như thú sự về hội họa, sau còn được chia sẻ về niềm đam mê đối với môn nghệ thuật này cùng mơ ước có thể trở thành họa sĩ nổi danh muôn đời của Trương Thức Khiêm và lời hứa trịnh trọng đem gia nghiệp giao cho hắn. Sự cự tuyệt của hắn lại bị một lời nói phá vỡ —

Mục tiêu cả đời này của ngươi là gì?

Nếu là ham muốn hay sở thích, Trương Tri hoàn toàn có thể trả lời, nhưng mục tiêu thì …

Ngay cả con đường trước mắt hắn còn không rõ ràng.

Lúc cha hắn gọi điện, mở đầu là quở trách việc hắn nghỉ học sau thì ép buộc phải đến công ty làm việc.

Phản ứng đầu tiên của hắn là tắt máy, sau đó chạy tới chỗ này, biến mất hoàn toàn.

Đương nhiên, đến hôn lễ không hẳn là vì trốn tránh. Từ lúc về nước tới giờ, tâm tình hắn luôn có một thứ hưng phấn không tên. Hắn tưởng tượng suốt tới cảnh gặp những chiến hữu trong game, đương nhiên nghĩ đến Tiểu Thuyền nhiều nhất. Trước khi đến, hắn đã tự nhủ, Tiểu Thuyền trong hiện thực nhất định không giống trong game tựa như hắn ngoài đời cũng đâu có giống nhưng chẳng mấy hiệu quả. Hy vọng nhiều nên thất vọng cũng đương nhiên. Đặc biệt là Tiểu Thuyền có chút sợ hắn, hoàn toàn không giống vẻ bình tĩnh trong game.

"Việc riêng thôi."

Hắn hời hợt đáp lời, trong lòng tính toán xem nên bắt chuyện với Tiểu Thuyền thế nào. Qua game và điện thoại, hắn có thể mặt dày gọi hai chữ "lão bà" nhưng giờ gọi vậy rất kỳ cục, nhất là khi lần đầu tiên hắn mở miệng đã khiến nàng chạy vào toa lét.

Suất suất suất hiển nhiên cũng cảm giác được bầu không khí đóng băng đó, đành đứng ra hòa hoãn: "Chúng ta đến sảnh lớn đợi xem sao."

"Không được."

Trương Tri và Tiểu Chu đồng thanh phản đối.

Lý do của Trương Tri là vì hắn là con lai, ở Mỹ thì không sao nhưng về nước lại thành nổi bật. Tuy không ai đến gần nhưng bị soi mói như vậy thoải mái sao nổi.

Lý do của Tiểu Chu là vì ngực. Dù lần này không ăn mặc như đi làm nhưng lỡ như có ai nhận ra ngực nàng thì biết làm sao.

Suất suất suất nhìn hai người một lúc, bất đắc dĩ chấp nhận: "Vậy giờ làm gì? Chẳng nhẽ cứ đứng mãi ở cửa WC xem người đi vào nặng bụng, đi ra nhẹ bụng hả¿'

Vừa vặn một bà bầu đi qua nghe thấy liền trừng mắt nhìn, mắng thầm: "Đồ chim lợn¡'

"…" Suất suất suất ủy khuất cúi đầu. Hắn đâu có ý nói thế chứ.

Trương Tri nhìn đồng hồ đeo tay rồi nói: "Chúng ta lên lầu ngồi trước vậy."

"Không nên." Tiểu Chu tiếp tục phản đối. Nói đùa, đi vào sớm vậy rất dễ khiến người ta chú ý, sau đó nhất định sẽ làm quen, tán chuyện linh tinh, phá hỏng kế hoạch lặng lẽ của nàng.

Suất suất suất và Trương Tri cùng quay đầu lại nhìn.

Suất suất suất: "Vì sao¿'

"Vì…" Tiểu Chu nghĩ nửa ngày mới đột nhiên vỗ tay, "Trong game cô dâu chú rể nhất định phải vào trước rồi khách mới được truyền tống vào phòng."

"…"

Trương Tri nhìn Suất suất suất.

Suất suất suất thở dài: "Trên đường đi, ta cũng nghĩ muốn đổi xe thành ngựa rồi kiếm một điểm truyền tống."

Trương Tri nhìn Tiểu Chu mỉm cười: "Ngươi biết rất nhiều về game."

"Tốt mà, dù sao cũng đã chơi lâu như vậy." Tiểu Chu dừng một chút, sau đó để tăng cường quan hệ cũng như thể hiện mình là Tiểu Thuyền nên chêm thêm một câu, "Ngươi cũng biết mà."

Trương Tri: "Đúng thế. Gần đây rất tích cực học kỹ năng."

"..." Tiểu Chu có chút mờ mịt khi nghe hắn nói những lời này. Hóa ra là để giữ gìn danh dự của mình, Kiều Dĩ Hàng đã lược bớt vài chuyện ngu ngốc đã làm.

Suất suất suất đưa ra ý kiến trung hòa: "Nếu không thì ngồi tạm ở quán cà phê vậy."

Tiểu Chu vẫn hiên ngang đứng im tại chỗ. Hôm nay vội vã đi, ngoài chìa khóa, nàng chỉ mang theo ba trăm tiền phong bì, vậy nên, đừng nói là uống cà phê, đến uống nước khoáng còn chẳng đủ.

Bất quá, điều này phụ họa cho hình tượng người nghèo của Tiểu Thuyền.

Trương Tri lên tiếng: "Ta mời."

Suất suất suất: "Ta muốn uống hai cốc."

"Tốt thôi. Ta có thể dành ngươi một cái cốc không."

Thế là nhóm ba người vừa trò chuyện vừa đi tới quán cà phê.

Suất suất suất thấy Tiểu Chu im lặng lẽo đẽo theo sau, quay đầu lại hỏi: "Ngươi sao thế? Sao cúi đầu không nói lời nào vậy¿'

Trương Tri thuận miệng đáp: "Đại khái là đang tìm kỹ năng, chuẩn bị ẩn thân."

Tiểu Chu đột nhiên ngẩng đầu: "Ẩn thân là kỹ năng của Huyết Đồ Đường, Thần Y Cốc không có."

...

Suất suất suất thấy Trương Tri đờ ra, chậm rãi gật đầu: "Nàng nói đúng đó."

Trương Tri: "..."

Tới quán, gọi ba cốc, ba người ngồi nói chuyện giết thời gian. Kỳ thực hôn lễ sắp bắt đầu, Thiên Đấu và Lạc Tuyết Vô Âm đều đã đứng ở cửa đón tiếp khách đến nhưng không biết là cố ý hay vô tình mà ba người đều chẳng nhắc tới.

Tiểu Chu liên tục liếc di động, chờ mong tin nhắn báo đến của Kiều Dĩ Hàng.

Tuy nhiên, khả năng không lớn.

"Giám đốc ngươi dạo này thế nào rồi¿' Trương Tri hỏi.

Tiểu Chu trợn tròn mắt rồi chợt nhớ Kiều Dĩ Hàng đã từng nhắc tới chuyện này nên vội nói: "Quan hệ với bạn gái mới rất tốt."

"Bạn gái mới? Lần này cùng người mới hẳn là hòa hợp¿' Suất suất suất cười hỏi, "Ngươi làm nghề gì¿'

Làm nghề gì?

Tiểu Chu hơi bất ngờ bởi vì Kiều Dĩ Hàng không nói là hắn bịa thế nào, hiển nhiên cũng không kiểm tra.

"Ta là... tội phạm đó¡' Nói xong, Tiểu Chu cười phá ra thành tiếng.

Hai người ngồi trước mặt đờ đẫn.

Tiếng cười của Tiểu Chu nhỏ dần, liếc loạn xung quanh, "Nói đùa thôi, thực ra ta đi bắt khách."

"..."

Lần này thì chính người pha trò cũng cười không nổi.

….Bầu không khí đông cứng.

Biểu cảm của Trương Tri có chút ẩn ý sâu kín nào đó.

Suất suất suất thấy mọi người đều im lặng đành mở miệng: “Cho ta chút thời gian để tiếp thu.“

Tiểu Chu cúi mặt nhìn xuống bàn: “Được rồi, ta làm bàn. Vì nghe gần giống nhau nên bình thường phòng ta thường nói giỡn vậy*.“

(*đoạn này thì tớ hoàn toàn không hiểu luôn vì “tố đài“ và “tố trác tử“ nghe chẳng giống chút nào cả = =, bạn nào hiểu thì giúp giùm nhé)

Suất suất suất kinh ngạc: “Hóa ra là ngươi đóng bàn.“

“Đúng vậy đúng vậy, chính là nghề đó.“

“Thế ngươi làm riêng hay làm trong công ty.“

“…Làm trong công ty.“

“Thế công ty ngươi có sản xuất ghế không? Hay chỉ sản xuất bàn, ghế công ty khác lo¿‘ Suất suất suất như bị gãi đúng chỗ ngứa.

Tiểu Chu chịu không nổi đành tìm cớ thoái thác: “Ta chỉ làm việc ở văn phòng, cũng không rõ mấy cái đó lắm.“

“A, là thư ký hả¿‘

“Dạng vậy đó.“ Lưng Tiểu Chu ứa ra mồ hôi lạnh.

Trương Tri đứng lên: “Tiệc sắp bắt đầu rồi, ta đi thanh toán.“

Tiểu Chu tay nắm chặt di động trong túi, nhỏ giọng hỏi: “Ta có thể đi WC được không¿‘

Suất suất suất suy nghĩ một chút mới đáp ngắn gọn: “Nhỏ một chút thì chắc không ai để ý đâu.“

“…“

Tiểu Chu cuối cùng cũng được vào WC. Nàng mở di động gọi, “Đại Kiều, ta vừa thành thư ký công ty sản xuất bàn.“

Kiều Dĩ Hàng: “Tốt.“

“Tốt¿‘

“Vì giờ ta biết ta đã biến thành một cái bàn.“

“…Ngươi ở đâu rồi¿‘

“Trên đường cao tốc.“

“Bao lâu mới đến¿‘

“Một tiếng nữa.“

Tiểu Chu hận không thể ôm di động hôn sâu: “Ngươi tới mau lên, ta sắp chịu hết nổi rồi.“

“Kiên trì.“ Kiều Dĩ Hàng dừng chút rồi nói tiếp,“Ta đến cũng chỉ để trả tiền phòng cho ngươi thôi.“

“…Ngươi không ra mặt?” Tiểu Chu rất muốn gặm di động.

Kiều Dĩ Hàng tức giận: “Ngươi muốn ta ra mặt bằng thân phận gì?”

“Giám đốc có vị hôn thê bỏ trốn thì sao?”

“…”

“Bằng hữu đến đưa tiền?”

“Ngươi đang ở đâu?”

“WC.”

“…Người đầu tiên phát hiện ngươi ngất trong toa-lét?”

“Ta đâu thể ngất ngay bây giờ?”

“Có thể. Hơn nữa để thật hơn, tốt nhất ngươi nên ngồi ở bồn cầu mà ngất, hiệu quả chắc chắn tăng lên vạn lần.”

“…”

Hôn lễ rất náo nhiệt nhưng bạn game đến tham dự không nhiều như tưởng tượng, chỉ chiếm có một bàn.

Thiên Đấu trong hiện thực ước chừng khoảng 37,38; khuôn mặt gọn gàng, không khó coi, dáng người cũng được song khóe mắt đã có vết chân chim mờ, lúc cười càng thêm rõ. Ngược lại, Lạc Tuyết Vô Âm còn rất trẻ, mới 25,26 đang trong độ đẹp nhất của tuổi thanh xuân; dung mạo tú lệ, thân hình mảnh mai. Nhìn hai người đứng cạnh nhau, ai cũng thấy tiếc cho Lạc Tuyết Vô Âm.

Tuy vậy, không ít ánh nhìn hướng về phía Trương Tri.

Lúc Trương Tri đội mũ, đeo kính thì đã nhìn ra được góc cạnh trên khuôn mặt, rất anh khí nhưng ảnh hưởng kém xa lúc bỏ kính. Vì ảnh hưởng của hai dòng máu nên đôi mắt vừa có vẻ thâm trầm, u buồn của phương Tây lại có vẻ thanh tú, tao nhã của Phương Đông tạo nên một đôi mắt nâu mê hồn người.

Tiểu Chu đi bên cạnh cũng không kiềm được mà lén nhìn vài lần. Lúc này, trong lòng nàng chỉ có một suy nghĩ —

Sao Đại Kiều không phải là sao nữ chứ?

45. Chương 45: Dự Tiệc Cưới (hạ)

Sáu giờ mười lăm, giờ lành đã đến, khách khứa vào bàn.

Thiên Đấu cùng Lạc Tuyết Vô Âm khoác tay nhau bước trên thảm đỏ, người chủ trì vẫn diễn trò giới thiệu ngàn năm như một.

Nếu trong game ồn ào náo nhiệt thì ngoài đời, ai cũng để ý đến thể diện nên đều nghiêm túc ăn uống. Vì thế trong hội trường, ngoài tiếng người chủ trì trò chuyện cùng tân lang tân nương chỉ có tiếng bát đũa thi thoảng va vào nhau lanh canh.

Tiểu Chu ăn rất từ tốn. Lấy kinh nghiệm bao năm lăn lộn trong làng giải trí, nàng cảm nhận được địch ý của mấy cô gái ngồi cùng bàn. Với phương châm “thêm một chuyện không bằng bớt một chuyện“, Tiểu Chu chẳng dám động tới bàn xoay, có gì trước mặt thì ăn, cúi thật thấp. Dù sao tiền phong bì cũng là của Kiều Dĩ Hàng, lần này coi như đi ăn tiệc miễn phí.

Nghi lễ kết thúc, tân lang cùng tân nương bắt đầu đi kính rượu. Khách khứa đều rất hãnh diện, dù biết rõ chén của cô dâu chú rể chỉ là trà lạnh nhưng vẫn cạn ly nhiệt tình.

Tiểu Chu nhìn chén rượu trước mắt bắt đầu khẩn trương.

Suất suất suất ngồi cạnh nàng thấy vậy liền hỏi: “Ngươi lại…“

“Được không¿‘ Mắt Tiểu Chu sáng lên.

Suất suất suất chần chừ: “Ngươi khỏe chứ¿‘

Trương Tri thấy trán nàng ướt đẫm mồ hôi, nhíu mày: “Nóng quá à¿‘

“Ta sắp chịu hết nổi rồi.“ Tiểu Chu giả vờ run rẩy.

Suất suất suất: “Có cần ta đưa đi không?”

“Thôi khỏi, chờ thang máy tới nơi chắc ta cũng đã chạy đi chạy về được cả chục lần.” Tiểu Chu liền đứng dậy, vội vã chuồn ra khỏi phòng tiệc. Đợi đến lúc đi xa khỏi phòng tiệc, nàng mới thở phào nhẹ nhõm. May mà thoát thân đúng lúc nếu không hậu quả thật khôn lường. Lúc mới vào Y Mã được ba ngày, nàng đã bị Mã Thụy đã hạ lệnh cấm rượu tuyệt đối. Nguyên nhân từ tiệc mừng nhân viên mới, vì uống rượu mà nàng tuôn hết những chuyện xấu hổ từ bé đến giờ ra. Đã thế, nàng lại còn đem chuyện nghe ngóng được trong mấy ngày thực tập — việc xấu của Mã Thụy ra kể. Từ đó về sau, phàm trong vùng có chất cồn 3 mét, nàng đều phải tránh xa, ngay cả đến bệnh viện cũng bị người gọi điện cảnh cáo bắt đeo khẩu trang.

Chuông di động vang lên.

Tiểu Chu nhìn bốn phía rồi lén lút nghe điện thoại, “Alô.”

“Ta đến rồi, ngươi đang ở đâu?” Kiều Dĩ Hàng bị ngữ khí của nàng ảnh hưởng, nhỏ giọng hơn hẳn.

“Lầu hai, đại sảnh rẽ trái rồi lại rẽ trái, đại khái cách cửa nhà hàng Ý khoảng hai mươi mét.”

“…Nhà hàng này hình như chỉ có một nhà hàng Ý.”

“Vậy nên?”

“Xuống lầu một.” Kiều Dĩ Hàng đi thang máy từ tầng hầm lên, nhìn cảnh vật rồi mới nói, “Cửa toa-lét nhé.”

“Được.”

Tiểu Chu dập máy, chạy xuống dưới tầng.

Đại sảnh vừa lúc phát “Hành khúc Thổ Nhĩ Kỳ”, giống như để phối hợp với tiết tấu mà cước bộ của nàng lúc đầu rất nhanh sau chậm dần, đến cửa toa-lét thì nhạc dừng.

Kiều Dĩ Hàng nhìn nàng một lúc, lại nhìn bốn phía: “Người phát nhạc có phải người quen của ngươi không thế?”

Tiểu Chu ngây ra: “Cái gì cơ?”

“Không có gì.” Kiều Dĩ Hàng rút túi lấy ra ba ngàn, đưa cho nàng, “Cầm lấy.”

Mắt Tiểu Chu sáng lên, hơi ngượng ngùng nhận rồi cấp tốc bỏ vào túi: “Thực xấu hổ.”

Kiều Dĩ Hàng nhướn mày: “Đúng vậy, sao lại không biết xấu hổ chứ?” Hắn thấy nàng còn chần chừ chưa đi, buồn bực nói, “Ngươi còn đứng đó làm gì?”

“Tân lang, tân nương đang kính rượu.”

“Vậy ngươi ở đây thêm chút nữa đi.” Án cũ của Tiểu Chu hắn cũng biết nên tranh thủ hỏi chút, “Mọi việc thuận lợi chứ?”

Tiểu Chu lộ ra vẻ mặt khó xử: “Cái này, biết nói sao a?”

Kiều Dĩ Hàng nheo mắt: “Đừng bảo là…”

“Ai, không phải.”

“Ta còn chưa nói gì mà.”

“Sự thực là không như vậy mà.”

“…”

Tiểu Chu suy nghĩ một chút rồi nói: “Ta chẳng muốn lừa gạt một thanh niên đẹp trai dễ nhìn như vậy, lương tâm thực bất an.”

“Đẹp trai?” Kiều Dĩ Hàng nhớ trước đây Thủy Tiên hòa thượng cũng nói qua Trương Tri rất đẹp trai, tự nhiên thấy ghen tị, “Tới mức nào?”

Tiểu Chu nhìn hắn, “Hơn ngươi.”

“…”

“Vì ta nhìn ngươi quen mắt rồi, còn hắn vẫn đang mới lạ.” Tiểu Chu thành thực nói.

Kiều Dĩ Hàng chậm rãi mở miệng: “Năm nay tìm việc rất khó.”

“…”

“Nghe nói ngươi còn đang trả góp mua nhà.”

“…” Tiểu Chu nghiêm mặt, “Đẹp trai vốn là khái niệm nông cạn mà thôi. Vẻ anh tuấn tiêu sái, khí chất xuất chúng của ngươi, hắn thúc ngựa cũng chẳng thể đuổi kịp.”

Kiều Dĩ Hàng thỏa mãn gật đầu.

Bên ngoài có tiếng bước chân, Tiểu Chu vô ý thức tránh sang bên nhường đường nhưng đông cứng, không nói được câu nào.

Kiều Dĩ Hàng quay đầu lại, chỉ thấy một người con lai cùng một thanh niên thanh tú đang đứng đó nhìn bọn họ, ánh mắt tràn ngập nghi hoặc, kinh ngạc và tò mò. Hắn tuy không biết đâu là Chiến Hồn Vô Cực nhưng xem tình thế thì tuyệt đối là một trong hai. Máu toàn thân lập tức dồn lên não, tế bào não chưa bao giờ hoạt động hết công suất như vậy. Hắn quay đầu nhe răng cười với Tiểu Chu: “Nhìn ngươi… hẳn là fan của ta.”

Ánh mắt của Trương Tri cùng Suất suất suất đồng loạt hướng tới Tiểu Chu như xem xem làm thế nào mà liếc mắt liền nhận ra nàng là fan của Kiều Dĩ Hàng.

“…” Tiểu Chu đương nhiên không có khả năng phản ứng như Kiều Dĩ Hàng, đứng ngây ra một lúc mới ngơ ngác gật đầu, “Hẳn là như vậy.”

Kiều Dĩ Hàng: “…”

Bầu không khí có chút xấu hổ.

Ánh mắt Trương Tri và Suất suất suất lại trở lại phía Kiều Dĩ Hàng.

Kiều Dĩ Hàng cố gắng cử động thân thể đang cứng đờ ra, gợi ý: “Vậy ngươi không muốn làm gì sao?” Hắn nháy mắt ám chỉ.

“A, làm cái gì a?” Tiểu Chu rút cuộc cũng lấy lại được tinh thần, khuôn mặt tái nhợt chậm rãi hồng trở lại, cũng mở to mắt nhìn.

Suất suất suất vẫn đứng sau Trương Tri nói chen vào: “Các ngươi muốn làm cái gì?”

Kiều Dĩ Hàng mỉm cười với Tiểu Chu: “Muốn xin chữ ký không?” Nếu như lúc nãy là ám chỉ thì giờ là nói thẳng ra.

Tiểu Chu lúc này đã có thể phối hợp, giả vờ mừng rỡ vỗ tay: “Tốt quá, thật quá tuyệt vời.”

Tiếng vỗ tay dừng lại, mười giây im lặng trôi qua.

…

Kiều Dĩ Hàng chậm rãi mở miệng: “Lẽ nào không ai tình nguyện cho mượn giấy và bút sao?”

Làm người vây xem, Suất suất suất nhìn trái nhìn phải, cuối cùng phát hiện chỉ có mình phản ứng đành bất đắc dĩ nói: “Để ta ra chỗ tiếp tân hỏi.”

Tiểu Chu gấp gáp đuổi theo: “Ta cũng đi.” Còn ở chỗ này đảm bảo nàng thở không nổi.

Trương Tri vẫn đứng tại chỗ, im lặng đánh giá Kiều Dĩ Hàng.

Kiều Dĩ Hàng cảm thấy có chút áp lực. Đến giờ thì khẳng định đây là Chiến Hồn Vô Cực. Kỳ thực, hắn cũng không biết làm sao mà nhận ra nhưng tự nhiên xác định như thế.

“Kiều Dĩ Hàng?” Trương Tri chậm rãi mở miệng.

Lúc này Kiều Dĩ Hàng đã hoàn toàn trấn định, khóe miệng hơi nhếch lên hỏi: “Ngươi cũng là fan của ta?”

“Không phải.” Trương Tri lạnh lùng nói, “Vì vụ scandal của ngươi ở “Bát nháo giang hồ” quá ầm ĩ nên mới chú ý.”

Kiều Dĩ Hàng nhún vai bàng quan: “Ngươi cũng chơi game sao? Level của ta rất cao.”

“Bị cướp cũng thảm.”

“…” Đãi ngộ trong game so với hiện thực chênh lệch nhau quá lớn khiến Kiều Dĩ Hàng cảm thấy khá bất bình, “Ngươi hình như có thành kiến rất lớn với ta?”

“Không.” Trương Tri ngạo mạn liếc qua, “Ta chỉ chẳng có cảm tình tốt với kẻ dùng tiền luyện cấp mà thôi.”

Mất mấy tháng để bình tĩnh, Kiều Dĩ Hàng lần nữa rơi vào bóng ma của nhà giàu mới nổi. Hắn mím môi, xoay người hướng về phía lễ tân.

Ngay lúc hắn đi ngang qua, Trương Tri đột nhiên kéo tay hắn: “Ngươi và Tiểu Thuyền….”

Kiều Dĩ Hàng choáng váng nhưng thái độ lại thập phần ung dung: “Tiểu Thuyền là ai?”

Trương Tri nheo mắt tựa như muốn tìm ra vết tích nói dối từ biểu cảm của hắn.

Kiều Dĩ Hàng hừ lạnh trong lòng. Nếu như bị vạch trần dễ dàng như thế thì chẳng phải công sức đóng phim bấy lâu nay của hắn đều bỏ đi sao. Hắn cúi đầu nhìn tay mình, hơi giương cằm nói: “Ta không ngại có fan nam nhưng ta không thích hắn dùng hành động quá khích để khiến ta chú ý.”

Trương Tri bĩu môi tỏ vẻ chẳng đáng, buông tay ra.

Kiều Dĩ Hàng bình tĩnh xoay người, lẵng lẽ thở phào nhẹ nhõm.

Để ít người nhìn thấy Kiều Dĩ Hàng, Tiểu Chu đem giấy bút đến chỗ vắng vẻ nhờ hắn ký tên.

Suất suất suất lúc này mới tỉnh ngộ: “Hóa ra ngươi là Kiều Dĩ Hàng.”

Kiều Dĩ Hàng vẫn cười rất tự nhiên.

Suất suất suất: “Trong game còn có một môn phái thành lập vì ngươi đó, Hàng Thiên Các.”

“Có sao?” Kiều Dĩ Hàng giả vờ kinh ngạc.

“Sau khi ngươi đi cũng không chơi tiếp à? Cũng không lập tài khoản khác?”

Kiều Dĩ Hàng hàm hồ đáp: “Dạo này bận quá.”

Tiểu Chu xen vào: “Đúng vậy, hắn phải đóng “Cây hạnh phúc”.”

Suất suất suất cười: “Không hổ là fan cuồng nhiệt, cả việc đó cũng biết.”

Tiểu Chu đổ mồ hôi lạnh, cười gượng: “Đúng vậy, rất cuồng nhiệt. Ngay cả thói quen buổi sáng không muốn dậy của hắn cũng biết.”

…

Nếu có thể, Kiều Dĩ Hàng rất muốn lấy băng dính dán miệng nàng lại. Đáng tiếc là không thể nên hắn đành giả vờ hồ đồ: “Thật hả?”

“Đúng thế, trên blog của ngươi có ghi mà.” Tiểu Chu nhanh miệng đáp.

“Ra thế.” Kiều Dĩ Hàng thấy ba người đều nhìn hắn, hoàn toàn chẳng có ý định rời đi, đành hỏi, “Các ngươi không có việc gì cần làm sao?”

Suất suất suất “A” một tiếng: “Chúng ta xuống tìm Tiểu Thuyền.”

Tiểu Chu giơ tay: “Ta ở đây.”

Trương Tri: “…” Hắn còn phải nghe đoạn đối thoại ngu ngốc như vậy bao lâu nữa chứ?

“Chúng ta mau đi thôi nếu không người vây xem hắn sẽ càng ngày càng nhiều.” Hắn mà Suất suất suất ám chỉ đương nhiên chính là Kiều Dĩ Hàng.

Kiều Dĩ Hàng: "…"Rút cuộc hắn còn phải chịu ánh mắt kiểu này bao lâu nữa đây?

46. Chương 46: Lộ Chân Tướng (thượng)

Sau cuộc gặp ngắn với Kiều Dĩ Hàng, Tiểu Chu lại bị áp giải trở về.

Thấy Lạc Tuyết Vô Âm đã đổi váy cưới sang xường xám đang cùng Thiên Đấu đi tiếp chuyện các bàn, nàng định thở phào nhẹ nhõm thì nghe người bên cạnh nói: "Không biết bao giờ Hoa hòa thượng mới tới đây¿'

Người khác tiếp lời: "Chắc nhanh thôi. Lão đại chả bảo chờ hắn tới mới qua đây kính rượu sao¿'

…

Tiểu Chu đột ngột quay đầu, hai con mắt chăm chú nhìn người vừa thốt ra tin động trời đó: "Ngươi nói cái gì¿'

Người nọ kinh hãi, nhìn Trương Tri và Suất suất suất có điểm bất an: "Chờ Hoa hòa thượng đến thì lão đại cùng đại tẩu sẽ qua… Có vấn đề gì a¿' Nói đến đấy, lòng trào lên một nỗi tức giận.

Tiểu Chu thấy người ta khó chịu, khí thế xẹp xuống, cười làm lành: "Ta chưa nghe rõ nên mới hỏi lại thôi. Đâu có vấn đề gì."

Suất suất suất cười: "Ngươi giống hệt như trong game a."

"Ta giống hệt trong game¿' Chẳng lẽ tính cách Kiều Dĩ Hàng lại như vậy? Tiểu Chu len lén oán thầm nhưng trên mặt vẫn mỉm cười: "Ta lúc nào cũng thế mà."

Trương Tri: "Ta nghĩ có điểm không giống."

Suất suất suất: "Không giống chỗ nào?"

Tiểu Chu hơi giật mình, sợ hãi nhìn hắn.

Trương Tri: "Rất ít khi thể hiện biểu cảm thế này."

…

"Rất ít khi thể hiện biểu cảm thế này" là có ý gì?

Tiểu Chu bối rối đến mức mắt nháy mấy phát, mãi sau mới nói được một câu: "Nga."

Trương Tri: "…"

Suất suất suất vỗ vai hắn: "Biểu cảm của con người luôn bị hạn chế bởi khuôn mặt."

Tiểu Chu: "…"

Thủy Tiên hòa thượng đến lúc hôn lễ đã bắt đầu được hơn nửa tiếng. Hắn vừa vào phòng tiệc liền chạy ngay tới chỗ tân lang, tân nương vừa chúc mừng vừa xin lỗi, còn không quên đưa tiền mừng.

Lạc Tuyết Vô Âm cười tủm tỉm nói vài câu rồi chỉ về phía bàn Trương Tri. Thủy Tiên hòa thượng lập tức chạy sang.

Suất suất suất nhỏ giọng: "Nhìn ảnh không nghĩ lại to lớn như vậy."

Qua đánh giá của Tiểu Chu, Thủy Tiên hòa thượng chắc cao khoảng 1m86, nặng khoảng 90kg.

Hắn ngồi xuống, cả bàn như chật lại, chỗ của mỗi người đều hẹp đi trông thấy.

Tiểu Chu chỉ có thể nỗ lực duy trì khoảng cách với hai bên.

Trương Tri đột nhiên kéo ghế, ngửa người ra đằng sau.

Tiểu Chu cảm kích nhìn hắn.

Đối với lời trêu chọc của người khác, Thủy Tiên hòa thượng chỉ mỉm cười, so với trong game thì tựa như hai kẻ hoàn toàn khác nhau.

Suất suất suất cảm khái: "Quả nhiên người không thể xét qua vẻ bề ngoài."

Thủy Tiên hòa thượng tựa hồ như nghe thấy tiếng hắn, ngẩng đầu lơ đãng liếc mắt nhìn qua.

Một lúc sau, Thiên Đấu và Lạc Tuyết Vô Âm đã đi hết một vòng liền tiến thẳng tới bàn bên này.

Tiểu Chu đang định đứng dậy ra ngoài thì nghe giọng Trương Tri: "Chờ kính rượu xong hãy đi."

Kính rượu xong còn đi làm gì?

Tiểu Chu khổ sở, u oán nói: "Không nhịn được."

Trương Tri chưa kịp nói thì Thiên Đấu và Lạc Tuyết Vô Âm đã tới nơi, tất cả mọi người đều đứng lên. Lúc này mà đi thì thực quá bất lịch sự. Tiểu Chu không thể làm gì khác, đành ủy khuất đứng lên, nỗ lực biến mình thành vô hình trên bàn tiệc. Lạc Tuyết Vô Âm nhiệt tình, hiếu khách, hỏi thăm từng người một, đến lượt Tiểu Chu còn cười nói: "Ngươi rất khả ái, giống hệt trong tưởng tượng của ta."

Tiểu Chu thừa biết hình ảnh của bản thân mình hiện giờ: ăn mặc bình thường, cặp kính gọng to, mặt mộc. So với mấy cô nàng trang điểm xinh đẹp ngồi cùng bàn thì có thể hình dung là giữa biển người cũng không thể nhận ra được.

Vậy là nói, Tiểu Thuyền của Đại Kiều vẫn cho người khác ấn tượng như vậy?

Tiểu Chu cười gượng: "Chúc chị tân hôn vui vẻ, hạnh phúc tới đầu bạc răng long."

Lạc Tuyết Vô Âm mỉm cười. Thực ra nàng có chút buồn khổ. Gả cho Thiên Đấu là một lựa chọn sai lầm, dù hắn có tiền nhưng hắn có đời vợ, lại có con. Nếu như không phải trót mang thai, nàng tuyệt đối không chọn lựa như thế. Loại buồn khổ này nàng chẳng thế chia sẻ cùng ai, kể cả cha mẹ.

Vì thế khi thấy Tiểu Chu đứng cạnh Trương Tri nói câu đó, tuy biết là vô ý nhưng khiến nàng cảm thấy như bị chế giễu.

"Cảm tạ, cạn ly." Nàng mỉm cười, tận lực hoàn thành vai diễn cô dâu hạnh phúc.

Tiểu Chu: "Ta không biết uống rượu, uống nước trái cây thay thế nhé?"

Lạc Tuyết Vô Âm cười không nói gì, những người khác nhao nhao lên phản đối.

Cuối cùng Thiên Đấu ra mặt: "Ngươi cứ thỏa sức uống, ta đã đặt phòng rồi. Uống xong cũng không cần để ý phép tắc gì hết."

"Nhưng..." Tiểu Chu còn muốn nói nhưng nhìn ánh mắt xung quanh, nàng hiểu được, dưới sức ép của đám đông, ý kiến cá nhân chẳng thể trụ vững.

Trương Tri: "Lão đại. Giám đốc của nàng rất nghiêm khắc, xin nghỉ một ngày không tốt."

Hắn vừa mở miệng, những người khác im lặng chờ quyết định của Thiên Đấu và Lạc Tuyết Vô Âm.

Lạc Tuyết Vô Âm cười: "Vậy uống ít thôi. Không thể có người không uống một giọt rượu nào."

Nói là uống ít nhưng Tiểu Chu bị ép uống nửa ly rượu vang đỏ.

Rượu vang đỏ có tác dụng chậm, men say từ từ bốc lên thế mà Tiểu Chu uống xong đã cảm thấy như có lửa đốt trong ruột, muốn phát tiết ra ngoài ấy vậy mà nhìn bốn phía chẳng có ai đáng tin cậy, nàng chậm rãi đứng lên đi ra ngoài.

Suất suất suất nhìn nàng rời bước, nhẹ giọng hỏi Trương Tri: "Chắc không sao chứ?"

Trương Tri: "Chắc định đi toa-lét."

Suất suất suất: "Chẳng lẽ là ruột thẳng."

Tiểu Chu vất vả đi xuống lầu, việc đầu tiên làm là thuê phòng, sau đó gọi cho Kiều Dĩ Hàng thông báo tình trạng.

Kiều Dĩ Hàng đang ngồi trong quán cà phê ăn nhẹ, nghe nói nàng uống rượu, lại còn uống hơn nửa ly nhất thời muốn đập đầu vào tường.

"Đừng làm gì nữa, lập tức lên phòng, ta tới ngay!"

Kiều Dĩ Hàng vội vã trả tiền chạy tới chỗ thang máy.

Người bán hàng Ất khe khẽ nói nhỏ: "Người vừa rồi hình như là Đại Kiều?"

"A? Không phải đâu. Hắn đâu có giống xuất thủy phù dung, trầm ngư lạc nhạn chứ? Nói là Tôn Sách thì còn có thể."

"Ý ta là Kiều Dĩ Hàng ấy."

"…Đó là ai?"

"Không có gì. Lau bàn tiếp đi."

Kiều Dĩ Hàng ra khỏi thang máy đang muốn tìm phòng thì thấy một màn kinh người trước mắt —

Trương Tri đỡ Tiểu Chu mở cửa phòng.

"Ngươi muốn làm gì?" Kiều Dĩ Hàng bước nhanh tới.

Trương Tri quay đầu, nhìn hắn tỏ ý không hiểu: "Đưa nàng vào phòng."

"Vào phòng?" Thân thể Kiều Dĩ Hàng chặn ở cửa, "Ngươi có quan hệ gì với cô ấy?"

Trương Tri nhíu mày: "Liên quan gì đến ngươi?"

Hai ngươi cao tương đương nên trừng mắt nhìn nhau rất tiện.

Kiều Dĩ Hàng hào hùng lên tiếng: "Nàng là fan của ta. Ta có nghĩa vụ và trách nhiệm bảo đảm an toàn cho cô ấy!"

"Nàng là lão bà của ta."

Trương Tri vừa nói vừa chen vào đã thấy Kiều Dĩ Hàng cấp tốc nghiêng người chặn lại: "Chứng cớ đâu?"

Cơn tức của Trương Tri bùng lên, trừng mắt lạnh nhìn lại: "Dựa vào cái gì mà ngươi đòi xem?"

"Chỉ bằng nàng là fan của ta." Kiều Dĩ Hàng hiện tại đang cực độ hoài nghi nhân phẩm của người trước mặt. Thời buổi này trông đẹp trai không có nghĩa là không háo sắc, đẹp trai không có nghĩa là nhân phẩm tốt. Biết đâu kẻ trước mắt này là sói đội lốt cừu. Hắn càng nghĩ càng ngờ Chiến Hồn Vô Cực trong game đối xử với Tiểu Thuyền tốt như vậy căn bản là muốn lừa gạt gì đó.

Trương Tri nhạy cảm, phát hiện ánh mắt đối phương nhìn mình ngày càng kỳ quặc, giống như đang nhìn đào phạm không bằng. Hắn cố nén giận: "Ta là bạn nàng."

"Vừa rồi là lão bà, giờ lại biến thành bạn, ngươi không thấy rất mâu thuẫn sao?" Kiều Dĩ Hàng cười nhạt.

"Vậy ngươi muốn sao?" Trương Tri bỗng nhiên buông Tiểu Chu, cũng chẳng tỏ chút yếu thế nhìn lại.

Đông.

Đầu Tiểu Chu đập vào tường, giữa lúc Kiều Dĩ Hàng và Trương Tri đang định nâng nàng thì phát hiện nàng đang bám lấy tường như một con thằn lằn.

Kiều Dĩ Hàng: "Ngươi đi trước đi, ta đưa nàng vào phòng."

"Ngươi đưa?" Trương Tri nheo mắt, "Sao lại phải là ngươi?"

"Ta nói rồi, nàng là fan của ta."

“Ta cũng nói rồi, nàng là bạn ta.”

“Lúc đầu ngươi nói là lão bà mà?”

“Lão bà không thể là bằng hữu sao?”

Kiều Dĩ Hàng đưa tay ra: “Lấy giấy chứng nhận kết hôn ra đây!”

“Ngươi là trư sao!” Trương Tri rút cuộc không chịu nổi nữa. Chẳng trách Kiều Dĩ Hàng bị cướp thảm vậy, nếu gặp phải hắn chắc chắn kết cục còn tệ hơn nhiều!

Kiều Dĩ Hàng: “Ai bảo ngươi nhìn chằng đáng tin cậy chút nào!”

Trương Tri: “Ta nghĩ ngươi đang cố tình gây sự.”

Hai người giằng co, lửa tóe khắp nơi.

Kiều Dĩ Hàng hít một hơi sâu: “Tốt xấu gì ta cũng là người nổi tiếng. Ngươi nghĩ ta có thể làm chuyện ảnh hưởng đến danh tiếng, đánh mất tiền đồ hả?”

“Chưa chắc.” Trương Tri chậm rãi nói, “Nếu không ID của ngươi trong game sao lại nổi danh như vậy.”

Kiều Dĩ Hàng cắn răng: “Ta chỉ mắng chửi người mà thôi, đâu có phạm pháp.”

Trương Tri: “Lẽ nào nhìn ta có thể phạm pháp?”

Kiều Dĩ Hàng: “Chí ít mặt ta nổi tiếng hơn mặt ngươi, khả năng đào tẩu nhỏ hơn!”

Trương Tri: “…”

“Ọe!” Tiểu Chu đột nhiên che miệng, gập người.

Kiều Dĩ Hàng cùng Trương Tri đồng thời nắm lấy vai nàng, chuẩn bị kéo đi. Tiểu Chu chống tay vào tường, ngẩng đầu lên, nuốt vài cái sau đó chậm rãi nói: “Nuốt mất rồi.”

Hai người: “…”

47. Chương 47: Lộ Chân Tướng (trung)

“Lang tới, lang tới…“

Trương Tri nhìn Kiều Dĩ Hàng một cách quái dị khi thấy hắn rút di động ra, mặt biến sắc.

“Ngươi đưa nàng về phòng trước đi, không được đóng cửa¡‘ Kiều Dĩ Hàng phiền muộn nhìn màn hình điện thoại báo cuộc gọi của Cao Cần.

Trương Tri nghe thế chẳng nói chẳng rằng, lập tức đỡ Tiểu Chu vào phòng.

Kiều Dĩ Hàng đang định nhấc máy thì chợt nghe “Rầm“ một tiếng.

…

Kiều Dĩ Hàng nhìn cánh cửa đóng chặt cùng di động không ngừng kêu trong tay, cuối cùng quyết định nhấc điện thoại trước. Hắn cố ý đi ra xa đề phòng Trương Tri dán tai vào cửa nghe trộm.

“Ngươi với Tiểu Chu ở bên nhau ba năm, giờ quyết định bỏ trốn¿‘ Câu đầu tiên của Cao Cần suýt chút nữa làm hắn sặc chết.

Kiều Dĩ Hàng: “Chúng ta chỉ đi tham dự hôn lễ bằng hữu mà thôi.“

“Hai người cùng đến dự¿‘ Cao Cần hỏi, “Lấy danh nghĩa là vợ chồng Kiều Dĩ Hàng¿‘

Lần này Kiều Dĩ Hàng thực sự bị sốc. Hắn khẽ thở dài: “Cao đổng.“

“Muốn ta làm người làm chứng¿‘

“Đâu cần phiền phức vậy, cho nghỉ là được rồi.“

“Nghỉ kết hôn hay nghỉ sinh¿‘

“… Nghỉ đông.“ Kiều Dĩ Hàng tận lực, cố duy trì tỉnh táo, không để đối phương lừa gạt.

Cao Cần tấm tắc khen: “Ngày nghỉ của Tiểu Chu lại nhờ ngươi xin phép… Quả nhiên là có quan hệ với bộ ngực không lớn của nàng¿‘

Kiều Dĩ Hàng: “…“

Cách một cánh cửa, chuyện bên ngoài hấp dẫn, những thứ diễn ra bên trong còn thú vị hơn.

Trương Tri đỡ Tiểu Chu lên giường, đang định đi lấy chén nước cho nàng thì đột nhiên thấy nàng ngồi dậy, kêu to: “Đại Kiều¡‘

Trương Tri nhíu mày. Nhìn qua, có lẽ tửu lượng của nàng kém quá. Giữa lúc hắn đang lo lắng có nên mở cửa hay không thì câu nói của Tiểu Chu khiến hắn thay đổi ý định —

“Ngươi phải tăng lương cho ta, nhất định phải thế¡‘ Tiểu Chu trừng mắt nhìn hắn, phẫn nộ lẩm bẩm.

Trương Tri thử: “Tăng lương¿‘

Tiểu Chu chỉ vào mặt mình: “Ngươi biết một ngàn đồng này khiến ta cực khổ thế nào không hả? Nào là… học tư liệu về game… Nào là… chịu đựng cái xe hỏng điều hòa…. Lại còn phải ngồi toa-lét lâu như vậy nữa… Rất cực đó…“

Trương Tri càng nghe càng nghĩ lời nàng nói có ý gì đó, “Sao ngươi lại phải vất vả như vậy¿‘

“Còn không phải vì ngươi¿‘

“Ta¿‘

“Ngươi rảnh rỗi chơi game… Dùng chứng minh thư của ta…“ Tiểu Chu chùi mép, nước mắt chút nữa rơi xuống, “Nhân dân lao động rất cực khổ…”

“Chơi game, dùng chứng minh thư của ngươi?” Giọng Trương Tri tuy nhỏ nhưng biểu tình trên mặt đã lạnh tới mức đông chết người.

Tiểu Chu chẳng hề để ý, vẫn liên miên cằn nhằn, “Loại tiệc cưới này không tham gia cũng được mà, bị thịt thì cũng đã bị rồi,… Thêm một lần cũng có sao đâu chứ…. Đâu có liên quan tới ta? Sao lại kéo ta ngã cùng…. Ngươi biết ta uống rượu rất khổ cực…?”

Trương Tri lạnh lùng nhìn nàng chằm chằm, dằn từng chữ: “ID của Kiều Dĩ Hàng trong game là gì?”

“Tiểu Thuyền.” Tiểu Chu vỗ vỗ ngực, “Tên ta là Tiểu Chu nên sẽ không nhớ nhầm… Ha ha ha ~~”

…

Vậy, đây từ đầu đã là âm mưu của một người?

Nha đầu ngây ngốc trong game kia kỳ thực đã từng là cao thủ cấp hơn 90?

Người trước mắt là giả, Tiểu Thuyền thực chính là tên minh tinh thối nổi danh vừa luôn mồm cãi cùn kia?!

Vậy những huyễn tưởng và hy vọng của hắn về Tiểu Thuyền trong game là vì ai? Trước khi đến đây, hắn hưng phấn kích động vì cái gì?!

Nắm tay Trương Tri tựa như tâm tình hắn, xiết chặt rồi buông rồi lại xiết chặt. Hắn nỗ lực điều chỉnh hơi thở của chính mình, ngay giây phút cơn tức bùng nổ liền quay đầu chạy vào toa-lét, sau đó một cước đóng cửa lại!

Vì tiếng đóng cửa quá lớn nên Tiểu Chu ngồi trên giường bị chấn động, lại ngửa mặt nằm xuống.

Trương Tri nhìn chính mình trong gương, khuôn mặt mơ hồ lộ ra gân xanh, ánh mắt tràn đầy lửa giận. Lại nghĩ đến tên đầu sỏ đang đứng ngay ngoài cửa, tự biên tự diễn vở kịch này đầy vô tư, cơn giận của hắn tựa như muốn trào ra ngoài.

Thấy bản thân trong game cẩn thận che chở cho hắn như vậy, kẻ kia nhất định cười đến mức răng cũng có thể rớt ra ngoài!

Hắn vừa nghĩ đến những chuyện mà hắn từng cho là rất lãng mạn đã thấy rất buồn nôn.

"Nôn!"

Thanh âm nôn mửa của Tiểu Chu từ bên ngoài truyền tới như thể cười nhạo.

Trương Tri đột nhiên xoay người muốn mở cửa lao ra nhưng tiếng di dộng vang lên. Suất suất suất đang giục hắn nhanh xuống lầu để còn thương lượng chốc nữa nháo động phòng thế nào.

Trương Tri thuận miệng đồng ý rồi mở vòi nước, dùng nước lạnh rửa mặt.

…

Không được, nếu vạch trần sớm vậy thì trò chơi này sao có thể chơi được nữa.

Kiều Dĩ Hàng…

Nếu kẻ kia đã thích giả gay như thế thì hắn sẽ để cho giả vờ thoải mái!

Nếu kẻ kia thích giả trang thành người qua đường, hắn cũng sẽ để cho giả trang!

Từ giờ… trò chơi mới chính thức bắt đầu.

———-

Mãi đến khi Kiều Dĩ Hàng thề tuyệt đối không có bất cứ tâm tư gì khác với Tiểu Chu mà chỉ là đi dự tiệc cưới mà thôi, Cao Cần mới buông tha cho hắn.

Hắn thở phào nhẹ nhõm, đi tới cửa phòng Tiểu Chu bấm chuông cửa.

Thực ra, bị hắn làm loạn như vậy, dù Trương Tri có thật là kẻ háo sắc cũng chẳng dám làm gì Tiểu Chu đâu nhưng hắn vẫn muốn vào xem.

Nhấn chuông khoảng một phút, bên trong không có bất kỳ động tĩnh gì.

Kiều Dĩ Hàng nghĩ có gì đó bất hợp lý, liều mạng nhấn thêm hai ba phút nữa. Nghĩ đến những hành động của Tiểu Chu khi say, hắn thấy bất an.

Hắn gọi lễ tân ở tầng trệt lên sau thuyết phục rằng bên trong phòng chính là trợ lý của hắn. Lễ tân nhận được sự đồng ý của quản lý xong thì giúp hắn mở cửa, cùng vào xem.

Vừa vào tới nơi, một mùi thối hoắc nồng nặc rượu bay tới thiếu chút nữa khiến hai người ngất ngay tại chỗ.

Kiều Dĩ Hàng đi vài bước, thấy Tiểu Chu nằm lăn trên giường chả biết trời trăng gì nữa, hai bên là mấy bãi nôn.

"Kiều tiên sinh." Lễ tân nhăn mặt, định nói thì nghe Kiều Dĩ Hàng bình tĩnh lắc đầu: "Xin lỗi, ta nhầm."

"Hả?" Lễ tân kinh ngạc nhìn hắn thì hắn đã bịt mũi đi ra ngoài.

Kiều Dĩ Hàng xuống lầu đăng ký một phòng, tiện tay còn ký tên cho hai fan nữ. Các nàng còn muốn chụp chung nhưng bị hắn khéo léo từ chối. Vạn nhất ảnh rơi vào tay giới truyền thông thì hắn với Tiểu Chu không muốn cũng phải bỏ trốn.

Hắn xuống ga-ra, đem laptop cùng hành lý lên lầu. Tuy lúc đầu không định ở lại qua đêm nhưng để phòng ngừa trước nên hắn vẫn chuẩn bị quần áo và đồ dùng hàng ngày, chẳng ngờ lại thực sự dùng tới.

Lúc đăng ký phòng hắn yêu cầu ở cùng tầng với Tiểu Chu, chỉ là ở hai đầu có thể quan sát tốt. Kiều Dĩ Hàng nghĩ cự ly như vậy là ổn, chí ít có thể cách xa "độc khí" trong ký ức của hắn.

Chuyện đầu tiên hắn làm là tắm rửa, sau đó, hậu quả của việc giảm khẩu phần ăn bắt đầu hiển hiện, dạ dày sôi ùng ục. Vốn hắn muốn kêu đồ ăn lên phòng nhưng thực đơn toàn món không thể gọi, hamburger, màn thầu, kem ly… Nếu không biết đây là khách sạn năm sao chắc hắn đã nhầm thành nhà hàng ăn nhanh.

Nhớ đến mùi vị của bữa ăn nhẹ ở quán cà phê cũng được, hắn thay thường phục, đeo kính xuống lầu.

Chắc là tin hắn ở khách sạn này bị truyền ra ngoài nên hành lang vốn vắng vẻ nay trở nên đông đúc. Đủ loại trang phục cho thấy các nàng từ đủ mọi nghành nghề khác nhau chẳng hẹn mà đến náo động các tầng lầu.

Kiều Dĩ Hàng làm như không thấy, bước vào thang máy, thẳng tiến tới nhà hàng Ý.

Thực sắc tính dã*, đồ ăn quan trọng hơn mỹ sắc nhiều chứ.

(* ăn và xxoo đều là những bản tính không bỏ được của con người)

Vì phòng tiệc nằm trên đường từ thang máy tới nhà hàng nên hắn bắt buộc phải đi qua. Nói thật, hắn cũng tò mò về tướng mạo của Thiên Đấu cùng Lạc Tuyết Vô Âm. Đáng tiếc, lúc vừa đi qua đã phải bỏ chạy vì tình cờ đụng phải ánh nhìn của Trương Tri.

Nếu ánh mắt Trương Tri lúc trước là xa cách thì giờ đây chắc chắn là lửa giận phừng phừng.

….

Kiều Dĩ Hàng bị hắn trừng mà không hiểu tại sao, thầm nghĩ: Lẽ nào Chiến Hồn Vô Cực thực sự thích Tiểu Chu, muốn tiến thêm một bước nên coi hắn như chướng ngại?

Ngay lúc hắn đang ngờ vực thì Trương Tri đi về phía hắn.

Dù kém người cũng không lùi bước, Kiều Dĩ Hàng thu hồi kinh ngạc, thản nhiên nhìn: “Tới tham dự tiệc cưới hả?”

Câu nói chẳng có gì đặc biệt rơi vào tai Trương Tri lại giống như đang đùa cợt. Trương Tri cố nén ước muốn đấm hắn một cái, lạnh lùng trả lời: “Liên quan gì đến ngươi?”

Kiều Dĩ Hàng bị thái độ lạnh lùng đó thổi bùng lửa giận trong lòng: “Vậy ngươi tới đây làm gì?”

“Đánh rắm.” Trương Tri hờ hững.

“…” Kiều Dĩ Hàng tuy không nghe thấy gì nhưng vẫn vô thức bịt mũi, “Ngươi…”

Trương Tri lạnh lùng nhướn mày, “Làm sao?”

Kiều Dĩ Hàng nhớ tới hậu quả lúc trước khi chửi người, chậm rãi nuốt cơn tức lại, mỉm cười nói: “Có cần đến WC xem thử xem? Biết đâu ngươi cần giải quyết thể rắn chứ không phải thể khí.”

48. Chương 48: Lộ Chân Tướng (hạ)

Gặp phải Trương Tri chỉ là một chướng ngại nhỏ trên con đường đến với đồ ăn.

Kiều Dĩ Hàng tự cho rằng địch ý của Trương Tri với hắn kỳ thực do ý muốn chiếm giữ với Tiểu Chu… hoặc Tiểu Thuyền. Tuy nghe rất kỳ cục nhưng xét đến việc đối phương chỉ là một tiểu hài tử mười chín tuổi, lỗ mãng đôi chút cũng dễ hiểu.

Mặc dù việc Chiến Hồn Vô Cực có cảm tình tốt với Tiểu Chu khiến hắn bất ngờ nhưng chuyện này nên dừng lại ở đây. Đến khi Chiến Hồn Vô Cực trở về Mỹ, game cũng vẫn chỉ là game, tất cả trở lại như trước.

Hắn càng nghĩ càng thấy mọi việc được giải quyết tốt đẹp. Để tự thưởng cho chính mình, hắn gọi thêm một phần kem sô-cô-la bạc hà. Về chuyện giảm cân… ngày mai tiếp tục là được.

Cơm nước xong cảm thấy mỹ mãn, hắn lên phòng tắm rửa rồi lăn ra ngủ.

Đấu trí cùng đấu dũng cả một ngày khiến đầu óc hắn mệt mỏi, đặt lưng xuống liền ngủ thẳng đến chín giờ sáng hôm sau.

Kiều Dĩ Hàng lăn lộn trên giường chừng nửa giờ rồi đứng lên đánh răng rửa mặt, đến khi tỉnh táo hoàn toàn mới đến phòng Tiểu Chu gõ cửa.

Nhưng gõ suốt năm phút mà vẫn không có dấu hiệu gì.

Vừa vặn lễ tân đi ngang, Kiều Dĩ Hàng định mở miệng thì nghe đối phương nói: "Kiều tiên sinh, ngài lại nhầm nữa sao¿'

Kiều Dĩ Hàng mở to mắt, nhận ra đây chính là người hôm qua giúp hắn mở cửa, "Ngươi làm việc hai tư giờ trên ngày hả¿' Không cần ăn không cần ngủ sao? Nếu thực như vậy hắn có nên lấy thân phận nghệ sĩ giúp họ tố cáo chuyện này coi như làm chút việc tốt?

Lễ tân lắc đầu: "Không phải. Hôm qua là lúc ta tăng ca."

"Việc ngươi tăng ca có quan hệ với ta sao¿' Kiều Dĩ Hàng hỏi.

"Không có… nhỉ¿' Lễ tân nghi hoặc nhìn hắn, chẳng hiểu sao hắn lại đột nhiên hỏi câu như vậy.

Kiều Dĩ Hàng im lặng, trịnh trọng tỏ vẻ: "Không liên quan tới ta. Vậy nên dù không gặp ta ngươi cũng vẫn tăng ca thôi."

Lễ tân: "Ta chỉ là lấy ngài ra để đo thời gian."

…

"Ta xuống lầu ăn sáng." Kiều Dĩ Hàng xoay người đi. Trên đường hắn gọi điện cho Tiểu Chu.

Chuông reo hai lần đã có người nhấc máy, sau đó tiếng Tiểu Chu thì thầm vang lên: "A lô."

"Giờ ngươi bị truy sát sao¿' Kiều Dĩ Hàng nói, "Sao nói nhỏ vậy¿'

"Ta đang ăn cùng bạn game." Tiểu Chu ám chỉ.

Kiều Dĩ Hàng: "Ngươi bịa đại ra ai đó cũng được, đừng để họ biết ta là Kiều Dĩ Hàng là được"

"Rồi." Đầu kia bỗng nhiên im lặng, chợt nghe Tiểu Chu gần như hét lên, "Mẹ!"

Kiều Dĩ Hàng vừa tiến vào thang máy, thiếu chút nữa gục ngã.

May mà thang máy vắng tanh, nếu không quá tổn hại hình tượng.

"Ngươi không có lựa chọn nào tốt hơn sao?" Kiều Dĩ Hàng nghiến răng nghiến lợi.

"Mẹ. Mẹ yên tâm, con ở đây rất tốt.Mọi người đều quan tâm con. Suất suất suất còn gọi màn thầu cho con nữa."

"… Đến khách sạn năm sao ăn màn thầu?"

"Mẹ à, Suất suất suất nói ăn màn thầu mới no." Tiểu Chu đang nói thì bị Suất suất suất giật lấy điện thoại, "Bác! Để cháu giải thích, cháu gọi loại màn thầu nhỏ rán kỹ, làm rất công phu."

Kiều Dĩ Hàng che miệng, thở cũng không dám thở.

Đầu kia Suất suất suất thấy im ắng quá, hiếu kỳ gọi vài tiếng.

Kiều Dĩ Hàng bị hắn gọi, đành bịt mũi trả lời: "Đã biết."

"…" Suất suất suất nhanh chóng trả lại điện thoại cho Tiểu Chu.

Tiểu Chu vội vàng hỏi: "Mẹ nói gì mà Suất suất suất tái nhợt vậy?"

Kiều Dĩ Hàng hít sâu: "Dập máy đi."

Đại sảnh lúc này cũng không đông lắm, Tiểu Chu và Suất suất suất ngồi ở trong một góc.

Kiều Dĩ Hàng vừa nhìn thấy bóng lưng của Trương Tri, đầu lại cảm thấy đau. Dù sao, không việc gì hắn cũng không muốn tiến đến, gọi đại một bát cháo rồi chậm rãi ăn.

Mới ăn hai thìa, Tiểu Chu đã bưng màn thầu đi sang.

"Ngươi sang đây làm gì?" Kiều Dĩ Hàng ý tứ nhìn bốn phía.

Từ lúc hắn xuất hiện tại quán, đã có rất nhiều ánh mắt hướng tới đây.

"Ta là fan muốn xin chữ ký ngươi, ngồi ở đây là đương nhiên."

Kiều Dĩ Hàng thấy Trương Tri chẳng phản ứng gì mới hạ giọng: "Hôm qua ngươi uống say xong không nói gì chứ?"

Tiểu Chu chớp mắt vài cái nhưng vì đang cúi đầu nên Kiều Dĩ Hàng không phát hiện "Ngươi nói ta uống say mà, sao nhớ kỹ được?" Thực ra nàng mơ hồ nhớ hình như mình có nói cái gì đó nhưng nhìn phản ứng của Trương Tri thì giống như nằm mơ thôi. Suy nghĩ hồi lâu, nàng quyết định im miệng thì hơn.

Kiều Dĩ Hàng nhớ lại lúc thấy nàng hôm qua, cũng không nghĩ nhiều "Sao ngươi lại đi cùng bọn họ?"

"Bọn Suất suất suất hôm qua nháo động phòng tới khuya nên dậy muộn, tình cờ đến cùng lúc." Tiểu Chu nói, "Ngươi yên tâm, ta đảm bảo lúc tỉnh không hề nói gì."

Kiều Dĩ Hàng có chút hồ nghi, "Sao ta thấy mấy lời ngươi nói có ẩn ý gì đó nhỉ?"

"Ngươi nghĩ nhiều quá đó." Tiểu Chu nhét màn thầu vào miệng mình, "Bao giờ chúng ta đi?"

"Chúng ta?"

"Đừng nói là không tiện đường." Dáng điệu của Tiểu Chu giờ như muốn nói "Dù ngươi có đi đến chân trời góc bể ta cũng bám theo".

Kiều Dĩ Hàng: "Tiểu Thuyền cùng Suất suất suất khá thân nên phải đi cùng Suất suất suất mới phải."

Tiểu Chu khổ sở: "Nhưng xe hắn không có điều hòa."

"Chốc nữa ta mua quạt cho ngươi."

"..."

Bởi đa số bạn game tham gia hôn lễ đều ở khách sạn nên buổi trưa Thiên Đấu tổ chức một buổi tụ họp riêng. Không có họ hàng, đồng nghiệp, mọi người trò chuyện rất ăn ý, lấy lại cảm giác thân thiết trong game.

Lần này, Tiểu Chu bị an bài ngồi khá xa Trương Tri khiến nàng vô cùng mừng rỡ.

Thủy Tiên hòa thượng hôm qua và hôm nay tựa như hai người khác nhau, nói chuyện bắt đầu có đặc trưng của Thủy Tiên hòa thượng trong game. Hỏi mới biết, hôm qua hắn vừa phải truyền tĩnh mạch, thân thể yếu, lại ngồi xe cả ngày nên không có khí lực để nói.

Suất suất suất trêu chọc: "Đấy là điềm báo thận hư đó."

Thủy Tiên hòa thượng thở dài: "Vậy cũng phải cho ta cách để làm thận hư chứ!"

Trong game, hắn có thể ba hoa không biết mệt, có khi còn khẩu chiến với mấy game thủ nữ nhưng ngoài đời thì ảnh hưởng đến thể diện nên mọi người đều không mấy phóng khoáng, nhất là nam đều tỏ vẻ khinh khỉnh, làm như mình là thanh cao.

Cuối cùng, Suất suất suất kết luận ý nghĩa của lần họp này là để chứng thực Thủy Tiên hòa thượng ngoài đời so với trong game càng vô sỉ và háo sắc.

Lúc Tiểu Chu về đến thành phố C thì Kiều Dĩ Hàng đã ở nhà.

Nàng gửi tin báo Chiến Hồn Vô Cực hẹn Tiểu Thuyền tối lên game.

Kiều Dĩ Hàng suy nghĩ một lúc rồi tự mình gọi điện hỏi rõ nội dung nói chuyện để tránh lộ đuôi, nghe hết rồi mới từ từ vào game.

Vì Trương Tri đang ở trong nước nên giờ hai người không lệch giờ nữa.

Lúc hắn login cũng là lúc Chiến Hồn Vô Cực đang onl.

Kiều Dĩ Hàng lo lắng có nên gọi không.

Vừa mới gặp mặt mọi người, giờ không gọi thì hơi lạnh lùng, dù sao cũng là đối phương hẹn hắn lên nhưng gửi tin trước thì dường như có ẩn ý gì đó.

Trong lúc hắn do dự thì một tin nhắn đến.

[tư trò chuyện]

Chiến Hồn Vô Cực: lão bà.

Tiểu Thuyền: (o)?

Chiến Hồn Vô Cực: ngẫm lại, chúng ta hình như chưa bao giờ bày tỏ trên [tiểu kèn đồng].

Tiểu Thuyền: -_-||| ta không có kèn đồng.

Chiến Hồn Vô Cực: không sao, nhìn ta làm trước nhé.

Chiến Hồn Vô Cực là tiêu biểu cho loại người hành động, Kiều Dĩ Hàng mới định ngăn đã thấy [tiểu kèn đồng] hiện lên.

[tiểu kèn đồng]

Chiến Hồn Vô Cực: lão bà của ta là Tiểu Thuyền! Lão bà của ta là Tiểu Thuyền! Lão bà của ta là Tiểu Thuyền!

…

Kiều Dĩ Hàng ngây ngốc nhìn dòng chữ đó, hoàn toàn không rõ nó biểu thị cái gì. Đây chẳng phải là một câu trần thuật sao? Lúc mới kết hôn còn có thể cho là hưng phấn nhưng hiện tại… sao lại có cảm giác giống như đang phát tiết?

Hắn hồ nghi vuốt cằm.

Chẳng lẽ, ấn tượng của Chiến Hồn Vô Cực với Tiểu Chu tốt đến mức muốn phát triển trong đời thực?

Hắn cảm thấy đau đầu.

Chiến Hồn Vô Cực đột nhiên xuất hiện bên cạnh Tiểu Thuyền, gửi một giao dịch tới.

Hắn mở ra thấy bên trong là một tiểu kèn đồng.

[tư trò chuyện]

Chiến Hồn Vô Cực: lão bà, đến lượt ngươi đó.

Tiểu Thuyền: …

49. Chương 49: Ám Đấu (thượng)

[tiểu kèn đồng]

Tiểu Thuyền: (o) oa! Đây là lần đầu tiên ta dùng tiểu kèn đồng! Nói vài lời chúc mừng! (^o^)/~ Cảm tạ Chiến Hồn Vô Cực đã tài trợ!

…

Người tài trợ nhìn tin mới trên [tiểu kèn đồng], hung hăng cầm chai nước, uống một ngụm lớn.

Trước đây chưa biết bộ mặt thật của Tiểu Thuyền, hắn nghĩ đối phương xấu hổ nên thấy thực đáng yêu, giờ đây biết bộ mặt đằng sau, hắn nghĩ Kiều Dĩ Hàng vừa giảo hoạt vừa đáng ghê tởm!

Nhưng như vậy mới tốt.

Đối thủ ngốc quá, chơi sẽ không vui.

Hắn rút di động, ấn số.

Nghe qua vài hồi chuông mới thấy nhấc máy, đầu bên kia đương nhiên là tiếng Tiểu Chu.

"A… Chiến Hồn Vô Cực¿' Tiểu Chu chần chừ nhận điện. Từ lúc về C thị chưa gặp Kiều Dĩ Hàng nên di động nàng vẫn giữ.

"Về nhà chưa?" Trương Tri chậm rãi hỏi-

Tiểu Chu mãi mới tìm được tiếng nói: "Mới vào nhà."

Thực hay cho một người mới vào nhà.

Trương Tri lạnh lùng nhìn Tiểu Thuyền đang đứng cạnh hắn trên màn hình.

"Nhanh vậy? Chẳng phải ngươi mới nhấn tin trên tiểu kèn đồng sao?" Hắn biết rõ.

…

Mồ hôi lạnh rịn ra trên trán Tiểu Chu, "Đúng thế, ta vừa vào cửa đã login rồi."

Trương Tri: "Ta gửi cho ngươi… một tiểu kèn đồng nữa, nhớ thổ lộ lại đó."

Thổ lộ lại?

Gáy Tiểu Chu cũng rịn ra mồ hôi lạnh.

Vất vả ấp úng cộng kiên trì cho tới khi đối phương dập máy, nàng lập tức gọi cho Kiều Dĩ Hàng nói rõ tình huống.

Sau đó, mồ hôi lạnh chuyển sang gáy Kiều Dĩ Hàng.

Chiến Hồn Vô Cực cùng lúc gửi tới một giao dịch.

Đây đúng là loại người không đạt mục đích thì quyết không ngừng.

Kiều Dĩ Hàng nhíu mày, nhận giao dịch rồi gửi tin cho đối phương.

[tư trò chuyện]

Tiểu Thuyền: ngươi đừng gọi cho ta nữa.

Tiểu Thuyền: vừa rồi chút nữa mẹ ta phát hiện.

Tiểu Thuyền: bà đâu biết ta đi A thị dự hôn lễ của bạn trong game mà nghĩ ta đi công tác.

Tiểu Thuyền: /(o)/~~ nếu bị phát hiện, ta không bao giờ lên mạng được nữa.

Trương Tri tưởng tượng thấy đối phương một bên gõ chữ một bên cười to, lòng càng uất hận, lực gõ xuống tưởng chừng muốn xuyên thủng bàn phím.

[tư trò chuyện]

Chiến Hồn Vô Cực: được, ta không gọi.

Chiến Hồn Vô Cực: nhưng ta muốn ngươi thổ lộ trên tiểu kèn đồng.

Chiến Hồn Vô Cực: lão bà cố lên! (^___^)

Tiểu Thuyền: ta nói rồi, ta không yêu qua mạng đâu.

Chiến Hồn Vô Cực: vậy thì trần thuật cũng được. Dạng như lão công của ta là Chiến Hồn Vô Cực.

Tiểu Thuyền: …

Chiến Hồn Vô Cực: ngươi chưa bao giờ công khai thừa nhận cả.

Tiểu Thuyền: …

Chiến Hồn Vô Cực: đáng tiếc kỹ năng thu thập cùng chế thuốc của ngươi vẫn chưa thăng cấp.

Tiểu Thuyền: …

Trong óc Kiều Dĩ Hàng hiện lên hình ảnh tiểu thanh niên kia đang ngồi bĩu môi làm nũng trước máy vi tính.

"…"

[tiểu kèn đồng]

Tiểu Thuyền: hôn nhân rất thiêng liêng! Hy vọng mỗi cặp vợ chồng trong "Bát nháo giang hồ" đều hài hòa tốt đẹp, bên nhau trọn đời. (^o^)/

~Trương Tri uất hận di chuột.

[tư trò chuyện]

Tiểu Thuyền: ta nói rồi đó.

Chiến Hồn Vô Cực: …

Tiểu Thuyền: tiểu kèn đồng rất đắt, ngươi đừng gửi cho ta nữa.

Chiến Hồn Vô Cực: đi làm phụ bản vậy.

Tiểu Thuyền: dược của ta còn chưa bán được.

Trương Tri mở quầy hàng, cũng không thèm liếc một cái liền mua hết.

[tư trò chuyện]

Chiến Hồn Vô Cực: bán rồi đó, đi thôi.

Tiểu Thuyền: …Ta không bán, ngươi trả cho ta.

Chiến Hồn Vô Cực: (_)?

Tiểu Thuyền: dược của ta cấp rất thấp, đối với ngươi chỉ vô dụng mà thôi. Trả ta đi.

Chiến Hồn Vô Cực: ta để làm đồ ăn vặt, đi.

Tiểu Thuyền: …

Lần này làm phụ bản, ngoại trừ tổ hợp quen thuộc Chiến Hồn Vô Cực, Tiểu Thuyền, Suất suất suất, Thủy Tiên hòa thượng còn có thêm một người gọi là Tiêu sái lãng tử.

Đoàn người vừa đánh quái vừa nói chuyện phiếm, rất náo nhiệt.

[đội ngũ]

Tiêu sái lãng tử: a, (o) mỹ nữ?

Suất suất suất: ta là đẹp trai.

Tiêu sái lãng tử: không phải gọi ngươi. Mỹ nữ, chúng ta lại gặp nhau.

Thủy Tiên hòa thượng: chẳng lẽ gọi ta? Trời ơi, không ngờ ta đã đem dịch vụ mở rộng đến cả đồng bào nam tính nhanh như vậy.

Suất suất suất: lần gặp mặt trước thực không thấy được ngươi là kẻ đi bán nha.

Thủy Tiên hòa thượng: ai bảo ngươi không mua. (^)

Suất suất suất: …Ngươi thắng.

Tiêu sái lãng tử: mỹ nữ không nhớ ta sao? (o)

Thực ra Kiều Dĩ Hàng nhớ rõ chứ. Đây là người đầu tiên cũng Tiểu Thuyền tổ đội nhưng cứ nghe mỹ nữ này nọ khiến hắn khó chịu nên lờ đi. Thế mà kẻ kia chẳng chịu hiểu, Suất suất suất và Thủy Tiên hòa thượng đã cố ý mấy lần ngắt lời mà vẫn không chặn được mồm.

[đội ngũ]

Tiêu sái lãng tử: ong chúa độc. Mỹ nữ.

Tiểu Thuyền: xin chào.

Tiêu sái lãng tử: /(o)/~~ cuối cùng ngươi cũng chú ý tới ta.

Tiêu sái lãng tử: sau này chúng ta cùng nhau tổ đội nhé. Dạo này Thần Y cốc rất hiếm.

Suất suất suất: xin lỗi, nàng đã có người đặt mua rồi.

Tiêu sái lãng tử:?

Suất suất suất: nàng là nhị tẩu của ta.

Trương Tri đang xem náo nhiệt vui vẻ, thấy sự tình có chiều hướng chìm xuống ngay lập tức nhảy ra góp vui.

[đội ngũ]

Chiến Hồn Vô Cực: lão bà, hiện danh hiệu phu thê ra đi.

Đang nói, trên đầu Chiến Hồn Vô Cực đã thêm dòng chữ — Phu quân của Tiểu Thuyền.

…

Kiều Dĩ Hàng chống cằm, buồn bực nhìn Chiến Hồn Vô Cực.

Hình như từ sau chuyến đi A thị Chiến Hồn Vô Cực rất tích cực thể hiện mối quan hệ của bọn họ? Giống như muốn tuyên bố với tất cả mọi người. Lẽ nào là hắn vừa gặp đã yêu mến Tiểu Chu?

Kiều Dĩ Hàng day trán. Nếu lúc trước kiên trì bắt Tiểu Chu mặc bộ quần áo kia thì tốt rồi, chí ít không thành ra phiền phức như thế này.

[đội ngũ]

Chiến Hồn Vô Cực: lão bà?

Suất suất suất: nhị tẩu xấu hổ sao?

Thủy Tiên hòa thượng: chẳng nhẽ thấy ID Chiến Hồn Vô Cực quá kêu, để hiện ra rất nhục nhã?

Chiến Hồn Vô Cực: …

Chiến Hồn Vô Cực: lão bà, ngươi lại đi trung tiện hả?

Suất suất suất: O(_)O ha ha ha ~ lão nhị, ngươi muốn ta cười chết sao.

Tiêu sái lãng tử: mỹ nữ. Ta chỉ mong tổ đội cùng ngươi, không có ý gì khác.

Đội ngũ đang thảo luận rất náo nhiệt thì một tên trong danh sách đột nhiên biến mất.

Thông báo: [Tiêu sái lãng tử] bị đội trưởng [Tiểu Thuyền] mời ra khỏi đội.

[đội ngũ]

Suất suất suất:???

Thủy Tiên hòa thượng: đây là… hướng Chiến Hồn chứng tỏ trong sạch?

Chiến Hồn Vô Cực:?

Hắn quên mất vừa rồi tổ đội là Tiểu Thuyền nên nàng là đội trưởng.

[phụ cận]

Tiêu sái lãng tử: +_+ mỹ nữ, sao ngươi quyết liệt như thế chứ? Đã đi xa như vậy rồi còn đẩy ta ra ngoài?

Thủy Tiên hòa thượng: đâu còn cách nào khác. Nàng mới công khai tuyên bố trên tiểu kèn đồng là hôn nhân rất thiêng liêng nên phải bóp chết người thứ ba ngay từ khi mới manh mún.

Tiêu sái lãng tử: (#) F*ck!

Chiến Hồn Vô Cực: F*ck ai? -_-#

Tiêu sái lãng tử mặc dù nhận thức chậm nhưng tình huống trước mắt cũng không đến nỗi không hiểu. Đừng nói bọn Chiến Hồn Vô Cực có tới bốn người, dù chỉ có một mình Chiến Hồn Vô Cực cũng đủ cho hắn chết huống chi đối phương còn là người của "Thiên đạo hữu thường".

[phụ cận]

Tiêu sái lãng tử: không có gì. Ta tự chửi mình thôi.

Hắn tự nhận số xui quay về.

Sớm biết ra chuyện đã chẳng thèm hỏi nhưng Tiểu Thuyền này cũng thật tàn nhẫn. Trước mặt chẳng nói lời nào, sau lưng đã đâm ngay một dao.

Hắn càng nghĩ càng phẫn, định chút nữa dùng ID khác lên tiểu kèn đồng mắng chửi một phen.

[đội ngũ]

Suất suất suất: không ngờ Tiểu Thuyền lại ngoan ngoãn như vậy.

Thủy Tiên hòa thượng: lúc giữ gìn gia đình phụ nữ rất quyết đoán.

Suất suất suất: …

Thủy Tiên hòa thượng: đương nhiên lúc li hôn thì càng quyết đoán hơn nữa. /(o)/

~~Suất suất suất: …

Thủy Tiên hòa thượng: sao ngươi không an ủi ta?

Suất suất suất: bởi vì ta có chút hả hê.

Thủy Tiên hòa thượng: …

Thủy Tiên hòa thượng: sao Chiến Hồn Vô Cực không nói câu nào? Cảm động quá chăng?

Chiến Hồn Vô Cực: Tiểu Thuyền đâu?

Trương Tri mở địa đồ nhỏ liền thấy Tiểu Thuyền đang đi về phía cửa.

[tư trò chuyện]

Thủy Tiên hòa thượng: Chiến Hồn và Tiểu Thuyền có chuyện gì vậy?

Suất suất suất: chuyện gì là chuyện gì?

Thủy Tiên hòa thượng: ngươi không cảm thấy bọn họ là lạ sao?

Suất suất suất: vốn là không thấy….

Thủy Tiên hòa thượng: nhờ lời cảnh tỉnh anh minh của ta nên nhận ra?

Suất suất suất: không phải. Hình như Tiểu Thuyền chạy theo tên kia.

Thủy Tiên hòa thượng: (o)

Thủy Tiên hòa thượng: lẽ nào nàng đá hắn ra để tiện cho hai người bỏ trốn?

Suất suất suất: …

.

50. Chương 50: Ám Đấu (trung)

Ngưu quái đông đúc tụ tập thành đàn đồng loạt xông lên.

Tiêu sái lãng tử vừa dùng kỹ năng vừa quan sát cột máu của mình giảm dần. Từ lúc đầy đến khi gần cạn không quá nửa phút.

Cơn oán hận của hắn càng thêm lớn, đang muốn kích trở về thành thì Tiểu Thuyền xuất hiện. Nàng bắt đầu ngâm xướng một lúc, cột máu của hắn lại đầy như cũ.

[phụ cận]

Tiểu Thuyền: ta đưa ngươi ra ngoài.

Tiêu sái lãng tử định hỏi "Ngươi có ý gì¿' thì đám quái kia đã hùng hổ xông lên.

Các kỹ năng lóe sáng toàn màn hình, sau đó trên mặt đất có thêm hai người nằm xuống.

Khoảnh khắc xấu hổ đi qua, kênh phụ cận hiện lên câu —

Tiêu sái lãng tử: ta không hận ngươi.

Tiểu Thuyền: …

Mặc dù cách nhau cả vạn dặm trong hiện thực nhưng lúc nhìn đến dòng chữ này, mặt Kiều Dĩ Hàng ửng đỏ. Hắn cảm thấy may mắn là giờ đang dùng chứng minh thư của Tiểu Chu.

[phụ cận]

Tiêu sái lãng tử: tình hình này có lẽ chúng ta nên về thành thôi?

Tiểu Thuyền: ngươi đừng về thành.

Tiêu sái lãng tử:?

Tiêu sái lãng tử: chẳng nhẽ ngươi muốn lưu ta lại chỗ này qua đêm?

Tiểu Thuyền: ta về thành rồi tới cứu ngươi.

Tiêu sái lãng tử: -_-||| đã nói ta không trách ngươi rồi mà.

Tiểu Thuyền: ta rất kiên trì.

Tiêu sái lãng tử: …

Tiêu sái lãng tử: mỹ nữ à, ngươi có thể thỉnh thoảng nghe ta khuyên một câu chứ?

Tiểu Thuyền: nghe ta đi.

Tiêu sái lãng tử: o( )o mỹ nữ à. Rốt cuộc ngươi muốn làm gì?

Tiểu Thuyền: ta phải bảo đảm an toàn cho ngươi.

Đây là lần đầu tiên "Tiêu sái lãng tử" nghe thấy một người chơi nữ nói phải bảo vệ người chơi nam cấp cao hơn nên hắn đánh chữ khắp màn hình.

Kiều Dĩ Hàng thẹn quá hóa giận.

Đẩy "Tiêu sái lãng tử" ra khỏi đội bởi vì không muốn để hiện cái danh hiệu xấu hổ kia ra mà cứu hắn là vì bịt miệng hắn, coi như quán triệt nguyên tắc đối đãi đến nơi đến chốn. Ý định thì tốt đẹp nhưng sự thật thì khác xa nên giờ hắn đành cố tìm cách bù đắp lại.

Lúc Chiến Hồn Vô Cực cùng Suất suất suất tới nơi thì thấy cục diện như vậy —

Một nam một nữ nằm trên đất bình tĩnh trò chuyện với nhau.

[đội ngũ]

Thủy Tiên hòa thượng: (o) á! Đây là bỏ trốn thăng cấp thành tự tử sao?

Vốn là hắn muốn nói riêng với Suất suất suất nhưng quên mất lại gửi ở kênh đội ngũ nên không chỉ Suất suất suất mà Chiến Hồn Vô Cực lẫnTiểu Thuyền đều thấy.

Trương Tri vừa thu thập đống quái xông tới vừa nghiến răng.

Bức Kiều Dĩ Hàng gọi lão công, hiện danh hào để làm xấu mặt hắn vì trong hiện thực, cảm giác Kiều Dĩ Hàng rất man, không giống kẻ thích giả gay; nhìn hành động và lời nói trước đây cũng thấy hắn không thích cái trò vợ chồng này nhưng hiện tại rõ ràng rất thích thú còn gì, còn cấu kết làm bậy với nam nhân khác.

[tư trò chuyện]

Tiêu sái lãng tử: ngươi không cần nói nữa mỹ nữ. Hôm nay ta chết một lần, ngươi cũng chết theo ta coi như đáng. Có duyên còn gặp lại, tạm biệt! 88

Tiểu Thuyền: -_-||| chờ chút.

Hắn chậm mất một nhịp, thi thể "Tiêu sái lãng tử" đã hoàn toàn biến mất.

Kiều Dĩ Hàng nhìn Chiến Hồn Vô Cực vẫn đang khổ cực chiến đấu một chút, gửi tin "Ta về thành trước." rồi cũng biến mất. Cuối cùng chỉ còn Suất suất suất, Thủy Tiên hòa thượng, Chiến Hồn Vô Cực với bọn quái vật da thô huyết nhiều.

[tư trò chuyện]

Thủy Tiên hòa thượng: ta cảm thấy bầu không khí rất khủng khiếp.

~(>_<>

~Suất suất suất: choáng. Cái gì kinh khủng chứ?

Thủy Tiên hòa thượng: Chiến Hồn không nói câu nào.

Suất suất suất: hắn vốn rất ít nói.

Thủy Tiên hòa thượng: nhưng lão bà chạy theo người khác, là nam nhân ít nhất cũng phải nói một câu chứ?

Suất suất suất: …

Suất suất suất: nói cái gì? F*ck chắc?

[đội ngũ]

Chiến Hồn Vô Cực: (#) f*ck!

…

Thủy Tiên hòa thượng và Suất suất suất đồng loạt câm miệng.

Trương Tri chỉ huy Chiến Hồn Vô Cực đột phá ra khỏi phụ bản ngay lập tức dùng kỹ năng phu thê bay đến bên cạnh Tiểu Thuyền mới phát hiện nàng lại ở chợ bán dược.

[tư trò chuyện]

Chiến Hồn Vô Cực: có chuyện gì thế?

Câu chất vấn của đối phương đương nhiên nằm trong dự liệu của Kiều Dĩ Hàng nên hắn chẳng chút hoang mang trả lời —

[tư trò chuyện]

Tiểu Thuyền: cấp hắn thấp, đi một mình rất nguy hiểm nên ta đưa hắn đi.

Chiến Hồn Vô Cực: -_-||| cấp của ngươi còn thấp hơn hắn.

Tiểu Thuyền: ta nghĩ hai người có thể hỗ trợ lẫn nhau.

Chiến Hồn Vô Cực: …

Chiến Hồn Vô Cực: đừng đẩy hắn ra thì chẳng phải là không có chuyện sao?

Tiểu Thuyền: không được, hắn quá ồn ào.

Chiến Hồn Vô Cực: ngươi phải nói sớm chứ, ta đưa hắn ra.

Tiểu Thuyền: không được, đâu phải ngươi đẩy hắn ra.

Chiến Hồn Vô Cực: -_-# vậy kết quả là sao?

Tiểu Thuyền: chúng ta đều chết.

Chiến Hồn Vô Cực: …

Thực ra lúc gõ những dòng này, Kiều Dĩ Hàng cũng không có khí thế mạnh mẽ vậy nhưng chỗ tốt của Internet chính là chỉ có thể suy đoán biểu cảm của người gõ qua ngôn từ chứ đâu thấy được biểu cảm đích thực nên Trương Tri đành ngồi vò đầu bứt tai suy đoán tâm trạng của Kiều Dĩ Hàng lúc này.

Trở về từ A thị, ấn tượng của hắn dừng ở màn hai người gây sự với nhau.

Hắn mở quầy hàng ra xem bán gì liền mua tất.

[tư trò chuyện]

Tiểu Thuyền: o( )o sao ngươi lại mua?

Chiến Hồn Vô Cực: ai bảo ngươi lại bán.

Tiểu Thuyền: ta chỉ muốn kiếm cơm ăn thôi.

Chiến Hồn Vô Cực: lúc nào ta không kiếm cơm cho ngươi ăn?

Tiểu Thuyền: nhưng hành vi của ngươi rất giống kẻ lưu manh đùa giỡn con gái nhà lành.

Chiến Hồn Vô Cực: …

Tiểu Thuyền: mua xong đồ còn ngoắc ngoắc ngón tay, nói: cùng bản thiếu gia đi đi.

Chiến Hồn Vô Cực: ngươi cảm thấy mình rất tốt!

Những lời này Trương Tri không nghĩ gì đã đánh ra, sau lại cảm thấy hối hận vì cảm xúc biểu lộ quá rõ.

Bình thường Kiều Dĩ Hàng ở cùng Cao Cần, Tiểu Chu nên có thói quen xấu nhưng thật ra cũng chẳng để tâm.

[tư trò chuyện]

Tiểu Thuyền: lại muốn đi làm phụ bản?

Chiến Hồn Vô Cực: không, nhiệm vụ phu thê.

…

Lúc hai người chưa kết hôn, nhiệm vụ phu thê rất hay được nhắc tới nhưng kết hôn xong thì vụ này hoàn toàn bị quên lãng.

[tư trò chuyện]

Tiểu Thuyền: làm thế nào?

Chiến Hồn Vô Cực: đến Khai Phong lĩnh nhiệm vụ trước đã.

Tiểu Thuyền: nga.

Chiến Hồn Vô Cực đợi Tiểu Thuyền đá Suất suất suất cùng Thủy Tiên hòa thượng ra khỏi đội xong thì cùng nhau thẳng tiến tới Khai Phong.

Nhiệm vụ phu thê nhận ở chỗ ba vị chưởng quỹ của Khai Phong.

"Bát nháo giang hồ" có đủ loại nhiệm vụ phu thê, mỗi ngày chỉ được nhận một, tùy thuộc vào may rủi.

Tiểu Thuyền cùng Chiến Hồn Vô Cực nhận được chính là nhiệm vụ "Bắt bướm" —

Tổ đội đến Thiết Vân Lĩnh bắt bướm.

[tư trò chuyện]

Chiến Hồn Vô Cực: vận may của ngươi thật tệ.

Tiểu Thuyền: là do ngươi bấm trước. – _ -|||

Chiến Hồn Vô Cực: … đi thôi.

Trên Thiết Vân Lĩnh có không ít người, ai ai cũng đều cầm vợt hào hứng chạy tới chạy lui.

Kiều Dĩ Hàng thấy Chiến Hồn Vô Cực vừa lên núi đã đặt mông ngồi xuống, liền nghĩ con người ai cũng có ba cái gấp nên ngồi bên cạnh. Nhưng lần này sự im lặng dài đến mười phút.

[đội ngũ]

Tiểu Thuyền: ngươi về chưa?

Chiến Hồn Vô Cực: có đi đâu đâu.

Tiểu Thuyền: o( )o vậy sao không động đậy?

Chiến Hồn Vô Cực: đợi ngươi bắt.

Tiểu Thuyền: hả?

Chiến Hồn Vô Cực: lần này để ta cọ kinh nghiệm đi.

Tiểu Thuyền: …

Chiến Hồn Vô Cực: đại nam nhân làm trò này quả thực rất nhục nhã.

Tiểu Thuyền: …

Cơn tức nghẹn cả đêm của Trương Tri cuối cùng cũng dịu bớt. Dù trên màn hình chỉ là Tiểu Thuyền bắt bướm cũng không sao, khả năng của não hắn rất tốt, có thể đem hình ảnh của Kiều Dĩ Hàng thế vào.

Hắn với tay lấy cốc định uống lại thấy trống không. Chẳng còn cách nào khác, hắn đành đi vào bếp lấy nước, đến khi trở về thì đã thấy nhiệm vụ phu thê hoàn thành.

[đội ngũ]

Chiến Hồn Vô Cực: (o) nhanh thế?

… Hắn còn chưa thấy được!

Tiểu Thuyền: bên kia có người chuyên môn bán bướm, ta xem giá cũng không cao lắm nên mua rồi. Bớt việc mà.

Chiến Hồn Vô Cực: …

Chiến Hồn Vô Cực: đi giao nhiệm vụ thôi.

Giao xong nhiệm vụ, Tiểu Thuyền lại tăng một cấp.

Chiến Hồn Vô Cực gửi một khung giao dịch tới.

Kiều Dĩ Hàng mở ra, bên trong là toàn bộ dược hắn bán.

Chẳng nhẽ là muốn trả lại?

Dù sao cũng không tổn thất, Kiều Dĩ Hàng thả tiền vào sau nhấn khóa giao dịch nào ngờ đối phương lại thủ tiêu.

[đội ngũ]

Chiến Hồn Vô Cực: coi như tiền lúc nãy ta ra. Dược trả lại cho ngươi.

Tiểu Thuyền: (o) ngươi phân rõ như vậy làm gì chứ?

Nếu đổi lại là trước đây, Trương Tri nhất định sẽ vui vẻ vì những lời này nhưng hiện tại, hắn đã biết người phía sau Tiểu Thuyền nên nghe thế nào cũng không thấy tự nhiên.

[đội ngũ]

Chiến Hồn Vô Cực: anh em ruột còn cần rõ ràng. Ngươi đã nói còn gì, game chỉ là game.

Tiểu Thuyền: …

Tiểu Thuyền: không nhận.

Chiến Hồn Vô Cực: – _ -# vì sao?

Tiểu Thuyền: vì phí ngươi đem ta đi luyện cấp còn quý hơn.

Chiến Hồn Vô Cực: …

Tiểu Thuyền: thế nên ta quyết định mắt nhắm mắt mở không tính rõ đó.

Chiến Hồn Vô Cực: cái kia ta không tính.

Tiểu Thuyền: cái này ta cũng không tính. Mẹ gọi ta đi ngủ rồi, ta out trước đây. 88

Cũng chẳng thèm quản kẻ kia phản ứng gì, Kiều Dĩ Hàng lập tức out ra rồi đứng dậy đi tắm.

Lưu lại Trương Tri nhìn màn hình hờn dỗi.

Có thể vì bị việc này làm cho mù mờ nên Trương Tri cự tuyệt tất thảy lời mời tổ đội của người trong bang, chạy ra sau Bễ Nghễ Sơn, nhìn thác nước đang chảy ào ào mà đờ ra.

Cạnh thác nước có một NPC, cũng ngắm cảnh như hắn.

Có thể là do đồng bệnh tương liên hoặc do quá nhàn rỗi, Chiến Hồn Vô Cực kích đối thoại cùng NPC.

Cổ Tường: quan hệ giữa Minh tôn và Tuyết Y Hầu không tầm thường. Nhưng, chúng ta là thuộc hạ, hẳn nên làm ngơ mới phải.

…

Đoạn đối thoại không đầu ngớ ngẩn như thế do ai nghĩ ra chứ?

Trương Tri chỉ biết lắc đầu. Chuông của đột ngột vang lên tựa như xao tỉnh căn phòng tối.

Hắn cau mày. Địa chỉ phòng trọ hắn chỉ nói cho mẹ đẻ ở Mỹ, người tới là ai cho dù dùng đầu gối cũng đoán được.

Mở cửa ra, đứng bên ngoài quả nhiên là Trương Phục Huân.

Trương Phục Huân thấy hắn không có ý tránh đường, biểu tình càng thêm nghiêm nghị: “Không mời ta vào nhà?”

Trương Tri dựa cửa, lười biếng đáp: “Quá muộn rồi, đang chuẩn bị đi ngủ.”

“Chẳng phải ngươi hay chơi game suốt đêm sao? Phải nói là vừa dậy mới đúng.” Hắn vừa nói vừa đẩy Trương Tri ra, đi thẳng vào nhà.

Trương Tri ngoan ngoãn đóng cửa rồi mở đèn phòng khách.

Trương Phục Huân quét mắt một lượt: “Không kiếm được tiền nhưng thực biết hưởng thụ.”

Trương Tri đút tay vào túi quần, vẫn tựa tại cửa như cũ, điệu bộ sẵn sàng tiễn khách: "Ta chẳng ngại ngài cắt tiền sinh hoạt."

"Sau đó ngươi định làm gì? Đến Mỹ làm lưu manh?" Trương Phục Huân ngồi lên xô-pha, lạnh lùng nhìn hắn.

Ánh mắt hai người không giống phụ tử, thậm chí còn có chút như đối thủ cạnh tranh.

Trương Tri phá vỡ cục diện bế tắc: "Muộn vậy ngài còn tới để làm gì?

Trương Phục Huân: "Tới hỏi xem sắp tới ngươi định đi làm hay đi học."

"Đi làm?" Trương Tri nhún vai, "Tốt. Ngày mai ta đến nộp đơn ở McDonald."

"McDonald là sản nghiệp nhà họ Trương sao? Ai cần ngươi quan tâm?" Trương Phục Huân nói, "Đến Trương thị. Ta an bài công việc cho ngươi."

Khóe miệng Trương Tri khẽ nhếch: "Anh cả nhất định không chịu kế thừa Trương thị sao?"

Trương Phục Huân chậm rãi ngẩng đầu, lạnh lùng nhìn hắn: "Ngươi rất vui?"

"Liên quan tới ta sao?" Hắn hoàn toàn thất vọng.

"Bất luận anh ngươi có về Trương thị hay không, ngươi vẫn là thành viên của Trương gia. Ta luôn lưu vị trí cho ngươi trong công ty."

"Tốt. Ngài lưu." Trương Tri đáp, "Nhưng chẳng biết đến bao giờ ta mới rảnh mà đến ngồi."

Cơn giận tích tụ từ khi hắn nghỉ học của Trương Phục Huân lại bùng lên: "Đây là thái độ gì!"

Trương Tri lạnh lùng, cùng vẻ mặt Trương Phục Huân lúc mới vào cửa không khác biệt lắm, "Biết sao được, không có cha dạy nên vậy thôi."

Trương Phục Huân nheo mắt: "Ngươi cho là ở tuổi này còn có thể bốc đồng như vậy?"

Trương Tri cười nhạt.

"Ngươi có biết có bao nhiêu người bằng tuổi ngươi đã bắt đầu gây dựng sự nghiệp?" Trương Phục Huân đột nhiên đứng dậy, chỉ vào mắt hắn thuyết giáo, "Ông nội ngươi ở tuổi này đã vào trường quay làm việc, sau đó kiên trì từ một diễn viên quần chúng trở thành thiên vương trong làng giải trí. Ngươi biết ông đã bỏ ra bao nhiêu thời gian không? Năm mươi sáu năm! Cuối cùng ông cũng không hưởng thụ được cái gì đã qua đời. Ngươi đừng tưởng giờ cái gì ngươi cũng có, cái gì cũng không cần nên không biết quý trọng! Thời gian trôi rất nhanh, giờ ngươi mười chín, trong chớp mắt sẽ là ba mươi chín, bốn mươi chín, năm mươi chín tuổi. Đến lúc đó dù ngươi muốn làm gì, ngay cả học cũng không được nữa!"

Trương Tri ra vẻ chẳng đáng bĩu môi.

"Ta có thể không quan tâm việc ngươi bỏ học, mọi con đường đều đến La Mã. Ta là chủ tịch tập đoàn Trương thị, ta có khả năng, cũng nguyện ý cho con ta có thể chọn nhiều con đường khác. Nhưng ta không thể để chúng chọn con đường biến thành phế vật!"

Trương Tri: "Tương lai của ta, ta sẽ tự mình lựa chọn."

"Chọn thế nào? Ngay cả bước đầu tiên ngươi cũng không chịu đi." Trương Phục Huân hít sâu một hơi, "Lúc nào rảnh rỗi ngươi nghiên cứu làng giải trí đi. Chí ít quen thuộc với tình hình ngành giải trí trong nước mới tốt cho tương lai của ngươi."

"Tình hình trong nước? Giống Kiều Dĩ Hàng chửi người trong game cuối cùng bị chỉ trích đó hả?"

Trong mắt Trương Phục Huân hiện lên một tia kinh ngạc vô cùng, "Ngươi cũng xem qua tin này?"

Trương Tri từ chối cho biết ý kiến.

"Hắn là nghệ nhân hợp đồng của công ty đĩa nhạc EF dưới trướng Trương thị. Mặc dù có scandal nhưng hắn vẫn rất nỗ lực tiến tới, hiện nay là kẻ có tiền đồ nhất trong đám người mới."

“Hắn là nghệ nhân hợp đồng với Trương thị?” Mắt Trương Tri sáng lên.

Trương Phục Huân đáp: “Hợp đồng đĩa nhạc. Sao vậy?”

Trương Tri do dự, sau đó kiên định nói: “Ta đến EF. Nhưng ta phải được làm BOSS.”

Tâm sự: Đây là chương dài nhất từ đầu truyện tới giờ, tới 10 trang lận nên làm mệt đứt cả hơi nhưng cũng rất vui, có nhiều chi tiết thú vị.

Chi tiết thứ nhất là đoạn đối thoại sau khi làm xong nhiệm vụ của hai bạn làm mình liên tưởng đến cuộc đối thoại của 2 em bé mẫu giáo =)) Dạng như: hai bạn A và B đánh nhau, cô giáo khuyên hai bạn không nên đánh nhau mà nên tương thân tương ái và thế là

A: Tớ là người có lỗi trước. Ấy nhận lời xin lỗi của tớ nhé.

B: Không, tớ mới là người có lỗi trước. Ấy phải nhận lời xin lỗi của tớ.

A: Không, là tớ sai trước mà. Ấy hãy nhận lời xin lỗi của tớ đi.

B: Không, là tớ sai trước. Ấy mới phải nhận lời xin lỗi của tớ.

51. Chương 51: Ám Đấu (hạ)

Ba ngày sau đó, Kiều Dĩ Hàng không login. Một là muốn quan hệ giữa Tiểu Thuyền và Chiến Hồn Vô Cực lạnh bớt đi, hai là để mau chóng quay xong kết thúc của “Cây hạnh phúc”.

Để tham gia hôn lễ, hắn đã phải xin đạo diễn cho nghỉ trọn một ngày, giờ còn muốn nghỉ thì thực không phải.

Sau một ngày dưới sự đốc thúc của đạo diễn, “Cây hạnh phúc” cũng đóng máy.

Mặc dù đoạn kết còn chưa chiếu nhưng dựa vào thị suất thu trung bình, chức quán quân năm nay đã nằm chắc trong tay. Kiều Dĩ Hàng một bước nhảy vọt thành nam diễn viên thần tượng nổi tiếng. Chỉ trong nháy mắt, lời mời từ các đài truyền hình ùn ùn kéo đến còn hơn tuyết rơi.

Đối với chuyện này, đạo diễn vô cùng vui mừng mà tỏ vẻ đó là nhờ công sức chỉ dẫn của ông.

Kiều Dĩ Hàng nghe vậy hồi lâu cũng không mở mồm được nhưng xoay người liền gửi tin nhắn cho Cao Cần

—

“Chỉ cần độ nổi tiếng không giảm, kịch bản nào có thể không nhận thì đừng nhận.“

Cao Cần gọi hắn về công ty thảo luận về các hoạt động sắp tới.

Đầu tiên là hai cái quảng cáo.

Nếu nói việc hắn chửi người trong game bị lên báo làm hình tượng hắn bị tổn hại thì hợp tác cùng Phong Á Luân và Nhan Túc Ngang đánh bại Lục Vạn Bằng khiến cho độ nổi tiếng của hắn tăng vùn vụt còn hơn cả trước.

Xét đến địa vị, Nhan Túc Ngang cùng Phong Á Luân đều rất cao, hơn nữa lại nhận toàn những nhãn hiệu có tầm quốc tế nên nhiều công ty muốn mời hắn. Dù ca khúc “Ma pháp con thuyền Noah” không còn nóng nữa nhưng hình tượng ba người tạm thời vẫn đang gắn với nhau. Tính ra ký bao nhiêu hợp đồng cũng có lợi.

Nhưng Cao Cần chỉ chọn hai nhãn hiệu có danh tiếng tốt.

Đại diện quảng cáo với một minh tinh mà nói tuyệt đối không chỉ là suy tính phí đại diện cùng quay chụp mà là đem hình tượng của mình gắn cùng với sản phẩm. Chính là có phúc cùng hưởng có họa cùng chịu.

Trừ quảng cáo, "Hắc bạch chi gian" của Liên Giác Tu cũng đang lên lịch trình. Trong quá trình đó còn xen cả việc làm khách mời cho một bộ phim truyền hình khác…

Nhờ thành công của "Cây hạnh phúc", NCC thừa thắng xông lên quay tiếp "Cây hạnh phúc 2 – nho ngọt ngào" mời hắn và Lam Vũ Tình làm khách mời.

Kiều Dĩ Hàng giở đến mục diễn viên thì kinh ngạc: "Trầm Thận Nguyên¿'

Tuy hai người chưa từng gặp mặt nhưng vì Lục Vạn Bằng nên cũng có cảm giác tựa chiến hữu. Việc Trầm Thận Nguyên có thể khôi phục nhanh như vậy, trở thành nam chính trong phim truyền hình mới của NCC thực khiến hắn có chút kinh ngạc.

Cao Cần: "Rất nhanh hắn sẽ trở thành sư đệ của ngươi."

"Sư đệ¿' Kiều Dĩ Hàng càng thêm kinh ngạc.

Trầm Thận Nguyên bại bởi Lục Vạn Bằng đương nhiên một phần vì công ty không sắp xếp nhưng cũng do thực lực không bằng. Chuyện Lục Vạn Bằng có thực lực hơn ngay cả Trầm Thận Nguyên cũng tự biết, chỉ cần không phải người điếc và có lương tâm chắc chắn sẽ phán thắng cho Lục Vạn Bằng.

Cao Cần thấy hắn lộ vẻ hiếu kỳ mới buông ra lời giải thích hiếm có: "Hắn có tiềm lực."

Kiều Dĩ Hàng: "Thực sự không phải để đả kích Lục Vạn Bằng¿'

Lục Vạn Bằng gần đây mới ký hợp đồng với công ty Thừa Phong.

Chỉ cần vào làng giải trí hai ngày là biết Thừa Phong thực ra là chỗ để Trương Phục Mãn thử nghiệm, ký kết với một số người mới hơi nổi và có tiềm lực. Công ty giúp bọn hắn ra hai đĩa nhạc nhưng chỉ phụ trách sản xuất và quảng cáo tiêu thụ. Trong mười người chỉ có hai người có thể nổi danh, mà hai người này ngay lập tức sẽ được nhận vào Duy Kiệt, bắt đầu được lăng xê thực sự.

Phương thức này giúp Duy Kiệt tiết kiệm phí hợp đồng, sao đã có chút danh tiếng thì phí ký kết cũng vẫn vậy. Thứ hai là tiết kiệm những thứ không nhất thiết phải lãng phí. Một người có thể được thị trường tiếp nhận hay không có thể nhìn ra được từ khoảng thời gian ở Thừa Phong.

Lục Vạn Bằng chính là trường hợp đó.

Tuy album mới nhất của hắn mới được đưa ra, Thừa Phong cũng không bỏ công sức tuyên truyền nhưng tin tức cũng đã truyền ra. Có thể thấy thủ đoạn đạp lên kẻ khác để đề cao mình của Trương Phục Mãn cũng chẳng phải vô dụng.

Làm kẻ thù lâu năm của Duy Kiệt, Y Mã ký hợp đồng với Trầm Thận Nguyên – kẻ bại trận đương nhiên chẳng thể khiến người ta nghĩ khác.

Cao Cần đáp: "Chỉ là một trong số các nguyên nhân thôi."

"Nguyên nhân khác đâu¿'

"Tính chất so với giá cả cũng hời." Thất bại khiến may mắn của Trầm Thận Nguyên bị giảm bớt không ít, ông chủ cũ cũng bắt đầu lăng xê người khác. Y Mã thừa dịp xông vào, cùng Trầm Thận Nguyên thương lượng, quả nhiên lấy lòng được hắn, trong ngoài tiếp ứng, thuận lợi ký giá hời.

Kiều Dĩ Hàng: "…"

"Đài NCC định ra album cho "Cây hạnh phúc"." Cao Cần nói, "Muốn mời ngươi tham gia."

Kiều Dĩ Hàng nghi hoặc hỏi: "Ca khúc chủ đề cùng bài hát cuối phim không phải đều do Lam Vũ Tình hát sao¿' Hắn chuẩn bị tấn công làng phim thần tượng mà Lam Vũ Tình dự định tiến vào giới ca hát, hai người đều là thử nghiệm với vai trò mới trong "Cây hạnh phúc".

"Dù "Cây hạnh phúc" rất nổi nhưng độ cao của ca khúc vẫn còn chưa đủ." Cao Cần nói, "Vậy nên để ngươi song ca với Lam Vũ Tình một bài, mỗi người đơn ca một bài."

Kiều Dĩ Hàng tính: “Vậy cũng mới có 4 bài.“

“Phi Đẳng cùng Lâm Lăng Ba song ca một bài, ban nhạc Thiên Không một bài, Trầm Thận Nguyên phụ trách 2 bài.“

Phi Đẳng và Lâm Lăng Ba là nam và nữ thứ chính. Thiên Không là ban nhạc của Phi Đẳng, họ tham gia cũng coi như hữu lý nhưng Trầm Thận Nguyên… Kiều Dĩ Hàng cau mày: “Trầm Thận Nguyên cùng “Cây hạnh phúc“ có quan hệ sao¿‘

Cao Cần đan tay vào nhau: “MTV có thể tìm ra quan hệ.“

Kiều Dĩ Hàng im lặng.

“Phim điện ảnh còn đang thu xếp thế nên công tác chủ yếu của ngươi hiện giờ là đóng quảng cáo, thu đĩa cùng đi tuyên truyền.“ Cao Cần đưa hắn tổng kết công tác.

Kiều Dĩ Hàng nhướn mày: “Nghe nói Lục Vạn Bằng đã tuyên truyền rồi.“

“Đĩa nhạc của hắn là do Thừa Phong ra, vẫn còn kém EF một bậc.”

Kiều Dĩ Hàng ngồi xuống ghế, điều chỉnh tư thế: “Lại nói, Duy Kiệt hình như chưa từng hợp tác cùng EF.“ Dù cho lúc Nhan Túc Ngang nổi như mặt trời ban trưa, hắn cũng chưa bao giờ hợp tác cùng EF – công ty đĩa nhạc hàng đầu.

Cao Cần nhìn hắn một cách kỳ quái.

Kiều Dĩ Hàng bị hắn làm cho lúng túng: “Làm sao thế¿‘

“Ngươi biết ông chủ của EF là ai không¿‘

“Vạn Nhân Phát hả¿‘

Cao Cần nói: “Hắn là tổng giám đốc.“

Kiều Dĩ Hàng ngẫm nghĩ một chút rồi đáp: “Tập đoàn Trương thị¿‘ Đối việc này hắn chẳng có ấn tượng gì.

“Ngươi biết chủ tịch tập đoàn Trương thị tên gì không¿‘ Cao Cần giống như phát hiện một chuyện cực kỳ thú vị, ánh mắt lộ ra một tia hứng thú.

Kiều Dĩ Hàng: “Trương X… hoặc Trương X X hả¿‘

“Trương Phục Huân.“

Kiều Dĩ Hàng ngẩn người: “Có quan hệ gì với Trương Phục Mãn¿‘

“Anh em.“

Kiều Dĩ Hàng há hốc mồm. Hắn ở EF lâu vậy mới biết công ty đĩa nhạc của mình lại nằm trong tay đối thủ cạnh tranh.

Cao Cần chỉ cần nhìn biểu tình cũng đoán được hắn nghĩ gì, cười tủm tỉm giải thích: “Trương Phục Mãn đã thoát ly quan hệ với tập đoàn Trương thị mấy chục năm rồi.“

Kiều Dĩ Hàng ngồi thẳng dậy, hứng thú hỏi: “Vì sao¿‘

“Nghe nói cha hắn đưa ra hai con đường, kết hôn hoặc kế thừa gia nghiệp.“

“Hắn chọn kế thừa gia nghiệp¿‘ Nếu hắn nhớ không lầm, Trương Phục Mãn đến giờ vẫn độc thân. Đây là điều mà người đã kết hôn Mã Thụy thường đem ra nói khích.

“Chưa từng chọn. Duy Kiệt là do Trương Phục Mãn dùng phần tài sản được chia gây dựng nên.“

“Vì sao¿‘ Dù không thích kết hôn cũng có thể chọn thừa kế gia nghiệp, đều là làm trong ngành giải trí cả thôi.

Cao Cần mở ngăn kéo, lấy ra một mảnh giấy mặt trên có một dãy số, “Đây là số của Trương Phục Mãn, ngươi có thể tự mình đi hỏi.“

…

Kiều Dĩ Hàng nhận lấy.

Chờ ra khỏi phòng làm việc hắn mới phát hiện số điện thoại này rất quen mắt. Rút di động ra xem, quả nhiên là hai dãy số giống hệt nhau. Chỉ có điều tên phía trên là —

Mã Thụy.

Kiều Dĩ Hàng: "…"

——

Hai quảng cáo là kem đánh răng và giày da.

Quảng cáo kem đánh răng rất đơn giản, chỉ cần xoay vài tư thế, cuối cùng cười toe toét là được. Nhưng khó chính là trong lúc quay phải không ngừng trả lời tin nhắn của Trương Tri —

"Lão bà, ta quyết định tìm việc làm ở trong nước. Ngươi có vui không¿'

…

Vui mới là lạ. Hơn nữa còn có từ "lão bà" nên càng xem càng chướng mắt.

"Chỗ làm trong nước khó kiếm lắm."

Trương Tri: "Ta tìm được rồi.:-D"

Kiều Dĩ Hàng: "Việc gì¿'

Trương Tri: "Việc ở một công ty đĩa nhạc."

Kiều Dĩ Hàng thấy đầu chấn động, thanh âm xung quanh hoàn toàn biến mất, chỉ còn câu kia "Việc ở công ty đĩa nhạc". Hắn xem xong những lời này, ý niệm duy nhất là — không trùng hợp đến vậy chứ? Công ty đĩa nhạc trong nước nhiều như vậy, chưa chắc đã là chỗ kia. Nhưng mấy tháng gần đây hắn luôn xui rủi nên lắm miệng hỏi một câu: "Công ty đĩa nhạc nào vậy¿'

Trương Tri: "Lão bà biết nhiều công ty đĩa nhạc sao¿'

Kiều Dĩ Hàng: "Cũng không hẳn, có quan tâm một chút."

Trương Tri: "Ta mời đi ăn chúc mừng, lúc đó nói chuyện."

Kiều Dĩ Hàng: "Gần đây ta bận lắm."

Trương Tri: "Bận cũng phải đi."

Kiều Dĩ Hàng: "Mẹ ta sẽ bực mình."

Trương Tri: "…"

Kiều Dĩ Hàng: "Lần trước tham gia hôn lễ đã khiến mẹ ta rất giận."

"…" Trương Tri tức giận nghĩ thầm: "Diễn xuất như vậy mà còn bị kêu là quá dở? Rõ ràng là do vai không thích hợp thì có. Đạo diễn nếu để hắn làm nữ chính e rằng đã sớm đoạt giải nữ diễn viên xuất sắc nhất rồi."

Kiều Dĩ Hàng: "Á! Điện thoại hết pin rồi."

Trương Tri: "…" Xem đi!

Hơn nữa nếu hắn không nhầm thì từ "Á!" này hẳn là biểu hiện hưng phấn đi?

Trương Tri xoay xoay di động, tức giận.

Phòng làm việc vang lên tiếng gõ cửa.

"Mời vào."

Thư ký đẩy cửa vào: "Trương phó tổng giám, La tổng giám mời ngươi đến phòng họp số 1 để họp."

Trương Tri nhíu mày, nhét di động vào túi: “Biết rồi.”

52. Chương 52: Minh Đấu (thượng)

La tổng giám tên thật là La Thiếu Thần, biệt hiệu La Thiếu.

Nghe đồn hắn có quan hệ họ hàng trong vòng ba đời với thủ phủ* La Định Âu nhưng tin này chưa bao giờ được chứng thực. Dù thế, thực lực của hắn cũng không thể coi thường, chắc chắn là kẻ kiệt xuất trong các nhân tài. Tất cả các đĩa nhạc hắn phụ trách đều nổi tiếng nên hắn được coi là cha đỡ đầu trong làng âm nhạc dù mới đầu ba mươi.

*thủ phủ: người giàu nhất thành phố

Trương Phục Huân an bài Trương Tri dưới trướng hắn, ý bồi dưỡng đã rõ rành rành.

Nhưng nỗi khổ tâm đó lại bị hai vị đương sự làm ngơ.

La Thiếu Thần đối vị thái tử gia này không a dua nịnh nọt, cũng không chèn ép, nên đối xử với phó tổng giám thế nào thì làm thế ấy, chỉ là không giao việc.

Trương Tri lại càng chẳng để tâm. Cần họp thì đi, không phải việc của mình thì thôi. Đến họp, muốn ngủ liền ngủ, không buồn ngủ cũng ngủ. Nói chung là hoàn toàn coi EF như nhà.

Nhân viên trong buổi họp sợ nói quá to đánh thức thái tử gia nên thanh âm càng ngày càng nhỏ.

“Rầm¡‘

La Thiếu Thần đột nhiên nện đống văn kiện dày cộm xuống mặt bàn.

Trương Tri lười nhác mở mắt, nhàn nhạt liếc nhìn hắn.

La Thiếu Thần quay sang nhân viên vừa phát biểu: “Có cần ta đưa ngươi micro không¿‘

Người nọ không dưng oan uổng, len lén nhìn Trương Tri phát hiện hắn đã nhắm mắt lại, đành tự biện hộ: “Tối qua mất ngủ nên họng hơi đau.“

La Thiếu Thần: “Nghỉ ngơi một tháng có đủ không¿‘

Mặt người nọ chuyển từ hồng sang tím.

La Thiếu Thần liếc mọi người một lượt sau đó đứng dậy tuyên bố: “Tan họp.“

Nhìn hắn ra khỏi phòng, mọi người trừ Trương Tri đều cảm thấy nhẹ nhõm nhưng cũng chỉ dám đưa mắt nhìn nhau rồi lục tục ra cửa.

Sau áp lực kinh hoàng, phòng họp một lần nữa trở lại yên tĩnh.

Trương Tri mở mắt, phát hiện chỉ còn thư ký đang buồn chán ngồi bên cạnh tự xem chỉ tay.

“Ngươi không đi¿‘

Thư ký đứng lên, cung kính đưa tài liệu cho hắn: “Đây là kế hoạch hoạt động sáu tháng cuối năm của công ty.“

Trương Tri đón lấy, lật vài trang liền đưa trả cho nàng.

Thư ký đoán trước được thái độ này, đang muốn nhận lại thì hắn đột nhiên rụt về.

Trương Tri giở bản kế hoạch ra lần nữa, mắt lóe lên tinh quang. Tuy hắn không nhìn nàng nhưng thư ký có chút rung động.

“Album mới… Kiều Dĩ Hàng¿‘ Hưng phấn tràn đầy trong giọng nói của hắn.

Thư ký chợt nhớ ra hắn mới có mười chín, nhất thời thả lỏng: “Ngươi cũng thích Kiều Dĩ Hàng sao¿‘ Dù hắn rất lạnh lùng xa cách nhưng cuối cùng thì vẫn chỉ là một tiểu hài tử theo đuổi thần tượng mà thôi.

“Thích¿‘ Khẩu khí của Trương Tri có chút cổ quái.

Thư ký mờ mịt hỏi lại: “Ta nói sai gì sao¿‘

Trương Tri híp mắt lại, tức tốc gập văn kiện, đứng dậy: “Nói với La Thiếu Thần, album này để ta phụ trách.“

***

La Thiếu Thần thu được tin này đã nửa giờ. Trong nửa tiếng này, trợ lý của hắn không ngừng nhắc nhở Trương Tri hiện đang có ý định tiếm quyền đoạt vị. Vốn EF chỉ có tổng giám, không có phó tổng giám, bây giờ tự dưng lòi ra một thái tử gia, thấy thế nào cũng là để dự bị.

Trợ lý nói đến rã cả họng, nuốt nước bọt định tiếp tục thì thấy La Thiếu Thần vẫn thản nhiên nhìn máy tính, không nhịn được hỏi: “La Thiếu, lẽ nào ngài để mặc thế sao¿‘

Ánh mắt La Thiếu Thần đảo qua rồi bình thản đáp: “Ngươi ồn quá.“

Trợ lý suýt chút nữa rơi lệ: “Lẽ nào ngài định mở to mắt nhìn giang sơn khổ cực gây dựng bấy lâu nay bị hắn đoạt mất¿‘

La Thiếu Thần: “EF không phải do ta sáng lập.“

Trợ lý gần như muốn dậm chân: “Nhưng lập ra nó cũng có phần của ngài.“

“Ngươi biết không¿‘ La Thiếu Thần cầm cốc cà phê trên bàn, chậm rãi uống một ngụm.

“Biết gì¿‘ Trợ lý nhìn hắn trông mong.

“Ngươi rất giống kẻ ly gián trong mấy phim truyền hình.“

Sắc mặt trợ lý trong nháy mắt biến thành than.

La Thiếu Thần: “Đáng tiếc, chỉ số thông minh của ta rất cao.“

Trợ lý: “Ngài không thể nói dễ nghe hơn sao¿‘

La Thiếu Thần lắc đầu: “Không thể.“

Trợ lý phẫn nộ: “Tôi muốn từ chức¡‘

“Mười bảy phong thư từ chức của ngươi vẫn ở trong ngăn bàn ta, có thể đi luôn cũng được.“

“Lẽ nào ngài thực sự không luyến tiếc¿‘ Trợ lý bi thống mở to mắt.

La Thiếu Thần lại nhấp thêm ngụm nữa: “Ngươi hẹn Trầm Thận Nguyên cùng Lưu Thang gặp mặt.”

Vừa nói đến chính sự, biểu tình của trợ lý lập tức nghiêm túc: “Ngài định để Lưu Thang viết bài hát cho hắn?”

“Đúng thế.”

“Còn Kiều Dĩ Hàng?”

“Giao cho Trương Tri.”

Trợ lý nghẹn họng nhìn hắn trân trối: “Nhưng hắn có biết gì đâu.”

La Thiếu Thần bình tĩnh đáp: “Có liên quan gì tới ta?”

Trợ lý yên lặng nhìn hắn mười giây, khóe miệng chậm rãi nhếch lên, xấu xa nói: “Ngài thật xấu bụng!”

La Thiếu Thần đẩy gọng kính: “Ngươi làm bộ mặt như vậy đã nhắc nhở ta một việc.”

“Việc gì?”

La Thiếu Thần rút kính râm ra: “Ta phải đổi kính.”

“…”

***

Hôm qua Kiều Dĩ Hàng bị thợ chụp ảnh quảng cáo giày vò một ngày trời, hôm nay rảnh rỗi đang định ngủ đã giấc, ai biết được sáng sớm đã bị Tiểu Chu dựng dậy.

May là xe của công ty rộng, hắn nằm ngủ tiếp, đến nơi cũng lấy lại được chút tinh thần.

Xe chậm rãi đi xuống bãi đỗ, thoáng cái tối đi nhiều.

Hắn ngồi dậy, với chai nước khoáng uống vài ngụm mới bớt tức: “Chúng ta đi đâu đây?”

Tiểu Chu lo điều khiển xe, không thèm ngoái lại: “EF.”

“Chọn được bài hát rồi sao?” Kiều Dĩ Hàng đóng nắp chai lại.

“Kêu đến ghi âm.”

“…A?” Tay Kiều Dĩ Hàng hơi ngừng. Hắn đập đập bình nước vào ghế lái xe, “Ngay cả lời cùng nhạc thế nào ta còn chưa thấy qua thì ghi cái gì? Gọi đến kêu meo meo sao?”

Tiểu Chu nhấn mạnh chân phanh.

Kiều Dĩ Hàng không đề phòng, chút nữa cụng đầu vào ghế, “Ngươi làm gì thế?”

Tiểu Chu quay đầu lại, gương mặt âm trầm. Nàng chậm rãi hỏi: “Ngươi nói không ghi âm thì họ gọi đến làm gì?”

Kiều Dĩ Hàng tức giận: “Ngươi đừng dùng vẻ mặt này mà nói.”

“Vẻ mặt gì?” Tiểu Chu trừng mắt.

“Như kiểu mới chết, đang tìm người để ám ấy.”

“…”

Dù sao cũng đã tới bãi đỗ xe, mặc kệ là vì cái gì, cứ đến xem thử thế nào.

Hai người đỗ xe xong thì hướng lên trên lầu.

Tiểu Chu vừa đi vừa nói chuyện phiếm: “Nghe nói công ty EF có phó tổng giám mới, là thái tử gia của Trương thị. Album lần này của ngươi do hắn phụ trách.”

Kiều Dĩ Hàng từ trước đến giờ không biết nhiều lắm chuyện của cấp lãnh đạo nên cũng chẳng để tâm.

“Lại nói,” Tiểu Chu đột nhiên nhắc, “Chiến Hồn Vô Cực hình như cũng họ Trương.”

Kiều Dĩ Hàng dừng bước.

Tiểu Chu quay đầu nhìn hắn, “Sao thế?”

Cái tin nhắn nhắc tới công ty đĩa nhạc kia bỗng hiện lên trong óc. Kiều Dĩ Hàng ngập ngừng, sau đó lắc lắc đầu: “Chắc không trùng hợp thế đâu.”

“Chẳng lẽ ngươi nghĩ phó tổng giám EF là hắn? Không thể nào?” Tiểu Chu vừa nói xong, quay đầu lại vẻ mặt lập tức biến thành kinh hoàng.

Ở đầu hành lang rộng rãi đầy ánh sáng kia là một thân ảnh quen thuộc, Hai tay đút túi, hắn chậm rãi tiến về phía này.

Ngũ quan tuấn mỹ, biểu tình ngạo mạn, vẫn như ấn tượng mấy ngày trước.

Tiểu Chu khẽ kêu một tiếng, xoay người định tìm chỗ trốn.

“Bình tĩnh.” Kiều Dĩ Hàng vỗ vai nàng, “Ngươi là fan theo ta đến tham quan, có gì mà sợ chứ?”

Tiểu Chu nhăn mặt: “Cứ như âm hồn không tan vậy.”

“Âm hồn không tan?” Kiều Dĩ Hàng cố nín cười, “Chuẩn xác.”

Trương Tri tới gần, vẻ mặt cao thâm khó lường: “Thật trùng hợp.”

Kiều Dĩ Hàng bình tĩnh đáp: “Ta tình cờ thấy nàng bên ngoài mới kéo vào tham quan công ty.”

Trương Tri nhìn Tiểu Chu: “Không phải gần đây ngươi rất bận sao?”

Tiểu Chu lắp bắp: “Đúng thế, bận, rất bận, ngay cả… tham quan cũng rất bận.”

Kiều Dĩ Hàng: “…” Lần sau tuyển trợ lý nhất định phải đặt năng lực lúc lâm trận làm tiêu chí hàng đầu.

Trương Tri rút di động, gọi cho thư ký: “Xuống lầu một ngay.”

Tiểu Chu khẩn trương: “Ngươi gọi cho ai thế?”

“Thư ký của ta.” Hắn thấy Tiểu Chu vẫn trợn mắt, bổ sung thêm một câu, “Thái Linh.”

“A!” Tiểu Chu hét lên một tiếng. Nếu nhớ không lầm nàng đã gặp qua Thái linh… ít nhất… mười bảy mười tám lần, thậm chí đối phương còn biết rõ thứ năm nàng thích mặc đồ lót màu đỏ.

Kiều Dĩ Hàng cùng Trương Tri đồng loạt im lặng.

Tiểu Chu ôm trán thống khổ: “Nghe ngươi nói vậy ta đột nhiên nhớ ra phí nhạc chuông tháng này vẫn chưa đóng.”

Trương Tri: “Nhạc chuông.”

Tiểu Chu nghiêm mặt: “Ta phải đi đóng phí nhạc chuông đây. Tạm biệt.”

“Không vội thế đi?” Trương Tri thấy nàng xoay người đi liền tiến lên, lại bị Kiều Dĩ Hàng ngăn lại, “Ngươi biết phó tổng giám mới ở đâu không?”

Thấy Tiểu Chu bắn nhanh như chớp, Trương Tri biết có đuổi cũng không kịp liền quay lại nhìn hắn: “Biết.”

Kiều Dĩ Hàng cảm thấy bất an: “Sẽ không phải…”

“Là ta.” Trương Tri nhếch mép cười lạnh lùng.

Kiều Dĩ Hàng: “…”

Ác mộng đã xâm lấn đến hiện thực.

53. Chương 53: Minh Đấu (trung)

Thuyền tới đầu cầu tự nhiên thẳng.

Kiều Dĩ Hàng buông lỏng tâm tình, đơn thuần nghĩ đối phương là phó tổng giám liền cảm thấy dễ dàng hơn nhiều: “Ngươi định thu âm.”

“Đúng thế.“ Nghĩ đến vở kịch hay trước mắt, Trương Tri tươi cười nhìn Kiều Dĩ Hàng.

Kiều Dĩ Hàng nghẹn họng trân trối: “Nhưng giờ ta còn chưa thấy qua nhạc và lời.“

“Ngươi không phải ca sĩ sao¿‘ Trương Tri đút tay vào túi, khoan thai, “Xem khoảng hai lần chắc là ổn thôi¿‘

Kiều Dĩ Hàng hồ nghi nhìn hắn, “Xem hai lần¿‘

“Mấy thứ ngươi cần đều ở phòng ghi âm số ba, ngươi luyện trước một chút. Hai giờ chiều chúng ta ghi âm.“

“Hai giờ chiều nay¿‘ Kiều Dĩ Hàng mở to mắt.

Trương Tri nhíu mày: “Đừng nói với ta là ngươi không làm được¿‘

Kiều Dĩ Hàng hít một hơi sâu: “Anh bạn nhỏ à, chế tác đĩa nhạc không giống giao bài học thuộc lòng.“

Sắc mặt Trương Tri thoáng cái trầm xuống: “Ngươi nói ai là anh bạn nhỏ¿‘

Kiều Dĩ Hàng duỗi tay, nhún vai: “Đúng thế. Ai nhỉ¿‘

Lửa giận từ đôi mắt sâu kia bắn ra như sóng lớn tràn tới.

Nhưng, trước khi Trương Tri phản ứng, Kiều Dĩ Hàng đã nhẹ nhàng vòng qua, đi về phía phòng ghi âm số ba.

Chỉ lưu lại bóng lưng cho kẻ kia.

Thế nhưng bình tĩnh cũng chỉ để cho Trương Tri xem mà thôi.

Mười phút sau, Cao Cần nhận được một cú điện thoại từ một người đang bức xúc cực độ.

“Cao đổng.“ Thanh âm của hắn phi thường nghiêm túc.

“Sao¿‘

“Có người gây khó dễ.“

“Gây khó dễ ai¿‘

“Ta.“

Cao Cần thản nhiên cầm quả táo trên bàn, cắn một miếng: “Không cần phải lo. Công ty đã mua bảo hiểm cho từng người.“

“… Album của ta.“ Kiều Dĩ Hàng đổi giọng.

Cao Cần nhấm nháp miếng táo trong miệng, chậm rãi nuốt: “EF¿‘

“Đúng thế.“

“Thân phận đối phương.“

“Phó tổng giám mới của EF.“

“Mười lăm phút nữa ta đến.“ Cao cần dập máy, hơi nhíu mày.

Mã Thụy bất đắc dĩ đập bàn tay thô ngắn của mình vào chồng tài liệu, thở dài: “Lúc ta nói chuyện ngươi nghe điện thoại ta nhịn. Lúc ta nói chuyện ngươi ăn táo ta cũng nhịn. Thế nhưng vì sao ngươi nghe điện xong, ăn táo xong lại tỏ thái độ với ta¿‘

Cao Cần: “Vậy ngươi muốn ta quay lưng lại¿‘

Mã Thụy nghẹn họng một lúc mới nói nên lời: “Sao ngươi có thể nghĩ ra biện pháp ngu ngốc như vậy chứ¿‘

Cao Cần: “Vì ta không chịu được nhân phẩm ngày càng xuống dốc của người nào đó.“

“Lúc ngươi nói đến người nào đó sao lại nhìn ta¿‘ Mã Thụy bất mãn.

“Lẽ nào chúng ta là người một nhà¿‘ Cao Cần vừa nói vừa đứng dậy.

“Ngươi định đi đâu¿‘ Cổ Mã Thụy không ngừng xoay theo động tác của Cao Cần.

“Chẳng phải ngươi kêu ta đến EF dàn xếp trước chuyện của Trần Thậm Nguyên sao?

“Nhưng chúng ta đang họp.“ Mã Thụy kháng nghị.

Cao Cần nhíu mày: “Nội dung cuộc họp là…“

“Đến EF sắp xếp chuyện của Trần Thậm Nguyên.“

“Ngươi chắc chắn bà nhà không hạ độc dược mãn tính chứ¿‘

Mã Thụy cả giận: “Đang êm đẹp ngươi trù ta làm chi¿‘

“Là nghĩ tốt cho ngươi thôi. Nếu là độc dược, may ra còn có cơ cứu.”

“… Ngươi đừng nói câu tiếp.“

“Được.“

“Hôm nay sao cho qua dễ dàng vậy¿‘

Mã Thụy nghi hoặc nhìn Cao Cần đang chậm rãi tiến ra cửa.

Cao Cần mở cửa, trước khi rời đi còn bỏ lại một câu: “Chút nữa ta nhắn cho ngươi, có thể giữ làm kỷ niệm.“

“…“

Mã Thụy rút điện thoại ra, tắt máy.

—

Cao Cần đến EF việc đầu tiên làm là tìm La Thiếu Thần.

Hai người đều là những nhân vật kiệt xuất, tung hoành ngang dọc, giao phong nhiều lần mà chưa phân thắng bại, anh hùng gặp anh hùng nên không nói lời khách sáo, đâm cho nhau mấy phát trước coi như so chiêu.

Bất quá lúc gần đi, La Thiếu Thần nói một câu đáng giá cân nhắc.

“Nghe nói Trương đại thiếu gia chuẩn bị mở phòng tranh.“

Trương đại thiếu gia sắp mở phòng tranh, vậy Trương thị to như vậy sẽ do ai thừa kế?

Trong óc Cao Cần mơ hồ hiện lên khuôn mặt lai giữa Trung Quốc và phương Tây. Trong làng giải trí, ai cũng đừng nghĩ giữ được bí mật. Chuyện bí ẩn luôn có người biết, chỉ xem thủ đoạn cùng địa vị của ngươi có xứng để được biết hay không thôi. Cao Cần hiển nhiên là đủ tư cách nên đối chuyện Trương Tri, hắn rõ hơn Kiều Dĩ Hàng nhiều lắm.

Đi tới phòng thu số ba, Kiều Dĩ Hàng đang ngủ gà gật.

Hắn tới gần, nhẹ nhàng gõ lên mặt kính.

Kiều Dĩ Hàng mở to mắt, “Mười lăm phút của ngài sao lại gấp đôi người khác vậy?”

“Vì đi được nửa đường mới bắt đầu tính.“ Cao Cần ngồi xuống, “Chuyện gì¿‘

Kiều Dĩ Hàng không nói câu nào đưa bản nhạc cho hắn.

Cao Cần mím môi: “Rất sáng tạo.“

“… Và¿‘

“Không có.“

Kiều Dĩ Hàng bật dậy, hít một hơi sâu sau đó bạo phát.

“Chú gà vươn hai cánh, bay bay trên bầu trời. Một chú lợn suy nghĩ, nước miếng rớt rớt a! Ngài muốn ta hát cái bài này sao¿‘ Tay hắn gần như chỉ thẳng vào mặt Cao Cần.

Cao Cần hơi ngẩng đầu lên.

Tay Kiều Dĩ Hàng hạ xuống, chỉ vào tờ bài hát, “Chưa kể đến, câu này là khoa trương nhất nhưng chỉ là tiểu tiết… Hắn dám để ta hát một bài chỉ có hai mươi tám từ! Hắn nghĩ ta là diễn viên hài đang đọc vè sao¿‘

“Nói thế.. đúng là có chút vấn đề.“

Có chút vấn đề?

Kiều Dĩ Hàng cứng người.

“Ngươi biết Trương Tri¿‘ Cao Cần vứt tờ bài hát sang bên, thong dong nhìn hắn.

Kiều Dĩ Hàng đảo mắt, ngồi xuống cạnh Cao Cần, “Mới gặp qua lúc nãy.“

Khoảng cách gần như vậy khiến không thể thấy rõ biểu cảm của đối phương nhưng Cao Cần cũng chẳng để tâm, tiếp tục hỏi: “Trước đây¿‘

Kiều Dĩ Hàng bình tĩnh đáp: “Không nhớ rõ.“

“Vậy nên, “ Cao Cần chậm rãi mở miệng, “Ngươi muốn ta tin do bát tự các ngươi không hợp nên hắn mới nhắm vào ngươi? Hay tin tưởng não hắn thiếu hụt gì đó nên nhằm vào mọi người¿‘

Kiều Dĩ Hàng: “Ờ, có thể có lý do khác.“

“Ví dụ như¿‘

“Ta quá đẹp trai.“

“Đại não thiếu hụt có sức thuyết phục hơn.“

Kiều Dĩ Hàng khó chịu: “Ta không đẹp trai sao¿‘ Vẻ ngoài của hắn đừng nói là so với người thường, trong làng giải trí cũng rất nổi bật.

Cao Cần thản nhiên: “Hắn không đẹp trai sao¿‘

Kiều Dĩ Hàng nghẹn lời: “Có khi hắn nghĩ ta đẹp trai hơn hắn nên đố kỵ¿‘

Cao Cần quay đầu. Hai người cách nhau không đến mười phân. “Vì ngươi bổ sung can-xi nhiều hơn hắn¿‘

Kiều Dĩ Hàng quyết định tự lực cánh sinh. Hắn rút tờ bài hát từ dưới ghế ra, giận dữ đứng dậy: “Ta đi tìm hắn.“

“Ngươi định nói gì¿‘ Cao Cần làm bộ người già đời.

“Gì cũng được, nói chung ta tuyệt đối sẽ không hát loại ca khúc như thế này.“

“Tuyệt đối¿‘ Cao Cần ẩn ý đưa đẩy.

Kiều Dĩ Hàng kiên định: “Tuyệt đối.“

“Nhưng hắn mang ngươi đi luyện cấp lâu vậy. Ngươi chắc nên nhẫn nhịn một chút chứ¿‘

Kiều Dĩ Hàng đang định cất bước bỗng đông cứng tại chỗ, cúi đầu nhìn Cao Cần vẫn đang cười dài.

Không khí trong phòng thu như ngưng trệ lại.

Rất lâu sau.

Lâu tới mức Cao Cần cảm thấy mỏi chân đang định đổi tư thế thì Kiều Dĩ Hàng mở miệng: “Điều này… có thể để ta giải thích được không¿‘

Cao Cần gật đầu: “Ta vẫn đang nghe đây.“

“Sự tình là…“ Trong đầu Kiều Dĩ Hàng hiện lên suy nghĩ cùng hình ảnh giống như hồi tưởng trước khi chết. Giờ phút này chính là vậy đó.

Cao Cần thấy hắn im lặng, cuối cùng quyết định đổi tư thế.

Kiều Dĩ Hàng thở dài: “Thẳng thắn sẽ được khoan hồng chứ¿‘

“Không hẳn.“ Cao Cần đáp, “Nhưng chống cự nhất định sẽ nghiêm trị.“

“…“

Cảm giác thú nhận rất sảng khoái.

Ít ra lúc hắn kể lại cũng không bị ngắt lời.

Mặc dù đa số tình tiết Cao Cần đã nghe từ chỗ Tiểu Chu nhưng nghe lại một lần lại phát hiện không ít khả năng, tỷ như: "Vậy nên ngươi vẫn nghĩ hắn chưa phát hiện thân phận thực của ngươi¿'

Kiều Dĩ Hàng ngẩn người: "Ý ngài là¿'

"Ngươi nghĩ hắn bị sét đánh với Tiểu Chu nên hận ngươi tận xương¿'

Kiều Dĩ Hàng bị lời nói của hắn làm hoảng sợ, cười gượng: "Hận thấu xương chỗ nào chứ¿'

…

"Thực sự hận thấu xương¿'

Cao Cần nhướn mày.

Kiều Dĩ Hàng chậm rãi nói: "Vậy, ý ngài là…"

"Lộ rồi."

54. Chương 54: Minh Đấu (hạ)

Kiều Dĩ Hàng ngồi xuống.

Hai người đều im lặng nhìn mặt kính đối diện.

Thời gian cứ từ từ trôi qua.

Vì liên quan mật thiết đến lợi ích bản thân, Kiều Dĩ Hàng cuối cùng không nhịn được mở miệng: "Hắn nói hai giờ chiều ghi âm."

Cao Cần nhấc tay xem đồng hồ: "Đừng vội. Còn ba tiếng nữa."

Nhãn tình Kiều Dĩ Hàng sáng lên: "Ngài có cách giải quyết?"

"Không có." Cao Cần dứt khoát trả lời, "Từ trước đến giờ ta chưa bao giờ gặp qua chuyện này."

Kiều Dĩ Hàng ám chỉ: "Phải phòng ngừa cẩn thận."

Cao Cần trơn tru đáp: "Vậy nên mới cần bổ sung can-xi."

"… Gần đây Cao đổng rất thích can-xi." Kiều Dĩ Hàng dùng chính là ý trần thuật.

Ánh mắt Cao Cần chợt lóe sáng, trong đầu hiện lên dáng vẻ Phong Á Luân đem viên can-xi cùng bữa sáng đặt trên bàn mỗi ngày. "Vì xung quanh nhiều người thiếu can-xi lắm." Hắn tuyệt đối sẽ không nói ra sự thật.

Kiều Dĩ Hàng trầm mặc, chẳng biết là đang tự ngẫm hay đang im lặng kháng nghị.

"Lại nói tiếp," Cao Cần tiếp tục, "Ngươi có thể tham khảo kinh nghiệm của em họ ta."

"Em họ ngài?" Kiều Dĩ Hàng ngẫm nghĩ thật lâu mới nhớ ra Cao Cần có một người em họ, hình như cũng làm trong Y Mã thì phải nhưng nghe đồn đã bị Liên Giác Tu đem đi làm Liên phu nhân. Hắn hơi có chút bài xích với thủ đoạn nhưng làm việc thì phải nghe lệnh nên thấp giọng hỏi: "Kinh nghiệm gì?"

"Xe cấp cứu." Cao Cần đáp.

Kiều Dĩ Hàng nhăn nhó: "Chẳng phải sẽ ảnh hưởng đến hình tượng sao?" Hắn nhớ Bát Quái tiểu tử tháng nào cũng lên báo. Có người nói bọn họ hay vào viện vì năng lực bác sĩ quá kém. Các bệnh viện lớn phải hết lời giải thích rằng đợt nào cũng là vết thương mới. Nhiều lần như vậy khiến chẳng đâu muốn nhận bọn họ nữa. Lại có lời đồn rằng các viện trưởng cũng bí mật đi chùa miếu thay bọn họ thắp hương bái Phật, cầu bình an vô bệnh vô tai.

Đương nhiên, đồn đại cũng chỉ là đồn đại, chẳng ai có chứng cớ cả.

Thanh âm của Cao Cần kéo hắn quay về: "Vào viện cùng gay, ngươi nói cái nào ảnh hưởng hình tượng hơn?"

Kiều Dĩ Hàng ngậm miệng.

Cao Cần liếc hắn, nghĩ giáo huấn vậy cũng đủ rồi, giờ nên kết thúc công việc: "Chuyện ngươi và Trương Tri, tự mình giải quyết."

"Vâng." Để Cao Cần nhúng tay sự việc sẽ càng phức tạp, hắn cũng không muốn khơi chuyện này ra.

"Về phần bài hát này," Cao Cần giật lấy tờ bài hát trong tay hắn, "Ta giải quyết."

Kiều Dĩ Hàng mừng rỡ.

***

Ngày đầu tiên đi làm, Trương Tri đã cài "Bát nháo giang hồ" vào máy tính trong phòng làm việc để giải trí trong giờ. Bình thường thời gian trôi rất nhanh nhưng hôm nay…

Hắn ngẩng lên nhìn đồng hồ lần thứ ba mươi bảy, lần nào kim phút kim giây cũng đều dịch chuyển rất từ tốn, không bị ảnh hưởng bởi tâm tình hắn lúc này.

Trong game, Thủy Tiên hòa thượng đang gào khóc.

[đội ngũ]

Thủy Tiên hòa thượng: Chiến Hồn! Không phải ngươi mang ta đi luyện cấp sao? Vì sao giờ đây lại giống như ta mang ngươi đi luyện cấp? /(T o T)/

~~Suất suất suất: là ngươi mặt dày bám theo tới chứ.

Thủy Tiên hòa thượng: giờ ta hối hận rồi.

Suất suất suất: hối hận phải là ta mới đúng! -_-||| Ngươi cũng ngồi cạnh hắn đó thôi?

Thủy Tiên hòa thượng: chắc ta phải đi đội khác cọ kinh nghiệm thôi.

Thủy Tiên hòa thượng: đội này chậm quá.

Suất suất suất lập tức đá hắn ra khỏi đội.

[phụ cận]

Thủy Tiên hòa thượng: (o) A! Ngươi không thể đối xử với ta như vậy!

Thủy Tiên hòa thượng: /(o)/~~ quái ở đây đẳng cấp cao như vậy ta sẽ chết giữa đường mất.

Suất suất suất: ta đưa ngươi trở về.

Thủy Tiên hòa thượng: tốt vậy sao?

Vừa nói dứt lời, kỹ năng của Suất suất suất đã ào tới. Thủy Tiên hòa thượng bị bao phủ trong đám hào quang rực rỡ.

Năm phút sau.

Trương Tri hoàn hồn, nhìn lại màn hình.

[đội ngũ]

Chiến Hồn Vô Cực: Hoa hòa thượng đâu?

Suất suất suất: hắn thấy chán nên tự trở về rồi.

Chiến Hồn Vô Cực: ra thế.

[thế giới]

Thủy Tiên hòa thượng: Suất suất suất, ngươi không phải là người, không phải người, không phải người!

Thủy Tiên hòa thượng: Suất suất suất, ngươi sát hại trung lương!

Thủy Tiên hòa thượng: Suất suất suất, ngươi dám giết hòa thượng!

…

[đội ngũ]

Suất suất suất: hắn bị hack tài khoản sao?

Chiến Hồn Vô Cực: …

Qua lúc lâu, tiểu kèn đồng đột nhiên hiện ra một tin cực kỳ gây sốc —

[tiểu kèn đồng]

Thủy Tiên hòa thượng: Suất suất suất! Ta mua tiểu kèn đồng vì muốn nghiêm túc nói cho ngươi: Ta, trịnh trọng cự tuyệt sự theo đuổi của ngươi! Kiên quyết cự tuyệt!

…

[đội ngũ]

Chiến Hồn Vô Cực: ta biết, hắn bị hack tài khoản rồi.

Suất suất suất: …

Tiếng gõ cửa cắt đứt cơn buồn cười của Trương Tri. Hắn thu lại nụ cười, trầm giọng: "Mời vào."

Thư ký đẩy cửa tiến đến, lo lắng thông báo: "DICK tới."

"Ai?" Trương Tri nhìn nàng nghi hoặc.

"Là người soạn ca khúc mới cho Đại Kiều." Thư ký nói.

"Hắn đến lĩnh tiền."

"Không phải," Thư ký lúng túng, "Hắn muốn lấy lại bài hát."

"Vì sao?" Trương Tri nhíu mày.

Thư ký ấp úng đáp: "Hắn nghĩ phong cách của công ty ta cùng ca khúc của hắn không hợp nhau lắm."

"Phong cách?" Trương Tri đảo mắt, "Ý ngươi nói, Kiều Dĩ Hàng cùng Y Mã không đến nhưng người soạn nhạc lại đến?"

Thư ký cười gượng.

Trương Tri bĩu môi, ngón tay nhẹ nhàng gõ xuống mặt bàn, "Bảo hắn ta đi vắng. Có việc gì mai bàn tiếp."

"Dạ." Thư ký xoay người định đi thì bị hắn gọi lại.

"Ngươi gọi Kiều Dĩ Hàng là Đại Kiều?" Hắn nhíu mày.

Thư ký mờ mịt trả lời: "Mọi người đều gọi thế cả."

"Không có việc gì, ngươi đi ra đi."

Trương Tri rút một chiếc bút từ ống đựng ra, xoay vài vòng, "Đại Kiều?" Hắn cười nhạo, "Quả đúng là một nhân yêu."

Kiều Dĩ Hàng đang ngủ gà ngủ gật trong phòng thu thì nhận được thông báo từ thư ký của Trương Tri, tạm hoãn ghi âm.

Kiều Dĩ Hàng dùng vẻ mặt thông cảm mà tiếp nhận lý do mập mờ này, thập phần hợp tác, một câu oán giận cũng không có.

Vừa về đến nhà, hắn lập tức vào game.

Chả trách mấy ngày nay thái độ của Chiến Hồn Vô Cực kỳ quái vậy. Vốn tưởng là hắn thích Tiểu Chu nên lôi kéo làm quen, giờ nghĩ lại căn bản là đùa giỡn muốn xem hắn mất mặt mà thôi.

Được, Trương Tri tương kế, hắn cũng phản thủ. Để xem ai sẽ là người cười cuối cùng!

Kiều Dĩ Hàng đăng nhập xong, mở danh sách bạn bè ra xem, Chiến Hồn Vô Cực quả nhiên đang chơi. Động tác của hắn nhanh nhưng phản ứng của đối phương còn nhanh hơn.

[tư trò chuyện]

Chiến Hồn Vô Cực: tan tầm rồi sao?

Tiểu Thuyền: umh. O(_)O

~Chiến Hồn Vô Cực: hôm nay sao về sớm vậy?

Tiểu Thuyền: (_) đành chịu thôi, gặp phải một kẻ biến thái nên giám đốc cho về sớm.

Chiến Hồn Vô Cực: biến thái?

Tiểu Thuyền: /(o)/~~ số thực khổ.

Chiến Hồn Vô Cực: biến thái gì vậy?

Tiểu Thuyền: biến thái ấu trĩ.

Chiến Hồn Vô Cực: …

Xoảng!

Thư ký nghe thấy tiếng đổ vỡ trong phòng làm việc truyền ra.

"Vào?

Hay không vào?"

Nàng rất do dự.

Băn khoăn mãi, cuối cùng vì bát cơm manh áo của mình, vào!

Nàng gõ cửa, tới lúc bên trong đáp lại thì nhẹ nhàng đẩy cửa ra. Nàng thấy Trương Tri bình tĩnh ngồi trước máy tính, trên mặt đất là một cốc trà vỡ.

Trương Tri thản nhiên: "Tay trơn."

…

Tay trơn thật xa.

Thư ký: "Ta tìm người tới dọn."

"Không cần." Trương Tri vươn tay, "Không biết hôm nay tay ta còn có thể trơn mấy lần nữa."

"…" Thư ký đóng cửa rời đi.

Kiều Dĩ Hàng hiển nhiên chưa định dừng lại.

[tư trò chuyện]

Tiểu Thuyền: việc này dạy cho chúng ta biết, trông giống người cũng chưa chắc đã là người, có khi giống như Smith ấy.

Chiến Hồn Vô Cực: …

Tiểu Thuyền: ta đang nói đến phim "Ma trận" ấy.

Chiến Hồn Vô Cực: ta biết.

Chiến Hồn Vô Cực: kết quả là đồng quy vu tận.

Tiểu Thuyền: …

Mặc dù đối phương chỉ nói qua loa nhưng Trương Tri biết, đây là chỉ dâu mắng hòe. Nếu không biết ngồi sau máy tính kia là Kiều Dĩ Hàng, nhất định hắn sẽ không hiểu.

Hắn hít một hơi sâu, tự nhắc chính mình: "Việc nhỏ chẳng nhẫn sẽ loạn đại mưu."

[tư trò chuyện]

Chiến Hồn Vô Cực: đi làm nhiệm vụ phu thê.

Tiểu Thuyền: ngươi rửa tay chưa?

Chiến Hồn Vô Cực:?

Tiểu Thuyền: ta sợ lại vào bắt bướm.

Chiến Hồn Vô Cực: ngươi chọn đi.

Kiều Dĩ Hàng trước giờ vẫn rất tự tin vào vận khí của mình nên khi chọn được "Chân gà Vô Vân" thì có chút đắc ý.

Chiến Hồn Vô Cực nhận được nhiệm vụ không nói tiếng nào mang theo hắn đi Thái Sơn.

Vô Vân Cư ở giữa núi Thái Sơn, tiểu trúc mộc mạc, khói bếp lượn lờ. Trên núi, ngoại trừ bọn họ cùng Vô Vân, tuyệt không bóng người.

[tư trò chuyện]

Chiến Hồn Vô Cực: ta bắt gà, ngươi học nấu ăn với hắn.

Tiểu Thuyền: nhiệm vụ này thưởng nhiều chứ?

Chiến Hồn Vô Cực: …

Tiểu Thuyền: cũng không sao, ngẫu nhiên thôi.

Chiến Hồn Vô Cực: nếu phân đẳng cấp mà nói, nhiệm vụ này xếp vào hạng 1.

Tiểu Thuyền: O(_)O~ cao vậy sao?

Chiến Hồn Vô Cực: nói thẳng ra là rác rưởi trong rác rưởi, tỷ lệ chọn trúng chỉ có 1/1000.

Tiểu Thuyền: …

55. Chương 55: Giấu Tật Xấu (thượng)

Kiều Dĩ Hàng rất nhanh hiểu được tại sao nhiệm vụ này bị coi là rác rưởi.

"Chân gà Vô Vân" ý nghĩa như tên, chính là giúp Vô Vân nấu món chân gà, chia làm hai phần: một người bắt, một người nấu. Bắt gà đơn giản, đừng nói Chiến Hồn Vô Cực ngay cả Tiểu Thuyền cũng dễ dàng làm được. Khó là phần nấu, chân gà cay cần học nấu nướng đến cấp 3.

Kỹ năng sinh hoạt duy nhất của Chiến Hồn Vô Cực là khai thác quặng, Tiểu Thuyền chỉ biết hái thuốc cùng chế thuốc, nếu làm nhiệm vụ này nhất định phải bắt đầu luyện nấu nướng.

[tư trò chuyện]

Tiểu Thuyền: chân gà cay có đâu bán không?

Chiến Hồn Vô Cực: nhiệm vụ bốc ngẫu nhiên kiểu này rất ít người làm nên không có lời.

Tiểu Thuyền: …

Tiểu Thuyền: thế bỏ nhé?

Chiến Hồn Vô Cực: trong từ điển của ta không có từ "bỏ cuộc".

...

Là không có từ "bỏ cuộc" hay là mưu ma chước quỷ đây?

Kiều Dĩ Hàng biết kẻ kia muốn làm khó mình, ý chí chiến đấu bị kích động.

[tư trò chuyện]

Tiểu Thuyền: ta lên kèn đồng hỏi một chút.

[tiểu kèn đồng]

Tiểu Thuyền: mua chân gà Vô Vân. Nhất chích nhất kim, Thái Sơn, mau đến.

[tư trò chuyện]

Chiến Hồn Vô Cực: ngươi có tiểu kèn đồng?

Tiểu Thuyền: uh, hệ thống tặng.

Tiểu Thuyền: mỗi tân thủ đều có mà.

Chiến Hồn Vô Cực: sao trước ngươi nói không có?

Tiểu Thuyền: (_) mới phát hiện.

Chiến Hồn Vô Cực: ...

Phòng làm việc của phó tổng giám EF lại vang lên một tiếng "Xoảng¡".

Thư ký rụt đầu, kinh ngạc nhìn cửa phòng, mãi mới hoàn hồn rút mp3 trong ngăn kéo ra, nhét ống nghe vào tai, bật tới mức to nhất.

[tư trò chuyện]

Chiến Hồn Vô Cực: Nhất chích nhất kim cần 100 kim. Ngươi có sao?

Tiểu Thuyền: không có.

Tiểu Thuyền: ngươi cho ta vay đi? (o)

Chiến Hồn Vô Cực: ta không có nhiều như vậy.

Tiểu Thuyền: /(o)/~~ vậy làm sao giờ?

Chiến Hồn Vô Cực: -_-||| nghĩ cách đi.

Kiều Dĩ Hàng yên lặng nhìn màn hình tựa hồ đang tính toán gì đó. Màu sắc sặc sỡ trên màn hình phản chiếu trong con ngươi, biến hóa lưu chuyển.

Trong giây lát, ánh mắt dừng lại.

Ngón tay chậm rãi cử động, chuẩn bị cho bước tiếp theo. Hắn cười tinh quái sau đó gõ xuống —

[tư trò chuyện]

Tiểu Thuyền: lão công. /(o)/~~ cứu ta.

Chiến Hồn Vô Cực: ...

"Xoảng¡"

Lần này chén nước trong tay Trương Tri bị nện xuống mặt bàn.

Hắn kinh ngạc nhìn hai chữ kia một phút đồng hồ sau càng thêm khinh bỉ Kiều Dĩ Hàng. Kẻ này thực sự là vì mục đích mà bất chấp tất cả! Trước đây còn có chút rụt rè nhưng xem ra đó là vì chưa đến thời khắc mấu chốt mà thôi.

Nhớ lại lần đầu tiên Tiểu Thuyền kêu lão công hình như là để sai khiến hắn đánh Thủy Tiên hòa thượng.

[tư trò chuyện]

Tiểu Thuyền: (o) đi vay tiền vậy?

Chiến Hồn Vô Cực: …

Chiến Hồn Vô Cực: ta đi thương khố.

Tiểu Thuyền: đi thong thả. (^_^)/

~~Nhìn Chiến Hồn Vô Cực cưỡi ngựa biến mất khỏi màn hình, Kiều Dĩ Hàng đạp bàn mà cười.

Thực ra muốn vạch trần trò chơi này rất đơn giản, chỉ cần nói hắn biết đối phương rõ thân phận thực của mình, Trương Tri nhất định sẽ tàn bạo giết hắn cho đến khi trở về như lúc đầu rồi nhanh chóng ly hôn.

Hắn vốn định đùa giỡn Trương Tri cho chán sau đó đường hoàng mà nói ra sự thật, rồi thừa lúc kẻ kia thẹn quá hóa giận, chưa kịp phản ứng thì thoát, để đối phương nghẹn quá mà chết.

Nhưng không hiểu sao, khi thấy Trương Tri thực sự ngốc nghếch chạy đến thương khố vay tiền, ý niệm trả thù trong đầu hắn xẹp xuống. Hình như thứ gọi là hổ thẹn bị lãng quên bấy lâu nay lại trỗi dậy lần nữa.

Nhân phẩm của Trương Tri hiển nhiên thấp hơn so với tưởng tượng của Kiều Dĩ Hàng. Hiện giờ, hắn đang tưởng tượng làm thế nào mà dựa vào 100 kim buộc đối phương ký hiệp ước bất bình đẳng.

"Muốn hắn coi tiền như rác? Không vấn đề, chỉ cần hắn đổ máu, đối phương ra thịt là được."

Tưởng tượng đến ngày sau có thể nô dịch Kiều Dĩ Hàng, động tác của Trương Tri càng nhanh.

Đến thương khố lấy tiền rồi trở về mất tổng cộng mười giây.

Nhưng khi hắn trở lại, Tiểu Thuyền đã gục trên đất.

[tư trò chuyện]

Chiến Hồn Vô Cực:?

Tiểu Thuyền: giờ ta mới biết hóa ra nằm trên mặt đất phong cảnh đẹp hơn biết bao.

Chiến Hồn Vô Cực: ai làm thế?

Tiểu Thuyền: không biết.

Đương nhiên là biết, dù đối phương ra tay nhanh nhưng chưa đến trình độ Tiểu Lý phi đao, chỉ là Kiều Dĩ Hàng lo lắng thân phận, chẳng muốn thêm phiền phức. Có một vài việc trải qua một lần là đủ rồi, gặp nhiều thực vô nghĩa.

Chiến Hồn Vô Cực: xem sổ đen.

Tiểu Thuyền: …

Tiểu Thuyền: từ trước đến nay ai chẳng chết chứ, ta không sao.

Chiến Hồn Vô Cực: vậy sao ngươi còn chưa kích sống lại?

Tiểu Thuyền: ta muốn nói với ngươi một tiếng trước khi đi.

Chiến Hồn Vô Cực: nói gì?

Tiểu Thuyền: ta đi đây.

Chiến Hồn Vô Cực: cái này có thể nói qua tư trò chuyện cơ mà.

Tiểu Thuyền: (o)

Tiểu Thuyền: xin lỗi, quên mất.

Nhìn thi thể Tiểu Thuyền biến mất, Trương Tri cảm thấy mờ mịt.

Vốn hắn cũng muốn làm chuyện này, giờ có người làm thay hẳn phải vui mừng mới đúng. Nhưng cảm xúc thường phản ứng nhanh hơn lý trí, trước khi ý muốn vui vẻ đến, cảm xúc đầu tiên là phẫn nộ. Nó mạnh và nhanh đến nỗi không cho hắn cơ hội cự tuyệt.

Hắn với lấy cái chén thứ tư, nhấm nháp một chút rồi đưa ra kết luận: Hắn phẫn nộ vì giờ Tiểu Thuyền vẫn mang danh nương tử của mình. Đối phương đụng đến Tiểu Thuyền rõ ràng là không coi hắn ra gì, cố tình khiêu khích!

Tự phân tích tâm lý xong, hắn thấy thoải mái. Tiểu Thuyền là kẻ thù của hắn nhưng kẻ thù của kẻ thù chưa chắc là bằng hữu, có khi lại là một kẻ thù khác. Dù sao tự tay giết mới vui được!

[tiểu kèn đồng]

Chiến Hồn Vô Cực: ai vừa giết lão bà Tiểu Thuyền của ta? Mau mau đến Thái Sơn lĩnh tử!

Kiều Dĩ Hàng chỉ huy Tiểu Thuyền, vất vả trở về Thái Sơn đã thấy tiểu kèn đồng hiện ra tin như vậy.

"..."

Phim truyền hình thường có tình tiết như vậy. Nữ chính bị hãm hại, nam chính vì nàng mà ra mặt. Nhưng... lấy hình tượng cùng tính cách của hắn hẳn là nam chính mới đúng! Sao giờ lại biến thành nữ chính?

Lúc trước Trương Tri cho rằng Tiểu Thuyền là nữ thì bỏ qua nhưng giờ đã biết hết, sao lại còn ra mặt vì hắn?

Kiều Dĩ Hàng cảm thấy rất mờ mịt.

Hắn nghĩ mình có vài phần lý giải tâm tính Trương Tri nhưng giờ mới phát hiện, cảm giác của hắn chỉ có thể dùng hai chữ để hình dung — nông cạn.

Quả nhiên, tâm tính trẻ con và phụ nữ đều như nhau, như mò kim đáy biển a.

[tư trò chuyện]

Tiểu Thuyền: (o) đừng làm lớn chuyện.

Chiến Hồn Vô Cực: sẽ không.

Chiến Hồn Vô Cực: tối đa thì ta sẽ giết hắn trong game, tuyệt không thuê sát thủ trong hiện thực.

Tiểu Thuyền: -_-|||

Chiến Hồn Vô Cực: ngươi đưa ID của hắn đây. Đừng để hắn như con rùa rụt đầu.

Tiểu Thuyền: ta nghĩ rồi, bỏ qua chuyện này đi.

Tiểu Thuyền: chắc vì thấy ta ra giá cao quá, đặc biệt ngu ngốc nên mới chạy tới giết ta.

Chiến Hồn Vô Cực: ...

Chiến Hồn Vô Cực: bị giết vì lý do ngu ngốc như vậy ngươi không muốn báo thù?

Tiểu Thuyền: ta nghĩ cách trả thù tốt nhất không phải là giết hắn mà là mặc kệ hắn.

Chiến Hồn Vô Cực: kẻ móc túi mà gặp được ngươi thì thật may mắn.

Tiểu Thuyền: -_-|||

Đợi một lát.

Không ai đến bán gà, cũng không ai đến lĩnh tử.

Chiến Hồn Vô Cực nổi giận.

Rút cuộc hắn cũng biết lờ đi nguyên lai cũng là một cách trả thù.

[tư trò chuyện]

Chiến Hồn Vô Cực: đưa ID của hắn đây, mau lên!

Tiểu Thuyền: Đồ Hùng Hùng.

[tiểu kèn đồng]

Chiến Hồn Vô Cực: Đồ Hùng Hùng! Có gan giết người mà không có gan nhận sao? Tới trong vòng ba phút, ta chỉ giết một lần. Đến sau ba phút, gặp một lần giết một lần!

Kênh môn phái đang yên bình bỗng náo nhiệt hẳn lên.

[bang hội]

Tuyết Địa lý Tinh Tinh: phó hội trưởng thực có khí phách! Tiểu Thuyền thực hạnh phúc.

Khinh phong cộng nguyệt túy: lão nhị là đàn ông chân chính!

Chiến Hồn Vô Cực: cút.

Tuyết Địa lý Tinh Tinh: phó hội trưởng cho tọa độ đi, ta đến xem chiến.

Suất suất suất: lão nhị, ngươi ở chỗ nào của Thái Sơn, chúng ta đến trợ chiến.

Chiến Hồn Vô Cực: không cần.

Suất suất suất: biết đâu đối phương gọi người đến giúp. Ta bảo vệ Tiểu Thuyền cho ngươi khỏi lo lắng.

Chiến Hồn Vô Cực: tổ đội.

Tuyết Địa lý Tinh Tinh: phó hội trưởng, tổ đội cùng ta đi?

Chiến Hồn Vô Cực: không.

Tuyết Địa lý Tinh Tinh: o( )o tại sao?

Suất suất suất: ngốc. Không biết có nhị tẩu ở đó sao?

Tuyết Địa lý Tinh Tinh:

~(>_<>

~ ta chỉ muốn đến xem thôi.

Tuyết Địa lý Tinh Tinh: được rồi. Tam suất, nhiệm vụ tường thuật trực tiếp hiện trường giao cho ngươi đó.

Suất suất suất: chuẩn bị tốt kim tệ đi.

Tuyết Địa lý Tinh Tinh: o( )o ngươi bị Hoa hòa thượng phá hủy rồi.

Thủy Tiên hòa thượng: đâu có liên quan tới ta?

Suất suất suất: -_-|||

Tuyết Địa lý Tinh Tinh: ta chỉ muốn thử xem ngươi có nhà hay không thôi.

Thủy Tiên hòa thượng: …

Đội ngũ cứu viện và trợ giúp đều chạy đến.

Suất suất suất cùng Thủy Tiên hòa thượng.

[đội ngũ]

Tiểu Thuyền: vì sao không có gương mặt mới? (o)

Thủy Tiên hòa thượng: vì Chiến Hồn giục quá mau, chưa kịp đổi khuôn mặt mới.

Tiểu Thuyền: …

56. Chương 56: Giấu Tật Xấu (trung)

Vì thế bốn người cứ ngồi dưới đất, dàn trận sẵn sàng đón địch.

Mười phút trôi qua.

[đội ngũ]

Thủy Tiên hòa thượng: nếu có thể chơi mạt chược thì tốt rồi. (_)

Suất suất suất: không đánh mạt chược được vậy đánh nhau đi?

Thủy Tiên hòa thượng: ta có được tự do chọn đối thủ không?

Suất suất suất: có thể.

Suất suất suất: ngươi chọn lão nhị bị lão nhị đánh, chọn Tiểu Thuyền cũng sẽ bị lão nhị đánh.

Thủy Tiên hòa thượng: (^) đừng tưởng nói thế ta sẽ chọn ngươi.

Suất suất suất: đánh nhau chỉ cần một bên muốn là được.

Thủy Tiên hòa thượng: Chiến Hồn, ngươi xem, hắn cứ khi dễ ta! /(T oT)/

~~Chiến Hồn Vô Cực: không cần khoe khoang.

Suất suất suất: đứng lên! Luyện tập!

Thủy Tiên hòa thượng đứng dậy, không đợi Suất suất suất ra tay đã ngã xuống, nằm rạp trên đất.

[đội ngũ]

Suất suất suất: -_-|||

Thủy Tiên hòa thượng: đừng nghĩ ta làm tư thế này vì sợ ngươi, chỉ vì ta muốn giúp ngươi.

Suất suất suất: …

Thủy Tiên hòa thượng: nếu ngươi giết ta, ta sẽ lại lên tiểu kèn đồng phá hư danh dự của ngươi. Như thế cả đời ngươi cũng đừng nghĩ đến việc kết hôn.

Suất suất suất: cảm ơn ngươi đã cho ta thêm một lý do hoàn hảo.

Thủy Tiên hòa thượng: …

Chiến Hồn Vô Cực bị mấy lời huyên thuyên của bọn Suất suất suất làm phiền, mở danh sách bạn tra tìm Đồ Hùng Hùng thì phát hiện đối phương đang chơi.

[tiểu kèn đồng]

Chiến Hồn Vô Cực: Đồ Hùng Hùng, nếu ngươi chọn làm rùa đen rút đầu đừng trách ta đuổi tận giết tuyệt!

Tin trên tiểu kèn đồng còn chưa bị đẩy xuống đã thấy một đệ tử phái Cửu Hoa chạy tới, trên đầu hiện rõ ba chữ "Đồ Hùng Hùng".

Đối phương chưa đến trước mặt Chiến Hồn Vô Cực đã nhanh gọn giải quyết.

Đồ Hùng Hùng tựa hồ cũng không nghĩ sẽ bị giết nhanh như vậy, chưa kịp hoàn hồn, ngay cả di ngôn cũng chẳng lưu.

[phụ cận]

Chiến Hồn Vô Cực: lão bà, cứu người đi.

Tiểu Thuyền: hả?

Chiến Hồn Vô Cực: cứu người đi.

Kiều Dĩ Hàng đoán được ý định của hắn. Mặc dù không thích cách làm này nhưng giờ cũng chẳng tiện phản đối, Kiều Dĩ Hàng đành nhăn nhó dùng "Khởi tử hồi sinh" cứu sống Đồ Hùng Hùng.

Nhưng không đợi Đồ Hùng Hùng đứng vững, Chiến Hồn Vô Cực lại lập tức giết chết hắn.

…

[phụ cận]

Chiến Hồn Vô Cực: lão bà, lại cứu.

Tiểu Thuyền: cũng chẳng lợi gì, như thế đủ rồi.

Chiến Hồn Vô Cực: cứu.

Tiểu Thuyền: …

Hắn đành cứu tiếp.

Đồ Hùng Hùng chẳng hiểu là choáng váng hay lười động, ngoan ngoãn nằm im mặc bọn họ bày bố.

Vì thế, Đồ Hùng Hùng cứ đứng lên rồi lại nằm xuống như vậy chín lần. Đến lần thứ mười, Chiến Hồn Vô Cực cuối cùng cũng buông tha.

[phụ cận]

Chiến Hồn Vô Cực: hết lam rồi, đi thôi.

Tiểu Thuyền: …Ta cũng hết lam rồi.

[đội ngũ]

Thủy Tiên hòa thượng: đây là đôi vợ chồng vô sỉ nhất ta từng thấy.

Chiến Hồn Vô Cực: bọn ta vẫn còn chung đội đó.

Thủy Tiên hòa thượng: (o) ta quên mất.

Trong nháy mắt hắn đã bị đá ra khỏi đội. Một hồi ánh sáng chói lòa qua đi, Thủy Tiên hòa thượng biến thành thi thể nằm trên mặt đất.

[phụ cận]

Thủy Tiên hòa thượng: /(o)/~~ không phải nói ngươi hết lam rồi sao?

Chiến Hồn Vô Cực: đột nhiên nhớ tới ta đem theo dược bổ lam.

Thủy Tiên hòa thượng: Tiểu Thuyền cứu ta.

Tiểu Thuyền: ta nói hết lam là thật mà.

Thủy Tiên hòa thượng: … Ngươi quả nhiên là đôi vợ chồng **!

Chiến Hồn Vô Cực: chút nữa gặp ở Đài Luận Võ.

Thủy Tiên hòa thượng: cùng **, quá xứng đôi.

Đồ Hùng Hùng vẫn im lặng đứng bên đột nhiên mở miệng: Chiến Hồn Vô Cực.

…

Mấy người đang nói chuyện phiếm đều sửng sốt.

[phụ cận]

Chiến Hồn Vô Cực:?

Đồ Hùng Hùng: không phải ngươi muốn PK?

Chiến Hồn Vô Cực: …

Đồ Hùng Hùng: đến đây đi.

Hắn nói giết liền ra tay, kỹ năng hoa lệ nháy mắt đánh tới chỗ Chiến Hồn Vô Cực. Chiến Hồn Vô Cực không nhúc nhích, đến lần thứ hai hắn xuất thủ mới ra hai chiêu.

Đồ Hùng Hùng lại nằm xuống.

[phụ cận]

Đồ Hùng Hùng: lại ván nữa không?

Đồ Hùng Hùng: muốn trận nữa chốc ta trở lại.

Chiến Hồn Vô Cực: không cần.

Đồ Hùng Hùng: thanh toán xong?

Chiến Hồn Vô Cực: đúng thế.

Nói xong Đồ Hùng Hùng biến mất, ngay sau đó Thủy Tiên hòa thượng cũng biến mất.

Còn lại ba người đối mặt nhau.

[đội ngũ]

Suất suất suất: tình hình như vậy chắc là lúc nãy hắn không có ở đây?

Chiến Hồn Vô Cực: đúng thế.

Suất suất suất: hắn mới cấp 65.

Lần này Chiến Hồn Vô Cực chẳng buồn mở miệng.

Suất suất suất im lặng. Hắn nghĩ Chiến Hồn Vô Cực lúc này hẳn rất buồn bực. Cấp của đối phương còn chưa bằng nửa mình, lúc PK thì đối phương lại không ở. Đây không chỉ tính là ỷ mạnh hiếp yếu mà còn là lợi dụng lúc người khác khó khăn.

Thủy Tiên hòa thượng xin gia nhập đội.

Chiến Hồn Vô Cực một lần nữa cho hắn thêm vào.

[đội ngũ]

Thủy Tiên hòa thượng: tường thuật trực tiếp, ta biết vì sao hắn không đánh trả rồi. Vì hắn lên ID chính!

Suất suất suất: chúng ta đoán được rồi.

Suất suất suất: ta rất tò mò sao hắn lại giết Tiểu Thuyền.

Thủy Tiên hòa thượng: ngươi chờ chút.

Một lúc sau.

[đội ngũ]

Thủy Tiên hòa thượng: hắn nói tâm tình không tốt vừa vặn thấy Tiểu Thuyền phô trương giàu có, nhất thời khó chịu nên giết người.

Suất suất suất: o( )o Tiểu Thuyền, ngươi hẳn là nên đi xét lại nhân phẩm chút đi.

Tiểu Thuyền: …

Thủy Tiên hòa thượng: còn câu hỏi gì không?

Chiến Hồn Vô Cực: ta rất tò mò sao hắn lại PK thua Tiểu Thuyền được.

Nếu ngồi trước màn hình là Tiểu Chu chắc hắn không hỏi vấn đề này nhưng đây là Kiều Dĩ Hàng a. Tốt xấu gì cũng từng có tên trong bảng cao thủ, sao có thể bị người cấp thấp như vậy đánh bại nhanh thế?

[đội ngũ]

Thủy Tiên hòa thượng: hắn nói nàng quá yếu.

Suất suất suất: sao ngươi hỏi được kỹ vậy?

Thủy Tiên hòa thượng: à, lúc nãy hắn thấy ta cũng nằm trên đất nên cho rằng là huynh đệ đồng cảnh ngộ.

Thủy Tiên hòa thượng: … Thực ra cũng không sai. /(o)/

~~Tiểu Thuyền: đến Đài Luận Võ.

Thủy Tiên hòa thượng: (o) a! Không phải chứ? Ta chỉ có ý tốt thôi mà.

Tiểu Thuyền: ta muốn luyện PK.

Thủy Tiên hòa thượng: ngươi gọi Chiến Hồn ấy?

Tiểu Thuyền: cấp của hắn quá cao.

Kiều Dĩ Hàng thực ra sợ Trương Tri báo thù, đem hắn ra làm bao cát mà xử lý nên mới nói vậy. Nhưng hắn lại đánh giá thấp độ mong muốn bao cát của Trương Tri.

[đội ngũ]

Chiến Hồn Vô Cực: ta giúp ngươi, đi.

Tiểu Thuyền: (o) cấp của ta cùng Thủy Tiên hòa thượng khá gần.

Chiến Hồn Vô Cực: hắn có Suất suất suất xử lý.

Suất suất suất: chốc nữa ta muốn đi Thập Ác Lao.

Thủy Tiên hòa thượng: ta đi với ngươi!

Tiểu Thuyền: …

Chiến Hồn Vô Cực: lão bà, ta đi với ngươi.

Kiều Dĩ Hàng rất hối hận. PK khả dĩ len lén mà luyện, đâu nhất thiết phải nói ra chứ?

Chuông di động đột nhiên vang lên, hắn thấy hai chữ Cao Cần liền vô ý thức tắt loa.

Nhận điện thoại, hắn giả bộ ung dung: "Cao đổng?"

"Đang chơi game?"

"Không, đang vận động một chút." Kiều Dĩ Hàng cố tình thở hồng hộc.

"Vận động trên giường?"

Kiều Dĩ Hàng : "… Không phải."

"Đi uống một chén."

Đây thực là một cơ hội thoát thân trời cho. Hắn cười tủm tỉm đáp ứng: "Được."

"Nhớ kỹ đem tiền theo."

"…"

Kiều Dĩ Hàng quay trở lại game, đắc ý đánh ra biểu tượng khóc lóc thảm thiết.

[đội ngũ]

Chiến Hồn Vô Cực: sao vậy?

Tiểu Thuyền: không thể đi Đài Luận Võ. Giám đốc bảo ta đi đưa tài liệu.

Kiều Dĩ Hàng biết thân phận đối phương nhưng vẫn nói dối. Dù sao kẻ kia cũng không có ý định vạch trần, tội gì hắn phải suy nghĩ nhiều đâu?

Trương Tri đã chết lặng trước lời nói dối đầy lỗ hổng của hắn, chỉ thuận miệng nhắc nhở cẩn thận an toàn rồi để mặc hắn logout.

Chờ Tiểu Thuyền hoàn toàn biến mất, hắn ra khỏi phòng làm việc, ra lệnh cho thư ký đang hoang mang nghe điện thoại: "Tìm hiểu một chút hành trình mấy ngày gần đây của Kiều Dĩ Hàng."

Cao Cần hẹn tại một quán bar không nổi danh, khách ít nhưng lại ăn điểm ở khung cảnh thanh nhã. Bọn họ đặt một chỗ riêng ở góc khuất, bốn phía là rèm trúc cộng với ánh đèn ảm đạm che khuất cảnh bên trong.

Kiều Dĩ Hàng đến thì bên trong đã có ba người ngồi.

Từ phải qua trái lần lượt là Cao Cần, Phong Á Luân cùng Trầm Thận Nguyên.

"Sư huynh." Trầm Thận Nguyên rất nhanh nhẹn, thấy hắn tới liền lập tức đứng dậy đón.

Kiều Dĩ Hàng gật đầu, vươn tay: "Hoan nghênh gia nhập Y Mã."

Trầm Thận Nguyên mỉm cười, trên gương mặt lộ ra hai lúm đồng tiền: "Sau này nhờ sư huynh chỉ giáo thêm."

Hai người chào hỏi xong thì ngồi xuống.

Mọi người đều gọi nước chanh. Ngồi đây đều là người nổi tiếng, Cao Cần mặc dù không phải sao nhưng còn nổi tiếng hơn Trầm Thận Nguyên, Kiều Dĩ Hàng nên chẳng ai mạo hiểm uống rượu.

Kỳ thực Kiều Dĩ Hàng nhìn thấy Trầm Thận Nguyên liền biết Cao Cần đang muốn tạo cơ hội để xây dựng tình cảm cho bọn họ. Dù sao Y Mã và Duy Kiệt khác nhau, nghệ sĩ hợp đồng của bọn họ khá nhiều, tốt xấu lẫn lộn, có thể phất lên cũng ít. Trầm Thận Nguyên tuy giờ chưa nổi nhưng thế phát triển không tệ. Nhìn hắn chuẩn bị vào vai chính cho "Cây hạnh phúc II" là biết hắn chính là nghệ sĩ tiếp theo Y Mã định lăng-xê.

Tuy nói làng giải trí là nơi sóng sau đè sóng trước nhưng Kiều Dĩ Hàng cũng không lo lắng cho địa vị của mình.

Thứ nhất hắn hiện giờ như mặt trời ban trưa, nói đi xuống dốc vẫn còn quá sớm. Thứ hai, Y Mã cũng không phải loại công ty có mới nới cũ, nếu thế Phong Á Luân đã chẳng có địa vị ngày hôm nay.

Tổng thể mà xét, lần gặp gỡ này có thể nói là hài hòa.

Uống hơn phân nửa, Phong Á Luân cùng Cao Cần đi toa-lét, lưu lại Trầm Thận Nguyên cùng Kiều Dĩ Hàng.

Trầm Thận Nguyên đột nhiên nghiêng người qua, nhỏ giọng hỏi: "Sư huynh cũng chơi "Bát nháo giang hồ" đúng không?

Kiều Dĩ Hàng nhíu mày: "Cũng?"

Trầm Thận Nguyên cười ám muội.

Bonus:

Tiểu phiên ngoại của Suất suất suất và Thủy Tiên hòa thượng.

[tư trò chuyện]

Suất suất suất: 5 thiếu 1, Thập Ác Lao, mau đến.

Thủy Tiên hòa thượng: o( )o ta đang bồi MM đánh quái.

Suất suất suất: cấp bao nhiêu?

Thủy Tiên hòa thượng: 16

Suất suất suất: …

Suất suất suất: ta gọi người khác vậy.

Thủy Tiên hòa thượng: chờ chút.

Thủy Tiên hòa thượng: để chứng minh ta không phải kẻ thấy sắc quên bạn, ta quyết định đi cùng ngươi.

Suất suất suất: ta đã gọi người ngoài rồi.

Thủy Tiên hòa thượng: /(o)/~~ đồ thấy sắc quên bạn!

Suất suất suất: chốc nữa ta với ngươi đi đánh Độc Nhân Động.

Thủy Tiên hòa thượng: /(o)/~~ ta muốn đi Thập Ác Lao.

Thủy Tiên hòa thượng: ngươi không thể đừng thấy sắc quên bạn một lần sao?

Suất suất suất: đem ngươi đi mới là thấy sắc quên bạn.

Thủy Tiên hòa thượng: …

Thủy Tiên hòa thượng: quả nhiên ngươi trộm ngắm khuôn mặt xinh đẹp cùng dáng người thướt tha của ta!

Suất suất suất: ta chỉ đang khinh bỉ danh xưng sắc hòa thượng của ngươi.

Thủy Tiên hòa thượng: -_-||| không phải Hoa hòa thượng sao?

Suất suất suất: ngươi thăng cấp rồi.

Thủy Tiên hòa thượng: …

Suất suất suất: đi, đánh Độc Nhân Động.

Thủy Tiên hòa thượng: (o) đánh Thập Ác Lao nhanh vậy sao?

Suất suất suất: …

Suất suất suất: động tác chậm quá nên bị đá ra ngoài.

Thủy Tiên hòa thượng: báo ứng

~(>_<>

~Suất suất suất: còn không đi Độc Nhân Động?

Thủy Tiên hòa thượng: tiểu MM 16 cấp…

Suất suất suất: còn ở đó thì nàng sẽ được tận mắt thấy đại ca ca cấp 80 phun máu tươi.

Thủy Tiên hòa thượng: /(o)/~~ ta tới.

57. Chương 57: Giấu Tật Xấu (hạ)

Kiều Dĩ Hàng nhíu mày: “Sao ngươi biết ta chơi¿‘ Không phải Cao Cần rảnh rỗi đi buôn chuyện chứ? Hắn nghĩ đến Tiểu Thuyền, đầu đầy hắc tuyến.

Trầm Thận Nguyên nghi hoặc: “Chỉ cần xem qua tin tức giải trí là biết mà.“

“Ngươi xem mấy tạp chí đó¿‘

“Xem chứ. Ta làm trong ngành giải trí mà.“

“… Cũng đúng.“ Kiều Dĩ Hàng phát hiện trọng tâm câu chuyện càng lúc càng lệch đi xa, liền nhanh chóng kéo lại, “Năm nay bao nhiêu¿‘

Trầm Thận Nguyên đáp: “23.“

Kiều Dĩ Hàng: “…“ Trọng tâm câu chuyện hình như còn chưa có bắt đầu.

Trầm Thận Nguyên chưa từ bỏ ý định, tiếp tục hỏi: “Sư huynh có còn chơi ở máy chủ kia không¿‘

Kiều Dĩ Hàng đành đáp qua loa: “Thỉnh thoảng cũng đi dạo một chút.“ Hắn không dám nói rõ, chỉ sợ lỡ như lộ tẩy sẽ gây ấn tượng xấu.

“Máy chủ ta đang chơi trước kia rất vui nhưng gần đây có một bang mới đến rất ngang ngược.“ Trầm Thận Nguyên uống một ngụm nước, “Hay ta chuyển sang chơi cùng máy chủ với sư huynh nhé¿‘

Đã nói đến điểm này thì chẳng thể tránh được nữa. Kiều Dĩ Hàng đành trả lời một cách bất đắc dĩ: “Ngươi chơi máy chủ nào¿‘

“Phồn Hoa Cung.“

Kiều Dĩ Hàng gật đầu: “Ta không rõ lắm.“

“Chỗ sư huynh gọi là Bại Kim Thôn đúng không¿‘ Trầm Thận Nguyên tiếp tục hỏi, “Tài khoản của sư huynh là gì? Mở tài khoản mới hay vẫn dùng cái cũ¿‘

Kiều Dĩ Hàng còn đang nghĩ xem làm thế nào để chấm dứt đề tài này thì Cao Cần đẩy cửa bước vào xen vô: “Gọi là Tiểu Thuyền, mới kết hôn.“

“Khụ khụ khụ…“ Kiều Dĩ Hàng cúi đầu, ho khan.

Trầm Thận Nguyên rất săn sóc, đấm lưng giùm hắn.

Cao Cần cùng Phong Yaren ngồi xuống.

Hắn hỏi Trầm Thận Nguyên: “Ngươi cũng chơi game¿‘

Trầm Thận Nguyên ngừng tay: “Chơi chứ. Từ nhỏ ta đã mê game rồi.“

Kiều Dĩ Hàng ngẩng đầu: “Chẳng phải từ nhỏ ngươi đã thích hát sao?”

“Hả?” Trầm Thận Nguyên ngơ ngác nhìn hắn.

Kiều Dĩ Hàng: “Lúc PK với Lục Vạn Bằng ngươi đã nói thế.”

Trầm Thận Nguyên như tỉnh mộng: “À. Là cái đó sao. Đó là do quản lý trước đây viết, kêu ta phát biểu như thế. Rất lừa tình đi?”

“…” Kiều Dĩ Hàng không rõ người khác nghĩ thế nào nhưng lúc đó hắn thật sự cảm động.

Trầm Thận Nguyên thấy hắn nhìn mình chăm chăm, không hiểu làm sao mới đưa mắt nhìn Cao Cần.

Cao Cần: “Diễn xuất là thứ hắn kém nhất.”

Trầm Thận Nguyên vội vàng nói: “Không đâu, ta rất thích diễn xuất của sư huynh trong “Cây hạnh phúc”, nhất là đoạn mắc mưa ấy.”

Chén trong tay Cao Cần hơi chao đảo.

Phong Á Luân: “Lúc đó mắc mưa là Lam Vũ Tình cơ mà. Ta nhớ rõ Đại Kiều có quản gia che dù cho.”

Trầm Thận Nguyên đáp: “Ai gặp mưa không quan trọng. Quan trọng là: ta nghĩ khí chất trong phim của sư huynh rất tuyệt.”

Cao Cần: “Đúng. Lúc hắn im lặng nhìn cũng được.”

Kiều Dĩ Hàng: “…” Chẳng phải ai cũng có tật “Có mới nới cũ” sao? Sao mấy lời độc địa của Cao Cần không thể “Có mới nới cũ” vậy?

Trầm Thận Nguyên hiển nhiên cũng không hứng thú nói về diễn xuất, rất nhanh lại chuyển qua game. “Hai chữ Tiểu Thuyền là gì ghép lại thế? Là chữ “Hiểu” trong hiểu biết hay “Tiểu” trong lớn nhỏ? “Chu” là chữ chu nào?

(“Hiểu” và “Tiểu” đọc gần giống nhau đều là xiao, chữ “Chu” và “Thuyền” cũng đồng âm)

Kiều Dĩ Hàng im lặng nhìn Cao Cần.

Cao Cần: “Ngươi muốn tìm hắn trong game?”

Trầm Thận Nguyên gật đầu: “Ta thấy chơi game một mình rất chán.”

“Cũng tốt.” Cao Cần ý vị sâu xa liếc nhìn Kiều Dĩ Hàng, “Tác dụng của tấm gương không phải để người khác học tập mà là để nó tự điều chỉnh bản thân.”

Kiều Dĩ Hàng ngẩng đầu nhìn trần nhà.

Trầm Thận Nguyên càng thêm hăng hái: “Tối nay sư huynh có vào game không?”

Kiều Dĩ Hàng nhớ đến Trương Tri cùng lời mời tới Đài Luận Võ, kiên quyết lắc đầu: “Thân là nghệ sĩ, cần phải luôn thể hiện trạng thái tốt nhất. Vậy nên, nghỉ ngơi rất quan trọng.”

Ba người ở đây chỉ có Trầm Thận Nguyên bị “tinh thần chuyên nghiệp” của hắn lung lay.

Cuộc hẹn kết thúc.

Bốn người ra cửa.

Phong Á Luân nói với Cao Cần: “Ngươi uống rượu, ta đưa ngươi về.”

Cao Cần cười ẩn ý: “Được.”

Chờ hai người họ khởi động xe, Trầm Thận Nguyên lẩm bẩm: “Lúc bọn họ tới cũng là đi cùng xe.”

Kiều Dĩ Hàng khẽ giật mình lại nghe hắn nói: “Sư huynh lái xe tới sao?”

“Đúng thế, ta có thể tự mình về.” Kiều Dĩ Hàng xoay người đi lấy xe.

Trầm Thận Nguyên lập tức bám đuôi: “Ta không lái xe tới.”

Kiều Dĩ Hàng: “…”

Nhờ phúc một tối uống nước cùng một đường tán gẫu, Kiều Dĩ Hàng và Trầm Thận Nguyên lập nên tình đồng môn. Trong buổi thông báo Trầm Thận Nguyên chính thức gia nhập Y Mã, hắn làm khách mời thần bí trong buổi họp.

Kỳ thực sự có mặt của hắn với giới truyền thông chẳng có chút nào thần bí, thần bí chính là sự xuất hiện của Tằng Bạch. Là ngôi sao vụt nổi rồi thoái ẩn cực nhanh khiến giới truyền thông ngay cả vệt sáng cũng không bắt được, hiển nhiên Tằng Bạch có sức hấp dẫn hơn hai khuôn mặt quen thuộc của bọn họ nhiều.

Sau khi hỏi Trầm Thận Nguyên vài câu cho phải phép, tất cả phóng viên đồng lòng quay sang Tằng Bạch.

Tằng Bạch tuy trước đây cũng có dự vài buổi họp báo nhưng vẫn không quen, cứ ngồi im như thóc trên ghế.

Các câu hỏi của phóng viên như đạn pháo ập tới —

“Tằng Bạch, lần này ngài dùng thân phận gì tới dự buổi họp này?”

Tằng Bạch nhìn Cao Cần.

Cao Cần: “Sư huynh đi trước.”

“Y Mã lần này mời Tằng Bach dự họp chắc là có kế hoạch cho hắn trở lại đúng không?

Tằng Bạch chăm chú nghe xong, lại quay đầu nhìn Cao Cần.

Cao Cần: “Không phải.”

Phóng viên thấy hai phát súng đều bắn hụt, mất kiềm chế: “Sao Tằng Bạch không tự trả lời?”

Lần này, Tằng Bạch không nhìn Cao Cần nữa, tự mình mở miệng: “Cao Cần nói ta không cần trả lời, ngồi im là được.”

Lời vừa ra tất cả các phóng viên quay sang Cao Cần.

“Đúng thế.” Cao Cần thẳng thắn thừa nhận, “Thực ra hôm nay hắn tới là vì cái này…” Hắn khom lưng, từ gầm bàn rút ra một tấm poster giơ lên, “Quảng cáo cho tiệm thịt heo Hùng Hùng.”

Các phóng viên đồng loạt ngây người.

Tằng Bạch cùng Nhan Túc Ngang trên poster tỏa ra ánh sáng xán lạn, tươi cười nhìn bọn họ.

Kiều Dĩ Hàng cùng Trầm Thận Nguyên bị bỏ rơi ở một bên, cùng nhau nói chuyện phiếm.

"Sư huynh, hôm nay ngươi có vào game không?"

"..."

"Hôm qua ta về có len lén vào, hóa ra ngươi chơi nhân vật nữ."

"..."

"Vậy nên ta quyết định: kiên quyết theo con đường của sư huynh."

"..." Kiều Dĩ Hàng hết chịu nổi, chỉ sang bên cạnh. Nơi đó, phóng viên đang ra sức vây quanh Tằng Bạch cùng poster trên tay hắn, "Lần này ngươi mới là diễn viên chính, không đi cướp lại vị trí sao?"

Trầm Thận Nguyên thờ ơ phất tay: "Mấy thứ này... đều là vật ngoài thân. Game mới là vì nhân sinh, trong game mới là cuộc sống a!"

"..." Kiều Dĩ Hàng câm lặng.

Dưới sự oanh tạc không biết mệt mỏi của Trầm Thận Nguyên, Kiều Dĩ Hàng đành đầu hàng, đáp ứng về nhà sẽ vào game.

Trên đường về nhà, Trầm Thận Nguyên còn gọi sáu cuộc điện thoại xác nhận lại hành trình khiến hắn vừa về nhà liền lao ngay đến máy vi tính.

Đăng nhập vào "Bát nháo giang hồ", tiếng nhạc cùng những hình ảnh quen thuộc kéo Kiều Dĩ Hàng ra khỏi âm hưởng của cuộc nói chuyện trước đó.

Vốn hắn chỉ định làm một game thủ lặng lẽ, tiến vào một nơi tách biệt khỏi thế giới thực. Thế nào mà hiện tại game cùng hiện thực càng ngày càng tiến gần?

Trương Tri, Trầm Thận Nguyên...

Thậm chí hắn còn hoài nghi biết đâu ngày nào đó đụng phải một kẻ xa lạ trong game liền thấy hắn nói: "Ta là Cao Cần."

...

Chỉ tưởng tượng thôi cũng đã khiến hắn nổi da gà.

Giờ hắn rất giống kẻ nghiện thuốc, lý trí muốn buông tay nhưng lại phát hiện sự tình ngày càng vượt khỏi tầm kiểm soát. Mà nếu Cao Cần kéo Trầm Thận Nguyên vào hẳn là đã chuẩn bị tâm lý rồi nhỉ?

[tư trò chuyện]

Chiến Hồn Vô Cực: đến rồi sao?

Chiến Hồn Vô Cực: tới Đài Luận Võ đi.

Tiểu Thuyền: ...

Thiếu chút nữa hắn quên mất việc này!

Kiều Dĩ Hàng đang muốn tìm lý do từ chối thì thấy hệ thống thông báo —

Đại Hồ vừa thêm bạn vào gia hữu.

"Đại Hồ là ai?"

Trong đầu Kiều Dĩ Hàng vừa hiện ra câu hỏi đã thấy đối phương gửi tin tới.

[tư trò chuyện]

Đại Hồ: sư huynh, là ta!

Tiểu Thuyền: -_-||| tên ngươi…

Đại Hồ: như vậy mới nhìn ra chúng ta là sư huynh đệ a!

Đại Hồ: a, sai rồi, là sư tỷ muội mới đúng!

Tiểu Thuyền: …

Đại Hồ: nhân vật nữ trong "Bát nháo giang hồ" thực đẹp, ha ha ha.

Tiểu Thuyền: ngươi đại ta tiểu, ngươi muốn làm sư huynh của ta sao?

Đại Hồ: nhưng ngươi lớn ta nhỏ a.

Tiểu Thuyền: …

Đại Hồ: sư huynh, ngươi ở đâu? Ta đến chỗ ngươi. Ngươi dẫn ta đi luyện cấp đi!

Tiểu Thuyền: đừng gọi ta là sư huynh. -_-|||

Đại Hồ: rồi. Tiểu Thuyền tỷ tỷ, chúng ta đi đâu?

Đại Hồ: (^o^)/~ ngươi phải giúp người ta đó nha!

Đại Hồ: người ta chỉ có thể dựa vào ngươi thôi đó!

Đại Hồ: ta như vậy có giống thiếu nữ không? Ha ha ha…

Tiểu Thuyền: giờ không rảnh, ta phải đến Đài Luận Võ.

Đại Hồ: hả?

Đại Hồ: PK sao? Đài Luận Võ ở đâu? Ta cũng muốn đến.

Đại Hồ: ta cổ vũ cho sư huynh!

Tiểu Thuyền: đừng dùng chấm than.

Đại Hồ: biết rồi!

Tiểu Thuyền: …

Tiểu Thuyền: PK xong ta sẽ tìm ngươi.

Đánh xong 6 chữ này, Kiều Dĩ Hàng lập tức dùng kỹ năng phu thê bay đến cạnh Chiến Hồn Vô Cực.

Nhìn kẻ đằng đằng sát khí trước mặt, hắn đột nhiên cảm thấy "ánh mặt trời chính là tốt đẹp thế đó!"

Trên cơ bản, Chiến Hồn Vô Cực thể hiện phong phạm của một cao thủ, để hắn đánh vơi nửa cột máu mới động thủ.

Kiều Dĩ Hàng nằm trên đất, không có ý đứng dậy.

Trương Tri nhìn Tiểu Thuyền cố tình chơi xấu, im lặng lắc đầu.

Thật chẳng ngờ, cao thủ làm mưa làm gió một thời lại là kẻ mù tịt thao tác. Giờ nghĩ lại những kẻ bại dưới tay hắn chắc chẳng phải do đẳng cấp hay trang bị mà là vì người luyện thuê. Đánh chết hắn cũng không tin Kiều Dĩ Hàng tự mình luyện được đến cấp 90.

[tư trò chuyện]

Chiến Hồn Vô Cực: ngươi cần phải hiểu rõ kỹ năng của mình trước đã.

Tiểu Thuyền: ta đều để ở trong khung kỹ năng nhanh mà.

Chiến Hồn Vô Cực: ý của ta là ngươi cần phải hiểu rõ thời gian làm lạnh của chúng, điểm công kích, tác dụng của kỹ năng phụ trợ, để phối hợp tạo hiệu quả cao nhất.

Tiểu Thuyền: …

Chiến Hồn Vô Cực: tốc độ gia huyết của ngươi cũng quá chậm.

Chiến Hồn Vô Cực: phải tìm đúng thời cơ.

Tiểu Thuyền: ngươi nghĩ nếu ta phối hợp phát huy đến cao nhất sẽ thắng được ngươi sao?

Chiến Hồn Vô Cực: không thể.

Tiểu Thuyền: …

Chiến Hồn Vô Cực: làm lại nào.

Tiểu Thuyền: không.

Tiểu Thuyền: trừ phi ngươi đứng im để ta đánh.

Chiến Hồn Vô Cực: ta mang ngươi đi làm phụ bản.

Tiểu Thuyền: …

Tiểu Thuyền: bạn ta mới chơi game, ta đi giúp nàng.

Chiến Hồn Vô Cực: nàng?

Tay Kiều Dĩ Hàng hơi khựng lại. Tuy hắn biết Trương Tri đã rõ thân phận của mình nhưng cả hai đều giả ngu nên chuyện Trầm Thận Nguyên không cần vạch trần.

Thế nên hắn rất nhanh đánh "Đúng thế."

***

Cạnh Đạo Hương Sơn, một cao thủ trên trăm cấp đối mặt với một chú gà con.

Bên cạnh hai người là một mỹ nữ thướt tha, trên đầu thi thoảng lại hiện ra khung thoại.

[đội ngũ]

Đại Hồ: tỷ phu?

Chiến Hồn Vô Cực: đúng thế.

Đại Hồ: (o) tỷ phu???

Chiến Hồn Vô Cực: …

Tiểu Thuyền: ngươi có thể hiểu là đối tượng cùng làm nhiệm vụ phu thê.

Chiến Hồn Vô Cực: -_-|||

Đại Hồ: ra thế.

Chiến Hồn Vô Cực: còn thiếu bao nhiêu?

Đại Hồ: sớm đã đủ rồi.

Đại Hồ: nhưng ta muốn nói chuyện cùng tỷ của ta một chút.

Đại Hồ: chạy tới chạy lui trong game mệt chết đi được.

Chiến Hồn Vô Cực: …

Trương Tri nhìn màn hình, yên lặng suy đoán thân phận của hắn.

Có vẻ không phải Tiểu Chu. Nếu là Tiểu Chu sẽ không ngạc nhiên với thân phận của hắn như thế. Nhưng cũng không giống Cao Cần. Tuy hắn đến EF chưa lâu nhưng cũng đã nghe rất nhiều đồn đại về Cao Cần.

… Chẳng lẽ là Lam Vũ Tình?

Hắn nhớ lúc trước có thấy scandal của cô ta cùng Kiều Dĩ Hàng. Nghĩ tới nghĩ lui cũng chỉ có cô ta là phù hợp nhất với thân phận và ngôn ngữ đặc biệt thế.

Vì bạn bè mà chơi game không nghĩ tới bạn mình lại là nhân yêu, lại còn gả cho người khác. Loại đả kích này khiến nàng thất thố, không thể tránh được.

Hắn mân mê cằm.

[đội ngũ]

Chiến Hồn Vô Cực: dù sao ngươi cũng không làm nhiệm vụ, chúng ta đi chỗ khác luyện cấp.

Đại Hồ: tốt.

Đại Hồ: ta vốn cũng rất ghét làm nhiệm vụ.

Tiểu Thuyền: chẳng phải ngươi nói ngươi chơi ở máy chủ khác sao?

Đại Hồ: có chứ. Nhưng ta là thiên về sinh hoạt.

Đại Hồ: (_) nhân sinh chính là cần sinh hoạt a.

Tiểu Thuyền: …

Đối lời Trầm Thận Nguyên chỉ tốt ở lý luận, Kiều Dĩ Hàng bắt đầu học lờ đi.

Chiến Hồn Vô Cực để phù hợp với Đại Hồ cấp 8 đặc biệt tìm chỗ luyện cấp 80 mà Thủy Tiên hòa thượng bất hạnh bị kéo tới làm cu li.

Thủy Tiên hòa thượng lúc trước thì nhăn nhó nhưng vừa thấy Đại Hồ thì cả tinh thần lẫn khuôn mặt đều bay lên một đẳng cấp. Đánh chữ rất nhanh, đả quái cũng nhanh.

Lần đầu tiên Kiều Dĩ Hàng biết được hóa ra hắn vừa đả quái vừa đánh chữ lại có thể tốc độ như vậy.

[đội ngũ]

Thủy Tiên hòa thượng: Đại Hồ MM, đã gả cho ai chưa?

Đại Hồ: chưa.

Thủy Tiên hòa thượng: có muốn đem đóa hoa thủy tiên ta đây dưỡng trong hồ lớn của ngươi không?

Đại Hồ: ~(@^_^@)~ thực đáng ghét nha

~Chiến Hồn Vô Cực: …

Tiểu Thuyền: …

Kiều Dĩ Hàng nghĩ "Quả nhiên núi cao còn có núi cao hơn".

Trương Tri nghĩ "Rốt cuộc có phải Lam Vũ Tình không? Nếu là Lam Vũ Tình thì Kiều Dĩ Hàng là loại người gì mà kéo người như vậy đến đây? Hay là hắn thích kiểu như vậy?"

Tiếng lòng của hai người hiển nhiên không ngăn cản được ngọn lửa nhiệt tình trong đội ngũ.

[đội ngũ]

Thủy Tiên hòa thượng: O(_)O~ Đại Hồ MM, chờ ngươi lên cấp 30 chúng ta kết hôn nhé!

Đại Hồ: thực trực tiếp, người ta ngượng đó.

Thủy Tiên hòa thượng: (^o^)/~ đây là ngươi đồng ý sao?

Đại Hồ: không phải.

Đại Hồ: ta có người trong lòng rồi.

Thủy Tiên hòa thượng: -_-# ai?

Thủy Tiên hòa thượng: cấp cao hơn hay thấp hơn ta.

Thủy Tiên hòa thượng: thấp hơn thì nói ta biết.

Đại Hồ: Tiểu Thuyền.

Thủy Tiên hòa thượng: …

Thủy Tiên hòa thượng: ngươi dám tuyên bố ngay trước mặt Chiến Hồn.

Chiến Hồn Vô Cực: -_-|||

Đại Hồ: không liên quan, trong game ta ủng hộ tỷ tỷ và tỷ phu.

Thủy Tiên hòa thượng: (o) ngươi là les?

Thủy Tiên hòa thượng: thực ra tuy bề ngoài của ta tục tằng nhưng nội tâm rất tinh tế. Lúc ngươi hiểu rõ con người ta sẽ phát hiện ra!

Đại Hồ: O(_)O~ ta không phải les.

Đại Hồ: ta là nhân yêu.

Thủy Tiên hòa thượng: …

Thủy Tiên hòa thượng: bạn thân à, ngươi thẳng thắn quá đấy!

[tư trò chuyện]

Tiểu Thuyền: (o) ngươi thẳng thắn tuyên bố vậy sao?

Đại Hồ: hắc hắc, có gì đâu mà.

Đại Hồ: nhưng sư huynh cứ yên tâm, ta nhất định sẽ bảo vệ bí mật của ngươi.

Tiểu Thuyền: …

Đại Hồ: ta giả bộ theo đuổi ngươi như vậy bọn họ sẽ không nghi ngờ giới tính của ngươi.

Tiểu Thuyền: …

Kiều Dĩ Hàng đứng dậy đến chỗ tủ lạnh lấy túi chườm đá ra để lên trán.

Chờ hắn về, đội ngũ đã thêm một thành viên —

Cự Linh Thần.

Cự Linh Thần cùng Chiến Hồn Vô Cực có quan hệ khá tốt, bình thường cũng cùng nhau đánh quái, lức trước vì bận thi nên ít lên hơn.

[đội ngũ]

Cự Linh Thần: đánh Lung Linh Tháp đi. Hôm nay ta còn chưa làm.

Thủy Tiên hòa thượng: nhưng Đại Hồ MM nhà ta mới chỉ cấp 8.

Đại Hồ: cấp 9. Ta mới thăng một cấp.

Thủy Tiên hòa thượng: tin ta đi, cái này có thể quên không tính. (_)

Cự Linh Thần: tẩu tử biết “Khởi tử hồi sinh” chứ?

…

Khung thoại dừng rất lâu, chờ Cự Linh Thần gửi tới một đống chấm hỏi Kiều Dĩ Hàng mới bừng tỉnh “tẩu tử“ trong lời hắn nói chính là mình. Hắn đang định trả lời đã thấy tin mới —

Chiến Hồn Vô Cực: biết.

Cự Linh Thần: chúng ta đi Lung Linh Tháp. Nếu nàng chết thì để tẩu tử cứu lại là được.

Chiến Hồn Vô Cực: được.

Thủy Tiên hòa thượng: nhưng Lung Linh Tháp yêu cầu trên cấp 15 mới được vào.

Cự Linh Thần: ngươi nghĩ 6 cấp là vấn đề sao?

Thủy Tiên hòa thượng: …

Chưa đầy 20 phút sau, Đại Hồ kiêu ngạo bước qua cấp 15.

[đội ngũ]

Cự Linh Thần: đi thôi.

Thủy Tiên hòa thượng: tuy ta thấy nói lời này là không hợp nhưng ta nghĩ: ngươi đang đoạt mất danh tiếng của ta.

Cự Linh Thần: ngươi còn có danh tiếng? Không phải ngươi chỉ có đầu bóng loáng thôi sao?

Thủy Tiên hòa thượng: ta ghét nói giỡn.

Cự Linh Thần: lúc Suất suất suất nói giỡn không thấy ngươi ghét.

Thủy Tiên hòa thượng: (^) cái đó không giống.

Cự Linh Thần: không giống chỗ nào?

Thủy Tiên hòa thượng: hắn bán đồ cho ta có giảm giá.

Cự Linh Thần: (#‘´) sặc! Hắn tin phật?

Thủy Tiên hòa thượng: …

58. Chương 58: Lật Bài (thượng)

Lung Linh Tháp là nhiệm vụ khó. Tháp có 9 tầng, đẳng cấp quái mỗi tầng lại cao thêm, phải giết chết tất cả quái mới thấy cửa truyền tống lên tầng trên. Tầng cao nhất có 3 BOSS, căn cứ vào đẳng cấp người chơi cao nhất trong nhóm mà bố trí, công kích đội ngũ cùng lúc. Thời gian hạn chế trong một tiếng, hết giờ mà chưa đánh bại được BOSS thì coi như nhiệm vụ thất bại.

Ngiêm túc mà nói, lấy đội hình bọn họ bây giờ đi đánh Lung Linh Tháp thực quá ngu ngốc.

[đội ngũ]

Cự Linh Thần: chỉ có 5 người chúng ta?

Thủy Tiên hòa thượng: không sao, ta sẽ tự bảo vệ mình.

Cự Linh Thần: ta đang hỏi có ai thay ngươi không đây.

Thủy Tiên hòa thượng: (_) không có, ta là độc nhất vô nhị.

Cự Linh Thần: Suất suất suất?

Thủy Tiên hòa thượng: hắn sắp đi thực tập, rất bận.

Kiều Dĩ Hàng nhận được giao dịch từ Chiến Hồn Vô Cực, mở ra thấy tất cả đều là hồng và lam.

[tư trò chuyện]

Tiểu Thuyền: ta có. Với cả ta gia huyết được, đem lam đi là ổn.

Chiến Hồn Vô Cực: kỹ năng có thời gian lạnh, dùng cái này thay thế nhanh hơn.

Tiểu Thuyền: nga.

Kích đồng ý, hồng và lam đầy hết bao dụng cụ.

[đội ngũ]

Chiến Hồn Vô Cực: xuất phát.

Sự thực chứng minh, vấn đề lớn hơn bọn họ tưởng rất nhiều.

Đại Hồ vừa tiến tháp, chưa đi được ba bước đã bị quái vây, đánh cạn máu.

[đội ngũ]

Chiến Hồn Vô Cực: đừng cứu vội.

Tiểu Thuyền: vì sao?

Chiến Hồn Vô Cực: đến được tầng hai hãy cứu.

Cự Linh Thần: đúng, thế tiết kiệm lam.

Tiểu Thuyền: umh

Thủy Tiên hòa thượng đột nhiên dùng động tác té xỉu, thân thể vừa vặn đè lên người Đại Hồ.

Hai thân ảnh trùng tại một chỗ.

[đội ngũ]

Tiểu Thuyền: …

Cự Linh Thần: đồ sắc lang!

Lúc Cự Linh Thần tới, Đại Hồ đã tuyên bố xong chuyện nhân yêu nên hắn căn bản là không biết.

[đội ngũ]

Đại Hồ: thực nặng.

Thủy Tiên hòa thượng: ta thấy ngươi bị giết, ngực khó chịu quá nên ngất mất. /(o)/

~~Cự Linh Thần: a, Suất suất suất login rồi.

Chiến Hồn Vô Cực: đều làm việc cả đi.

Thủy Tiên hòa thượng bất đắc dĩ đứng dậy. Lấy hiểu biết của hắn về Chiến Hồn Vô Cực, nếu lúc này không đứng lên thì thực sự có thể cùng Đại Hồ ở một chỗ, chỉ là dùng tư thế khác thôi.

Tầng thứ nhất rất dễ đối phó.

Trên cơ bản mọi người chưa ra tay, Chiến Hồn Vô Cực đã đem tất cả quái diệt gọn.

Kiều Dĩ Hàng dùng "Khởi tử hồi sinh" giúp Đại Hồ sống lại, đoàn người tiếp tục lên lầu.

Quái bốn tầng dưới đều rất đơn giản, Đại Hồ tổng cộng chết hai lần nhưng từ tầng thứ năm trở đi, mọi người đều cảm thấy kiệt sức.

Người nói chuyện trong đội ngũ ngày càng ít, Kiều Dĩ Hàng không ngừng gia huyết cho mình cùng Thủy Tiên hòa thượng. Đại Hồ đã sớm gục trên đất, nằm xem cảnh đẹp dưới chân quái.

Cứ như vậy cấp tốc lên tới tầng thứ tám.

Kiều Dĩ Hàng cũng gục.

Hòa thượng chỉ còn một vạch máu ít ỏi.

[đội ngũ]

Cự Linh Thần: làm sao giờ?

Ở Lung Linh Tháp, điểm sống lại ở tầng 1, nói cách khác nếu Tiểu Thuyền và Đại Hồ hồi sinh thì phải đi lại từ tầng 1. Hơn nữa đội hữu cũng chẳng thể tiếp ứng vì không có điểm truyền tống xuống lầu. Đây chính là

điểm khắc nghiệt của tháp Lung Linh. Trừ phi có người của Thần Y Cốc hoặc Tê Hà sơn trang, nếu không người tử vong đành chấp nhận số mệnh.

Lấy thực lực của Cự Linh Thần, Chiến Hồn Vô Cực cùng Thủy Tiên hòa thượng cũng đủ để ứng phó bọn quái tầng trên. Ba quái này đẳng cấp tương đương bọn họ, một đối một thắng là cái chắc.

Chiến Hồn Vô Cực lẳng lặng gửi một giao dịch.

Kiều Dĩ Hàng mở ra.

Bên trong là một viên Hồi Sinh Đan.

Kiều Dĩ Hàng biết thứ này cần tiền thật mới mua được lại rất đắt, những 89 đồng một viên. Trong đời thực đôi khi cũng được tặng miễn phí này nọ nhưng trong game là rất hiếm.

Hắn nhìn khung giao dịch, không thốt nên lời.

Trương Tri đối hắn luôn có địch ý nhưng Chiến Hồn Vô Cực trong game vẫn là mặt lạnh tâm nhiệt, mạnh miệng nhẹ dạ, nói toàn huyết vũ tinh phong nhưng làm thì chỉ như mưa phùn gió thu mà thôi. Lúc Cao Cần nói "Lộ rồi", hắn đem Trương Tri và Chiến Hồn Vô Cực hòa làm một, thậm chí mỗi lần nghe đến hai chữ "lão bà" thì trong đầu đều hiện lên gương mặt đắc ý của Trương Tri. Tưởng tượng này càng làm hắn thêm phản cảm nhưng rồi Trương Tri lại làm chuyện gì đó tựa hồ vô tâm lại tựa như cố ý khiến cảm giác này biến sạch.

Khiến giờ hắn chẳng thể phân rõ được ngồi phía bên kia là Chiến Hồn Vô Cực hay Trương Tri, hay hợp thể của Chiến Hồn Vô Cực cùng Trương Tri.

[tư trò chuyện]

Chiến Hồn Vô Cực: nhận đi.

Chiến Hồn Vô Cực: thời gian quý giá.

Tiểu Thuyền nhận giao dịch.

Qua một lúc, nàng đứng dậy từ trên đất.

[đội ngũ]

Cự Linh Thần: hả? Ngươi có Hồi Sinh Đan sao? Nói sớm chứ.

Kiều Dĩ Hàng im lặng, cứu sống Đại Hồ, đoàn người tiếp tục tiến lên.

[tư trò chuyện]

Đại Hồ: tỷ phu biết ngươi là Đại Kiều chứ?

Tiểu Thuyền: không biết.

Thực ra ý Kiều Dĩ Hàng là không biết kẻ kia có biết không nhưng Trầm Thận Nguyên lại hiểu thành không biết hắn là nam.

Đại Hồ: ta cũng đoán được.

Đại Hồ: hắn đối ngươi rất tốt.

Tiểu Thuyền: cẩn thận.

Đại Hồ: không sao, ngươi cẩn thận là được, ta sắp chết rồi.

Vừa nói xong, hắn liền gục trên đất.

Kiều Dĩ Hàng đưa Tiểu Thuyền đến một chỗ an toàn tránh né, sau đó không ngừng gia huyết cùng cật hồng.

May mà Chiến Hồn Vô Cực cho hắn một đống hồng dược, nếu chỉ dựa vào kỹ năng thì đúng là thiếu thật.

Không lâu sau, tiểu quái bị giết sạch, ba BOSS cuối ra trận.

[đội ngũ]

Thủy Tiên hòa thượng: +++++

Tiểu Thuyền: -_-||| người còn chưa mất máu mà.

Lời vừa ra, hai phần ba huyết của hòa thượng biến mất.

Kiều Dĩ Hàng nhanh chóng gia huyết cho hắn nhưng cũng không kịp, hòa thượng đã gục xuống.

Mắt thấy quái kia tìm mục tiêu, Chiến Hồn Vô Cực xông lên kéo nó sang bên rồi dùng kỹ năng quần công giải quyết con quái trước, chuyên tâm đối phó với con này.

[đội ngũ]

Thủy Tiên hòa thượng: /(o)/~~ cuối cùng ta cũng biết vì sao ta chết.

Thủy Tiên hòa thượng: Chiến Hồn để quái của hắn cho ta!

Tiểu Thuyền: đây chính là ứng dụng thuyết "Điền Kỵ đua ngựa".

Thủy Tiên hòa thượng: /(o)/~~ nhưng rõ ràng ta đánh thắng được con ngựa tồi nhất cơ mà.

Tiểu Thuyền: ngươi không nói trước thì ai biết được?

Thủy Tiên hòa thượng: Tiểu Thuyền, ta phát hiện từ lúc ngươi đi theo Chiến Hồn liền trở nên xấu xa.

Đại Hồ: không đâu, ta thấy tỷ tỷ rất ôn nhu a.

Thủy Tiên hòa thượng: lúc đầu chính là vậy. Sau này ngươi sẽ biết.

Tiểu Thuyền: Hoa hòa thượng, có câu này không biết phải nói với ngươi như thế nào.

Thủy Tiên hòa thượng: đừng nói!

Thủy Tiên hòa thượng: nghe ngươi nói vậy đã biết không có gì tốt.

Tiểu Thuyền: lam của ta chỉ đủ để cứu một người.

Thủy Tiên hòa thượng: …

Tiểu Thuyền: vốn đang băn khoăn nhưng giờ ta đã quyết định được.

Thủy Tiên hòa thượng: a, đừng…

Thủy Tiên hòa thượng: /(o)/~~ ta vất vả lắm mới đánh được đến tầng thứ 9, đâu có dễ dàng gì! Sao ngươi có thể đối ta như vậy?

Tiểu Thuyền: o(　)o ta chỉ muốn mượn ngươi một lọ lam, có cần hận như vậy không?

Thủy Tiên hòa thượng: mượn lam?

Tiểu Thuyền: đúng.

Thủy Tiên hòa thượng: ngươi nói sớm chứ! Làm ta sợ đến chút nữa sống lại.

Động tác của Cự Linh Thần và Chiến Hồn Vô Cực cũng không chậm, rất nhanh đánh gục hai BOSS còn lại, còn dư hơn bảy phút.

Tiểu Thuyền thuận lợi cứu sống Thủy Tiên hòa thượng cùng Đại Hồ.

[đội ngũ]

Thủy Tiên hòa thượng: chẳng phải ngươi nói thiếu lam sao.

Tiểu Thuyền: gạt ngươi thôi.

Tiểu Thuyền: chán quá nên mới tìm chuyện để nói.

Chiến Hồn Vô Cực: ngươi rất thích lừa người khác?

Tiểu Thuyền: …

Chiến Hồn Vô Cực: xem ra ngươi quá buồn chán.

Tiểu Thuyền: …

Đoàn người bị đưa ra khỏi Lung Linh Tháp.

Cự Linh Thần khó có được một lần đánh vất vả như vậy lập tức quyết định về ngủ để hồi phục khí huyết. Thủy Tiên hòa thượng cũng rất thức thời biến mất.

Còn lại Chiến Hồn Vô Cực, Tiểu Thuyền và Đại Hồ ở ngã tư đường nhìn nhau.

Trầm Thận Nguyên phát giác ra không khí kỳ lạ. Tuy hắn rất muốn ở lại xem nhưng giác quan thứ sáu cho hắn biết, ở lại lúc này sẽ thành bia đỡ đạn. Giữa sinh mệnh và lòng hiếu kỳ đương nhiên hắn chọn cái trước, thế nên chào hỏi xong liền logout.

Ba người xấu hổ đã biến thành hai người trầm mặc.

Kiều Dĩ Hàng cùng Trương Tri đều nhìn nhân vật đại diện của đối phương, lại tựa hồ như xuyên qua nó thấy được người ngồi bên kia màn hình.

59. Chương 59: Lật Bài (trung)

Kỳ thực có làm gì cũng chẳng thể ảnh hưởng đến nhân vật trên màn hình. Dù ngoáy mũi hay dũa móng chân, hình ảnh người kia nhìn thấy vẫn đẹp đẽ, nghiêm túc.

Tuy vậy, Kiều Dĩ Hàng và Trương Tri vẫn ngồi im. Có thể nói, hai người đều đang nhìn chằm chằm màn hình, cùng đợi đối phương cử động hoặc nói trước.

Theo đúng triết lý: một hòa thượng gánh nước uống, hai hòa thượng khiêng nước uống, ba hòa thượng không có nước uống*, giằng co năm phút mà vẫn không ai chịu mở miệng.

*ý là càng nhiều người càng dễ hỏng việc

Trương Tri không ngừng suy đoán những gì diễn ra trong đầu Kiều Dĩ Hàng.

Dựa vào những biểu hiện trước đây của Tiểu Thuyền, nếu không có chuyện tuyệt đối chẳng đứng im lâu vậy. Dù chẳng thấy được biểu cảm trên khuôn mặt đằng sau Tiểu Thuyền nhưng hắn cảm nhận rõ ràng người kia cũng đang ngồi trước máy như hắn.

Có đôi khi loại cảm giác này rất kỳ diệu, chẳng có bất kỳ chứng cớ gì nhưng lại không thể nghi ngờ.

Vậy tại sao Kiều Dĩ Hàng lại bất động?

Trong đầu Trương Tri nháy mắt hiện ra hai đẳng thức.

Chiến Hồn Vô Cực = Trương Tri = phó tổng giám công ty EF, đẳng thức này đã bị đối phương biết rõ.

Tiểu Thuyền = nhân yêu = Kiều Dĩ Hàng, đẳng thức này hắn biết, người kia lại không biết hắn biết.

Nói vậy có thể Tiểu Thuyền lưu ý câu nói hắn nhỡ thốt ra trước lúc rời Lung Linh Tháp?

Tâm tình hắn hơi thả lỏng.

Chat hay ở chỗ cùng một câu nói nhưng có thể hiểu theo nghĩa phẫn nộ hoặc trêu đùa. Hắn tự nhận câu nói trên là như vậy.

Tư trò chuyện đột nhiên hiện tin nhắn mới —

[tư trò chuyện]

Tiểu Thuyền: ngươi biết ta là ai.

…

Tay Trương tri căng thẳng, kích trượt.

Con trỏ lướt xuống dưới, xẹt qua khuôn mặt Tiểu Thuyền rồi dừng ở khung đối thoại.

Kỳ thực lúc đánh mấy chữ này, tâm tình Kiều Dĩ Hàng cũng rất phức tạp.

Theo lý thuyết, làm bộ không biết, tiếp tục chọc phá Trương Tri cho đến khi cả hai đều chán mới là biện pháp tốt nhất.

Nếu Chiến Hồn Vô Cực châm chọc khiêu khích hay quay đao về phía hắn có lẽ sẽ hiệu quả nhưng hết lần này đến lần khác Trương Tri lại chẳng có phản ứng bình thường, biết rõ thân phận của hắn sau không vạch trần cũng không truy sát, giống như chưa có chuyện gì phát sinh cả. Nếu không có câu nói ở Lung Linh Tháp kia thoáng tiết lộ suy nghĩ, hắn thậm chí nghi ngờ lời của Cao Cần.

Nhưng nói gì đi nữa, mình là người giấu giếm trước thì cũng nên để bản thân là người chấm dứt chuyện hoang đường này.

[tư trò chuyện]

Chiến Hồn Vô Cực: nói rõ ra.

Tiểu Thuyền: đã rất rõ ràng rồi mà.

Hổ thẹn là có. Kiều Dĩ Hàng đối loại chuyện để lại nhược điểm này xử lý rất cẩn thận. Hắn thậm chí nghi ngờ, trải qua loại chuyện này, nói không chừng sau này giết người, khai khống hắn đều có thể thản nhiên làm.

Hắn gửi tin đi hồi lâu mà bên kia vẫn im lặng.

Kiều Dĩ Hàng biết vô luận đối phương định làm gì, việc mình lật bài nhất định phá vỡ kế hoạch của hắn.

[tư trò chuyện]

Tiểu Thuyền: ta out trước.

Tiểu Thuyền: ngày mai ta lại lên, có gì nói sau.

Gửi xong hắn cũng không để ý Trương Tri phản ứng thế nào, lập tức tắt máy.

Hắn xử lý nhanh gọn, để lại cho Trương Tri một đống phiền muộn.

Vốn tưởng tất cả đều nằm gọn trong tay, tha hồ đùa giỡn đối phương. Ai ngờ bị một câu nói ngắn ngủn mà ưu thế mất sạch, diễn viên lại biến thành chính mình. Tình huống này thực khiến hắn buồn bực không thôi.

"Kiều Dĩ Hàng."

Phòng ngủ yên ắng hồi lâu đột nhiên vang lên tiếng chén vỡ vụn cùng tiếng gầm nhẹ.

Vì lệnh cấm game đã bị hủy nên sau khi suy nghĩ đến hậu quả xong Kiều Dĩ Hàng liền gửi tin nhắn kể rõ tình hình nhằm biểu đạt sự hối cải của mình.

Một giờ sau, hắn nhận được hồi âm —

"Nếu không giết hắn thì tự sát đi."

Kiều Dĩ Hàng: "…"

Hôm sau, Kiều Dĩ Hàng vừa đến công ty liền nhận được kịch bản gửi từ Mỹ của Liên Giác Tu. Vì "Hắc Bạch chi gian" còn vào cảnh cần quay ở trong rừng nên Liên Giác Tu vẫn còn đang phải tìm nơi thích hợp.

Cao Cần nhìn hắn say sưa đọc kịch bản, thản nhiên nói: "Vai này rất tốt, giải diễn viên phụ sang năm gần như là của ngươi rồi."

Kiều Dĩ Hàng ngẩng lên: “Phong Á Luân đâu¿‘ Dù hắn rất muốn vượt trội hơn Phong Á Luân nhưng cũng rất rõ khả năng của mình, hiện tại tuyệt đối không thể.

Cao Cần đáp: “Hắn quyết định cùng Nhan Túc Ngang tranh giải nam diễn viên xuất sắc nhất.“

Phim còn chưa quay nhưng đã nói như thể hai người đều được đề cử thực thích ý vô cùng. Với Nhan Túc Ngang cùng Phong Á Luân, suy nghĩ như vậy cũng không quá. Trong làng giải trí, quan hệ rất trọng yếu. Lấy địa vị của hai người họ bây giờ, đừng nói là đóng một đại chế tác, tùy tiện tham gia một bộ phim khác, ban giám khảo cũng đều có thể đưa bọn hắn vào danh sách đề cử. Tương tự vậy, vai đầu tay của Kiều Dĩ Hàng tuy diễn không ra gì nhưng xem tại mặt mũi của Y Mã mà hắn được đề cử.

Kiều Dĩ Hàng vừa ao ước, trong lòng vừa dấy lên ngọn lửa hiếu thắng.

Từ khi Trầm Thận Nguyên gia nhập Y Mã, mục đích của hắn không chỉ là đuổi kịp Phong Á Luân mà còn phải bảo trì ưu thế cùng chênh lệch với Trầm Thận Nguyên. Trong làng giải trí, mỗi phút đều có người gặp thất bại, bị vứt bỏ, hắn không muốn rơi vào tình huống đó vậy nên càng phải nỗ lực.

“Ta muốn tham gia lớp diễn xuất.” Kiều Dĩ Hàng trịnh trọng tuyên bố.

Cao Cần không thèm liếc mắt: “Ngươi đã học ba lần rồi.”

Khí thế của Kiều Dĩ Hàng xẹp xuống.

“Đôi khi không nên đem diễn trò làm thành diễn kịch.” Cao cần đan tay, nhìn Kiều Dĩ Hàng có thâm ý, “Vai diễn của ngươi sẽ thành bản thân ngươi. Trên thế giới này diễn viên tốt nhất cũng không bằng đem bản thân diễn cho thật tốt.”

Kiều Dĩ Hàng giơ kịch bản lên: “Chuyện này có hình mẫu.”

“Không có.” Cao Cần đáp, “Vậy nên ngươi là Dương Cự Sâm. Thói quen, cách nói chuyện, cách đi đứng của hắn đều do ngươi sáng tạo.”

Kiều Dĩ Hàng cầm kịch bản im lặng.

Cao Cần nhíu mày: “Sao vậy?”

“Trách không được lúc Thượng đế tạo ra Eva chỉ lấy xương sườn của Adam cho có lệ. Hóa ra vì hắn tạo xong Adam đã thấy mệt mỏi rồi.”

“Ta sẽ đề nghị Liên Giác Tu rút xương sườn của ngươi làm vai phụ.”

“…”

Lời Cao Cần lẫn nội dung kịch bản đều khiến Kiều Dĩ Hàng hưng phấn không kiềm chế được. Thậm chí cảm giác phiền toái vì Trương Tri và tin nhắn của Cao Cần tối qua cũng nhạt đi.

Rảnh rỗi, hắn ôm kịch bản cả ngày.

Đến lúc ăn tối, Tiểu Chu nhìn tập giấy nhăn nhúm đó, nhịn hết nổi: “Đại Kiều, tốt xấu gì ngươi cũng phải để nó nghỉ chứ.“

Kiều Dĩ Hàng khép kịch bản lại: “Ta đang cố nhớ hết thoại.“ Tuy chỉ là nam phụ nhưng phần diễn của hắn cũng rất nặng.

Tiểu Chu nửa tin nửa ngờ chộp lấy kịch bản, lật đại một trang: “Tiểu tử thối, ngươi coi cha ngươi là cái gì? Chuyện nhỏ như vậy mà không làm được thì sao còn mặt mũi trong bang¿‘

Kiều Dĩ Hàng mấp máy môi nhưng rồi lại im lặng.

Tiểu Chu cho rằng hắn chưa nhớ lời thoại, vội vã khép kịch bản lại: “Mới có một ngày, không cần gấp quá.“

Kiều Dĩ Hàng cười híp mắt, kéo tay nàng nũng nịu nói: “Lão ba, vậy đành dựa vào ngươi.“

Tiểu Chu: “…“

Kiều Dĩ Hàng buông tay, trông mong nhìn nàng hỏi: “Thế nào¿‘

Tiểu Chu lật kịch bản một lần nữa, xem một chút: “Tuy ta chưa đọc qua kịch bản nhưng ta thấy biểu cảm của ngươi không đúng lắm.“

“Không đúng chỗ nào¿‘

Kiều Dĩ Hàng mở to hai mắt.

“Quá… buồn nôn.” Tiểu Chu sát sát tay.

Kiều Dĩ Hàng giành lấy kịch bản, ôm má: “Thật sao? Theo kịch bản thì Dương Cự Sâm là cảnh sát nằm vùng nhưng cũng đồng thời là con riêng của Kim gia – lão đại Đằng Long bang. Thế nên lúc hắn ở một mình, trước mặt Kim gia và lúc gặp những người khắc hẳn là ba kiểu biểu hiện khác nhau.”

“Phân tích rất tốt.” Tiểu Chu gật đầu.

Kiều Dĩ Hàng: “Vừa rồi ta diễn không tốt?”

Tiểu Chu suy ngẫm chốc lát rồi dùng câu diễn tả tương đối hàm súc: “Nếu vai của ngươi là… tình nhân của Kim gia thì ổn.”

“…”

Ý chí chiến đấu hừng hừng cả ngày này chút chốc bị dập tắt.

Kiều Dĩ Hàng về nhà, trong lúc tắm rửa nhớ lại những lời đả kích của Tiểu Chu mà chán nản. Tiểu Chu nói không sai, hôm nay mới là ngày đầu tiên, hắn quá gấp gáp.

Dương Cự Sâm là nằm vùng nên hẳn rất cẩn thận. Nhưng hắn cũng là con riêng của Kim gia nên biểu hiện bình thường chắc phải giống kẻ đột nhiên giàu lên.

Kiều Dĩ Hàng nghĩ đến nhập thần nên lúc đi không cẩn thận vấp phải bàn trà.

Cảm nhận được đau đớn truyền đến, tâm tình của hắn tụt thẳng xuống, muốn đá bay bàn trà. Đương nhiên trước đây hắn rất hay có xung động như vậy nhưng chưa từng thực hiện. Dù sao lấy đồ vật trút giận chẳng những ấu trĩ mà còn lãng phí tiền cùng tình cảm nữa.

Trong óc hắn bỗng lóe lên một tia sáng, Kiều Dĩ Hàng không đá bàn trà phát giận nhưng Dương Cự Sâm sẽ làm thế.

Kiều Dĩ Hàng duỗi chân, khống chế lực, đạp bàn trà sang bên.

Một tiếng ma sát chói tai vang lên.

Hắn vội ngồi xuống, kiểm tra xem có bị sứt mẻ miếng nào không.

Khi thấy khuôn mặt khẩn trương của mình phản chiếu trên mặt bàn, hắn đột nhiên bật cười.

Xem ra từ Kiều Dĩ Hàng biến thành Dương Cự Sâm còn cần rất nhiều thời gian.

Chờ hắn bình phục tâm trạng, đem bàn trà cẩn thận kéo lại chỗ cũ, mở máy vào game thì cũng đã mười giờ ba mươi sáu.

Kiều Dĩ Hàng đoán lúc này chắc hẳn Trương Tri đã quyết định.

Nếu hắn muốn tẩy bạch Tiểu Thuyền thì cũng kệ. Dù sao chơi game lâu vậy mà không chán thì cũng là gạt người với cả tạo nhân vật mới cũng dễ, phải rời bỏ kể cũng luyến tiếc nhưng luyện lại là được.

Lòng đã chuẩn bị sẵn sàng, ai ngờ mở danh sách bạn ra, Chiến Hồn Vô Cực lại chưa lên.

60. Chương 60: Lật Bài (hạ)

Càng để tâm, thời gian lại càng trôi chậm.

Kiều Dĩ Hàng nhìn máy tính một chút cuối cùng không nhịn được nhắn tin cho Suất suất suất.

[tư trò chuyện]

Tiểu Thuyền: hôm nay Chiến Hồn Vô Cực chưa tới sao?

Suất suất suất: Chiến Hồn Vô Cực? Ngươi gọi thẳng cả họ lẫn tên sao?

Tiểu Thuyền: -_-||| đấy không phải trọng điểm.

Suất suất suất: buổi chiều ta mới lên, chưa thấy hắn login.

Kiều Dĩ Hàng nghĩ mình hỏi xong liền vỗ mông rời đi thực không lễ phép nên ngồi lại tán dóc vài câu.

Tiểu Thuyền: gần đây người phải thực tập sao? Bận không?

Suất suất suất: (o) sao các ngươi đều biết?

Tiểu Thuyền: Thủy Tiên hòa thượng nói.

Suất suất suất: miệng hắn thực rộng a.

Suất suất suất: sao ngươi gọi ai cũng đều lôi cả họ lẫn tên vậy?

Tiểu Thuyền: ngươi chắc chắn muốn ta giản lược chỉ gọi ngươi là Suất?

Suất suất suất: không, ba chữ rất tốt.

Suất suất suất: chẳng phải ngươi có số di động của lão nhị sao? Muốn biết hắn có lên không gửi tin nhắn là được mà.

Tiểu Thuyền: quên mất.

Từ lúc về nước, Trương Tri vẫn dùng số cũ.

Kiều Dĩ Hàng liếc nhìn hai cái điện thoại để song song trên mặt bàn, tay cầm chuột kích nhẹ.

Kỳ thực Trương Tri không lên rất tốt. Dù sao cũng chẳng phải chuyện tốt, hà tất phải đến mà chịu mất mặt? Mặc kệ Trương Tri thế nào, ít nhất là hắn cũng không chạy trốn, còn có Suất suất suất làm chứng. Về phần hắn đến lúc nào, đi lúc nào đâu nằm trong ước định.

Kiều Dĩ Hàng càng ngẫm càng thấy vận khí mình tốt, vừa vặn đụng lúc Trương Tri bận việc, đang vui vẻ định ngầm logout thì bốn chữ Chiến Hồn Vô Cực ở danh sách bạn tốt đột nhiên sáng.

"..."

***

Thực ra từ trưa Trương Tri đã ngồi trước máy tính. Bắn CS, xem phim, chơi Boom... Tất cả các trò giải trí hắn đều thử, chỉ trừ "Bát nháo giang hồ".

Nội tâm hắn rất mẫu thuẫn. Nó luôn tồn tại từ khi biết Tiểu Thuyền chính là Kiều Dĩ Hàng.

Lời vạch trần hôm qua khiến hắn phải thẳng thắn đối mặt với vấn đề.

Hắn thích Tiểu Thuyền vì cảm thấy nàng là người rất đơn thuần, thích ứng trong mọi tình cảnh. Nàng không để tâm bị giết bao lần, đẳng cấp thế nào, cũng không cần tiền tài. Nàng kiên nhẫn đi từng bước. Chơi game lâu vậy, hắn phân biệt được người thả dây dài câu cá lớn hay căn bản không có ý định câu cá chứ. Cho nên hắn rất thoải mái ở cạnh Tiểu Thuyền, cũng rất hưởng thụ những lúc ấy.

Hắn là người hành động theo thói quen.

Dù Lạc Tuyết Vô Âm chọn Thiên Đấu, hắn vẫn theo thói quen mà quan sát, theo thói quen mà cố gắng lấy lòng nàng.

Dù hắn biết Tiểu Thuyền là Kiều Dĩ Hàng nhưng trong game, khi thấy ngữ khí cùng hình tượng quen thuộc thì hành động lại phản bội lý trí, vẫn đối tốt với Tiểu Thuyền như trước.

Hắn ý thức được hắn ghét Kiều Dĩ Hàng, muốn chỉnh Kiều Dĩ Hàng không phải vì Tiểu Thuyền mà vì đã khiến hắn phát hiện sự thật. Trong hiện thực đáng chán ghét này, hắn rất cần sự yên lặng cạnh Tiểu Thuyền, cần một chỗ dựa cho hắn. Vì thế, khi Kiều Dĩ Hàng phá hủy tất cả, hắn nổi giận.

Xét đến cùng, ngoại trừ việc không nói cho hắn sự thật, Kiều Dĩ Hàng cũng chẳng sai. Trong game chọn là nam hay nữ là chuyện của mỗi người. Đương nhiên, hắn cũng không cho rằng vì mình chưa tìm hiểu rõ mà gây nên tai họa.

…

Hắn ngả người vào ghế, ngửa đầu nhắm mắt, cẩn thận ngẫm lại.

Đem tâm lý của chính mình xem xét từ đầu đến cuối là một việc rất khó. Con người luôn thích đóng mình vào một khuôn mẫu nhất định tỷ như ưu nhã, nhã nhặn, thiện lương, thô tục… Nếu có một ngày bản thân lệch khỏi quỹ đạo đó nhất định sẽ bắt đầu mượn cớ nhưng kỳ thực chỉ cần đổi góc nhìn sẽ phát hiện chuyện thực ra chẳng có gì, không bình thường chính là tâm tính của chính mình mà thôi.

Trương Tri mở mắt, lòng đã quyết.

[tư trò chuyện]

Chiến Hồn Vô Cực: Tiểu Thuyền.

Tiểu Thuyền: ân?

Trái tim Kiều Dĩ Hàng bị hai chữ ngắn gọn làm cho nhảy lên.

Chiến Hồn Vô Cực: cứ như vậy đi.

Tiểu Thuyền: …

Như vậy là như thế nào?

Kiều Dĩ Hàng kiểm tra khung đối thoại từ trên xuống dưới, nỗ lực tìm ra điều mình bỏ qua nhưng vô luận là xem bao nhiêu lần, hắn chỉ có thể thấy bốn câu trên.

Mà trong đó phân nửa là của hắn.

[tư trò chuyện]

Tiểu Thuyền: có thể nói rõ hơn được không?

Chiến Hồn Vô Cực: đã không thể rõ ràng hơn được nữa.

Tiểu Thuyền: o( )o

Hắn cam đoan đây là những lời hắn nói đêm qua.

Kiều Dĩ Hàng vuốt cằm. Cho nên lần này Trương Tri rắp tâm trả thù, lấy những lời hắn đã nói vứt vào mặt hắn?

— quá ngây thơ đấy.

[tư trò chuyện]

Chiến Hồn Vô Cực: game là game, hiện thực là hiện thực.

Chiến Hồn Vô Cực: như vậy đã hiểu chưa?

Chiến Hồn Vô Cực: không phải ngươi đã tốt nghiệp đại học rồi sao?

Tiểu Thuyền: …

Tiểu Thuyền: biểu hiện cụ thể là?

Bên kia im lặng.

Thế nhưng Kiều Dĩ Hàng không dám buông lơi cảnh giác. Lấy hiểu biết của hắn về Chiến Hồn Vô Cực, người này chắc chắn sẽ ra đòn bất ngờ.

[tiểu kèn đồng] Chiến Hồn Vô Cực: lão bà Tiểu Thuyền! Tuy ngươi có là một người quái dị nhưng ta tuyệt đối không ghét bỏ ngươi, nhất định sẽ chăm sóc ngươi! (^___^)

…

Kiều Dĩ Hàng nhìn màn hình nghĩ "Không biết mướn một sát thủ giết người này thì mất bao nhiêu tiền¿'

Suất suất suất mời tổ đội.

Kiều Dĩ Hàng điểm đồng ý.

[đội ngũ]

Suất suất suất: phương thức tìm kiếm tình thú của hai người thực sự rất đặc biệt.

Thủy Tiên hòa thượng: /(o)/~~ các ngươi rõ ràng đang kích thích kẻ mới ly hôn như ta.

Tiểu Thuyền: sao hai ngươi luôn xuất hiện đồng thời thế?

Thủy Tiên hòa thượng: đâu có! Hôm đánh Lung Linh Tháp chúng ta không cùng chỗ.

Tiểu Thuyền: o( )o ngươi nhớ thật rõ.

Chiến Hồn Vô Cực: có chuyện gì?

Suất suất suất: không có gì, tiện đường hỏi các ngươi gần nhất hôn nhân có gì không hài hòa.

Chiến Hồn Vô Cực: cuộc sống hôn nhân cần thời gian riêng để hài hòa.

Những lời này vừa ra, Chiến Hồn Vô Cực liền rời khỏi đội.

[tư trò chuyện]

Chiến Hồn Vô Cực: lão bà, chúng ta tổ đội làm nhiệm vụ phu thê.

…

Kiều Dĩ Hàng rất muốn vọt đến trước mặt Trương Tri, mở đầu hắn ra xem có gì trong đó. Mới có một ngày đêm ngắn ngủi mà sao thay đổi dữ vậy? Hay là, hắn đang có quỷ kế gì?

[Hệ thống] Suất suất suất mời bạn ra khỏi đội.

[tư trò chuyện]

Suất suất suất: phu xướng phụ tùy là cơ sở giữ cho hôn nhân hài hòa.

Tiểu Thuyền: …

Chiến Hồn Vô Cực mời tổ đội.

Kiều Dĩ Hàng suy nghĩ chút rồi kích từ chối.

[tư trò chuyện]

Chiến Hồn Vô Cực:?

Tiểu Thuyền: ta mời uống cà phê.

Chiến Hồn Vô Cực: lúc nào?

Tiểu Thuyền: bây giờ.

Chiến Hồn Vô Cực: ở đâu?

Tiểu Thuyền: quán đối diện EF.

Chiến Hồn Vô Cực: nói chuyện về game?

Tiểu Thuyền: đúng.

Chiến Hồn Vô Cực: ta từ chối.

Tiểu Thuyền: (o)

Chiến Hồn Vô Cực: trong mắt ta, Kiều Dĩ Hàng là Kiều Dĩ Hàng, Tiểu Thuyền là Tiểu Thuyền.

Tiểu Thuyền: (o)?

Chiến Hồn Vô Cực: ta với Kiều Dĩ Hàng không có quan hệ cần đi uống cà phê.

Tiểu Thuyền: -_-|||

Chiến Hồn Vô Cực: lấy ấn tượng xấu của ta về hắn, ta không đảm bảo lần sau gặp sẽ nhịn không đánh hắn được.

Tiểu Thuyền: -_-|||

Chiến Hồn Vô Cực: nhưng những điều trên tiểu kèn đồng cũng là sự thực.

Tiểu Thuyền: -_-|||

Chiến Hồn Vô Cực: sao ngươi không nói tiếng nào?

Tiểu Thuyền: e hèm.

Chiến Hồn Vô Cực: -_-|||

Tiểu Thuyền: ngươi nên nghĩ đến việc đi khám tâm lý đi?

Chiến Hồn Vô Cực: chỉ là thay đổi thái độ với các vai diễn khác nhau của một người mà thôi. Bị phân liệt là ngươi mới đúng, có khám cũng là ngươi đi.

Tiểu Thuyền: …

Tiểu Thuyền: ta out.

Chiến Hồn Vô Cực: sớm vậy?

Tiểu Thuyền: ta muốn gọi xe cứu thương đi khám khoa tâm thần.

Chiến Hồn Vô Cực: …

Chiến Hồn Vô Cực: (^_^)/~~ cúi chào! Lão bà ngày mai gặp.

Tiểu Thuyền: mai không rảnh.

Chiến Hồn Vô Cực: vì ông chủ lại bắt ngươi tăng ca sao?

Kiều Dĩ Hàng còn chưa nghĩ ra đáp lại thế nào thì lại xuất hiện một tin khiến hắn giật mình —

Chiến Hồn Vô Cực: vị giám đốc mà hôn thê bỏ trốn rút cuộc là Mã Thụy hay Cao Cần?

Tiểu Thuyền: …

Tiểu Thuyền: là ngươi.

Chiến Hồn Vô Cực: ta chắc chắn sẽ giữ ngươi lại.

"…"

Kiều Dĩ Hàng đen mặt out ra.

Nhìn màn hình dần tối đi, hắn lẩm bẩm: "Sao sự tình lại có thể thành ra như vậy chứ?"

61. Chương 61: Dương Cự Sâm (thượng)

Còn chưa tới hai tháng là đến hạn báo danh của giải Thiên Thanh.

Công ty của Lam Vũ Tình liên tiếp hối thúc sớm ra album của "Cây hạnh phúc". Mục đích của bọn họ là thừa lúc độ nóng của phim truyền hình chưa xuống, kịp dự giải Thiên Thanh lần này. Cho dù đến cuối không đoạt giải chí ít cũng cho thấy Lam Vũ Tình bắt đầu phát triển sự nghiệp ca hát.

Cao Cần thấy bài song ca của Kiều Dĩ Hàng cùng Lam Vũ Tình có khả năng đoạt giải Bài hát song ca hay nhất liền đồng ý.

Nhưng lần này, trước khi Kiều Dĩ Hàng xuất phát, hắn gọi điện cho La Thiếu Thần.

"Việc lần trước ngươi biết chứ."

La Thiếu Thần chậm rãi đáp: "Có lẽ. Nhưng không biết ngươi đang nói đến chuyện nào¿'

Cao Cần không để ý hắn vòng vo, trực tiếp tấn công: "Nếu biết, mong có nhiều tiến triển."

"Nên làm ta sẽ làm." La Thiếu Thần buông một câu có cũng như không.

Cao Cần thản nhiên: "Lấy hiểu biết của ta về NCC, album này chắc chắn có tên ngươi."

La Thiếu Thần im lặng.

"Chỉ là ta không muốn thấy có ngày sẽ thấy tin La Thiếu Thần hết thời." Cao Cần thấy có chuyển biến tốt lập tức nói câu tạm biệt rồi dập máy.

Trợ lý thấy La Thiếu Thần cầm điện thoại không buông, nhịn không được hỏi: "Ai gọi vậy¿'

La Thiếu Thần lạnh lùng dập máy: "Vợ ngươi."

"… Ta còn chưa lấy mà."

"Thế nên cô ấy gọi cho ta tuyên bố từ hôn."

Trợ lý: "…"

La Thiếu Thần sắp xếp lại văn kiện trên bàn sau đó vờ như tình cờ hỏi thăm: "Trương phó tổng đi làm không¿'

"Hừ. Hắn ba ngày chơi hai ngày phơi nắng, hôm nay là ngày thứ hai nên không đến." Nhắc tới Trương Tri, trợ lý không nén được khinh thường.

La Thiếu Thần quay số nội bộ, nói với thư ký: "Chờ Trầm Thận Nguyên đến để hắn đi vào gặp ta."

"Vâng." Thư ký đáp, "La Thiếu, thư ký của Trương phó tổng nói hiện ngài ấy đang ở phòng làm việc, hỏi có cần họp hay không¿'

La Thiếu Thần nhìn lên, khuôn mặt trợ lý trong nháy mắt tái nhợt thành màu gan heo: "Không cần, để hắn tự do làm việc."

Điện thoại tắt.

Trợ lý ủy khuất than: "Hắn không thực hiện đúng quy luật."

La Thiếu Thần đáp: "Ta sẽ chuyển lời trách cứ của ngươi tới hắn."

Trợ lý: "…"

Trương Tri nằm ở sô pha phòng làm việc ngủ gật.

Hôm qua hắn ngủ muộn quá, sáng nay lại biết tin Kiều Dĩ Hàng tới công ty nên mới vội vã đi làm, vẫn còn đang trong trạng thái nửa tỉnh nửa mê.

Thư ký đem cà phê đến thấy hắn vắt tay lên trán, hai chân gác lên thành ghế tựa như rất mệt mỏi, nhịn không được: "Phó tổng giám nếu mệt quá thì lên phòng VIP trên lầu nghỉ đi. Trên đó có giường có chăn."

Hiện tại đừng nói là lên lầu, chỉ đi từ đầu này sang đầu kia phòng hắn cũng chẳng nhấc nổi chân: "Không cần, khi nào Kiều Dĩ Hàng đến thông báo cho ta một tiếng."

Thư ký đáp: "Hắn tới rồi."

Trương Tri lập tức bật dậy, tựa như bị đánh thuốc, sinh lực dồi dào.

***

Trong phim đóng vai người yêu, chỉ cần không ghét nhau thì ít nhiều cũng có chút giao tình huống chi Kiều Dĩ Hàng cùng Lam Vũ Tình có scandal, còn bị bầu lên vị trí thứ ba trong bảng xếp hạng các cặp thần tượng xứng đôi nhất.

Vậy nên, hai người rất nhanh bắt chuyện với nhau.

Lam Vũ Tình nghe nói hắn sắp đóng phim của Liên Giác Tu không khỏi ước ao: "Nghe nói Liên đạo rất tốt. Nhiều diễn viên tham gia phim của ông ấy đều có lời không ít."

Kiều Dĩ Hàng thở dài: "Ta chỉ sợ hiện tại không đáp ứng được yêu cầu."

"Sao có thể? Ông ấy chọn ngươi đã nói lên ngươi có tiềm lực rồi."

Kiều Dĩ Hàng đột nhiên quay đầu nhìn chằm chằm nàng.

Lam Vũ Tình biết hắn không có ý với mình nhưng dưới ánh mắt nóng rực đó tim cũng không khỏi đập rộn lên: "Làm sao vậy¿'

Kiều Dĩ Hàng mắt sáng rực: "Lúc trước ngươi diễn qua vai con riêng của đại phú hào rồi đúng không¿'

Lam Vũ Tình gật đâu: "Tiểu thư Lọ Lem. Sao thế¿'

"Ngươi có hiểu tâm lý của con ngoài giá thú không¿'

Lam Vũ Tình chợt ngộ ra: "Vai lần này của ngươi là con riêng sao¿'

"Đúng thế. Là loại từ nhỏ đến lớn không gặp mặt phụ thân một lần nào. Mãi đến lúc lớn mới nhận về."

Lam Vũ Tình nói: "Ta diễn phim truyền hình nên diễn biến tâm lý đều do biên kịch cùng đạo diễn nói rõ cho ta. Tỷ như lúc đầu rất muốn có cha, rất khát khao tình thương của cha. Sau lại biết phụ thân vì tiền tài mà vứt bỏ mẹ con mình nên rất hận, muốn trả thù. Đến cuối thì biết được đấy chỉ là hiểu lầm nhưng phụ thân đã qua đời, hối hận đã muộn." Nàng thả lỏng tay, "Đương nhiên, điện ảnh thì cần cô đọng hơn nhiều."

Kiều Dĩ Hàng như hiểu ra gì đó: "Vậy nên phim điện ảnh cần diễn viên tự luận ra diễn biến nội tâm¿'

Lam Vũ Tình tựa hồ cũng bị chủ đề này hấp dẫn, rất chăm chú suy tư: "Ta nghĩ phim của Liên đạo cho diễn viên rất nhiều chỗ để thể hiện, trong phim thường chú ý đến các cử động nhỏ của diễn viên. Như trong "Nam nhân lệ" ấy, cảnh Đại Thần bị phán tù chung thân rất dài. Ta vẫn còn nhớ rõ biểu cảm của Đại Thần lúc ấy… chết lặng nhưng cũng không hoàn toàn là vậy, tượng như đè nén oán hận tới cực hạn. Ánh mắt đó không chỉ thể hiện sự thất vọng với phán quyết còn có nỗi tuyệt vọng với xã hội."

Nàng nói xong thấy Kiều Dĩ Hàng nhìn mình chằm chằm, lúng túng: "Ta quá tập trung sao¿'

"Không. Chỉ là ta nghĩ cảm giác của ta không giống thế." Kiều Dĩ Hàng suy nghĩ một chút rồi nói, "Cảnh cuối kia ta lại thấy như tất cả đều nằm trong dự liệu của Đại Thần, hắn có thất vọng với xã hội nhưng không tuyệt vọng. Trên thực tế ta thấy, có thể cứu được Bạch Thụy hắn đã rất hài lòng."

Lam Vũ Tình thốt lên: "Vì diễn Bạch Thụy chính là Tiểu Bạch sao¿'

Kiều Dĩ Hàng sửng sốt.

Lam Vũ Tình vội vàng nói: "Thực ra ta không kỳ thị đồng tính luyến ái."

Kiều Dĩ Hàng vô ý thức đáp: "Ta cũng không."

…

Hai người ngơ ngác nhìn nhau rồi cùng cười rộ lên.

Lam Vũ Tình nói: “Chúng ta thảo luận về vai của ngươi đi. Ta nghĩ đa số con riêng tâm lý đều rất u ám.“

“U ám¿‘

“Đúng thế. Ai cũng có lòng đố kỵ. Từ nhỏ đến lớn thấy người khác có cha có mẹ nhưng bản thân lại chỉ có mẹ hoặc cha, sau lưng lại có người khác chỉ trỏ, nhất định sẽ thấy ấm ức.“

Kiều Dĩ Hàng nghĩ một chút: “Sẽ biến thái sao¿‘

“Rầm¡‘

Ngoài cửa vang lên tiếng vật đập vào tường.

Kiều Dĩ Hàng cùng Lam Vũ Tình nhìn nhau.

Lam Vũ Tình thấp giọng: “Có khi là chuyển đồ đập vào tường.“

“Ta đi xem.“ Kiều Dĩ Hàng đi tới cạnh cửa, ló đầu ra.

Hai phía hành lang im ắng, đừng nói người ngay cả bụi cũng không có.

Kiều Dĩ Hàng buồn bực triêu Lam Vũ Tình nhún vai.

Tiếng bước chân dồn dập từ đầu hành lang truyền tới.

Hắn quay đầu lại chỉ thấy Tiểu Chu đang lao về hướng này.

“Tiểu…“ Kiều Dĩ Hàng đang định mở miệng gọi đã thấy nàng vọt qua cửa chạy đi.

“Chu.“ Âm còn lại mơ hồ thốt ra.

Tiểu Chu rất nhanh lộn lại: “Chạy… nhanh quá… Mau, đi… chọn bài hát.“

Kiều Dĩ Hàng giúp nàng vỗ lưng: “Tiếng đụng tường lúc nãy là ngươi sao¿‘

“Đụng tường¿‘ Tiểu Chu thở hổn hển, nhìn hắn tỏ vẻ không hiểu, “Nếu như ngươi… không đi ngay, ta sẽ lập tức đụng phải tường đó.“

“…“

Quá trình chọn bài hát không có Trương Tri nên diễn ra rất thuận lợi.

Kiều Dĩ Hàng nhìn trúng “Chỉ ôn nhu vì ngươi“ cùng “Tư vị“.

Lam Vũ Tình cũng thấy “Chỉ ôn nhu vì ngươi“ không tệ.

Vì thế Kiều Dĩ Hàng chọn hai bài đấy để song ca và đơn ca, chỉ chờ Trương Tri tới chủ trì.

Kiều Dĩ Hàng thấy nhân viên có vẻ bối rối mới nghĩ thầm: “Cốc cà phê này không thể thiếu được.“

Trương Tri dường như đã đợi rất lâu. Kiều Dĩ Hàng vừa lên hắn đã nhảy ra bắt chuyện. Nhìn tốc độ thì chắc hẳn đã viết sẵn rồi chỉ dán vào thôi.

[tư trò chuyện]

Chiến Hồn Vô Cực: hôm nay gặp phải một kẻ biến thái.

Chiến Hồn Vô Cực: rõ ràng bản thân là biến thái còn đi kêu người khác biến thái.

Chiến Hồn Vô Cực: điểm khác biệt lớn nhất của con ngoài giá thú không phải hắn có biến thái hay không mà là cha hắn có biến thái hay không chứ!

Tiểu Thuyền: …

Kiều Dĩ Hàng cuối cùng cũng biết ai phát ra tiếng đó. Hắn cũng chợt nhớ ra Trương Tri là con riêng.

Tay hắn chần chờ hồi lâu trên bàn phím, chậm rãi đánh ra —

Tiểu Thuyền: ngươi muốn ta nói gì?

Chiến Hồn Vô Cực: không cần nói gì. Nghe là được.

Tiểu Thuyền: -_-||| Sao ngươi không lập một nick khác rồi nói với nó?

Chiến Hồn Vô Cực: như thế ngươi không nghe được.

Tiểu Thuyền: …

Tiểu Thuyền: xin lỗi. Ta không phải cố ý nói câu kia, ta chỉ đang suy nghĩ về tâm lý của dạng người này.

Tiểu Thuyền: đáng ra hôm nay ngươi nên ra mặt, như vậy ta có thể xin lỗi tận nơi.

Chiến Hồn Vô Cực: vì sao ngươi phải xin lỗi?

Chiến Hồn Vô Cực: biến thái cũng không phải ngươi, chỉ là muốn nói hết với ngươi thôi.

Tiểu Thuyền: …

Kiều Dĩ Hàng nhìn đoạn nói chuyện vừa rồi sau đó khẳng định: "Trong bọn họ nhất định có một biến thái nhưng chắc chắn mình không phải kẻ đó¡'

62. Chương 62: Dương Cự Sâm (trung)

Đột nhiên, khung đối thoại với Đại Hồ nhảy ra.

[tư trò chuyện]

Đại Hồ: tỷ tỷ, cứu mạng.

Tiểu Thuyền: ở tư trò chuyện không cần kêu thế.

Đại Hồ: sư huynh, mau cứu mạng!

Tiểu Thuyền: …

Đại Hồ: Cự Linh Thần vừa cầu hôn ta! /(o)/

~~Tiểu Thuyền: hắn đánh cược bị thua hả?

Đại Hồ: không phải. Hắn thực sự nhìn trúng ta.

Tiểu Thuyền: …

Tiểu Thuyền: ngươi câu dẫn hắn như thế nào vậy?

Đại Hồ: o( )o không có.

Tiểu Thuyền: cho ta một lý do để tin tưởng ngươi.

Đại Hồ: ta còn chưa chọn môn phái. Hắn muốn ta làm vú em riêng cho hắn.

Tiểu Thuyền: chả trách.

Tiểu Thuyền: vậy ngươi gả cho người ta đi.

Đại Hồ: -_-||| nhưng ta thấy hơi lạ.

Tiểu Thuyền: chỗ nào?

Đại Hồ: khẩu khí của hắn hình như thực sự coi ta là nữ.

Kiều Dĩ Hàng nhớ lại lúc Chiến Hồn Vô Cực nằng nặc dụ dỗ hắn kết hôn.

"..."

Trầm Thận Nguyên gửi lời mời tổ đội.

Hắn tiện tay kích đồng ý, sau đấy thấy Thủy Tiên hòa thượng cũng ở. Một lúc sau, Chiến Hồn Vô Cực cũng đến.

[đội ngũ]

Đại Hồ: hòa thượng, tỷ phu! Cự Linh Thần cầu hôn ta.

Thủy Tiên hòa thượng: (#) sặc! Ta còn chưa có cái phúc ấy mà hắn lại dám hạ thủ trước, thực vô sỉ quá!

Đại Hồ: nhưng ta là nam mà.

Thủy Tiên hòa thượng: thế thì sao? Dù sao cũng chỉ là vai trong game, ta đâu có thể hạ gục ngươi qua mạng.

Đại Hồ: …

Chiến Hồn Vô Cực: Cự Linh Thần biết ngươi là nhân yêu không?

Đại Hồ: ta không rõ hắn có biết hay không nữa. O( )o

Chiến Hồn Vô Cực: ngươi chưa nói cho hắn?

Đại Hồ: ta nói cho mọi người rồi đấy thôi.

Đại Hồ: dù ta là nhân yêu cũng đâu thể ngày ngày đi rêu rao khắp nơi a.

Thủy Tiên hòa thượng: ta chưa nói.

Chiến Hồn Vô Cực: ta cũng vậy.

Tiểu Thuyền: … Vậy hắn chưa biết.

Trong chốc lát đội ngũ trầm mặc hẳn đi.

Nửa phút sau, Chiến Hồn Vô Cực đánh vỡ yên lặng.

[đội ngũ]

Chiến Hồn Vô Cực: ngươi đi hay ta đi?

Đại Hồ: ta đã nói.

Thủy Tiên hòa thượng: kết quả thế nào?

Đại Hồ: hắn chưa hồi âm.

Thủy Tiên hòa thượng: từ nay về sau, trên giang hồ thiếu đi một Cự Linh Thần nhiệt tình hành hiệp trượng nghĩa, lại thêm một kẻ vì ái tình mà thương tâm.

Chiến Hồn Vô Cực: nhàn quá sao?

Chiến Hồn Vô Cực: đến Đài Luận Võ.

Thủy Tiên hòa thượng: những lời vừa rồi chỗ nào chạm nghịch lân của ngươi? Ta nhổ nó đi.

Chiến Hồn Vô Cực: ID.

Thủy Tiên hòa thượng: -_-|||

Thủy Tiên hòa thượng: Tiểu Thuyền! Cứu ta! /(o)/

~~Tiểu Thuyền: nể mặt Suất suất suất…

Thủy Tiên hòa thượng: có liên quan gì tới hắn?

Thủy Tiên hòa thượng: nếu hữu dụng mượn dùng tạm cũng được.

Tiểu Thuyền: đánh thêm mấy lần đi.

Thủy Tiên hòa thượng: …

Thủy Tiên hòa thượng: Tiểu Thuyền! Ngươi đi theo Chiến Hồn chính là sai lầm lớn nhất cuộc đời đó!

Thủy Tiên hòa thượng: lúc trước ngươi thanh thuần động lòng người, thiện giải ý; hiện tại đã biến thành một phụ nhân độc ác chuyên bỏ đá xuống giếng rồi. Mệnh ta thật khổ.

~(>_<>

~Vì câu bỏ đá xuống giếng kia, Kiều Dĩ Hàng đưa Trầm Thận Nguyên đi luyện cấp cả đêm. Đẳng cấp quái chỗ bọn họ tới cao hơn Đại Hồ rất nhiều nên Trầm Thận Nguyên chỉ có thể ngồi bên cạnh nói chuyện phiếm.

[tư trò chuyện]

Đại Hồ: Cự Linh Thần vừa hồi âm lại a.

Đại Hồ: hắn hỏi xin ảnh của ta.

Đại Hồ: ta đưa cho hắn ảnh Như Hoa*.

*bạn nào tò mò nó trông thế nào mời paste hai chữ này vào Google, tớ không đủ can đảm để nhìn lại đâu (_ _____||||)

Đại Hồ: thực ra nếu không nói mình là nhân yêu từ lúc đầu, làm phu thê giả với hắn trong game cũng thú vị.

Tiểu Thuyền: …

Kiều Dĩ Hàng rất muốn dùng kinh nghiệm của người đi trước mà cho hắn biết, con đường này đã đi sẽ không có đường lui nhưng lại chẳng có cơ hội. Đám quái cấp thấp này nhào lên cùng lúc thì lực sát thương cũng mạnh ra trò. Hắn vừa đánh quái vừa tự gia huyết.

[tư trò chuyện]

Đại Hồ: không sao, ngươi tập trung đánh quái là tốt rồi.

Đại Hồ: album đã sắp xếp xong.

Đại Hồ: mai chúng ta cùng đi ghi âm nhé.

Đại Hồ: xong còn có thể đi làm vài chén.

Đại Hồ: (o) sao ngươi không đánh?

Tiểu Thuyền: sức thôi miên của ngươi quá mạnh, ta muốn đi ngủ.

Đại Hồ: ách.

Đại Hồ: ta có khả năng giữ lại không?

Tiểu Thuyền: có thể, nhưng ta vẫn sẽ đi.

Tiểu Thuyền: 88

Ra khỏi game, Kiều Dĩ Hàng chưa ngủ vội mà rút kịch bản "Hắc Bạch chi gian" ra, tập đối thoại bên trong.

Dương Cự Sâm là cảnh sát, trước khi nằm vùng mới biết mình là con riêng của lão đại bang Đằng Long. Giữa tình thân và chính nghĩa, hắn chọn chính nghĩa nên kiên quyết đi nằm vùng.

Kiều Dĩ Hàng tưởng tượng nếu Trương Tri vào vai này sẽ biểu hiện thế nào.

Bọn họ đều là con riêng, hẳn sẽ có điểm giống.

Kiều Dĩ Hàng đứng trước gương, cố gắng điều chỉnh biểu cảm để khiến mình giống Trương Tri hơn, qua khoảng một phút thì thành công.

Hắn nhìn gương, cười gượng: " Vân ca! Ngươi bận như thế chẳng bằng để ta giúp một tay đi¿'

...

Trong khoảnh khắc đó, hắn mơ hồ thấy chính mình thoát khỏi vòng xoáy MTV, tiến về phía màn ảnh rộng.

"YES¡'

Hắn hưng phấn làm sóng người.

Tuy số lần gặp Trương Tri không nhiều nhưng kết hợp với đối thoại trong game, hắn có thể bắt chước lại bộ dạng, thần thái của kẻ kia. Có bản gốc, phán đoán vai diễn thuận lợi hơn nhiều. Chưa đề cập tới diễn biến tâm lý cùng cử động nhỏ, chí ít theo phỏng đoán hắn và Dương Cự Sâm giống nhau, đều đang học tập một người.

[kịch bản]

Tịch Cao: Kim gia đích xác có thể thoát nhưng người chỉ là con của Kim gia, cẩn thận bị bắt đi đó.

Dương Cự Sâm: Hừ! Cha ta chỉ có mình ta. Ngươi đoán xem nếu ta bị bắt hắn sẽ làm gì?

Tịch Cao: Ta không thích nghe nói nhảm. Ta thích hành động hơn.

Dương Cự Sâm: Thực trùng hợp. Ta cũng vậy.

Kiều Dĩ Hàng đọc đi đọc lại mấy lần nhưng vẫn chẳng thể hiện được loại khí thế này.

Từ kịch bản, trong cảnh này thế lực của Tịch Cao và Dương Cự Sâm chắc ngang nhau nhưng vào vai Tịch Cao là Nhan Túc Ngang, hắn tin tưởng lấy trình độ của mình đứng trước Nhan Túc Ngang, chắc chắn sẽ bị thương đầy mình.

Đến tột cùng thì cần thần thái và tư thế thế nào mới khí thế hơn Nhan Túc Ngang đây?

Hắn tiện tay cầm di động, không nghĩ ngợi bấm gọi cho số duy nhất lưu trong máy.

Điện thoại kêu vài tiếng rồi lập tức có người nhấc máy.

Trương Tri thấp giọng: "Chuyện gì?"

Kiều Dĩ Hàng giật mình, lúc này mới nhận ra trong lúc vô thức mình đã làm gì.

Trương Tri tựa hồ không nhịn được, hỏi lại.

"Ta chợt nhớ ra lúc nãy logout quên nói tạm biệt." Kiều Dĩ Hàng rất nhanh kiếm cớ.

Đầu kia trầm mặc.

Kiều Dĩ Hàng trong bất an có vài phần hả hê: "Mình gọi đến có thể khiến chứng phân liệt của hắn nặng thêm không đây?"

"Ngủ ngon." Trương Tri bình tĩnh nói xong rồi dập máy.

Kiều Dĩ Hàng thở phào nhẹ nhõm sau đó nhìn chằm chằm màn hình đến khi tối hẳn mới thôi.

Ngày hôm sau đến EF, Tiểu Chu báo cho hắn hai ca khúc hôm qua đã được Trương Tri thông qua: "Nhưng cần sửa chữa ca từ."

Kiều Dĩ Hàng nhớ lại bài hát gà nướng bay trên trời, đầu heo chảy nước miếng, liền thấy đau đầu: "Đổi thành dạng gì?"

"Còn chưa rõ." Tiểu Chu có thể nói là người hiểu rõ ân oán giữa hai người nhất, nàng hạ giọng hỏi, "Nghe Cao đổng nói ngươi bị lộ rồi?"

"Cảm tạ lời hỏi thăm của đồng chí." Kiều Dĩ Hàng đột nhiên nheo mắt, "Lại nói tiếp, ta không biết thế nào mà bại lộ đấy."

Nự cười của Tiểu Chu có chút mất tự nhiên: "Đúng, ta cũng rất hiếu kỳ."

"Dù sao chuyện đã rồi, thành thật đi, ngươi có vấn đề gì phải không?" Kiều Dĩ Hàng tận lực bày ra nụ cười ôn hòa.

Tiểu Chu theo hắn nhiều năm như vậy, thừa hiểu mấy trò diễn nghèo nàn đó nên nghiêm mặt nói: "Thực sự không phải ta."

Nụ cười của Kiều Dĩ Hàng lại thêm vài phần âm trầm: "Đừng để ta bắt được nhược điểm."

Tiểu Chu khiếp sợ nhìn hắn.

Kiều Dĩ Hàng nhướn mày: "Sợ?"

"Đại Kiều à, diễn xuất của ngươi có tiến bộ." Tiểu Chu tuy còn sợ hãi nhưng vẫn vỗ ngực nói, "Vừa rồi cứ như ta thấy một kẻ biến thái thực sự ấy."

"… Ta ghét từ biến thái."

Tiểu Chu thấy hắn đi về phía thang máy, hiếu kỳ hỏi: "Ngươi đi đâu thế?"

"Tìm Trương Tri."

Tiểu Chu thấy hai tay hắn trống trơn mới đề nghị: "Có muốn đem gì tới không?"

Kiều Dĩ Hàng dừng bước, quay đầu nhìn nàng: "Ví dụ như?"

"Ờ, cơm hộp chẳng hạn?"

"…"

***

Việc Kiều Dĩ Hàng đến nằm trong dự liệu của Trương Tri, ngoài ý muốn chính là thứ kèm theo.

Kiều Dĩ Hàng tươi cười: "Ta sợ ngươi mới về nước không quen nên đem vài món ăn của nước Mỹ đến."

Trương Tri: "…"

63. Chương 63: Dương Cự Sâm (hạ)

Kiều Dĩ Hàng không thèm để ý đến sắc mặt của Trương Tri, thản nhiên đặt đồ lên bàn: "Hamburger đùi gà rán cay hay đùi gà New Orleans¿'

"Đùi gà cay." Trương Tri vô ý thức đáp rồi mới cúi đầu nhìn đồng hồ, "Còn chưa tới 10 giờ."

Kiều Dĩ Hàng đưa hamburger cho hắn: "Coi như BRUNCH đi."

Trương Tri im lặng nhận lấy.

Kiều Dĩ Hàng lại cười: "Tiếng Anh của ta cũng không tệ. Nếu ngươi chưa quen với tiếng Trung, chúng ta có thể dùng tiếng Anh nói chuyện."

Trương Tri nhíu mày: "Ví dụ như¿'

"YES? NO?… OH¡' Kiều Dĩ Hàng nhún vai sau đó thản nhiên đặt túi đồ lên bàn.

Trương Tri hồ nghi nhìn hắn. Kiều Dĩ Hàng hôm nay không giống Tiểu Thuyền trong game cũng không giống hai lần gặp trước. Có vẻ… nịnh nọt?

"Uống cốc nào¿' Kiều Dĩ Hàng rút ra hai cốc Cô-ca.

Trương tri nhìn qua, tức giận hỏi: "Có gì khác nhau¿'

"Cỡ vừa và cỡ lớn."

"…Tùy."

Kiều Dĩ Hàng đặt cốc lớn trước mặt hắn.

Trương Tri nhìn hắn thành thục chia suất ăn thành hai phần sau đó kéo ghế ngồi xuống phía đối diện.

Kiều Dĩ Hàng cầm lấy hamburger định ăn nhưng thấy Trương Tri vẫn ngồi im, không nhịn được nói: "Ngồi xuống đi."

Trương Tri nheo mắt: "Trung Quốc có câu: vô sự hiến ân cần, phi gian tức đạo."

Kiều Dĩ Hàng cắn bánh, uống ngụm nước, nhai nuốt xuống rồi mới nói: "Ngươi nghĩ ta muốn gian ngươi hay đạo ngươi¿"

Sắc mặt Trương Tri sầm lại. Mắt hắn như tóe ra tia lửa điện, nắm tay xiết chặt, dù hắn rất muốn ăn thịt người nhưng cuối cùng cũng nhịn xuống: "Dù ngươi có mục đích gì đi nữa, cũng không thực hiện được đâu." Rồi ngồi xuống cầm hamburger cắn từng miệng.

Hai người ăn rất hòa hợp.

Ăn được phân nửa, Kiều Dĩ Hàng đem bánh trứng đặt trước mặt hắn.

Trương Tri ngẩn người: "Sao ngươi biết ta thích ăn bánh trứng¿"

Kiều Dĩ Hàng cũng ngẩn người: "Không biết, đúng lúc có khuyến mãi, rất hời."

"..."

Vì vậy bánh trứng trở thanh mục tiêu bị tiêu diệt tiếp theo.

Lúc La Thiếu Thần đẩy cửa vào thì thấy Trương Tri và Kiều Dĩ Hàng đang đồng loạt há mồm, nhét bánh trứng vào.

Kiều Dĩ Hàng thấy La Thiếu Thần thì vô thức đứng dậy. Đối với vị biên tập đĩa này, hắn kính trọng tự đáy lòng. Nếu không phải má hắn đang phồng lên thì chắc là biểu hiện được rõ ràng hơn.

Trương Tri làm như không thấy, thản nhiên uống Cô-ca.

La Thiếu Thần mở lời: "Ta chỉ cần 10 giây."

Trương Tri cũng chẳng thèm ngẩng lên hỏi: "Tính thời gian từ lúc nào¿"

"Tổng chế tác Trần Mễ Lị của đài NCC nửa tiếng nữa sẽ đến bàn về chuyện thu âm album." La Thiếu Thần dừng một chút, "Ngươi có thể tính giờ từ lúc này."

Trương Tri: "Trợ lý của ngươi đâu¿" Loại thông báo này đừng nói là phiền đến tổng giám, dù là trợ lý cũng chỉ đánh một cú điện thoại.

"Ta rất muốn trả lời nhưng lại có việc mất rồi." La Thiếu Thần vừa nói vừa đi ra, tiện tay đóng cửa lại.

Hắn vừa ra khỏi cửa đã thấy thư ký của Trương Tri chậm chạp đi từ tầng khác về. Thấy hắn đi ra khỏi phòng, nàng thất kinh, vội vã chạy tới: "La tổng giám, thực xin lỗi, ta mới đi toa lét."

La Thiếu Thần không chớp mắt lướt qua nàng: "Nhân loại đều có nhu cầu sinh lý. Không sao"

Nhân loại?

Thư ký nhìn bóng lưng cao to nhưng không cường tráng của hắn mà lạnh cả sống lưng.

Đến chỗ rẽ hành lang, trợ lý đột nhiên thò đầu ra: "Thế nào¿"

La Thiếu Thần đã quen với những hành động kỳ quặc của hắn: "Cái gì thế nào¿"

Trợ lý khua tay múa chân: "Hắn đang làm gì¿"

"Tố ái." La Thiếu Thần không biểu cảm buông ra những lời này rồi cất bước về phía thang máy.

Lưu lại trợ lý ở nơi nào bức xúc.

Lúc đó, trong phòng làm việc của phó tổng giám.

Kiều Dĩ Hàng nhìn cánh cửa đóng chặt, lại nhìn Trương Tri đang chăm chú uống nước, nhịn không được hỏi: “La Thiếu sao lại tự mình đến đây¿‘

Tiếng xì xụp vang lên.

Cốc Cô-ca đã thấy đáy.

Trương Tri cảm thấy mỹ mãn ngẩng đầu đáp: “Ngươi có mặc quần áo chứ¿‘

Kiều Dĩ Hàng tức giận: “Chả nhẽ đây là bao tải¿‘

“Nếu không thì sợ cái gì¿‘

Kiều Dĩ Hàng bị lời hắn nói chẹn họng.

Trương Tri nhìn hắn buồn phiền, trong lòng âm thầm thấy sảng khoái nhưng vẫn giả bộ nghiêm trang: “Ngươi cũng nghe rồi đó, nửa tiếng sau ta phải họp. Có quỷ kế gì thì thực hiện mau lên, qua thời gian đảm bảo thì không dùng được nữa đâu.“

Kiều Dĩ Hàng nghĩ tới mục đích, miệng lập tức tươi cười: “Tiếng Trung của Trương tổng giám thực sự là xuất thần nhập hóa, khiến người nghe khen không ngớt lời.“

Trương Tri đung đưa cái cốc rỗng trong tay. Nếu chưa uống hết chắc chắn hắn sẽ nỗ lực phun một ngụm vào mặt đối phương.

Kiều Dĩ Hàng tựa hồ cũng phát hiện nịnh hót không hiệu quả vội ho một tiếng sau đó ngồi xuống vào thẳng chủ đề: “Nghe Tiểu Chu nói ngươi muốn sửa lại ca từ của hai bài hát.“ Sau khi lật bài, Tiểu Chu thoát khỏi đời chui nhủi, được sống lại dưới ánh mặt trời.

Trương Tri cuối cùng cũng biết mục đích của hắn: “Đúng thế. Ngươi muốn xem¿‘

Kiều Dĩ Hàng đáp lại ngắn gọn: “Nếu có thể.“

“Có thể.“ Ngoài ý muốn, Trương Tri mở ngăn kéo, rút ra một tập giấy đưa hắn.

Kiều Dĩ Hàng nhận lấy, thấy tất cả đều trống trơn liền thở phào nhẹ nhõm. Nếu trên giấy tràn ngập lời ca thì chắc hắn sẽ hoài nghi Trương Tri đang định giở trò sau lưng.

“Đây là tự do phát huy sao¿‘ Hắn ảo tưởng.

“Ta còn chưa có phát huy.” Trương Tri rất nhanh đâm thủng.

Kiều Dĩ Hàng nhất thời lại nghĩ đến gà nướng cùng heo bay tới bay lui.

Kiều Dĩ Hàng nhìn phần còn lại của đống đồ ăn chậm rãi nói: “Coi như xem tại phần KFC vừa rồi?”

“Nghe nói nửa giờ sau NCC sẽ đến thảo luận chuyện album.”

Kiều Dĩ Hàng không hiểu vì sao hắn nhắc tới chuyện này.

“Vậy nên chất lượng ca từ sẽ xem ở hai mươi…” Hắn nhìn đồng hồ một chút, “..ba phút năm mươi sáu giây này.”

Kiều Dĩ Hàng cấp tốc đứng dậy, lau dọn mặt bàn sau đó mỉm cười: “Có cần cà phê không?”

“Ta muốn Cappuccino.” Trương Tri không chút khách khí sai sử, “Tầng kem phía trên nhất định phải nổi bọt.”

Kiều Dĩ Hàng vừa đem túi rác ra ngoài vừa nói: “Ta sẽ dùng bơm thử xem sao.”

Ra đến cửa, thư ký cười rất xán lạn: “Kiều tiên sinh.”

Kiều Dĩ Hàng mang theo đống rác cũng cười đến xán lạn: “Quán cà phê dối diện có số giao hàng tận nơi không?”

***

Trong phòng làm việc, Trương Tri rút một tập lời bài hát ra…

Đồng hồ chỉ mười một giờ nhưng cuộc họp không diễn ra như dự kiến.

Trương Tri mất kiên nhẫn, đi ra khỏi phòng họp vắng tanh.

Vừa lúc đó, trợ lý của La Thiếu Thần chạy tới: "Trương phó tổng giám."

"Hủy họp sao?" Trương Tri khoanh tay, vẻ bất mãn.

Trợ lý đau khổ nói: "Trần tổng giám gặp tai nạn, vào viện rồi."

Trương Tri nhíu mày: "Ngẫu nhiên thế sao?"

Trợ lý thở dài: "Cũng chẳng phải ngẫu nhiên. Bát Quái tiểu tử cũng ở trên xe."

Trương Tri thoải mái. Tuy hắn về nước chưa lâu nhưng truyền kỳ về Bát Quái tiểu tử đã nghe như sấm bên tai. Có mấy đài truyền hình từng suy đoán chắc bọn hắn xui xẻo như vậy là do đã đắc tội với đại nhân vật nào đó nhưng dù đã điều tra tỉ mỉ, thậm chí thâm nhập hang hổ cũng chẳng phát hiện được điểm gì bất thường. Trong giới còn có không ít người mê tín cho rằng đừng nên dính dáng tới loại chết chẳng được mà sống cũng không xong như Bát Quái tiểu tử.

Trợ lý nhìn gương mặt góc cạnh rõ ràng của hắn, trong đầu chậm rãi tưởng tượng ra biểu tình chăm chú lúc hắn tố ái…

"Ngươi làm sao thế?"

Trợ lý hoàn hồn mới phát hiện Trương Tri đang trừng mắt nhìn mình mà trong lỗ mũi chầm chậm chảy ra chất lỏng. Hắn xấu hổ, vội vàng dùng tay áo lau đi: "Gần đây ăn nhiều canh gà qua nên thượng hỏa, chảy máu mũi."

Trương Tri chậm rãi nói: "Chất lỏng chảy ra trong suốt."

"…"

64. Chương 64: Quyết Định Album (thượng)

Trương Tri trở lại phòng làm việc, chưa kịp đẩy cửa đã nghe cái trợ lý kia hét lớn: "Trương phó… tổng giám¡'

Nếu không phải xoay người lại thấy hắn chảy đầy mồ hôi thì hẳn Trương Tri đã cho rằng chữ "phó" kia được nhấn mạnh nhằm trêu tức mình.

"Chuyện gì¿'

Trợ lý lau mồ hôi: "Ta… ta vừa lúc nãy… quên không nói…. mười phút sau họp."

Trương Tri lạnh lùng nhìn hắn: "Ta vừa từ phòng họp trở về."

Trợ lý bị vẻ mặt của hắn làm đông cứng, đành cười làm lành: "Chạy tới chạy lui chỉ ba tầng lầu, còn có thang máy mà."

Trương Tri: "Ba tầng cũng là đường."

Trợ lý chợt ngộ ra điều gì: "Chân ngài mỏi sao¿'

Trương Tri quay đầu nói với thư ký im lặng ngồi ở bên: "Đưa hắn vào sổ đen, tìm cơ hội chỉnh."

Trợ lý trừng mắt nhìn Trương Tri hờ hững đi vào phòng làm việc, đóng sập cửa lại. Lần đầu tiên hắn biết, ngoài luật ngầm nơi làm việc vẫn còn loại quy tắc công khai như vậy.

Hắn thở dài chầm chậm quay trở lại phòng làm việc của La Thiếu Thần dưới ánh mắt đồng tình của thư ký.

La Thiếu Thần thấy bộ dạng mệt mỏi của hắn, thản nhiên hỏi: "Thất bại sao¿'

Trợ lý tựa vào tường, đan mười ngón tay vào nhau, hai ngón cái ngọ nguậy: “Ta quên không báo cho hắn biết mười phút sau lại họp.“

“Ngươi có thể gọi điện.“

“Ta chỉ muốn giúp ngươi giám sát hắn thôi.“ Trên thực tế hắn đã chuẩn bị một cuốn sổ nhỏ ghi lại nhất cử nhất động của Trương Tri. Biết người biết ta, trăm trận trăm thắng. Hắn luôn tin tưởng Trương Tri chính là trở ngại trên con đường sự nghiệp của La Thiếu Thần nên phải theo dõi hắn, trước khi hắn lớn mạnh phải tiêu diệt!

La Thiếu Thần nhìn chằm chằm máy tính, không nói câu nào.

Nhưng rồi khí thế trợ lý lại xẹp xuống: “Lúc ta đuổi theo thông báo, hắn nói liệt ta vào sổ đen, kiếm cơ hội chỉnh ta.“

La Thiếu Thần vẫn ngoảnh mặt làm ngơ.

Trợ lý thiếu kiên nhẫn: “La Thiếu! Tốt xấu gì ta cũng là tâm phúc của ngài. Hắn nói vậy rõ ràng là muốn giết gà dọa khỉ! Ngài đừng đầu hàng dễ dàng thế chứ.“

Cuối cùng La Thiếu Thần cũng mở miệng: “Dù ngươi là gà, ta cũng không phải khỉ.“

“… Đấy không phải trọng điểm.“ Trợ lý đang muốn nói tiếp thì La Thiếu Thần ngẩng đầu nhìn hắn, “Báo cho Kiều Dĩ Hàng chưa¿‘

Trợ lý cứng đờ tại chỗ.

“Nếu bọn họ đến muộn thì tên ngươi sẽ có mặt trong hai cuốn sổ đen đó.“ La Thiếu Thần thân thủ nhấc điện thoại.

Trợ lý vọt tới trước bàn, ủy khuất nhìn hắn: “Nhưng về phần Trương Tri…“

“Ta giải quyết.“ La Thiếu Thần vừa dứt lời, trợ lý đã vọt đi.

La Thiếu Thần gọi cho Trương Tri, đối phương chưa kịp mở miệng hắn đã nói thẳng: “NCC giao toàn quyền quyết định album cho chúng ta. Ba phút sau đến phòng họp để quyết định phương án ra chuyên tập. Kiều Dĩ Hàng cùng các nghệ nhân khác cũng sẽ tới.“

Nói xong, dập máy.

Muốn trong ba phút đưa Kiều Dĩ Hàng cùng các nghệ nhân khác đến phòng họp hiển nhiên là bất khả thi. Chưa nói đến hắn chỉ có số của trợ lý mà dù có liên lạc được với trợ lý cũng chưa chắc nghệ sĩ cũng ở đó.

Tiểu Chu và Kiều Dĩ Hàng là một ví dụ.

Hắn vất vả mới liên lạc được với Tiểu Chu trong WC thì nhận được tin Kiều Dĩ Hàng đến chỗ Trương Tri chưa về.

Dập máy, trợ lý không nhịn được đem mấy tin nhặt nhạnh sáng nay nối lại.

Trương Tri ở trong phòng làm việc tố ái.

Có vẻ như chân hắn nhuyễn.

Kiều Dĩ Hàng đến phòng làm việc của Trương Tri còn chưa trở về.

…

Những tin này còn có thể có nghĩa khác sao?

Trợ lý đờ người ở hành lang cho đến khi máy bán nước tự động gần đấy nhả ra một lon Cô-ca.

Kiều Dĩ Hàng nhặt lấy, quay đầu thì thấy trợ lý vốn hay bám đuôi La Thiếu Thần đang nhìn mình chằm chằm, ánh mắt còn rất kỳ quái: “Ngài khỏe chứ¿‘

“Câu này nên để ta hỏi mới đúng.“ Trợ lý thực ra muốn hỏi “Ngươi tự nguyện hay bị ép¿‘

Tác phong của EF chính là chặt chẽ, nghiêm túc. Nếu có tin cấp trên làm chuyện mờ ám với nghệ nhân thì lãnh đạo kia chết chắc.

— dù kẻ kia có là người thừa kế tập đoàn đi nữa cũng sẽ có người tạo phản.

"Nếu có gì ủy khuất nhất định phải nói ra. Chắc chắn sẽ có người thay ngươi làm chủ." Câu cuối hắn cũng không chắc chắn. La Thiếu Thần chẳng có vẻ định đối phó với Trương Tri, cũng chưa chắc đã để mặc, thực sự rất khó dò.

Kiều Dĩ Hàng tưởng hắn nói đến lần Trương Tri viết ca từ bậy bạ mới cảm kích cười cười: "Cảm ơn. Ta sẽ có chừng mực, dù sao ta cũng mong album thành công."

Những lời này rót vào tai trợ lý, não tự động sản xuất ra một hình ảnh —

Trương Tri ngồi trên sô pha, hai tay nhanh chóng cởi thắt lưng.

Kiều Dĩ Hàng đứng trước mặt hắn, hốt hoảng kêu lên: "Ngươi muốn làm gì¿'

"Đừng giả bộ! Ngươi đến phòng làm việc của ta chắc hẳn biết phải làm gì." Hắn nói rồi kéo khóa quần xuống —

Hắn cư nhiên lại không mặc quần trong.

Kiều Dĩ Hàng sợ đến run người: "Không! Ngươi không thể làm thế¡'

"Album." Trương Tri ngạo mạn nói, "Chống lại ta có hậu quả gì ngươi biết rồi đấy."

Kiều Dĩ Hàng khóc như mưa: "Ngươi buông tha ta đi. Cầu ngươi đó."

"Buông tha ngươi? Ha ha ha…" Trương Tri cười lớn, từng bước tiến về phía hắn, "Bị bản thiếu gia nhìn trúng thì chỉ có một con đường thôi. Tốt nhất là ngươi ngoan ngoãn đi! Dù có chạy đến chân trời góc bể cũng đừng mong thoát khỏi tay ta."

Kiều Dĩ Hàng lui đến góc tường, không còn đường trốn, thấy Trương Tri lao tới chỉ có thể hét to: "Đừng—-"

….

Trợ lý toát ra một thận mồ hôi lạnh.

Kiều Dĩ Hàng nhìn hắn nghi hoặc: "Ngài không sao chứ?"

Trợ lý thở phào, lau mồ hôi, cười gượng: "Không việc gì."

"Vậy ngài cứ tự nhiên." Kiều Dĩ Hàng xoay người, trong lòng buồn bực: "Trước đây đã gặp qua rồi mà sao giờ mới phát hiện hành vi của hắn cổ quái đến mức này nhỉ?"

Đi tới chỗ rẽ, hắn mở lon Cô-ca mới uống một ngụm thì từ đằng sau chợt vọng tới tiếng kêu thê lương của trợ lý: "Đại Kiều¡'

"…" Kiều Dĩ Hàng nâng tay sát nước sặc ra từ mũi.

Trợ lý vội chạy đến, nắm tay hắn kéo đi.

Kiều Dĩ Hàng định giãy ra lại nghe trợ lý kêu: "Mau lên, nếu không chắc bát cơm của ta khó giữ mất."

Một phần vì hiếu kỳ, một phần vì trợ lý giữ rất chắc nên Kiều Dĩ Hàng đành để mặc hắn kéo tới phòng họp.

La Thiếu Thần nhìn đồng hồ: "Muộn hai mươi phút."

Bởi có nhiều người đang ở nên trợ lý dùng ánh mắt cầu xin.

La Thiếu Thần: "Tiền lương tháng này… trừ hai mươi đồng."

Trợ lý: "…" Nếu đây gọi là nghiêm phạt thì dù có bị khấu nhiều hơn cũng không thành vấn đề.

Kiều Dĩ Hàng ngồi xuống cạnh Trầm Thận Nguyên, nhỏ giọng hỏi: "Chuyện gì thế?"

"Bàn về album." Trầm Thận Nguyên cũng thấp giọng trả lời.

Hai người nói thầm nên đầu không khỏi dựa sát vào nhau.

Trương Tri đột nhiên mở miệng: "Họp còn có thể nói thầm sao¿'

Kiều Dĩ Hàng mờ mịt nhìn hắn. Cứ tưởng bữa KFC buổi sáng đã xóa sạch hận thù hóa ra là bản thân đã quá ngây thơ rồi. Trương Tri rõ ràng còn mang thù, chỉ đang chờ cơ hội thôi.

La Thiếu Thần: "Để không quấy rầy người khác, lúc cần nói thầm hãy dùng giấy."

Trương Tri nheo mắt nhìn hắn.

La Thiếu Thần làm như không thấy: "Tên album sẽ trùng với tên phim. NCC hy vọng sẽ bán được 50.000 bản. Ghi âm tổng cộng sáu bài hát, bốn bài nhạc nền của phim. Mấy bài các ngươi chọn ta đã xem qua, chỉ cần phù hợp với chủ đề còn lại không quan trọng."

Lam Vũ Tình không biết về lĩnh vực âm nhạc lắm nên viết giấy đưa cho Kiều Dĩ Hàng.

"50.000 bản là ít hay nhiều¿'

Kiều Dĩ Hàng trả lời ngay bên dưới: "Không ít không nhiều."

Hắn mới đưa giấy qua đã thấy Trương Tri lạnh lùng nhìn mình.

Nghĩ đến lời bài hát của mình còn nằm trong tay đối phương, Kiều Dĩ Hàng mỉm cười đầy thiện ý.

Cùng một nụ cười nhưng tâm tình bất đồng sẽ tạo ra hiệu quả khác nhau.

Điệu cười này rơi vào mắt Trương Tri lại thành ra đắc ý dào dạt khoe khoang —

Thấy chưa, ta nam nữ thông ăn.

"Hừ¡' Trương Tri hừ lạnh.

65. Chương 65: Quyết Định Album (trung)

La Thiếu Thần hỏi: "Còn vấn đề gì không¿' Tuy hắn hỏi mọi người nhưng mắt lại nhìn Trương Tri.

Trương Tri: "Công ty hẳn phải chú ý hiệu suất, album không thể làm bừa bãi được."

Trợ lý liếc hắn, hiển nhiên không ưa kiểu người ngoại đạo mà cứ cố ra vẻ như Trương Tri.

La Thiếu Thần gật đầu: "Kinh nghiệm của Trương phó tổng giám rất đáng tham khảo."

Sắc mặt Trương Tri sầm xuống.

Chỉ cần IQ mức trung, biết lai lịch của hắn đều hiểu những lời này là châm chọc.

Kiều Dĩ Hàng cùng các nghệ sĩ khác ngậm miệng nhìn lãnh đạo EF tranh đấu. Hợp đồng của bọn họ chỉ là ra đĩa, quyền trong công ty thuộc về ai cũng chẳng ảnh hưởng mấy.

Buổi họp kết thúc, Trương Tri đứng lên, đến chỗ Kiều Dĩ Hàng: "Đến phòng làm việc của ta."

Dù sao cũng là người chế tác của mình, tuy rằng hắn không ôm hy vọng quá lớn.

Cùng đi vào phòng làm việc, Trương Tri bước đến bàn, rút ra một đĩa CD cùng lời bài hát đã viết xong vứt lên mặt bàn: "Đây là bản DEMO ta chọn cùng lời cho hai ca khúc ngươi chọn."

Kiều Dĩ Hàng lo lắng đến phần song ca với Lam Vũ Tình: "Có cần nói qua với La Thiếu không¿' Dù sao cũng mới mười chín, đối nhân xử thế còn chưa lão luyện. Tính cách như vậy cho dù có Trương Phục Huân làm chỗ dựa cũng có hại.

"Ngươi là đang quan tâm hay đang giáo huấn ta¿' Trương Tri khoanh tay nhìn hắn.

Kiều Dĩ Hàng: “Có từ nào nghĩa trung gian không¿‘

“Nhiều chuyện.“ Trương Tri giật ghế ra ngồi xuống.

Kiều Dĩ Hàng tưởng hắn muốn làm việc, chuẩn bị cáo từ thì thấy đối phương thuận miệng hỏi: “Chuyện ngươi với Lam Vũ Tình là thật hay giả thế¿‘

“Làm bạn là thật, chuyện yêu đương do báo chí bịa ra.“ Kiều Dĩ Hàng tuy không biết mục đích của câu hỏi nhưng vẫn phối hợp trả lời.

Trương Tri ngả người ra sau đánh giá hắn.

Kiều Dĩ Hàng bị nhìn cảm thấy không tự nhiên.

Lúc chơi game, có phải đối phương cũng nhìn Tiểu Thuyền thế này không?

Nhìn hồi lâu, Trương Tri đột nhiên thốt ra: “Sao ngươi còn chưa đi¿‘

“…“ Kiều Dĩ Hàng tức giận đáp, “Vì ta còn chưa được Trương đại thiếu gia cho phép.“

Trương Tri phất tay: “Lui xuống đi.“

“Biến¡‘

Ra khỏi cửa, Kiều Dĩ Hàng mới phát hiện mình vừa cùng Trương Tri đùa giỡn như bạn lâu năm vậy.

“Sự việc còn muốn lệch đường tới khi nào chứ¿‘ Hắn nhìn CD cùng lời bài hát trong tay, đi về phía thang máy.

Trương Tri gác chân lên bàn, hai tay ôm gáy, im lặng nhìn trần. Nỗi buồn bực vì mấy lời châm chọc lúc nãy của La Thiếu Thần như bị quét sạch, trong đầu tua đi tua lại đoạn đối thoại với Kiều Dĩ Hàng.

Điện thoại bỗng đổ chuông.

Hắn dùng gót chân nhấn vào nút nghe.

Điện thoại thông.

“Phó tổng giám, Trương chủ tịch gọi đến.“ Giọng thư ký có chút sợ hãi.

Tâm tình đang tốt nhất thời bị mây đen dày đặc che khuất: “Nối đến.“

Có lẽ do quá khẩn trương, điện thoại không ngừng truyền đến tiếng ấn phim, một lúc sau mới nối máy với Trương Phục Huân.

“Nghe La Thiếu nói ngươi ở EF làm việc không tệ.“ Ngữ khí của Trương Phục Huân hết sức nghiêm túc.

Trương Tri thờ ơ đáp: “Nghe mấy tạp chí nói ngươi có một tình nhân ở Mỹ.“

“Làm càn¡‘

Mới nói hai câu, mùi thuốc súng đã lan tràn đến cả hai đầu.

Trương Phục Huân thay đổi trọng tâm câu chuyện: “Tháng sau anh ngươi kết hôn, nhớ kỹ chưa¿‘

“Rồi.“ Lòng đố kỵ với Trương Thức Khiêm chưa bao giờ mờ nhạt bớt theo thời gian nhưng hắn địch xác cũng có lúc cảm động trước lòng tốt của Trương Thức Khiêm. Đối người anh này, cảm tình của hắn rất phức tạp.

“Có bạn gái chưa¿‘ Trương Phục Huân trắng trợn thăm dò.

Trương Tri thấy phản cảm: “Không có.“

“Ừm.“ Trương Phục Huân hài lòng, “Gần đây con gái vài người bạn của ta về nước, cũng xấp xỉ tuổi ngươi. Đến tiệc cưới, ngươi có thể làm quen.“ Hắn hiểu rõ tính tình Trương Tri. Nếu không nói trước khẳng định lúc đó hỏng việc.

Trương Tri cười nhạt.

Hắn mới mười chín tuổi mà đã khẩn cấp treo biển tiêu thụ rồi sao?

"Ta không có bạn gái đâu có nghĩa không có bạn trai." Hắn ra đòn hiểm.

Trương Phục Huân thiếu chút nữa nghẹn thở, mất một lúc mới lên tiếng: "Từ nhỏ ta tìm thầy dạy ngươi tiếng Trung cùng lịch sử, văn hóa Trung Hoa chính là để ngươi trở thành người Trung Quốc đích thực! Đừng có dính mấy thứ tệ nạn của nước Mỹ¡'

"Ta chỉ là có bạn trai cũng đâu phải hít thuốc phiện mà ngươi khẩn trương¿'

Trương Phục Huân im lặng hồi lâu nhưng Trương Tri cảm giác được sự phẫn nộ từ đầu kia truyền tới.

"Cộc cộc¡'

Tiếng gõ cửa vang lên từ đầu bên kia.

Trương Phục Huân trầm giọng: "Giờ ta có việc, cuối tuần chờ ngươi về nhà nói tiếp."

"Ba¡' Điện thoại lạnh lùng dập xuống.

Trương Tri buông chân, nhấn nút tắt rồi trầm tư hồi lâu mới bấm số một người.

Đối phương rất nhanh nhấc máy, tươi cười: "Ngươi đi làm rồi cơ mà. Nhàn lắm sao còn gọi điện trong giờ thế này¿'

"Đúng thế." Trương Tri trả lời rất ngắn gọn.

"Có chuyện gì¿' Đối phương đương nhiên hiểu rõ tác phong không có chuyện thì đừng hòng gọi của hắn.

"Ngươi muốn quà gì cho đám cưới¿' Trương Tri đi thẳng vào vấn đề.

Đối phương trầm mặc một lúc lập tức cười lớn hơn: "Ha! Tờ chờ mấy lời này đến mức đầu sắp bạc rồi nè. Tiền của ta đổ hết vào triển lãm mất rồi. Tuy ba chi tiền cho đám cưới nhưng không bao tuần trăng mật lữ hành. Thế nên giờ ta cần nhất chính là vốn lưu động."

"Bao nhiêu¿' Trương Tri rất hào sảng.

"Một trăm vạn." Trương Thức Khiêm cũng rất thoải mái.

"Ngươi đi vay nặng lãi là được. Chờ chủ nợ tìm tới hắn sẽ trả hộ ngươi."

Trương Thúc Khiêm cười to: "Chủ ý này không tồi, đến đường cùng ta sẽ dùng."

Trọng tâm câu chuyện kéo dài được một lúc, giờ đã không còn gì để nói nhưng khó có dịp Trương Tri chủ động gọi nên hiển nhiên Trương Thức Khiêm chưa muốn dập máy: "Đã quen với công ty chưa¿'

"Rồi."

"Quan hệ với đồng nghiệp tốt chứ¿'

"Sẽ không bị khó xử như hắn."

"Ha ha, là vậy sao." Trương Thức Khiêm lập tức nghĩ ra chuyện tiếp theo, hỏi luôn, "Có bạn gái chưa?"

Có bóng ma của Trương Phục Huân, Trương Tri rất phản cảm vấn đề này: "Ngươi muốn giới thiệu cho ta?"

"Lấy điều kiện của ngươi sao ta có thể giới thiệu được. Ta chỉ muốn hỏi ngươi có biết quy củ của Trương gia không?"

"Cái gì?"

"Trương gia có luật bất thành văn, chọn tình yêu hay sự nghiệp. Nếu chọn tình yêu thì nhất định phải kế thừa gia nghiệp, chọn sự nghiệp thì phải kết hôn với đối tượng gia đình chỉ định. Đương nhiên, chọn cả hai rất tốt." Trương Thức Khiêm nói nghe có vẻ dễ dàng nhưng vẫn không giấu nổi nỗi lòng.

"Vợ chưa cưới của ngươi là do hắn chọn?"

"Đúng. Điều kiện rất tốt."

Trương Tri thấy căng thẳng: "Nếu cả hai đều không chọn thì sao?"

"Vậy phải học tập nhị thúc. Trước len lén chuẩn bị vốn, sau đó triệt để thoát ly gia tộc." Trương Thức Khiêm dừng một chút, "Nhưng quan hệ của chú với ba vẫn rất tốt. Ba tuy nói nhị thúc không phải người Trương gia nhưng vẫn ngầm giúp đỡ không ít."

Trương Tri tin tưởng, loại quan hệ này không thể có giữa hắn và Trương Phục Huân. Có thể việc Trương Phục Mãn ly khai khiến Trương Phục Huân hài lòng, dù sao chia gia sản làm hai phần thì sẽ ít hơn nhiều.

"Ngươi có thể nghĩ từ bây giờ."

Trương Tri thản nhiên: "Hắn vừa gọi điện nói chuẩn bị giới thiệu vài thiên kim tiểu thư cho ta."

Trương Thức Khiêm ngẩn người.

Thấy ba cho Trương Tri vào EF làm còn tưởng chuẩn bị để hắn kế thừa gia nghiệp nhưng sao còn giới thiệu người cho hắn… Trương Thức Khiêm chợt ngộ ra. Trương Tri là con riêng, thân phận này về sau sẽ đem lại nhiều bất lợi trên thương trường thế nên Trương Phục Huân muốn tìm một nhạc phụ làm chỗ dựa cho hắn.

"Chẳng bằng thế này." Trương Thức Khiêm biết hắn không muốn, "Ngươi làm phù rể cho ta, như thế ba cũng vô phép làm gì trong tiệc cưới."

"Không cần." Trương Tri lập tức cự tuyệt, "Ta có biện pháp."

Tuy thất lạc trong lòng nhưng Trương Thức Khiêm vẫn tươi cười như cũ: "Được, vậy đến lúc đó có gì thì ứng biến vậy."

Hai người nói tào lao thêm vài câu rồi dập máy.

Cuộc trò chuyện tuy ngắn nhưng rõ ràng đã thu hẹp khoảng cách không ít.

Trương Thức Khiêm cảm thấy mỹ mãn, gọi điện cho bạn: "Xem ra phù rể không phải ngươi không được."

Bên kia, Trương Tri nghĩ kế xem làm thế nào để Trương Phục Huân mất mặt tại tiệc cưới.

Nếu hắn muốn giới thiệu tiểu thư thì mình phải tìm bạn nam tới!

Nghĩ đến đây hắn rút di động ra, tìm số, nhấn nút gọi. Ngay khi đối phương nhấc máy, hắn liền nói: "Ta quyết định cho ngươi vinh hạnh được mời ta đi uống cà phê!"

…

Kiều Dĩ Hàng nhìn khuôn mặt giao cảnh cùng động tác vẫy vẫy quen thuộc, chán nản sờ trán.

66. Chương 66: Quyết Định Album (hạ)

Giao cảnh chưa tới trước mặt, Kiều Dĩ Hàng đã tự động tấp xe vào lề đường, chuẩn bị tốt giấy phép lái xe và giấy tờ sở hữu đưa ra.

Giao cảnh không liếc qua, lập tức ghi giấy phạt.

Kiều Dĩ Hàng : "Lẽ nào anh nhớ kỹ¿‘

Giao cảnh gật đầu: "Dù sao cũng hay cần tới.“

Kiều Dĩ Hàng cười làm lành: "Nếu là người quen liệu có thể chỉ phạt tiền, không trừ điểm¿‘ Hắn sợ nếu còn trừ nữa thì chắc phải mua cái xe đạp mà đi mất.

"Không thể.“ Giao cảnh đáp, "Chờ trừ hết điểm thì cả tôi và cậu đều được giải thoát.“

"Hình như vì các anh có chỉ tiêu đúng không¿‘ Hắn nhớ có lần xem tin thấy nói ở vài nơi, giao cảnh mỗi tháng đều phải đạt chỉ tiêu, nếu không sẽ trừ tiền thưởng, viết kiểm điểm gì đó.

“Dù có chỉ tiêu cũng đâu cần lo, ngồi chồm hỗm trước cổng Y Mã là được.“ Hắn đưa giấy phạt cho Kiều Dĩ Hàng.

Kiều Dĩ Hàng thở dài nhận lấy: “Nói thật, bực nhất chính là,vì sao giấy phạt của tôi đều từ anh mà ra.“

Giao cảnh đáp: “… Vì đây là địa bàn quản lý của tôi.“

“Ta muốn dọn nhà.“ Kiều Dĩ Hàng đấm vô lăng, làm còi xe kêu.

“Trong thành phố cấm bấm còi.“ Giao cảnh loạt xoạt đưa tờ nữa cho hắn, “Hai cái cùng lúc, rất tiện.”

“…” Kiều Dĩ Hàng rất muốn… phát tiết thêm nhưng hậu quả sẽ là… thêm một tiếng còi xe nữa.

Trước khi đi, giao cảnh còn chăm chú nhắc nhở: “Tuân thủ luật giao thông là nghĩa vụ và trách nhiệm của từng công dân. Mong lần sau thấy cậu không phải ở chỗ này.”

Kiều Dĩ Hàng xoa trán: “Kể từ khi tốt nghiệp phổ thông, rất ít nghe những lời xúc động thế rồi.”

Hắn tìm một con đường rộng vắng xe mà đỗ lại, gọi cho Trương Tri.

——-

Trương Tri rất tức giận việc đối phương chưa trả lời đã dập máy.

Trong game lúc mời uống cà phê thì rất vui vẻ thế mà đến lúc được mời lại giả ngu tắt máy!

Vậy nên lúc Kiều Dĩ Hàng gọi lại, Trương Tri cố ý để điện thoại kêu hồi lâu, đến khi hắn định nhấc thì —-

Chuông ngừng.

“…”

Trương Tri đông cứng giữa không trung, đang do dự có nên gọi lại không thì chuông vang lên lần thứ hai.

Lần này hắn không nghĩ ngợi gì, tiếp điện thoại.

“Vừa lái xe vừa nghe điện thoại, bị phạt.”

Câi đầu tiên của Kiều Dĩ Hàng chặn đứng mọi lời nói oán hận của Trương Tri.

“Ai bảo ngươi lái xe.” Hắn nói thầm.

Kiều Dĩ Hàng đen mặt: “Không có cách nào khác, thành phố cấm lái máy kéo.”

“… Lúc nào mời ta đi uống?” Trương Tri vẫn còn nhớ chuyện này.

“Ngày mai được không?” Hắn vừa vất vả đi qua khu vực quản lý của cái giao cảnh kia, giờ không nghĩ trở lại.

Trương Tri dù hơi thất vọng nhưng vẫn bình thản nói: “Nhớ đem nhiều tiền.”

“Ta thích dùng thẻ tín dụng.”

“Ta sợ ngươi hết tiền thôi.”

“… Ngươi xác định là đi uống cà phê chứ không phải đến mua quán?”

“Uống xong cà phê ta còn muốn ăn cái khác.”

“… Đi khách sạn sao?”

“…”

Hai người tào lao câu có câu không, bất tri bất giác nói đến tối.

Kiều Dĩ Hàng chuyển điện thoại sang tay kia, thuận tiện xoa xoa cái tai đang bị nóng quá mức: “Nói chuyện với ngươi rất vui nhưng…” Ngồi lâu ở trong xe chẳng thoải mái chút nào, nhất là còn cột dây an toàn.

Trương Tri không chờ hắn nói hết: “Tối vào game.”

“Ta là Kiều Dĩ Hàng.”

“Làm sao?”

“Những lời này ngươi hẳn phải nói với Tiểu Thuyền mới phải.” Là một người trưởng thành, Kiều Dĩ Hàng nghĩ hắn phải để Trương Tri biết đem một người chia làm hai phần khác nhau rất ấu trĩ.

Nhưng hiển nhiên ý định đó không đến được chỗ Trương Tri.

“Ta muốn ngươi chuyển lời cho nàng.”

“…”

“Tít tít tít…”

Điện thoại truyền đến tiếng dập máy.

Tốc độ tắt máy của hai người tương đương nhau.

Kiều Dĩ Hàng ở một mình nên ăn uống rất đơn giản, nấu mì, cơm rang trứng hoặc gọi đồ ăn. Nói chung là tiện gì thì làm nấy nhưng nếu đến giờ cơm mà vẫn chưa về thì tiện ăn khuya luôn.

Mua một phần cơm về đến nhà thì đã bảy giờ.

Hắn vọt đi tắm, thay quần áo ngủ rồi mở máy, định bụng vừa ăn cơm vừa chơi game thì nhận được điện thoại từ Cao Cần —

Nội dung rất ngắn gọn —

Giảm béo giảm béo giảm béo!

Mua mười cân thịt thì dễ chứ xẻo bớt trên người mười cân thì rất khó, nếu không sao có nhiều người lo lắng vấn đề thể trọng đến vậy chứ. Thẳng thắn mà nói, cân nặng của Kiều Dĩ Hàng rất tiêu chuẩn, không gầy không mập nhưng loại thể trọng này mới khó giảm cân, ngoài vận động thích hợp còn phải khống chế thực đơn.

Tỷ như, cái bánh pizza trước mặt.

Kiều Dĩ Hàng cầm dĩa, do dự, nhìn điện thoại rồi lại liếc pizza.

Chuyện tàn nhẫn nhất trên thế giới này không phải bị khống chế mà là phải tự tiết chế. Loại chuyện này có bao nhiêu tàn nhẫn chứ, như để một miếng thịt thơm ngào ngạt trước mặt một con chó bị bỏ đói hai ngày nhưng lại không cho ăn ấy.

Quyết định cuối cùng, để ăn mừng ngày mai bắt đầu giảm béo, hắn phải tiêu diệt cái pizza trước mặt!

Vào game.

[tư trò chuyện]

Thủy Tiên hòa thượng: ta ly hôn rồi.

Tiểu Thuyền: … Lúc nào kết hôn vậy?

Thủy Tiên hòa thượng: (o) Ngươi muốn nói đến lần nào?

Tiểu Thuyền: chia thì liền chia thôi. Kiên định cùng Suất suất suất cả đời đi.

Thủy Tiên hòa thượng: nhưng Cự Linh Thần sắp kết hôn.

Tiểu Thuyền: (o) hả? Lẽ nào Đại Hồ đồng ý?

Thủy Tiên hòa thượng: không phải Đại Hồ. Là vợ cũ của ta. /(o)/

~~Tiểu Thuyền: …

Kiều Dĩ Hàng muốn nói vài câu bất bình nhưng hắn không hiểu lắm về Cự Linh Thần, nếu nói ra thì có vẻ như đang ly gián nên chỉ buông vài câu an ủi.

Thủy Tiên hòa thượng: nếu ngươi đồng tình với ta hãy khuyên Đại Hồ gả cho ta đi.

Thủy Tiên hòa thượng: như vậy mới an ủi tâm hồn bị thương của ta.

Tiểu Thuyền: o( )o ngươi biết rõ hắn là nam mà?

Thủy Tiên hòa thượng: chỉ cần hắn không vứt bỏ ta, ta cũng không ghét hắn.

Tiểu Thuyền: …

[tư trò chuyện]

Chiến Hồn Vô Cực: chút nữa đi dự hôn lễ của Cự Linh Thần.

Tiểu Thuyền: nghe nói tân nương quen biết Thủy Tiên hòa thượng?

Hắn nói rất ngắn gọn.

Chiến Hồn Vô Cực: là chị họ của Cự Linh Thần, không thân thuộc lắm.

Tiểu Thuyền: (o) trong phạm vi ba đời hay ngoài?

Chiến Hồn Vô Cực: -_-||| chưa điều tra qua.

Tiểu Thuyền: …

Tiểu Thuyền: hòa thượng vừa nói hắn rất đau lòng.

Chiến Hồn Vô Cực: ngươi kêu hắn chút nữa tới Đài Luận Võ.

Tiểu Thuyền: (o) vào lúc này sao?

Chiến Hồn Vô Cực: nếu không phải hắn cưới xong rồi bỏ mặc nàng không làm nhiệm vụ phu thê thì cũng chẳng đến mức ly hôn.

Tiểu Thuyền: hả?

Trong suy nghĩ của Kiều Dĩ Hàng, Thủy Tiên hòa thượng hẳn là kiểu cưới vợ xong sẽ coi vợ như bảo bối mà cung phụng, tuyệt đối tuân theo tam tòng tứ đức, nhất định thấy sắc quên bạn không ai bì kịp mới phải chứ. Sao lại có thể bỏ mặc?

Chiến Hồn Vô Cực: bọn họ còn mờ mịt, ngươi cũng đừng nghĩ nhiều.

Tiểu Thuyền: …Ừm.

Hôn lễ của Cự Linh Thân diễn ra lúc tám giờ tối.

Dù lúc Tiểu Thuyền kết hôn với Chiến Hồn Vô Cực đã xem qua một lần nhưng khi đó là đương sự, giờ là người đứng xem. Cảm giác của hắn là: quá buồn chán.

Chắc do tâm tình không yên nên mới thấy thời gian trôi nhanh, một thoáng sau ván đã đóng thuyền.

[tư trò chuyện]

Chiến Hồn Vô Cực: đi thôi.

Tiểu Thuyền: bọn họ còn chưa động phòng.

Chiến Hồn Vô Cực: hỏi rồi, trong vòng ba đời. Cự Linh Thần sẽ đi làm nhiệm vụ phu thế chứ không động phòng.

Tiểu Thuyền: o( )o

Chiến Hồn Vô Cực: sắp có hoạt động đánh đèn lồng nhặt hồng bao, muộn sẽ không còn đâu.

Tiểu Thuyền: triệu hoán tọa kỵ!

Hồng bao thì ai chả thích, chẳng phân biệt trong hay ngoài game.

Tới trạm dừng thì đã thấy đủ loại trang bị chợt ẩn chợt hiện trước mắt.

[tư trò chuyện]

Chiến Hồn Vô Cực: đánh đèn lồng xong sẽ có hồng bao rơi ra, nhớ nhặt nhanh, cẩn thận đấy.

Tiểu Thuyền: được.

Tiểu Thuyền: ngươi tự đánh tự nhặt, ta canh chừng.

Chiến Hồn Vô Cực: -_-|||

Nói vậy chứ đến lúc vào trận, Kiều Dĩ Hàng chắc chắn ra tay.

Hồng bao xuất hiện trong chớp mắt rồi lại biến mất, còn khó bắt hơn quả nhân sâm trong Tây Du Ký.

Kiều Dĩ Hàng đạt tới cảnh giới nhãn-thủ-tâm hợp nhất cũng chỉ cướp được ba.

Trương Tri cướp được bao nhiêu hắn không biết, dù sao tốc độ biến mất của hồng bao quanh chỗ hắn nhanh hơn các chỗ khác nhiều.

Trương Tri gửi một giao dịch đến.

Kiều Dĩ Hàng nhận xong mới phát hiện đấy là một viên Linh Tê Bách Chuyển Đan.

[tư trò chuyện]

Chiến Hồn Vô Cực: kích dùng đi.

Kiều Dĩ Hàng làm theo.

Trên đầu Tiểu Thuyền hiện lên một dòng chữ màu tím "Nương tử của Chiến Hồn Vô Cực".

Kiều Dĩ Hàng: "..."

[tư trò chuyện]

Tiểu Thuyền: o( )o làm thế nào để nó biến mất?

Chiến Hồn Vô Cực: không làm được, cưỡng chế dùng.

Tiểu Thuyền: -_-|||

Chiến Hồn Vô Cực: hạn dùng là mười ngày. Trong mười ngày này kinh nghiệm là nhiệm vụ phu thê và độ thân mật sẽ tăng gấp đôi.

Tiểu Thuyền: ta thích âm thầm tiến hành chất lượng.

Chiến Hồn Vô Cực: coi như ta cần gấp là được.

Tiểu Thuyền: ...

67. Chương 67: Đàm Giao Dịch (thượng)

Dù ở chốn đông người, danh hiệu màu tím vẫn rất nổi.

Nhất là khi vô luận đi tới đâu, Kiều Dĩ Hàng cũng thấy hai dòng chữ "Nương tử của Chiến Hồn Vô Cực" và "Phu quân của Tiểu Thuyền" ẩn hiện trước mắt.

[tư trò chuyện]

Thủy Tiên hòa thượng: đây là khiêu khích, tuyệt đối là khiêu khích!

Tiểu Thuyền: hả?

Thủy Tiên hòa thượng: ta mới thất tình ly hôn xong, ngươi cùng Chiến Hồn Vô Cực đã ngang nhiên ân ân ái ái trước mặt ta. Thực quá vô sỉ, vô sỉ!

Tiểu Thuyền: vì sao mỗi lần bức xúc ngươi đều kêu ca với ta nhỉ?

Thủy Tiên hòa thượng: -_-||| ngươi nghĩ ta có thể đi kêu với Chiến Hồn Vô Cực sao?

Tiểu Thuyền: …

Tiểu Thuyền: danh hiệu trên đầu ta có thể bỏ đi được ko?

Thủy Tiên hòa thượng: xóa? Sao lại muốn xóa?

Tiểu Thuyền: như lời ngươi nói đấy, quá phô trương.

Thủy Tiên hòa thượng: không thể. Đây là đạo cụ ở cửa hàng, dùng tiền thật mới mua được. Ta nhớ rõ khoảng bảy tám đồng gì đó. Tuy ít nhưng cũng là tiền a.

Tiểu Thuyền: (o) không phải là hồng bao rơi ra từ đèn lồng sao?

Thủy Tiên hòa thượng: nếu thực rớt ra từ đèn lồng ta đã sớm chạy đi cướp, còn ở đây lảm nhảm với ngươi làm gì.

Tiểu Thuyền: …

Thủy Tiên hòa thượng: muốn bỏ đi cũng vẫn có cách.

Thủy Tiên hòa thượng: nhưng có chết ta cũng không nói cho ngươi đâu.

Thủy Tiên hòa thượng: /(o)/~~ sẽ dẫn đến tại nạn chết người đó.

Tiểu Thuyền: ly hôn.

Thủy Tiên hòa thượng: -_-||| không phải ta nói nhé!

Tiểu Thuyền: nếu ta thực muốn ly hôn sẽ tìm ngươi làm kẻ chết thay.

Thủy Tiên hòa thượng: ách, nếu muốn bỏ trốn cùng ta…

Thủy Tiên hòa thượng: cho ta ba ngày suy nghĩ.

Tiểu Thuyền: không, ta sẽ nói ngươi thầm mến Chiến Hồn, đeo bám cầu ta ly hôn để ngươi có cơ hội.

Thủy Tiên hòa thượng: …

Thủy Tiên hòa thượng: chết người đó. /(o)/

~~Kiều Dĩ Hàng nhìn danh hiệu tử sắc trên màn hình, càng ngày càng không vừa mắt, cảm thấy bản thân thực sự thiếu Trương Tri nhiều rồi. Nhưng trên thực tế, chút tiền ấy ở hiện thực chỉ là… rất nhỏ nhặt a!

Dù sao cũng đã lộ, hoang phí chút cũng dễ giải thích.

Hắn quyết đoán, rút thẻ tín dụng ra.

Nạp tiền rất nhanh, chỉ chốc lát trong tài khoản đã có một nghìn. Hắn vào thương điếm, lướt nhanh qua những thứ đạo cụ sặc sỡ.

[tư trò chuyện]

Chiến Hồn Vô Cực: làm nhiệm vụ phu thê hay phụ bản?

Tiểu Thuyền: đi theo ta.

Tiểu Thuyền dẫn đường, tới Linh Hồ.

Quái ở Linh Hồ cấp rất thấp, trừ tân thủ ra hiếm người tới nơi này.

Số hiếm có này chính là tình nhân.

Cảnh ở đây rất đẹp. Hồ nước trong suốt, trăm hoa đua nở, nhất là ban đêm còn có đom đóm lập lòe, mỹ lệ không sao tả xiết.

Kiều Dĩ Hàng chỉ huy Tiểu Thuyền đi tới bãi cỏ lớn ven hồ rồi bắt đầu phóng pháo hoa.

Đủ loại pháo hoa, trái tim, ngũ sắc…

Trương Tri lúc đầu hơi sửng sốt nhưng khóe miệng lập tức giương lên, nở nụ cười.

Hai người cứ như vậy im lặng sóng vai ngồi xem pháo hoa.

Trương Tri chẳng hỏi tại sao mà Kiều Dĩ Hàng cũng im lặng.

Có một số chuyện có giải thích cũng không rõ ràng chi bằng đừng giải thích.

Cản tượng thực sự quá tuyệt vời nên ra khỏi game rồi mà trước mắt Kiều Dĩ Hàng vẫn còn hiện lên bức tranh rực rỡ vừa rồi.

Hắn quay về phòng ngủ, đang định tắt đèn chợt nghe tiếng chuông di động vang lên.

Tiếng chuông không thể bình thường này chính là từ chiếc điện thoại chuyên dụng cho Trương Tri.

Hắn nhấc máy, chợt nghe tiếng Trương Tri thản nhiên vang lên từ đầu kia: “Ngươi có quên mất gì không?”

Kiều Dĩ Hàng ngẩn ra, nói đùa: “Quên quét dọn sau khi phóng sao?”

Đầu kia trầm mặc.

Kiều Dĩ Hàng không hiểu. Hắn quên mất cái gì?

Hắn tua lại mọi chuyện trong lúc chơi game — rút cuộc là quên cái gì?

“Ngủ ngon.” Trương Tri lúc nói hai chữ này âm có chút trầm.

Kiều Dĩ Hàng vô thức trả lời: “Ngủ ngon.”

Sau đó điện thoại treo.

Kiều Dĩ Hàng ngơ ngác đặt điện thoại vào chỗ cũ: “Hắn vừa nói ngủ ngon sao?”

…

Hắn nhớ tới cái cớ trước đây mình lấy khi gọi cho Trương Tri trong một phúc xúc động. Nói vậy tâm tình của Trương Tri lúc này cũng như hắn, muốn chết. Thế nên mới cố tình gọi cho hắn để khiến hắn cũng sao?

Vừa nghĩ thế, hắn thấy bình thường lại, xoay người điều chỉnh tư thế, tiến vào mộng đẹp.

***

Vì ca khúc còn phải biên tập nên Kiều Dĩ Hàng tạm thời không phải đến công ty đĩa mà cố gắng đóng xong quảng cáo còn dang dở.

Quảng cáo lấy cảnh tại công viên.

Chẳng hiểu là ai tiết lộ tin mà gần trưa có rất nhiều fan tới, hò reo ở quanh chỗ quay.

Để giảm béo, sáng sớm Kiều Dĩ Hàng chỉ ăn trứng luộc cùng cháo yến mạch. Giờ đang đói mờ mắt còn phải nghe những tiếng hò hét này khiến hắn muốn ngất xỉu.

Đạo diễn thấy sắc mặt hắn rất kém, vừa chỉ đạo người trang điểm cố gắng hỗ trợ vừa cho người chỉ huy fan giữ trật tự.

May là fan cũng có lý trí, rất nhanh im lặng ngồi xuống, chỉ là mắt thì không rời Kiều Dĩ Hàng một giây phút nào.

Đạo diễn tới chỗ Kiều Dĩ Hàng hỏi: “Ngươi có khỏe không?”

Kiều Dĩ Hàng nghiêng đầu phối hợp với nhân viên trang điểm, nhỏ giong đáp: “Ta muốn ăn bít tết.”

"Được thôi." Đạo diễn nói, "Dù sao buổi trưa cũng cần đổi sân, ngươi ăn nhanh rồi về sớm một chút rồi là được." Khác với vị đạo diễn hà khắc của "Cây hạnh phúc", đạo diễn trước mắt hiển nhiên là dạng thân thiết.

Nhưng loại thân thiết này khiến Kiều Dĩ Hàng càng thêm thống khổ vì nó biến việc giảm cân thành khảo nghiệm tính tự chủ.

"Không cần." Kiều Dĩ Hàng hít sâu, "Ta đem theo cơm trưa."

Đạo diễn vỗ tay: "Tốt! Quay nốt lần này ngươi có thể ăn trưa rồi!"

Những lời này hiển nhiên có tác dụng, tinh thần Kiều Dĩ Hàng sôi trào.

Cảnh tiếp theo quay rất thuận lợi.

Ánh mắt ảm đạm vì đói của Kiều Dĩ Hàng thoáng chốc lại lấp lánh hữu thần. Xoay người, mỉm cười, dừng lại phi thường đúng chỗ.

Đạo diễn hô OK rồi nói với hắn: "Ăn cơm đi."

Kiều Dĩ Hàng vọt tới trước mặt Tiểu Chu, giơ tay ra.

Tiểu Chu rút ra túi bánh bích qui sô-đa, đưa cho hắn một cái.

Kiều Dĩ Hàng trợn mắt nhìn nàng: "Không phải nói được ăn ba cái sao?"

Tiểu Chu đáp: "Còn chưa tới giờ, ăn đỡ một miếng cho bớt thèm."

"…Có tính vào ba cái trên kia không?"

Tiểu Chu gật đầu.

Kiều Dĩ Hàng: "…"

Nhân viên cầm một túi lớn đi tới: "Đại Kiều, fan đưa quà cho ngươi."

Kiều Dĩ Hàng liếc nhìn, ánh mắt không dời.

Sô-cô-la, kẹo, khoai tây… các nàng thực biết chọn quà!

Túi quà rất nhanh bị Tiểu Chu ôm lấy: "Tiêu chuẩn ăn trưa của ngươi chỉ còn hai cái bánh qui sô-đa, một bát cháo yến mạch và một quả táo thôi đó."

Kiều Dĩ Hàng nghiêm túc nhìn nàng: "Còn nói nữa, có ngày ngươi sẽ thất nghiệp đó."

"Đúng. Để phòng ngừa ngày đó, ta quyết ôm chân Cao đổng!" Tiểu Chu nhìn rất rõ tiền đồ của mình.

Kiều Dĩ Hàng: "…"

Trải qua bữa trưa với bánh qui sô-đa, cháo yến mạch và táo, Kiều Dĩ Hàng trông chờ bữa tối.

Kết thúc việc, hắn lập tức phi ngay đến chỗ để xe.

Hắn chạy trước, Tiểu Chu đuổi theo sau.

Hai tiếng sập cửa xe vang lên cùng lúc.

Kiều Dĩ Hàng nhìn Tiểu Chu vô tội ngồi ở ghế bên, thở dài: "Ngươi tan tầm rồi mà."

Tiểu Chu cũng thở dài: "Ta cũng không có cách. Cao đổng bảo ta đem hết mỳ ăn liền ở nhà ngươi đi."

"Ta còn có hẹn."

Tiểu Chu nghĩ một lúc rồi nói: "Hay ta đợi ngươi trước cửa."

"Ngươi không sợ phóng viên sao?" Kiều Dĩ Hàng nhíu mày.

"Ta không lên, chỉ cần ngươi ném mỳ xuống là được."

"…" Nhà hắn ở tầng 26.

***

Tại quán cà phê đối diện EF.

Trương Tri ngồi trên sô pha, một lúc lại nhìn đồng hồ.

Nửa tiếng sau giờ hẹn, Kiều Dĩ Hàng còn đang mắc ở chỗ tắc.

Khi Kiều Dĩ Hàng đến cửa quán, nửa giờ nữa đã qua.

Kiều Dĩ Hàng thấy Trương Tri đen mặt ngồi ở chỗ kia, chỉ sợ sự tình bất hảo, vội giải thích: "Mỗi ngã tư ta đều phải chờ ba lần. Trên đường đến đây ít nhất là gặp mười đèn giao thông."

Trương Tri lạnh lùng: "Cớ này rất hay được học sinh đi muộn dùng."

Kiều Dĩ Hàng vừa ngồi xuống vừa nói: "Biết sao được, biểu hiện lúc này của ngươi rất giống chủ nhiệm hồi tiểu học của ta."

Trương Tri mím môi.

Kiều Dĩ Hàng nhanh chóng gọi bồi bàn chọn món.

Rất nhanh, một miếng bít tết được đưa tới trước mặt Trương Tri.

Mà trước mặt Kiều Dĩ Hàng chỉ có một cốc nước lọc cùng một phần sa lát.

Sắc mặt Trương Tri càng thêm đen: "Không hứng thú ăn cơm với ta?"

"Không phải, giờ ngay cả… một con trâu ta cũng ăn hết." Kiều Dĩ Hàng nói, "Nhưng ta đang giảm cân."

"Ngươi có bụng bia sao?" Trương Tri nhíu mày, trong đầu hiện lên hình ảnh Kiều Dĩ Hàng liều mạng kéo thắt lưng thít bụng bia lại.

Kiều Dĩ Hàng nhìn bốn phía một chút, thấy không ai chú ý, đột nhiên ngửa ra sau, kéo áo lên lộ ra bụng dưới gày gò: "Bụng bia?"

Trương Tri: "Ừm, không phải bụng bia, là thích lộ thân."

"…"

Kiều Dĩ Hàng buông y phục, ngồi thẳng, nghiêm túc hỏi: "Mục đích hôm nay của ngươi là?"

"Ta muốn mời ngươi tham gia hôn lễ của Trương Thức Khiêm." Hắn thẳng thắn, Trương Tri cũng thẳng thắn.

Kiều Dĩ Hàng nghi hoặc: "Ngươi là tân lang hay tân nương?"

"… Ta là em trai của tân lang."

"Lần đầu tôi thấy có người gọi cả tên lẫn họ anh mình."

"Đây là điểm trọng yếu sao? "

"Được rồi, hỏi vào vấn đề trọng điểm vậy. Sao cậu lại muốn mời tôi dự hôn lễ của anh trai cậu? " Tuy nói là vợ chồng trong game nhưng số lần gặp trong hiện thực thì chỉ đếm trên một bàn tay. Hơn nữa, mời dự tiệc cưới chỉ cần đưa thiệp là được, cần gì phải mất công như vậy?

Trương Tri thấy hắn hồ nghi liền giải thích: "Ta muốn đang đưa ngươi đến gặp cha ta. "

"… "

Gặp cha hắn?

Cha hắn chẳng phải là chủ tịch tập đoàn Trương thị – Trương Phục Huân sao?

Kiều Dĩ Hàng nhớ tới những lời Cao Cần nói về bối cảnh phức tạp của Trương Tri, thậm chí còn liên quan tới Trương Phục Mãn không khỏi thấy đau đầu.

Trương Tri nhìn mặt đã biết hắn rất không muốn: "Ngươi yên tâm, chỉ là gặp qua thôi, để hắn biết ta cũng có bằng hữu trong nước."

Kiều Dĩ Hàng nhớ tới hắn từ nhỏ sống ở Mỹ, đột nhiên trở về chắc chắn là chưa thích ứng kịp. Như thế tính lên, tuy số lần bọn họ gặp cũng ít nhưng còn hơn người khác, có thể coi là cũng nhiều.

"Sao ngươi không tìm Suất suất suất?"

Trương Tri sửng sốt nhưng rất mau trả lời: "Hắn bận quá."

…

Thực tế hắn cũng bận mà, dù thời gian vào game khá dài.

Kiều Dĩ Hàng uống ngụm nước, suy nghĩ một lát rồi nói: "Cũng không phải không được nhưng có một điều kiện."

"Nói."

"Ta muốn nhờ ngươi phỏng đoán tâm lý của một vai diễn." Kiều Dĩ Hàng thấy Trương Tri nghi hoặc nhìn hắn, vội vã giải thích, "Đấy là vai trong bộ phim mới của ta. Ta vẫn chưa tìm được cảm giác chính xác."

Trương Tri hiểu ra một chút: "Vai gì?"

"Cảnh sát nằm vùng." Kiều Dĩ Hàng nhìn hắn, từ từ nói tiếp, "Cũng là con riêng của lão đại hắc bang."

Trương Tri có biểu tình khó hiểu.

Kiều Dĩ Hàng vùi đầu ăn sa lát.

Đến thìa thứ ba hắn nghe thấy tiếng Trương Tri: "Thành giao."

68. Chương 68: Đàm Giao Dịch (trung)

Kiều Dĩ Hàng cầm muôi hỏi: "Vậy ngươi bảo ta nên làm gì để bắt được cảm giác đây¿'

"Làm cảnh sát." Trương Tri cắt một miếng thịt nhỏ bỏ vào miệng.

"Hả¿' Kiều Dĩ Hàng sửng sốt rồi chợt hiểu ra. Cũng đúng, con riêng chỉ là một phần tâm lý của Dương Cự Sâm, thân phận trọng yếu nhất là cảnh sát mới đúng. Nói cách khác, phương thức tư duy hẳn phải là của một người cảnh sát, giữa tình thân và lẽ phải nhất định sẽ không chọn tình thân.

Trương Tri uống ngụm nước nói tiếp: "Ngươi có thể ngày ngày đứng trên đường bắt mấy kẻ móc túi thử xem."

Kiều Dĩ Hàng: "…" Nếu như ngày nào cũng đứng ở đường thì chắc không phải hắn bắt kẻ trộm mà là người khác bắt tay hắn. Nhưng dù sao cũng có thể tìm cảnh sát làm hình mẫu.

Trong đầu hắn hiện ngay lên vị giao cảnh kia.

Không biết hành vi, cử chỉ của cảnh sát giao thông và cảnh sát nằm vùng khác nhau bao nhiêu.

… Chắc là một người thích phạt tiền, một người thích giả làm lưu manh bị phạt tiền.

Di động trong túi đột nhiên vang lên.

Hắn rút ra, hóa ra là Cao Cần.

Chắc không định điều tra bữa tối hắn ăn gì chứ?

Kiều Dĩ Hàng nhấc máy, không đợi đầu bên kia lên tiếng đã khai tuốt tuồn tuột thực đơn tối nay ra.

Cao Cần im lặng nghe hắn nói xong mới bổ sung một câu: "Đừng ăn thêm bát nữa."

"…" Kiều Dĩ Hàng buồn bã vét nốt chỗ nước sốt còn trong bát, "Có chuyện gì nữa không¿'

"Trong chương trình phát thanh "Thái tỷ có chuyện nói" bốn giờ chiều nay, Thái tỷ lên án một người."

Kiều Dĩ Hàng nắm chặt tay: "Đừng bảo chuyện ta là nhân yêu trong game bị lộ nhé¿'

Trương Tri ngẩng đầu, nhìn hắn kinh ngạc.

Cao Cần: "Ngươi gửi email cho Thái tỷ kể chuyện¿'

"Đương nhiên là không." Kiều Dĩ Hàng ngẫm lại cũng hiểu được mình sợ hãi quá đáng. Người biết chuyện không nhiều lắm, Y Mã chắc chắn sẽ không nói, mà Trương Tri…

Ánh mắt hắn liếc về phía đối diện.

Hai cặp mắt nhìn nhau im lặng.

Cao Cần nói tiếp: "Thái tỷ nói trong làng giải trí có một sắc lang tuấn nam."

Kiều Dĩ Hàng đen mặt: "Đừng nói là ta chứ¿' Hắn cố nhớ lại xem đã có chỗ nào đắc tội Thái tỷ, nếu không sao lại nhận được đãi ngộ đặc biệt thế chứ.

"Chưa nói rõ là ai nhưng có mấy điều kiện."

"Là gì¿'

"Đẹp trai."

"…" Kiều Dĩ Hàng nghĩ, nếu chỉ có mỗi điều kiện này thì hắn nằm trong danh sách tình nghi là cái chắc.

"Đóng phim thần tượng."

Kiều Dĩ Hàng ủy khuất than thở: "Ta đã nghĩ nhận đóng phim có chút không hợp, quả nhiên."

"Có phim điện ảnh, danh tiếng sàn sàn."

Kiều Dĩ Hàng cuối cùng cũng tìm ra điểm để phản bác: "Danh tiếng của ta cũng không tệ, còn được để cử giải Kim Hoa mà."

"Nếu không phải sàn sàn thì sao chỉ là đề cử. Đừng quên đối thủ của ngươi là khách quen của các bệnh viện."

"…"

"Có ra album."

"Cái gì gọi là có ra, album của ta bán rất chạy." Lần này, Kiều Dĩ Hàng nhiệt tình phản đối, "Còn điều kiện gì nữa¿'

"Cao khoảng mét tám."

"Ta vừa vặn mét tám, không hơn không kém."

"Nói chung, nếu gặp ký giả nhớ cẩn thận." Đây mới là mục đích chính của cuộc đối thoại. Kiều Dĩ Hàng có đúng là sắc lang hay không chẳng quan trọng. Nếu hắn mà làm được sắc lang thì chắc nghề này không mạo hiểm đến vậy.

Kiều Dĩ Hàng: "Có bao nhiêu người khả nghi¿'

"Năm rưỡi."

"… Một nửa là vị thành niên¿'

"Là Lục Vạn Bằng."

"Hắn đâu đẹp trai?¡' Kiều Dĩ Hàng hết sức bất bình với việc Lục Vạn Bằng được xếp cùng đẳng cấp với mình.

"Vì thiếu đẹp trai, chưa đóng phim, chưa có ý định tiến vào làng phim thần tượng nên mới là nửa."

Kiều Dĩ Hàng đột nhiên thương cảm cho Lục Vạn Bằng: "Chắc là hắn bị hãm hại¿'

"Thi thoảng ngươi cần giải trí tinh thần chút đi."

" Ví dụ như¿'

"Chuyện này rất được quan tâm mà Lục Vạn Bằng rõ ràng không nằm trong diện tình nghi thế nên hắn có lợi nhiều hơn có hại." Cao Cần đã thuộc làu chiêu thức của Trương Phục Mãn.

Kiều Dĩ Hàng cảm khái: "Trương Phục Mãn thực sự là cáo già a."

Trương Tri chậm rãi nhét thịt vào mồm, nhìn hắn chằm chằm.

Kiều Dĩ Hàng phát hiện mình lỡ lời, vội ho một tiếng rồi nghiêm túc hỏi Cao Cần: "Còn chuyện gì không¿'

"Đi ăn cùng bạn¿' Từ giọng nói của hắn Cao Cần đã đoán được vài phần.

"Đúng thế."

"Trương Tri¿'

Kiều Dĩ Hàng ngây người: "Ngươi gắn máy nghe trộm trên người ta sao¿'

"Không, là điều khiển từ xa. Ngươi cẩn thận lúc ngươi qua đường ta ấn pause đó."

"..."

"Hết tin xấu, tiện nói luôn cho ngươi một tin tốt."

Ai nghe thấy tin tốt cũng đều vui mừng, Kiều Dĩ Hàng cũng không ngoại lệ: "Tin gì¿'

"Trong danh sách còn có Trầm Thận Nguyên."

"... Tin này tốt chỗ nào¿'

"Chí ít có chiến hữu, không cô độc." Cao Cần nói, "Không quấy rầy bữa tối dưới ánh nến của các ngươi nhưng ta có lòng nhắc trước, Trương Tri nhỏ tuổi hơn ngươi."

"Thế nên¿'

"Đừng tàn phá quá nhiều."

Kiều Dĩ Hàng rất muốn nói "Cút¡' nhưng đến khi hắn đủ dũng khí thì điện thoại đã treo.

Cất máy đi, hắn quay lại liếm nốt chỗ nước sốt ít ỏi còn lại.

Trương Tri lơ đãng hỏi: "Chuyện ngươi là nhân yêu trong game bị lộ sao¿'

"Không có." Kiều Dĩ Hàng nhớ tới cảnh lúc nãy, trong lòng có dự cảm không tốt.

"Thế mà lại nghi ngờ ta."Trương Tri lạnh lùng nhìn hắn.

Kiều Dĩ Hàng nhìn lại hắn chân thành, lắc đầu: "Đâu có, ngươi nghĩ nhiều quá đó."

"Ánh mắt ngươi lúc đó rõ ràng nói vậy." Trương Tri rất cố chấp.

Kiều Dĩ Hàng rất đau đầu. Ánh mắt quá biểu cảm cũng không phải chuyện tốt. "Thực sự không phải. Vì lúc đó... ta nghe nói mình bị xếp vào danh sách tình nghi sắc lang nên quá sợ hãi... bi thương, cần tìm thứ gì đó khiến ta bình tĩnh lại."

Trương Tri nheo mắt: "Thứ gì đó¿'

"Người." Kiều Dĩ Hàng vội vàng đổi giọng.

"Vậy tâm tính ngươi giờ rất bình tĩnh¿'

"So với trước thì tốt nhiều rồi."

Trương Tri gật đầu: "Vậy đi trả tiền đi."

"Ờ, tốt." Xét thấy mình vừa nghi oan lại còn kêu chú hắn là cáo già, Kiều Dĩ Hàng liền ngoan ngoãn nghe lời.

Trả tiền xong, hai người ra cửa.

Kiều Dĩ Hàng hỏi: "Xe ngươi để ở đâu¿'

"Ta không có xe."

Lúc này Kiều Dĩ Hàng mới chợt nhớ ra hắn trở về chưa lâu, chắc chưa lấy được hộ chiếu Trung Quốc. "Ngươi ở đâu, ta đưa ngươi về." Chuyện tốt làm cả thể, tống Phật phải đưa đến Tây phương. Giao tình sau khi ăn cơm tối không thể để mất được, hơn nữa hắn còn có gây ra một hiểu lầm nho nhỏ. Chỉ tiếc là không biết Trương Tri có để bụng hay không nữa.

"Được." Mặc kệ là có để bụng hay không, chí ít Trương Tri cho hắn cơ hội chuộc lỗi.

Kiều Dĩ Hàng đến bãi đỗ lấy xe.

Vì bãi đỗ cách nhà hàng một đoạn nên hắn mất tới năm phút mới lấy được xe ra. Đến nơi chỉ thấy đứng cạnh Trương Tri có một người đeo máy ảnh, rất giống phóng viên.

Kiều Dĩ Hàng vô thức nhấn ga phóng vọt qua.

Đến ngã tư đường hắn mới dừng lại và nhận ra. Hình như mình vừa cho đối phương… leo cây.

"Ring ring ring…"

Tiếng chuông rất phổ thông nhưng khiến tim Kiều Dĩ Hàng nhanh nửa nhịp.

Hắn dừng xe lại rồi mới nhận điện. Tuy nói không phải địa bàn của vị giao cảnh kia nhưng ai biết có chuyện đổi ca hay không.

Đầu kia, Trương Tri hết sức bình tĩnh hỏi: "Ngươi định nói là bị lạc đường sao¿'

"Chỉ là.. ta nhìn bên kia đường." Kiều Dĩ Hàng tìm được một cái cớ không tệ.

"Lúc ngươi đi ra ta đứng bên phải đường. Ý ngươi nói là ngươi định chạy ngược chiều đến bên trái đường đón ta sao¿'

"Ờ, chúng ta có thể giả vờ như đang ở Hồng Kông."

"…"

Kiều Dĩ Hàng nghĩ một lúc rồi lo lắng hỏi: "Lúc nãy đứng cạnh ngươi có phải phóng viên không¿'

"Ta không biết hắn có phải phóng viên không, ta chỉ biết hắn lạc đường."

"…"

Mười phút sau, Kiều Dĩ Hàng vòng xe trở lại.

Trương Tri an vị trên xe.

Kiều Dĩ Hàng cười làm lành: "Đi đâu¿'

"Về nhà."

"Địa chỉ là…"

"Khu JD, đường Bình An, số 112."

Kiều Dĩ Hàng trừng mắt: "Ngươi đến chỗ rẽ thì nói là được."

Vì vậy dọc đường chỉ có hai câu nói luân phiên xuất hiện.

"Trái."

"Phải."

“Trái.“

“Phải.“

“...“

Vất vả chạy đến nơi, Kiều Dĩ Hàng nhìn tên tiểu khu khóc không ra nước mắt. “Sao ngươi không nói thẳng là Hải Thiên Thành.“

“Ta nói quên ngươi có tin không¿‘

“Không tin.“

Trương Tri nhún vai: “Vậy coi chú ta là cáo già, ta là tiểu hồ ly là được.“

“...“

“Cảm ơn về bữa tối. Nhớ đúng giờ login. Bye¡‘ Trương Tri nói xong, thản nhiên xuống xe.

Kiều Dĩ Hàng nhìn bóng lưng hắn chợt cảm thấy hình như mình đang bị dắt mũi.

69. Chương 69: Đàm Giao Dịch (hạ)

Về nhà lập tức vào game đã thành thói quen.

Kiều Dĩ Hàng rửa sạch táo, vừa nhìn máy tính vừa gặm. Cuối cùng cũng thỏa mãn được cái dạ dày bất mãn.

Hắn đợi hai phút thấy Trương Tri không gửi tin, kiềm chế không được dùng kỹ năng phu thê truyền tống đến cạnh đối phương. Vừa đến nơi hắn liền hối hận. Chỗ Chiến Hồn Vô Cực đứng cách vị trí hắn logout hôm qua có một con đường.

Tự dưng lãng phí độ ăn ý.

Hắn mở tư trò chuyện, đang muốn oán giận vài câu nhưng chưa đánh xong, Chiến Hồn Vô Cực đã logout.

“...“

Kiều Dĩ Hàng kinh ngạc nhìn khoảng không bên người Tiểu Thuyền.

Đây là...

Leo cây?

Chẳng nhẽ là báo thù lúc nãy?

Hắn ngẫm lại, lấy tính keo kiệt, thù dai của Trương Tri thì chắc là thế rồi.

Hắn chẳng thèm để ý tới, tiểu hài tử cáu kỉnh thì cứ lờ đi mới tốt.

Hắn chỉ huy Tiểu Thuyền đi hái thuốc. Hai kỹ năng sinh hoạt đang luyện thật chẳng có tiền đồ. Chế dược đẳng cấp thấp, dược làm ra cũng không phù hợp nhu cầu bản thân, chỉ coi như tiêu khiển.

Nhưng trò giải trí này lại rất chán.

Đến chỗ thu thập rồi để mặc Tiểu Thuyền hái dược.

Hắn mở diễn đàn “Trời cao biển rộng“, mấy lời Cao Cần nói vẫn canh cánh trong lòng hắn.

Tuy hắn biết mình không phải nhưng chắc gì những người khác cũng nghĩ thế. Hiện tại lo nhất là trước khi thủ phạm bị nắm, chắc hắn còn phải nhận biệt danh “kẻ hiềm nghi“ một thời gian.

Vào diễn đàn, Kiều Dĩ Hàng phát hiện lo lắng của mình cũng không phải vô lý.

Diễn đàn "Trời cao biển rộng" lại một lần nữa cho thấy sự nhanh nhạy với làng giải trí.

Một banner nổi bần bật treo ở chỗ ngay dưới logo của trang web —

"Ngũ đại soái ca, ai cầm thú nhất¿'

Bốn chữ "ai cầm thú nhất" này ý chỉ chẳng ai chạy thoát được đâu, chỉ có phân hạng nhất, hạng nhì mà thôi.

Hắn cảm thấy hơi khó chịu nhưng vẫn kiên quyết kích vào —

NO.5 người mẫu – Trầm Thận Nguyên.

Phía dưới là hình hắn đang đi trên sân khấu. Tư thế, biểu cảm không sai nhưng quần áo thì hơi mát mẻ, áo lưới, ngực hở gần hết. Với người mẫu nam thì đấy là chuyện bình thường.

Hắn kéo xuống chút nữa.

– Scandal tình ái: 3

– Độ cầm thú: 30%

Trầm Thận Nguyên cũng không có nhiều scandal lắm, ầm ĩ nhất là vụ với nữ người mẫu cùng lứa Emma mà thôi. Lần đó có một loạt ảnh chụp hai người ở quán bar say sưa, thân mật nhưng sau cả hai bên đều phủ nhận.

– Độ tương tự với sắc lang —

+ Là người mẫu quen của tạp chí "TL", tướng mạo không cần bàn.

+ Cao 1m83, hoàn toàn phù hợp.

+ Làm khách mời trong một phim điện ảnh, miễn cưỡng cho qua.

+ Đã ra đĩa, hoàn toàn phù hợp.

+ Sắp quay "Nho khô ngọt ngào", hoàn toàn phù hợp.

– Độ tương tự 90%

NO.4 ngôi sao mới của làng điện ảnh – Trần Xá

Ảnh chụp của hắn có chút non nớt, lại có phần giảo hoạt, đúng là loại hình các bà các cô đang ưa thích.

– Scandal tình cảm: 1

– Độ cầm thú: 40%

Mới ra mắt đã có scandal với sư tỷ cùng công ty, cầm thú!

…

– Độ tương tự: 75%

Không loại trừ khả năng Thái tỷ cố ý dùng vài điều kiện mập mờ để tung hỏa mù.

NO.3 thiên vương giới ca nhạc – Kiều Dĩ Hàng

Kiều Dĩ Hàng lần đầu tiên cảm thấy xếp thứ ba cũng không tệ.

Ảnh của hắn là poster tuyên truyền cho đĩa nhạc. Lưng trần, hơi ngoảnh đầu lại, một thân đầy mồ hôi. Theo ý kiến cá nhân, hắn thấy góc chụp rất đẹp.

Scandal tình cảm: 6

Độ cầm thú: 60%

Từ Lâm Bích Vi đến Lam Vũ Tình, đối tượng đều là các sao nữ nhỏ tuổi hơn cùng hợp tác mà thời gian lại rất ngắn. Là để lăng xê hay là thích tình một đêm? Sợ rằng chỉ bản thân hắn mới biết.

…

“Là chỉ có bản thân hắn mới hiểu sự phiền muộn của mình mới đúng.”

Kiều Dĩ Hàng chậm rãi di chuột xuống dưới.

+ Được coi là người đẹp trai nhất giới ca sĩ, hoàn toàn phù hợp.

+ Cao 1m8, phù hợp.

+ Vai trong “Phong đấu” nửa khen nửa chê, phù hợp.

+ Ra đĩa nhạc, phù hợp.

+ Đóng “Cây hạnh phúc”, phù hợp.

Độ tương tự: 96%

Chỉ kém nói luôn hắn chính là thủ phạm mà thôi.

Kiều Dĩ Hàng gặm nốt quả táo để trấn áp tâm tình tuy không hiệu quả mấy.

Hắn tiếp tục kéo xuống xem đánh giá với hai người còn lại.

Từ độ cầm thú mà nói, càng ngày càng cao nhưng độ tương tự lại thấp hơn hắn.

Tuy là suy đoán của dân cư mạng nhưng lấy độ nhanh nhạy của giới truyền thông, chỉ mai thôi là nội dung bài post này sẽ ngay lập tức lên báo. Đến lúc đó thì có bao nhiêu người sẽ biết hắn và cái tuấn nam sắc lang kia giống đến thế nào.

Di động vang lên, chính là cái điện thoại nghèo.

Trương Tri: “Mười lăm phút nữa ta xuống lầu, ngươi tới đón ta.”

“… Tới giờ ta không có ý định làm thêm nghề tài xế ta-xi.”

“Nếu vấn đề ở tiền, ta trả gấp đôi.”

Kiều Dĩ Hàng bất đắc dĩ hỏi: “Nói lý do.”

“Lạc Tuyết Vô Âm và Thiên Đấu có chuyện.”

Gút mắc giữa Lạc Tuyết Vô Âm, Thiên Đấu cùng Trương Tri còn lâu hơn cả với hắn. Thái độ của Trương Tri với hắn còn khá vậy huống chi là bọn họ. Kiều Dĩ Hàng thở dài: “Ta đưa ngươi ra ga.”

“Đến rồi nói sau.” Trương Tri vội vã dập máy.

Kiều Dĩ Hàng nhìn về mấy bài bình luận, nén phiền muộn trong lòng xuống, tắt máy rồi thay quần áo xuất môn.

Chờ hắn lái xe tới dưới tòa nhà Hải Thiên Thành, Trương Tri đã vác một túi du lịch chờ ở cửa.

Lúc lên xe, Trương Tri lập tức đặt tuyến đường đi thành phố A trên bộ phận dẫn đường.

Kiều Dĩ Hàng nhìn màn hình, lại nhìn hắn: “Bộ phận dẫn đường chỉ có thể cho ra địa đồ, quyền chủ động vẫn ở trong lái xe.”

Trương Tri cúi đầu nhìn đồng hồ: “Việc rất gấp.”

“Ta cá là xe lửa đi còn nhanh hơn, nhất là không gặp phải đèm giao thông.”

Trương Tri nhíu mày: “Ta ghét ngồi tàu.”

Kiều Dĩ Hàng tự hỏi xong đành cắn răng nói: “Ta cho ngươi mượn xe.”

“Mua một tặng một, tiện thể mướn thêm một tài xế.”

Kiều Dĩ Hàng ngửa đầu, tựa vào ghế than thở: “Bữa tối của ta chỉ có một đĩa sa lát, ngày mai ta còn dự họp báo, rất mệt…”

Trương Tri rút vài thứ ra: bánh mỳ, di động cùng tinh dầu.

"…" Kiều Dĩ Hàng vuốt mặt, "Cho ta một lý do giúp ngươi."

"Chúng ta là bằng hữu."

Kiều Dĩ Hàng động tâm. Những lời này tuy đã nghe lúc hắn mời dự hôn lễ của Trương Thức Khiêm nhưng không trực tiếp như bây giờ. "Trong game ngươi đâu có nói vậy." Rồi giả lại ngữ điệu của Trương Tri, "Lấy ấn tượng xấu của ta về hắn, ta không đảm bảo lần sau gặp sẽ nhịn không đánh hắn được."

Trương Tri nhét đồ lại vào túi: "Giờ ta cho ngươi một cơ hội cải thiện ấn tượng."

Kiều Dĩ Hàng liếc nhìn hắn rồi đột nhiên khởi động xe, "Bao ăn ở."

"Được."

"Ta muốn ăn cá hồi."

"Được."

Kiều Dĩ Hàng dùng chút nói tiếp: "Nhắc đến cá hồi, bụng ta lại bắt đầu sôi." Quả táo kia chẳng giải quyết được vấn đề mà chỉ làm nó trầm trọng thêm thôi.

"Cố nhịn đến thành phố A đi."

Xe phóng đi.

Để không ngủ gật, Kiều Dĩ Hàng bật nhạc.

"Đây là ca khúc của ngươi?" Trương Tri tiện tay cầm lấy hộp đĩa.

"Của Phong Á Luân."

Trương Tri dừng tay: "Ngươi thích hắn?"

"…Bài hát."

"Nhan Túc Ngang."

"Thích… ca khúc của hắn."

"Trầm Thận Nguyên."

"Hắn bí mật giúi cho ta."

Trương Tri nhét CD về lại chỗ cũ.

Trong thùng xe chỉ có tiếng ca trầm thấp vang lên.

Mắt Kiều Dĩ Hàng có chút trĩu xuống, hắn đành liều mạng mở to mắt hỏi: "Thiên Đấu cùng Lạc Tuyết Vô Âm làm sao thế?"

"Nghe nói Thiên Đấu đi gặp vợ cũ cùng con."

"Chuyện thường mà."

"Một tuần không về nhà."

Kiều Dĩ Hàng vốn không có cảm tình tốt với Lạc Tuyết Vô Âm nhưng chưa đến mức hả hê được. "Con cần cha, muốn ở cùng cha mình nhiều hơn là rất bình thường."

Trương Tri ngẹn họng, nhớ tới bản thân lúc nhỏ. Một lát sau, hắn mới quay sang Kiều Dĩ Hàng, thản nhiên nói: "Đến lúc đó nhớ nói như thế."

"Ngươi là vì chuyện này mới cấp tốc đi?" Kiều Dĩ Hàng có ước muốn quay đầu về nhà. Chuyện của vợ chồng nhà người ta thì phải để họ tự giải quyết huống chi chuyện này cũng có thể giải thích.

Trương Tri không để ý tới sắc mặt đen xì của hắn, kéo cửa kính xuống một chút rồi ngả ghế dựa ra sau, chọn tư thế thoải mái nằm xuống: "Hôm nay đêm đẹp, rất hợp để dạo chơi."

Kiều Dĩ Hàng liếc nhìn Trương Tri đang nằm thoải mái, trong lòng rất bất bình, "Nếu ta nằm ở chỗ ngươi sẽ nói mấy câu hay hơn."

Trương Tri nhắm mắt, chậm rãi nói: "Chờ ta lấy được hộ chiếu đã."

"Cho ta biết tên giám khảo, ta đi hối lộ hắn."

Tiếng hát của Phong Á Luân có sức thôi miên rất lớn trong đêm.

Trương Tri vốn chỉ định nằm nghỉ một chút nhưng không hiểu lúc nào đã ngủ quên mất. Đến khi tỉnh dậy, mùi dầu xộc vào mũi.

Kiều Dĩ Hàng đảo mắt qua kính chiếu hậu: "Sắp nơi đến rồi."

Trươn Tri dựng thẳng ghế lên: "Mấy giờ?"

"Mười giờ hơn."

Trương Tri rút điện thoại ra, gửi tin nhắn.

Kiều Dĩ Hàng hỏi: "Hẹn ở đâu?"

"Đến khách sạn trước đi." Trương Tri chậm rãi nói, "Ta bảo nàng là muộn rồi, để mai gặp."

Kiều Dĩ Hàng tức giận, hồi lâu mới mở miệng: "Sao ngươi không nghĩ là sáng mai ngồi máy bay mà đến?"

Trương Tri hùng hồn biện giải: "Ngươi không nói mười giờ có thể đến nơi."

Kiều Dĩ Hàng: "…"

Di động Trương Tri rung vài cái.

Kiều Dĩ Hàng liếc thấy hắn cau mày xem tin nhắn mới hiếu kỳ hỏi: "Sao thế?"

"Nàng muốn gặp chúng ta."

"Là chúng ta hay là ngươi?"

"Khác nhau sao?"

"Khác. Ta định đến khách sạn sẽ lăn ra ngủ ngay."

Trương Tri thản nhiên nói: "Là chúng ta."

"Ngươi định giới thiệu ta thế nào?" Đừng bảo là giới thiệu đây là Tiểu Thuyền chứ.

"Tài xế."

"…"

70. Chương 70: Đồng Hành (thượng)

Trên đường đến chỗ hẹn, Kiều Dĩ Hàng không ngừng nghĩ cớ để khỏi phải ra mặt.

Trương Tri thấy xe càng ngày càng chạy chậm, không nhịn được hỏi: "Xe hết dầu sao¿'

Kiều Dĩ Hàng sửng sốt, cười nói: "Nếu đúng thế thì làm sao¿'

"Ngươi đẩy, ta ngồi trên xe." Trương Tri thản nhiên đáp.

Kiều Dĩ Hàng tức giận liếc hắn: "Lần sau muốn ngồi xe nhớ mua trước một hộp dầu."

"Được." Trương Tri thoải mái đáp.

Kiều Dĩ Hàng thấy tâm tình hắn có vẻ tốt: "Lát nữa gặp Lạc Tuyết Vô Âm ngươi định nói gì¿'

“Ngươi nghĩ xem¿‘

Kiều Dĩ Hàng đang chờ những lời này, ngay lập tức đáp: “Ta nghĩ chuyện của bọn họ nên để họ tự giải quyết. Sau này còn cả đời sống với nhau, nếu cứ giúp hoài thì chỉ có hại chứ không có lợi.“

Trương Tri ngẩn ra nhìn màn đêm ngoài cửa sổ một lúc rồi rút di động ra.

Kiều Dĩ Hàng ngạc nhiên: “Ngươi làm gì thế¿‘

Trương Tri thản nhiên nhìn hắn: “Chẳng phải ngươi nói chuyện của bọn họ thì nên để họ tự giải quyết sao¿‘

“Ách…“ Hắn vẫn cứ cảm thấy có chỗ nào kỳ quặc.

Trương Tri cầm di động, quay đầu nhìn hắn: “Ngươi còn kiến nghị gì không¿‘

“…“ Hắn biết chỗ nào bất ổn rồi. Từ trước đến giờ Trương Tri luôn tìm trăm phương nghìn kế làm khó hắn, thế mà sao giờ lại thuận theo? Rõ ràng đây đâu phải game mà hắn cũng chẳng phải Tiểu Thuyền. “Ngươi định gọi cho Thiên Đấu¿‘

“Ừm.“ Trương Tri bắt đầu tìm số.

Kiều Dĩ Hàng nhìn hắn nghe điện, giải thích ngắn gọn tình huống với đầu bên kia.

“Chốc gặp lại.“ Trương Tri dập máy.

Kiều Dĩ Hàng vừa quẹo xe vào hầm ngầm khách sạn, vừa phân thần để ý cử động của hắn.

“Hai mươi phút nữa Thiên Đấu tới.“

Bãi đỗ còn rất nhiều chỗ, Kiều Dĩ Hàng tìm đại một góc, đưa xe vào. “Vậy giờ chúng ta làm gì¿‘

“Chờ Thiên Đấu đến đã.“ Trương Tri tựa hồ như đang có tâm sự.

Kiều Dĩ Hàng suy nghĩ một chút rồi mở miệng: “Đi đăng ký phòng trước vậy¿‘

Trương Tri nghiêng đầu nhìn hắn.

Kiều Dĩ Hàng híp mắt: “Ta rất mệt.“

“Được.“ Trương Tri cầm ba lô lên, xuống xe, đi về phía thang máy.

Kiều Dĩ Hàng khóa xe xong đuổi theo hắn.

Vào thang máy, Trương Tri vẫn mang bộ dạng bất an, khác hẳn lúc trước khi gọi cho Thiên Đấu. Kiều Dĩ Hàng nói bóng gió: “Không muốn Thiên Đấu đến nhanh sao¿‘

Trương Tri thản nhiên: “Chỉ là nghĩ, con hắn bây giờ hẳn rất thất vọng.“

Kiều Dĩ Hàng giật mình.

Trong việc này, hắn vẫn nghĩ Trương Tri sẽ đứng trên lập trường bạn của Lạc Tuyết Vô Âm mà suy xét, không ngờ Trương Tri lại đồng cảm với tình cảnh nhi tử của Thiên Đấu.

“Thực ra,“ Kiều Dĩ Hàng cố mở to mắt, “Trước khuyên nhủ Lạc Tuyết Vô Âm một chút cũng tốt, có thể để hai người bình tĩnh lại.“

Thang máy kêu “đinh“ một tiếng, cửa chậm rãi mở ra.

Trương Tri bước ra trước: “Con người, cuối cùng cũng phải học cách lớn lên.“

Kiều Dĩ Hàng biết, những lời này không đơn thuần là nói về con của Thiên Đấu, cũng là tự nói với bản thân hắn. Có thể hắn khoác lên mình lớp vỏ ngạo mạn nhưng chỉ là để che lấp những vết thương tích lũy từ bé tới giờ.

Đau đớn đã qua nhưng ký ức vẫn bám rễ sâu ở lại.

Nhìn bóng lưng quen thuộc phía trước, hắn không khỏi cảm thấy đau lòng.

Trương Tri nhanh chóng đăng ký phòng rồi quay lại đưa thẻ phòng cho Kiều Dĩ Hàng.

Kiều Dĩ Hàng xem thẻ, thuận miệng hỏi: “Cậu phòng bao nhiêu¿‘

“1018.“

“… Của tôi cũng là 1018.“ Kiều Dĩ Hàng lập đi lật lại, kiểm tra thẻ hai lần.

Trương Tri gật đầu: “Đương nhiên, chúng ta ở cùng phòng.“

“Nhưng mà có hai thẻ phòng…“

“Vì là phòng hai giường.“

Kiều Dĩ Hàng mấp máy môi.

Trương Tri: “Bao ở nhưng đâu nói ngươi sẽ được ở riêng một phòng.“

Kiều Dĩ Hàng giả cười: “Thế nên giờ hẳn phải cảm tạ rằng là hai giường đơn chứ không phải giường đôi sao¿‘

“Phòng giường đôi giá 288 đồng, không kinh tế.“

“…“ Hắn thực sự nghĩ tới, còn hỏi qua giá. Kiều Dĩ Hàng trừng mắt nhìn đối phương.

Trương Tri nhìn lại, trong lòng thầm nghĩ. “Tùy tiện bịa đại một giá, hẳn là không tin đi¿‘

Thang máy đến.

Di động Trương Tri cùng lúc vang lên. Hắn ra hiệu cho Kiều Dĩ Hàng vào trước, chính mình ở ngoài nhận điện thoại.

Thiên Đấu gọi tới, thông báo đã đến khách sạn.

Trương Tri hẹn hắn gặp ở đại sảnh, quay đầu định bảo Kiều Dĩ Hàng lên lầu trước đã thấy thang máy đóng từ lâu, số trên bảng hiển thị đang không ngừng tăng.

***

Kiều Dĩ Hàng thực sự mệt mỏi. Lái xe ban đêm vốn rất tiêu hao tinh thần hơn nữa còn là ngày đầu tiên giảm béo, cơ thể vẫn chưa thích ứng kịp. Dạ dày, tay chân, đầu óc như đồng loạt kháng nghị.

Hắn vọt vào phòng, rửa qua mặt rồi gục xuống giường.

Chỉ cần Thiên Đấu cùng Lạc Tuyết Vô Âm đều ở, chắc hẳn không có chuyện. Hơn nữa, Trương Tri cũng là người đúng mực.

Cũng chẳng biết ngủ bao lâu, cửa đột nhiên bật mở.

Kiều Dĩ Hàng còn đang lạc trong cõi mộng nhưng thân thể rất cảnh giác, tự động ngồi dậy.

Trương Tri vào phòng, chưa kịp làm gì đã thấy Kiều Dĩ Hàng ngồi trên giường, trừng mắt nhìn hắn.

Cứ như vậy, bốn mắt nhìn nhau.

Cuối cùng, Trương Tri mở miệng trước: “Tôi về rồi.“

Nghe thấy ba chữ này, Kiều Dĩ Hàng chợt nhớ lại mọi chuyện hôm nay. Hắn “À¡‘ lên một tiếng rồi lại gục xuống.

Trương Tri thấy hắn mặc nguyên bộ mà ngủ liền lấy hai bộ pyjama từ ba lô ra, nhét cho hắn một bộ: “Thay đi rồi ngủ tiếp.“

Kiều Dĩ Hàng vốn đang khó chịu vì bị đánh thức lại thấy hắn soi mói cách ăn mặc của mình, oán giận: “Phiền lắm.“

“Thay đi, ngủ thoải mái hơn.“ Trương Tri ôm áo ngủ định vào phòng tắm.

“Vậy cậu thay giùm tôi.“ Sau nhớ lại, Kiều Dĩ Hàng thề những lời này chỉ là thuận miệng nói chứ không có bất cứ ý muốn thực hiện nào.

Nhưng Trương Tri hành động.

Hắn đặt quần áo xuống, kéo chăn của Kiều Dĩ Hàng ra rồi tiện tay kéo áo phông trên người Kiều Dĩ Hàng. Rất lâu sau này, Kiều Dĩ Hàng bỗng dưng nhớ tới chuyện hôm đó, hỏi Trương Tri vì sao lại cố chấp như vậy. Đáp án thực khiến hắn không nói được câu nào.

"Không muốn đem đi mà lại vô dụng."

Áo chui đầu khó cởi nên Trương Tri phấn đấu rất khổ cực.

Kiều Dĩ Hàng nhắm mắt định ngủ thì chợt thấy bụng mát lạnh, một đôi tay sờ tới sờ lui trên lưng. Hắn kinh ngạc mở mắt, vừa lúc thấy khuôn mặt Trương Tri kề sát.

Lại một phen ngươi xem ta, ta xem ngươi —

Trương Tri tiếp tục vùi đầu vào sự nghiệp thay quần áo.

Kiều Dĩ Hàng bị lăn qua lăn lại không chịu nổi đành ngồi dậy, giơ tay để hắn kéo áo phông ra rồi tự mình mặc quần áo ngủ vào.

Trương Tri nhét quần áo vào ba lô.

"Ngày mai còn phải mặc." Kiều Dĩ Hàng bất đắc dĩ dụi dụi mắt.

Trương Tri ôm lấy áo ngủ, bước về phía phòng tắm: "Tôi đem đồ cho cả anh rồi."

"…" Kiều Dĩ Hàng nhanh chóng thay quần rồi kéo chăn ngủ tiếp.

Chờ Trương Tri đi ra đã thấy một cái xác ướp nằm trên giường.

Hắn đứng trước giường, im lặng nhìn.

Đột nhiên, tay Kiều Dĩ Hàng vươn ra khỏi chăn, bất đắc dĩ nhìn hắn: "Cậu định mấy giờ ngủ?"

"Tôi không mệt."

"Giả vờ thế đi."

"Chẳng hiểu sao, tôi thấy hơi hưng phấn."

"Hả?" Kiều Dĩ Hàng nhìn hắn khó hiểu.

"Đây chắc coi như là đêm đầu của chúng ta." Trương Tri ngẫm nghĩ.

"…" Rõ là đồ ăn no rửng mỡ. Kiều Dĩ Hàng quyết định không để ý tới kẻ đã ngủ trên đường này nữa, xoay người, chui vào chăn…

Trương Tri thân thủ giúp hắn dịch chăn: "Tôi cũng ngủ đây." Hắn nhảy lên giường rồi tắt đèn.

Bốn phía đen kịt như chấm dứt một ngày mệt mỏi.

"Ngủ ngon." Trương Tri.

Kiều Dĩ Hàng nằm im không nhúc nhích.

***

Nửa giờ sau.

Kiều Dĩ Hàng bỗng nhiên mở mắt, nhìn trần nhà: "Hình như tôi bị mất ngủ."

…

Trả lời hắn là tiếng hít thở đều đều của Trương Tri.

71. Chương 71: Đồng Hành (trung)

Kiều Dĩ Hàng lăn qua lăn lại trên giường cả tiếng đồng hồ mới ngủ lại được.

Sáng sớm Trương Tri đã tỉnh, thấy hắn ôm gối ghé vào chân giường, chân ở đầu giường đạp lên đầu gối chân kia, chăn phủ ngang người, tư thế giống như vận động viên chạy nước rút.

Trương Tri đứng dậy, dịch chăn giúp hắn rồi đi đánh răng rửa mặt.

Đến lúc đi ra thì cũng gần tám giờ.

Trong phòng đột nhiên vang lên tiếng chuông "Lang tới¡'.

Di động ở đầu giường Kiều Dĩ Hàng rung lên.

Trương Tri vội vọt tới nhấc điện thoại lên, quay đầu thấy Kiều Dĩ Hàng chưa tỉnh lại mới thở phào nhẹ nhõm.

Đầu kia truyền đến giọng của Cao Cần: "Buổi phát thanh lúc chín rưỡi hủy, đổi thành dự lễ khai trương của Đại Thế Kỷ, thuận tiện làm đại diện cho thương hiệu ngươi quảng cáo."

Trương Tri đi vào phòng tắm, đóng cửa lại, nhẹ giọng: "Chỉ sợ cũng phải hủy thôi."

Cao Cần chỉ hơi chững lại một chút rồi lập tức hỏi: "Là thân thể không khỏe hay không đến kịp¿'

"Có thể nói là cả hai."

Lần này Cao Cần dừng lại lâu hơn một chút: "Cơ thể của ta chịu nổi, cũng dư dả thời gian nên có thể nghe ngươi từ từ giải thích."

Cao Cần là lãnh đạo của Kiều Dĩ Hàng nên dù không ưa, Trương Tri vẫn phải giải thích rõ ràng, chỉ là lược đi quá trình lằng nhằng, cố gắng thể hiện tinh thần quên mình, lấy giúp người làm niềm vui của Kiều Dĩ Hàng.

Cao Cần lẳng lặng nghe hết: "Gần đây hoạt động của ta-xi C thị rất đình trệ hả¿'

"Chắc là gặp nguy cơ tài chính." Trương Tri hiểu hắn ám chỉ gì nhưng nếu hắn dùng phương thức hàm hồ đến nói, mình cũng đành hàm hồ đáp lại thôi.

"Tàu hỏa bãi công sao¿'

"Chắc là cũng gặp nguy cơ tài chính."

Cao Cần: "Xem ra suy thoái kinh tế ảnh hưởng rộng khắp."

"Đúng thế." Trương Tri định dập máy.

Cao Cần đột nhiên thở dài: "Như thế cũng tốt, nếu Đại Kiều thực sự thất nghiệp có thể đổi nghề sang lái ta-xi."

...

Biết rõ lời Cao Cần chỉ là giả bộ đặt bẫy nhưng Trương Tri không nhịn được mà chui vào: "Có ý gì¿'

"Đại Kiều bị người hãm hại." Cao Cần nói ngắn gọn.

Trương Tri thấy chính mình nhăn mày trong gương.

"Muốn biết chi tiết thì lên diễn đàn "Trời cao biển rộng" xem tuấn nam sắc lang."

Nếu lúc này Cao Cần đang ở đây thì chắc chắn hắn đang cười đắc ý nhưng giờ đây trong đầu Trương Tri chỉ có một ý nghĩ, muốn lên xem có chuyện gì xảy ra.

Cao Cần chen thêm một câu trước khi dập máy: "Nhớ về trước ba giờ chiều." Vừa dứt lời đã nghe một chuỗi tút tút. Hắn lơ đễnh bấm số người khác.

"Nghe Tiểu Chu nói ngươi muốn Đại Kiều dự buổi khai trương sáng nay¿'

“Chuyện thế này sao đến lúc này mới quyết định? Đại Kiều đang ở chỗ khác đóng phim, tối hôm qua còn chạy xe suốt đêm, đến giờ cũng chưa chợp mắt.“

“Được rồi. Coi như nể mặt ngươi ta sẽ bảo hắn quay về nhưng nhanh nhất cũng phải bốn giờ chiều.“

“Được rồi, ta sẽ kêu hắn nhanh về.“

Buông di động, Cao Cần ngẩng đầu, vừa lúc thấy Phong Á Luân bưng bánh kem, đứng cạnh bàn nhìn hắn: “Lúc nào bắt đầu concert¿‘

“Năm sau.“ Phong Á Luân đáp luôn.

“Năm trước ngươi cũng nói thế.“ Dáng vẻ Cao Cần chẳng thể gọi là oán giận mà là trần thuật, cũng không thèm phản bác.

Phong Á Luân dừng tay: “Sang năm ta vẫn có thể nói thế.”

Cao Cần đứng dậy, đi tới chỗ hắn, nhìn bánh kem: “Ăn xong chưa¿‘

Phong Á Luân một miếng gặm hết, sau đó híp mắt nhìn lại: “Ngươi định rửa bát¿‘

“Ta nghĩ tẩy trừ cho ngươi trước.“ Cao Cần nghiêng đầu, nhiệt tình hôn hắn.

Phong Á Luân phối hợp hé miệng ra, vòng tay qua ôm lại.

Triền miên trong chốc lát.

Phong Á Luân cúi đầu thở dốc: “Chưa đi làm sao?”

Cao Cần mỉm cười: “Ta đột nhiên thấy, trốn việc là chuyện không tệ.”

Trương Tri ngồi ở dưới sảnh, sắc mặt ngày càng lạnh.

Mấy nhân viên vốn đang tranh nhau bưng nước cho hắn nay lại bỏ ngay phúc phận này.

Qua một đêm phát triển, bài trong mục “Tuấn nam sắc lang” đã tăng thêm mười mấy, trong đó còn có một bảng bình chọn.

Cả năm ngươi đều được vinh danh ngay đầu.

May mà số phiếu của Kiều Dĩ Hàng thấp nhất.

Fan thông thường đều vậy, gặp chuyện có lợi cho thần tượng thì đều hô hoán bằng hữu đấu tranh anh dũng, gặp chuyện bất lợi là hô hoán bằng hữu, đẩy người khác ra trận.

Vậy nên số phiếu của Kiều Dĩ Hàng cho thấy fan của hắn rất đông.

Sắc mắt Trương Tri hòa hoãn một chút, lại lên xem tin trên các báo mạng.

Vì Thái tỷ nói năng rất thận trọng nên giới truyền thông cũng chỉ dám đề ra năm người rưỡi bị hiềm nghi. Nội dung thì đại đồng tiểu dị, chỉ có một nữ diễn viên tiết lộ nàng từng bị quấy rối, tuy không dám nói rõ thân phận đối phương nhưng lại cung cấp đầu mối mới, đó là công ty của đối phương rất lợi hại. Từ đó, Kiều Dĩ Hàng, Trầm Thận Nguyên cùng Lục Vạn Bằng bị hoài nghi nhiều hơn.

Trương Tri nhìn máy tính hồi lâu rồi đột nhiên rút di động trong túi ra, gọi cho một số lưu trong máy đã lâu nhưng chưa từng dùng qua.

Điện thoại tiếp thông.

Trương Tri hít sâu, thấp giọng nói: “Nhị thúc, ta là Trương Tri.”

***

Trương Tri dạo một vòng dưới lầu rồi về phòng. Mới vào cửa đã thấy Kiều Dĩ Hàng khẽ động, mở mắt mơ hồ nhìn hắn. Đáng vui mừng chính là lần này ánh mắt rất bình thường, không có nghi hoặc sao ngươi lại ở đây, sao ta lại ở đây.

“Tỉnh?” Hắn tiện tay đóng cửa lại sau đó rút một bộ quần áo mới từ ba lô ra, “Này.”

Kiều Dĩ Hàng đón lấy, nhét vào cạnh giường rồi đổi tư thế ngủ tiếp.

"Tôi xin nghỉ hộ anh rồi."

Kiều Dĩ Hàng không bất ngờ. Nếu chưa xin nghỉ thì giờ di động đã phải kêu như còi báo động rồi.

Trương Tri thấy hắn nhìn lại, liền nói tiếp: "Cao Cần nói về trước ba giờ chiều là được."

Kiều Dĩ Hàng yên tâm tiếp tục vùi đầu ngủ.

"Không tò mò hôm qua Lạc Tuyết Vô Âm cùng Thiên Đấu như thế nào?" Trương Tri thấy hắn tỉnh, cố lôi kéo.

Kiều Dĩ Hàng vùi mặt vào gối, rầu rĩ nói: "Về nhà rồi đi."

"Anh không muốn biết quá trình sao?"

"Quan trọng sao?"

Trương Tri ngẫm lại tình cảnh ngày hôm qua, đích thực là chẳng có gì đặc sắc.

Lạc Tuyết Vô Âm thấy hắn và Thiên Đấu tới thì nói rất ít, chỉ là mang đôi mắt thũng vì khóc im lặng ngồi, cũng không ngừng xoa bụng.

Nhưng Thiên Đấu lại nói rất nhiều với hắn, từ chuyện trong game đến ngoài game nhưng lại không một lời về chuyện gia đình, chỉ nói có chút ân hận.

Trương Tri chuyển đề tài: "Nghe nói ở đây mới mở một công viên hải dương. Dù sao cũng còn thời gian, đi xem một chút đi."

Kiều Dĩ Hàng ngẩng đầu, tức giận: "Tôi có thể đi sao?"

Trương Tri như chỉ chờ câu nói này, đắc ý rút ra hai cái khẩu trang cùng mũ, màu sắc rất tiệp với quần áo đưa lúc trước.

Kiều Dĩ Hàng: "…"

Không chịu nổi mấy lời lải nhải của Trương Tri, Kiều Dĩ Hàng rời giường.

Hai người xuống lầu tự gọi bữa sáng rồi xuất phát đến công viên hải dương.

Sau một đêm nghỉ ngơi, tinh thần Kiều Dĩ Hàng không tệ, rõ ràng là hơn hẳn hôm qua.

Trương Tri: "Hình như hôm nay anh lái xe rất nhanh?"

Kiều Dĩ Hàng thâm ý nói: "Tăng tốc ở C thị quá nguy hiểm."

Trương Tri mờ mịt.

Công viên hải dương nằm ở khu phố trung tâm, dù không có trên thiết bị chỉ đường nhưng tùy tiện hỏi vài người sẽ biết.

Kiều Dĩ Hàng đỗ xe xong liền nhận lấy khẩu trang và mũ.

Là nghệ sĩ, mấy thứ này rất quen thuộc với hắn. Quay đầu nhìn, Trương Tri cũng là bộ dáng y hệt vậy.

"Chúng ta rất dễ bị giữ lại đó." Kiều Dĩ Hàng thấy mất tự nhiên. Một người còn chưa tính, đằng này lại là hai kẻ ăn mặc giống hệt nhau, "Nhìn thế nào cũng giống cướp chứ chẳng phải du khách."

"Cướp cái gì? Ôm cá heo bỏ trốn sao?"

Kiều Dĩ Hàng: "Thực ra cậucó thể không đeo khẩu trang." Chưa đến mức có phúc cùng hưởng, có họa cùng chịu đi?

"Không đeo sao mọi người biết chúng ta đi cùng nhau?"

"…" Hắn hoài nghi bản thân bị lừa gạt làm cướp.

Xuống xe, Trương Tri đi mua vé, Kiều Dĩ Hàng chờ ở cửa.

Một chiếc xe buýt chầm chậm dừng lại. Cửa vừa mở, đám học sinh tiểu học đã ùa xuống. Đi giữa là một nữ giáo viên, tay cầm loa, nhẹ nhàng nói: "Tới công viên hải dương rồi, mọi người nhớ nắm tay nhau, đi từ từ thôi. Đừng chạy lung tung nhé!"

Nghe tiếng líu ríu của đoàn học sinh, Kiều Dĩ Hàng thấy hơi đau đầu.

72. Chương 72: Đồng Hành (hạ)

Trương Tri lấy vé, thuận tay mua luôn hai bình nước.

Kiều Dĩ Hàng cầm lấy, chỉ chỉ khẩu trang: "Làm sao uống được¿'

"Anh có thể dùng để rửa tay." Trương Tri đi trước.

Đáng tiếc, Kiều Dĩ Hàng không thấy dáng cười của hắn, cũng không nghe thấy tiếng cười. Giờ mãn đầu hắn chỉ có tiếng hò hét của đám học sinh tiểu học. Trong ba phút ngắn ngủi, hắn đã "nhận thức" Chu Kiến Cường, Vương Tiểu Mỹ, Phương Viên, Đặng Thuận Phong… còn cả Chu lão sư nữa. Cứ với tốc độ này thì chỉ nửa giờ nữa là có thể thấu hiểu quan hệ của bọn họ.

Nguyện vọng của Kiều Dĩ Hàng rất nhanh thành hiện thực.

Hắn mới bước chân vào đường hầm, đám học sinh tiểu học đã chen vào theo.

Cô giáo ở phía sau vừa vỗ tay vừa kêu: "Đừng chạy loạn! Nắm chặt tay nhau! Cố gắng quan sát, về còn phải viết báo cáo đó."

Trong đầu Kiều Dĩ Hàng nhất thời hiện ra một câu kết luận kinh điển: "Vì vậy, chúng ta vô cùng cao hứng về nhà."

"Đang ngẩn người làm gì vậy¿' Trương Tri quay trở lại.

"Tôi đang nghĩ, người thật nhiều." Kiều Dĩ Hàng đứng giữa đám tiểu bằng hữu thật giống như đơn độc giữa biển rộng, bị sóng đẩy qua đẩy lại.

Trương Tri nhìn bốn phía rồi đột nhiên vươn tay ra.

Kiều Dĩ Hàng nhíu mày: "Làm gì vậy¿'

"Người nhiều quá. Cô giáo bảo, nắm chặt tay sẽ không lạc." Trương Tri nghiêm trang nói.

"…" Kiều Dĩ Hàng gạt tay hắn đi, "Trừ phi cậu chuẩn bị bò về phía trước chứ tôi nghĩ không thể lạc mất người cao lớn như cậu đâu."

Trương Tri đút tay vào túi: "Lạc thì đừng hối hận."

"Người hối hận phải là cậu mới phải. Tôi lái xe mà." Kiều Dĩ Hàng chỉ ra tầm quan trọng của bản thân.

Trương Tri: "Tôi biết anh là tài xế rồi, không cần nhấn mạnh đâu."

"…"

Muốn nhanh chóng thoát khỏi đám học sinh, Kiều Dĩ Hàng càng bước càng nhanh nhưng đường hầm rất dài, đi mãi mà tình cảnh vẫn như cũ.

Phía trước có một đôi tình nhân chậm rãi ngắm cảnh. Chính xác là cô gái đi chầm chậm còn chàng trai bồn chồn đi bên cạnh. Thấy nhiều người, chàng trai không nhịn được oán giận: "Anh sắp ngạt thở rồi! Chỗ này nhìn chẳng vững gì cả, sớm muộn gì cũng sập."

"Anh đừng nói gở nữa¡' Cô gái, vốn đang cười tủm tỉm, sầm mặt.

Chàng trai ỉu xìu nhưng vẫn lẩm bẩm: "Chuyện này ai mà nói chuẩn được."

“Anh còn nói nữa.“ Cô gái đấm vào tường, “Anh đừng làm người khác mất hứng chứ. Sinh nhật lần trước của cha em cũng vậy, anh tự dưng lại khuyên ông sớm mua bảo hiểm nhân thọ¡‘

Chàng trai nhỏ giọng hơn nữa: “Không phải mua, là anh tặng một phần bảo hiểm.“

Cô gái phẫn nộ quát: “Có gì khác nhau đâu¿‘

Tiếng quát vang vọng khắp đường hầm,

Kiều Dĩ Hàng đông cứng tại chỗ, tiếng líu lo của đám học sinh đằng sau cũng thần kỳ biến mất.

Chàng trai len lén nhìn nàng, nhỏ giọng: “Có bắt cha em bỏ tiền ra đâu.“

“Anh…“ Cô gái tức giận quay đầu, đi thẳng.

Kiều Dĩ Hàng thấy Trương Tri vội vã đi lên trước cũng bám theo: “Cậu đi nhanh vậy làm gì¿‘

“Anh không thấy thú vị sao¿‘ Trương Tri đắc ý trả lời.

Kiều Dĩ Hàng: “…“

Cuối đường hầm là khu cá mập.

Đôi tình lữ kia dừng bước ở đây.

Cô gái hình như đã bình tĩnh nhiều, lại hăng hái xem cá mập.

Chàng trai đi tới: “Chỗ này kiếm cũng khá chứ, mua đại một bể cá gắn lên tường cũng coi như triển lãm.“

Cô gái: “…“

Độ tức giận lại tăng, hai người một trước một sau vội vã rời đi.

Kiều Dĩ Hàng thấy Trương Tri còn định bám theo, vội kéo hắn lại: “Nếu còn tiếp tục chắc chúng ta sẽ bị ngờ là cướp đó.“

“Tôi đi WC.“ Trương Tri cúi đầu, nhìn hắn đang kéo tay mình, “Hay anh định hai ta khoác tay nhau vào cùng¿‘

Kiều Dĩ Hàng buông ra.

Trương Tri cố ý cười to.

Xét thấy bản thân không biết đường, Kiều Dĩ Hàng đứng chờ tại chỗ.

Chốc lát sau, đám học sinh kia đã bắt kịp tới nơi.

Từ rất xa đã nghe thấy giáo viên nhẹ nhàng hướng dẫn: “Phía trước là khu của cá mập. Cá mập rất dữ, các em phải cẩn thận, đừng thò tay sờ nhé.”

“…” Kiều Dĩ Hàng câm nín nhìn bể cá, rất tò mò không biết làm thế nào mà thò tay vào sờ được.

Một cậu học sinh đi ngang qua người hắn đột nhiên la lớn: “A! Cái biến thái kia kìa!”

…Biến thái?

Mặt Kiều Dĩ Hàng sầm lại.

Cô giáo vội quát: “Trương Hải Ba, không được ăn nói linh tinh! Mau xin lỗi đi!”

… Quả nhiên đều là họ Trương gây tai họa.

Kiều Dĩ Hàng rất nhanh tìm được ngọn nguồn tội ác của tiểu bằng hữu.

“Nhưng trời nóng vậy mà hắn còn đeo khẩu trang!” Trương Hải Ba không cam lòng biện bạch.

Giáo viên: “Vì thúc thúc bị cảm nên mới phải đeo.”

“Nhưng nhìn rất giống biến thái!”

Giáo viên: “Trương Hải Ba, chép năm lần bài thứ bảy.”

“A!” Trương Hải Ba thảm thiết hét lên.

Giáo viên áy này nhìn Kiều Dĩ Hàng xin lỗi: “Thực xấu hổ.”

Kiều Dĩ Hàng rất thông cảm gật đầu: “Do ta bị cảm không đúng lúc thôi.”

Giáo viên cười cười tiếp tục dẫn đám học sinh đi tiếp.

Đến lúc Trương Tri trờ lại đã thấy Kiều Dĩ Hàng đang dựa vào một cái bể cá rất lớn, hai tay đút túi, bày ra tư thế rất cool.

Phía sau hắn, người chăm sóc cá mập đang bơi qua.

Trông thế nào cũng giống mấy cảnh chỉ xuất hiện trên poster phim.

— Với điều kiện người trong tranh không mang mũ cùng khẩu trang.

“Đi thôi.” Trương Tri bước tới, rất tự nhiên mà vỗ vai hắn.

Kiều Dĩ Hàng sửng sốt một chút: “Sắp trưa rồi, mau tìm một chỗ nghỉ đi.”

Trương Tri: “Chúng ta mới đi có một đoạn.”

Kiều Dĩ Hàng: “Là cậu đi một đoạn. Tôi là tài xế, đoạn từ khách sạn đến đây là tôi đi.”

Trương Tri: “Anh thực là tài xế mà không phải lạc đà hả?”

“Chút nữa cậu đẩy xe.”

“Tôi đi siêu thị mượn một chiếc.” Trương Tri liếc nhìn hắn, “Hy vọng anh ngồi thoải mái.”

“...”

Kiều Dĩ Hàng nhìn trái nhìn phải rồi gỡ khẩu trang xuống: “Mết chết người.”

Trương Tri thấy hắn thực sự mệt: “Đi ăn cơm đi.”

Kiều Dĩ Hàng lấy khẩu trang lau mồ hôi trên trán: “Tôi muốn ăn canh cá mập.”

“Tôi mua cho anh cái cần câu.”

Lúc này người không nhiều lắm, trừ bọn họ chỉ có đôi tình nhân kia.

Bốn người nhìn nhau, đột nhiên nở nụ cười.

Lúc này, nếu Kiều Dĩ Hàng còn lảng tránh thì chắc chắn sẽ lộ nên đành ngồi xuống bàn bên cạnh hai người kia.

Chàng trai nhe răng cười: “Hai người các ngươi vui thật đấy, hai nam nhân mà đến công viên hải dương chơi.”

Cô gái huých hắn một cái.

Hắn vừa mở miệng đã khiến Kiều Dĩ Hàng thấy không được tự nhiên.

Cô gái vội vã chuyển đề tài: “Sao các ngươi lại đeo khẩu trang?”

“Lạnh.”

“Bị cảm.”

Trương Tri cùng Kiều Dĩ Hàng đồng thời trả lời, sau đó nhìn nhau chút rồi trăm miệng một lời: “Lạnh nên bị cảm.”

Chằng trai: “Truyền cho nhau đi.”

Cô gái huých hắn cái nữa.

Lần này thì không chỉ Kiều Dĩ Hàng, Trương Tri cũng cảm thấy mất tự nhiên.

Chàng trai hỏi: "Hai người làm nghề gì? Hôm nay được nghỉ hả?"

Kiều Dĩ Hàng đùa: "Cướp ngân hàng."

Chàng trai cười to: "Tốt quá, hôm nào các ngươi hành động? Ta làm nội ứng cho."

"Cậu cũng là?"

"Không, tôi là nhân viên của ngân hàng."

"Ngân hàng nào?"

"Ngân hàng làm tiền giả." Chàng trai nói xong lại cười to, hiển nhiên đắc ý với mấy câu nói cười nhạt của mình.

Cô gái, Kiều Dĩ Hàng, Trương Tri: "…"

Kiều Dĩ Hàng cuối cùng cũng hiểu nỗi thống khổ của bạn gái hắn. Mồm chim lợn thực sự không đủ để hình dung khả năng công kích bằng ngôn ngữ của vị này.

Đại khái thấy mất mặt vì bạn trai, ăn xong cô gái vội vã lôi kéo hắn đi luôn.

Kiều Dĩ Hàng cùng Trương Tri lúc này mới mua đồ, tháo khẩu trang yên tâm ăn.

Buổi biểu diễn của cá heo diễn ra lúc một rưỡi.

Vì phải về C thị trước ba giờ nên đành bỏ lỡ buổi diễn này. Kỷ niệm cuối cùng của Kiều Dĩ Hàng với công viên hải dương là ngồi giữa một đám nhóc xem vở diễn khoa trương của các nhân viên trong viện.

Ra về, Kiều Dĩ Hàng như có chút bận lòng.

Trương tri hỏi: "Muốn xem cá heo hả?"

Kiều Dĩ Hàng đột nhiên quay lại nhìn hắn, vô cùng nghiêm túc hỏi: "Cậu có thấy lúc này mấy nhân viên đó diễn rất khoa trương không?"

"Kịch đều thế cả." Trương Tri vẫn chưa hiểu tại sao lại bị hỏi vậy, "Nếu không khoa trương thế làm sao mà khán giả thấy được."

Kiều Dĩ Hàng: "Ra là vậy."

"Anh không định diễn kiểu đó chứ?"

"Đúng thế, rất bắt mắt."

Trương Tri vào xe, chờ Kiều Dĩ Hàng ổn định mới nói: "Tôi sẽ làm tốt đĩa nhạc."

Kiều Dĩ Hàng nhìn hắn kinh ngạc.

"Dù sao cũng phải lưu lại cho anh một đường lui." Trương Tri nói rất nghiêm túc.

Kiều Dĩ Hàng: "…"

73. Chương 73: Chân Tướng Sắc Lang (thượng)

Trên đường về, Kiều Dĩ Hàng ngẫm mãi về mấy lời chàng trai kia nói, càng nghĩ càng thấy bất thường, sau cùng liền hỏi thẳng: "Sao tự dưng cậu lại đi thăm Viện hải dương¿'

Đột nhiên hỏi một câu như thế chẳng giống nói chuyện phiếm chút nào mà có vài phần như chất vấn.

Lời vừa ra, Kiều Dĩ Hàng có chút hối hận sao không sửa lại ngữ khí.

Trương Tri đang nhắm mắt dưỡng thần liền chậm rãi mở mắt: “Tìm thì thấy thôi.“

Kiều Dĩ Hàng: “Cái tôi muốn hỏi là sao cậu lại rủ tôi đi¿‘ Chuẩn bị sẵn mũ và khẩu trang thì chắc chắn không phải nổi hứng nhất thời.

Trương Tri nghiêng đầu nhìn hắn: “Có vấn đề gì¿‘

Kiều Dĩ Hàng: “Theo như anh chàng kia nói đó, hai nam nhân mà đi Viện hải dương thực có chút…“ Hắn không biết phải dùng từ gì để mô tả.

Trương Tri có chút giật mình, hồi lâu mới nói: “Anh đồng ý đi tham dự hôn lễ của anh trai tôi.“

Kiều Dĩ Hàng không biết vì sao lại đề cập vấn đề này nhưng vẫn gật đầu: “Đúng thế.“

“Tôi sẽ giới thiệu anh với cha tôi.“

Kiều Dĩ Hàng quay sang nhìn hắn.

Trương Tri bổ sung: “Là bằng hữu trong nước.“

“Đúng thế.“

“Nếu là bạn bè,“ Trương Tri thẳng thắn hùng hồn, “Sao có thể chưa từng đi chơi Viện hải dương.“

“…“ Vì hắn lớn lên ở Trung Hoa nên không hiểu nổi những người sống ở Mỹ sao? Sao hắn chả thấy có chút liên hệ nào giữa hai việc này? Kiều Dĩ Hàng ngẫm thật lâu, cuối cùng cũng đủ dũng khí để mở miệng: “Bằng hữu nhất định phải đi Viện hải dương với nhau sao¿‘

“Không phải vậy à¿‘ Trương Tri không trả lời trực tiếp.

Lần đầu tiên Kiều Dĩ Hàng phát hiện, sống bao nhiêu năm như vậy nhưng người duy nhất có thể coi là bạn lại là Trương Tri – cũng mới chính thức được nửa giờ. “Cậu vẫn đi Viện hải dương với bạn bè sao¿‘ Không nghĩ Mỹ lại còn có phong tục như vậy… Hẳn là chiêu tiếp thị của Viện hải dương đi?

Trương Tri trả lời hàm hồ: “Bằng hữu trong nước của tôi không phải anh sao¿‘

“…“ Kiều Dĩ Hàng ẩn ý nói, “Thực ra đi Viện hải dương cũng rất tốt, vừa sảng khoái tinh thần lại rèn luyện thân thể nhưng cũng đâu cần lấy đó làm tiêu chuẩn kiểm nhiệm tình bạn.“ Vậy nên nói, là bạn bè phải đi Viện hải dương đâu phải hiến pháp Mỹ, chỉ là luật Trương Tri đặt ra thôi.

Trương Tri quay đầu, ngắm phong cảnh ngoài cửa sổ.

Lại qua một chút, Kiều Dĩ Hàng chủ động điều chỉnh bầu không khí: “Chuyện của Thiên Đấu và Lạc Tuyết Vô Âm cứ vậy hả¿‘

Trương Tri xoa bóp cổ, quay đầu nói: “Đúng thế.“

“Thế tác dụng của việc cậu tới A thị là…“ Tuy hôm đó hắn lên lầu ngủ trước nhưng xem tình huống thì chắc phải có chuyển biến hay tác dụng thần kỳ gì đó đi?

“Đi thăm Viện hải dương.“

“…“ Kiều Dĩ Hàng đột nhiên cười thành tiếng, “Nói cũng đúng.“

Trương Tri: “Thiên Đấu gửi lời hỏi thăm anh.“

“Cho ai¿‘

“Lão bà của tôi.“

Kiều Dĩ Hàng : “Cậu nói thế¿‘

“Đúng vậy.“

“Sau đó ngủ trong cùng một phòng¿‘

“Đúng thế.“

"…" Chức tài xế thực làm cho Kiều Dĩ Hàng kiêu ngạo một chút. Lúc đó hắn nên lộ mặt mới phải, ít nhất có thể khống chế một phần sự việc xảy ra. Kiều Dĩ Hàng cảm thấy hối hận vô cùng.

Về tới C thị là hai giờ hơn.

Kiều Dĩ Hàng đưa Trương Tri đến Hải Thiên Thành.

Lúc chia tay, Trương Tri còn bắt hắn xác nhận buổi tối sẽ vào game rồi mới thỏa mãn rời đi.

Kiều Dĩ Hàng báo cáo lại tình huống cho Cao Cần, chuẩn bị sẵn lời quảng cáo rồi đi thẳng tới lễ khai trương của Đại Thế Kỷ.

Bộ dạng mệt mỏi của hắn đập tan bất mãn của bên quảng cáo, khiến họ bội phục tinh thần chuyên nghiệp, còn luôn miệng xin lỗi vì báo gấp quá.

Bầu không khí toàn trường rất tốt đẹp.

Lễ mừng kết thúc, tiệc tối khó từ.

Bên quảng cáo cũng lo lắng chu đáo, biết hắn một đêm chưa ngủ nên chủ động nhắc hắn về nghỉ sớm.

Kiều Dĩ Hàng mừng rỡ thoát thân.

Về đến nhà, hắn vọt đi tắm rửa rồi pha một cốc cà phê, an vị trước máy tính.

Trương Tri đã lên nhưng bị Thiên Đấu chộp tới bang chiến.

Hắn đành một mình đi hái thuốc cùng chế dược.

[tư trò chuyện]

Đại Hồ: tỷ.

Tiểu Thuyền: muội.

Đại Hồ: hắc hắc, ca.

Tiểu Thuyền: chuyện gì?

Đại Hồ: /(o)/~~ ta gặp rắc rối rồi.

Tiểu Thuyền: lại có ai tỏ tình với ngươi?

Đại Hồ: không phải, nghiêm trọng hơn nhiều. Ở trong hiện thực cơ.

Tiểu Thuyền: (o)

Đại Hồ: ngươi biết ta cũng lọt vào bảng sắc lang mỹ nam rồi đó.

Tiểu Thuyền: ta cũng biết tin rồi.

Đại Hồ: hôm nay ta đi dự tiệc, sư đệ công ty người mẫu trước đây mời.

Tiểu Thuyền:?

Đại Hồ: có một nữ người mẫu uống say, ta liền ga-lăng đỡ nàng.

Tiểu Thuyền: ta hiểu rồi.

Đại Hồ: /(o)/~~ bị phóng viên chụp được.

Đại Hồ: nhất định ta sẽ bị Cao đổng chém chết.

Đại Hồ: ca… Ngươi cho ta lời khuyên được không?

Tiểu Thuyền: Cao đổng theo chính sách thẳng thắn thì được khoan hồng, chống cự liền nghiêm phạt nên nếu ngươi tự báo cáo, kết quả cũng không tệ.

Đại Hồ: (o) thật chứ?

Tiểu Thuyền: đúng thế, được toàn thây.

Đại Hồ: ~~o(>_<)o ~~=“”>

Tiểu Thuyền: sớm thẳng thắn thì tốt. Tin tức của Cao đổng rất linh thông, nếu hắn biết bằng con đường khác thì…

Đại Hồ: …

Kiều Dĩ Hàng xem lại đoạn đối thoại vừa rồi, đột nhiên nảy ra một ý nghĩ. “Sắc lang kia có khi nào là Trầm Thận Nguyên không? Loại chuyện này ngay cả đương sự cũng làm sao biết được có đúng hay không. Sắc lang là cái nhìn đánh giá của người khác, biết đâu đương sự lại chỉ nghĩ mình có phong độ thôi, tỷ như Sở Lưu Hương vậy.

Hắn nghĩ một chút rồi tiếp tục hái thuốc.

[tư trò chuyện]

Chiến Hồn Vô Cực: lão bà.

Tiểu Thuyền: lại chết sao?

Chiến Hồn Vô Cực: …

Chiến Hồn Vô Cực: lần duy nhất ta chết là trận có ngươi tham gia.

Tiểu Thuyền: với ta thì đó là tỷ lệ 100%.

Chiến Hồn Vô Cực: đến, chia đồ.

Kiều Dĩ Hàng dùng kỹ năng phu thê nhoáng cái bay đến chỗ Chiến Hồn Vô Cực.

Chiến Hồn Vô Cực đang ngồi giữa một đám tinh anh của Thiên Đạo Hữu Thường.

Mọi người nhao nhao kêu “chị dâu”.

Kiều Dĩ Hàng không biết phải phản ứng thế nào, chỉ có thể đánh ra hai chữ “ha ha“.

Trương tri cười lăn lộn trước máy tính. Dùng đầu gối cũng biết hiện giờ Kiều Dĩ Hàng đang buồn bực không nói nên lời.

Hắn gửi một khung giao dịch tới rồi bắt đầu chia đồ.

[tư trò chuyện]

Tiểu Thuyền: ta đột nhiên nhớ ra một chuyện.

Chiến Hồn Vô Cực: sao?

Tiểu Thuyền: lúc trước ngươi nói chờ ta qua cấp 70 sẽ được đổi sủng vật.

Chiến Hồn Vô Cực: Thất Hồn Trư rất đáng yêu mà.

Tiểu Thuyền: để xem là so với ai thôi.

Trương Tri đương nhiên sẽ không ngu ngốc tiếp tục truy hỏi vấn đề “so với ai“.

Chiến Hồn Vô Cực: ngươi muốn sủng vật gì?

Tiểu Thuyền: hổ hoặc sư tử.

Chiến Hồn Vô Cực: Xích Viêm Tuyết Sư?

Kiều Dĩ Hàng vừa nghe đến đó liền tỉnh hẳn. Hồi còn dùng Hàng Thiên, Xích Viêm Tuyết Sư cũng từng là sủng vật của hắn. Theo như người luyện cấp thuê nói, sư tử không phải loại sủng vật tốt nhất nhưng chắc chắn là oai phong nhất. Toàn thân trắng muốt, đỉnh đầu một mạt đỏ đậm, lúc dùng kỹ năng rống càng uy phong lẫm liệt, từ ngoại hình mà nói, tuyệt đối xứng danh vua rừng rậm.

Tiểu Thuyền: ta thích!

Chiến Hồn Vô Cực: đi.

Kiều Dĩ Hàng kích theo.

Chiến Hồn Vô Cực bổ sung hồng cùng lam xong liền hướng tới Thiên Sơn.

[tư trò chuyện]

Đại Hồ: ca.

Tiểu Thuyền: sao?

Đại Hồ: ta khai rồi.

Tiểu Thuyền: sau đó?

Đại Hồ: từ mai, ta phải hít đất một trăm cái mỗi ngày.

Tiểu Thuyền: (o)

Đại Hồ: /(o)/~~ lại còn ở tầng một của Y Mã nữa.

Tiểu Thuyền: (o)

Tiểu Thuyền: lý do là?

Đại Hồ: ~~o(>_<)o ~~=“” mệt=“” sẽ=“” không=“” có=“” sức=“” đi=“” đỡ=“” người=“”>

Tiểu Thuyền: nghĩ cũng đúng.

Đại Hồ: …

Đại Hồ: ta đi ngủ.

Tiểu Thuyền: ngủ ngon.

Đại Hồ: đột nhiên ta thấy hối hận.

Tiểu Thuyền: hối hận gì?

Sẽ không phải hối hận nói cho Cao Cần biết đi? Hình phạt kia hẳn chỉ là hù dọa thôi nhỉ? Là lão thần của Y Mã, Kiều Dĩ Hàng nghĩ thế.

Đại Hồ: ta nghĩ xóa nhân vật, luyện lại.

Tiểu Thuyền:?

Đại Hồ: ta muốn là nam. /(o)/~~ như thế này ra ngoài, mỹ nữ đều xua đuổi ta.

Tiểu Thuyền: vậy làm đi.

Đại Hồ: ca, ngươi ủng hộ ta? (o)

Tiểu Thuyền: có phải luyện Quỳ Hoa Bảo Điển, huy đao tự cung đâu mà cần ủng hộ?

Đại Hồ: nếu mai có một người gọi Hoàng Hà gửi lời mời kết bạn nhớ đồng ý nhé. (^_^)/~~ tạm biệt!

Tiểu Thuyền: …

***

Tới Thiên Sơn, hai người bắt đầu tìm kiếm sủng vật.

Sủng vật đến đẳng cấp nhất định sẽ chia làm hai loại, xanh và đỏ. Loại trước thiên về phòng hộ, loại sau thiên về tấn công.

Chiến Hồn Vô Cực chọn một con màu xanh biếc rồi để Kiều Dĩ Hàng hạ bẫy, bản thân ở bên cạnh thanh quái.

Mất khoảng nửa phút thì xong.

Kiều Dĩ Hàng vui mừng đặt tên cho nó —

Hảo đại một đầu sư.

[tư trò chuyện]

Chiến Hồn Vô Cực: …

74. Chương 74: Chân Tướng Sắc Lang (trung)

Sự lo lắng của Trầm Thận Nguyên không thành sự thật. Một tin chấn động khác đẩy mẩu chuyện cỏn con của hắn vào góc.

"Tôn Thái Tuấn? Thực sự là Tôn Thái Tuấn¿' Kiều Dĩ Hàng đứng trong phòng làm việc của Cao Cần, kinh ngạc kêu lên, "Trừ tên ra thì hắn có chỗ nào đẹp trai chứ¿' Trước khi sự thật được vạch trần, e rằng chẳng ai nghi ngờ hắn cả.

"Tin ta đi, hai mươi năm trước hắn cũng từng là một bông hoa."

Kiều Dĩ Hàng ngẫm lại điều kiện của sắc lang: "Hắn có ra đĩa sao¿'

"Lúc mới debut hắn là ca sĩ."

"Phim điện ảnh, đúng, hắn có đóng. Ta có xem phim XXX do hắn đóng."

Cao Cần nhướn mày: "Ngươi xem phim cấp ba?"

Kiều Dĩ Hàng vội ho một tiếng: "Dưới góc độ của khán giả mà nói, diễn xuất của hắn không tốt lắm." Đem khung cảnh tràn đầy lãng mạn biến thành hiện trường táo bón quả thực là có bản lĩnh.

"Đúng thế, nghe nói bị chê trách vì phản ứng quá tự nhiên nên sau đó im hơi lặng tiếng."

"Thế còn phim thần tượng?" Hắn vô pháp ghép bộ mặt thống khổ của Tôn Thái Tuấn vào hình ảnh bạch mã vương tử.

"Hắn đóng vai cha của nam chính trong "Chuyện tình ái của chủ nhà"."

Kiều Dĩ Hàng há hốc mồm: "Đây gọi là tiến vào làng phim thần tượng?"

Cao Cần hỏi ngược lại: "Lẽ nào gọi là tiến quân Hollywood?"

Kiều Dĩ Hàng bình tĩnh, phiền muộn nói: "Rút cuộc là kẻ chết tiệt nào liệt kê ra năm người rưỡi bị hiềm nghi?" Thà rằng chân tướng bị giấu kín mãi mãi còn hơn.

Cao Cần quay bút: "Coi như được lăng-xê miễn phí đi."

Kiều Dĩ Hàng nói thầm: "Ta chẳng thấy có chỗ nào tốt cả."

Cao Cần: "Ít nhất cũng chứng minh sự trong sạch của ngươi."

"Mà làm sao sự thật lại đột nhiên nhảy ra thế?" Kiều Dĩ Hàng híp mắt nhìn chằm chằm Cao Cần, "Có phải là…"

"Ta vô can." Cao Cần cắt lời hắn, "Nói chính xác là, chưa kịp."

Kiều Dĩ Hàng mê man: "Hắn tự thú?"

Cao Cần đột nhiên nghiêng người về phía trước, tay gõ nhẹ bút lên mặt bàn tựa như đồng hồ đếm ngược từng giây khiến Kiều Dĩ Hàng hồi hộp.

"Nghe nói là Trương Phục Mãn gọi điện cho Thái tỷ, rồi sau đó Thái tỷ mới nhả tin ra."

Kiều Dĩ Hàng mở to mắt: "Thế nên…"

"Sao?"

"Trương Phục Mãn có quan hệ mờ ám với Thái tỷ?"

"…" Cao Cần ngả người ra sau, "Ca khúc có rồi thì phải. Sao ngươi còn chưa đến EF ghi âm?"

Kiều Dĩ Hàng đứng lên, lưu luyến không đi: "Tán nhảm xong? Hết chuyện cần nói rồi sao?"

Cao Cần khoanh tay, tiếp tục gõ bút: "Nói chuyện quan trọng, hôm qua ngươi đi đâu?"

Khí thế của Kiều Dĩ Hàng rớt thẳng xuống, hắn cười gượng: "Chẳng phải Trương Tri đã nói hết rồi sao?"

Cao Cần nhíu mày: "Trương Tri?"

Kiều Dĩ Hàng nhìn hắn tỏ ý không hiểu vì sao lại nhắc lại cái tên này.

"Không phải lão công sao?" Quang mang trong mắt Cao Cần lóe lên.

Kiều Dĩ Hàng chút nữa bị hắn làm cho phát hỏa. May mà ở chung lâu ngày, hệ thống phòng ngự được tăng cường không ít, Kiều Dĩ Hàng rất nhanh trấn định, bày ra bộ dáng nghiêm trang: "Cũng muộn rồi, ta phải đi đây."

Ngay lúc hắn ra cửa, Cao Cần chậm rãi nói: "Đúng thế. Đi đưa cơm cho lão công là chuyện quan trọng, không nên đến trễ."

Kiều Dĩ Hàng lảo đảo đi ra ngoài.

Chờ tiếng chân của hắn biến mất, Cao Cần mới nhíu mày.

"Trương Tri…

Trương Phục Mãn…

Hừm…"

Giữa lúc Cao Cần đang rối rắm như thế, tâm tình Trương Tri lại rất tốt, nhất là khi thư ký báo Kiều Dĩ Hàng đã đến phòng thu.

Hắn đứng dậy, chuẩn bị xuống lầu thì chuông di động vang lên.

Hắn cầm lên, nhìn tên hiển thị trên màn hình, cước bộ nhất thời chững lại: "Xin chào."

"Xem báo ngày hôm nay chưa?" Giọng của Trương Phục Mãn lúc nào cũng khiến người ta cảm thấy hắn đang cười.

"Ân." Trương Tri dừng một chút, nhẹ giọng nói, "Cảm ơn nhị thúc."

"Nghe được tiếng nhị thúc của ngươi thực khó." Trương Phục Mãn nửa đùa nửa thật cảm khái.

Trương Tri im lặng.

"Vì nghệ sĩ do mình phụ trách xóa bỏ scandal. Xem ra ngươi rất nghiêm túc với công tác tại EF." Đây rõ ràng là cái cớ hoàn mỹ cho mấy lời cầu xin lúc đầu của Trương Tri.

Trương Tri thầm thở phào nhẹ nhõm.

"Nhưng hợp đồng đĩa cũng chỉ là quan hệ hợp tác, bỏ nhiều tâm huyết quá cũng không tốt."

"Cháu sẽ nỗ lực học tập." Những lời này như quả bóng đánh hụt, tưởng như trúng nhưng lại chẳng thay đổi được gì.

Trương Phục Mãn thừa hiểu tính cách hắn, biết nếu còn như thế đối phương sẽ nhanh chóng dập máy nên dứt khoát thẳng thắn: "Nhưng là nghệ sĩ của hãng thì lại khác. Y Mã trước có Phong Á Luân, sau có Trầm Thận Nguyên, không có lợi cho tiền đồ của hắn."

Tâm Trương Tri khẽ động.

“Sau khi Nhan Túc Ngang rời Duy Kiệt, công ty ta chuyển sang sản xuất ban nhạc nhưng lâu vậy cũng rất muốn đổi khẩu vị.” Ý đồ của Trương Phục Mãn đã quá rõ ràng, “Lục Vạn Bằng khó thành của báu được, Duy Kiệt cần một vương bài đích thực.”

Trương Tri tuy tâm động nhưng vẫn giả ngu: “Đúng, hẳn phải phát triển toàn diện.”

“Ngươi nghĩ thế ta cũng an tâm.” Trương Phục Mãn nói đần ẩn ý.

Trương Tri bất an: “Yên tâm gì ạ?”’

“Sự cộng tác giữa hai ta.” Thanh âm của Trương Phục Mãn rõ ràng mang theo ý cười, “Sau này còn phải hợp tác nhiều, nếu ý tưởng không hợp thì sẽ rất đau đầu.”

“Vâng.” Trương Tri hàm hồ đáp lời.

“Lúc rảnh mời ta bữa cơm, coi như bù vào bữa ta phải mời Thái tỷ ăn.”

Trương Phục Mãn đã nói thì hắn chẳng từ chối được, đành đồng ý.

Dập điện thoại, Trương Tri đột nhiên có một ý tưởng kỳ quái, khá giống Trương Phục Mãn nhưng…

Nếu Trương Phục Mãn, Cao Cần có thể thu Kiều Dĩ Hàng về dưới cánh, sao hắn không thể? Theo quy mô hiện nay của EF, muốn ký hợp đồng với nghệ nhân cũng chẳng khó.

Ý tưởng này vừa xuất hiện liền ám ảnh hắn không thôi.

Kiều Dĩ Hàng là tiểu thiên vương trong làng ca nhạc, sở trưởng là hát mà EF lại là công ty đĩa. Nếu Kiều Dĩ Hàng gia nhập EF, một năm ra mười hai đĩa, chia đều mỗi tháng là được. Hơn nữa còn nâng EF lên, mở ra lĩnh vực mới. Thật sự là nhất cử lưỡng tiện.

Trương Tri vừa nghĩ vừa xuống lầu, kích động đi tới phòng thu.

Vừa lúc giờ giải lao, Kiều Dĩ Hàng đi ra khỏi phòng.

Sau đêm cùng phòng và chuyến du ngoạn ở công viên hải dương, quan hệ của hai người đã dịu đi không ít, có cảm giác như bạn bè lâu năm.

Kiều Dĩ Hàng rút một chai nước ra đưa cho Trương Tri: “Đang rảnh hả?”

Trương Tri tiếp lấy, vẫn chìm đắm trong suy nghĩ của mình nên câu đầu tiên mở miệng là: “Anh có nghĩ sang máng khác ăn không?”

Kiều Dĩ Hàng sửng sốt, hồi lâu mới đáp: “Không có.”

Hai chữ tựa như gáo nước lạnh dội xuống, khiến Trương Tri tỉnh táo lại.

75. Chương 75: Chân Tướng Sắc Lang (hạ)

“Cậu…“ Kiều Dĩ Hàng nhìn hắn chần chừ.

Trương Tri nhướn mày, con ngươi sâu thẳm không che giấu nổi ngọn lửa chờ mong đang dấy lên.

“Lẽ nào định giới thiệu việc cho tôi¿‘ Kiều Dĩ Hàng hoài nghi có phải hắn định bỏ EF ra làm riêng. Đây cũng là bình thường, dù sao mình cũng là nghệ sĩ hợp đồng với EF. Nếu không phải khả năng đó thì thực chẳng hiểu nổi sao hắn lại tự đi phá nhà mình.

Ngọn lửa tắt lần nữa, Trương Tri trừng mắt, tức giận: “Đúng thế. Công ty thiếu một lao công, anh làm không¿‘

Kiều Dĩ Hàng bị sự thay đổi của hắn làm cho mù mờ: “Có chuyện gì đó đúng không¿‘

Trương Tri: “Thần trí mơ màng có tính không¿‘ Nếu tỉnh táo, ai lại muốn hắn thành nghệ sĩ dưới quyền EF.

Kiều Dĩ Hàng tỉnh ngộ: “Vậy mới nói, đôi khi đừng nên làm những chuyện dễ dẫn đến tâm thần phân liệt.“

“Tâm thần phân liệt¿‘ Trương Tri nheo mắt. Câu nói này hiển nhiên khiến hắn nhớ lại chế độ đối đãi khác biệt giữa Tiểu Thuyền và Kiều Dĩ Hàng.

Kiều Dĩ Hàng bị hắn làm cho hoảng sợ, nhanh chóng chuyển đề tài: “Thuận miệng nói thôi, nhưng sao lại hỏi tôi có ý định nhảy chuồng hay không¿‘

Trương Tri: “Ôm một thân cây rất dễ chết đói.“

Kiều Dĩ Hàng nghiêm túc, dùng ngữ khí trịnh trọng nói: “Vì rất nhiều đồng chí cách mạng quyết tử ôm cây mới có nước ta ngày nay.“

Trương Tri: “…“

Một nhân viên thò đầu ra khỏi phòng, thấy Trương Tri thì kinh hãi kêu lên: “Trương tổng giám.“

Trương Tri liếc nhìn hắn.

Người nọ nhanh chóng hướng Kiều Dĩ Hàng chỉ chỉ đồng hồ rồi biến mất.

“Khụ, đến lúc thu âm rồi.“ Kiều Dĩ Hàng thấy Trương Tri vẫn ngồi im, chần chừ đi vào phòng thu.

“Mấy giờ thì xong¿‘ Từ lúc quyết định hoán thành tốt hai ca khúc của Kiều Dĩ Hàng, hắn đem quyền giám chế trao cho nhân viên chuyên môn. Bi kịch kẻ ngoài nghề lãnh đạo người trong nghề, hắn hiểu rõ.

Kiều Dĩ Hàng quay đầu, vô thức đáp: “Chắc khoảng bảy tám giờ.“

Trương Tri thản nhiên bịa chuyện: “Bảo bọn họ bốn giờ La Thiếu Thần yêu cầu họp, công tác hôm nay phải xong sớm.“

“Họp? Còn tôi¿‘ Kiều Dĩ Hàng ngạc nhiên.

“Anh có việc khác.“ Trương Tri lưu lại một câu nói mơ hồ rồi nghênh ngang rời đi.

***

Phàm ai quen La Thiếu Thần đều biết hắn ghét nhất người trễ hẹn nên công việc gấp rút kết thúc lúc ba rưỡi.

Kiều Dĩ Hàng vừa ra khỏi phòng thu đã bị Trương Tri chộp lấy, kéo xuống tầng hầm.

“Chúng ta đi đâu đây¿‘ Hắn tận lực đi chậm.

“Tiệm vàng Phước Long.“

“Tiệm vàng¿‘ Kiều Dĩ Hàng lại càng hoảng sợ.

“Sắp tới hôn lễ của anh trai tôi.“

“Ừm.“ Kiều Dĩ Hàng có chút thẹn thùng. Nếu Trương Tri không nhắc, chắc hắn đã quên hẳn chuyện này.

“Quà đã chuẩn bị chưa¿‘

Kiều Dĩ Hàng. “Tôi định đưa phong bì.“ Hắn chưa kết hôn cũng biết, với người mới cưới, quà tốt nhất là tiền, muốn mua gì thì mua, chẳng sợ không vừa ý.

Trương Tri gật đầu: “Đúng thế, phong bì rất cần.”

Kiều Dĩ Hàng im lặng. Hắn đi dự tiệc cưới lần này rất khổ sở. Người dự tiệc lúc nào cũng thiệt, ăn chẳng bù nổi. Tiệc ở chỗ càng sang trọng thì tiền phong bì lại càng nhiều, giống như bỏ một đống tiền ăn một bữa cơm mà mình chẳng được chọn món.

“Lễ vật cũng cần.“ Câu tiếp theo của Trương Tri đẩy hắn xuống sâu hơn nữa.

Kiều Dĩ Hàng nghiêng đầu nhìn Trương Tri: "Tình anh em thực tốt." Huynh hữu đệ cung thực là chuyện đáng tán dương nhưng không nên đạp lên xác bằng hữu như thế chứ!

Khóe miệng Trương Tri khẽ động, tựa hồ muốn phản bác nhưng sau khi cẩn thận ngẫm lại, chẳng tìm được cớ gì nên đành im lặng cam chịu.

Trầm mặc thật lâu, Kiều Dĩ Hàng đột nhiên mở miệng: "Lễ vật càng quý, phong bì càng mỏng."

"Nếu mua tặng cả tiệm vàng, không đưa phong bì cũng được." Trương Tri tỏ vẻ duy trì ý kiến của hắn.

"… Hôm nay cậu hỏi vậy là muốn tôi làm chủ tiệm vàng¿' Kiều Dĩ Hàng cuối cùng cũng liên kết được hai sự kiện.

Trương Tri ngẩn người giây lát mới nói: "Anh làm chủ tiệm vàng thì có ích gì¿'

"Lúc anh cậu kết hôn tặng một phần, lúc cậu kết hôn lại tặng nữa." Kiều Dĩ Hàng tưởng tượng lúc mình thành chủ tiệm vàng, mỗi ngày đều ôm sổ sách khóc rống.

Trương Tri nhắm mắt lại: "Đến khi đó anh sẽ biết."

Kiều Dĩ Hàng lẩm bẩm: "Sớm biết thế này đã đi họp."

…

Trên thực tế, nhân viên đi họp lại ao ước được như hắn. Bọn họ đợi nửa tiếng chẳng thấy bóng dáng La Thiếu Thần đâu. Cuối cùng một người nhịn hết nổi gọi cho trợ lý, La Thiếu Thần mới biết có một cuộc họp lén lút diễn ra.

Trợ lý không ngừng oán giận: "Trương Tri kia cũng thực quá đáng, dám bịa chuyện như thế. Hắn nghĩ hôm nay là Cá tháng tư sao¿'

La Thiếu Thần ngẩng lên.

Trợ lý lập tức sửa lời: "Đương nhiên, cho dù là Cá tháng tư cũng không thể đùa vậy."

La Thiếu Thần ngẫm nghĩ một chút rồi nói: "Ngươi đi mua cơm hộp."

Trợ lý sửng sốt: "Mấy suất¿'

"Có bao nhiêu người thì mua bấy nhiêu."

"Rồi¿'

"Phát cho bọn họ."

"Ách, lý do là¿' Trợ lý như lọt vào sương mù.

La Thiếu Thần thản nhiên đáp: "Nội dung cuộc họp hôm nay là thắt chặt tình cảm."

"Mua cơm hộp có khó coi quá không¿' Trợ lý nghĩ tới cảnh đến phòng họp phát cơm hộp mà uể oải.

La Thiếu Thần: "Cho thêm một món mặn."

"… Vâng."

Vì thế, đám nhân viên khổ sở chờ đợi một giờ yên lặng tổ chức tiệc liên hoan thắt chặt tình cảm.

***

Tiệm vàng Phước Long rất có tiếng ở C thị. Quảng cáo tốt, hàng chất lượng, hai điểm ấy thể hiện rõ ràng ở giá bán.

Kiều Dĩ Hàng đỗ xe xong, bước vào đã thấy Trương Tri đang chọn đồ.

Hắn định mở miệng thì Trương Tri đã quăng cho hắn một thứ: "Trả tiền."

"…" Kiều Dĩ Hàng cầm đôi Kim đồng Ngọc nữ bằng vàng đó lên, hiếu kỳ hỏi, "Cậu chắc chắn anh cậu sẽ thích thứ này¿'

“Vàng là thứ đảm bảo giá trị tốt.“

“Nhà ở cũng thế.“ Kiều Dĩ Hàng vô thức phản bác.

Trương Tri quay lại: “Anh muốn mua nhà¿‘

Kiều Dĩ Hàng lập tức cúi đầu nhìn Kim đồng Ngọc nữ trong tay, dùng giọng như muỗi kêu trả lời: “Sao có thứ gì hợp làm quà cưới hơn Kim đồng Ngọc nữ đây¿‘

“Nhà.“ Trướng Tri rất nhanh tiếp lời.

Kiều Dĩ Hàng giả bộ như không nghe thấy, đi thẳng đến quầy thu ngân.

Thanh toán xong quay lại đã thấy trước mặt Trương Tri đang để ba đôi nhẫn.

“Cậu muốn tặng nhẫn kết hôn¿‘ Kiều Dĩ Hàng kinh ngạc, “Cái này chắc phải do chú rể tự mua mới phải¿‘

Trương Tri không thèm ngẩng lên: “Tặng cho anh đó.“

“…“ Kiều Dĩ Hàng há hốc mồm. Nếu lúc này có bản chải trong tay, hắn nhất đinh phải rửa sạch tai xem có gì mắc trong đó không mà sinh ra ảo giác trầm trọng thế này, “Lý do là¿‘

Vì khoảng cách tuổi tác sao? Tại sao sau khi từ A thị về, hắn phát hiện càng ngày càng không hiểu nổi Trương Tri đây?

Tay cầm nhẫn của Trương Tri căng thẳng, tâm trạng hỗn loạn nhưng thần tình trấn định: “Cảm ơn anh đưa tôi đi A thị.“

Tuy lý do này bất hợp lý nhưng Kiều Dĩ Hàng cũng không vạch trần: “Thế tặng vàng thỏi đi, bảo đảm hơn.“

“Vàng thỏi quá đắt.“

“Dây chuyền¿‘

“Quá dài.“

… Quá dài cũng tính là lý do hả? Có tính không?

Thái độ Trương Tri càng hàm hồ, nội tâm Kiều Dĩ Hàng càng đè cao cảnh giác: “Từ chối được không¿‘

Trương Tri nhíu mày: “Tại sao¿‘

“Vì..“ Kiều Dĩ Hàng chậm rãi nói, “…Tôi cảm thấy không phải chuyện tốt.“

“Đưa tay đây.“ Trương Tri đưa nhẫn cho hắn, “Đeo thử đi.“

Kiều Dĩ Hàng nhìn chằm chằm cái nhẫn, cẩn thận hỏi: “Không đổ keo 502 vào trong chứ¿‘

“Làm gì có.“ Trương Tri mỉm cười.

Kiều Dĩ Hàng càng thấy kỳ quặc, vội vã đeo vào rồi tháo ra trước khi Trương Tri kịp thấy, “Vừa.“

“Vừa chỗ nào¿‘ Không thấy rõ quá trình cũng như kết quả khiến Trương Tri bất mãn cực độ.

Kiều Dĩ Hàng suy nghĩ rồi nói: “Hơi trơn, không ôm lấy tay.“

Trương Tri đưa nhẫn cho người bán hàng: “Lấy cỡ nhỏ hơn ra.“

“…Thực ra cái kia rất vừa.“

“Nhưng không ôm lấy ngón tay.“ Không hiểu sao Trương Tri có chút canh cánh trong lòng.

Kiều Dĩ Hàng nghi vấn đầy đầu.

Trương Tri cuối cùng chẳng mua gì, giống như kéo Kiều Dĩ Hàng đi chỉ vì mua quà cưới cho Trương Thức Khiêm.

“Anh cậu sẽ thích chứ¿‘ Kiều Dĩ Hàng tâm lý bất an.

Trương Tri: “Chắc thế.“ Thực ra hắn cũng chẳng hiểu rõ sở thích khác của Trương Thức Khiêm, ngoại trừ hội họa.

Kiều Dĩ Hàng cứng miệng: “Chắc thế¿‘

“Anh rất quan tâm đến sở thích của anh trai tôi¿‘ Trương Tri giả như lơ đãng hỏi.

Kiều Dĩ Hàng tức giận: “Tặng quà đương nhiên muốn dựa vào sở thích của người nhận.“

“Hắn thích nụ cười của Mona Lisa.“

Kiều Dĩ Hàng gật đầu: “Tôi hiểu.“

Trương Tri nghi hoặc: “Hiểu¿‘

“Lúc gặp, tôi nhất định sẽ chỉ cười mỉm.“ Kiều Dĩ Hàng khẳng định.

76. Chương 76: Bị Phát Hiện (thượng)

Ra khỏi tiệm vàng thì đã gần sáu giờ, hai người đi ăn ở nhà hàng gần Hải Thiên Thành, Trương Tri trả tiền. Theo lời hắn thì đó coi như phí xăng dầu. Nghe vậy Kiều Dĩ Hàng cũng không thèm tranh cãi, dù sao cũng chỉ khoảng năm mươi đồng, đẩy đi đẩy lại thực vô nghĩa.

Nhưng để chứng minh tiền xăng xe có ích, hắn lái xe đưa Trương Tri về tận nhà.

Xuống xe, Trương Tri theo thói quen mà hỏi: “Mấy giờ lên?”

“Xem tình huống đã.” Kiều Dĩ Hàng trả lời, “Còn phải luyện hát, đọc kịch bản.”

“Quốc pháp có quy định thời gian công tác một tuần là bốn mươi tiếng.” Trương Tri chống tay lên cửa xe, không có ý muốn đóng cửa.

Khí lạnh từ từ thoát ra ngoài, nhiệt độ trong xe tăng lên nhanh chóng. Kiều Dĩ Hàng cởi cúc thứ hai ra, phanh cổ áo ra: “Hôm nay tôi mới làm có hơn sáu tiếng.”

Ánh mắt Trương Tri trượt theo tay hắn. Xương quai xanh giữa lúc tranh tối tranh sáng hiện lên góc cạnh phân minh, đẹp hơn nhiều nữ minh tinh vài phần.

“Ách…” Kiều Dĩ Hàng đang định gọi mới nhận ra, trừ Chiến Hồn ở ngoài, bọn họ còn chưa định cách xưng hô. Gọi Trương phó tổng giám cũng đúng nhưng giờ đã tan tầm, gọi vậy nghe như nịnh bợ lại mất tự nhiên. Hắn chần chờ rồi cuối cùng buột ra một tiếng: “Này.”

Trương Tri cấp tốc hoàn hồn, nhướn mày: “Này?”

“Hello?” Kiều Dĩ Hàng biết điều mà tự điều chỉnh.

“… Chuyện gì?”

“Thực ra tôi muốn hỏi.” Kiều Dĩ Hàng chỉ chỉ cánh tay đang gác lên cửa của hắn, “Cậu còn chuyện gì?”

Trương Tri có chút xấu hổ nhưng che giấu rất khá. Hắn nhanh chóng sập cửa, xoay người lên lầu, ngay cả câu tạm biệt cũng không nói.

Kiều Dĩ Hàng rút di động ra, gọi cho hắn: “Cậu hình như quên gì đó thì phải?”

“Tạm biệt?” Trương Tri nhàn nhạt đáp.

Kiều Dĩ Hàng vừa quay đầu xe vừa nói: “Không phải.”

“Bye bye?”

“Cái đó khác gì tạm biệt?”

“Giống “này” và “hello” thôi.”

Kiều Dĩ Hàng: “Nói thank you còn tạm được.”

“Tôi đã bỏ tiền xăng.”

“Nhưng chưa có tiền công.”

“Chẳng phải anh được nghỉ làm hai tiếng đó sao?” Trương Tri phản ứng rất nhanh.

Kiều Dĩ Hàng im lặng.

“Còn ghi nợ một giờ nhé.” Trương Tri lộ ra nụ cười đắc thắng, đắc ý dập máy.

Kiều Dĩ Hàng nhấn chân ga vọt đi. Từ bao giờ thế thượng phong của hắn đã chuyển thành hạ phong thế này?

Dù Trương Tri không mua nhẫn nhưng chuyện này vẫn canh cánh trong lòng hắn. Có lẽ là nói đùa nhưng vẻ mặt lúc đó thực sự rất nghiêm túc. Nếu là nói thật thì… hai nam nhân tặng nhẫn có ý gì?

Kiều Dĩ Hàng mở baidu, tìm ý nghĩa của việc tặng nhẫn.

Chưa nhìn kỹ kết quả nhưng ý nghĩa kết hôn tràn đầy khiến hắn lạnh sống lưng.

Trong nước đã cởi mở hơn nhiều nhưng quan niệm nam nữ vẫn còn thâm căn cố đế trong đầu óc rất nhiều người, hai nam hai nữ yêu nhau căn bản là không thể chấp nhận. Quanh hắn có tiền lệ của Tằng Bạch cùng Nhan Túc Ngang nhưng với hắn, đây chỉ là số ít. Năm nay, mười sao lớn thì năm cái tốt, năm cái xấu nhưng tuyệt đối không thể có năm người đồng tính luyến ái.

Vậy nên chuyện Trương Tri muốn tặng nhẫn thực sự là một đòn quá nặng giáng xuống.

Hắn ngơ ngác ngồi trước máy tính lẩm bẩm: “Chắc không phải thế đâu?”

“Mười chín tuổi vẫn còn non nớt lắm, chắc chỉ là trò đùa thôi.” Thoáng yên tâm.

“… Nhưng Mỹ rất thoáng.” Lại lo lắng.

“Vì rất thoáng nên bày trò đùa vậy cũng bình thường.” Tâm tình lại thả lỏng.

“Nhưng dù nói đùa thế nào cũng không đem chuyện nhẫn ra mà…”

“…”

Đầu óc mù mờ tự hỏi, lòng dậy sóng không ngừng.

Kiều Dĩ Hàng ngồi trên ghế mà tựa như đang bị một ngọn núi đè lên lưng.

Điện thoại đột nhiên vang lên, khiến tâm tình thấp thỏm của hắn thoáng cái buộc chặt.

Hắn hít một hơi sâu, ra phòng khách nhận điện.

Tiếng Tiểu Chu ép tới cực thấp: “Đại Kiều! Có chuyện rồi.”

Kiều Dĩ Hàng: “Tài khoản của ta lại bị hack?” So với vấn đề vừa lo lắng, đây chỉ là chuyện nhỏ.

“Không phải. Cao đổng có chuyện rồi.” Giọng Tiểu Chu có chút run run, hiển nhiên là dư chấn vẫn còn lưu lại trong lòng nàng.

“Chuyện gì?” Kiều Dĩ Hàng nhăn mày. Lấy phong cách cẩn thận của Cao Cần hẳn chẳng có chuyện gì mới đúng, nếu thực có chuyện hẳn phải là chuyện lớn.

Tiểu Chu nhẹ giọng: “NCC có chương trình trực tiếp “Muốn ăn liền ăn”, không cẩn thận ghi phải hình Cao đổng cùng Phong Á Luân đang…”

“Đang?” Kiều Dĩ Hàng cảm thấy đầu óc “đinh” một tiếng, hiện lên đủ loại cảnh tượng hai người đang dây dưa. Nếu bình thường, chắc chắn hắn sẽ nghĩ khác nhưng hắn vừa mất nửa giờ tự hỏi về quan hệ nam nam, tưởng tượng đã vượt trội bình thường cả trăm lần. Nhớ lại tình cảnh lúc gặp Cao Cần cùng Phong Á Luân, càng nghĩ càng thấy đúng.

Quả nhiên, Tiểu Chu lập tức chứng minh suy đoán của hắn: "Đang hôn nhau."

Tiếng "đinh" biến thành "ầm". Giờ hắn bắt đầu hoài nghi, năm nhân vật đồng tính luyến ái nổi danh tụ hội chắc là lúc Nhan Túc Ngang, Tằng Bạch, Cao Cần, Phong Á Luân và Liên Giác Tu gặp nhau.

"Giờ làm sao đây?" Phong Á Luân là ngôi sao lớn của Y Mã, Cao Cần là thành viên quang trọng của Y Mã. Nếu chuyện lộ ra, Y Mã chắc chắn sụp đổ hơn phân nửa.

Tiểu Chu: "Ta cũng không biết. Giờ ta đang đến công ty, Mã tổng triệu tập hội nghị, chờ họp xong mới biết."

Ấn tượng của Kiều Dĩ Hàng với Mã Thụy chỉ là cuối năm cười tủm tỉm phát một phong lì xì hơi mỏng. Nghĩ đến thời điểm mấu chốt này hắn lại có thể ngăn cơn sóng dữ, thực sự khiến người ta kinh hãi.

Dập điện thoại, hắn do dự rồi nhắn tin hỏi thăm Cao Cần. Giờ phút này, gọi điện sẽ làm phiền người ta mà chưa chắc đối phương đã nhận điện, chẳng bằng nhắn một tin, muốn trả lời cũng được, không thì lờ đi.

Tin nhắn như đá chìm đáy biển.

Kiều Dĩ Hàng ngồi lại trước máy tính, nhìn kết quả trên màn hình, lòng càng thêm lo lắng.

Trong nước, nghệ sĩ gặp phải loại chuyện xấu này nếu không phải xui xẻo ngập đầu thì cũng tựa tựa vậy. Đương nhiên, nổi danh như Nhan Túc Ngang sau khi hiểu rõ tình cảm của mình liền đi Mỹ, vài năm không hoạt động tại quốc nội vẫn là có điểm thiệt thòi.

Phong Á Luân không phải Nhan Túc Ngang. Trên thực tế, sau khi hoạt động của hắn giảm đi thì dù danh tiếng vẫn còn nhưng cũng chẳng nóng như trước. Chuyện này có thể buộc hắn phải quy ẩn ngay lập tức.

— hẳn là hắn đã nghĩ đến kết quả đó.

Dù là hắn hay Cao Cần, mặt trái của chuyện này hẳn đều đã nghĩ đến. Nhưng bọn họ vẫn không quay đầu.

Thoát khỏi cảm giác khiếp sợ ban đầu, Kiều Dĩ Hàng chợt cảm thấy sùng kính cùng đồng tình với bọn họ. Không phải ai cũng có thể đem sự ngiệp, thành tựu, danh tiếng cùng tương lai ra đánh cược. Nhất là ở nơi liên tục thay đổi như làng giải trí.

Hắn đặt tay lên ngực tự hỏi, nếu chính mình gặp chuyện thì liệu có dũng khí để đối mặt như vậy không?

Trong đầu đột nhiên hiện lên thân ảnh Trương Tri.

Kiều Dĩ Hàng cả kinh. Rất nhiều cảm giác tốt đều do đối phương tốt với mình trước. Vì lòng tốt đó mà quan tâm hắn, chú ý nhất cử nhất động của hắn rồi dần dần khắc sâu ưu điểm của đối phương trong lòng.

"Hắn chỉ là một tiểu hài tử mười chín tuổi."

"Hắn còn chưa hiểu rõ rất nhiều điều."

"Nhẫn chỉ là một trò đùa ở Mỹ mà thôi."

"Trên thế giới không có nhiều đồng tính luyến ái vậy đâu?"

"Có lẽ thực là muốn cảm ơn thôi."

...

Kiều Dĩ Hàng đột nhiên đứng dậy, đi ra sân thượng, ngắm ánh đèn của thành phố, hít thật sâu, hồi lâu mới thấp giọng lẩm bẩm: "Nghiêm túc liền thua."

Hơn tiếng rưỡi sau, Tiểu Chu gọi điện tới báo cáo kết quả họp: "Cao đổng tạm thời bị cách chức."

Tâm trạng Kiều Dĩ Hàng trầm xuống: "Còn Phong Á Luân thì sao?"

"Có khả năng sẽ không tham gia "Hắc Bạch chi gian" nữa."

"..."

Kiều Dĩ Hàng chẳng biết bản thân dập máy bằng cách nào, chỉ biết lúc cởi sơ mi ra, cả mảnh lưng đã ướt đẫm.

77. Chương 77: Bị Phát Hiện (trung)

Chuyện Cao Cần và Phong Á Luân vì truyền trực tiếp nên chẳng có thời gian che dấu, lập tức lan khắp phố lớn ngõ nhỏ.

Do tính chất chậm chạp của báo chí mà mạng thành sân chính.

Diễn đàn "Trời cao biển rộng" nhạy cảm với tin làng giải trí nhất, lập tức thành nơi tập hợp đông dân cư nhất, đến ba giờ sáng, số người xem vẫn cao chót vót.

Kiều Dĩ Hàng kiên trì chờ tin đến mười hai rưỡi thì gục.

Cơn buồn ngủ là một phần nhưng thứ hắn không chịu nổi chính là những lời bình ác ý trên mạng. Người ủng hộ cũng có nhưng giữa lời lẽ bén nhọn châm chọc thì chẳng thấy được chút nhẹ nhàng ấy.

Tin tức lan tràn suốt một đêm như vậy.

Sáng hôm sau, bảy giờ hắn đã tỉnh, vội vã chạy đi mua báo nhưng đưa tin mới thì chỉ có nhật báo, Kiều Dĩ Hàng đành quay lên lầu.

Thẳng đến tám giờ, Tiểu Chu tới cửa, tay ôm theo một lô báo.

Kiều Dĩ Hàng mở ra, tìm khắp các trang nhất cũng không thấy tin gì. Theo lý thuyết thì tin vậy phải được đặc biệt chú ý mới phải.

Tiểu Chu: "Ta tìm rồi, không có."

Nhãn tình Kiều Dĩ Hàng sáng lên: "Là Cao đổng¿'

Chuyện của Cao Cần cùng Phong Á Luân diễn ra lâu vậy mà chẳng phóng viên nào dò ra được thì đúng là chuyện lạ nhưng chưa từng có báo nào lên tiếng. Rõ ràng… Cao Cần đã ngầm cản lại.

Nghĩ thế, nỗi lo lắng bay sạch.

Tiểu Chu: "Thực ra diễn viên chính của "Hắc Bạch chi gian" là Nhan Túc Ngang mà phu nhân Liên đạo cũng là nam nên chưa chắc Phong Á Luân phải bỏ phim đâu."

Kiều Dĩ Hàng buồn bực: "Thế sao hôm qua ngươi nói…"

"Đấy là Mã tổng nói thế." Tiểu Chu chớp chớp mắt, "Ngươi biết đấy, lời Mã tổng thì…"

"Hiểu rồi." Nếu nói ảnh hưởng của Cao Cần trước khi thành cổ đông ngang bằng Mã Thụy thì giờ Mã Thụy đã thành đóa hoa trang trí rồi. Chuyện của Y Mã mà Cao Cần chưa lên tiếng thì chẳng chắc được thật giả.

Tiểu Chu: "Có tin mật là điện thoại của Cao đổng hôm qua bận suốt."

Vậy tức là Cao Cần vẫn còn làm việc. Chỉ cần hắn ra tay thì chuyện này còn có nước cứu vãn, lấy thủ đoạn của Cao Cần thì chắc chắn ép xuống được.

Kiều Dĩ Hàng tin vậy.

Thực tế chứng minh lòng tin của hắn không lầm.

Trong các tờ báo ra hôm đó, trừ ba tòa soạn nho nhỏ có nhắc qua loa ra thì chẳng có bất kỳ chữ nào khác, giống như chuyện này chưa từng phát sinh.

Tham gia thảo luận trên mạng đều là dân nghiện net, sức tưởng tượng phong phú, thừa khả năng phán đoán cùng phân tích nhưng lại chẳng có thêm thông tin gì.

Trong sự trầm mặc của truyền thông, lòng nhiệt tình của bọn họ lại càng được hâm nóng. Liên tục post bài, ra fic đều đều nhưng sự thật đằng sau thì chẳng thấy một chữ.

Dù nhiều người bất mãn nhưng cũng chẳng thể làm được gì.

Cao Cần cùng Phong Á Luân vắng mặt, fan mất công đứng đợi ngoài cửa. Thực có cảm giác như sóng biển chồm tới lại bị một con đê lớn ngăn cản, toàn bộ nước rút về biển. Trời xanh trong trở lại, mời mọi người về như chưa từng có chuyện.

Bảy ngày sau đó, Kiều Dĩ Hàng nhận được điện của Cao Cần.

"Một tháng nữa ta trở lại. Phim cứ đóng như thường. Có vấn đề gì chờ ta trở lại."

Ba câu ngắn ngủi đó như Định Hải Thần Châm, khiến Kiều Dĩ Hàng yên tâm. Đĩa nhạc năm lần bảy lượt chưa thu xong cũng hoàn thành thần tốc trong hai ngày.

Trương Tri lập tức mời hắn đi ăn mừng.

Có vết xe đổ của Cao Cần cùng Phong Á Luân, Kiều Dĩ Hàng rất cẩn thận: "Có thể mời thêm người đi cùng không?"

Trương Tri nhất thời căng thẳng: "Ai?"

"Tiểu Chu."

Tiểu Chu vốn hơi sợ Trương Tri, một phần vì nàng từng tham gia vào kế hoạch lừa gạt hắn của Kiều Dĩ Hàng, phần khác là vì Trương Tri quyền cao chức trọng, nhìn qua đã thấy không phải người dễ gần.

Vậy nên sau khi vào bàn, ánh mắt Tiểu Chu không rời cái muôi trước mặt như thể muốn dùng siêu năng lực bẻ cong nó.

Vẻ mặt Trương Tri cũng chẳng tốt đẹp gì.

Hắn ngồi đối diện Kiều Dĩ Hàng nên nhìn rõ khoảng cách giữa hai bọn họ.

Kiều Dĩ Hàng vội ho một tiếng: "Gọi món chứ nhỉ?"

Tiểu Chu vội vã: "Ta gọi giống ngươi."

Trương Tri rụt tay về: "Ta cũng vậy."

Bồi bàn quay sang Kiều Dĩ Hàng: "Xin hỏi ngài muốn dùng gì?"

Kiều Dĩ Hàng nhìn bồi bàn rồi nhìn thực đơn trong tay hắn: "Dòng một, trang năm, cảm ơn."

Bồi bàn mở thực đơn rồi áy náy nhìn Kiều Dĩ Hàng, uyển chuyển cự tuyệt: "Món này nhà hàng chúng tôi chỉ có một, hơn nữa rất quan trọng nên phiền ngài chọn lại món khác."

Kiều Dĩ Hàng nhìn hắn không hiểu.

Bồi bàn đưa thực đơn cho hắn xem —

Lời giới thiệu rất ngắn gọn: Cơm Tây tổng hợp: JANSON BLACK.

…

Kiều Dĩ Hàng thản nhiên nhận thực đơn, chọn bít tết.

Bồi bàn như trút được gánh nặng, rời đi.

Bàn ăn trở lại im lặng.

Tiểu Chu tiếp tục nhìn cái muôi. Kiều Dĩ Hàng buồn chán lắc lắc ly. Cuối cùng Trương Tri nhịn hết nổi lên tiếng: "Ngày kia anh trai ta kết hôn."

Kiều Dĩ Hàng dừng tay, kinh ngạc hỏi: "Nhanh vậy sao¿'

"Đúng thế."

Sau mấy ngày lo lắng về quan hệ nam nam, sức tưởng tượng của Kiều Dĩ Hàng tăng rất nhiều. Hắn chẳng quen Trương Thức Khiêm, cũng không có thiệp mời, chỉ ăn bám Trương Tri mà đến. Nếu là nữ thì đương nhiên được coi như bạn gái nhưng nếu là nam thì…

Tay hắn vô thức lắc ly, nước gần như sái ra ngoài.

"Không thể đổi ý." Trương Tri như nhìn ra sự do dự của hắn, lập tức cắt đứt đường lui.

Kiều Dĩ Hàng buông ly, thử thăm dò: "Không có thiệp cưới mà vác mặt đến thì thực bất lịch sự."

Trương Tri: "Anh không đến mới là bất lịch sự." Hắn chẳng để cho Kiều Dĩ Hàng có cơ hội chen vào, "Hắn đã biết anh sẽ đến."

"A! Đại Kiều tham gia tiệc cưới của Trương Thức Khiêm sao¿' Tiểu Chu rút cuộc cũng bứt ra khỏi cái muôi, chen chân vào cuộc nói chuyện.

Kiều Dĩ Hàng quay sang, vội hỏi: "Đi cùng chứ¿'

Trương Tri nhíu mày nhưng không thể bất lịch sự cấm Tiểu Chu đi nên đành dùng ánh mắt cảnh cáo, ra hiệu cho nàng cự tuyệt.

Tiểu Chu rùng mình, cười gượng: "Không được. Ngày kia ta đau bụng rồi."

Kiều Dĩ Hàng: "…"

Tiểu Chu cúi đầu, tiếp tục nhìn cái muôi.

Bít tết rất nhanh được đưa tới, ba người đều bắt đầu ăn.

Chuyện tiệc cưới cứ như thế mà kết thúc.

Cơm nước xong, Kiều Dĩ Hàng làm tài xế đưa bọn họ về.

Vì Trương Tri ở xa nhất nên hắn xuống xe trước.

Sau khi hắn rời đi thật lâu, Tiểu Chu vẫn cảm thấy oán khí hắn lưu lại.

"Ách, quan hệ của hai ngươi hình như…" Nàng cố tìm từ thích hợp, "Cải thiện không ít."

Kiều Dĩ Hàng vẫn nhìn thẳng phía trước: "Đúng thế."

"Chuyện trong game hắn cho qua?"

Kiều Dĩ Hàng: "Nam nhân ai lại để tâm mấy chuyện đó." Trương Tri ở mức lấp lửng giữa nam hài và nam nhân nên hắn có thay đổi cũng không ngại. Đương nhiên đoạn bổ sung này Kiều Dĩ Hàng chỉ thầm nghĩ trong lòng.

Tiểu Chu ngồi ghế sau, muốn nói nhưng lại thôi.

Kiều Dĩ Hàng liếc kính chiếu hậu: "Sao thế?"

"Không có gì." Tiểu Chu ngẫm nghĩ một chút rồi tiếp, "Có lẽ là do di chứng của chuyện Cao đổng đi. Hóa ra… nam nhân ở cùng nam nhân còn nguy hiểm hơn ở cùng nữ nhân."

"…" Kiều Dĩ Hàng nói, "Tốt, chúng ta đi xem bệnh có thể báo cùng một khoa."

Tiểu Chu: "Biết vậy mà ngươi còn tham gia?"

Kiều Dĩ Hàng thở dài: "Chuyện đã đáp ứng đâu thể nuốt lời."

Tiểu Chu đảo mắt bốn phía rồi đột nhiên nhỏ giọng thì thầm: "Ta còn tưởng ngươi không muốn cự tuyệt."

Tay Kiều Dĩ Hàng nắm chặt.

Thùng xe lại trở nên im lặng. Mãi đến khi Tiểu Chu xuống cũng vẫn trầm mặc.

78. Chương 78: Bị Phát Hiện (hạ)

Vì chuyện của Cao Cần cùng Phong Á Luân mà hoạt động của Y Mã giảm đi rõ rệt. Lịch của Kiều Dĩ Hàng cùng Trầm Thận Nguyên trống hẳn, những chuyện không cần thiết đều bị hủy. Trước thì cố sức xuất hiện, mong được nhớ mặt. Giờ thì tận lực đóng cửa, sợ hãi bị nhớ thương.

Tuy vậy, vẫn có rất nhiều fan của Phong Á Luân tụ tập trước cửa công ty, giơ cao biển yêu cầu giải thích.

Sau một chương trình âm nhạc, Trầm Thận Nguyên cùng Kiều Dĩ Hàng đứng trong hậu trường tán gẫu.

Trầm Thận Nguyên lấy ra một túi đậu phộng: "Sư huynh, gần đây sao ta không thấy ngươi vào game¿'

Kiều Dĩ Hàng thuận tay lấy mấy viên: "Đang bận nghiên cứu kịch bản."

Trầm Thận Nguyên nhìn hắn, kinh ngạc: "Chẳng phải ngươi đang giảm cân sao¿'

Kiều Dĩ Hàng hơi khựng lại nhưng rồi trấn định đáp: "Gần đây nhiều chuyện buồn phiền, cần bổ sung năng lượng."

"Nghe nói Cao đổng cũng nhanh trở lại thôi."

Kiều Dĩ Hàng ngẩng đầu nhìn mình trong gương: "Ngươi có cảm thấy ta đói đến mức phù thũng không¿'

"Nếu Cao đổng không biết tới cân thì…" Trầm Thận Nguyên ngập ngừng, "Còn có hy vọng."

"…" Kiều Dĩ Hàng ngừng lấy đậu phộng, "Mai ta tiếp tục giảm cân."

"Mai¿' Trầm Thận Nguyên chớp chớp mắt, rõ ràng đang muốn hỏi tại sao không phải hôm nay?

"Hôm nay phải tham gia hôn lễ, nhất định phải ăn cho đã."

Mắt Trầm Thận Nguyên sáng lên: "Tiệc cưới."

Mắt Kiều Dĩ Hàng sáng theo: "Ngươi muốn đi cùng¿'

"Của ai thế¿' Trầm Thận Nguyên dù không lập tức đáp ứng nhưng xem vẻ mặt thì cũng có ý này.

"Trương Thức Khiêm."

Trầm Thận Nguyên chớp chớp mắt: "Ai¿'

"Anh trai Trương Tri."

Ánh mắt Trầm Thận Nguyên nhất thời ảm đạm, hắn cười gượng: "Sư huynh cố ăn nhiều chút."

"Ngươi không đi¿'

"Tiệc cưới nhà giàu chẳng khác gì Hồng Môn Yến, ta chịu thôi." Trầm Thận Nguyên từ chối.

Kiều Dĩ Hàng cảm thấy ba chữ "Hồng Môn Yến" này thực rất hàm súc nhưng thế hắn càng phải kiếm kẻ chịu tội cùng nên lập tức dụ dỗ: "Tiền phong bì ta chi."

Trầm Thận Nguyên kiên quyết lắc đầu.

"Thực sự không đi¿' Kiều Dĩ Hàng chưa chịu bỏ cuộc.

Trầm Thận Nguyên thở dài: "Thực ra từ nhỏ gia cảnh ta đã không tốt lắm."

"…" Kiều Dĩ Hàng chào thua trước mấy chuyện xưa kiểu này, chỉ cần nói phần đầu là có thể ngủ đến cuối nhưng Trầm Thận Nguyên lập tức bỏ qua phần trung gian, chuyển ngoặt: "Nên ta không đi."

"Ách, gia cảnh và chuyện không đi có liên quan gì đến nhau¿' Kiều Dĩ Hàng buồn bực chất vấn.

Trầm Thận Nguyên ngẫm nghĩ một chút rồi đáp: "Coi như quan hệ tình cờ đi."

Kiều Dĩ Hàng: "…"

Đúng lúc đó thì Tiểu Chu cùng trợ lý của Trầm Thận Nguyên đều chuẩn bị tốt xe, chạy tới đón bọn họ nên chủ đề chấm dứt.

Kiều Dĩ Hàng lên xe rồi vẫn cứ cân nhắc hoài chuyện tiệc cưới, mãi đến cửa nhà mới tỉnh lại.

Tiểu Chu ngồi ở ghế lái xe, lẩm bẩm: "Ngươi chẳng giống tham gia tiệc cưới chút nào cả."

Kiều Dĩ Hàng dừng lại: "Vậy giống cái gì¿'

"Đi gặp cha mẹ vợ." Tiểu Chu đáp, "Hơn nữa có vẻ như không được lòng gia đình vợ lắm nên rất lo lắng."

Kiều Dĩ Hàng: "Gần đây ngươi có vẻ nhàn nhỉ¿'

Tiểu Chu tận lực kiềm nén nỗi vui mừng lại. Dù sao Cao tổng cùng Phong Á Luân gặp chuyện không may, công ty tổn thất, lợi ích nhỏ bé của mình so ra chẳng đáng để vui mừng đến vậy.

"Ta muốn ăn miến tiết canh vịt ở phố ăn vặt, bánh nếp phố Trường An, bánh dâu Napoleon hiệu Starbucks, còn cả khăn giấy của siêu thị Hảo Hảo nữa."

"Ba thứ phía trước thì chẳng nói nhưng khăn giấy của siêu thị Hảo Hảo rất nổi tiếng sao¿' Tiểu Chu trợn mắt há mồm.

"Vậy mới khiến ngươi chạy tròn một vòng."

Tiểu Chu im lặng nhìn hắn: "Chẳng phải ngươi đang giảm cân sao¿'

"Để mai."

"Tiệc cưới¿'

"Còn chưa đến giờ mà."

Tiểu Chu nhận mệnh: "Nói thế tức là ta bắt buộc phải đi."

"Năm nay rất khó kiếm việc nha." Kiều Dĩ Hàng giả bộ cảm thán.

Tiểu Chu: "Nhớ hôm trước ta nói gì không¿'

"Cái gì¿'

"Hôm nay ta đau bụng."

"Lời tiên đoán chưa chắc đã linh nghiệm." Kiều Dĩ Hàng nhảy xuống xe, kéo cửa sổ xuống rồi cười với nàng, "Tỷ như ta tiên đoán mai ngươi sẽ thất nghiệp, ngươi nói xem có linh không¿'

"Vút¡'

Xe bay nhanh như chớp.

Kiều Dĩ Hàng vuốt lại tóc mái bị gió thổi, xoay người lên lầu.

Tắm rửa, thay quần áo, sấy tóc, chuẩn bị phong bì.

Kiều Dĩ Hàng chậm rãi làm từng việc, thuận tiện điều chỉnh tâm trạng.

Bốn rưỡi, điện thoại thúc giục của Trương Tri tới: "Xong chưa¿'

"Hơn sáu giờ mới vào tiệc cơ mà." Kiều Dĩ Hàng đang chọn giày.

"Cần đến sớm."

Kiều Dĩ Hàng nện nhẹ giày xuống đất, tức giận: "Chẳng lẽ cần người tiếp khách¿'

"Anh thích cũng được." Trương Tri dừng chút, "Anh mặc màu gì¿'

"Màu trắng." Kiều Dĩ Hàng vừa đáp vừa chỉnh lại bộ vest đen đang mặc.

"Rồi, mau đi đi."

Trương Tri vui vẻ dập máy, chuông di động lạp tức vang lên. Nhìn dãy số trên màn hình, tâm tình hắn lập tức thay đổi. Hắn do dự hai giây mới bắt máy: "Alô."

"Cha đẻ gọi tới mà còn phải alô sao¿' Tâm tình Trương Phục Huân cũng chẳng tốt hơn chút nào.

“Vì lúc bé không có mấy cơ hội luyện tập thôi.“ Trương Tri giọng đầy mỉa mai.

Trương Phục Huân hít sâu, tự nhắc nhở cố nhịn: “Bạn ngươi nhất định phải đến sao¿‘

“Nhất định sẽ đến.“ Trương Tri lập tức trả lời.

“Cái tên gọi là Kiều Dĩ Hàng ấy hả¿‘

Tóc gáy trên người Trương Tri dựng đứng: “Ngươi điều tra ta¿‘

“Ta chỉ lo lắng con mình bị một vài kẻ lai lịch bất minh lừa gạt mà thôi.“ Tính nhẫn nại của Trương Phục Huân đã đến mức cực hạn.

Trương Tri hừ lạnh: “Nếu năm đó mẹ ta biết đạo lý này thì tốt rồi.“

“Đây là thái độ gì?¡‘

“Ngươi gọi điện trước mà!” Đối mặt với cơn giận của Trương Phục Huân, Trương Tri nhất quyết không lùi bước.

Trương Phục Huân lạnh lùng: “Nếu ngươi cố ý muốn mời cái tiểu minh tinh kia tới dự tiệc thì tốt nhất chuẩn bị tâm lý trước cho hắn đi.“

Trong nháy mắt, vẻ mặt Trương Tri cứng đờ: “Chuẩn bị gì¿‘

“Ngươi cứ chuyển lời ta cho hắn, tự hắn sẽ hiểu. Dù sao hắn cũng đã qua tuổi mười chín lâu rồi¡‘ Trương Phục Huân nói xong liền dập máy.

Trương Tri nhìn di động, càng tức giận, quăng nó vào tường.

Chỉ nghe “Phịch¡‘ một tiếng, di động tan tành trên đất.

Trương Tri ngồi lên ghế, đột nhiên nhớ ra gì đó, vội vã nhặt di động lên cố lắp lại nhưng hiển nhiên là vô ích.

Hắn ráp đi ráp lại mấy lần cũng không được, cuối cùng hết hy vọng, vọt tới chỗ điện thoại bàn, định gọi tới công ty. Nhấc lên hắn mới phát hiện mình không nhớ số công ty. Từ trước đến giờ hắn chỉ dùng di động cùng điện thoại công ty mà chẳng hề đụng tới danh bạ điện thoại bàn.

“Chết tiệt¡‘ Hắn đứng dậy, vớ lấy chìa khóa, ví tiền cùng cái di động thảm hại nhét vào túi rồi lấy áo khoác ra ngoài.

***

Kiều Dĩ Hàng đưa xe vào bãi rồi vào thang máy đi thẳng lên lầu hai.

Ra thang máy, hắn liền gặp một lễ tân mặc cung kính hướng hắn mỉm cười: “Tiên sinh, xin hỏi tôi có thể giúp gì cho ngài.“

Kiều Dĩ Hàng báo tên tiệc cưới, lễ tân lập tức dẫn đường.

Vì khách sạn thiết kế theo kiểu thông tầng nên đứng cạnh lan can tầng hai là có thể nhìn thấy rõ ràng đại sảnh tầng một cùng cảnh vật trên tầng bốn tầng năm. Cách phòng tiệc mười bước chân, Kiều Dĩ Hàng đã thấy một tấm áp phích lớn buông từ lầu ba xuống. Trên đó, một đôi nam nữ đang ôm nhau cười rạng rỡ, hạnh phúc tràn đầy.

Hắn không chắc chắn đó là Trương Thức Khiêm vì người đó trông chẳng có điểm nào giống Trương Tri, dù là ngũ quan hay thần thái. Theo hắn thì đây là một người bình thường cần giảm béo một chút còn tân nương cũng không tệ, dù chẳng nổi bật nhưng ngũ quan đoan chính, cười tươi tắn.

“Tiên sinh, mời đi bên này.“ Lễ tân dừng lại trước cửa phòng tiệc. Một người phục vụ mặc áo bành tô viền vàng tiến lên, “Xin chào Kiều tiên sinh, phiền ngài cho xin thiệp cưới.“

Kiều Dĩ Hàng cứng người, đảo mắt khắp nơi tìm kiếm bóng dáng Trương Tri.

“Kiều tiên sinh¿‘ Phục vụ vẫn nở nụ cười hoàn mỹ nhưng ánh mắt đã hiện lên vẻ nghi ngờ.

Kiều Dĩ Hàng vội ho một tiếng: "Thiệp mời ở chỗ bạn đi cùng ta mất rồi."

"Xin hỏi bạn ngài là¿'

Kiều Dĩ Hàng đang định trả lời thì thấy Trương Tri vọt qua chỗ mình, chạy về phía một người mặc vest trắng.

79. Chương 79: Tại Tiệc Cưới (thượng)

Lễ tân sửng sốt, vội vàng xoay người cản lại.

Trương thị ở thành phố này cũng coi như có danh, trừ vài tòa soạn lớn được mời, rất nhiều kẻ săn tin vặt vãnh trà trộn vào khách khứa nên lễ tân được lệnh phải nhanh tay nhanh mắt.

Nhưng đâu thể bắt kịp được Trương Tri, hắn nhanh như chớp túm lấy tay người mặc vest trắng kia, giật lại.

Nhìn Trương Tri khí thế bừng bừng lao tới, nỗi hối hận trong lòng Kiều Dĩ Hàng hóa thành một câu: "Hi…"

"…" Trương Tri đột nhiên khựng lại, đôi mắt ẩn chứa lửa giận chớp chớp rồi cuồng phong bạo vũ bắt đầu nổi lên, "Chẳng phải ngươi nói mặc vest trắng sao¿'

Kiều Dĩ Hàng trợn mắt nói dối: "Lúc ra cửa thì bị bẩn mất."

Trương Tri quay đầu lại.

Người bị hắn túm dù trong lòng thập phần khó chịu nhưng cũng đành nhịn xuống: "Ngươi…"

Trương Tri buông tay, lạnh lùng nói: "Ngươi đứng gần ta thế để làm gì¿'

Người nọ: "Ta…"

"Ta không quen ngươi."

"Ách…" Người nọ rất muốn nói "Ta cũng không quen ngươi" nhưng Trương Tri đã lập tức xoay người sang chỗ Kiều Dĩ Hàng: "Đi."

Dù Trương Tri vừa tới đã làm chuyện xấu mặt nhưng nghĩ đến kẻ bị kéo có thể là mình, Kiều Dĩ Hàng rất thức thời nín cười, gật đầu đi theo.

Trương Tri nghiêng người, cản trước mặt hắn.

Kiều Dĩ Hàng liếc nhìn gương mặt kề sát, nhất thời ngây ngẩn, mở miệng hỏi: "Chuyện gì thế¿'

Trương Tri vốn chỉ vô thức hành động, đến khi hơi thở ấm áp kia phả vào môi, mới phát hiện tư thế này có chút mập mờ. Hắn xấu hổ nghiêng đầu ra chỗ khác: "Ta mời ngươi ăn."

Kiều Dĩ Hàng ngờ vực nhìn bàn tiệc trong phòng: "Ta biết. Ta đem cả hồng bao cùng quà cưới đến đây." Hắn còn giơ tay lên để chứng minh.

"Ý ta là đi chỗ khác ăn." Trương Tri nhân cơ hội này dịch bước, giãn bớt khoảng cách giữa hai người rồi kéo Kiều Dĩ Hàng về phía thang máy.

Kiều Dĩ Hàng bị kéo vài bước mới phản ứng lại. "Có chuyện gì à¿' Mấy ngày trước chẳng phải còn vui vẻ nhắc hắn chuẩn bị hồng bao cùng quà cưới, sao giờ lại đổi giọng? Nếu không phải quen biết Trương Tri thì chắc hắn đã nghĩ đây là trò đùa của đài nào đó rồi.

Trương Tri không dừng bước: "Chút nữa nói sau."

Kiều Dĩ Hàng bất đắc dĩ theo sát hắn. Dù sao không có thiệp mời cũng đâu vào được.

Cửa thang máy mở ra, bốn người cao lớn mặc vest từ trong bước ra nhất thời chặn đứng lối đi.

Trương Tri đột nhiên dừng bước.

Kiều Dĩ Hàng ngẩng đầu, nhận ra một nửa —

La Thiếu Thần của EF.

Và diễn viên chính trên tấm poster lúc nãy, Trương Thức Khiêm.

Bộ vest đen của Trương Thức Khiêm hiển nhiên là hàng may, che giấu hoàn hảo vóc ngươi hơi phốp pháp của hắn. Vừa thấy Trương Tri, sự vui mừng của hắn đã chẳng thể che giấu nổi: "A, đến sớm vậy sao."

Kiều Dĩ Hàng cảm thấy tay Trương Tri nắm chặt lại.

"… Chúc mừng." Trương Tri nghẹn hồi lâu mới thốt lên một câu.

Trương Thức Khiêm đi tới, ánh mắt thoáng đảo qua chỗ hai người nắm tay, mỉm cười: "Ra tận đây đón ta sao? Mau vào phòng tiệc ngồi đi."

Khóe miệng Trương Tri giật giật, tựa hồ muốn cự tuyệt song không tìm nổi lý do. Hai bên cứ như vậy giằng co tại chỗ.

La Thiếu Thần nhìn đồng hồ, rõ ràng muốn nhắn nhủ.

Trong tình huống này, Kiều Dĩ Hàng đành ra mặt: "Chúng ta đang định đi toa lét."

Trương Thức Khiêm cuối cùng cũng có cơ hội quang mình chính đại quan sát hắn, sau đó nâng tay vỗ vỗ vai Trương Tri: "Vị này là…" Động tác của hắn tự nhiên như thể bọn họ vốn là anh em lớn lên cùng nhau khiến Trương Tri cũng bớt khẩn trương, khôi phục vẻ bình tĩnh: "Kiều Dĩ Hàng."

Trương Thức Khiêm vươn tay về phía Kiều Dĩ Hàng: "Thực là người có phong độ."

Kiều Dĩ Hàng cười lại, đưa hồng bao cùng quà cưới ra: "Quá khen, quá khen." Nói thật, hắn thường được khen đẹp trai hay ngầu, giờ nghe từ phong độ lại có cảm giác như lạc sang thế giới khác vậy.

Bàn tay chìa ra để bắt của Trương Thức Khiêm bị hành động này của hắn biến thành như đòi quà, không khỏi chững lại.

Kiều Dĩ Hàng cũng rất nhanh ý thức được, lập tức nắm tay hắn: "Chúc mừng."

Trương Thức Khiêm cười ra tiếng: "Đã có quà lại thêm hồng bao. Thực quá long trọng rồi, chút nữa nhất định phải uống nhiều mấy chén."

La Thiếu Thần liếc mắt: "Tặng nhiều hơn ta, chút nữa chỗ đi tiếp rượu dành cho ngươi rồi."

"Sao lại thế được." Kiều Dĩ Hàng dừng chút rồi pha chút trêu chọc nói, "May mà ta đi xe tới."

Trao đổi vài câu, không khí sinh động hẳn lên.

Trương Thức Khiêm: "Không phải kêu đi toa lét sao? Nhớ sớm về đó, việc của ta bên này còn nhiều lắm, mấy người bọn họ có cũng như không, còn cần ngươi trợ giúp."

Thanh niên cột tóc đuôi ngựa đằng sau hắn cười mắng: "Hứ! Nịnh nọt em mình thì cứ nịnh nọt đi, đâu cần hạ thấp chúng ta đến thế chứ?"

Trương Thức Khiêm lập tức quay đầu: "Đến kêu ngươi mở cửa xe cũng không được còn gì?"

"Nói nhảm. Tay của ta dành riêng để mở cửa xe cho Beyonce đó."

La Thiếu Thần thản nhiên chen vào: "Beyonce mà biết nhất định sẽ đi xe đạp."

Người kia định phản bác nhưng lại cố kỵ gì đó, cuối cùng đành ủy khuất nhịn xuống.

La Thiếu Thần: "Cũng sắp tới giờ rồi, mau vào đi."

Trương Thức Khiêm liếc nhìn Trương Tri.

Trương Tri lộ vẻ chần chừ.

Trương Thức Khiêm đột nhiên mở miệng: "Hôm nay là lễ cưới của ta, có chuyện ta chống. Kể cả không thích hình thức tiệc cưới, ca cũng sẽ sửa cho ngươi." Nói đến từ "ca", sắc mặt hắn mơ hồ để lộ một tầng hào quang khiến gương mặt thoáng chốc xuất chúng hẳn lên.

Trương Tri không tự chủ được nhẹ nhàng gật đầu.

Đợi đám Trương Thức Khiêm vào phòng, Kiều Dĩ Hàng mới cảm khái: "Anh trai cậu rất tốt đó."

Vẻ mặt Trương Tri có chút mất tự nhiên, ánh mắt quét đi quét lại: "Chẳng phải nói đi toa lét sao?"

Kiều Dĩ Hàng giật mình: "Đi thực hả?"

"Chưa nghe qua diễn trò cũng cần đóng cho tới cùng hả?" Trương Tri vừa nói vừa đi hướng toa lét.

Kiều Dĩ Hàng bám theo, thử dò xét: "Bạn bè muốn quan tâm, không biết có nên hỏi không đây?"

"Không cần." Trương Tri rất nhanh cự tuyệt.

"Quả nhiên là cãi nhau với cha." Có thể khiến hắn không tham gia tiệc cưới, trừ Trương Thức Khiêm ra cũng chỉ có Trương Phục Huân thôi.

Trương Tri quay đầu, trừng mắt nhìn hắn: "Đã bảo đừng nói mà?"

"Có biết vì sao người ta phải đi toa lét không?" Kiều Dĩ Hàng đột nhiên chỉ biển WC phía trước hỏi.

Trương Tri im lặng.

Kiều Dĩ Hàng tự tiếp lời: "Vì nghẹn rất khó chịu."

Hai người dạo một vòng trong toa lét, xác định từng viên gạch đều được lau sáng bóng, mỗi gian đều đủ giấy vệ sinh mới đi ra.

Kiều Dĩ Hàng: "Cậu thua. Gian nào cũng đều mới thay giấy."

Trương Tri thản nhiên đút tay túi quần: "Vậy thì sao? Lúc nãy tôi có đánh cược gì đâu?"

"…" Kiều Dĩ Hàng không cam lòng, "Không thể thêm vào sao?"

Trương Tri suy ngẫm một chút rồi đáp: "Tối nay tôi cho phép anh chở về nhà."

"Đó mà là phần thưởng sao?" Kiều Dĩ Hàng bĩu môi, "Tốt hơn là dành lại cho lái xe taxi đi."

Trương Tri: "Xe taxi sẽ đòi tiền."

Kiều Dĩ Hàng: "…" Sau khi Trương Tri đòi phong bì cùng quà cưới thay anh hắn, đáng ra nên hiểu kẻ này vô liêm sỉ đến mức nào rồi chứ.

Hai người chậm rãi đi vào phòng tiệc.

Phục vụ tựa hồ đã được dặn dò trước, vừa thấy bọn họ liền cung kính tiếp đón.

Vừa vào phòng tiệc, đập vào mắt bọn họ là tấm pa-nô to đùng.

Để phù hợp với không khí, nền là một màu hồng nhạt. Nhìn hai người trong tranh, bốn phía cũng phảng phất đầy bong bóng hồng.

"Tình cảm của anh trai cậu và chị dâu thực tốt." Kiều Dĩ Hàng nghiêm túc quan sát bức tranh.

Trương Tri nghe vậy, cười khẩy: "Sao trong mắt anh cái gì cũng thành ra tốt thế?"

Kiều Dĩ Hàng: "Trừ phi hai người bọn họ đều có năng lực diễn xuất của ảnh đế." Chân tình trong ánh mắt hai người trong tranh nhìn thế nào cũng không thể giả được.

Trương Tri hờ hững: "Chuyện khó tin cũng đâu phải không thể xảy ra."

Kiều Dĩ Hàng thấy càng nói càng cương, vội chuyển đề tài: "Được rồi, kiếm cho tôi một chỗ rồi cậu đi đâu thì đi."

Trương Tri quét mắt bốn phía. Thực ra hắn cũng đâu biết chỗ ngồi sắp xếp thế nào, mỗi vị khách đều được phục vụ dẫn tới tận nơi. Riêng bọn họ sau khi được dẫn vào đây thì bị bỏ mặc.

"Anh xem chỗ nào tiện thì ngồi." Trương Tri rất vô trách nhiệm chỉ đạo.

Kiều Dĩ Hàng nhìn hai bàn chật kín người. Mấy người ngồi đó chắc chắn không có ý nghĩ giống Trương Tri đi?

Một đen một trắng đứng ở giữa lối đi rất bắt mắt, nhất là một người lại còn là nghệ sĩ nổi tiếng.

Trương Thức Khiêm rất nhanh chấm dứt xã giao, cười tủm tỉm đi cùng La Thiếu Thần tới.

Kiều Dĩ Hàng đụng phải tay Trương Tri.

Trương Tri quay đầu nhìn lại, vẻ mặt lập tức tái đi.

Người vừa nói chuyện với Trương Thức Khiêm chính là Trương Phục Huân. Giờ đây, ánh mắt hắn cũng nhìn chăm chú về hướng này. Lão tướng lăn lộn trên thương trường nhiều năm hiển nhiên sẽ không lộ hỉ nộ ra ngoài nhưng liếc qua ánh mắt cũng biết chẳng mang ý thân mật.

80. Chương 80: Tại Tiệc Cưới (trung)

Xuất phát từ bản năng của nghệ sĩ với cánh nhà báo, Kiều Dĩ Hàng cảm nhận thấy ánh mắt của Trương Phục Huân, quay đầu nhìn lại.

Ánh mắt hai bên chạm nhau. Vẻ mặt Trương Phục Huân lạnh lùng.

Đây cũng có thể coi là nửa ông chủ của Kiều Dĩ Hàng. Tuy hắn chẳng biết nhiều về giới nhà giàu cao cao tại thượng nhưng đã xuất hiện ở đây thì chắc chắn không phải nhân vật bình thường, lại thêm khí thế toát ra liền biết thân phận không nhỏ. Vì thế, Kiều Dĩ Hàng vô thức nở nụ cười chuyên nghiệp.

Từng hành động của nghệ sĩ đều là qua huấn luyện khắt khe. Kiều Dĩ Hàng gia nhập làng giải trí ba năm, hiển nhiên đã nắm giữ tinh túy trong đó nên lúc cười nhìn qua rất chân thành mà lại sáng lạn.

Loại sáng lạn này vào mắt Trương Phục Huân tự động chuyển thành nịnh nọt, khiến hắn càng thêm ác cảm với kẻ phá hư con trai mình.

Trương Tri thấy Kiều Dĩ Hàng đối mắt với Trương Phục Huân, trong lòng cả kinh, vội kéo hắn đi về phía Trương Thức Khiêm.

Trương Thức Khiêm cười nói: "Chị dâu ngươi đang trong phòng thay đồ, cũng mau xuống thôi."

Trương Tri thấy hắn hân hoan, buồn bực hỏi thăm: "Hôm nay bộ vui lắm sao¿'

Trương Thức Khiêm sửng sốt rồi bật cười: "Hôm nay là ngày vui của ta, sao có thể mất hứng chứ¿'

Trương Tri muốn nói lại thôi.

Trương Thức Khiêm như nghĩ tới gì, đặc biệt có thâm ý nói: "Quy củ nhà chúng ta tuy nhiều nhưng không phải để làm khó dễ con cháu. Nhiều chuyện nghĩ sẽ không ra đâu, cần dùng cảm nhận mới minh bạch."

Trương Tri vô thức phản bác: "Ép buộc mình phải cảm nhận chuyện không thích sao¿'

"Ngươi chưa thử sao biết không hợp¿' Trương Thức Khiêm vỗ vỗ vai hắn như thể không biết chán, "Đeo kính râm nhìn thế giới, nhìn thế nào cũng thấy đen tối. Tháo kinh xuống thử xem, thế giới này rất nhiều màu sắc."

Trương Tri phản bác: "Tiếc là kính nọ ăn vào trong thịt rồi."

Trương Thức Khiêm ẩn ý khuyên nhủ: "Có những thứ cần phải bỏ đi."

La Thiếu cùng Kiều Dĩ Hàng diễn tròn vai quần chúng, im lặng đứng nhìn.

Trương Thức Khiêm thấy Trương Tri buồn bực, lập tức đổi chủ đề, quay sang Kiều Dĩ Hàng: "Hôm nay liệu có vinh dự mời cậu lên bục hát một bài không nhỉ¿'

Nghe được lời mời này, trong óc Kiều Dĩ Hàng lập tức hiện ra "Nhà ta ở sườn núi hoàng thổ cao cao…"

La Thiếu Thần nhắc nhở: "Đừng hát mấy bài mới."

Trương thức Khiêm quay đầu cười: "Sao lại không? Tiện có truyền thông ở đây còn có thể quảng cáo."

"Mấy bài đó do em trai ngươi viết." La Thiếu Thần nói.

Trương Thức Khiêm càng thêm hứng thú: "Vậy nhất định phải hát rồi."

Trương Tri chậm rãi mở miệng: "Một bài là "Buông tay cho em đi"."

Trương Thức Khiêm: "…"

La Thiếu Thần tiếp: "Một bài là "Tan nát trái tim biệt ly"."

Trương Thức Khiêm nhìn hắn, nhìn Trương Tri, cuối cùng quay sang Kiều Dĩ Hàng: "Có bài nào vui vẻ không¿'

La Thiếu Thần: "Muốn gả phải gả cho Hôi Thái Lang."

Trương Thức Khiêm buồn bực: "Vui vẻ chỗ nào chứ¿'

La Thiếu Thần: "Gả cho đại hôi lang."

Trương Thức Khiêm: "…"

Kiều Dĩ Hàng đành mở miệng giải vây: "Ta biết một bài tên là "Sinh ra để yêu em"."

"Chính nó." Trương Thức Khiêm vừa nghe liền duyệt.

Ngoài cửa đột nhiên vang lên tiếng vỗ tay.

Kiều Dĩ Hàng cùng Trương Tri quay lại thì thấy tân nương đang bước tới cùng ba phù dâu.

Thanh niên tóc đuôi ngựa đi tới thông báo: "Còn nửa giờ nữa, chắc cha mẹ ta cũng sắp tới rồi. Bọn ta đi xuống đón, các ngươi đứng ở cửa phòng tiệc chờ là được rồi." Nói xong, thấy La Thiếu Thần vẫn đứng im, liền đẩy một cái: "Còn không đi¿'

La Thiếu Thần: "Bốn lăm phút sau ta xuống."

Thanh niên tức giận: "Thế thà đừng xuống nữa còn hơn."

"Cám ơn." La Thiếu Thần xoay người định đi đã bị người kia giữ lại, "Ai nha, chẳng phải cũng chỉ là mấy lời dạy bảo thôi sao? Tết nào mà chẳng phải nghe, coi như hôm nay có lì xì sớm đi. Mau đến, đừng ngượng, mau đi cùng anh mày nào."

La Thiếu Thần từ chối, tay kia lập tức bị đám bạn bắt được, kéo thẳng xuống lầu.

Tân nương đi tới, chăm chú nhìn Kiều Dĩ Hàng, kinh hỉ hỏi: "Đại Kiều¿'

Hai chữ này vốn vẫn là nỗi đau trong lòng hắn, nhưng trong lúc này thì nói được gì. Hắn lộ ra nụ cười hoàn mỹ: "Tân hôn vui sướng. Rất vinh hạnh được tham gia hôn lễ của ngài."

Tân nương che miệng cười một lát mới nói: "A, nếu biết ngươi đến ta đã sớm xuống rồi."

Trương Thức Khiêm ở bênh cạnh xen miệng vô: "Ta còn chưa có đãi ngộ này." Lời tuy chua xót nhưng thái độ đoan chính, còn mang một chút trêu chọc.

Tân nương lơ đễnh đáp: "Sau này ngày nào chả nhìn ngươi, sớm hay muộn có gì quan hệ." Nàng vừa nói, ánh mắt lại không tự chủ mà hướng tới chỗ Kiều Dĩ Hàng, "Nghe nói gần đây ngươi…"

"Chị dâu." Trương Tri đột nhiên cắt lời nàng, còn chen vào giữa hai người.

Tân nương sửng sốt chút rồi nhìn sang Trương Thức Khiêm, đến khi hắn nhẹ nhàng gật đầu mới nói: "Ngươi là Trương Tri¿'

Trương Tri gật đầu.

"Thế mà ta lại tưởng ngươi cũng là nghệ sĩ như Đại Kiều, còn vắt óc nghĩ xem ngươi tên gì." Tân nương vừa cười vừa che miệng, "Chẳng có điểm nào giống anh trai cả."

Trương Thức Khiêm thở dài: "Nghe nói hôm nay ta mới là chú rể chứ¿'

"Đương nhiên ngươi là chú rể." Tân nương cười nói, "Nếu không ta nào dám gả."

Trương Thức Khiêm cảm thấy mỹ mãn, kéo nàng lại gần.

Trương Tri đột nhiên căng thẳng.

Kiều Dĩ Hàng đứng bện cạnh thấy rõ nhất, lập tức nhìn theo ánh mắt hắn, chỉ thấy người trung niên khí thế khi nãy vừa chào hỏi khách khứa xong, đang đi tới bên này.

"Cha¡' Tân nương mở miệng trước tiên.

Kiều Dĩ Hàng chợt hiểu. Hóa ra là cha cô dâu.

Trương Phục Huân vươn tay cho tân nương khoác rồi đi tới trước mặt bọn họ, "Sao còn đứng đây¿'

Trương Thức Khiêm: "Con cũng đang định đi ra đón khách đây." Thái độ tự nhiên mà kính cẩn này càng làm Kiều Dĩ Hàng tin tưởng phán đoán của mình. Con rể thấy bố vợ đều rất bối rối.

Trương Phục Huân nhìn sang Kiều Dĩ Hàng: "Ừm, đừng để cho khách đứng."

Trương Thức Khiêm cười nói: "Không nói cũng quên mất. Trương Tri theo ta ngồi ở bàn trên, Kiều tiên sinh thì…"

"Ngồi luôn ở bàn trên đi." Lời này của Trương Phục Huân khiến ba người đều cả kinh.

Chỉ có tân nương cười nói: "Tốt. Dù sao bàn cũng rộng, ngồi đâu hết được."

Không đợi Trương Thức Khiêm cùng Trương Tri mở miệng, Kiều Dĩ Hàng liền uyển chuyển cự tuyệt: "Ta tìm một chỗ nào đó ngồi là được."

Trương Phục Huân liếc Trương Tri đang căng thẳng, thản nhiên nói: "Ngươi đã thân quen với tiểu nhi như vậy, ngồi bàn trên thì có sao đâu."

"Tiểu nhi¿' Kiều Dĩ Hàng vẫn nghĩ hắn là cha cô dâu nên nhất thời không kịp phản ứng, "Vị nào¿'

Trương Tri, Trương Thức Khiêm và cô dâu: "…"

Trương Phục Huân lại nghĩ khác, quay đầu hỏi Trương Thức Khiêm: "Ngươi cũng quen biết với hắn¿'

Trương Thức Khiêm liếc nhìn Trương Tri thấy hắn khẩn trương nhìn mình thì nhẹ giọng: "Nhất kiến như cố."

Trương Tri cùng tân nương đều thấy được mặt Trương Phục Huân sầm xuống vài phần.

Mặc dù Kiều Dĩ Hàng không hiểu lắm cục diện trước mắt nhưng cảm giác được địch ý toát ra từ người trước mặt. Nghĩ đến nguyên tắc nói nhiều sai nhiều, nói ít sai ít, hắn đứng im ở một bên quan sát.

Thấy cả hai đứa con đều có ý che chắn cho Kiều Dĩ Hàng, cơn tức của Trương Phục Huân càng tăng. Hắn đứng lên lạnh lùng nhìn Trương Tri: "Còn ngươi? Sao không thấy ngươi lên tiếng? Không phải lúc trước tuyên bố rất hùng hồn sao¿'

Trương Tri nắm chặt hộp nhẫn trong túi.

Lúc dụ dỗ Kiều Dĩ Hàng đến tiệc cưới, hắn đã lên kế hoạch làm trò, tặng nhẫn ngay trước mặt Trương Phục Huân. Hắn tin tưởng con người Kiều Dĩ Hàng nhất định sẽ nghĩ đến "nghĩa khí" với bạn bè mà không từ chối, chắc chắn sẽ khiến Trương Phục Huân mất mặt. Nhưng nhớ tới lời uy hiếp lúc trước của Trương Phục Huân, sự vui vẻ trả thù biến thành lo lắng cho tiền đồ của Kiều Dĩ Hàng.

Hắn biết rõ thế lực của Trương Phục Huân, cũng rất minh bạch ngoài Trương gia mình chẳng có gì. Đừng nói là bảo vệ Kiều Dĩ Hàng, ngay cả bản thân cũng chưa chắc đã lo được.

Hộp nhận bị xiết chặt đến mức sắp mở ra.

Hắn hít sâu, toàn thân cứng đờ như thạch cao: "Ba." Thanh âm rất nhỏ, mơ hồ tiết lộ ý muốn tạm thời nhẫn nhịn vì lợi ích toàn cuộc.

Trương Thức Khiêm kinh ngạc nhìn hắn. Trong trí nhớ của hắn, người em trai cùng cha khác mẹ này rất quật cường, không sợ trời cũng không sợ đất, chẳng ngờ lại chủ động cúi đầu nơi đây.

Nhưng Trương Phục Huân cũng không vui vẻ hơn bao nhiêu.

Hắn cũng hiểu con mình nên hắn rõ, một người có ảnh hưởng đến con mình có ý nghĩa gì.

81. Chương 81: Tại Tiệc Cưới (hạ)

Kiều Dĩ Hàng nhìn bên này rồi lại nhìn bên kia, cảm thấy mình đứng giữa người nhà bọn họ thực mất tự nhiên nên cẩn thận mở miệng: "Có thể để ta ngồi xuống trước được không¿'

Bốn người kia đồng loạt nhìn sang.

Kiều Dĩ Hàng cười khan: "Chỉ chỗ là được rồi, ta tự đi được." Ai có thể cho hắn biết, rõ ràng hắn tặng cả quà lẫn phong bì mà sao giờ đến chỗ ngồi cũng không có là sao?

Thậm chí hắn hoài nghi lời mời ngồi ở bàn trên căn bản là để đuổi người. Làm gì có ai mời bạn con mình lên ngồi chỗ đó chứ! Có phải bạn gái đâu!

Trương Tri rất muốn giải vây nhưng hắn cũng như Kiều Dĩ Hàng, mù tịt về việc an bài chỗ ngồi nên đành nhìn sang Trương Thức Khiêm.

Trương Thức Khiêm tỉnh lại: "Không bằng ngồi ở…"

Mấy chữ phía sau bị át bởi tiếng ồn ào từ cửa vọng lại.

La Thiếu Thần cùng người thanh niên lúc nãy đi trước như lính mở đường, phía sau là vài vị trung niên gầy béo khác nhau nhưng khí độ đều bất phàm. Mấy vị này chắc đều là chỗ thân quen, cười tươi còn hơn hoa trong tiệc cưới.

Băng sương trên mặt Trương Phục Huân nhanh chóng tan rã. Ông vỗ vai Trương Thức Khiêm, đi tới chỗ tân khách.

Trương Thức Khiêm thức thời kéo tân nương theo sau.

Bọn họ vừa rời đi, núi lớn trên vai Kiều Dĩ Hàng cũng sụp. Hắn không kiềm được mà thở phào nhẹ nhõm.

Trương Tri cũng như trút được gánh nặng lớn, lập tức đảo mắt tìm chỗ ngồi: "Chúng ta ngồi đâu đây¿' Vì mấy chỗ cạnh cửa đều gần đủ nên hắn đành chọn một chỗ ít người khá xa bàn chủ.

Kiều Dĩ Hàng chần chừ: "Hay chờ anh cậu về đã." Mấy tiệc lớn thế này đều an bài trước chỗ ngồi.

Trương Tri: "Anh muốn ngồi bàn trên¿'

"… Ngồi tạm chỗ đó vậy." Kiều Dĩ Hàng nhìn cái bàn rộng hơn hẳn những chỗ khác mà thầm nghĩ không ổn.

Vì dòng người di chuyển trong đại sảnh nên bọn họ vòng vo một hồi mới tới nơi.

Vất vả là vậy nhưng vừa kéo ghế ra, Kiều Dĩ Hàng bỗng thấy bốn phía yên tĩnh lạ thường. Trương Tri đứng đằng sau giật giật tay hắn.

Kiều Dĩ Hàng ngẩng đầu lên thì thấy Trương Phục Huân cùng đám người kia không hiểu từ lúc nào đã đến chỗ bàn này.

Ánh mắt hai bên giao nhau.

Kiều Dĩ Hàng nhanh chóng lui ra sau: "Mời ngài ngồi."

Động tác của hắn làm không ít khách khứa nghiến răng căm hận. Sao bọn họ không nghĩ ra cách lôi kéo làm quen này chứ?

Người đứng đầu tiên, khoảng năm mươi, vẻ ngoài phúc hậu, cười tủm tỉm: "Ừm, thanh niên lúc nào cũng nhanh nhẹn."

Nếu nhanh nhẹn thì giờ đã được ngồi chứ không phải đứng thế này.

Kiều Dĩ Hàng thầm than nhưng vẫn mỉm cười lễ phép đáp lại: "Đâu có, đâu có, chỉ là chơi rắn săn mồi[1] nhiều thôi."

"Rắn gì cơ¿' Nam tử tựa hồ tò mò.

"Rắn săn mồi… một loại game ấy mà." Kiều Dĩ Hàng phát hiện hình như mình nói ra một trò đùa nhạt nhẽo.

"Ra thế." Nam tử cười cười, chậm rãi đi tới ngồi xuống cạnh hắn rồi quay sang Trương Phục Huân, "Công tử nhà ngài đúng là thanh thế bất phàm, khách mời tới cũng đều tài mạo song toàn."

Trương Phục Huân liếc Kiều Dĩ Hàng song chỉ cười: "Thanh thế tốt vậy cũng nhờ La huynh tới dự mới có."

Nam tử quay sang cười với Kiều Dĩ Hàng: "Nhiều phù rể vậy rồi, thôi thì ngồi xuống đây bồi chuyện ta."

Hắn chưa kịp nói thêm, Kiều Dĩ Hàng đã đặt mông ngồi cạnh: "Cung kính không bằng tuân mệnh." Cơ hội này mà vuột mất không chừng phải ngồi ở bàn trên.

Nam tử có chút giật mình rồi lại cười thoải mái.

Trương Tri bước tới, định ngồi cạnh Kiều Dĩ Hàng nhưng bị Trương Phục Huân giữ lại: "Sao còn chưa chào La bá bá?"

… Củ cải cải củ?*

* "La bá bá" phát âm gần giống "la bặc bặc" là củ cải

Kiều Dĩ Hàng cúi đầu, dùng chén trà che giấu ý cười.

Trương Tri vốn ghét chuyện xã giao nhưng chính mình mới nhượng bộ, không thể trở mặt nhanh thế nên đành miễn cưỡng cười: "La bá bá."

"Nói vậy đây là đứa nhỏ thường xuyên khiến ngươi đau đầu sao?" Nam tử cười, "Đẹp trai hơn đứa lớn nha."

Trương Phục Huân thở dài: "Tính cách còn kém xa."

"Chuyện tốt sao có thể về hết phần ngươi được? A, nói chuyện thế này mỏi cổ quá à. Hai cha con ngươi cứ đi tiếp các vị khách khác đi, ta nói chuyện với Tiểu Kiều là được rồi."

"Chỉ quan tâm nói chuyện với hắn mà bỏ mặc chúng ta sao?" Mấy người trung niên đi cùng vừa ngồi xuống vừa không cam lòng hỏi.

Nam tử phất tay: "Mấy lão già các ngươi ngày nào chả thấy, nhìn mãi cũng chán rồi."

Trương Phục Huân cười đáp lại vài câu rồi kéo Trương Tri rời đi.

Trương Tri cau mày, hai chân không nhúc nhích.

Lực kéo của cha hắn lại tăng gấp bội.

Kiều Dĩ Hàng lúc nãy mới biết đây chính là cặp cha con suốt ngày khắc khẩu, vội vàng vỗ nhẹ thắt lưng Trương Tri, ra hiệu cho hắn.

Trương Tri lúc này mới hậm hực để Trương Phục Huân lôi đi.

“Quan hệ của cậu với tiểu công tử nhà họ Trương cũng tốt đấy chứ.” Nam tử ngồi bên cạnh, nhìn thấy hết cảnh vừa rồi.

Kiều Dĩ Hàng quay đầu cười: “Bạn bè thôi.”

Nam tử giả như tình cờ: “Thế mà ta tưởng cậu thân với Thiếu Thần chứ.”

“Thiếu Thần?” Ngay lúc Kiều Dĩ Hàng sắp hỏi đó là ai thì La Thiếu Thần lướt qua chỗ này khiến hắn ngậm miệng, sửa lời, “La thiếu gia?”

“Đúng thế.” Nam tử nói, “Cũng hợp tác với nhau nhiều năm đi?”

Kiều Dĩ Hàng chớp chớp mắt. Người này họ La, La Thiếu Thần cũng họ La, chẳng lẽ…

“Ngài là cha của La thiếu gia?”

“…” Nụ cười thường trực trên môi nam tử có chút suy sụp, “Cậu không biết ta là ai sao?”

Mấy người ngồi cạnh nghe vậy cũng đều hết sức kinh ngạc.

Kiều Dĩ Hàng rất buồn bực.

Rõ ràng hắn chỉ muốn ăn bù cho số tiền đã mất, sao giờ lại biến thành kiểm tra phản xạ cùng trí nhớ đây?

Nam tử tự giới thiệu: “Ta là La Định Âu.” Đã rất lâu rồi hắn chưa phải tự giới thiệu.

Kiều Dĩ Hàng kinh hãi: “Thủ phủ*?”

*Thủ phủ: người giàu nhất thành phố, phú thương một phương

La Định Âu lại mỉm cười: “Rất ít người gọi ta như thế.” Đáng ra trong thành phố này không ai không nhận ra hắn mới phải chứ.

Kiều Dĩ Hàng cuối cùng hiểu ra vì sao ai ai cũng tỏ thái độ cung kính với người ngồi trước mắt rồi. Vì đây chính là thần tài sống nha!

La Định Âu thấy hắn khiếp sợ, tâm tình rất tốt: “Thiếu Thần có chăm chỉ làm việc không?”

Kiều Dĩ Hàng : “… Chăm chỉ.” Hắn chỉ là nghệ sĩ hợp đồng chứ đâu phải giám đốc công ty, câu hỏi này nằm ngoài phạm vi hiểu biết nha.

“Làm việc với Trương tiểu công tử thoải mái chứ?”

“Rất thoải mái.” Không bị chèn ép cũng coi như thoải mái đi. Kiều Dĩ Hàng cảm thấy cuộc nói chuyện ngày càng đi theo chiều hướng kì cục.

La Định Âu vuốt cằm: “Cậu nói xem, làm thế nào ta mới bắt nó từ chức được đây?”

Kiều Dĩ Hàng há hốc mồm. Vấn đề này hắn biết trả lời ra sao đây?

Một người trung niên bên cạnh cười nói: “Ngài vẫn chưa bỏ ý định ấy sao? Ngay cả anh bạn nhỏ này mà cũng lôi vào?”

La Định Âu không hề áy này đáp: “Ta lớn tuổi thế này rồi cũng cần người kế thừa gia nghiệp chứ.”

Trung niên kia lại nói: “Chẳng phải hai vị công tử cùng hai vị tiểu thư vẫn giúp đấy sao?”

La Định Âu cây ngay không chịu chết đứng: “Ai lại chê ít người làm chứ.”

Những người khác cười to.

Kiều Dĩ Hàng cũng cười theo dù đầu đầy nghi vấn.

La Định Âu nghiêm túc quay sang Kiều Dĩ Hàng: “Không bằng, cậu liên thủ với Trương tiểu công tử kéo nó xuống đi.”

Kiều Dĩ Hàng : “…” Hắn có điểm nào đáng tin cậy chứ? Chẳng lẽ là kéo ghế nhanh? Sớm biết vậy thà ngồi bàn trên còn hơn.

La Định Âu vỗ vai hắn: “Nói thế nào nó cũng là người ngoài EF. Nếu thành công, ta nhất định sẽ không bạc đãi cậu đâu.”

Người khác nghe thế chắc đã hưng phấn nhưng Kiều Dĩ Hàng chỉ thấy lạnh sống lưng, nếu không phải vì câu kia thì cũng vì bàn tay để trên vai hắn.

Tiếp xúc thân mật với đại nhân vật thế này khiến tim hắn đập thình thịch, cả người không được tự nhiên.

“La bá bá.” Thanh âm của Trương Tri đột nhiên vang tới.

“Sao?” La Định Âu cười, rút tay về, quay đầu nhìn.

“Ngồi đây đều là các bậc bề trên, hắn ngồi không hợp. Cha ta kêu để hắn ngồi chỗ khác.”

La Định Âu cười tủm tỉm liếc Kiều Dĩ Hàng rồi vuốt cằm: “Tốt thôi.”

Kiều Dĩ Hàng như trút được gánh nặng, từ biệt mọi người rồi mới theo Trương Tri rời đi.

Bọn họ đi rồi, người trung niên lúc nãy hỏi: “Ngài định xui bọn họ tuyên chiến cùng La thiếu gia thực sao?”

“Vui đùa mấy câu thôi.” La Định Âu thản nhiên cười, “Tiệc chưa bắt đầu, giết thời gian một chút.”

Những người khác nhất loạt cười vang.

Kiều Dĩ Hàng ngồi xuống rồi mới phát hiện chỗ này là bàn trên. Nhìn chung quanh thấy các bàn khác đều kín chỗ, dù muốn đổi cũng không còn, nhất là hắn còn không muốn đổi ra bàn như vừa rồi.

Trương Tri tựa hồ biết hắn bất an, thấp giọng: “Yên tâm, ăn bữa cơm thôi mà.”

Ánh đèn đột nhiên dịu đi, chỉ có trên sân khấu được chiếu sáng rực rỡ.

MC lên sân khấu, bắt đầu bài diễn thuyết dài về câu chuyện tình yêu của cô dâu chú rể.

Kiều Dĩ Hàng ngồi dưới, cảm giác được che chở bởi bóng tối mới thở phào.

Trong bao nhiêu bữa cơm hắn ăn từ nhỏ đến giờ, có mỗi bữa này khiến người ta bồn chồn như vậy —-

Bồn chồn nhất là chờ đến giờ còn chưa được ăn.

[1] Rắn săn mồi: dạng 2D trên điện thoại

82. Chương 82: Hồng Môn Yến (thượng)

MC khoa chân múa tay trên đài gần nửa giờ mới chuyển míc cho bố mẹ cô dâu.

Là phú thương trong thành phố, thường xuyên dự đủ thứ tiệc tùng nên dù tâm trạng hơi kích động, cha mẹ cô dâu vẫn biểu hiện vô cùng tự nhiên. Nghẹn ngào phát biểu xong, khách mời ngồi dưới vội vỗ tay cổ vũ.

Lúc đầu Kiều Dĩ Hàng còn có thể tập trung nhưng càng lâu, lực chú ý của hắn càng phân tán. Mãi đến khi vợ chồng Trương Phục Huân lên đài, míc vang lên một tiếng trong quá trình chuyển giao mới khiến hắn giật mình tỉnh lại.

Ngọn đèn trần chuyển từ màu vàng nhạt sang màu quất chín khiến vợ chồng Trương Phục Huân trông càng thêm hòa hợp.

Kiều Dĩ Hàng nghe tiếng bát đũa trước mặt mình chạm nhẹ, cúi đầu nhìn thì kịp thấy Trương Tri rút đũa về.

Cái đĩa trống trơn trước mặt đột nhiên thêm một miếng thịt gà.

"Ách." Hắn quét mắt bốn phía. Tính ra, hôn lễ lần này rất trật tự. Trong lúc MC và cha mẹ hai bên mải mê đọc diễn văn trên đài cũng không một ai động đũa, dù có nghe hay không, vẻ mặt đều như hết sức chăm chú.

So với những người khác, mình đột nhiên có một miếng thịt gà quả thực là quá dị thường.

Hắn nhìn chằm chằm, miệng ứa đầy nước miếng, đầu óc đã tưởng tượng ra mùi vị của miếng thịt kia. Đôi đũa định gắp thịt trở lại đĩa Trương Tri từ từ hạ xuống.

"Theo lời mời của cô dâu chú rể, chúng ta chào đón vương tử tình ca, ngôi sao nổi nhất hiện nay…" Vợ chồng Trương Phục Huân không hiểu đã xuống đài từ lúc nào, sau khi nghe Trương Thức Khiêm nói nhỏ, MC hưng phấn giới thiệu, "Kiều Dĩ Hàng¡'

Kiều Dĩ Hàng chưa kịp phản ứng thì đã có một ngọn đèn chói lòa rọi ngay xuống chỗ hắn ngồi.

Ánh sáng như sét đánh, đem miếng thịt gà trước mặt hắn cùng đôi đũa chưa kịp hạ xuống hiện ra trước mặt mọi người.

"…"

Kiều Dĩ Hàng chân thành hy vọng, tia chớp lúc nãy không phải ánh đèn.

Ba năm lăn lộn trong ngành giải trí, thân kinh bách chiến đâu phải để không. Hắn rất nhanh lấy lại bình tĩnh, ưu nhã đứng dậy, thản nhiên bước lên sân khấu.

Liếc mắt vừa lúc thấy Trương Tri đang cười trộm, Trương Thức Khiêm và tân nương cố nhịn cười cùng Trương Phục Huân lạnh nhạt nhìn hắn.

MC đưa míc cho hắn, trước khi xuống còn nói với lại: "Mời các vị khách nhập tiệc."

Thiếu chút nữa hắn đạp thẳng MC xuống đài.

Nhạc dạo bài hát chậm rãi vang lên nhưng không át được tiếng bát đũa lanh canh bên dưới. Hắn nghe được bụng mình đang kêu gào kháng nghị.

"Lần đầu tiên mở mắt nhìn thế giới này, không thấy được khuôn mặt em.

Tiếng nhạn cô đơn khóc thương ngoài cửa sổ…"

Bản năng ca sĩ giúp Kiều Dĩ Hàng dễ dàng bắt kịp nhạc điệu, thanh âm vang lên tựa như dòng suối trong vắt lan ra cả phòng tiệc.

Tập trung làm gì đó sẽ khiến dạ dày quên mất cơn đói.

Đến khi hát xong đi xuống, Kiều Dĩ Hàng mới thấy bụng mình kêu vang lần nữa.

Chú rể cùng cô dâu đã lên đường kính rượu, sáu vị phù dâu phù rể cũng đĩ theo hộ giá. Bàn trên chỉ còn cha mẹ hai bên, Trương Tri… và hắn.

Kiều Dĩ Hàng kéo ghế ra ngồi xuống cũng có thể cảm nhận được vài ánh mắt hữu ý vô ý đánh giá hắn, trong đó rõ ràng nhất là Trương Tri. Cái đĩa trước mặt chất một núi nhỏ đồ ăn. Nhớ tới cảnh tượng xấu hổ lúc nãy, Kiều Dĩ Hàng nhỏ giọng: "Đều tại ngươi cả."

Đũa Trương Tri run rẩy, hắn đang cố nén cười.

Kiều Dĩ Hàng cũng chẳng thèm quan tâm, ăn trước cái đã. Hắn mới chạm tới miếng thịt gà thì đã nghe Trương Phục Huân mở miệng: "Hát cũng được đó."

…

Vừa ăn vừa nói chuyện thực bất lịch sự, dù chỉ là dùng đũa gắp thức ăn đi nữa. Kiều Dĩ Hàng dù tiếc gần chết nhưng vẫn buông đũa mỉm cười: "Ngài quá khen rồi."

Trương Phục Huân nhìn qua có vẻ không hứng thú với đồ ăn, hỏi hắn gần ba phút vẫn chưa mệt: "Gần đây có phim gì hay không¿'

…

Hắn đâu phải chủ rạp chiếu phim mà lại bị hỏi câu này.

Kiều Dĩ Hàng đương nhiên hiểu đây chẳng phải quan tâm gì mà mơ hồ thấy được Trương Phục Huân không chỉ bất mãn với hắn mà hoàn toàn coi hắn là kẻ địch. Dù hắn nghĩ hoài không ra đã đắc tội nhân vật lớn thế này ở đâu.

"Nghe nói "Tạc dạ" rất được." Trương Tri đỡ lời.

"Vậy sao."

Kiều Dĩ Hàng lập tức cảm thấy ánh mắt sắc lẻm của Trương Phục Huân bay qua.

"Gần đây ngươi nhàn vậy sao mà còn thời gian đi xem phim¿' Trương Phục Huân lạnh lùng hỏi, "Đi cùng ai vậy¿'

Trương Tri: "Không phải ngài."

Trương phu nhân đột nhiên xen vào: "Thôi đừng nói nữa, thức ăn nguội mất giờ."

Lời nàng vừa dứt, núi nhỏ trong đĩa Kiều Dĩ Hàng sụp một nửa.

Trương Tri vốn định gắp thêm vào nhưng vừa nhấc tay lên đã bị Trương Phục Huân liếc mắt cảnh cáo.

Cha cô dâu đột nhiên đứng dậy: "Bọn họ đến bàn của Định Âu rồi, chúng ta cũng mau qua đó đi."

Vợ chồng Trương thị lập tức mỉm cười nâng chén đi theo.

Cả bàn rộng cuối cùng còn lại Trương Tri và Kiều Dĩ Hàng.

Kiều Dĩ Hàng thở phào nhẹ nhõm, một tay quay bàn xoay, một tay gắp đồ ăn, phối hợp vô cùng nhịp nhàng.

Trương Tri ở bên cười nói: "Nghe nói ở đây có đài báo tham dự đó."

"Ta góc nào cũng đẹp trai cả." Kiều Dĩ Hàng lấy khăn chùi chùi miệng, "Dù trợn tròn mắt cũng có thể cướp mất trái tim của hàng vạn thiếu nữ trong phút chốc."

"Ngươi tự phụ quá rồi đấy."

Kiều Dĩ Hàng thản nhiên: "Chẳng nhẽ phải thấy hổ thẹn sao¿'

Trương Tri hừ lạnh: "Làm tiểu bạch kiểm có gì tốt chứ¿'

"Tiểu bạch kiểm¿' Kiều Dĩ Hàng đánh rớt đũa xuống bàn.

"Không thì gọi là gì¿'

Kiều Dĩ Hàng lột vỏ tôm, thuận miệng đáp: "Sao, siêu sao, thiên vương… người chọn đi."

"Ta…" Trương Tri đột nhiên dừng lại, hồi lâu mới mở miệng, "Hình như lúc nãy có ánh đèn lóe lên."

Kiều Dĩ Hàng chớp chớp mắt: "Đèn flash của máy ảnh." Cái này hắn biết.

Trương Tri có dự cảm bất an.

Kiều Dĩ Hàng nhã nhặn nhét tôm vào miệng: "Tư thế vừa rồi của ta vô cùng tao nhã."

Trương Tri im lặng.

"Sao thế¿' Kiều Dĩ Hàng nghi hoặc nhìn hắn.

Trương Tri vô thức sờ hộp nhẫn trong túi, thân thể giựt lại khoảng cách với Kiều Dĩ Hàng: "Bàn rộng thế sao phải ngồi sát vào nhau như vậy¿'

Kiều Dĩ Hàng đã quen với mấy hành động kỳ quặc của hắn nên làm mặt quỷ rồi tiếp tục phấn đấu với thức ăn.

Sau lưng đột nhiên truyền đến tiếng cười.

Trương Thức Khiêm cùng tân nương đang bị vây giữa một đám người ồn ào. Phù dâu phù rể lực bất tòng tâm bị đẩy hết sang bên dù bọn họ trông giống như khoanh tay nhìn trò vui hơn.

"Trương Tri¡' Trương Thức Khiêm gọi với ra từ đám người.

Tay Trương Tri nắm chặt đũa.

Kiều Dĩ Hàng cảm thấy được đa số ánh mắt mọi người đều hướng về đây.

Thân thế Trương Tri cũng chẳng phải bí mật gì nơi đây. Vốn tưởng Trương thị sẽ do Trương Thức Khiêm tiếp quản nhưng chẳng ngờ hắn lại chạy đi mở triển lãm tranh mà Trương Tri ở nước ngoài đột nhiên lại về nước làm việc tại công ty đĩa nhạc.

Khả năng người con riêng này trở thành người thừa kế cao vô cùng nên hắn thành kẻ khiến người khác chú ý cũng phải.

"Trương Tri…" Trương Thức Khiêm lại gọi thêm tiếng nữa. Giọng hắn vô cùng tự nhiên, như thể không cho phép từ chối.

Rốt cuộc, Trương Tri đẩy ghế ra, đứng lên đi về phía Trương Thức Khiêm.

Hắn hiểu, lúc này đi qua không chỉ là đáp lại Trương Thức Khiêm, còn là thừa nhận mình là một phần tử của Trương thị, nhận lấy thân phận em trai của Trương Thức Khiêm.

Bao năm nay, hắn vô cùng chán ghét cùng bài xích cái thân phận này. Vốn hắn nghĩ cảm giác đó sẽ làm bạn với hắn cho đến khi chết nhưng mỗi bước bây giờ cũng không khó khăn như trong tưởng tượng.

Có lẽ, hắn nên thử bước về phía trước.

Đằng sau truyền đến tiếng bước chân vội vã.

Tâm tình Trương Tri nhẹ nhõm hơn. Vô luận tương lai thế nào, ít nhất giờ phút này sau lưng vẫn có người nguyện ý cùng hắn đối mặt.

Hắn thả chậm cước bộ, quay đầu mỉm cười.

Kiều Dĩ Hàng rất nhanh bắt kịp, nhẹ giọng oán giận: "Ngồi ăn một mình thực ngại."

"…"

83. Chương 83: Hồng Môn Yến (trung)

Lúc Trương Tri và Kiều Dĩ Hàng chạy tới, Trương Thức Khiêm và tân nương đã bị che lấp trong đám người, chỉ còn tiếng kêu yếu ớt vọng ra.

Kiều Dĩ Hàng hỏi nhỏ: "Chúng ta có nên làm gì đó không¿'

Trương Tri nhìn trái nhìn phải một chút rồi nói, "Lui ra phía sau một chút."

Kiều Dĩ Hàng không rõ hắn muốn làm gì nhưng rất phối hợp lui ra sau nửa bước.

Trương Tri gật đầu: "Như thế sẽ không bị giẫm phải."

Kiều Dĩ Hàng: "…"

Trương Thức Khiêm loay hoay giữa đám đông hồi lâu, sau khi uống hết ba chén cuối cùng cũng được thả ra.

Tân nương dìu hắn, gương mặt đỏ bừng, chẳng biết là thẹn hay giận.

Đám người La Thiếu Thần lúc này mới chạy tới.

Thanh niên tóc đuôi ngựa nhìn tân nương "áy náy": "Cứu giá chậm, cứu giá chậm."

Tân nương tức giận: "Các ngươi hơi quá đáng đó. Đại Kiều cùng Trương Tri tốt xấu vẫn giả bộ, các ngươi ngay chút việc nhỏ thế cũng không làm¡'

Kiều Dĩ Hàng .

Thanh niên tóc đuôi ngựa vội biện giải: "Biết sao được. Từ tám giờ sáng bọn ta đã phải giả bộ, giờ sắp giữa trưa rồi cũng phải để cho người ta nghỉ ngơi chứ."

Trương Thức Khiêm nhận khăn lạnh La Thiếu Thần đưa qua, lau mặt, lắc đầu nói: "Hóa ra thời trung học ta toàn chơi với lưu manh."

Mọi người chung quanh cười to.

Bạn học cũ của hắn cười: "Lúc đầu không biết ngươi là đại thiếu gia nhà họ Trương, mất đi biết bao cơ hội lợi dụng! Hôm nay đến đây là muốn báo lại thù nha¡'

Một người khác giả bộ nghiến răng nghiến lợi: "Đúng thế! Lúc nhà ta mới mở tiệm ăn, ngươi cậy là con ông chủ lớn, bắt ta ngày nào cũng phải khao ngươi cánh gà nướng¡'

Trương Thức Khiêm khoát tay: "Được rồi, được rồi. Nhà ta mở công ty đĩa nhạc, chút ta tặng ngươi đĩa nhạc của Đại Kiều."

Người nọ liếc Kiều Dĩ Hàng: "Có chữ ký kèm theo nhé."

Kiều Dĩ Hàng đang định đáp lời thì Trương Thức Khiêm khoát tay: "Ký gì chứ? Cánh gà nướng nhà ngươi có chữ ký chắc¿'

Người nọ tức giận: "Ta kh.. á... suy nghĩ¡'

Những lời này nói thập phần khó khăn. Hai chữ "Ta kháo" bị người bên cạnh huých phải nên có tiếng "Á". Đến đó chính hắn cũng phát hiện mình nói sai nên lợi dụng "khảo" và "kháo" gần âm nên biến thành "suy nghĩ".

Những người khác cười vang.

Trương Tri đột nhiên kéo kéo Kiều Dĩ Hàng, chỉ hướng bàn trên.

"Sao thế¿' Kiều Dĩ Hàng mừng rỡ.

"Tôi đói." Trương Tri thản nhiên nói dối.

"Đói bụng thì đi ăn đi." Trương Thức Khiêm dù nói chuyện với bạn cũ nhưng vẫn chú ý bên này, "Yên tâm, ta cũng không quen nhiều lưu manh lắm."

La Thiếu Thần: "Đa số sau khi quen ngươi đều cải tà quy chánh rồi."

Trương Thức Khiêm cười: "Ta không biết mình có khả năng cảm hóa người khác đấy."

Thanh niên tóc đuôi ngựa ngạc nhiên: "Không phải vì sau khi thấy ngươi thì cảm thấy mình không có năng lực nên đành đổi nghề sao¿'

Trương Thức Khiêm: "Ta kết hôn sao các ngươi không thể nói vài câu dễ nghe nhỉ¿'

Tân nương phụ họa: "Phong bì cũng chưa đưa nữa."

Thanh niên tóc đuôi ngựa lúng túng: "Tiền lương tháng này đều đem ra trả bù vào thẻ tín dụng mất rồi. Hay là, chị dâu ngươi xem, có cho trả góp được không¿'

Trương Thức Khiêm, tân nương: "..."

Trương Tri cùng Kiều Dĩ Hàng lặng lẽ trở lại bàn trên. Vừa lúc mẹ cô dâu và chú rể cũng trở lại nên không khí có chút gượng gạo. Dù sao Trương Tri cùng Trương phu nhân cũng không có quan hệ huyết thống.

Kiều Dĩ Hàng cảm thấy dạ dày nhói lên, ân ẩn đau, hiển nhiên là kháng nghị do quá đói cùng quá hồi hộp.

Trương Tri thấy sắc mặt hắn trắng bệnh, cầm đũa bất động. Trương phu nhân tưởng hắn cố kỵ mình nên chủ động gắp thức ăn cho hắn.

Bà khẽ nhíu mày sau đó xoay bàn đêm mấy món ăn thông thường đến trước mặt hắn: "Ăn nhiều chút."

Dù Trương Tri biết rõ chuyện năm đó Trương phu nhân là người bị hại, từ đầu tới cuối đều rất vô tội nhưng vẫn không gần gũi nổi, ngay cả đối mặt cũng thấy áp lực.

"Vâng." Hắn thấp giọng.

"Mẹ ngươi gần đây có khỏe không¿' Trương phu nhân vờ như đang nói chuyện phiếm nhưng ngay cả Kiều Dĩ Hàng cũng nghe ra thái độ xa cách của bà.

Trương Tri thản nhiên đáp: "Nhờ phúc vẫn tốt."

"Đáng tiếc mẹ ngươi không muốn gặp ta, nếu không ta nguyện ý đi Mỹ thăm nàng một chút." Trương phu nhân nhẹ nhàng chỉnh lại vai áo, ánh mắt hiện vẻ lạnh lùng khinh thường.

Kiều Dĩ Hàng đột nhiên ôm bụng, một tay đẩy đẩy Trương Tri: "Ta về trước."

Trương Tri khẩn trương nhìn hắn: "Anh sao thế¿'

"Ăn phải đồ thiu sao¿' Trương phu nhân nheo mắt, không giận mà uy.

Ngày thường mọi việc đều do Trương Phục Huân ra mặt nên không có chỗ cho bà thể hiện. Chỉ có vài người như mẹ cô dâu đây mới biết tính tình bà còn khó chịu hơn cả Trương Phục Huân. Năm đó Trương Phục Huân ngoại tình, Trương phu nhân ôm bụng tức nhưng tạm nhân nhượng bỏ qua, lại thừa nhận Trương Tri chỉ vì duy trì gia đình nhưng cũng chẳng muốn thấy mặt hắn bao giờ. Giờ Trương Thức Khiêm tuyên bố từ bỏ quyền thừa kế, tin Trương Tri nhiều khả năng sẽ thành người thừa kế duy nhất của Trương thị lại càng khiến bà không vui. Cho nên đối với biểu hiện của Kiều Dĩ Hàng, bà chỉ có một suy nghĩ – cố làm trò.

Trương Tri không để ý tới bà, đỡ lấy Kiều Dĩ Hàng: "Sao thế¿'

"Dạ dày đau." Thực ra chỉ có ba phần đau thật, bảy phần còn lại là diễn trò thay Trương Tri giải vây.

Vậy mà, Trương Tri lập tức đứng dậy: "Tôi đưa anh tới bệnh viện."

Kiều Dĩ Hàng sửng sốt: "Đi viện làm gì¿'

"Rửa ruột." Trương Tri nghiêm túc.

Kiều Dĩ Hàng cảm thấy dạ dày hình như càng thêm đau: "Không cần, về nhà nghỉ ngơi là được."

Trương Tri nâng hắn dậy: "Tôi đưa anh về."

"Không cần, chỉ là..." Kiều Dĩ Hàng dừng chút, "Ăn no quá." Trong tiệc cưới của người khác không thể nói là bị đói được.

Mấy chữ cuối vãn hồi chút ít tâm trạng của Trương phu nhân.

Bà chậm rãi đứng dậy: "Trương Tri, ngươi đưa hắn về vậy."

Mẹ cô dâu vội chen vào: "Không bằng ta gọi người khác." Trương Tri là em trai Trương Thức Khiêm, lại là con riêng, rời tiệc quá sớm dễ bị người ta bàn tán.

Trương phu nhân liếc nhìn Trương Tri.

Trương Tri cũng chẳng thèm khách sáo: "Tôi đưa anh về."

Kiều Dĩ Hàng muốn nói gì đó nhưng chưa mở miệng đã bị Trương Tri kéo ra ngoài.

"Tách! Tách¡' tiếng máy ảnh chụp nhanh.

Kiều Dĩ Hàng há mồm liền nghe Trương Tri nói: "Tôi biết."

"Tôi thực sự không việc gì." Hắn cố nén đau, đứng thẳng lưng.

"Tôi ở lại cũng chỉ há mồm ngồi đó ăn thôi." Trương Tri thấy hắn như vậy, dứt khoát đỡ hắn ra ngoài.

Mọi người đều đang nhìn đám đông náo nhiệt quanh chỗ cô dâu chú rể nên chẳng ai chú ý tới hai người lặng lẽ rời tiệc bên này.

Vào thang máy, Kiều Dĩ Hàng nhấn nút tầng hầm.

"Anh như vậy mà còn lái xe sao¿' Trương Tri cau mày.

Kiều Dĩ Hàng rút chìa khóa ra: "Để xe ở đây không yên tâm."

Trương Tri ngẫm một lúc rồi nói: "Tôi lái cho."

"Cậu có bằng lái rồi sao¿' Kiều Dĩ Hàng kinh ngạc nhìn hắn. Nếu đã có vậy lần bị bức đi A thị lần trước quá bất công rồi.

"Không có." Đáp án của Trương Tri không cô phụ lại lòng tin của hắn.

Cửa thang máy mở.

Kiều Dĩ Hàng tránh khỏi cánh tay đang dìu mình của Trương Tri, đi ra thang máy: "Không có bằng lái sẽ bị giữ xe đó."

Trương Tri theo sau: "Còn tốt hơn có bệnh mà lái xe."

"Thực sự là không sao nữa mà." Kiều Dĩ Hàng xoa xoa bụng trên. Không biết có phải rời khỏi tiệc cưới thoải mái hơn không mà hắn thấy bớt đau hắn.

Trương Tri hồ nghi: "Thật chứ¿'

Kiều Dĩ Hàng tưởng hắn hoài nghi mình giả bệnh, thở dài: "Dạ dày có đau thật nhưng đỡ nhiều rồi." Hắn mở cửa xe, ngồi vào ghế lái.

Trương Tri rất nhanh ngồi vào ghế bên.

Kiều Dĩ Hàng cài dây an toàn, đang chuẩn bị khởi động xe thì nghe Trương Tri gần như nói thầm: "Sorry."

"… Hả¿' Hắn vểnh tai lên, nghiêng người sang phía ghế phụ.

Vẻ mặt kẻ kia có chút cứng ngắc: "Anh muốn tôi cắn nó sao¿'

Kiều Dĩ Hàng lùi về, vừa khởi động xe vừa lẩm bẩm: "Ai bảo cậu tự dưng lại nói mấy lời khó hiểu chứ."

"Thật ra anh không cần phải tới." Trương Tri hối hận.

Kiều Dĩ Hàng cảm thấy dạ dày quặn đau, hít sâu một hơi, cố ý nói tránh: "Cha cậu có vẻ rất nghiêm khắc."

Trương Tri khẽ sờ túi phải, hộp nhẫn trong đó đột lên một khối.

Nếu nói hôm nay có gì đáng ăn mừng thì chính là hắn không lấy nhẫn ra. Nếu không hậu quả…

Ngẫm lại thái độ hôm nay của Trương Phục Huân với Kiều Dĩ Hàng, hắn có chút sợ hãi.

Kiều Dĩ Hàng thấy hắn im lặng, không nhịn được: "Tốt xấu gì cũng nói một tiếng đi chứ. Im lặng kháng nghị còn đáng sợ hơn điên cuồng hò hét đó."

"Không kháng nghị." Trương Tri thấp giọng.

"Vậy sao…" Kiều Dĩ Hàng dài giọng, rõ ràng là không tin.

Trương Tri liếc hắn một cái rồi đột nhiên "Chi" một tiếng.

Kiều Dĩ Hàng chút nữa trợt tay khỏi bánh lái: "Cậu… không sao chứ¿'

"Chẳng phải anh nói chi một tiếng sao¿' Trương Tri nhìn ra ngoài cửa sổ.

Kiều Dĩ Hàng bật cười, hồi lâu mới lên tiếng: "Ha! Cậu thích chít chít đến thế vậy sau này tôi gọi cậu là Chi Chi vậy¿'

"…" Xem như bù đắp lỗi lầm, cộng thêm phần cái dạ dày đau…

Hắn nhẫn!

84. Chương 84: Hồng Môn Yến (hạ)

“Chi Chi.“ Kiều Dĩ Hàng thử nghiệm.

“…“ Nhẫn.

“Chi chi chi chi…“ Kiều Dĩ Hàng phát hiện đây là cách quên cái dạ dày đau hiệu quả nhất.

“…”

“Chi…”

“Kiều Kiều.” Trương Tri đột nhiên mở miệng.

Tay lái xoay cái, xe đỗ khựng lại.

Trương Tri thấy hắn dừng xe, lập tức nhào sang, lo lắng hỏi: “Không sao chứ?”

“Đau.” Khóe mắt có điểm ươn ướt, chẳng biết vì cười hay vì đau.

Trương Tri xòe tay ra.

“Làm gì thế?”

“Tôi mượn điện thoại.”

Kiều Dĩ Hàng nửa tin nửa ngờ đưa di động cho hắn.

Trương Tri nhận lấy rồi xuống xe.

“…” Kiều Dĩ Hàng nhìn Trương Tri đang gọi điện, buồn bực nghĩ: “Không phải gọi xe cấp cứu chứ?”

Tưởng tượng đến chuyện hình mình bị nâng lên xe cấp cứu có thể lên trang nhất ngày mai, hắn lo lắng có nên nén đau rời đi ngay không.

Cứu hộ tới rất nhanh, nhưng không phải đèn chớp lóe màu đỏ mà là một xe tải nhỏ.

Tài xế lấy dây thừng buộc đầu xe hắn vào đuôi xe.

Trương Tri lên xe, đưa trả di động cho hắn: “Nắm chắc bánh lái nhé.” Có thể hắn muốn che giấu hưng phấn trong lòng nhưng khuôn mặt vẫn như cũ tiết lộ suy nghĩ.

Kiều Dĩ Hàng chớp chớp mắt: “Như vậy chẳng phải càng mất thời gian hơn sao?”

Trương Tri cừng đờ: “…”

Kiều Dĩ Hàng thấy hắn có vẻ mất mát, đành an ủi: “Thực ra cũng có chỗ tốt.”

“Chỗ nào tốt?” Trương Tri hỏi.

Xe tải chậm rãi lăn bánh, xe của Kiều Dĩ Hàng cũng từ từ di chuyển theo.

“Đỡ tốn xăng.” Kiều Dĩ Hàng nghiêm túc trả lời.

Trương Tri tiếp tục mất mát.

Kỳ thực bị kéo đi khổ hơn lái xe nhiều vì rất bị động. Đến dưới nhà Kiều Dĩ Hàng đột nhiên mở miệng: “Biết vậy nhờ hắn lái xe đưa chúng ta về.”

Trương Tri: “…” Nếu có Đô-rê-mon ở đây, hắn sẽ bắt nó giao cỗ máy thời gian ra.

Kiều Dĩ Hàng đưa xe vào ga-ra, Trương Tri thì ở lại trả tiền. Chỗ tiền này đáng giá nhất ở vẻ mặt lái xe khi thấy chiếc xe mình vất vả kéo nửa vòng thành phố giờ lại chạy ngon lành vào ga-ra.

Trương Tri đợi nửa giờ chưa thấy Kiều Dĩ Hàng đi ra, trong lòng bất an. Kiều Dĩ Hàng như vậy… không ngất xỉu trong hầm để xe chứ? Hắn vội dạo quanh tầng hầm một vòng. Vì có rất nhiều chỗ dành để xe riêng, bên ngoài có cửa sắt nên ngay cả xe của Kiều Dĩ Hàng hắn cũng không tìm được.

Trương Tri chạy đến chỗ bảo vệ tòa nhà hỏi nhưng có vẻ người hỏi thăm về Kiều Dĩ Hàng nhiều lắm, bên bảo vệ đã sớm thống nhất, ai hỏi gì cũng kêu không biết, tiền tài sắc đẹp cũng chẳng lay chuyển nổi.

Hắn đành đến siêu thị gần đó, mua di động mới. Nếu nói có gì may mắn thì chính là hắn thích đem số lưu vào sim, mà thi thể điện thoại vẫn còn nằm trong túi.

Từ lúc xuống xe đến khi bát thông điện thoại đã là nửa tiếng.

"Về đến nhà rồi sao?" Đầu kia rất nhanh nhấc máy.

Trương Tri nghe ra ngữ khí nhàn nhã, thiếu chút nữa đập nát thêm cái di động nữa. Nhưng hắn nhịn xuống: "Đến nhà anh rồi."

"… Cậu chưa đi sao?" Kiều Dĩ Hàng sửng sốt. Tưởng rằng lái xe sẽ đưa Trương Tri về nên hắn lên lầu luôn. Không nghĩ Trương Tri vẫn đứng dưới chờ.

Trương Tri ra khỏi siêu thị, đi về phía nhà Kiều Dĩ Hàng, "Anh ở tầng mấy?"

"Ách, muốn lên chơi sao?" Đây coi như gián tiếp cự tuyệt.

Trương Tri bực không có chỗ trút, "Tôi muốn mượn nhà vệ sinh!"

"Mười thước về hướng đông có nhà vệ sinh công cộng."

"Tôi còn khát nước."

"Cậu hẳn nên biết tiết kiệm tài nguyên nước." Kiều Dĩ Hàng chân thành đề nghị.

Bực đến đỉnh điểm đại khái không nổi nóng được nữa. Trương Tri thỏa hiệp: "… Dạ dày anh ổn rồi chứ?"

Kiều Dĩ Hàng sờ sờ bụng, bật cười: "Hình như giày vò vậy cũng đủ rồi."

"Giày vò?" Di động có chút nóng lên, Trương Tri đổi sang tay kia.

Kiều Dĩ Hàng nhìn gương, đột nhiên cảm thấy bản thân cười hơi chói mắt: "Ừm.. Tôi buồn ngủ."

Trương Tri cúi đầu nhìn gạch dưới chân, hồi lâu mới đáp: "Tốt."

"Vậy, ngủ ngon?" Khẩu khí Kiều Dĩ Hàng mang chút dò xét.

"Ngủ ngon." Trương Tri chủ động dập máy.

Nghe được tiếng tút tút vọng tới, Kiều Dĩ Hàng không hiểu sao thở phào nhẹ nhõm. Nhìn lại gương, mặt tự nhiên có chút đỏ ửng.

"… Máy sấy nóng quá." Hắn cầm khăn lông lau mồ hôi, tiếp tục sấy tóc.

Không thong dong như hắn, Trương Tri thập phần buồn bực, cảm giác buổi tối hôm nay bị bản thâm làm cho hỏng bét. Sớm biết vậy lúc đầu nên kiên trì kéo Kiều Dĩ Hàng ra ngoài ăn.

—- Ăn quán vỉa hè cũng tốt.

Hắn nhìn chiếc di động xa lạ trước mặt, định về nhà.

Màn hình đột nhiên sáng lên, hiện ra năm chữ "Trương Thức Khiêm đang gọi".

Trương Tri sửng sốt, vô thức nhấc máy.

"Đại Kiều không sao chứ?" Dù Trương Thức Khiêm đã cố khống chế tốc độ cùng âm điệu nhưng vài tiếng thở dốc đã bán đứng hắn.

"Ngươi uống nhiều?" Trương Tri nhíu mày. Hắn không kỵ rượu nhưng lại cực ghét người say.

Trương Thức Khiêm im lặng một lát, tựa hồ như điều chỉnh lại bản thân: "Có hơi nhiều."

"Sớm nghỉ đi."

"Không được, hôm nay là đêm động phòng của ta." Trương Thức Khiêm sẵng giọng.

Trương Tri: "Cố lên."

"Ngươi tới chứ?"

"… Đêm động phòng của ngươi ta tới làm gì?" Trương Tri bắt đầu lo lắng có nên gọi cho La Thiếu Thần không vì có vẻ Trương Thức Khiêm không uống nhiều mà là uống quá nhiều rồi!

"Nháo động phòng." Trương Thức Khiêm nói, "Đám người La Thiếu Thần không tin tưởng được. Cho ngươi đến chỉ huy. Đến đi đến đi… Hơn nữa nhị thúc cũng tới, ngươi còn chưa gặp lần nào đúng không? Phải đến chào hỏi chứ."

Trương Tri nhớ tới lần nhờ vả trước còn chưa gặp mặt cảm ơn, liền hỏi: "Ngươi động phòng ở đâu?"

"Khách sạn." Hai chữ này vừa dứt, đầu kia truyền đến tiếng cười lớn, không khí tựa như chơi trốn tìm vậy.

Trương Tri dập máy rồi bắt một chiếc ta-xi.

Thời gian với ai cũng như nhau, khác biệt chính là cảm giác.

Giữa lúc Trương Tri chen chúc trong đám người ních chặt như hộp cá mòi, trải qua một đêm dài tựa năm thì Kiều Dĩ Hàng an ổn ngủ một tối.

Nhưng khi mặt trời lên, các hàng báo bắt đầu làm việc, bọn họ phải đối mặt với cùng một việc. Xì-căng-đan tình ái —

Quan hệ bất thường giữa nhị thái tử Trương thị và Đại Kiều?

Tiệc cưới đại công tử nhà họ Trương, Kiều Dĩ Hàng thành đại diện nhà chồng.

Giữa tiệc cưới, Trương Kiều không coi ai ra gì.

…

Kiều Dĩ Hàng ngồi trong phòng họp của Y Mã, trước mặt là ba tờ báo có nội dung tương tự.

Mã Thụy giận dữ đứng ở bên kia bàn, mắt không đủ lớn nhưng do cố sức trừng cũng đã to được bằng nút áo vest.

Tiểu Chu ngồi cạnh Kiều Dĩ Hàng, hay tay nghiêm chỉnh đặt trên đùi, tựa như học sinh vi phạm.

"Tiểu Chu." Mã Thụy đảo mắt qua nàng, "Ngươi nhắn tin cho Cao Cần rồi chứ?"

Đối với Cao Cần, hắn luôn luôn dùng thủ đoạn mượn sức. Hắn tự biết mình, biết Y Mã có ngày hôm nay không thể thiếu công Cao Cần. Hơn nữa là đồng nghiệp nhiều năm như vậy, nếu nói không có chút tình cảm nào là vô lý. Khi chuyện Cao Cần và Phong Á Luân lộ ra, hắn chủ động hướng hội đồng quản trị đề nghị đình chỉ công tác của Cao Cần, dù tổng giám đốc như hắn cũng chẳng có cách nào khác nhưng vẫn có chút áy náy. Chút nhỏ xíu ấy càng thêm bé sau khi Cao Cần nhẹ nhàng giải quyết mọi việc, hơn nữa còn không thông qua hắn mà thuyết phục hội đồng quản trị để có thể trở về công ty sau khi mọi chuyện yên ổn.

Tiểu Chu ngẩng đầu, hai tay đặt ngay ngắn lên bàn, nghi hoặc hỏi: "Không phải là nên gọi điện càng sớm càng tốt sao?"

"…" Mã Thụy đảo mắt qua Kiều Dĩ Hàng, trút bực lên người hắn, "Còn ngươi, nói xem là xảy ra chuyện gì?"

Kiều Dĩ Hàng rất vô tội đáp: "Chỉ là đi ăn bữa cơm thôi mà."

"Ăn bữa cơm mà liền ăn lên tạp chí luôn hả?" Con mắt của Mã Thụy đã thành công đột phá cực hạn sinh lý.

Kiều Dĩ Hàng nhún vai: "Cái này không nằm trong kế hoạch."

"Còn nằm trong kế hoạch nữa? Ngươi cảm thấy mình hài hước lắm sao?" Mã Thụy đột nhiên phát giác cách nói chuyện của Kiều Dĩ Hàng có chút giống Cao Cần, càng thêm khó chịu, "Bây giờ đâu phải lúc để nói giỡn? Ngươi hẳn nên tỉnh táo lại đi!"

Nói thật, Kiều Dĩ Hàng không quá coi trọng mấy lời uy hiếp của Mã Thụy. Dù sao cả công ty đều biết Mã tổng hay phóng đại sự việc. Đẻ ra chuyện này chắc do ảnh hưởng vụ của Cao Cần nhưng chuyện đó có bằng chứng xác đáng, mấy tin này chỉ là suy đoán, vấn đề phòng chừng không lớn.

"Dạ, Mã tổng nói rất đúng." Kiều Dĩ Hàng nghiêm túc đáp lời.

Mã Thụy không bắt bẻ được nữa, đành bỏ qua: "Ngươi nói xem, rút cuộc là có chuyện gì?"

"Chỉ là ăn bữa cơm thôi." Kiều Dĩ Hàng thấy Mã Thụy lại có dấu hiệu giận dữ, thức thời bổ sung, "Nhưng người đến dự nhiều quá nên không có chỗ, đành ngồi ở bàn trên."

Mã Thụy hồ nghi nhìn hắn: "Chỉ là như thế?"

"Đương nhiên."

Mã Thụy chỉ chỉ vào mấy tờ báo: "Vậy sao sau lại có màn ôm ấp thế này?"

"Ta bị đau dạ dày."

"Đừng bịa chuyện!"

"Đau dạ dày có giả được không?" Tiểu Chu nghi hoặc xen vào.

"Ngươi, ngươi câm miệng." Mã Thụy giận đến mức nói cũng lắp bắp.

Cửa phòng vang lên hai tiếng "cộc, cộc", sau đó nhẹ nhàng bị đẩy ra.

Mã Thụy chẳng thèm nhìn: "Ra ngoài! Ta đang bận."

"Tốt. Đại Kiều, Tiểu Chu, theo ta." Cao Cần nói xong quay sang mỉm cười với Mã Thụy, "Từ từ giải quyết nhé."

Kiều Dĩ Hàng cùng Tiểu Chu lập tức đứng dậy đi ra ngoài.

Cao Cần phất tay tạm biệt Mã Thụy.

Mã Thụy: "…"

85. Chương 85: Đối Sách (thượng)

Vào phòng Cao Cần, Kiều Dĩ Hàng cùng Tiểu Chu khẽ vỗ tay.

Cao Cần đóng cửa lại, ngồi xuống thản nhiên hỏi: "Được quảng cáo miễn phí vui đến thế cơ à¿'

Kiều Dĩ Hàng thành khẩn: "Khó có cơ hội được tự thân đồng cảm với Cao đổng a." Đã quen nói giỡn với Trương Tri lại cộng thêm lâu ngày không gặp Cao Cần nên thuận miệng thốt ra vậy, lúc này mới phát giác không ổn.

Cao Cần nheo mắt như báo trước đại nạn đang chờ hắn.

Tiểu Chu thì nhìn Kiều Dĩ Hàng khâm phục. Có chỗ dựa có khác, gan to hẳn ra.

"Vậy là thật sao¿' Cao Cần nhướn mày.

Kiều Dĩ Hàng mờ mịt chớp chớp mắt.

"Chẳng phải ngươi nói là đồng cảm sao¿'

Kiều Dĩ Hàng lúc này bị dọa: “Không phải. Dự hôn lễ là thật, scandal là giả.“

“Thế sao.“ Cao Cần sờ sờ cằm, “Xem ra chưa đủ đồng cảm.“

Kiều Dĩ Hàng: “…“

Tiểu Chu nhìn hắn đồng tình. Xem ra thời gian có chỗ dựa còn quá ngắn, khí thế chưa hoàn thiện. Cô âm thầm tự nhủ phải cẩn thận trước mặt Cao Cần, chẳng may bị bắt được điểm yếu thì chờ bị lợi dụng đi.

Cao Cần chăm chú nhìn Kiều Dĩ Hàng: “Thực sự là giả¿‘

Kiều Dĩ Hàng chần chừ, rồi kiên định gật đầu.

Ánh mắt Cao Cần càng thêm khó dò.

Kiều Dĩ Hàng bị hắn nhìn, càng chột dạ.

“Vậy cũng tốt.“ Cao Cần đan tay, “Có thể bớt đi không ít phiền toái.“

Kiều Dĩ Hàng cảm động. Nói vậy ngụ ý dù có là thực, Cao Cần cũng sẽ giúp hắn giải quyết phiền toái? Nhớ tới việc hắn có thể sắp xếp ổn thỏa sau scandal lớn kia, Kiều Dĩ Hàng an tâm.

“Ta đã bàn với lãnh đạo NCC, cho ngươi tham gia một show truyền hình mới.“

Kiều Dĩ Hàng sửng sốt: “Show truyền hình¿‘ Trừ lúc đi tuyên truyền, bình thường hắn có bao giờ tham gia mấy tiết mục như vậy đâu.

“Có cả nam lẫn nữ, thử nghiệm vài trò chơi mạo hiểm.“

Kiều Dĩ Hàng chớp chớp mắt: “Cả nam lẫn nữ¿‘

“Thế nên ngực to, ngực phẳng loại nào cũng có.“

Kiều Dĩ Hàng : “…“ Đã lâu vậy mà vẫn nhớ rõ sao?

“Trong phạm vi hợp lý.“ Cao Cần dừng chút rồi chậm rãi nói tiếp, “Có chút tin đồn tình cảm cũng tốt.”

“Hả?” Kiều Dĩ Hàng ngây người, nhìn hắn với vẻ khó tin. Những lời này có thể nghe được từ miệng Cao Cần sao?

Tiểu Chu chợt ngộ ra: “Chỉ được tìm nữ thôi đúng không? Để rửa sạch tin đồn bị bao dưỡng.”

“Bị bao dưỡng?” Kiều Dĩ Hàng cùng Cao Cần đồng thời quay sang nhìn nàng.

Dưới ánh mắt chăm chú của bọn họ, Tiểu Chu phối hợp mà rụt cổ lại: “Đó là dựa vào những gì tạp chí viết mà, bị bao dưỡng cũng là chuyện sớm muộn thôi.”

Kiều Dĩ Hàng tự an ủi: “Ta có thể đổi trợ lý khác được không?”

Cao Cần: “Có thể trả lại, không thể đổi.”

Mắt Tiểu Chu đong đầy nước, chỉ chực trào ra.

Kiều Dĩ Hàng chần chừ một hồi lâu, cuối cùng cắn răng nói: “Coi như có người bóp chân vậy.”

…

Dù thế đi nữa cũng bảo vệ được chén cơm nha!

Tiểu Chu quay vào góc, gạt lệ.

***

Ngược với phản ứng lãnh đạm từ Y Mã, Trương gia lập tức ra tay.

Sau khi biết chuyện, Trương Phục Huân gọi cho thư ký: “Làm chuyện này chìm xuống.” Năm chữ ngắn gọn đủ để ba tờ báo kia ngậm miệng.

Thực ra chuyện này bọn họ cũng là bất đắc dĩ. Trong hôn lễ của Trương Thức Khiêm, Trương gia chỉ mời hai đài truyền hình cùng mười tờ báo thuộc đủ loại, hơn nữa lại sắp ngồi chung bàn. Ai cũng biết đối phương sẽ viết gì, đến lúc ra báo sao còn có tin độc đáo. Không bịa thêm chút chuyện tuyệt đối chẳng tăng được doanh số.

Bọn họ đâu biết mấy bài báo đó như xát thêm muối vào miệng vết thương của Trương Phục Huân, chẳng khác nào mời hắn trút giận.

Trương Phục Huân gọi điện xong, cảm thấy lúc nãy chưa suy nghĩ thấu đáo, lại gọi cho La Thiếu Thần: "Đừng để cho Trương Tri dính cùng với cái nghệ sĩ kia!"

La Thiếu Thần bị chuốc rượu cả đêm, vất vả mới lết về đến nhà, ngủ chưa được hai phút đã bị điện thoại đánh thức, đầu đau gần chết vậy nên không chút nghĩ ngợi trả lời luôn: "Vâng."

Nhận được lời cam đoan của hắn, Trương Phục Huân an tâm. Năng lực của La Thiếu Thần ra sao hắn hiểu, nếu không La Định Âu việc gì phải bỏ bao tâm huyết đến thế để kéo hắn về công ty.

La Thiếu Thần vứt điện thoại, tiếp tục đi vào giấc ngủ.

Về phần cuộc nói chuyện vừa rồi…

Nằm mơ thấy thôi.

***

Trương Tri hiển nhiên không chú ý tới tạp chí vậy nên mãi tới khi Trương Thức Khiêm mang báo tìm tới cửa hắn mới biết có chuyện gì xảy ra. "Ngươi không đi hưởng tuần trăng mật?" Hắn tìm được lon Co-ca trong tủ, ném cho Trương Thức Khiêm.

Trương Thức Khiêm đặt lon nước lên bàn: "Chiều nay mới bay."

"Ra vậy." Trương Tri đảo mắt qua bìa quyển tạp chí.

"Thực ra cha cũng có nói về chuyện của ngươi cùng Kiều Dĩ Hàng." Trương Thức Khiêm đi thẳng vào vấn đề.

Trương Tri nhíu mày.

"Ngươi là em trai ta." Trương Thức Khiêm nói, "Từ cảm tình mà nói, ta cũng không hy vọng ngươi đi vào con đường này vì ở trong nước, nhiều người vẫn kỳ thị chuyện này. Nhưng xét theo lý trí mà nói, ta tôn trọng mọi quyết định của ngươi."

Tâm Trương Tri không hiểu sao mà căng thẳng.

Hắn ở cùng mẹ. Trên đa số mọi chuyện, mẹ hắn dùng phương thức giáo dục thả lỏng mà Trương Phục Huân, dù rất ít gặp, nhưng mỗi lần đều như đại tướng cho gọi tiểu binh, toàn quản thúc và răn dạy. Trong tất cả thân nhân, người duy nhất hiểu và ủng hộ hắn chỉ có mình Trương Thức Khiêm. Dù có vẻ Trương Thức Khiêm cũng chưa hiểu rõ hoàn toàn.

"Trên đường tới đây, ta đã nghĩ kỹ rồi." Ngữ khí Trương Thức Khiêm nghiêm túc lên, "Chị dâu ngươi cũng cùng đi, nàng đang ở dưới lầu."

"Sao không mời chị dâu lên?" Trương Tri vừa nói vừa chuẩn bị xuống đón.

Trương Thức Khiêm khoát tay: "Không cần, nói xong ta đi ngay. Bọn ta còn phải ra sân bay. Thực ra ta đến đây để nói rõ lập trường của ta cùng chị dâu ngươi."

Trương Tri đang muốn giải thích thì đã nghe hắn nói tiếp: "Theo gia quy của nhà ta, thực ra có một kẽ hở lớn ngươi có thể chui. Chỉ cần ngươi thừa kế gia nghiệp, cha cũng không có quyền can thiệp hôn nhân của ngươi."

Trương Tri giật mình. Lần đầu tiên hắn phát hiện gia quy nhà họ Trương lại có sơ hở lớn vậy.

"Thế nên, chuyện cũng không vô vọng như ngươi nghĩ đâu." Trương Thức Khiêm thấy hắn im lặng, tưởng hắn đang phiền não chuyện này, vội an ủi: "Ít nhất lực cản cũng không lớn. Mặt khác, ta với chị dâu ngươi

đã quyết rồi, chỉ cần ngươi hạ quyết tâm, chúng ta lập tức sẽ nỗ lực tạo nhân. Sau khi có cháu, cha sẽ bớt gây áp lực lên ngươi."

Lời giải thích nhất thời nghẹn lại trong họng. Trương Tri ngơ ngác nhìn hắn, không nói ra lời. Hắn phát hiện ra, khi mình còn chưa nghĩ, Trương Thức Khiêm đã nghĩ xa đến vậy rồi.

"Nhưng ngươi nhất định phải kế thừa gia nghiệp." Trương Thức Khiêm lại cười nói, "Cũng phải gánh chút trách nhiệm chứ. Coi như là giúp ta. Dù sao đường giống nhị thúc cũng không dễ đi."

Trương Tri quay đầu, cố gắng nén nước mắt đang chực trào ra.

Trương Thức Khiêm mở lon Co-ca, uống một ngụm rồi mới chậm rãi nói tiếp: "Về phần Kiều Dĩ Hàng, cần ngươi cùng hắn nỗ lực. Nghe nói cha mẹ hắn đều ở nước ngoài, khả năng tiếp nhận cũng không thấp. Chỉ cần các ngươi chân thành, nhất định có thể đả động bọn họ."

Vì bỏ qua mất thời cơ tốt nhất, giờ ngược lại chẳng mở miệng được, nhất là khi Trương Thức Khiêm đang tràn đầy hứng thú nói. Trương Tri đành trầm mặc.

"Ta cũng thích Kiều Dĩ Hàng. Vẻ ngoài được, tính cách cũng không quyết liệt như trên tạp chí viết." Trương Thức Khiêm nghiêm túc bình luận, "Sự nghiệp cũng phát triển tốt. Làm em dâu, ta cho 90 điểm. Nếu có thể nấu ăn, tròn 100 điểm luôn."

Trương Tri tưởng tượng tới cảnh Kiều Dĩ Hàng đeo tạp dề, tay nồi tay đũa đi tới đi lui trong bếp, á khẩu.

"Được rồi, đừng cao hứng sớm thế." Trương Thức Khiêm đứng dậy, vỗ vỗ vai hắn, "Giờ quan trọng nhất là xây dựng sự nghiệp của bản thân. EF là chỗ bắt đầu tốt, hảo hảo lợi dụng. Một ngày nào đó, ngươi sẽ đứng ở vị trí rất cao, cao tới mức không nghe được bất cứ tiếng phản đối nào."

…

Cao đến không nghe đến bất cứ tiếng phản đối nào?

Thật lâu sau khi Trương Thức Khiêm rời đi, Trương Tri không ngừng nhớ lại những lời này.

Tại sao…

… hắn cảm thấy cảnh Trương Thức Khiêm miêu tả… đẹp tới mức khiến người ta mơ ước?

Trương Tri hoang mang nằm trên giường ngẫm nghĩ.

86. Chương 86: Đối Sách (trung)

NCC lúc nào cũng dứt khoát. Giám đốc vừa phê duyệt "Xông lên nào! Đội mạo hiểm thần tiên", các hoạt động tuyên truyền, quay chương trình lập tức được tiến hành song song.

Sáng, Kiều Dĩ Hàng quay xong MV, đang định đi bơi thả lỏng chút thì xe đã vọt lên đường cao tốc.

Hắn nhìn camera trước mặt, lấy tay che ống kính: "Ta còn chưa thay quần áo."

Tiểu Chu ngồi ở ghế phụ lái quay đầu, giơ lên một ba lô lớn: "Không sao, ta chuẩn bị hết rồi."

"Chuẩn bị cái gì¿' Kiều Dĩ Hàng kéo ba lô lại, mở ra xem.

Sữa rửa mặt, sữa tắm, dao cạo râu… Chả nhẽ cắm trại ngoài trời?

"Sao lại là quần lót tứ giác¿' Hơn nữa lại màu mè?

Tiểu Chu: "Nghe nói có nhiều khả năng nửa đêm kiểm tra phòng nên quần lót tứ giác che được khá nhiều."

"…" Nửa đêm còn kiểm tra phòng? Tiết mục quái gở gì đây? "Hủy giúp ta chương trình này." Kiều Dĩ Hàng rất nhanh quyết định.

“Không kịp nữa rồi.“

“Hả¿‘

“Xe này là do NCC phái tới.“

Tài xế hướng kính chiếu hậu làm một dấu V.

Kiều Dĩ Hàng: “…” Quả nhiên, ngay cả NCC cũng thấy hết độ quái gở của tiết mục này nên mới cử người đi bắt cóc.

Tiểu Chu: “Trầm Thận Nguyên cũng đi.”

Vậy là thêm một bạn đồng hành.

Kiều Dĩ Hàng hỏi: “Tiết mục này mời bao nhiêu người?”

Người quay phim bên cạnh đáp: “Hai đội, mỗi đội năm người.”

“Hai đội?”

“Đội Thần Tiên và đội Mạo Hiểm.”

Kiều Dĩ Hàng trầm ngâm một lát rồi hỏi: “Mấy ngày?”

“Hai ngày.”

“…”

Không sao, hắn có mang theo ví, đến nơi còn có thể lộn về.

Hiển nhiên, đó chỉ là mộng tưởng.

Kiều Dĩ Hàng bất đắc dĩ khoác ba lô, cùng Trầm Thận Nguyên và vài nghệ sĩ khác đi trên con đường mòn.

Trầm Thận Nguyên thi thoảng lại quay đầu nhìn con đường quốc lộ đang nhỏ dần sau lưng.

Kiều Dĩ Hàng một đường im lặng.

“Mọi người có cần nghỉ chút không¿‘ Bôm Bốp tiểu tử Tiền Vĩnh Kính hưng phấn vỗ tay.

Bẹp tiểu tử Uông Quang Kỳ ở bên cạnh xen vào: “Là ngươi muốn nghỉ thì có.“

Tiền Vĩnh Kính phản bác: “Đây là ta quan tâm mọi người, hiểu chưa? Ngươi không thấy đội ta có nhiều sao lớn vậy sao? Kiều Dĩ Hàng, Trầm Thận Nguyên… Quan trọng nhất là Trương Giai Giai a. Ôi, còn được sống mới tuyệt vời làm sao¡‘

Nếu là từ người khác, những lời này thực vô nghĩa, nhưng từ mồm khách quen của các bệnh viện – Bát Quái tiểu tử mà nói thì lại khiến mọi người vô cùng thông cảm.

Uông Quang Kỳ cũng xúc động tâm sự: “Có thể cùng đội với Trương Giai Giai, ta có chết cũng nhắm mắt¡‘

“Xủi xui cái mồm nhà ngươi, ta nhất định phải sống thêm vài năm nữa, phải ngắm thêm mấy năm nữa.“ Tiền Vĩnh Kính vừa nói vừa ngượng ngùng liếc Trương Giai Giai.

…

Đây chính là nguyên nhân Kiều Dĩ Hàng hoàn toàn bỏ ý định về nhà.

Sao lớn như Trương Giai Giai, Bát quái tiểu tử… Sức yếu như Trương Giai Giai, Bát Quái tiểu tử mà còn tham gia thì hắn có lý do gì để lùi bước đâu?

Mà không hiểu NCC nghĩ gì mà ngay cả người ít tham gia mấy chương trình trò chơi như Trương Giai Giai cũng mời ra. Phải biết, nàng là sao nữ số một hiện nay, cũng là người duy nhất diễn cùng không bị Nhan Túc Ngang lấn át. Về phần Bát Quái tiểu tử, sắp xếp thế này là quá hợp lý.

Trầm Thận Nguyên đột nhiên ghé vào chỗ Kiều Dĩ Hàng, nhỏ giọng nói: “Sư huynh có biết tại sao Trương Giai Giai lại tham gia không¿‘

Kiều Dĩ Hàng vảnh tai lên: "Ngươi biết¿'

"Biết chút ít."

Kiều Dĩ Hàng nhướn mày.

Hai người đi chậm lại, lui xuống cuối đoàn.

Kiều Dĩ Hàng liếc mắt ra hiệu cho người quay phim. Anh ta lập tức đi lên bám sát đội phía trên.

Trầm Thận Nguyên: "Nghe nói có cháu gái một lãnh đạo của NCC ở đội kia."

Kiều Dĩ Hàng giật mình: "Ai¿'

"Không rõ. Đến lúc chiếu thấy ai xuất hiện nhiều nhất là biết ngay." Trầm Thận Nguyên thấp gọng, "Nghe nói lần này là vì lăng-xê cho cô ta."

"Cao đổng biết không¿'

"Là hắn nói cho ta mà."

"…" Tức là Cao Cần kéo hắn và Trầm Thận Nguyên tới đây không phải để lo vụ scandal mà là tạo quan hệ với NCC sao?

Trầm Thận Nguyên thấy hắn cau mày, lo lắng hỏi: "Sư huynh không sao chứ?"

"Ta đang nghĩ làm thế nào để ít xuất hiện."

"…"

Sau khi tham gia chương trình, Kiều Dĩ Hàng phát hiện mọi suy nghĩ của hắn đều là mộng tưởng.

Hắn hy vọng ít xuất hiện, tận lực làm mình hòa vào đám đông nhưng hết lần này đến lần khác lại bị Bát Quái tiểu tử kéo ra.

Thực là Bát Quái tiểu tử cũng có nỗi khổ riêng. Trương Giai Giai ít tham gia mấy chương trình giải trí thành ra không phối hợp ăn ý với những người khác. Bọn họ là người dẫn chương trình, chẳng thể thời khắc chú ý đến nàng nên đành kéo người có ngoại hình cùng vị thế hơi xứng với nàng là Kiều Dĩ Hàng tới cho nữ thần bớt cô độc.

Nào là qua cầu treo, nào là trèo đèo lội suối, tóm lại, Kiều Dĩ Hàng trở thành sứ giả hộ hoa.

Buổi tối, Trầm Thận Nguyên thở dài: "Sư huynh thực sướng." Đáng thương hắn, vì nam nhiều nữ ít nên đành phải đi cùng một nghệ sĩ hài. Đương nhiên mục đích là gây cười cho chương trình. Chỉ là… sao hắn vừa đẹp trai vừa có năng lực thế này lại phải vào tổ Mạo Hiểm?

"…" Kiều Dĩ Hàng xoa bóp cơ thể đau nhức, chẳng buồn nói chữ nào.

Dù hắn cũng thích Trương Giai Giai nhưng nữ thần hẳn cần phải cung phụng. Sớm chiều ở cạnh như vậy áp lực rất lớn. Làm không tốt, hắn sẽ chết chìm trong nước bọt của nam giới cả nước mất.

"Có khi nào trở về hai người sẽ tạo scandal không nhỉ¿' Trầm Thận Nguyên đột nhiên phun ra một câu như vậy.

Kiều Dĩ Hàng buồn bực nện gối vào đầu hắn.

"Surprise!"

Cửa đột nhiên mở ra, Bát Quái tiểu tử vọt vào cùng camera.

"…" Kiều Dĩ Hàng tỉnh táo buông gối, chỉnh sửa đầu tóc.

Trầm Thận Nguyên vùng ra, thấy camera liền khóc lóc tố khổ: "Sư huynh bắt nạt ta!"

Tiền Vĩnh Kính liếc Kiều Dĩ Hàng: "Chúng ta cắt đứt chuyện gì à?"

Kiều Dĩ Hàng trấn định đáp: "Những gì các ngươi thấy là toàn bộ sự thật, nếu không thấy tức là không có."

"Thực khó hiểu. Đi, chúng ta đến phòng Trương Giai Giai." Tiền Vĩnh Kính kéo hắn ra ngoài.

Kiều Dĩ Hàng buồn bực: "Sao phải đi cùng?"

"Vì đấy là phòng của Trương Giai Giai nha." Tiền Vĩnh Kính nói với vẻ đương nhiên, "Chúng ta cần ngươi xác định không có hình ảnh gì không nên thấy."

"… Ta?" Kiều Dĩ Hàng chưa kịp đáp lại đã bị đẩy vào phòng Trương Giai Giai.

Vừa lúc nàng đang đắp mặt nạ.

Thấy khuôn mặt đen đen trước mặt, Kiều Dĩ Hàng một bên tự trấn an, một bên xấu hổ nói: "Surprise!"

Tuy quá trình quay tràn ngập mâu thuẫn tâm tình nhưng sau hai ngày, Kiều Dĩ Hàng lại cảm thấy mất mát. Đến cuối, hắn cơ hồ quên mất đây chỉ là một chương trình, tự giác phối hợp tham gia các trò chơi. Thậm chí ngay cả việc hỗ trợ Trương Giai Giai cũng trở nên hết sức tự nhiên.

Ngồi xe công ty về lại thành phố, Kiều Dĩ Hàng nhìn chung cư hai bên đường mà hoài niệm vùng ngoại ô bọn họ đi quay.

"Sư huynh tiếc sao?" Trầm Thận Nguyên thò đầu lên.

Kiều Dĩ Hàng không trả lời.

"Ta thấy ngươi trao đổi số di động với Trương Giai Giai rồi." Trầm Thận Nguyên cười giảo hoạt.

Kiều Dĩ Hàng: "Ngươi muốn?"

"Vì nàng có khả năng thành chị dâu ta, ta muốn!" Hắn đĩnh đạc vươn tay.

Kiều Dĩ Hàng tức giận: "Nàng hơn ta tận tám tuổi."

Trầm Thận Nguyên: "Thế giới này giờ ngay cả giới cũng không vấn đề thì tuổi có là cái gì đâu?"

Kiều Dĩ Hàng nhắm mắt dưỡng thần.

"Sư huynh hôm nay về có vào game không? Thật lâu rồi ngươi không chơi, giờ còn chưa nhận lời mời kết bạn của ta." Trầm Thận Nguyên lầm bầm kháng nghị.

"…" Nói đến game, Kiều Dĩ Hàng chợt nhớ hai ngày nay cũng không thấy điện thoại của Trương Tri. Chẳng nhẽ là vì chuyện tạp chí nên bị Trương Phục Huân cảnh cáo, muốn cắt đứt quan hệ với hắn?

Hắn có chút không thoải mái trong lòng.

Tham gia hôn lễ không phải hắn yêu cầu mà giờ lại như lỗi là tại hắn.

"Nhắc mới nhớ, hình như cũng thật lâu rồi không gặp tỷ phu." Trầm Thận Nguyên cảm khái.

Kiều Dĩ Hàng liếc nhìn tài xế, ra hiệu cho Trầm Thận Nguyên ngậm miệng.

Trầm Thận Nguyên bĩu môi rồi an phận.

Xe của NCC lần lượt đưa hắn và Trầm Thận Nguyên đến cửa nhà.

Về nhà, Kiều Dĩ Hàng đầu tiên là tắm rửa rồi lần lượt dùng qua tất cả đồ điện hiện đại trong nhà. Dân thành thị dù có hướng tới cuộc sống nông thôn nhưng cũng chẳng thể vứt bỏ tính ỷ lại với đồ hiện đại. Ở đó, hắn nhớ nhất chính là quạt máy, tủ lạnh, điều hòa, TV…

Xem TV một lát rồi hắn duỗi ma trảo về hướng máy tính.

Bật máy, vào game, hình ảnh trước mắt khiến hắn thoáng cái vứt cuộc sống hai ngày vừa rồi ra tận Thái Bình Dương.

Hăn vừa login liền nhận được một lời mời kết bạn.

Mở ra xem thì là một người tên Đại Dương.

Tiểu Thuyền:?

Đại Dương: (o) Cuối cùng sư huynh cũng login rồi!

Tiểu Thuyền: Trầm Thận Nguyên.

Đại Dương: -_-||| Sao lại gọi cả họ lẫn tên ra thế?

Tiểu Thuyền: Chẳng phải ngươi gọi là Đại Hà sao?

Đại Dương: Đại Hà, Đại Giang, Đại Hải đều có người đăng ký rồi. /(o)/

~~Tiểu Thuyền: cái ID này…

Đại Dương: (*^___^*) sao?

Tiểu Thuyền: làm người ta nghĩ đến tiền a. Một đồng đại dương gì đó.

Đại Dương: -_-|||

Đại Dương: Ta cấp 36 rồi. Lần này vào Huy Hoàng Môn. Môn phái này thực trâu a! Chẳng khác nào hack a. Chính là nhiệm vụ môn phái có điểm .

Tiểu Thuyền: đốt tiền hả?

Đại Dương: không sao, thiếu ta vay ngươi.

Tiểu Thuyền: …

Đại Dương: nhắc mới nhớ, gần đây tỷ phu cũng không lên.

Tiểu Thuyền: chắc là bận việc.

Cảm giác kỳ quái lại dấy lên trong lòng Kiều Dĩ Hàng.

Đại Dương: tỷ, nếu một người tịch mịch quá lúc nào cũng có thể CALL ta. Khao khát kết hôn của ta rất mãnh liệt.

Tiểu Thuyền: đây là lý do ngươi đổi sang nhân vật nam sao?

Đại Dương: a! Bị phát hiện mất rồi.

~(>_<>

~ Ta rất muốn kết hôn nhưng không muốn lập gia đình nha!

Đại Dương: tỷ, ta giao 50 kim, chúng ta đi kết hôn đi? (o)

Tiểu Thuyền: …

Suất suất suất cùng Thủy Tiên hòa thượng phiên ngoại (2)

Suất suất suất login.

Thủy Tiên hòa thượng: /(o)/~~ cuối cùng ngươi cũng tới.

Suất suất suất: …

Suất suất suất: lâu vậy không gặp sao cấp ngươi vẫn như cũ?

Thủy Tiên hòa thượng: /(o)/~~ Chiến Hồn và ngươi không tới, chẳng ai cho ta cọ kinh nghiệm cả.

Suất suất suất: -_-||| ngươi không thể tự mình phấn đấu sao?

Thủy Tiên hòa thượng: nếu không phải phấn đấu không ngừng cọ kinh nghiệm, làm sao ta có ngày hôm nay a?

Suất suất suất: …

Suất suất suất: đến đây.

Thủy Tiên hòa thượng: đi đâu?

Suất suất suất: làm phụ bản, cho ngươi cọ.

Thủy Tiên hòa thượng: thực ra ta đói bụng, đang muốn ăn mì ở hàng trước cửa.

Suất suất suất: ta tổ đội với người khác.

Thủy Tiên hòa thượng: chờ chút!

Thủy Tiên hòa thượng: để thể hiện nỗ lực phấn đấu không ngừng của ta, ta đáp ứng yêu cầu của ngươi.

Suất suất suất: ngươi đi chết đi.

Thủy Tiên hòa thượng: ta nói giỡn thôi, cho ta cọ kinh nghiệm đi mà? ~~o(>_<)o>

~~Suất suất suất: …

Suất suất suất: còn không đến mau.

87. Chương 87: Đối Sách (hạ)

Từ khi thành Tiểu Thuyền, hắn toàn đi cọ kinh nghiệm, khó có cơ hội gặp được người cấp thấp hơn mình nên lập tức kéo Trầm Thận Nguyên đi đánh quái.

Ba phút sau —

[đội ngũ]

Đại Dương: tỷ, sao ta vẫn phải đánh quái trong khi ngươi thì nhàn nhã?

Tiểu Thuyền: ta gia huyết cho ngươi đó thôi.

Đại Dương: …

Đại Dương: nhưng ta không thiếu máu.

Tiểu Thuyền: vậy nên ta mới nhàn.

Đại Dương: o( )o sao ta vẫn thấy kỳ kỳ a?

Tiểu Thuyền: (_) ai bảo lực công kích của ngươi cao vậy?

Đại Dương: chẳng phải vẫn kém ngươi sao?

Tiểu Thuyền: có một chút, ta đang hái thuốc, ngươi tiếp tục đi.

Đại Dương: …

Đại Dương: khi nào tỷ phu tới?

Tiểu Thuyền: ngươi hy vọng hắn đến hay không hy vọng hắn đến?

Đại Dương: nếu ngươi muốn ly hôn, nhận lời ta thì không hy vọng. Ngược lại thì…

Đại Dương: rất hy vọng!!!!

Tiểu Thuyền: -_-|||

Đại Dương: ta cần sức chiến đấu dũng mãnh của tỷ phu nha! ~~~~(>_<>

Tiểu Thuyền: để ta xem hòa thượng có nhà không.

Đại Dương: o(　)o ngàn vạn lần đừng cho hắn biết ta là ai!

[tư trò chuyện]

Tiểu Thuyền: có nhà không?

Thủy Tiên hòa thượng: o(　)o a? Người thật hả? Không phải ảo giác chứ?

Tiểu Thuyền: -_-||| Ta có chỗ nào giống ảo ảnh chứ?

Thủy Tiên hòa thượng: /(o)/~~ ta còn tưởng các ngươi vứt bỏ ta rồi!

Tiểu Thuyền: các ngươi?

Thủy Tiên hòa thượng: Chiến Hồn, ngươi, Suất suất suất, Cự Linh Thần.

Thủy Tiên hòa thượng: còn cả Đại Hồ!

Thủy Tiên hòa thượng: trừ Suất suất suất thi thoảng còn thấy mặt, các ngươi bao lâu rồi không có tới! ~~o(>_<)o>

Mặc dù cách màn hình, Kiều Dĩ Hàng như cảm thấy được ánh mắt u oán của Thủy Tiên hòa thượng xuyên thấu tới.

Tiểu Thuyền:…

Tiểu Thuyền: bận a.

Thủy Tiên hòa thượng: có cớ khác mới mẻ hơn không?

Thủy Tiên hòa thượng: lần nào mấy ông chồng ra ngoài lăng nhăng đều lấy cớ đó về nói với vợ a.

Tiểu Thuyền: …Để ta nghĩ đã.

Tiểu Thuyền: ta sợ ngươi bận.

Thủy Tiên hòa thượng: đây là lý do khất nợ muôn thuở của con nợ nha.

Tiểu Thuyền: -_-||| sao ngươi hiểu rõ vậy?

Thủy Tiên hòa thượng: /(o)/~~ bậy giờ ngươi hiểu ta cô đơn đến mức nào chưa?

Tiểu Thuyền: ngươi đang làm gì?

Thủy Tiên hòa thượng: chạy thương(1).

Tiểu Thuyền: tổ đội đánh quái không?

Thủy Tiên hòa thượng: có em gái độc thân không?

Tiểu Thuyền: chỉ có độc thân đẹp trai.

Thủy Tiên hòa thượng: (o) ngươi ly hôn với Chiến Hồn rồi?

Tiểu Thuyền: từ đâu mà nói vậy?

Thủy Tiên hòa thượng: chẳng phải nói độc thân đẹp trai sao?

Thủy Tiên hòa thượng: không phải Chiến Hồn? (　o　)

Tiểu Thuyền: tới rồi biết.

Thủy Tiên hòa thượng: cấp tọa độ!

Không biết có phải ảo giác hay không, Kiều Dĩ Hàng cảm thấy khuôn mặt giấu sau màn hình chuyển từ u oán sang hưng phấn?

Lúc Thủy Tiên hòa thượng đến, Đại Dương trở về thành bổ lam.

[phụ cận]

Thủy Tiên hòa thượng: (o) chỉ có mình ngươi?

Thủy Tiên hòa thượng: O(_)O~ có phải muốn cùng ta trao đổi tình cảm lại sợ bị vạch trần nên lấy cớ không?

Tiểu Thuyền: …Bớt sàm ngôn, đánh quái đi!

Thủy Tiên hòa thượng: quái chưa tới cấp 40, đánh làm gì? Chẳng nhẽ ngươi muốn kết bái với ta nên cần tăng độ hữu hảo?

Kiều Dĩ Hàng không nói nhiều, kéo hắn vào đội.

[đội ngũ]

Thủy Tiên hòa thượng: a! Quả nhiên là nam! +_+

Thủy Tiên hòa thượng: mới hơn 30 cấp? Đồng nghiệp?

Tiểu Thuyền: Umh.

Đại Dương: xin chào.

Thủy Tiên hòa thượng: Tiểu Thuyền trong hiện thực có bạn trai chưa?

Đại Dương: chưa có. Hoan nghênh theo đuổi.

Tiểu Thuyền: -_-|||

Thủy Tiên hòa thượng: O(_)O~ cho ta số di động đi! Lần trước gặp mặt chưa xin a.

Đại Dương: (o) gặp mặt?

Tiểu Thuyền: khụ khụ khụ.

Thủy Tiên hòa thượng: /(o)/~~ nghe nói Chiến Hồn có.

Đại Dương: (o) tỷ phu?

Tiểu Thuyền: Đại Hồ, đừng trêu chọc hòa thượng nữa.

Thủy Tiên hòa thượng: -_-||| Đại Hồ?

Thủy Tiên hòa thượng: Đại Dương = Đại Hồ?

Đại Dương: -_-||| tỷ…

Tiểu Thuyền: (*^___^*) bớt nói nhảm, cố gắng cùng nhau thăng cấp nào.

Đại Dương: …

Thủy Tiên hòa thượng đột nhiên ngã sấp xuống đất.

[đội ngũ]

Thủy Tiên hòa thượng: trừ phi biến Đại Dương thành lại Đại Hồ, nếu không ta không dậy nổi đâu!

Tiểu Thuyền: …

Đại Dương: cũng không còn sớm nữa.

Tiểu Thuyền: Đúng vậy. Đi ngủ thôi.

Đại Dương: tỷ, ngủ ngon.

Tiểu Thuyền: ngủ ngon.

Thủy Tiên hòa thượng: …

Thủy Tiên hòa thượng: đừng đối xử với ta như vậy!

Đáng tiếc, khi hắn hò hét câu này thì Kiều Dĩ Hàng cùng Trầm Thận Nguyên đã nhấn nút log out nên chỉ có thể thấy khuôn mặt bi thương của Thủy Tiên hòa thượng mờ dần khỏi tầm mắt.

…

Kiều Dĩ Hàng nghiêng đầu nhìn di động trên bàn.

Hai ngày nay Trương Tri cũng không vào game. Chẳng nhẽ thực bị Trương Phục Huân giam lỏng?

Lòng hắn chợt thấy nặng nề."Xông lên nào! Đội mạo hiểm thần tiên" hiển nhiên rất thành công. Trailer vừa ra đã thành chủ đề hot hàng đầu.

Trang web của NCC cũng nhận được nhiều phản hồi, trong đó nhắc nhiều nhất tới Bát Quái tiểu tử, Trương Giai Giai và Kiều Dĩ Hàng. Bát Quái tiểu tử được quan tâm vì thể trạng của bọn họ, nhất là trong trailer cho thấy bao nhiêu cảnh trèo đèo lội suối khó khăn khiến nhiều fan toát mồ hôi hột. Nhiều người phải gọi đến công ty, xác nhận bọn họ đến nay vẫn bình an vô sự mới thở phảo nhẹ nhõm. Về phần Kiều Dĩ Hàng cùng Trương Giai Giai thì không thể trách được. Ai bảo trailer ai xem cũng thấy rõ rành rành không khí lãng mạn giữa hai người vậy.

Trailer tung ra chưa tới một ngày, trên diễn đàn "Trời cao biển rộng" đã có topic riêng cho chương trình. Về phần fanfic, MV, bài phân tích về Trương Giai Giai cùng Kiều Dĩ Hàng, qua một đêm đã tăng tới 61. Trong đó không thiếu những thứ kinh khủng.

Tỷ như fanfic "Tình yêu thầm lặng".

Chuyện đẩy về ba năm trước khi Kiều Dĩ Hàng mới debut, cũng là lúc gặp tiếng sét ái tình với Trương Giai Giai. Từ đó tình cảm dần phát triển nhưng lo đến tiền đồ của Kiều Dĩ Hàng mà hai người vẫn ẩn nhẫn. Đến khi Kiều Dĩ Hàng thành thiên vương âm nhạc, đoạn tình cảm này mới dần lộ ra.

Xem hết bài này, ý nghĩ duy nhất của Kiều Dĩ Hàng là.. hắn chưa bao giờ thích nước hoa, hắn cũng không phải loại chưa đụng đến người ta đã nghĩ đem đối phương lên giường.

— Nửa thân dưới của hắn không xúc động đến vậy nha.

MV đa số đều là tập hợp ảnh chụp.

Có nhiều cái ngay cả Kiều Dĩ Hàng cũng chẳng nhớ sao mình lại đứng cùng Trương Giai Giai. Mãi đến khi đọc được phản hồi khen ngợi tài PS của chủ post, hắn mới hiểu mình bị dán vào. Nhưng thần kỳ nhất là có một tấm chụp chung nhiều người, hắn và Trương Giai Giai đứng ở hai đầu, kết quả là tất cả mọi người ở giữa đều bị che khuất bởi một cái bánh ngọt hình trái tim vĩ đại. Nếu hắn nhớ không lầm, trong số đó có Mã Thụy.

…

Trầm Thận Nguyên gửi tin nhắn chúc mừng:

Sư huynh à, cuối cùng ngươi cũng thoát khỏi tin đồn đồng tính rồi

Kiều Dĩ Hàng nhắn lại:

Đó là vì cảnh tra phòng của ta với ngươi không có trong trailer.

Trầm Thận Nguyên:

Chúng ta trộm tiết lộ ra ngoài đi?

Kiều Dĩ Hàng:

Ngủ ngon.

Trầm Thận Nguyên:

Ngay sau đó là điện thoại an ủi của Cao Cần.

"Lần này làm gọn đấy."

Khó có được câu mở đầu khen ngợi, Kiều Dĩ Hàng nghe mà choáng váng: "Ha ha, đâu nào đâu nào… Cao đổng đang nới tới chuyện gì?"

"Tin đồn với Trương Giai Giai."

"Đó là ngoài ý muốn."

"Ừm. Thực ra Trương Giai Giai cũng rất được."

Kiều Dĩ Hàng : "Ta thực sự không có bất cứ ý nghĩ gì." Chẳng biết có phải ảo giác không mà Kiều Dĩ Hàng cảm thấy Cao Cần khẽ thở dài. (đẹp người đẹp nết như Trương Giai Giai mà Đại Kiều không có cảm giác mới là vấn đề a)

"Vậy thì đừng thân mật quá."

"Trở về liền không liên lạc nữa rồi."

"Ừm."

"Thế cháu gái lãnh đạo là ai?" Tính tò mò của Kiều Dĩ Hàng bộc phát.

"Chu Thần."

"Ách." Kiều Dĩ Hàng ngẩn ngơ, "Sao không nói sớm?"

"Nói sớm sợ hai ngươi không tự nhiên." Cao Cần dừng chút rồi tiếp, "Là ngươi hay Trầm Thận Nguyên?" Nghe khẩu khí của hắn thì rõ ràng là đã đắc tội với Chu Thần.

"Trầm Thận Nguyên đẩy nàng xuống khe núi. Hình như Chu Thần rất tức giận."

"Ta sẽ nghĩ cách đưa hắn sang Duy Kiệt."

"…" Kiều Dĩ Hàng âm thầm nhắc nhở bản thân, sau này vô luận nam nữ, nhất định phải lịch sự, luôn lịch sự, lịch sự hơn nữa. Dù đối phương tát má trái ngươi, cũng phải hỏi rõ ràng xem có hậu thuẫn hay không rồi mới quyết định bước tiếp theo!

Sau đó là vài nghệ nhân cùng nhân viên hậu cần có quan hệ tốt gửi tin nhắn tới, hoặc là hỏi thăm hay đùa giỡn vài câu. Nhưng đến trước khi hắn ngủ vẫn không nhận được tin nhắn của Trương Tri cùng điện thoại.

Tính ra, bọn họ đã không liên lạc gần một tháng.

Kiều Dĩ Hàng nằm trên giường vuốt ve di động, suy nghĩ xem có nên gọi không.

Suy nghĩ chung quy vẫn là suy nghĩ…

Hắn ngủ thiếp đi.

Lịch trình hôm sau đã được thông báo từ hai ngày trước. MV "Trái tim tan vỡ" có mấy cảnh quay chưa tốt nên đạo diễn gọi đến quay lại. Album sắp ra lò nên cũng bận rộn hơn. Mà Cao Cần cũng mới đặc biệt nhắc hắn "Hắc bạch chi gian" sắp quay nên khâu chuẩn bị kịch bản là không thể thiếu.

Lịch trình dày đặc khiến Kiều Dĩ Hàng rất nhanh vứt chuyện của Trương Tri ra sau đầu.

Hắn xuống gara lấy xe. Mới đi vài bước đã thấy một chiếc xe lao ra từ chỗ rẽ, phanh kít lại trước mặt hắn.

Kiều Dĩ Hàng bất thần hoảng hốt.

Nếu nói phim dựa trên đời thực thì rất nhanh sẽ có vài tên đô con lao ra, vây lấy hắn rồi đánh một trận hoặc bắt hắn lên xe.

Ngay lúc hắn đang nghĩ có nên quay đầu bỏ chạy hay không thì cửa kính xe hạ xuống, lộ ra Trương Tri ngồi trong.

"Còn không lên xe?" Hắn búng tay.

Kiều Dĩ Hàng ngơ ngác nhìn hắn, tựa hồ còn chưa thoát khỏi cảnh phim xã hội đen lúc nãy.

Trương Tri nhịn hết nổi, xuống xe rồi vòng sang mở cửa cho hắn: "Thế này là được chứ gì?"

Kiều Dĩ Hàng: “Sao cậu lại lái xe?”

“Vì tôi mới lấy bằng.”

Ý nghĩ của Kiều Dĩ Hàng cuối cùng cũng đuổi kịp tới nơi: “Hóa ra mấy ngày nay cậu mất tích là để thi lấy bằng sao?”

“Mất tích?” Trương Tri cau mày, “Anh có gửi tin nhắn hay gọi điện cho tôi à?”

Kiều Dĩ Hàng nghẹn lời.

Đúng thế, liên lạc không được mới gọi là mất tích, không liên lạc hẳn gọi là… không liên lạc.

“Mới một tuần mà đã có bằng lái rồi sao?” Kiều Dĩ Hàng nhìn hắn hoài nghi. Nếu hắn nhớ không lầm thì phải qua ít nhất ba kỳ thi: lý thuyết, lái xe qua bãi cọc, lái xe trên đường, tối thiểu phải khoảng hai tháng. “Không phải là mua bằng giả đấy chứ?”

Trương Tri tức giận: “Kỳ vọng của anh quá cao rồi đó.”

“Nhưng mới có một tuần.”

“Tôi về nước lâu rồi.” Trương Tri dứt khoát lôi bằng ra cho hắn, “Cần kiểm tra không?”

Kiều Dĩ Hàng nhận lấy, rất nghiêm túc kiểm tra, đến khi xác nhận là bằng thật mới đưa trả lại.

“Lên xe được chưa?” Trương Tri nhìn hắn, ánh mắt phảng phất như nhắn nhủ kiên nhẫn cũng chỉ có hạn thôi.

Kiều Dĩ Hàng bị động leo lên xe, sững sờ mất mấy phút, mãi đến khi xe ra khỏi gara mới tỉnh ra, hỏi thăm: “Cậu muốn đưa tôi đi đâu?”

“Không phải anh cần quay lại MV sao?” Trương Tri bận rộn nhìn đường và quan sát kính chiếu hậu.

“Ách, nhưng tôi cũng có xe.”

“Đúng, tôi ngồi rồi.”

“Thế nên?”

“Không nghĩ để một người tùy thời có thể đau dạ dày lái xe được, như vậy rất không an toàn.”

“..Tôi đâu có thường xuyên đau dạ dày.”

“Tỷ lệ trúng thưởng của tôi cũng thực cao.”

“Hơn nữa,” Kiều Dĩ Hàng đột nhiên quay sang, “Nếu cậu có xe thì đâu cần ngồi xe tôi? Nếu không như vậy thì sao có thể gặp lúc tôi vừa đau dạ dày vừa lái xe? Nếu như vậy thì cần gì phải tới đón tôi?”

“Chết tiệt…” Xe đột ngột phanh lại.

Hai người cùng nghiêng về phía trước.

“Sao thế?” Kiều Dĩ Hàng khẩn trương nhìn bốn phía.

Trương Tri nhìn giao cảnh đang tới gần, vô lực đáp: “Vượt đèn đỏ.”

Kiều Dĩ Hàng: “…” Hắn im lặng không phải vì Trương Tri vượt đèn đỏ mà vì vị giao cảnh kia trông rất quen mắt… Hay là giờ làm giao cảnh trông cũng phải giống nhau?

“Chuẩn bị sẵn bằng lái cũng giấy tờ sở hữu xe.” Kiều Dĩ Hàng cướp trước lời thoại của giao cảnh.

Cửa sổ hạ xuống, Trương Tri trình bằng lái cùng giấy tờ liên quan ra.

Giao cảnh nhìn bằng: “Mới lấy?”

Trương Tri đáp: “Hôm qua mới thi đỗ.”

Giao cảnh đột nhiên cúi xuống, nhìn Kiều Dĩ Hàng bên cạnh: “Ngươi làm cho Y Mã hả?”

Kiều Dĩ Hàng rất muốn giấu mặt đi. Cứ thế này thì sớm muộn Y Mã sẽ nổi tiếng trong giới cảnh sát mất.

Trương Tri nghi hoặc nhìn về phía Kiều Dĩ Hàng, ánh mắt như muốn hỏi… có phải Y Mã rất VIP, hóa đơn phạt có thể bớt tiền không?

Kiều Dĩ Hàng thay hắn trả lời: "Không phải."

Giao cảnh gật đầu, đưa giấy phạt cho Trương Tri: "Lần này không trừ điểm, nhớ nộp tiền phạt."

Trương Tri kinh ngạc: "Cảm ơn."

Kiều Dĩ Hàng có chút bất mãn hỏi: "Sao lại thế?"

Giao cảnh đáp: "Trừ hết điểm của hắn chẳng phải lại đến lượt ngươi lái sao?"

Kiều Dĩ Hàng: "…"

Trương Tri mang theo giấy phạt, vui vẻ lên đường.

Hắn giờ mới biết, hóa ra chở Kiều Dĩ Hàng còn có ưu đãi này… Không tệ.

88. Chương 88: Giận Dỗi (thượng)

MV quay tại phòng thể dục của trường đại học, chủ yếu là bổ sung mấy cảnh Kiều Dĩ Hàng chơi bóng rổ.

Lúc bọn họ đến, tổ quay chụp đã bố trí tốt sân. Diễn viên phụ hóa trang xong, đang chờ, còn có hai người chơi bóng để tìm cảm giác.

Kiều Dĩ Hàng đang định tới phòng hóa trang thì bị Trương Tri kéo lại: "Đây là gì¿' Theo tay hắn chỉ là ghế ngồi chật kín người xem, đội cổ động cùng biểu ngữ.

"Người xem a." Kiều Dĩ Hàng giải thích, "Mượn sân bóng rổ của trường đại học nên có nhiều sinh viên với cả giảng viên đến xem."

"Không phải. Mấy câu trên biểu ngữ ấy."

Nghe Trương Tri nhắc, Kiều Dĩ Hàng mới phát hiện phía bên trái có mấy người giơ biển —

Giai hàng giai hàng, ngọt ngào như mật.

Chúc Trương tỷ tỷ và Trương tỷ phu trăm năm hòa hợp.

J Vĩnh viễn ủng hộ J

Dù cách khá xa nhưng Kiều Dĩ Hàng rất nhanh hiểu ra là chỉ hắn cùng Trương Giai Giai.

Chẳng thể trách fan của Trương Giai Giai kích động. Sau khi Nhan Túc Ngang đi Mỹ, hơn nữa lại còn có "chuyện xấu" với Tằng Bạch, vị trí sánh đôi với nàng khuyết mất. Mấy năm gần đây, tiêu chuẩn chọn phim của nàng cũng ngày càng cao, số phim đóng cũng ít, như thể sắp quy ẩn đến nơi – dù lần nào ra trận cũng chất lượng nhưng không ít fan vẫn lo lắng, hy vọng nàng có thể nhanh chóng tìm được nửa kia.

"Xông lên nào! Đội thần tiên mạo hiểm¡' lần này có thể nói mang đến cho bọn họ ánh sáng hy vọng. Tuy địa vị của Kiều Dĩ Hàng trong làng giải trí chưa thể sánh bằng Trương Giai Giai nhưng vẫn là người có tiềm lực, hơn nữa, bỏ qua tuổi tác mà nói thì ngoại hình hai người thập phần hợp nhau nên bọn họ vui sướng đến vậy cũng không lạ.

"Ách." Kiều Dĩ Hàng chẳng hiểu sao có chút chột dạ, "Giai hàng, chắc là hy vọng tôi… đi đường bình an."

"Đi đường bình an¿' Trương Tri lộ vẻ mặt kỳ quái.

"Cậu cũng biết làm trong làng giải trí khó khăn mà."

“Vậy còn Trương tỷ tỷ… Tại sao lại là tỷ tỷ¿‘ Trương Tri cau mày. Rõ ràng người giả gay trong game là Kiều Dĩ Hàng mà.

Kiều Dĩ Hàng sửng sốt. Trương Giai Giai hơn hắn tám tuổi, không gọi tỷ tỷ chả nhẽ phải gọi là dì?

Trương Tri bổ sung thêm câu nữa: “Tôi nhìn đâu có giống nữ¿‘

“A¿‘ Kiều Dĩ Hàng rất nhanh hiểu ra, vội vã cười ha ha, “Tôi cũng không biết. Tôi mới cùng cậu tới đây thôi mà.“ Xem ra tin tức của Trương Tri vẫn chỉ dừng tại ngày sau hôn lễ. Hắn thở phào nhẹ nhõm, “Tôi đi thay quần áo.“

“Tốt.“ Trương Tri đi về phía sân bóng.

“Cậu định làm gì¿‘ Kiều Dĩ Hàng gọi hắn.

Trương Tri không quay đầu đáp: “Chơi bóng.“

Kiều Dĩ Hàng thấy những người khác đều đang chờ mình nên đành xoay người đi về phía phòng hóa trang.

Chờ hắn thay xong trang phục đi ra, mọi thứ đã chuẩn bị tốt lắm.

Đạo diễn đi tới, thảo luận với hắn về động tác và vẻ mặt trong cảnh quay sắp tới.

Nhưng, những lời này vào tai trái rồi lại ra tai phải. Hắn sợ hãi phát hiện Trương Tri đang ngồi giữa mấy cái băng rôn lúc nãy. Bắt gặp ánh mắt của Trương Tri, tim hắn như thắt lại.

Khoảng cách xa như vậy khó có thể nhìn rõ nhưng Kiều Dĩ Hàng lại cảm giác được có ngọn lửa nào đó đang thiêu đốt bản thân.

“Đại Kiều¿‘ Đạo diễn nói xong, gặp Kiều Dĩ Hàng không phản ứng, có chút bực mình nhắc nhở.

“Ta biết. Ta sẽ cố gắng ném bóng vào rổ¡‘ Kiều Dĩ Hàng nhanh chóng hồi đáp. Lăn lộn nhiều năm như vậy, chút tài vặt ấy nhất định phải có.

Đạo diễn hài lòng gật đầu: “Nhớ kỹ, tư thế phải chuẩn, ánh mắt phải kiên định.“

“Được.“ Kiều Dĩ Hàng miệng đáp ứng, thuận tay đón bóng từ truyền tới.

Hắn cúi đầu, dùng tay phải đập bóng, trong đầu đột nhiên xẹt qua một ý tưởng kỳ quặc – nếu như cứ quay hỏng hoài thì không cần sớm đối mặt Trương Tri rồi.

Ý nghĩ nhanh như điện. Hắn lùi ra ngoài vòng 3 điểm, vô thức bật lên. Hồi đại học do cao nên cũng bị bạn cùng phòng lôi kéo vào đội bóng rổ, dù chỉ là dự bị nhưng ít nhất cũng có học qua nên khi đầu hắn trống rỗng, từng động tác lại được thực hiện hoàn mỹ.

Bóng chạm nhẹ khung rổ rồi lọt qua.

Toàn sân ồn ào.

Người trong đội lao đến, vây lấy hắn chúc mừng.

So với lần phải quay đến năm sáu mươi lần mới vào rổ thì tiếng vỗ tay cùng vẻ mặt lần này tự nhiên hơn nhiều. Một bóng trúng đích, dù chẳng phải chuyện khó nhưng so với lần trước đã đủ để bọn họ hưng phấn rồi.

— Không nghĩ hôm nay lại có thể nghỉ sớm.

Bởi vì trường quay quá ồn ào nên câu “Cắt¡‘ của đạo diễn cũng bị chìm giữa tiếng hoan hô.

Người duy nhất không ăn nhập với không khí trường quay là Kiều Dĩ Hàng đang bị đẩy qua đẩy lại.

Nếu hắn xem lại đoạn phim vừa rồi sẽ thấy, khoảnh khắc bóng trúng rổ, vẻ mặt hắn không phải hưng phấn mà là mờ mịt. Nếu dùng hình tượng để mô tả thì chính là .

Vẻ mặt như thể đang nói “Sao lại vào được? Làm sao mà trúng rổ rồi? Làm thế quái nào mà lại ném trúng rổ được chứ?¡‘

“Đại Kiều¡‘ Đạo diễn ra sức vỗ bàn.

Kiều Dĩ Hàng lúc này mời giãy dụa thoát khỏi đám đội hữu.

“Biểu cảm chưa đạt, cần quay lại.“ Đạo diễn cho hắn xem đoạn quay lại, “Mới là lần đầu, cần kiểm soát tốt biểu cảm cùng tư thế.“

“Vâng.“ Kiều Dĩ Hàng nặng nề gật đầu.

Đạo diễn vừa cười vừa vỗ vai hắn: “Có phải hôm nay có Trương phó tổng đến xem nên ngươi mới đặc biệt cố gắng không a¿‘

“…“ Đây rõ ràng là hiểu lầm. Ý đồ của hắn hoàn toàn ngược lại mà.

“Nhưng đừng để áp lực tâm lý lớn quá.“ Đạo diễn thấy hắn căng thẳng liền khuyên nhủ, “Làm tốt chuyện của mình là được rồi.“

Làm tốt chuyện của mình là được…

Kiều Dĩ Hàng trở lại sân rồi mấy lời này vẫn vang bên tai.

Những chữ này tựa như chìa khóa, mở ra cánh cửa hay cái rương nào đó mà hắn không tìm thấy.

“Mấy cô nữ sinh bên kia.“ Đạo diễn hét to, “Cất mấy cái bảng đi.“

Kiều Dĩ Hàng dừng bước, nhìn về bên trái khán đài.

Mấy nữ sinh nọ ngượng ngùng thu hồi biển cổ vũ.

Trương Tri đã chuyển từ hàng giữa lên hàng đầu.

Khoảng cách hai người rút ngắn không ít, chít ít Kiều Dĩ Hàng có thể thấy Trương Tri dùng toàn bộ khuôn mặt biểu lộ mất hứng.

…

Làm tốt chuyện của mình là được rồi!

Câu nói nọ của đạo diễn lại vang lên.

Hắn với Trương Giai Giai có scandal thì liên quan gì đến Trương Tri? Sao hắn lại phải chột dạ? Vô luận với hắn hay với Trương Tri thì đều là chuyện tốt mà. Scandal nam nữ ít ra đường hoàng hơn nam nam nhiều lắm.

Khóa mở ra, giấu sau cánh cửa bí mật nọ là tâm tư bí mật mà ngay cả bản thân cũng chưa từng phát giác.

Hắn có chút choáng váng.

Nhớ không lầm thì lần chột dạ do tin đồn trước là hồi đại học, lúc mình đang có bạn gái mà lại tỏ ra thân thiết quá đáng với một nữ sinh học cùng ban. Lúc ấy đối mặt bạn gái, hắn đích xác có cảm giác chột dạ. Rõ ràng bản thân không có lỗi nhưng lại sợ đối phương hiểu lầm. Tuy nói đến đại học mới có hai mối tình vắt vai, hơn nữa đều chia tay vì tính cách không hợp nhưng cảm giác đáng trải nghiệm hắn đều đã trải nghiệm qua — chỉ là đến nhanh, đi cũng nhanh mà thôi.

Nhưng nếu đối tượng là Trương Tri…

Hắn nghĩ đến Cao Cần, Phong Á Luân, Nhan Túc Ngang, Tằng Bạch.

…

Dù cùng công ty nhưng đầu cần phải vật tụ theo loài đến mức này đi?

Cho nên, chắc chỉ là ảo giác thôi.

Ai bảo ba năm nay hắn không có bạn gái, nhất thời thiếu thốn, đem tình cảm đặt lên người thân thiết cạnh mình, rất tự nhiên thôi.

Khuôn mặt Tiểu Chu đột nhiên hiện lên.

Về Tiểu Chu…

Ngoại hình Trương Tri khá hơn người sớm chiều ở cùng này nên chắc đây là nguyên nhân chủ yếu khiến hắn sinh ra ảo giác.

Hắn bám lấy lý do này như bắt lấy cọng rơm cứu mạng.

Vì phát hiện mới này quá kinh khủng, Kiều Dĩ Hàng tâm loạn như ma, nghĩ đông nghĩ tây, ngay cả tiếng đạo diễn gọi cũng không để ý.

"Đại Kiều¡'

Đạo diễn dùng hết sức rống to.

Kiều Dĩ Hàng chậm rãi quay đầu lại.

Đạo diễn định nói mấy câu lại thấy hắn chậm rãi quay đi.

"Bắt đầu đi."

"A, tốt." Nói xong mới nhớ ra, những lời này hắn là đạo diễn hắn nói mới phải chứ.

Cảnh còn lại rất đơn giản, đối với Kiều Dĩ Hàng mà nói, chỉ cần chú ý một chút thực hiện hoàn hảo.

Quả nhiên, quay thêm hai lần, đạo diễn hài lòng công nhận.

Kiều Dĩ Hàng đổi lại quần áo đi ra đã thấy Trương Tri bình tĩnh đứng ngoài cửa.

Quanh đó, những người khác đều lặng lẽ bỏ trốn, không nghĩ đi vào phạm vi công kích của hắn.

"Ngươi có việc thì cứ đi, ta có thể tự về được." Những lời này Kiều Dĩ Hàng đã phải luyện đi luyện lại trước gương mấy lần.

"Đi thôi." Trương Tri dẫn đầu đi ra ngoài.

Kiều Dĩ Hàng bất đắc dĩ theo sát hắn. Lúc này mà kiên trì đòi đổi xe thì rất có vẻ chột dạ.

Hai người một trước một sau lên xe, không khí rất trầm mặc.

Kiều Dĩ Hàng giả bộ xem khung cảnh ngoài cửa sổ, chỉ chừa gáy cho Trương Tri.

Giằng co hồi lâu, cuối cùng Trương Tri đánh phá trước: "Ngươi gây scandal với Trương Giai Giai¿'

"A¿' Kiều Dĩ Hàng không nghĩ hắn trực tiếp như vậy, lòng vừa mừng trộm vừa lo, chần chờ chút rồi đáp: "Hình như có nghe Tiểu Chu nhắc tới."

"Ngươi thích kiểu giống thế¿' Trương Tri càng hỏi càng sắc bén.

Kiều Dĩ Hàng vô thức muốn phủ nhận nhưng sau khi phát giác ra tâm tình của bản thân, hắn trở nên mẫn cảm cực độ với quan hệ giữa hai người nên rất nhanh ý thức được câu hỏi của Trương Tri rất giống … ghen?

Vốn chính mình có ảo giác đã không xong, giờ hắn phát hiện còn chuyện khác tệ hơn. Nếu Trương Tri cũng có ảo giác như hắn thì sao? Lúc trước Trương Tri nói Tiểu Thuyền là Tiểu Thuyền, Kiều Dĩ Hàng là Kiều Dĩ Hàng. Giờ so ra bọn họ giống như bạn bè, lại có gì đó hơn cả bạn bè… thật giống như Tiểu Thuyền cùng hắn trong lòng Trương Tri đã hợp thể.

Lời phủ nhận đến môi rồi lại nuốt trở vào. Hắn ngẫm nghĩ hồi lâu rồi mới trịnh trọng đáp: "Đúng thế. Ở chung rồi mới phát hiện nàng đúng là tình nhân trong mộng của mọi đàn ông."

Xe đột nhiên tăng tốc, như đạn bay từ đầu đường đến cuối đường.

Trong lúc này, Kiều Dĩ Hàng chỉ làm một việc – cài dây an toàn.

Ngã tư đường ngay trước mắt, xe đột nhiên chậm lại, rồi khoan thai dừng.

"Ách." Kiều Dĩ Hàng nghi hoặc nhưng nghiêng đầu nhìn đến khuôn mặt lạnh lùng bên cạnh, đành để nghi vấn chết trong lòng.

“Đèn đỏ.“ Trương Tri ngắn gọn giải đáp.

“A. Đúng là phát sáng thật.“

“…“

89. Chương 89: Giận Dỗi (trung)

Cuối cùng ngã tư trước cửa nhà cũng hiện ra trước mắt.

Kiều Dĩ Hàng thở phào nhẹ nhõm, tháo dây an toàn, ngẫm xem lúc xuống xe nên nói gì. Cả đường im lặng, giờ mình là người phải lên tiếng, có chút xấu hổ.

“Ách.“ Chỉ trong chốc lát là đến nhà hắn nhưng xe vẫn không có dấu hiệu chậm lại. Hắn mất kiên nhẫn nói: “Nhà của tôi…“

Trương Tri nhíu mày, ra sức nhấn chân ga.

Kiều Dĩ Hàng đành trơ mắt nhìn tòa chung cư xẹt qua rồi lẫn với vô vàn tòa nhà khác.

Không khí trong xe càng thêm cứng ngắc.

Hồi lâu rồi lại hồi lâu.

“Cậu định đi đâu¿‘ Mắt thấy đường về nhà càng ngày càng xa, Kiều Dĩ Hàng dần ngộ ra hiện thực tàn khốc, ngược lại trở nên bình tĩnh.

“Hóng gió.“ Trương Tri tích tự như kim.

Kiều Dĩ Hàng một lần nữa cài dây an toàn, ngả ghế xuống, chọn một tư thế thoải mái: “Lái xe cẩn thận. Đến lúc ăn cơm thì gọi.“

Trương Tri: “…“

Kiều Dĩ Hàng nằm thoải mái rồi đột nhiên phát hiện cảnh tượng này rất quen. Chỉ là đêm biến thành ngày, người lái cùng người ngủ đổi chỗ cho nhau mà thôi.

Nhưng lần nọ không khí coi như còn tốt, mà lần này.. coi như nửa bắt cóc đi?

Quả nhiên xe xuất hiện ở bãi đỗ ngầm luôn đi cùng với uy hiếp và ép buộc.

Kiều Dĩ Hàng nhắm mắt nghĩ miên man.

Hắn vốn không buồn ngủ, nằm xuống cũng chỉ để né tránh cái không khi tĩnh lặng đánh sợ này thôi. Tài xế không nói tiếng nào vì tập trung tinh thần hết vào việc lái xe, hợp lý. Mà hành khách thì xấu hổ, nhìn cửa sổ mười mấy phút có thể coi như ngắm cảnh nhưng hai tiếng thì đảm bảo là trúng gió.

Cũng sắp qua nửa tiếng rồi, rút cuộc là hắn muốn đi đâu chứ?

Kiều Dĩ Hàng len lén mở mắt, liếc cửa sổ.

Từ góc của hắn chỉ có thể thấy trời xanh mây trắng, nóc mấy toà nhà cao tầng thưa thớt đi, hiển nhiên đã ra khỏi trung tâm thành phố.

….

Đừng bảo là bắt cóc thật chứ?

Hắn nhớ rất nhiều phim xã hội đen Hồng Kông luôn có cảnh bắt nạn nhân đem trói trong nhà hoang ở nông thôn, rồi mỗi ngày đều mua cơm hộp cho bọn họ ăn, mà hộp cơm luôn có đùi gà — hại hắn lúc bé còn tưởng cơm hộp ở Hồng Kông lấy đùi gà làm món chính.

Hắn liếc sang Trương Tri. Vì hắn nằm ngả ra sau nên chỉ có thể thấy đường nét bao phủ dưới ánh mặt trời. Dù chỉ là đường viền nhưng cũng hết sức đẹp. Dù đều là nam nhân, Kiều Dĩ Hàng cũng không ngăn được tim mình đập thình thịch.

Thưởng thức của nhân loại với vật xinh đẹp đâu có phân chủng tộc, giới tính, tuổi hay địa vị.

Tựa hồ cảm ứng được ánh nhìn lưu luyến không rời, Trương Tri liếc kính chiếu hậu.

Dù biết không xem được tới mình nhưng Kiều Dĩ Hàng vẫn vô thức nhắm chặt mắt lại.

Trương Tri khẽ cười ra tiếng.

Kiều Dĩ Hàng có chút mất tự nhiên, ra vẻ vừa mới tỉnh ngủ, mờ mịt mở mắt hỏi: "Cậu cười gì thế¿'

"Tôi đâu có cười." Trương Tri thản nhiên đáp, "Anh nằm mơ rồi."

"…" Kiều Dĩ Hàng phát hiện chuyện gì cũng có mặt lợi mặt hại — giả vờ ngủ cũng vậy.

Dù gì thì cục diện bế tắc phía trước cũng bị phá vỡ.

Kiều Dĩ Hàng chỉnh ghế thẳng dậy.

Giờ họ đang đi trên đường nhỏ nhiều nhất chỉ vừa cho hai ô tô đi, rất may là còn bằng phẳng.

Kiều Dĩ Hàng thấy Trương Tri quẹo xe vào một ngõ nhỏ, cuối cùng không nhịn nổi mở miệng hỏi: "Cậu định đi đâu¿'

"Không biết." Trương Tri bình tĩnh trả lời làm Kiều Dĩ Hàng thiếu chút ngất xỉu.

"Nếu cậu muốn tạo bất ngờ cho tôi thì," Kiều Dĩ Hàng nhìn những ngôi nhà hai tầng xa lạ ven đường, chậm rãi mở miệng: "Cậu thành công rồi."

Trương Tri mím môi, không cam lòng nói: "Nửa giờ trước tôi lạc đường."

"Lạc đường cũng bình thường. Quan trọng là trong nửa giờ vừa rồi cậu làm gì¿'

"Tìm đường."

"Kết quả¿' Kiều Dĩ Hàng không ôm hy vọng.

Trương Tri thản nhiên đáp: "Tôi phát hiện mình chỉ biết có ba đường."

"…"

Trương Tri kể lần lượt: "Từ nhà tôi đến nhà anh, từ nhà anh đến sân thể dục, từ nhà tôi tới công ty."

"Tôi nghĩ," Thấy trời đột nhiên sầm xuống, Kiều Dĩ Hàng ngập ngừng, "Chúng ta nên gạt bỏ thành kiến, chung tay hợp tác."

Trương Tri nhìn hắn nghi hoặc.

"Nghe tôi chỉ huy. Cậu dừng xe, tôi xuống hỏi đường." Kiều Dĩ Hàng thấy một thiếu phụ ngồi ở ven đường, "Chỗ này luôn đi."

"Chỗ nào¿' Trương Tri vừa hỏi vừa nhấn ga.

Kiều Dĩ Hàng chỉ kịp liếc thấy góc váy thiếu phụ tung bay, tầm mắt đã bị tòa nhà góc phố chặn lại.

"Anh nói bà lão này hả¿' Trương Tri dừng xe trước mặt một cụ già xem chừng hít thở cũng khó khăn.

Mắt hắn đâu có tia X-quang mà nhìn xuyên qua chỗ rẽ thấy được bà lão này? Kiều Dĩ Hàng tức giận mở cửa, đi tới chỗ bà cụ, "Xin lỗi, bà cho cháu hỏi đây là đâu ạ¿'

Bà cụ giật mình, rồi chậm rãi ngẩng đầu, khóe mắt lem nhem gỉ.

Kiều Dĩ Hàng: "…" Chẳng nhẽ vừa rồi bà cụ gật lên gật xuống không phải vì tuổi già mà vì đang nằm mơ rất HIGH sao?

Thấy bà cụ ngơ ngác nhìn mình, hắn chậm rãi lập lại câu hỏi.

“A¡‘ Bà lão đột nhiên giơ tay, chỉ vào mũi hắn, “Ngươi¡‘

“Dạ¿‘ Kiều Dĩ Hàng thụ sủng nhược kinh. Chẳng lẽ bà cụ này biết hắn? Vẫn biết fan hắn có nhiều người lớn tuổi nhưng không ngờ ngay đến lão bà cũng bị chinh phục.

“Chí An hả¿‘ Giọng nàng có chút run rẩy.

Kiều Dĩ Hàng chớp chớp mắt, xác định hai chữ “Chí An” này không trùng với bất kỳ danh xưng gì của hắn mới lắc đầu: “Không phải ạ.”

Bà cụ tựa hồ rất thất vọng, một lần nữa nhắm mắt lại.

Trương Tri thấy sắc trời càng ngày càng tối mà Kiều Dĩ Hàng đứng đó hồi lâu không kết quả, dứt khoát xuống xe đi tới, “Bà à, cho cháu hỏi muốn đến A thị thì đi đường nào¿‘

Hắn nói rất to, quả nhiên khiến bà cụ mở mắt. Bà lão sửng sốt, rồi ngồi thẳng dậy, móc kính lão ra lau sạch rồi mới đeo lên mắt, nghiêm túc đánh giá hắn cùng Kiều Dĩ Hàng. Ánh mắt tựa như mẹ vợ quan sát con rể.

Kiều Dĩ Hàng cùng Trương Tri đều có chút không hiểu. Bà lão này trước kia từng làm trong cục tình báo sao? Hai người âm thầm trao đổi ánh mắt, có ý định rút lui.

Bà lão đột nhiên gật đầu: “Cũng khôi ngô a.“

“…“ Nghĩ đến nơi này hẻo lánh, tỷ lệ sản xuất dễ coi cũng không lớn, gặp được kích động là chuyện thường. Kiều Dĩ Hàng thông cảm được với tâm tình của bà lão.

“Kỳ thật, người ta sống cũng không dễ dàng.“ Bà lão bùi ngùi.

Kiều Dĩ Hàng gật đầu đồng ý.

“Ta nghĩ thông rồi.“ Bà lão thở dài, “Năm đó quả là quá cố chấp.“

“…“ Trương Tri cùng Kiều Dĩ Hàng ngạc nhiên. Sao lại cảm thấy bọn họ và bà lão này như sống trong hai thế giới khác nhau vậy.

“Vậy nên mới không có người đỡ đần lúc tuổi già a.“ Bà lão chảy nước mắt.

Kiều Dĩ Hàng yên lặng. Sự sốt ruột bay biến mất khi gặp đôi mắt mờ đục bi ai của bà lão.

“Lúc ấy ta hẳn nên ủng hộ bọn họ. Bọn chúng cũng đâu thoải mái. Đáng tiếc, đáng tiếc…“ Giọng bà lão nhỏ dần như bị hút vào ký ức xa xôi.

“Đùng đoành¡‘

Một tiếng sấm nện xuống.

Bà lão giật mình, vịn lan can đứng dậy, vẫy bọn họ: “Đến, mau vào phòng.“

Trương Tri nhìn căn phòng tối đen như mực, nhíu mày.

“Còn đứng đó! Mau vào, cẩn thận sét đánh trúng¡‘ Bà lão thoáng cái như trẻ ra mười tuổi, nhẹ nhàng vào phòng.

Kiều Dĩ Hàng thấy Trương Tri còn chần chừ, vỗ vỗ vai hắn: “Yên tâm. Tình huống này người gặp nguy hiểm tuyệt đối không phải chúng ta.“

“…“

Vào phòng mới phát hiện bên trong không tối như tưởng tượng.

Phòng khách rất nhỏ, chỉ có hương án, phía trên bày hai tấm ảnh đen trắng một lớn một nhỏ. Linh vị bày phía trước ảnh chụp trong đó có một người tên Lữ Chí An.

Kiều Dĩ Hàng cẩn thận quan sát bức ảnh to, phát hiện từ góc độ nào đấy mà nói Lữ Chí An có vài phần giống hắn.

“Đến, thắp nén nhang.“

Trước khi Kiều Dĩ Hàng cùng Trương Tri kịp phản ứng, bọn họ đã bị nhét hương vào tay, đành vái ba vái rồi cắm vào bát hương.

"Bọn họ sẽ phù hộ các ngươi." Bà lão nghiêm túc nói.

Kiều Dĩ Hàng trợn mắt há mồm. Trong đầu hắn chỉ có câu hỏi: đây là ý gì?

Trương Tri đột nhiên hiểu: "Bọn họ là một cặp đồng tính¿'

Kiều Dĩ Hàng .

Bà lão phất tay: "Không phải đồng tính, chỉ là một đôi yêu nhau thôi."

Trương Tri, Kiều Dĩ Hàng: "…"

Bà lão lại tự mình thắp nhang, trước linh vị lẩm nhẩm khấn vái.

Bọn họ đứng ngay cạnh, bà lại không kiêng kị nên bọn họ có thể nghe rõ những lời khấn vái: "Các ngươi phù hộ cho bọn họ thuận lợi, đừng để bị phát hiện, đừng để bị tố giác…"

Bên ngoài mưa tầm tã.

Nhàn rỗi, bà lão rót cho bọn họ hai chén nước, chậm rãi kể chuyện xưa.

Câu chuyện không có gì bất ngờ so với tưởng tượng của Kiều Dĩ Hàng. Chỉ là một đôi đồng tính yêu nhau nhưng không được mọi người thông cảm, cuối cùng dưới áp lực mà tự tử cùng nhau.

Kiều Dĩ Hàng cùng Trương Tri sóng vai ngồi trong phòng, nghe bà lão chậm rãi kể lại từng chuyện từng chuyện một, biết rõ không xảy ra trong căn phòng này nhưng vẫn thấy lạnh người.

Mưa dần tạnh.

Mưa mùa hè luôn thế, tới nhanh, đi cũng nhanh.

Trương Tri cùng Kiều Dĩ Hàng đứng dậy cáo từ.

Bà lão không đưa bọn họ ra cửa mà trở lại trước bàn thờ lẩm nhẩm. Lần này giọng bà rất nhẹ, Kiều Dĩ Hàng cùng Trương Tri nghe hồi lâu cũng chỉ thấy: "Phù hộ… Phù hộ…"

Ngồi trên xe, ngẩng đầu nhìn trời cao xanh, đường thẳng tắp kéo dài tới phương xa, Trương Tri cùng Kiều Dĩ Hàng đều có cảm giác nhẹ nhõm.

Xe lại lần nữa lên đường.

Nhà của bà cụ chậm rãi biến mất khỏi kính chiếu hậu.

Kiều Dĩ Hàng đột nhiên mở miệng: "Cái này.. có phải là dàn dựng không¿' Kỳ thật hắn muốn hỏi có phải trước đó Trương Tri đã an bài chuyện này không vì quá trùng hợp rồi. Mấy tiếng trước hắn phát hiện bí mật trong lòng mình, trên đường lại đột nhiên xuất hiện một bà lão cùng đoạn chuyện xưa. Nhưng… làm sao Trương Tri biết tâm sự trong lòng hắn?

Trương Tri như hiểu hắn đang nghĩ gì: "Tôi cũng hy vọng thế, ít nhất giờ cũng có thể biết đây là chỗ quái quỉ nào."

Kiều Dĩ Hàng chăm chú nhìn hắn, hy vọng có thể tìm ra dấu vết.

Trương Tri liếc hắn: "Anh rất để ý câu chuyện kia¿'

Kiều Dĩ Hàng chột dạ, đảo mắt đi chỗ khác, cười ha hả: "Ai nghe chuyện đó chả động lòng trắc ẩn."

"Lòng trắc ẩn¿' Trương Tri nghĩ một chút, "Có ý gì¿'

"Thông cảm." Kiều Dĩ Hàng nhớ ra hắn lớn lên ở Mỹ, "Lúc biết người khác gặp bất hạnh."

"Sợ mình cũng gặp phải tình cảnh như thế¿'

Kiều Dĩ Hàng nhanh chóng liếc thấy hắn vẫn bình thản, trong lòng khó chịu.

Đây thật giống như hai người ôm kế hoạch nham hiểm đi thăm dò xem kế hoạch của đối phương là gì để vạch trần.

Nhưng tâm tình Trương Tri tuyệt không trấn định như vẻ mặt hắn. Nếu Kiều Dĩ Hàng nắm tay hắn sẽ biết có bao nhiêu mồ hôi lạnh toát ra. Từ lúc Kiều Dĩ Hàng nói Trương Giai Giai là tình nhân trong mộng, lòng hắn ẩn ẩn lửa giận. Đến khi bà lão kể lại chuyện xưa, hình dáng ngọn lửa rõ ràng dần lên mà càng rõ hơn là những lời Trương Thức Khiêm nói với hắn.

Vô thức có thể cảm thấy nguyên do không phản bác Trương Thức Khiêm, nhưng mới chỉ là mơ hồ thôi. Lý trí tự bảo vệ cự tuyệt hắn nghĩ tiếp. Khoảng thời gian sau đó hắn không ngừng tập lái xe cũng như một cách di dời sự chú ý.

Nhưng, cái kim trong bọc lâu ngày cũng lòi ra.

Di dời được một thời, không di dời được một đời.

Lửa giận trong lòng gào thét đòi được giải phóng, mà hắn lại mong chờ loại chuyển biến này.

"Nghĩ xem," Kiều Dĩ Hàng nhỏ giọng, "Bà lão kia hình như có điểm quỷ dị¿' Suy nghĩ của hắn vẫn còn quanh quẩn quanh chuyện này.

"Có cần quay xe lại xem căn nhà đó có còn ở vị trí cũ hay không¿' Trương Tri tức giận đề nghị. Đáp án mới lóe lên bị Kiều Dĩ Hàng cắt đứt lại khiếp đảm rụt về.

"Không được. Có bao nhiêu tấm gương xui xẻo trong mấy phim kinh dị rồi." Kiều Dĩ Hàng trầm giọng, "Hiếu kỳ quá luôn không có kết quả tốt."

Trương Tri thản nhiên: "Vậy coi như ý trời đi."

90. Chương 90: Giận Dỗi (hạ)

Ý trời?

Vậy thiên ý là kiên trì sẽ có kết quả tốt hay không kiên trì thì không có kết quả tốt?

Kiều Dĩ Hàng cảm thấy nổi da gà.

Trương Tri nói xong vẫn rất trấn định, trừ đôi lúc liếc kính chiếu hậu quan sát… chu vi nửa thước chung quanh.

Kiều Dĩ Hàng bị "lơ đãng" liếc tới mấy lần, không nhịn nổi mở miệng: "Gần đây có khỏe không¿'

"Vẫn tốt."

Kiều Dĩ Hàng âm thầm kiểm điểm. Vội vã tìm một đề tài không kéo dài chỉ khiến không khí càng cứng ngắc nên lần này hắn ngẫm thật lâu mới chọn ra một cái có vẻ an toàn lại không cụt lủn: "Bao giờ anh trai và chị dâu cậu về? Tôi định có thời gian rảnh thì đến thăm quan triển lãm tranh một chút."

Trương Tri cuối cùng cũng cố định hai tròng mắt của mình lại: "Vài ngày nữa."

"…" Đừng bảo hắn cũng không biết bọn họ đi bao lâu đi?

Kiều Dĩ Hàng bất đắc dĩ nghĩ, "Sớm biết vậy thà hỏi sắp tới EF có kế hoạch gì còn hơn… Dù Trương Tri cũng chưa chắc đã biết.

"Trước khi đi anh tôi có gặp tôi bàn chuyện."

"Sao¿' Kiều Dĩ Hàng cẩn thận đáp. Dựa vào mấy tin đồn gần đây, có thể chuyện này liên quan đến việc thừa kế tập đoàn Trương thị.

Trương Tri dịch tay. Nếu nhìn kỹ có thể thấy vị trí hắn nắm lúc trước có dấu mồ hôi lạnh. “Nếu tôi không định kết hôn, hắn và chị dâu sẽ sớm sinh con.“

Nghe được chủ đề lệch xa đến vạn dặm. Kiều Dĩ Hàng bật thốt: “Sao lại không kết hôn¿‘

Trương Tri trầm mặc.

Kiều Dĩ Hàng như lĩnh ngộ ra gì, mất tự nhiên hắng lên.

“Hắn sẽ ủng hộ mọi quyết định của tôi.“ Trương Tri vô thức nói những lời đề nghị của Trương Thức Khiêm ra. Hắn chỉ cảm thấy muốn thổ lộ hết ra, “Gia quy có quy định, không muốn kế thừa gia nghiệp thì phải chấp nhận hôn nhân chỉ định, muốn tự do hôn nhân thì phải kế thừa gia nghiệp.“

Điều này lúc Kiều Dĩ Hàng nghe Cao Cần nói qua đã thấy hợp lý, giờ ngẫm lại mới hiểu rõ mục đích của nó là không để con cháu nhà mình chết đói a.

Kế thừa gia nghiệp, có tài sản làm chỗ dựa, không đói chết được.

Chấp nhận mai mối của gia đình, có nhà vợ làm chỗ dựa, cũng chẳng chết đói được.

Hắn đột nhiên ngộ được dụng tâm của các bậc tiền bối Trương gia.

Đường lớn hiện ra trước mắt.

Trương Tri rẽ lên, biển chỉ đường hiện ra như nấm sau mưa.

Kiều Dĩ Hàng thở phào nhẹ nhõm: “Chẳng biết lần sau có tìm lại được đường nhỏ đó không nữa.“ Hắn nói những lời này chỉ do quá xúc động trước cuộc hành trình ly kỳ vừa rồi nhưng vừa thốt ra khỏi miệng, sắc thái có chút thay đổi.

Trương Tri vẫn nhìn chăm chăm vào kính chiếu hậu.

Kiều Dĩ Hàng hỏi: “Còn thấy đường không¿‘

Trương Tri trầm mặc rồi mới chậm rãi nói: “Không thấy.“

“Đừng đùa.“ Kiều Dĩ Hàng mạnh miệng thế nhưng không dám liếc nhìn.

“Thật mà.“ Giọng Trương Tri có chút run rẩy.

Kiều Dĩ Hàng chỉ cảm thấy khí lạnh xông lên óc, cả thân mình cứng đờ.

“Hình như cái đường nhỏ kia bị cầu vượt che mất.“ Trước khi lên đường quốc lộ, Trương Tri kịp thời bổ cứu.

Kiều Dĩ Hàng: “…“

Hành trình ngắn ngủi kết thúc.

Vừa thấy chung cư mình ở xuất hiện, Kiều Dĩ Hàng lập tức lên tiếng: “Dừng dừng dừng.“

Trương Tri im lặng dừng xe trước cửa chung cư.

“Byebye.“ Kiều Dĩ Hàng nhanh chóng xuống xe.

Nhưng Trương Tri phóng đi còn nhanh hơn, trong tích tắc cửa xe đóng lại vọt xa năm sáu thước.

Kiều Dĩ Hàng nhìn theo bóng xe, lại nhìn nhìn ngã tư vắng vẻ phía sau, im lặng lên lầu.

Trương Tri không về nhà mà đưa xe đến một bãi đỗ rồi gọi điện thoại.

Chuông vang thật lâu mới có người nhấc máy.

Người nghe điện hiển nhiên là chạy việt dã tới, lúc nói chuyện còn thở hổn hển: “Điện thoại hỏi thăm của ngươi đến cũng muộn quá đấy¿‘ Trương Thức Khiêm cười tủm tỉm.

“Làm thế nào mà ngươi hạ quyết tâm chung sống cả đời với chị dâu¿‘ Trương Tri chỉnh lại ghế ngồi, ngả lưng ra sau nói chuyện.

"A¿' Trương Thức Khiêm sửng sốt, không nghĩ câu đầu tiên lại đánh sâu như vậy, "Tình cảm tới một mức độ nào đó thì kết hôn. Không cam lòng thấy nàng kết hôn với người khác. Chị dâu ngươi cũng nhiều người theo lắm đó."

Trương Tri hình như chỉ nghe được đến phần hắn muốn nghe, lại hỏi tiếp: "Vậy tình cảm đến mức độ nào là được¿'

"Dùng nhiệt kế mà đo. Vượt qua 37° tức là sốt rồi, cần mau kết hôn mới ổn."

"..."

"Thực ra chính là cảm giác thôi. Mọi người không giống nhau." Trương Thức Khiêm dừng lại, thử dò xét, "Ngươi với Đại Kiều gặp vấn đề gì à¿'

Vấn đề lớn nhất của bọn họ chính là không phát sinh vấn đề gì hết. Trương Tri nghĩ một lúc mới chậm rãi nói: "Ta mong tìm một người chung sống cả đời." Hắn nhớ kỹ mẹ hắn từng kể, Trương Phục Huân thu phục mẹ hắn chỉ bằng một câu nói – Ta hẳn phải gặp ngươi trước khi kết hôn.

Chẳng ai biết tương lai ra sao. Người nào có thể cam đoan người trước mắt chính là người mình yêu suốt đời?

Hắn không muốn thương tổn bất kỳ ai nên đối với tình yêu, cho tới bây giờ hắn rất tự bế. Dù trong thời kỳ nổi loạn, hắn đánh nhau, đua xe nhưng chưa bao giờ đùa giỡn với phụ nữ. Hắn hận Trương Phục Huân năm đó ngoại tình, nên hắn tự cảnh cáo mình không được dẫm vào vết xe đổ. Trừ phi ngày nào đó hắn chính thức xác định người kia hắn sẽ yêu suốt đời, không thì hắn tuyệt đối không dính vào, cũng không cho đối phương bất cứ hy vọng gì.

Nhưng hy vọng tốt đẹp này thủy chung chỉ là lý luận.

Đến khi thực tế lặng lẽ tiếp cận, hắn mê mang.

Có thể khẳng định hắn động tâm trước Kiều Dĩ Hàng. Trước kia mông lung, lúc Kiều Dĩ Hàng nói tình nhân trong mộng là Trương Giai Giai, tiềm thức cố quên cùng trốn tránh bị vạch trần. Nếu không động tâm, hắn sẽ chẳng tức giận như thế, không muốn thừa nhận cũng không được.

Hơn nữa loại cảm giác này khác với những lần ngắn ngủi trong quá khứ, vì thân thể phản ứng mà sinh ra xúc động. Mặc dù là lần đầu liệu cảm giác này có duy trì mãi mãi? Hắn sẽ không gặp phải ai khiến hắn rung động hơn?

Một phút sau đầu kia mới truyền đến giọng Trương Thức Khiêm.

"Xin lỗi, vừa rồi chị dâu ngươi mới gọi ta qua." Trương Thức Khiêm hàm hồ giải thích rồi nói tiếp, "Kết hôn là lời thề cả đời, đương nhiên chỉ có thể nói với một người. Về phần đó là ai, có thể là duyên phận, có thể là cảm giác hoặc thói quen. Nhân loại dù là động vật bầy đàn nhưng bình thường luôn cần không gian độc lập. Quan trọng là, ngươi có thể cho người kia bước vào không gian của mình hay không, lúc đó sẽ biết có chung sống cả đời với nhau được hay không."

"Sẽ không rung động trước người khác nữa¿'

Trương Thức Khiêm im lặng vài giây, hạ giọng nói: "Sao lại không? Rung rộng trước những thứ xinh đẹp vốn là bản tính con người. Không biến thành hành động là được. Sau khi kết hôn luôn phải ý thức rằng mình đã có gia đình, phải có trách nhiệm với nó. Lúc đó mới được coi là đàn ông."

Sương mù đã bị thổi bay non nửa: "Vậy làm sao để biết có thể cho phép người kia bước vào không gian độc lập của ta hay không¿'

"Này thì,..." Trương Thức Khiêm rất muốn đáp tự ngươi phải cảm giác lấy nhưng lại nghĩ vất vả lắm em trai mới coi mình là bạn tâm sự vạn năng, sao có thể phá hỏng mối quan hệ tốt đẹp này được. Ý nghĩ chợt lóe lên trong đầu hắn: "Vậy phải xem hai phương diện."

Trương Tri vội vàng ngồi dậy, nếu có bút trong tay thể nào hắn cũng ghi lại.

"Thứ nhất, ngươi có thể tâm sự với hắn không."

“Tâm sự¿‘ Trương Tri nhớ lại từng lúc ở chung. Hình như bất tri bất giác đã làm.

“Thứ hai, ngươi có thể sống cùng với hắn dưới một mái nhà hay không.“

“Điều này làm thế nào biết được¿‘ Cùng sinh hoạt trong game có tính không?

Trương Thức Khiêm cười nói: “Cái này phải dựa vào ngươi rồi.“

Trương Tri cũng hiểu câu hỏi của mình càng ngày càng giống học sinh tiểu học, cuống quít chuyển chủ đề: “Khi nào ngươi cùng chị dâu trở về¿‘

“Ngươi muốn đi đón¿‘ Trương Thức Khiêm mừng rỡ.

“Kiều Dĩ Hàng muốn đến xem triển lãm tranh của ngươi.“

“Tình anh em cũng rất quan trọng.“ Trương Thức Khiêm chua xót nói.

“Ngươi hy vọng ta thế chỗ chị dâu nghỉ tuần trăng mật với ngươi sao¿‘

“…“ Tưởng tượng đến đã thấy nổi da gà. Trương Thức Khiêm rất nhanh nói sang chuyện khác, “Cuối tháng. Chắc sang tháng sau thì mở lại triển lãm tranh. Hoan nghênh ngươi đem đối tượng lý tưởng cho tuần trăng mật kia tới.“

Dập máy, Trương Tri chậm rãi chỉnh lý lại nội dung cuộc nói chuyện vừa rồi.

Hồi lâu.

Hắn nhìn mình trong kính chiếu hậu, hạ quyết tâm.

Dù đi qua trưa nhưng vì ngồi xe nên Kiều Dĩ Hàng không thấy mệt. Quan hệ ngày càng quỷ dị với Trương Tri khiến hắn gác game lại, suy nghĩ về cách diễn của Nhan Túc Ngang và Phong Á Luân. Tuy Trương Tri đã đồng ý giúp hắn nghiên cứu nhân vật nhưng xem tình hình trước mắt, tự lực cánh sinh đảm bảo hơn.

Kỳ thực nghiên cứu cách diễn cũng không buồn chán. Kịch bản Nhan Túc Ngang cùng Phong Á Luân chọn đến thú vị, buổi tối ngồi ở sô-pha ăn sa lát xem phim lại càng thoải mái.

— nếu lượng sa lát không bị hạn chế thì quá tuyệt vời.

Vì tâm tình tốt nên mơ cũng đẹp, ngay cả việc sáng sớm bị chuông cửa đánh thức cũng không làm tâm tình hắn chuyển xấu.

Cho đến khi hắn mở cửa, thấy Trương Tri kéo hai va li to đứng ngoài cửa nhìn hắn.

“Chào buổi sáng.“ Trương Tri cười đến xán lạn.

“…“

91. Chương 91: Ở Chung (thượng)

Nếu giờ có máy đo tâm tình ở đây, đảm bảo khi gắn vào người Kiều Dĩ Hàng, trước tiên kim sẽ đung đưa tại chỗ rồi chạy một mạch về 0.

Trương Tri gặp hắn không phản ứng, định kéo hành lý vào nhà.

“Chờ chút¡‘ Kiều Dĩ Hàng vô thức chặn cửa, “Sao cậu lại ở đây¿‘

Trương Tri: “Tôi đi xe tới.“

“Sao cậu biết địa chỉ nhà tôi¿‘ Nhớ không lầm thì lần trước Trương Tri còn gọi điện thoại oán giận vì không được vào nhà.

“Hỏi Tiểu Chu.“ Trương Tri chưa cần hắn hỏi tiếp đã chủ động giải thích, “Số của Tiểu Chu là tôi gọi đến Y Mã hỏi.“

“…“ Kiều Dĩ Hàng gãi gãi đầu, thuận tiện suy xét lại các đầu mối, “Được rồi. Thế giờ giải thích xem, sao sáng sớm cậu đã xách vali xuất hiện trước cửa nhà tôi¿‘

Trương Tri thở dài: “Con bác chủ nhà về nước, tôi bị đuổi đi.“

“Trước khi thuê nhà bao giờ chả có hợp đồng.“ Trên mặt Kiều Dĩ Hàng viết ba chữ to “Ta không tin“.

“Ừm, bác ấy bồi thường rồi.“ Trương Tri quyết không buông.

“Nhà cậu cũng ở ngay đây mà.“

Trương Tri tiếp tục thở dài: “Chuyện lần trước giữa tôi với anh khiến cha tôi rất tức giận.“

Kiều Dĩ Hàng ngẫm lại vẻ mặt Trương Phục Huân tại hôn lễ, rõ ràng là không thích mình nhưng chuyện này sao có thể trách hắn? Rõ ràng là Trương Tri tự làm tự chịu. Hơn nữa hắn cũng là người bị hại, sao giờ lại như hồ ly tinh dụ dỗ con nhà lành rồi?

…

Hắn bị hình ảnh đó làm rùng mình.

“Vậy nên cho tôi ở vài ngày đi.“ Trương Tri chăm chú quan sát khe hở giữa Kiều Dĩ Hàng và cửa, chờ đợi thời cơ vọt vào.

“Khách sạn tồn tại chính là để cho người không có nhà để về.“ Kiều Dĩ Hàng tuy rùng mình, suy nghĩ lại sáng suốt, “Đừng nói cậu là phó tổng giám của EF mà ngay cả tiền khách sạn cũng không trả nổi.“

Trương Tri gật đầu: “Tiêu hết rồi.“

Kiều Dĩ Hàng nheo mắt: “Tiền bồi thường của chủ nhà đâu¿‘

“Trả lại rồi.“ Trương Tri đáp, “Tôi cảm thấy bác ấy rất tiếc số tiền đó.“

“…“

Trước khi đến, Trương Tri đã đoán được bước qua cánh cửa này chẳng dễ dàng. Nói chuyện lâu vậy mà vẫn dậm chân tại chỗ. Hắn có chút bực bội: “Lúc bạn bè gặp rủi ro thì giúp đỡ đối phương một chút không được sao¿‘

Nếu là lúc trước, Kiều Dĩ Hàng cũng không cố chấp đến vậy. Nhưng sau hôm qua, hắn cảm thấy trong đầu mình và đối phương đều có chút mập mờ, nếu còn cho vào, chẳng khác gì dẫn sói vào nhà.

Nhưng loại mập mờ này chỉ cần không vạch trần thì chẳng cách nào nói thẳng ra cả.

Kiều Dĩ Hàng rơi vào cảnh tiến thoái lưỡng nan.

Xem bộ dạng Trương Tri thì không quyết liệt không được nhưng bản thân lại chẳng đành lòng. Tuy phần mờ ám kia chưa rõ ràng, đối diện với khuôn mặt này, hắn quả thực không tàn nhẫn nổi.

Trong lúc Kiều Dĩ Hàng khổ não xem cự tuyệt thế nào thì Trương Tri lại nghĩ xem tiến công thế nào.

Dựa vào tình hình trước mắt, kế giả vờ đáng thương không hiệu quả, có lẽ nên suy xét đến các con đường khác?

“Tôi cho cậu mượn tiền.“

Giữa lúc Trương Tri trầm tư, Kiều Dĩ Hàng đã nghĩ ra đối sách, tấn công trực diện.

Sắc mặt Trương Tri trầm xuống: “Anh nghĩ tôi đến xin bố thí à¿‘

Dù số lần Trương Tri phát giận không ít, nhất là sau khi hắn biết chuyện Tiểu Thuyền, nhưng đột nhiên phát ra vẫn dọa sợ Kiều Dĩ Hàng: “Ý tôi không phải vậy.“

Trương Tri hạ giọng, ra vẻ khẩn cầu: “Chỉ một thời gian thôi.“

Kiều Dĩ Hàng: "…" Đây là điển hình của vừa đấm vừa xoa nha.

"Tôi chỉ muốn hiểu rõ một chuyện." Trương Tri thành thực nói.

Kiều Dĩ Hàng sờ sờ râu cằm lún phún: "Cậu cũng biết bọn phóng viên mũi rất thính."

Trương Tri hai mắt sáng rỡ: "Tôi sẽ cẩn thận. Nếu thật có chuyện, tôi sẽ phụ trách."

Lúc này, phụ trách có hai ý.

Kiều Dĩ Hàng bỗng cảm thấy chính mình mềm lòng, ảo não nói: "Tôi vẫn không hiểu có chuyện gì khiến cậu nhất định phải ở nhà tôi¿'

Trong lúc nói chuyện, Kiều Dĩ Hàng di chuyển vài lần nên Trương Tri thấy được tập kịch bản trên bàn qua khe hở giữa hắn và cửa. "Giúp đỡ nhau thôi." Hắn đột nhiên thốt ra những lời này.

Kiều Dĩ Hàng sửng sốt: "A¿'

"Tôi đáp ứng giúp anh nghiên cứu tâm lý nhân vật mà." Trương Tri nói, "Tôi thề, nhất định sẽ dốc sức giúp anh. Vai diễn này đảm bảo sẽ đoạt được giải nam diễn viên chính xuất sắc nhất."

"Tôi diễn vai phụ."

Trương Tri cũng không để tâm tới chi tiết nhỏ nhặt ấy, tiếp tục thuyết phục: "Anh còn nhớ điều kiện trao đổi không?"

"Tham gia hôn lễ?"

"Lấy thân phận bạn bè đến dự hôn lễ." Trương Tri phát hiện nhẹ nhàng, mạnh mẽ, chân thật đều không dùng được, đành bịa chuyện. May mắn duy nhất là có tài liệu để mà bịa, không cần phí công nghĩ lý do, cứ thế mà viết tiếp thôi. "Cha tôi rất bực mình với chuyện của chúng ta nên càng phải chứng minh chúng ta thực sự là bạn."

Kiều Dĩ Hàng cau mày: "Lý do này nghe chẳng hợp lý gì cả?"

"Vì tôi lớn lên ở Mỹ."

"Nên?"

"Nên không diễn đạt tốt bằng tiếng Trung cũng bình thường."

Kiều Dĩ Hàng chỉ chỉ bản thân: "…Những lời này phải để tôi nói mới đúng chứ?"

"Không khách khí." Trương Tri thừa dịp hắn không chú ý, nghiêng người kéo vali, gian nan chen qua cửa.

Kiều Dĩ Hàng bị ép lui mấy bước mới phát giác: "Chờ chút."

"Cảm ơn."

"Không.."

"Anh ngủ ở đâu?"

"Phòng này."

"Tôi ở đây đi."

"Đó là phòng thay quần áo của tôi."

"Không sao, tôi không ngại."

"..Tôi còn chưa đồng ý cho cậu vào mà?"

"Chẳng lẽ anh nhẫn tâm đuổi tôi đi?" Trương Tri đột nhiên dừng bước, chăm chú nhìn hắn. Cặp mắt Trương Tri lấp lánh, dù dưới ngọn đèn cũng vẫn sáng như ánh sao.

Kiều Dĩ Hàng nhìn, bỗng cảm thấy ý chí bất tri bất giác tan ra. Hồi lâu sau, hắn đành nhận mệnh thở dài: "Cậu ở phòng cho khách đi." Hắn chỉ về căn phòng cuối hành lang.

Trương Tri vui sướng kéo hành lý về phía đó.

Ít nhất cũng phải cảm tạ chủ nhà chứ? Kiều Dĩ Hàng buồn bực nghĩ.

"Cảm ơn." Trước khi mở cửa, Trương Tri đột nhiên quay đầu, thành thực nói. Suy từ bản thân ra, hắn hiểu, dù là bạn bè nhưng muốn hoàn toàn đi vào lãnh địa riêng của Kiều Dĩ Hàng cũng không dễ dàng. Hơn nữa thời gian bọn họ quen biết cũng chưa lâu. Nghĩ lại, trừ trong game, bản thân chiếu cố và nhân nhượng Tiểu Thuyền, tại hiện thực, người nhân nhượng lại là Kiều Dĩ Hàng.

Nếu nói ban đầu là vì áy náy, vậy bây giờ là vì sao?

Vấn đề này Trương Tri còn chưa lấy được đáp án xác thực nhưng với hắn, đây chính là một miếng bánh ngọt ngon lành. Vô luận từ hình dáng tới mùi vị.

Phòng không lớn, khoảng 10 thước vuông. Đồ dùng đầy đủ mà đơn giản, tủ quần áo trắng, giường đơn dài hơn 2 mét, đầu giường là đèn ngủ nho nhỏ. Bàn đặt ở trong góc, cũng màu trắng, hắn là cùng kiểu với giường và tủ. Nhờ người dọn dẹp cần mẫn, gian phòng này dù không người ở vẫn hết sức sạch sẽ.

"Nhớ.. Trả tiền thuê." Kiều Dĩ Hàng tựa cửa vừa đánh răng vừa nói.

Trương Tri quay đầu lại: "Lúc nãy anh chưa đánh răng?"

Động tác của Kiều Dĩ Hàng cứng đờ.

"Hơi thở rất tươi mát." Trương Tri bình luận.

Kiều Dĩ Hàng buồn bực quay đầu đi vào nhà tắm.

Trương Tri mở vali, bắt đầu sắp xếp đồ đạc. Thực ra phòng ở trước đây là Trương Phục Huân mua cho nên căn bản không cần tranh cãi về hiệp ước thuê nhà vậy nên lúc dọn đi, đồ gì dùng được hắn đều lấy.

Đợi Kiều Dĩ Hàng đánh răng rửa mặt chải đầu xong quay lại thì căn phòng đã hoàn toàn thay đổi.

Trên bàn có ống bút, laptop, đồng hồ báo thức… Cả phòng vì thế mà ấm áp hẳn lên.

Nhìn Trương Tri nhét từng bộ từng bộ quần áo vào tủ, Kiều Dĩ Hàng cuối cùng cũng có cảm giác ở chung với người khác. Thân là chủ phòng, hắn có lệ hỏi thăm: "Cần giúp gì không?"

Trương Tri lập tức đáp: "Tôi còn chưa ăn sáng."

"…"

Trương Tri thấy hắn đứng im, thăm dò: "Bao ăn chứ?"

"Mỗi tháng một vạn đồng!" Kiều Dĩ Hàng công phu sư tử ngoạm.

Trương Tri ngoan ngoãn nghe lời: "Nếu bao cả chi phí sinh hoạt thì tôi đưa luôn tiền lương cho anh."

Kiều Dĩ Hàng nói: "Đây là tôi bao dưỡng cậu hay cậu bao dưỡng tôi."

Trương Tri ngẫm nghĩ một chút: "Coi như giúp đỡ lẫn nhau đi."

Kiều Dĩ Hàng không nói được lời nào, xoay người rời đi.

Trương Tri tiếp tục nhồi quần áo.

Kiều Dĩ Hàng rất mau trở lại, trong tay còn cầm theo bút.

Trương Tri ngừng tay nhìn hắn.

Kiều Dĩ Hàng ngoài cười nhưng trong không cười, nói: "Vậy chúng ta thảo luận phương án cụ thể "giúp đỡ lẫn nhau" thế nào đi!"

92. Chương 92: Ở Chung (trung)

Giờ Trương Tri mới biết, hóa ra Kiều Dĩ Hàng có thiên phú làm thư ký. Chỉ trong nháy mắt mà tờ giấy nọ đã phủ kín chữ.

Kiều Dĩ Hàng viết xong còn đặc biệt kiểm tra lại, xác nhận không quên gì rồi mới đưa cho hắn.

Trương Tri nhận lấy, quét qua một vòng xác nhận không có việc nặng như quét dọn, rửa bát mới yên tâm đọc cẩn thận.

"Đúng hạn trả tiền nhà¿'

Kiều Dĩ Hàng gật đầu: "Nhất định phải thế."

Trương Tri kinh ngạc nhìn hắn: "Anh thiếu tiền¿' Xét trên độ nổi tiếng của Kiều Dĩ Hàng bây giờ, thu nhập hẳn phải rất cao. Hay là đa phần đều bị Y Mã ăn chặn rồi?

Kiều Dĩ Hàng: "Tôi thiếu lý do để quét cậu ra khỏi nhà."

Trương Tri bĩu môi, tiếp tục xem: "Thời gian sử dụng toa-lét: từ 1 giờ sáng đến…" Hắn hít một hơi, cố nặn ra tươi cười, "Vậy nếu tôi cần đi toa-lét trước 1 giờ sáng thì nên làm gì¿'

"Mua bô đi." Kiều Dĩ Hàng tích cực hiến kế.

"…" Trương Tri vò tờ giấy, "Thực tế là tiêu chuẩn kiểm nghiệm chân lý tốt nhất. Phương án cụ thể sau này quyết định đi."

Kiều Dĩ Hàng trừng mắt nhìn tờ giấy bị vo viên trong tay hắn, "Là khách trọ, hành động này của cậu gây ra nhiều nhân tố bất hòa rồi đấy."

"Tôi sẽ cố cải thiện." Trương Tri trả lời có lệ, cúi đầu nhìn đồng hồ, "Anh còn chưa đi à¿'

"Đi đâu¿' Kiều Dĩ Hàng sửng sốt.

"Chẳng phải hôm nay anh phải tham gia chương trình "Thần Phong" à¿'

Kiều Dĩ Hàng kinh ngạc: "Sao cậu biết¿' Hắn tham gia Thần Phong cũng không phải để tuyên truyền album mới mà là làm khách mời, bình luận những ca khúc cùng album mới ra. Tiết mục này chỉ mời những người gần đây không ra album để đảm bảo công bằng.

"Tiểu Chu.." Trương Tri ra dấu "anh hiểu rồi đấy".

"Tôi đi hỏi bộ phận nhân sự xem tự ý đuổi việc trợ lý cần bồi thường bao nhiêu tiền." Kiều Dĩ Hàng bỏ lại những lời này, chạy vội đi thay quần áo.

Đến lúc hắn thay xong đi ra, Trương Tri đã cầm sẵn chìa khóa xe đứng ở cửa.

"Tự tôi cũng có thể lái xe được." Kiều Dĩ Hàng nói.

Trương Tri gật đầu: "Tôi biết. Đi thôi."

Kiều Dĩ Hàng: "…"

Từ lúc ra khỏi cửa đến khi đến gara, Kiều Dĩ Hàng lặp đi lặp lại rằng kỹ thuật lái xe của mình trừ Schumacher (tay đua công thức 1 Su-ma-khơ ấy mà) ra thì khó có địch thủ, tuyệt đối có thể lái từ đây tới đài truyền hình.

Trương Tri phi thường hợp tác lắng nghe, cho đến trước cửa xe.

Kiều Dĩ Hàng thở dài: "Dù có kiêm lái xe, cũng không giảm tiền thuê đâu."

Trương Tri buông tay: "Tăng tiền trọ cũng được."

Kiều Dĩ Hàng trợn mắt.

Trương Tri ra vẻ cây ngay không sợ chết đứng: "Gần đây các nghệ sĩ gặp tai nạn xe cộ nhiều lắm. Là phó tổng của EF, tôi có nghĩa vụ giám sát anh không phạm phải lỗi này."

“Chẳng lẽ cậu lái thì sẽ an toàn¿‘ Hắn nhíu mày, tựa hồ nhắc nhở phiếu phạt còn nóng hổi lần trước.

Trương Tri không phản đối mà thuận theo: “Sẽ có, nhưng tôi không phải nghệ sĩ.“

Kiều Dĩ Hàng tức giận: “Nhưng tôi là, mà tôi vẫn ngồi ở ghế phụ đấy thôi.“ Không phiền giới truyền thông nhọc óc nhào nặn, hắn có thể tưởng tượng ra tiêu đề rung động trên khắp các tạp chí.

Trương Tri nhún vai: “Nhiều nhất là scandal thôi mà.“

Kiều Dĩ Hàng lại trợn mắt.

Trương Tri giúp hắn mở cửa bên ghế phụ ra rồi thản nhiên hỏi: “Yêu đương mà cũng phạm pháp sao¿‘

Yêu đương tuyệt không phạm pháp. Dù trong nước chưa thừa nhận hôn nhân đồng tính nhưng cũng không đưa vào phạm trù có tội.

Nhưng Kiều Dĩ Hàng vẫn cảm thấy vấn đề này khó có thể nói rõ được.

Ở chỗ nào chứ?

Hắn không ngừng suy nghĩ. Ngay trước khi bắt đầu ghi hình “Thần Phong“, hắn mới chợt tỉnh ngộ —

Ai nói bọn họ đang yêu đương?

“Thần Phong“ quay vào ngày thứ sáu, phát ra tối thứ hai.

Rất nhiều người xem đều công nhận Kiều Dĩ Hàng bình luận rất thẳng thắn, hoàn toàn đánh vỡ chuyện các ngôi sao thổi phồng lẫn nhau, không muốn đắc tội người khác. Thậm chí có người còn tiên đoán tương lai Kiều Dĩ Hàng chắc chắn sẽ trở thành thiên tài mới của làng âm nhạc vì tâm hồn hắn không bị bó buộc.

Đêm đó, Kiều Dĩ Hàng nhận được điện thoại của Cao Cần, bị công kích đến “toàn thân sảng khoái“.

Cuối cùng Cao Cần tổng kết: “Thực ra ta nói cũng rất có đạo lý mà.“

Kiều Dĩ Hàng bất đắc dĩ nghĩ, khó cho Cao Cần có thể nhớ kỹ tội lỗi lớn nhỏ từ trước đến nay của hắn.

“Nhưng có đạo lý cũng chưa chắc nghe xuôi tai.“

Kiều Dĩ Hàng hồi lâu nghẹn ra một câu: “Ta lúc ấy bị kích động.“

Cao Cần có chút hăng hái hỏi thăm: “Sau lưng sự xúc động này hẳn phải có một nguyên nhân vô cùng hấp dẫn.“

“Trương Tri đến ở nhà ta.“ Thẳng thắn sẽ được khoan dung là đạo lý ở chung giữa Kiều Dĩ Hàng và Cao Cần. So với việc một ngày mọi chuyện lộ ra rồi lâm vào cô lập không ai giúp, thà rằng tiên thủ hạ vi cường, mượn sức một chỗ dựa vững chắc. Hơn nữa hắn cảm thấy nếu thẳng thắn chuyện này, Cao Cần cũng không phản ứng kịch liệt. Đương nhiên, nếu Cao Cần phản ứng kịch liệt, đuổi Trương Tri ra khỏi nhà hắn thì cũng có thể thở phào được.

Hứng đùa của Cao Cần hiển nhiên bị những lời này ma diệt, hồi lâu mới ngoài cười trong không cười hỏi thăm: “Ta nhớ có người nói scandal là giả thôi.“

“Là giả mà.“ Đối với điểm này, Kiều Dĩ Hàng rất kiên trì. Động tâm là phản ứng tâm lý, cũng không đảm bảo sẽ hình thành mối quan hệ lâu dài.

“Ta hiểu rồi.“

Đúng như dự đoán, Cao Cần cũng không tra hỏi chi tiết.

Kiều Dĩ Hàng chưa dám tin hỏi lại: “Ngài hiểu rõ rồi¿‘ Tại sao hắn còn chưa hiểu mà Cao Cần đã hiểu được rồi? “Ngài biết lý do hắn muốn ở đây¿‘

Cao Cần: “Ta muốn biết lý do ngươi lại cho hắn ở lại hơn chuyện đó.“

Kiều Dĩ Hàng yếu ớt hồi đáp: “Hắn bị chủ nhà đuổi đi, ta không thể mặc hắn lang thang ngoài đường được¿‘

“Là thế sao¿‘ Cao Cần đặc biệt có thâm ý hỏi lại.

Kiều Dĩ Hàng thấy may đây chỉ là điện thoại, nếu không Cao Cần nhất định sẽ thấy vẻ xấu hổ không che giấu nổi của hắn.

"Cuối tuần này là lễ mở máy "Hắc bạch chi gian". Liên Giác Tu nói kịch bản có chút thay đổi, mấy ngày tới hắn sẽ đến gặp ngươi thảo luận chút. Đương nhiên biểu hiện của ngươi có thể khiến phần diễn của nhân vật tăng lên hoặc giảm bớt. Hy vọng mấy ngày khổ tu này không uổng phí."

Kiều Dĩ Hàng buông điện thoại, đi đến toa-lét.

Vóc dáng trong gương phản chiếu rõ ràng — không giống ngày trước.

Vừa lúc Trương Tri đi ra, gặp hắn đứng dần ra trước gương, nghi hoặc hỏi: "Anh đang làm gì vậy¿'

Kiều Dĩ Hàng buồn bực nhìn hắn: "Cậu nghĩ có biện pháp gì làm tôi trông gầy hơn nữa không¿'

Trương Tri lập tức đáp: "Bôi vàng mặt."

"Tối nay tôi không ăn cơm."

"Tôi mở pizza rồi."

"… Không ăn."

Trương Tri ôm ngực: "Nghe nói đói qua sẽ bị phù thũng đó."

Kiều Dĩ Hàng thò tay vào bồn tắm: "Nghe nói người bị chết đuối cũng sẽ phù lên."

"Vứt một người đói bụng vào bồn tắm cũng không phải chuyện khó."

"…"

Để chống lại cơn đói, Kiều Dĩ Hàng quyết định vào game.

Trong khoảng thời gian này, Trương Tri cũng ít vào game, đã tụt ra ngoài top 30.

Kiều Dĩ Hàng thấy mình login không bao lâu thì Chiến Hồn Vô Cực cũng lên.

[tư trò chuyện]

Chiến Hồn Vô Cực: lão bà.

Tiểu Thuyền: …

Vừa nghĩ đến cái người gọi lão bà kia chỉ cách mình một bức tường, Kiều Dĩ Hàng cảm giác như bị rình trộm, cả người mất tự nhiên.

Chiến Hồn Vô Cực: làm nhiệm vụ phu thê đi?

Tiểu Thuyền: ta đi hái thuốc.

Chiến Hồn Vô Cực: ta đi cùng ngươi.

Tiểu Thuyền: không cần. Một mình ta đi là đủ rồi.

Chiến Hồn Vô Cực: được rồi.

Chiến Hồn Vô Cực: ngươi đi đâu hái thuốc?

Tiểu Thuyền: Thương Bích sơn.

Chiến Hồn Vô Cực: thực trùng hợp, ta cũng định đến đó luyện cấp.

Tiểu Thuyền: o( )o quái nới đó không hợp với ta.

Chiến Hồn Vô Cực: người thích hợp là đủ rồi.

Tiểu Thuyền: …

Kiều Dĩ Hàng thấy nhức đầu.

[tư trò chuyện]

Thủy Tiên hòa thượng: /(o)/~~ sao mỗi lần ta thấy các ngươi đều có cảm giác như trải bao nhiêu kiếp rồi ấy.

Tiểu Thuyền: nói rõ ngươi chết nhiều lắm rồi.

Thủy Tiên hòa thượng: đi làm phụ bản với ta.

Tiểu Thuyền: (o) ta?

Thủy Tiên hòa thượng: ngươi không đi, Chiến Hồn cũng không chịu đến.

Thủy Tiên hòa thượng: đầu năm nay tìm người để cọ kinh nghiệm không dễ a.

Tiểu Thuyền: ngươi nhàn quá rồi.

Thủy Tiên hòa thượng: /(o)/~~ ta ngồi chồm hỗm chỗ này vì chờ các ngươi a.

Thủy Tiên hòa thượng: ta sợ không có người quen ngồi đây làm liên lạc viên cho các ngươi, thắt chặt tình cảm, sớm muộn có ngày các ngươi bỏ game.

Kiều Dĩ Hàng sửng sốt.

Chẳng biết từ bao giờ, thời gian hắn chơi game ngày càng giảm. Có lẽ vì quen với quy tắc game, có lẽ vì hắn đã không phải Tiểu Thuyền ngu ngốc đơn độc kia, mà có lẽ vì… người khiến hắn bận tâm trong game đã đi vào hiện thực.

Đối với hắn mà nói, trừ Trương Tri thân là Chiến Hồn Vô Cực xông vào cuộc sống của hắn ra, những người khác đều là ở một thế giới khác. Người bọn họ quen là Tiểu Thuyền, một cô gái hơi ngu ngốc và ngây thơ. Đến một ngày nào đó, liên hệ giữa bọn họ càng ngày càng ít, cuối cùng đứt hẳn, tựa như bạn tiểu học, trung học…

Tóm lại, như Thủy Tiên hòa thượng nói đó, có lẽ một ngày nào đó, hắn sẽ thật sự quên đi quên mất tài khoản, thuận tay xóa mất game khi thanh lọc bộ nhớ máy tính, rồi bỏ đoạn gặp gỡ này vào trong ký ức, chờ đến một ngày ngẫm lại chuyện cũ mới đem ra cảm khái.

[tư trò chuyện]

Thủy Tiên hòa thượng: ngươi cảm động chưa?

Thủy Tiên hòa thượng: nếu cảm động rồi thì đi làm phụ bản với ta đi.

Thủy Tiên hòa thượng: không cho ta cọ kinh nghiệm còn bắt ta cho bọn họ cọ kinh nghiệm, cuộc sống thực sự quá khó khăn rồi.

Thủy Tiên hòa thượng: ta là kiều hoa nha, sao bọn họ có thể vùi dập ta, bắt ta làm tiên phong chứ?

Thủy Tiên hòa thượng: /(o)/~~ ta hơi tào lao vài câu thôi, đừng bỏ mặc ta mà.

Thủy Tiên hòa thượng: chỉ là tâm hồn thiếu nữ của ta rất tĩnh mịch.

Tiểu Thuyền: -_-||| tọa độ.

93. Chương 93: Ở Chung (hạ)

Tiểu Thuyền cùng Thủy Tiên hòa thượng tụ họp, đều tự ngồi xuống.

Ước chừng hai phút sau, Thủy Tiên hòa thượng nhịn hết nổi, gửi tin tới.

[tư trò chuyện]

Thủy Tiên hòa thượng: o(　)o sao Chiến Hồn còn chưa tới?

Tiểu Thuyền: ngươi chưa gọi hả?

Thủy Tiên hòa thượng: gọi rồi.

Thủy Tiên hòa thượng: chẳng nhẽ tin nhắn không đủ kinh khủng?

Hắn gửi tin này xong liền im lặng.

Kiều Dĩ Hàng gửi đi n cái dấu hỏi, đều là đá chìm đáy biển.

[tư trò chuyện]

Chiến Hồn Vô Cực: ta đang nói chuyện với Thiên Đấu.

Tiểu Thuyền: hòa thượng gọi ngươi chưa?

Chiến Hồn Vô Cực: thấy rồi.

Chiến Hồn Vô Cực: chút nữa ta sẽ cùng hắn đến Đài Luận Võ tâm sự một phen.

Tiểu Thuyền: …

[tư trò chuyện]

Tiểu Thuyền: ngươi nói gì với Chiến Hồn thế?

Thủy Tiên hòa thượng: có nói gì đâu

Tiểu Thuyền: (o)?

Thủy Tiên hòa thượng: thực sự là chưa nói gì mà.

Tiểu Thuyền:?

Thủy Tiên hòa thượng: đã nói hai chữ

Thủy Tiên hòa thượng: bỏ trốn

Tiểu Thuyền: …

Thủy Tiên hòa thượng: /(T o T)/~~ ta đây không phải là cổ vũ hắn sao? Phải biết rằng tình yêu quá yên ổn sẽ rất yếu ớt, ta hy sinh bản thân để cho hôn nhân của các ngươi thêm phần kích thích nha!

Tiểu Thuyền: (o) nói vậy ta còn phải cảm ơn ngươi?

Thủy Tiên hòa thượng: muốn cảm ơn thì

Thủy Tiên hòa thượng: thủ thỉ tâm tình với Chiến Hồn để chút nữa hắn nhẹ tay là được.

Hai chữ "thủ thỉ" làm Kiều Dĩ Hàng cảm thấy nao nao trong lòng, không nhịn được nghĩ đến hình ảnh Trương Tri nằm trên giường, bản thân thì mân mê miệng, liều mạng thổi phù phù vào tai hắn.

"…"

Tiểu Thuyền: đi làm phụ bản đi.

Thủy Tiên hòa thượng: ta gọi thêm vào người nữa, đánh Hang Quỷ.

Tiểu Thuyền: được.

Một lúc sau, ba danh ngạch còn lại đã đủ.

Đội ngũ lâm thời tuyển dụng quả nhiên trình độ không đều.

Long Nữ Không Chuyển Thế xuất thân từ ma giáo, Tân Nhai Đại Mã Ca cấp 19 và Hoa Gian Nhất Trực Điệt từ Thanh Thành.

[đội ngũ]

Thủy Tiên hòa thượng: mọi người giới thiệu nào. Làm quen xong chúng ta xuất phát.

Long Nữ Không Chuyển Thế: ế? Tiểu Thuyền, sao ngươi không đeo danh hiệu lão bà của Chiến Hồn?

Tiểu Thuyền: danh hiệu dài quá, đeo mệt nên cất đi

Long Nữ Không Chuyển Thế: O(_)O ha ha ~ sợ kẻ thù của hắn chém ngươi chứ gì?

Tiểu Thuyền: …

Thủy Tiên hòa thượng: tốt lắm. Mọi người giới thiệu xong, chúng ta xuất phát thôi.

Tân Nhai Đại Mã Ca: hòa thượng. Ngươi định mang ta đi thăng cấp ở chỗ này sao?

Thủy Tiên hòa thượng: đúng thế.

Tân Nhai Đại Mã Ca: đồ đầu heo! Ta mới cấp 19, đến đấy để làm tế vật à.

Thủy Tiên hòa thượng: ngươi phải tự tin vào bản thân chứ. Cho dù ngươi không tin thì cũng phải tin vào hồng dược vừa mua chứ. Chẳng phải ta đã bảo ngươi mua nhiều vào sao?

Tân Nhai Đại Mã Ca: đổi chỗ khác được không?

Tân Nhai Đại Mã Ca: chọn chỗ nào cấp thấp thôi.

Thủy Tiên hòa thượng: ID phụ không có quyền lên tiếng. Việc này để bốn chúng ta định đoạt. Ta đại diện cho ta, Tiểu Thuyền và Long Nữ bỏ phiếu tán thành. Hoa Gian, ngươi thế nào?

Thủy Tiên hòa thượng: không nói?

Thủy Tiên hòa thượng: coi như bỏ quyền, đi thôi.

Đại Mã Ca chịu thua, đành theo bọn họ vào cửa.

Dù Thủy Tiên hòa thượng không bày chiến thuật gì nhưng Kiều Dĩ Hàng theo bản năng vẫn đặc biệt chú ý cột máu của Đại Mã Ca. Cột máu của hắn tuy dài bằng những người khác nhưng giảm rất nhanh, mới bị quái đánh một chút mà mất hơn phân nửa.

Kiều Dĩ Hàng đành đem hết các loại kỹ năng hồi huyết thi triển trên người hắn.

Long Nữ cùng hòa thượng hết sức dũng mãnh. Quái vòng một bị diệt gần hết, chỉ còn công tác thanh tràng.

[đội ngũ]

Hoa Gian Nhất Trực Điệt: hòa thượng, đừng loi choi, ta đánh chữ chậm.

Tin nhắn đột nhiên nhảy ra, Kiều Dĩ Hàng nhìn hai lần mới hiểu "loi choi"="bắt nạt"

Tân Nhai Đại Mã Ca: huynh đệ à, đồ thị phản ứng của ngươi quá dài rồi đó.

Long Nữ Không Chuyển Thế: ta đã kêu ngươi nói hết ra là được mà.

Thủy Tiên hòa thượng: Tiểu Thuyền, ngươi biết tại sao hắn lại tên là Hoa Gian Nhất Trực Điệt không?

Tiểu Thuyền: là lúc đầu định đặt là Hoa Gian Nhất Chích Điệp hả?

Thủy Tiên hòa thượng: (*^___^*) đúng thế! Sau lại vì năm chữ kia khó đánh quá nên hắn lười, xóa đi đánh lại nên thành Nhất Trực Điệt*.

(* Hoa Gian Nhất Chích Điệp: bướm lượn giữa vườn hoa. Hoa Gian Nhất Trực Điệt: té ngã giữa vườn hoa)

Tiểu Thuyền: …

Quả nhiên, ngưu tầm ngưu, mã tầm mã a.

Hắn sớm nên biết người Thủy Tiên hòa thượng tìm tới nhất định là kỳ nhân dị sĩ mới phải chứ.

Một hàng năm người tiếp tục thẳng tiến.

Đại Mã Ca hy sinh oanh liệt hai lần. Đến lần thứ ba thì do đi sâu quá, hắn không xông vào được nên nổi giận, lập tức đổi sang ID chính hơn 80 cấp lao tới. Lúc sau, tốc độ nhanh hơn hẳn. Người đảm đường nhiệm vụ chủ chốt Thủy Tiên hòa thượng quang vinh giáng chức, theo sau hắn làm chân sai vặt.

Kiều Dĩ Hàng vì là bảo mẫu nên từ đầu đã được đặc biệt bảo vệ. Phía trước dọn dẹp sạch sẽ hắn mới thảnh thơi đi lên thêm chút huyết cho mọi người để cổ vũ tinh thần.

Đội ngũ nỗ lực phấn đấu, BOSS trùm đi ra.

Năm người sôi máu xông lên…

Cuối cùng biến thành một vũng máu.

Sau khi hy sinh anh dũng, mọi người chưa rời đi ngay mà nằm trên đất kiểm điểm lại trận đánh.

[đội ngũ]

Cường Cường, đáng ra ngươi nên dùng Định Thân Thuật ngay từ đầu nha!

Cường Cường chính là tên thân mật ID chính của Tiểu Mã Ca.

Cường Trung Tự Hữu Cường Trung Thủ: lam ta không đủ, chỉ có thể dùng dè sẻn thôi.

Long Nữ Bất Chuyển Thế: sao ngươi không nói? Ta có mà.

Cường Trung Tự Hữu Cường Trung Thủ: lúc đó mải chém giết quá.

Thủy Tiên hòa thượng: Tiểu Thuyền?

Tiểu Thuyền: sao?

Thủy Tiên hòa thượng: khi nào Chiến Hồn đến a? Chúng ta rất cần hắn!

Long Nữ Bất Chuyển Thế: thời khắc mấu chốt đàn ông lúc nào cũng vô dụng. Cự Linh Thần cũng vậy!

Tiểu Thuyền: Cự Linh Thần?

Thủy Tiên hòa thượng: Long Nữ là lão bà của Cự Linh Thần.

Long Nữ Bất Chuyển Thế: trong game thôi, ngoài đời là chị em họ.

Tiểu Thuyền: ta đi hỏi cái.

Thủy Tiên hòa thượng: o( )o không cần hỏi. Quan hệ giữa bọn họ đúng là vậy.

Tiểu Thuyền: -_-||| ta đi hỏi Chiến Hồn bao giờ tới.

Thủy Tiên hòa thượng: (^_^)/~~ đi sớm về sớm.

[tư trò chuyện]

Tiểu Thuyền:?

Chiến Hồn Vô Cực: Thiên Đấu phải đi.

Tiểu Thuyền: a?

Chiến Hồn Vô Cực: sắp tới ngày Lạc Tuyết Vô Âm chuyển dạ, bác sĩ nói không ổn lắm. Thiên Đấu quyết định bỏ game.

Tiểu Thuyền: nga.

Tiểu Thuyền: đó là chuyện quan trọng.

Tuy nói vậy nhưng Kiều Dĩ Hàng vẫn buồn bã thở dài.

Vô luận là Thủy Tiên hòa thượng kiên trì bám rễ hay Thiên Đấu quyết định rời đi cũng đều chứng minh duyên phận trong game ngắn ngủi thế nào. Tiệc cưới huy hoàng của Thiên Đấu và Lạc Tuyết Vô Âm còn chưa qua bao lâu mà bọn họ lại song song quy ẩn, đi vào quỹ đạo hiện thực.

Chiến Hồn Vô Cực không trả lời.

Kiều Dĩ Hàng đang định gửi tin, ngẩng đầu thấy Trương Tri đứng ở cửa phòng, hai tay ôm ngực nhìn hắn.

"Cậu…" Kiều Dĩ Hàng nghĩ nghĩ rồi mới nói, "Không đến giúp sao?"

"Tôi không thể giúp. Tôi từ chối chức hội trưởng rồi."

Kiều Dĩ Hàng hơi kinh ngạc. Trong ấn tượng của hắn, quan hệ của Trương Tri và Thiên Đấu khá gắn bó. Lúc Lạc Tuyết Vô Âm giận dỗi, hắn còn tự mình đến hòa giải.

"Sau này thời gian chơi game của tôi cũng không nhiều."

Kiều Dĩ Hàng hỏi: "Vì chuyện EF?"

"Đúng thế." Trương Tri buông tay, đút vào túi, "Tôi còn quay trở lại học, chỉ là chương trình đào tạo từ xa."

Kiều Dĩ Hàng nhướn mày: "Chúc mừng. Xem ra anh bạn nhỏ Chiến Hồn suốt ngày ngồi lỳ trước bàn máy tính, ôm game mà sống trong trí nhớ của tôi trưởng thành rồi." Câu này của hắn là thực tâm. Dù ly biệt trong game khiến hắn thấy mất mát nhưng hắn cũng giống Thiên Đấu, nếu đặt hiện thực và game lên bàn cân, hắn sẽ không chút do dự chọn cái trước. Trong lòng đã biết rõ nặng nhẹ nên khi biết Trương Tri có thể rời bỏ game, suy nghĩ về hiện thực, hắn thực lòng vui mừng.

Trương Tri nheo mắt: "Đấy là ấn tượng của anh về tôi."

Kiều Dĩ Hàng đảo mắt vòng vo: "Ờ… Trước khi gặp người thật là thế."

"Sau khi gặp được thì thế nào?"

"À!" Kiều Dĩ Hàng mở tay, "Hóa ra không phải anh bạn nhỏ mà là anh bạn lớn."

Trương Tri tới gần bàn, hai tay chặn hai bên máy tính, nghiêng người về phía trước, hai mắt lóe lên ánh sáng nguy hiểm, "Tôi sẽ khiến anh nhìn bằng cặp mắt hoàn toàn khác xưa."

Kiều Dĩ Hàng cười, "Không phải cậu vẫn đang cố gắng đó sao?" Với trẻ con mà nói, đánh xong thì phải cho kẹo dỗ dành.

Quả nhiên, Trương Tri thoải mái hơn nhiều, "Từ anh bạn nhỏ thành anh bạn lớn?"

Kiều Dĩ Hàng cười trêu chọc: "Cứ cái đà này chắc tôi rất nhanh sẽ chúc mừng cậu trưởng thành."

Trương Tri uyển chuyển lái chủ đề: "Anh biết ngày sinh nhật tôi không?"

Kiều Dĩ Hàng trừng mắt.

Trương Tri đứng thẳng dậy, ho khẽ một tiếng: "Chứng minh thư của tôi ở trong ví tiền, ngay trên bàn phòng ngủ."

"Tiền mặt đâu?"

"..Trong ngân hàng."

"Xin chúc mừng, ví tiền của cậu tạm thời sẽ không có dấu tay người thứ hai."

Trương Tri trừng mắt nhìn hắn.

Kiều Dĩ Hàng vẫn trưng bộ mặt vô tội.

"Thực ra có một vấn đề tôi cứ băn khoăn hoài." Trương Tri đột nhiên nhíu mày, "Sao lúc trước anh thà phái Tiểu Chu đi giả mạo cũng không chịu bỏ game?"

Kiều Dĩ Hàng lộ ra vào phần xấu hổ: "Cậu biết đấy, tôi từng bị lộ thông tin trong game."

"Thực tế thì tôi rất khâm phục việc anh trở lại game, hơn nữa còn không thèm đổi máy chủ."

"Nơi nguy hiểm nhất chính là nơi an toàn nhất mà."

"Tiểu Chu rất an toàn?" Dù hắn không vào EF, Tiểu Chu là trợ lý cho Kiều Dĩ Hàng, khả năng nghi ngờ so với người bình thường cao hơn nhiều.

Kiều Dĩ Hàng: "Thực ra tôi mong là lộ tẩy. Như thế tránh lại gặp phải hacker."

Trương Tri giật mình: "Anh sợ lại gây scandal lần nữa?"

"Mấy người gây sự lần trước ở ngay trong Thiên Đạo Hữu Thường."

Trương Tri nhíu mày: "Thật không?"

Kiều Dĩ Hàng thấy mắt hắn lộ ra hàn ý, sợ hắn lại gây chuyện, vội vàng nói: "Chuyện qua cũng lâu rồi, khó khăn lắm mới yên trở lại, thôi để cho nó qua đi."

Trương Tri bĩu môi, hiển nhiên còn chút không cam lòng.

"Trước mắt quan trọng nhất là sự nghiệp của cậu cùng bài vở a." Kiều Dĩ Hàng chuyển đề tài, "Còn vai diễn của tôi nữa."

Trương Tri: "Yên tâm, chuyện tôi đã đáp ứng thì nhất định sẽ làm được."

Trong game —

[đội ngũ]

Thủy Tiên hòa thượng: /(o)/~~ Tiểu Thuyền, ngươi trả lời ta đi.

Thủy Tiên hòa thượng: sao Chiến Hồn chưa tìm đến, Tiểu Thuyền đã mất tích đâu rồi?

[thế giới]

Thủy Tiên hòa thượng: Chiến Hồn Vô Cực! Tiểu Thuyền! Các ngươi ở trong thế giới riêng lâu lắm rồi đó!!!

Suất suất suất: ngươi nghĩ muốn chen vô?

Thủy Tiên hòa thượng: (o)

.

94. Chương 94: Trọng Trách (thượng)

[tư trò chuyện]

Thủy Tiên hòa thượng: không phải ngươi nói gần đây rất bận sao?

Suất suất suất: xem kênh bang hội đi.

Kênh bang hội của Thiên Đạo Hữu Thường loạn xà ngầu.

Rất nhiều thành viên lão làng đã quy ẩn cũng trồi lên.

Trong mắt đa số thành viên, Thiên Đạo Hữu Thường được như hôm nay chính là vì có Thiên Đấu. Thiên Đấu rời đi như dưa góp chỉ có dấm chứ không có đường, chưa chắc bốc mùi những đã chẳng phải dưa góp nữa rồi.

[bang hội]

Công tử truy hoan: lão Đại, ngươi đi thì đi nhưng đừng xóa tài khoản. Coi như để chúng ta có cái để tưởng niệm.

Giai nhân quyện tú: lão Đại lúc rảnh nhớ về lại đó.

Bạo điều: chị dâu sinh nhớ lên thông báo.

Thiên Đấu: được, ta sẽ nhớ.

Thiên Ngoại Lưu Tinh Phi: /(T o T)/

~~Thủy Tiên hòa thượng: (o)xảy ra chuyện gì vậy?

Giọng , hát ca, múa vũ: lão Đại, ngươi giữ tài khoản có giữ trang bị không?

Giai nhân quyện tú: xem phía trên đi.

Thiên Đấu: ừm, nếu muốn thì nói chuyện riêng.

...

[tư trò chuyện]

Thủy Tiên hòa thượng: (o) Thiên Đấu phải đi sao?

Suất suất suất: đúng thế. Lão Nhị nhắn tin cho ta bảo chị dâu sắp sinh rồi, bắt hắn phải bỏ game.

Thủy Tiên hòa thượng: sau này cũng không tới nữa sao?

Suất suất suất: vẫn giữ tài khoản.

Suất suất suất: chẳng phải ngươi thân với Lạc Tuyết Vô Âm còn gì? Nàng chưa nói gì à?

Thủy Tiên hòa thượng: sau khi kết hôn thì không liên lạc nữa rồi. Nàng lại không vào game nữa.

Thủy Tiên hòa thượng: Chiến Hồn lên làm hội trưởng hả?

Suất suất suất: ý của lão Đại là vậy nhưng lão Nhị từ chối rồi.

Thủy Tiên hòa thượng: gần đây hắn cũng có vẻ bận nhiều việc.

Suất suất suất: ừm.

Thủy Tiên hòa thượng: lúc nào ngươi hết bận?

Suất suất suất: cũng sớm thôi. Nhưng dù có được chính thức nhận vào làm cũng phải chạy chân sai vặt đi lên.

Thủy Tiên hòa thượng: /(o)/~~ đều đi, không ai chơi với ta rồi.

Suất suất suất: -_-||| trước kia lão Đại cũng chơi với ngươi sao?

Thủy Tiên hòa thượng: (^) ta quyết định rồi. Ta phải đi tìm mùa xuân thứ hai của cuộc đời mình.

Suất suất suất: ngươi đến 200 xuân còn có nói chi xuân thứ hai?

Thủy Tiên hòa thượng: đây gọi là có sức cuốn hút nghe không, ngươi ghen ghét cũng vô dụng.

Suất suất suất: -_-|||

Thủy Tiên hòa thượng: hôm nay mấy giờ ngươi out?

Suất suất suất: bây giờ.

Thủy Tiên hòa thượng: (o) nhanh vậy sao?

Suất suất suất: chạy ngược chạy xuôi cả ngày rồi, nếu không vì chuyện lão Đại, ta chẳng thèm lên.

Thủy Tiên hòa thượng: /(o)/~~ ngươi đối lão Đại tốt hơn ta!

Thủy Tiên hòa thượng: (^) ta quyết định, ta cũng muốn rời game!

Suất suất suất: lần sau cho ngươi cọ kinh nghiệm.

Thủy Tiên hòa thượng: (*^___^*) khi nào?

Suất suất suất: cuối tuần đi.

Thủy Tiên hòa thượng: tám giờ sáng đến tám giờ tối.

Suất suất suất: +_+ chẳng khác gì đi làm cả.

Thủy Tiên hòa thượng: /(T o T)/~~ ta phải rời game!

Suất suất suất: cuối tuần gặp, ta out trước. Bye.

Thủy Tiên hòa thượng: /(T o T)/~~ nói thêm mấy câu đi.

Suất suất suất: nói cái gì?

Thủy Tiên hòa thượng: ờ, ngươi nghĩ hội trưởng mới sẽ là ai?

Suất suất suất: …

Nửa tiếng sau —-

Vẫn như cũ [tư trò chuyện]:

Suất suất suất: loại chuyện này chúng ta lên QQ đi? Ta lên bằng điện thoại.

Thủy Tiên hòa thượng: /(T o T)/~~ lần nào nói chuyện điện thoại ngươi đều ngủ.

Suất suất suất: ……Làm ơn để ta ngủ đi.

Thủy Tiên hòa thượng: nhưng ngươi còn chưa nói cho ta biết hội trưởng mới là ai.

Suất suất suất: là cái….. cái gì đấy nhàn mà ngươi vừa nói đấy?

Thủy Tiên hòa thượng: Mộ Dung Vân Nhàn?

Suất suất suất: chính hắn!

Thủy Tiên hòa thượng: o( )o nhưng hắn là người của Mộ Dung thế gia.

Suất suất suất: …

Đêm dài dằng dặc, điện ổn định, mạng bình thường.

***

"Xông lên nào! Đội mạo hiểm thần tiên" cuối cùng cũng được phát sóng trong sự chờ mong của ngàn vạn người.

Hai ngày hai đêm bị cắt gọt thành chương trình hai tiếng, chia đôi ra chiếu vào thứ bảy và chủ nhật.

Kiều Dĩ Hàng vì tối thứ bảy phải đi hát nên bỏ lỡ tập đầu. Chỉ là từ Tiểu Chu nghe được hội fan của hắn và Trương Giai Giai đã được thành lập, từ nay trong hồ sơ tình yêu chính thức có thêm Trương Giai Giai. Dù scandal này là do đài truyền hình cố tình sắp xếp, fan cùng người xem đài đều rất thích thú.

"Xông lên nào! Đội mạo hiểm thần tiên" có rating cao. NCC vui mừng khôn xiết, lập tức mời Kiều Dĩ Hàng tham gia chương trình đêm Trung thu.

Ngay cả BLX vốn đối địch với NCC cũng nhắc tới Kiều Dĩ Hàng trong bản tin giải trí 7 giờ tối, cũng dùng hình ảnh mặt trời giữa trưa để hình dung độ nổi của hắn bây giờ. Tin tốt dồn dập đến kéo Kiều Dĩ Hàng ra khỏi bóng ma thất bại trong bộ phim nổi tiếng hồi trước.

Còn hơn tương lai tươi sáng của Kiều Dĩ Hàng, kẻ ngồi trước TV vừa xem "Xông lên nào! Đội mạo hiểm thần tiên" vừa căm giận gặm sandwich – Trương Tri hiển nhiên là thấy mất mát nhiều lắm.

Album "Quả hạnh phúc" đã chế tác xong nhưng sắp tới Tết Trung thu, EF quyết định hoãn lại nửa tháng, phát hành đúng dịp lễ. Trừ chuyện này, các đĩa khác của EF đều gắn danh của La Thiếu Thần, căn bản không có chỗ cho Trương Tri nhúng tay nên mấy ngày này hắn nhàn như được nghỉ lễ.

"A! Nóng!" Trương Giai Giai trên màn hình cau mày rụt tay lại.

"Cẩn thận." Kiều Dĩ Hàng lấy hai cái lót tay, chậm rãi bưng nồi đến trước mặt Trương Giai Giai, ôn nhu nói, "Đến, nếm thử xem."

Trương Giai Giai mỉm cười nhìn hắn, lấy thìa nhẹ nhàng múc một muỗng.

"Thế nào?" Kiều Dĩ Hàng nhìn nàng mong đợi.

Trương Giai Giai hướng hắn dựng thẳng ngón tay cái: "Ngon cực kỳ!"

……

Vô luận từ góc độ nào, đây đều là cặp đôi tuấn nam mỹ nữ, hoàn hảo đến mức có thể biên tập lại làm quảng cáo.

Nhưng càng hoàn mỹ càng làm cho sandwhich trong miệng Trương Tri chua ngoét.

Cửa mở ra.

Kiều Dĩ Hàng bước vào thấy phòng khách tối om, thuận tay bật đèn: "Sao lại tắt đèn?"

Trương Tri không thèm quay lại, lạnh lùng đáp: "Sợ chói quá mù mắt."

"Hả?" Kiều Dĩ Hàng mù mờ đóng cửa đi vào, thấy hình ảnh mình cùng Trương Giai Giai đang cùng nhau rửa nồi mới tỉnh ngộ, "Đó là do biên kịch an bài."

Trương Tri ngẩng đầu, trừng hắn: "Anh không phải là ca sĩ sao?"

"Tôi là một ca sĩ phát triển toàn diện." Kiều Dĩ Hàng nhếch môi, cho hắn một nụ cười có lệ, xoay người đi vào phòng thay quần áo để tắm.

Trương Tri chờ thân ảnh hắn biến mất hoàn toàn mới thu hồi ánh mắt, tiếp tục trừng mắt nhìn cặp đôi đang cười sán lạn trên màn hình, cố gắng nhét hết sandwhich vào miệng nhấm nhấm nuốt nuốt….

Kiều Dĩ Hàng thò đầu ra từ phòng ngủ, trong tay cầm theo một cái quần lót, "Quần của cậu."

Trương Tri nhìn, bình tĩnh nói: "Tôi biết. Cám ơn, thả lại vào máy giặt giùm."

"Thả lại?" Kiều Dĩ Hàng trừng mắt, "Chẳng nhẽ cậu nghĩ là tôi đặc biệt mò nó ra khỏi máy giặt để đem đi dạo hả?"

Trương Tri nghi hoặc: "Nó không ở trong đấy sao?"

"Nó không ở đấy, anh em huynh đệ ngày hôm qua hôm kia của nó cũng không ở đấy." Kiều Dĩ Hàng trừng mắt, "Cậu hiểu tôi muốn nói gì rồi chứ?"

Trương Tri cau mày: "Tăng tiền nhà?"

Kiều Dĩ Hàng chớp chớp mắt: "Được, quyết định thế đi. Tiền nhà tăng lên một vạn hai."

Trương Tri: "…."

Tiền lương hắn không thấp. Trương Phục Huân vì muốn hắn toàn tâm toàn ý cho công việc ở EF nên tiền lương rất cao.

Hai vạn một tháng, cuối năm chia hoa hồng, bao luôn nhà cùng xe nên tiền nhà một vạn hai vẫn còn trong khả năng chi trả của hắn. Khó nhận là tốc độ tăng tiền thuê như vậy, thêm bốn lần nữa thì trực tiếp nộp luôn tài khoản lương lên là được.

Có lẽ hắn nên tìm luật sư đến làm hợp đồng thuê nhà cố định?

Trương Tri ngồi trong phòng làm việc, nhìn điện thoại do dự.

Tiếng gõ cửa vang lên, không đợi hắn trả lời, thư ký bối rối đẩy cửa tiến vào: "Trương phó tổng giám, có chuyện rồi."

Trương Tri thuận miệng hỏi: "Chuyện gì?"

“La tổng giám từ chức rồi.” Thư ký hoảng hốt. La Thiếu Thần với EF tựa như Cao Cần với Y Mã, chính là không thể thiếu được.

Tổng giám đốc một năm đổi mười người cũng chỉ thành chuyện phiếm sau giờ cơm trưa, như gió thoảng qua tai nhưng La Thiếu Thần từ chức thì chắc chắn là tin dữ.

Trương Tri đương nhiên biết tính nghiêm trọng của chuyện này: “Nhân vật chính đâu?”

Thư ký vội tránh đường: “Vẫn ở trong phòng làm việc.”

95. Chương 95: Trọng Trách (trung)

Cửa phòng La Thiếu Thần khép hờ, chiếu ra khe sáng hẹp, cẩn thận thì còn nghe được tiếng di chuyển đồ đạc.

Trương Tri bước tới, nhẹ nhàng gõ cửa.

“Mời vào.“ Là La Thiếu Thần.

Trương Tri đẩy cửa đi vào.

La Thiếu Thần đang đứng trước giá sách, nhét từng quyển từng quyển vào thùng dưới chân, “Đóng hộ ta cửa.“

Trương Tri khép cửa lại: “Ngươi đang đợi người đến đóng cửa giùm sao¿‘

“Có thể coi như là ta chờ ngươi.“ La Thiếu Thần kéo một cái thùng không khác đến.

Trương Tri nhíu mày: “Xem ra ngươi đã sớm chuẩn bị cho hôm nay.“

“Ta luôn luôn chuẩn bị cho bất cứ chuyện gì có thể xảy ra.“

Trương Tri trầm mặc nhìn hắn bận rộn, chờ hắn đóng gói xong hai thùng sách mới mở miệng: “Sao lại từ chức¿‘

“Ta lập công ty mới rồi.“

Trương Tri cũng không bất ngờ. Trên thực tế, lấy địa vị cùng khả năng của La Thiếu Thần, giờ mới tự ra làm riêng đã là chậm: “Lúc nào đi¿‘

“Vậy phải xem khi nào chúng ta bàn giao xong¿‘

“Chúng ta¿‘ Trương Tri lúc này mới kinh hãi.

La Thiếu Thần chỉ giấy tờ chất đống trên bàn: “Nếu không ngươi nghĩ tại sao ta lại phải đợi ngươi¿‘

Ánh mắt Trương Tri lóe sáng.

“Ngươi là phó chế tác. Ta đi phải bàn giao công việc cho ngươi còn nghĩ ngợi gì nữa¿‘

“Nhưng ta chưa nhận được thông báo tăng lương.“

La Thiếu Thần sửng sốt chút rồi lập tức nheo mắt: “Ừm. Giờ là cơ hội tốt để đàm điều kiện.“

Cho dù muốn bàn giao cũng không thể làm lúc phòng làm việc lộn xộn như vậy được. Huống chi La Thiếu Thần cắm rễ ở EF nhiều năm như vậy, chuyển lại đâu chỉ một hai việc. Hai người thỏa thuận sáng mai giải quyết sau.

Xác định Trương Tri vào thang máy sau, La Thiếu Thần rút di động ra gọi điện.

Đầu kia lập tức nhấc máy, hiển nhiên là đang canh điện thoại.

“Hắn nhận rồi.“ La Thiếu Thần lập tức khiến đối phương nhẹ lòng.

“Tốt lắm.“

La Thiếu Thần: “Ta hẳn phải cảm tạ ngài phê duyệt đơn từ chức mới phải, hay cảm tạ hắn cho ngài cơ hội gật đầu.“

Trương Phục Huân ở đầu kia đắc ý nói: “Lúc đầu ngươi không nên hứa hẹn rằng sẽ nguyện ý chờ đến khi ta không cần mới đi.“

“Ta nghĩ ngươi sẽ nhanh chóng bồi dưỡng người nối nghiệp.“

“Thức Khiêm vốn rất có tư chất.“ Trương Phục Huân có chút tiếc nuối. So với Trương Tri bướng bỉnh cứng đầu, Trương Thức Khiêm càng phù hợp hình tượng người nối nghiệp trong lòng hắn.

La Thiếu Thần biết nỗi tiếc nuối ám ảnh hắn, không nhịn được trấn an: “Theo ta nghĩ, có lẽ Trương Tri lại thích hợp hơn.“

“Để xem đã. Nếu hắn có thể gánh vác EF thì nói tiếp.“

La Thiếu Thần mỉm cười: “Vô luận thế nào, ta cũng rất cảm kích hắn.“

“Rất tốt. Cuối cùng hắn cũng không làm quan hệ với ngươi xấu đi.“ Trương Phục Huân dừng chút, “Ngươi thực sự quyết định tự mình ra làm riêng¿‘

“Nếu không vì cần làm cho công ty ngài kiếm vốn, lúc mới ra ta đã định làm riêng rồi.“ La Thiếu Thần thẳng thắn.

“Chú ngươi hắn rất thất vọng.“

“Có trở ngại mới có thể tiến bộ. Vĩnh viễn thuận buồm xuôi gió rất dễ mài mòn ý chí chiến đấu.“

“Ta có chút hiểu được sao ngươi nói Trương Tri thích hợp hơn rồi.“

La Thiếu Thần cười không nói.

“Được rồi, chuyện Trương Tri cùng Kiều Dĩ Hàng ngươi làm thế nào rồi¿‘ Trừ chuyện sự nghiệp của Trương Tri, Trương Phục Huân quan tâm nhất chính là vấn đề này.

La Thiếu Thần ngẩn người vì lục khắp trí nhớ hắn cũng nghĩ không ra đã đáp ứng Trương Phục Huân chuyện giữa Trương Tri và Kiều Dĩ Hàng lúc nào, nhưng Trương Phục Huân cũng không phải hạng ba hoa, mà những lời này cũng chẳng giống đùa. Hắn thử dò xét: “Album đã chế tác xong.“

“Tốt lắm. Ta hy vọng sắp tới bọn họ không có cơ hội tiếp xúc.“ Trương Phục Huân dừng chút rồi nói, “Nghe nói hợp đồng của Kiều Dĩ Hàng cùng EF sắp đến hạn rồi, tranh thủ cho hắn ký với ngươi đi.“

La Thiếu Thần mơ hồ đoán được Trương Phục Huân “từng“ bảo hắn làm gì. Hắn phản ứng rất nhanh: “Kiều Dĩ Hàng là ca sĩ triển vọng nhất hiện nay, đương nhiên ta sẽ ra sức giành hắn về.“

“Vậy là tốt rồi.“ Trương Phục Huân hoàn toàn tin tưởng hắn, “Với chuyện này, ta không ngại để Trương Tri thất bại.“

Dập máy, La Thiếu Thần cau mày nhớ lại mấy lần trò chuyện gần đây với Trương Phục Huân nhưng mặc cho hắn vắt óc ra cũng không nghĩ được lần nào Trương Phục Huân nhờ hắn giúp chuyện này.

“Chẳng nhẽ hắn nhớ nhầm¿‘ Cuối cùng hắn đành đổ lỗi cho nguyên nhân này vì vô luận thế nào, trí nhớ của mình so với người sắp đến sáu mươi như hắn đáng tin hơn nhiều.

La Thiếu Thần lại vùi đầu dọn dẹp, đột nhiên bực mình ngừng tay, rút di động, quay số nhanh: “Ngươi ở đâu¿‘

Trợ lý vừa nhàn nhã uống cà phê, vừa đáp: “Quán cà phê.“

“....Đang trong giờ đi làm.”

Trợ lý có chút mờ mịt: “Chẳng phải ngươi bảo ta tìm một chỗ mà ngốc, đừng lộ mặt ra đó sao?

"Ngươi ngốc lâu quá rồi." La Thiếu Thần dập máy, nhìn phân nửa đống sách vẫn còn trên giá, quyết định lưu lại cho trợ lý đang trong giờ làm việc.

***

Vì độ nóng của "Xông lên nào! Đội mạo hiểm thần tiên", Kiều Dĩ Hàng bắt buộc phải nhận thêm tọa đàm. Giữa lúc nói chuyện, người dẫn chương trình liên tiếp dẫn đề tài đến quan hệ giữa hắn và Trương Giai Giai, đều bị hắn hàm hồ hóa giải.

Mặc kệ có hay không, chuyện quan hệ nam nữ cũng rất khó trả lời. Thừa nhận chẳng được, phủ nhận cũng không thể làm quá, nếu không sẽ tổn hại đến danh dự bên nữ. May mà Kiều Dĩ Hàng đã không phải kẻ non nớt dễ để lộ tâm tình, đánh Thái Cực quyền y như đệ tử Vũ Đang chính tông. Người dẫn chương trình thấy mãi mà không phá vòng vây được đành đánh trực diện: "Vậy là Trương Giai Giai không phù hợp với tiêu chuẩn một nửa của ngươi sao?"

Kiều Dĩ Hàng nhẹ nhàng đẩy vấn đề ra: "Ta cảm thấy trước mặt Giai Giai tỷ, ta không có tư cách nói phù hợp hay không."

"Vậy trong mắt ngươi một nửa khác sẽ như thế nào? Ngươi nói đi chúng ta giúp ngươi chọn."

Kiều Dĩ Hàng: "Đầu tiên, không thể lúc nào cũng truy hỏi kỹ càng."

Dẫn chương Trình sắc mặt cứng đờ, tự giễu: "Xem ra ta bị loại rồi."

Kiều Dĩ Hàng cười an ủi nàng: "Không sao. Lực của ngươi còn thiếu, chưa đâm thủng được qua."

Dẫn chương trình thức thời đổi đề tài, không đào sâu thêm nữa.

Quay xong, Kiều Dĩ Hàng mỉm cười chào hỏi người chủ trì rồi nhanh chóng xoay người rời đi. Trong chương trình bám riết không tha thì thôi, nếu xong rồi mà còn thêm một vòng tra khảo nữa chắc hắn phát điên mất.

Ra khỏi trường quay, hắn thấy ngay Cao Cần đang nói chuyện với một người đàn ông cao lớn.

Kiều Dĩ Hàng cảm thấy người nọ trông quen quen nhưng nhất thời không nhớ nổi. Đến khi người nọ xoay người hắn mới giật mình kinh ngạc: "Liên đạo diễn?"

Liên Giác Tu cười hiền hòa: "Lúc nãy biểu hiện tốt lắm."

"Liên đạo diễn quá khen." Lâu ngày không gặp khiến Kiều Dĩ Hàng có chút khẩn trương.

Liên Giác Tu nhìn hắn từ trên xuống dưới: "Nhưng mà hiệu quả giảm béo…"

Kiều Dĩ Hàng áy náy cúi đầu.

Cao Cần thức thời ngăn đề tài lại: "Đi, khó có dịp hắn mời ăn cơm."

Liên Giác Tu: "Cái gì mà khó có dịp ta mời cơm?"

Cao Cần: "Ta nghe Cổ Chí Thanh nói, đến giờ ngươi còn chưa trả hắn tiền xăng lúc trước nợ."

Liên Giác Tu trợn mắt, há hốc mồm: "Hắn còn nhớ?"

"Ngươi nói xem?"

"Hắn còn đi tuyên truyền khắp nơi?" Liên Giác Tu chớp chớp mắt không tin nổi.

Cao Cần nhún vai: "Ngươi nói xem?"

Liên Giác Tu buồn bực: "Sao hắn không đi kể ta tặng hắn bao nhiêu thứ?"

"Vì trong tiếng Trung, tặng và trả là hai khái niệm khác nhau."

Liên Giác Tu ngậm miệng.

Kiều Dĩ Hàng ở bên cạnh nghe, mỉm cười hàm súc. Về Cổ Chí Thanh mà bọn họ nhắc tới, hắn trước có tìm hiểu qua nhưng nhớ không nổi tên, chỉ biết người này là người yêu của Liên Giác Tu, em họ Cao Cần.

Cao Cần quay sang Kiều Dĩ Hàng, trịnh trọng nói: “Ngàn vạn lần đừng cho hắn vay tiền.”

Kiều Dĩ Hàng nhìn Liên Giác Tu đang xấu hổ, cười: “Tặng trực tiếp được không?”

Liên Giác Tu lập tức cao hứng: “Ngươi rất có tiền đồ.”

Cao Cần thở dài: “Ngươi không cần lấy lòng hắn. Lúc quay phim, đến họ hàng hắn cũng không nhận.”

Kiều Dĩ Hàng thấp giọng trêu chọc: “Có nhận ra tiền không?”

“…” Cao Cần liếc nhìn Liên Giác Tu đang muốn đập đầu tự tử, trầm tư: “Lần sau có thể thử xem.”

Ba người lên đường đến nhà hàng.

Trên xe, Cao Cần thuận miệng hỏi: “Chí Thanh bao giờ về nước.”

Liên Giác Tu đáp: “Chờ đến khi mẹ ta cảm thấy hắn đủ béo.”

Cao Cần: “Chẳng phải hắn bị bá mẫu tẩm bổ lâu lắm rồi sao?”

Liên Giác Tu: “Hắn chính là kiểu người càng ăn càng gầy.”

Cao Cần cảm khái: “Thực lãng phí.” Nếu cho Kiều Dĩ Hàng thì tốt biết bao.

Kiều Dĩ Hàng ngồi ở ghế sau, điều chỉnh tư thế, chuẩn bị nhắm mắt dưỡng thần.

Cao Cần đột nhiên hỏi: “Có muốn gọi Trương Tri đến không?”

Kiều Dĩ Hàng giật mình: “Hả?”

“Hắn ở nhà một mình cũng chán, không bằng mời đến cùng ăn.”

Cao Cần nói rất tự nhiên làm Kiều Dĩ Hàng cảm thấy phản ứng của mình quá kỳ lạ.

Liên Giác Tu xen vào: “Trương Tri là ai?”

Cao Cần mỉm cười đáp: “Là bạn chí thân ở cùng nhà với hắn.”

“…”

Kiều Dĩ Hàng đột nhiên cảm thấy ánh mắt Liên Giác Tu nhìn mình mang theo… ý tứ sâu xa nào đó.

96. Chương 96: Trọng Trách (hạ)

“Ờ, chỉ là trọ tạm tại nhà ta thôi.“ Hắn cảm thấy cần phải giải thích rõ ràng.

Liên Giác Tu: “Hắn cũng là nghệ sĩ¿‘ Gần đây hắn ở Mỹ nên không rõ lắm về tình hình giải trí trong nước.

Cao Cần giới thiệu: “Con trai Trương Phục Huân, cháu Trương Phục Mãn.“

Liên Giác Tu nhíu mày: “Hắn giống cha hay giống chú¿‘

Kiều Dĩ Hàng ngớ ra: “Có quan hệ gì¿‘

Cao Cần giải thích: “Lấy sở thích của hắn mà nói, hắn càng thích loại giống Trương Phục Mãn.“

Kiều Dĩ Hàng: “Hắn… cũng không giống.“

Cao Cần bổ sung: “Hắn là con lai.“

Liên Giác Tu rút di động, hăng hái hỏi: “Số điện thoại¿‘

Kiều Dĩ Hàng cự tuyệt: “Giờ hắn còn chưa tan sở.“

Liên Giác Tu nhìn về phía Cao Cần.

Dù đang lái xe nhưng Cao Cần vẫn cảm ứng được ánh mắt hắn, không thèm quay đầu đáp: "Hắn đang làm tại công ty đĩa nhạc EF."

"Chúng ta đi đón hắn." Liên Giác Tu mừng rỡ chỉ tay về bên trái, "Đường này."

Cao Cần vô thức rẽ theo hướng hắn chỉ, rồi lập tức kêu lên: "Hỏng rồi."

Kiều Dĩ Hàng trừng mắt: "Chỗ này cấm rẽ trái."

Liên Giác Tu vỗ ngực: "Phạt ta trả."

"Vấn đề không phải tiền phạt." Cao Cần nhìn người cảnh sát đứng ở ven đường ra hiệu cho hắn, nhíu nhíu mày.

Cửa sổ xe hạ xuống.

Giao cảnh nhìn ba người ngồi trong xe, thản nhiên hỏi: "Hôm nay sao đông đủ thế¿'

Liên Giác Tu ho vội một tiếng: "Lâu rồi không gặp."

Giao cảnh: "Hộ chiếu ở Mỹ hết hạn rồi sao¿'

Liên Giác Tu mấp máy môi, nhìn Cao Cần.

Cao Cần thản nhiên đáp thay: "Hắn nói muốn gặp ngươi."

Giao cảnh nghĩ một chút rồi nói: "Nói cho hắn, tốt nhất là đừng gặp."

Nhận được phiếu phạt, Cao Cần vứt cho Liên Giác Tu rồi nhấn ga vọt đi tiếp.

Đến dưới lầu EF trong xe vẫn duy trì không khí an tĩnh.

Liên Giác Tu nghẹn hết nổi: "Chẳng phải chỉ là phiếu phạt thôi sao? Làm gì mà cứ như trượt môn cuối kỳ không bằng."

Cao Cần: "Vì đều phải móc hầu bao ra chứ sao."

Kiều Dĩ Hàng chêm vào: "Hơn nữa nhiều phiếu phạt cũng phải thi lại."

Liên Giác Tu vội vàng đánh trống lảng: "Mau gọi cho Trương Tri đi."

Kiều Dĩ Hàng chậm chạp lấy chiếc di động rẻ tiền ra. Lại nói, lâu vậy mà hắn cũng chưa đưa số Trương Tri vào di động cũ của mình mà cứ chuyển đi chuyển lại giữa hai cái. Lạ nhất là hai cái cùng lúc sạc điện, đồng thời hết pin, không chệch nhau chút nào.

Hắn nhấn số, Trương Tri rất nhanh nhấc máy.

"Ờ," nghe thấy giọng Trương Tri, Kiều Dĩ Hàng đột nhiên không biết nói gì. Liếc nhìn Cao Cần cùng Liên Giác Tu, hắn lấy lại bình tĩnh: "Đi ăn tối không¿'

"Ăn." Trương Tri lập tức đáp, "Anh mời¿'

"Ờ, không phải tôi. Là đại đạo diễn Liên Giác Tu." Cao Cần cùng Liên Giác Tu dù không chen vào nhưng không khí tĩnh lặng trong xe khiến hắn cảm thấy như đang bị nghe lén, cách nói chuyện cũng lịch sự hẳn lên, "Hắn mới về nước nên tự tổ chức tiệc đón chào."

"...Sao ta lại đáng thương như vậy chứ¿' Liên Giác Tu nhìn chằm chằm Cao Cần, nhỏ giọng kháng nghị. Trở về từ nước Mỹ xa xôi, đáng ra phải là bọn Cao Cần tổ chức tiệc mới đúng, sao lại thành tự hắn bỏ tiền mời khách?

Cao Cần quay sang Kiều Dĩ Hàng: "Vào trọng điểm."

Kiều Dĩ Hàng ngoan ngoãn tòng mệnh: "Có đi không¿'

Trương Tri trầm mặc chốc lát rồi hỏi: "Liên Giác Tu là cái đạo diễn đồng tính đúng không¿'

"Ờ." Kiều Dĩ Hàng dùng chần chừ để trả lời.

“Đi đâu ăn¿‘ Trương Tri rất nhanh hỏi.

“Bọn tôi đang ở ngay trước cửa EF đây.“

Kiều Dĩ Hàng mới dứt lời, Trương Tri lập tức cúp máy.

Mọi ánh mắt trong xe tập trung vào hắn.

Cao Cần chậm rãi hỏi: “Hình như ta loáng thoáng nghe thấy bốn chữ đạo diễn đồng tính.“

Kiều Dĩ Hàng cả kinh. Vì đôi lúc xung quanh rất ồn nên hắn luôn để loa di động ở mức to nhất. Chỗ hỏng giờ liền hiện ra rồi.

Liên Giác Tu lơ đễnh nói: “Mới rồi chẳng phải ngươi cùng Phong Á Luân cũng lên sóng sao¿‘

Cao Cần: “Vì Á Luân rất ăn hình.“

Liên Giác Tu chần chứ rồi chậm rãi nói: “Một phần ba mặt của Chí Thanh cũng rất ăn hình.“

Cao Cần: “Tóm lại đừng để người khác thấy rõ là được.“

Liên Giác Tu: “…“

Kiều Dĩ Hàng ngồi nghe bọn họ trêu chọc nhau mà mắt thì dán chặt vào cửa đại sảnh EF cho đến khi Trương Tri xuất hiện.

Liên Giác Tu tựa hồ chú ý thấy mắt hắn sáng lên, nghiêng đầu nhìn sang, lập tức khen: “Quả nhiên là hảo mầm.“

Trương Tri đi làm cũng mặc rất đơn giản. Quần jean bó càng làm bật lên đôi chân dài của hắn, đứng chỗ nào cũng như hạc giữa bầy gà cộng với làn da dù có phơi nắng cũng vẫn trắng, ngũ quan góc cạnh, vô luận là khuôn mặt hay vóc người đều sánh được với người mẫu hàng đầu.

Cao Cần: “Chú ý nước miếng của ngươi.“

Liên Giác Tu: “Hứ, lấy ánh mắt của một đạo diễn mà nói, hắn chỉ có thể làm bình hoa không hơn.“

Cao Cần: “Sau này ngươi có làm phim cổ trang, định đem hắn ra trang trí phòng¿‘

Liên Giác Tu: “Sao ngay cả chuyện bình thường ngươi cũng có thể dùng góc độ bất bình thường mà giải thích hả¿‘

Cao Cần: “Cho thấy rằng định nghĩa bình thường của chúng ta khác nhau.“

Kiều Dĩ Hàng thấy Trương Tri nhìn khắp nơi tìm kiếm liền chủ động mở cửa xe.

Trương Tri lúc này mới đi tới, khom lưng lên xe.

Liên Giác Tu chủ động chào hỏi: “Hi! Ta là Liên Giác Tu.“

“Xin chào.“ Trương Tri liếc qua hắn, lúc thấy Cao Cần khuôn mặt như phủ thêm một tầng băng.

Liên Giác Tu cười khẽ. Không khí trở nên kỳ quái.

Cao Cần im lặng khởi động xe, lái tới nhà hàng.

Vì trong xe hai người im lặng, một kẻ xem làm trò nên gánh nặng điều chỉnh không khí rơi vào Kiều Dĩ Hàng. Đầu tiên hắn giới thiệu ba người với nhau rồi bắt đầu triển khai chủ đề giao cảnh.

Nếu nói bốn người có điểm gì chung thì cảnh sát giao thông chính là một trong số đó.

Vừa nghĩ tới khuôn mặt nghiêm trang kia, khoảng cách giữa bốn người như được kéo gần lại.

Cao Cần cuối cùng hãnh diện mở miệng: “Ta kêu Tiểu Bạch lần sau thấy bọn họ đến cửa hàng mua thịt thì nhất định phải kêu giá thật đắt.“

Liên Giác Tu giật mình: “Tiểu Bạch đồng ý¿‘

Cao Cần: “Không, nhưng người làm trong cửa hàng đồng ý rồi.“

Liên Giác Tu cau mày ngẫm nghĩ chút: “Cái cậu bé thích ăn kẹo mút ấy hả¿‘

“Hắn kết hôn rồi.“ Cao Cần tỏ vẻ phản đối với cách xưng hô của hắn.

Liên Giác Tu đột nhiên nâng tay lên khoe nhẫn: “Ta cũng kết hôn rồi.“

Ánh sáng phản chiếu khiến Trương Tri cảm thấy chói mắt. Hắn đột nhiên nhớ tới đôi nhẫn bị mình giấu trong rương. Nếu giờ Kiều Dĩ Hàng cũng đeo thì tốt biết bao. Như thế hắn có thể danh chính ngôn thuận tuyên bố quyền của mình.

Nói thật, so với Cao Cần và Liên Giác Tu, hắn cảm thấy chỉ lo lắng là chưa đủ. Hai người này đều đã tự lập nên bầu trời của riêng mình, mà hắn vẫn còn phải núp dưới cánh cha mình.

Nếu Kiều Dĩ Hàng chọn bọn họ… dù hắn không muốn nghĩ vậy nhưng ý niệm này cứ điên cuồng nhảy ra. Hắn chẳng thể chối bỏ rằng, trên sự nghiệp, đừng nói so với Cao Cần, Liên Giác Tu, ngay cả Kiều Dĩ Hàng hắn vẫn còn kém rất xa.

Nghĩ tới nghĩ lui, tự ti biến thành bất mãn. Tại sao bên người Kiều Dĩ Hàng lại có nhiều người đáng ghét lởn vởn vậy chứ? Từ Lam Vũ Tình, Trương Giai Giai đến Cao Cần, Liên Giác Tu. Nam nữ đều có, thực hoa cả mắt.

Trương Tri đột nhiên rất muốn đem Kiều Dĩ Hàng khóa chặt vào lòng mình mà chìa khóa chỉ có mình hắn giữ. Đương nhiên, hắn không ngại vứt chìa khóa xuống bồn cầu xả nước.

Cao Cần dừng trước cửa nhà hàng, đám Kiều Dĩ Hàng xuống xe trước, hắn đem xe đi gửi.

Liên Giác Tu nhìn cảnh náo nhiệt trong sảnh, xúc động nói: “Vẫn còn nhiều người ghê.“

Kiều Dĩ Hàng cười: “Đây là nhà hàng nổi tiếng nhất đấy.“

Liên Giác Tu: “Vì là ta mời nên Cao Cần nhất định không chọn tốt nhất mà chọn đắt nhất.“

97. Chương 97: Thương Lượng (thượng)

Vì Liên Giác Tu móc hầu bao nên trước đó Cao Cần đã nhanh chân đặt chỗ tốt.

Phòng bầu dục, bàn rộng tới mức hai mươi người ngồi chắc cũng không thấy chật.

Sau khi vào chỗ, mọi người nhìn nhau im lặng.

Bốn người ngồi bốn phía, nhìn chẳng giống cùng ăn tối mà như đi bàn công việc.

Liên Giác Tu nhướn mày: “Ngươi định gọi bao nhiêu món?”

Cao Cần: “Cũng ít thôi. Để bọn họ đem hết thực đơn lên.”

Liên Giác Tu: “…”

“Ta ăn bù lại phần tiệc cưới ấy mà.” Cao Cần thản nhiên nói.

Liên Giác Tu cười khan giải thích: “Bọn ta kết hôn lữ hành mà.”

Cao Cần: “Lúc ngươi đòi phong bì đâu có nói vậy.”

“Nếu nói ngươi còn tặng sao?”

“Đương nhiên không.” Cao Cần khẳng định.

Trương Tri nghe bọn họ nói chuyện vui vẻ, cũng thả lỏng. Hắn không thích kẻ khác thân cận với Kiều Dĩ Hàng quá – bất kể nam nữ.

Liên Giác Tu lúc ấy đang trêu chọc Cao Cần, không chú ý chút tâm tư nho nhỏ ấy của hắn, hỏi ngược lại: "Ngươi cùng Á Luân định khi nào làm?"

Cao Cần không đổi sắc mặt: "Chúng ta vẫn làm đấy thôi."

Liên Giác Tu đen mặt: "Ý ta là lễ cưới ấy."

Cao Cần liếc hắn: "Ngươi sốt ruột đưa phong bì."

Liên Giác Tu cười xấu xa: "Không, là ta tiếc tiền hồng bao thôi."

Cao Cần: "Vậy thì không nhất thiết phải tổ chức." Hắn dừng một chút, "Á Luân đâu có cảm giác bất an như Cổ Chí Thanh nên kết hôn hay không cũng vậy."

Liên Giác Tu nghẹn lời. Không bằng Cao Cần giữ mình trong sạch, quá khứ của hắn huy hoàng lắm.

Trương Tri nghe vậy hoàn toàn yên tâm. Nghe bọn hắn nói chuyện thì Liên Giác Tu và Cao Cần đều có bạn đời, như thế độ nguy hiểm cho Kiều Dĩ Hàng rất thấp.

Liên Giác Tu đột nhiên quay về phía Kiều Dĩ Hàng: "Các ngươi thì sao?"

Kiều Dĩ Hàng ngẩn ra: "Chúng ta?"

Liên Giác Tu hỏi: "Làng giải trí dù không có bí mật nào giữ được nhưng khá khoan dung với loại quan hệ này."

Cao Cần đưa đẩy: "Ngươi nghĩ nhiều rồi. Đại Kiều và Trương Tri chỉ là bạn tốt mà thôi."

Trương Tri sầm mặt xuống, trong lòng nổi lên một ngọn lửa. "Chỉ là bạn tốt mà thôi", sáu chữ này vừa như hào nước sâu vắt ngang giữa hắn và Kiều Dĩ Hàng, lại vừa như cáo thị cảnh cáo bọn họ không nên vượt qua ranh giới.

Tuổi của hắn vốn tràn đầy tâm lý phản kháng. Sáu chữ này của Cao Cần như rót thêm dầu vào ngọn lửa leo lét trong lòng hắn. Hắn chằm chằm nhìn sườn mặt Kiều Dĩ Hàng, tựa hồ đang chờ hắn phản bác.

— Dù hắn cũng nghĩ không ra lý do Kiều Dĩ Hàng sẽ phản bác.

Kiều Dĩ Hàng mất tự nhiên mà nhấn mạnh: "Đúng, bạn tốt."

Lửa giận trong lòng Trương Tri bốc lên đến đầu.

Liên Giác Tu nhíu mày, khóe miệng lặng lẽ nhếch lên, lại lặng lẽ hạ xuống, vờ như vô tình: "Sao đồ ăn còn chưa dọn lên nhỉ?"

Cao Cần gõ tay lên bàn: "Vì còn chưa chọn món."

Hắn vừa dứt lời, phục vụ đã chậm rãi bưng đồ nhắm lên.

Liên Giác Tu ngạc nhiên hỏi: "Đây là gì? Đưa sai bàn rồi sao?"

Cao Cần vô thức nhìn cánh cửa sau lưng bồi bàn.

Bồi bàn mỉm cười đáp: "Đây là món Nhan tiên sinh chọn."

Liên Giác Tu nhìn Cao Cần: "Ngươi quen ai họ Nhan sao?"

Cao Cần gật đầu: "Biết. Họ Nhan, tên tiếng Anh là vợ quản."

Đang nói, Nhan Túc Ngang, Phong Á Luân cùng Tằng Bạch nối đuôi đi vào. Nhan Túc Ngang nghe vậy mỉm cười: "Ta vẫn biết ngươi có phương pháp quản giáo, làm cho Phong Á Luân ngoan ngoãn dễ bảo."

Cao Cần tỉnh rụi, chỉ là khẽ liếc qua Phong Á Luân.

Phong Á Luân cười nói: "Ta không nghe lời ly gián đâu."

Cao Cần cười. Nụ cười mau nở chóng tàn.

"Nhưng ta tiếp nhận phê bình, cũng suy nghĩ để tiến bộ." Phong Á Luân đặc biệt quay đầu nhìn người phía sau, "Phải không, Tằng Bạch?"

Tằng Bạch mở to mắt chớp chớp. Dù hắn không hiểu nội dung cuộc nói chuyện nhưng vẫn đáp: "Đúng thế. Lúc học trung học thầy giáo đã nói, cần dũng cảm phê bình và tự phê bình."

Phong Á Luân còn muốn nói tiếp thì Nhan Túc Ngang đã ôm lấy Tằng Bạch ngồi xuống một bên. Chủ đề này đành dừng lại tại đây.

Vì đột nhiên có thêm ba người nhập bọn, lửa giận của Trương Tri đành nhịn xuống. Nhiều người cũng có chỗ tốt của nhiều người. Khoảng cách giữa mọi người bị thu ngắn lại.

Cao Cần, Phong Á Luân, Tiểu Bạch, Nhan Túc Ngang, Liên Giác Tu, Kiều Dĩ Hàng, Trương Tri ngồi thành một vòng.

Trương Tri có vài phần bất mãn. Nếu có thể đổi, hắn thà để Kiều Dĩ Hàng ngồi cạnh Tằng Bạch vì trong tất cả, Tằng Bạch trông ngoan ngoãn nhất, lực sát thương nhỏ.

Mà sự bất mãn này rất nhanh thăng cấp.

Cổ Chí Thanh vắng mặt nhưng Liên Giác Tu bị lẻ đôi lại không hề buồn bã, ngược lại đem tất cả sự chú ý tập trung vào Kiều Dĩ Hàng, chốc lát lại gắp thức ăn, chốc lát lại múc canh đưa tới. Trương Tri mấy lần muốn gắp hộ cũng bất lực vì đĩa của Kiều Dĩ Hàng đã hết chỗ.

Kiều Dĩ Hàng ngồi giữa, cảm giác được Trương Tri ngày càng mất hứng, trong lòng âm thầm kêu khổ. Chết người chính là, trừ bỏ cảm ơn hắn chẳng thể nói gì khác. Liên Giác Tu dù sao cũng là đạo diễn phim sắp tới, hơn nữa đây chỉ là biểu thị sự quan tâm. Về phần Trương Tri… hắn thề nếu dám nói đừng gắp, bàn lập tức bị lật.

Theo lý thuyết, cảnh ghen tuông này hẳn phải là hai mỹ nữ kề cận hai bên, mà giờ một bên Liên Giác Tu, một bên Trương Tri khiến hắn mất tự nhiên. Xấu hổ nhất là hắn cảm thấy người nên biến tính là chính mình chứ không phải hai bọn họ. Giả như hắn là một mỹ nữ tao nhã quyến rũ, khung cảnh hẳn đẹp mắt hơn nhiều.

Hắn mở to hai mắt nhìn Cao Cần cầu trợ giúp.

Đau đớn thay, lúc này trong mắt Cao Cần chỉ còn Phong Á Luân. Ánh mắt cháy bỏng của hắn không thể rót vào thế giới riêng của bọn họ nửa tấc.

Nhưng Tằng Bạch lại chú ý tới hắn: "Ngươi muốn ăn tôm?"

Trước mặt Cao Cần chính là món tôm.

Tằng Bạch rất nhiệt tình giúp hắn xoay bàn: "Bàn này vốn là để xoay mà."

Kiều Dĩ Hàng im lặng nhìn đĩa tôm từ từ đến gần. Cảm kích tấm lòng Tằng Bạch, hắn nhấc đũa lên nhưng còn nhanh hơn hắn là Liên Giác Tu cùng Trương Tri.

Liên Giác Tu một tay cầm đũa một tay cầm thìa, vung tay liền nhấy lên bốn con.

Trương Tri có dùng đũa kẹp kiểu gì cũng chỉ được hai con. Nhìn vẻ đắc ý của Liên Giác Tu, hắn lẳng lặng cầm cả đĩa tôm đặt giữa hắn và Kiều Dĩ Hàng, lạnh nhạt nói: "Ăn từ từ."

"…" Kiều Dĩ Hàng đứng hình hồi lâu rồi im lặng ngậm đũa.

Bữa cơm vốn sôi nổi náo nhiệt lại bị cuộc tranh đấu quái dị giữa Liên Giác Tu và Trương Tri biến thành kỳ quặc hết mức.

Nhan Túc Ngang vốn chỉ đến xem trò vui, hết kịch hay thì biến nên Tằng Bạch vừa buông đũa liền lập tức lấy cớ cửa hàng thịt nhiều việc về trước.

Liên Giác Tu gãi đầu: "Chẳng phải đóng cửa từ tám giờ tối rồi sao?"

Cao Cần đáp ý tứ sâu xa: "Cửa hàng chỉ là địa điểm, nhu cầu khác nhau thì phục vụ khác nhau." Hắn nhìn Trương Tri đột nhiên đỏ mặt mà híp mắt lại. Tư tưởng là những suy nghĩ hàng ngày tích lũy lại, có

thể nhanh như vậy liên tưởng đến thứ khiến đỏ mặt chứng tỏ suy nghĩ bình thường cũng là điều rất dễ làm người ta xấu hổ.

Phong Á Luân: "Cũng muộn rồi. Chúng ta nên sớm về nghỉ thôi."

Cao Cần hướng Liên Giác Tu trưng cầu ý kiến.

Liên Giác Tu bất đắc dĩ gật đầu rồi đứng dậy: "Ta đi trả tiền."

Trương Tri cùng Kiều Dĩ Hàng ăn bữa cơm này cũng không thoải mái, chỉ ước mau tan, nghe thế đều lộ vẻ cuối cùng cũng kết thúc.

Đợi Liên Giác Tu trả tiền, mọi người xuống lầu, Kiều Dĩ Hàng lập tức nói phải về nhà.

Cao Cần đột nhiên liếc một hướng: "Ta đưa các ngươi về."

Phong Á Luân hiểu ý: "Có phóng viên sao?"

Kiều Dĩ Hàng đối mấy chữ này vô cùng mẫn cảm, nhất là sau khi ở cùng Trương Tri. Nếu bị chụp ảnh đăng báo thì chẳng phải một đời anh danh hủy trong chốc lát sao? "Không thì ta về một mình cũng được."

Trương Tri mím môi. Mặc dù hắn mất hứng nhưng còn chưa ngây thơ cứng đầu tới mức phản đối.

Liên Giác Tu nhìn Cao Cần cùng Phong Á Luân hất cằm: "Hai người các ngươi có muốn tách ra đi riêng không?"

Phong Á Luân cười: "Không sao cả. Dù sao trong lòng biết rõ là được." Kỳ thực sau vụ hắn và Cao Cần lên ti vi, hắn từng khuyên Cao Cần không cần cứu vãn tình thế nữa. Dù sao giờ hắn cũng đã nửa thoái ẩn, chẳng khác nghỉ hưu là bao. So với giới giải trí, giờ hắn càng hứng thú chơi bóng, câu cá, trồng hoa. Mà về phần Cao Cần, chưa bao giờ hắn phải lo.

Cao Cần phất tay: "Lên xe cả đi, nói sau."

Kiều Dĩ Hàng đành làm theo.

Cuối cùng năm người chen chúc trên xe.

Ngồi trước là Cao Cần và Phong Á Luân, ngồi sau là Trương Tri, Kiều Dĩ Hàng và Liên Giác Tu.

Không khí lại gợi nhớ tới bữa cơm vừa rồi.

Cao Cần lúc đầu chạy rất chậm, sau một ngã tư thì đột nhiên vọt đi.

Kiều Dĩ Hàng không nhịn được nhắc nhở: "Phía trước là quản hạt của vị giao cảnh kia đấy."

Phong Á Luân buồn bực: "Giao cảnh nào?" Hắn từng bị tạm giam vì tội uống rượu lái xe nên sau này đều rất cẩn thận, không có cơ hội chạm mặt vị giao cảnh thần thoại nọ.

Bốn người còn lại đồng loạt im lặng.

Một lát sau Cao Cần mới mở miệng: "Giờ chắc tan ca rồi nhỉ?" Nói vậy nhưng đến đoạn kia, tốc độ rõ ràng chậm lại, hơn nữa còn láo liên nhìn quanh chỉ sợ lại phạm lỗi nào đó.

Kiều Dĩ Hàng nhìn phía sau: "Cắt đuôi phóng viên chưa?"

Cao Cần: "Chưa. Lát nữa ta để ngươi cùng Trương Tri xuống trước."

Liên Giác Tu: "Lỡ như là đặc biệt đến săn tin về bọn họ thì sao?" Tin tức về hai người bất kỳ trong xe này đều có thể viết kín mặt giấy nha.

Cao Cần: "Ý ngươi là?"

Liên Giác Tu ngẫm nghĩ chút rồi nói: "Thả luôn ta xuống cùng đi."

Trương Tri liếc xéo qua.

Mắt thấy túi chứa giận sắp nổ, Liên Giác Tu vội bổ sung: "Coi như làm bình phong đi."

“Không cần.” Trương Tri lạnh lùng nói, “Cho ta xuống đây luôn.”

Cao Cần tạt vào lề, Trương Tri mở cửa bước xuống. Trước khi đóng cửa, hắn nhìn Kiều Dĩ Hàng: “Nhớ kỹ, về trước mười giờ.”

Kiều Dĩ Hàng : “Đấy là giờ giới nghiêm sao?”

“Không, là gia quy.” Trương Tri đóng cửa xe.

Xe một lần nữa lên đường.

Kiều Dĩ Hàng không nhịn được quay đầu lại.

Trương Tri vẫn đứng tại chỗ. Ngọn đèn đường lạnh lùng chiếu xuống, hắn như bị cắt ra khỏi thế giới này.

Máu Kiều Dĩ Hàng đông cứng lại cùng thân ảnh càng ngày càng nhỏ tại ven đường đó.

“Cho ta xuống trước.” Hắn đột nhiên quay đầu nhìn Cao Cần.

Cao Cần quan sát hắn qua kính chiếu hậu, tựa hồ đánh giá biểu cảm hắn lúc này.

Đáy mắt Kiều Dĩ Hàng lóe lên vẻ kiên định hiếm thấy.

Cam Cần lẳng lặng chọn chỗ vắng người rồi dừng lại.

Kiều Dĩ Hàng xuống xe.

Liên Giác Tu kéo cửa sổ xuống: “Cuối tuần sau bắt đầu quay.”

Kiều Dĩ Hàng ậm ừ một tiếng, chào bọn họ rồi chạy đi.

Liên Giác Tu nhìn bóng lưng Kiều Dĩ Hàng càng ngày càng xa, quay sang hỏi Cao Cần: “Ngươi không sợ bọn họ bị phóng viên chộp được?”

Cao Cần thản nhiên đáp: “Sớm cắt đuôi rồi.”

Phong Á Luân nghiêng đầu, đánh giá hắn: “Ta cảm thấy hình như có chuyện gì ta không biết đang diễn ra thì phải.”

Liên Giác Tu cười rộ lên: “Cao Cần, xem ra đời này ngươi không có cơ ngoại tình rồi.”

“Không cần đem dục vọng tăm tối của bản thân áp đặt lên người khác.” Cao Cần chuyển đề tài, “Ngươi thấy thế nào?”

Liên Giác Tu trầm ngâm: “Trương Tri thì khỏi nói. Chắc chắn là loại bé trai lần đầu rơi vào tình yêu cuồng nhiệt, nhìn qua rất chăm chú thận trọng, cũng là loại phiền toái nhất. Vừa sôi nổi, linh hoạt, lại cẩn thận, nội liễm. Bị người như thế quấn lên rất khó thoát được. Tổng thể mà nói, ta không đối phó được.”

Sắc mặt Cao Cần trầm xuống.

Liên Giác Tu lại tiếp: “Về phần Đại Kiều, người trưởng thành ở thời kỳ dao động. Nhưng chờ hắn lo tốt tương lai cùng đường lui, phòng chừng sức ba bò chín trâu cũng chẳng kéo nổi.”

Phong Á Luân bực mình: “Vậy nên, các ngươi đang nghĩ cách bóp chết ngay từ trứng nước.”

“Hừ. Bọn họ đừng nói là yêu đương, dù có hẹn nhau khỏa thân chạy ngoài đường cũng chả liên quan tới ta. Ta chỉ là bị người nhờ quan sát hộ thôi.” Liên Giác Tu dừng chút, ủy khuất nói, “Hơn nữa mất ba ngàn đồng mà chẳng ăn được gì, bị người ta trừng đến sắp thủng lỗ rồi đây.”

Cao Cần: “Rồi, ta sẽ tuân thủ lời hứa, tìm cớ để Cổ Chí Thanh trở về.”

Liên Giác Tu nhất thời rưng rưng nước mắt. Cuộc sống độc thân khổ sở. Rõ ràng khi kết hôn phải thêm vợ đau mình, ai ngờ ngay cả mẹ đẻ cũng không quan tâm nữa rồi.

Phong Á Luân nhìn chằm chằm Cao Cần.

Hắn đã khổ tận cam lai nhưng trải qua bao gian khổ, hắn hiểu. Tầm quan trọng của Kiều Dĩ Hàng với Y Mã chẳng cần nói cũng biết, hắn đã đạt tầm vương bài.

Phong Á Luân rất rõ, sự kiện chính mình cùng Cao Cần hôn nhau bị phát sóng tưởng như đè ép xuống rồi nhưng thực tế thì chỉ là dán băng lên vết thương, mở ra sẽ lại thấy mủ bên dưới. Nếu nói nghệ sĩ là cá thì nước chính là fan. Cao Cần bịt miệng được truyền thông nhưng tuyệt chẳng thể ngăn cản được miệng fan.

Vì thế hắn có thể tưởng tượng Cao Cần thận trọng thế nào khi xử lý chuyện này. Liên đới đến không chỉ có một mình Kiều Dĩ Hàng mà còn Y Mã. Giữa lúc thị trường âm nhạc trầm lắng như vậy mà có thể duy trì lượng đĩa tiêu thụ như Kiều Dĩ Hàng phải nói là sinh vật quý hiếm.

Tựa hồ cảm thấy ánh mắt của hắn, Cao Cần mở miệng: "Ta chỉ muốn hiểu rõ trạng thái hiện tại của nghệ nhân."

Phong Á Luân thở phào nhẹ nhõm. Là người từng trải, hắn thực sự hy vọng hậu bối có thể đi trên con đường bằng phẳng hơn.

"Đương nhiên. Ta sẽ không chùn tay ở thời khắc mấu chốt." Cao Cần bổ sung.

Liên Giác Tu ở phía sau khoan thai bỏ thêm câu: "Trương thị ở trong nước rất lớn mạnh đúng không?"

Cao Cần trầm mặc hồi lâu mới đáp: "Ta không lo lắng Kiều Dĩ Hàng."

Lý do hắn đồng ý làm người đại diện cho Kiều Dĩ Hàng là hắn thấy được ở đó sự kiên trì như của Phong Á Luân, dù lúc đầu chịu bao nhiêu chỉ trích hắn cũng cắn răng phấn đấu, không ngừng điều chỉnh bản thân để thích ứng hoàn cảnh.

Người như thế dù không thuận buồm xuôi gió cũng nhất định có thể đứng dậy. Vì hắn hiểu nên điều chỉnh bản thân ra sao.

Liên Giác Tu bỏ thêm một câu: "Ta không lo Trương Tri."

Cao Cần cảm thấy rất bất ngờ: "Xem ra ấn tượng của ngươi về hắn không tồi."

Liên Giác Tu: "Ít nhất trong vô số lần sắp sửa lật bàn, hắn nhịn được."

Cao Cần, Phong Á Luân: "…"

Sau khi xuống xe, gió lạnh thổi tới mới khiến Kiều Dĩ Hàng tỉnh táo lại. Trong tình huống không có gì che chở, đứng giữa ngã tư đông đúc này thực sự không phải hành động sáng suốt.

Hắn nhìn bốn phía, đi vào cửa hàng quần áo mua mũ và kính đội vào.

Dù ngụy trang có hơi đơn giản nhưng dáng người hắn hấp dẫn không ít ánh mắt chú mục.

Kiều Dĩ Hàng chỉ nghe ong ong bên tai, phảng phất như vô số người nhỏ giọng kêu Đại Kiều Đại Kiều Đại Kiều…

Hắn bước nhanh tới trước, thoát đi đám đông trước khi có người kịp phác lên.

Đây vốn là ngã tư khu sầm uất nhất thành phố, người nhung nhúc khiến hắn có cảm giác nghẹt thở như sắp bị nhấn chìm.

Suy nghĩ duy nhất khiến hắn cảm thấy vui mừng chính là sắp tới chỗ Trương Tri xuống xe rồi.

Mười thước, tàm thước, năm thước, hai thước, một thước…

Má nó!

Người đâu rồi!

Thực tế chứng minh, chạy trở về còn thấy người kia đứng đó chỉ là phim mà thôi. Người biết di chuyển, lại còn biết bắt xe mà di chuyển nữa.

Đến khi Kiều Dĩ Hàng về nhà, Trương Tri đã tắm rửa xong, đang ngồi chơi game bằng laptop trong phòng khách.

Nếu nhìn kỹ có thể thấy Trương Tri không làm nhiệm vụ luyện cấp mà kéo Thủy Tiên hòa thượng đến Đài Luận Võ liều mạng trút giận.

Kiều Dĩ Hàng cởi giày: "Tôi về rồi."

Trương Tri cũng không thèm ngẩng đầu lên. Thực ra trong đầu hắn đang tua đi tua lại cảnh Liên Giác Tu gắp rau cho Kiều Dĩ Hàng tối hôm nay…

"Chết tiệt! Sao hắn không từ chối đi?!"

Kiều Dĩ Hàng cởi mũ và kính, nhìn bóng lưng cứng ngắc của hắn định mở miệng nhưng tiếng chửi khẽ, mấy lời định nói nghẹn lại trong họng. Hắn xoay người im lặng đi vào phòng ngủ.

Vừa vào mười giây lại đi ra, hắn đứng ở cửa trừng mắt nhìn kẻ đang dương dương tự đắc trên sô pha.

Trương Tri không ngẩng đầu lên đáp: "Tôi chắc chắn lần này quần lót ở trong máy giặt."

Kiều Dĩ Hàng giơ hai tay lên: "Vậy còn tất?"

"Tôi chưa bao giờ giặt tất cùng với quần lót."

Kiều Dĩ Hàng cau mày: "Thế nên nó ở trong bồn tắm?"

Trương Tri ngừng tay: "Sorry."

"Rồi?" Kiều Dĩ Hàng cầm tất hắn, tựa hồ còn chờ đợi gì đó.

Trương Tri cuối cùng cũng nhìn lên. Con ngươi đen nhánh nhìn hắn chằm chằm.

Kiều Dĩ Hàng vẫn tiếp tục: "Tôi nghĩ chúng ta cần nói chuyện."

Trương Tri lập tức gập máy lại, đứng dậy nhanh chóng đi đến chỗ Kiều Dĩ Hàng, không đợi hắn phản ứng đã giật lấy tất đi vào phòng tắm.

Phòng trong còn lưu lại mùi sữa tắm và dầu gội đầu có điểm ngòn ngọt.

Trương Tri đi tới chỗ thùng rác, vứt tất vào.

"Đó là lãng phí." Kiều Dĩ Hàng đi theo sau hắn.

"Lãng phí có tính toán." Trương Tri đột nhiên xoay người, chóp mũi vừa lúc xẹt qua Kiều Dĩ Hàng.

Vì quá nhanh nên hai người cũng không kịp phản ứng. Đến lúc tách ra mới ý thức được mọi chuyện.

98. Chương 98: Thương Lượng (trung)

"Anh…" Trương Tri kích động mở miệng nhưng không biết nói thế nào.

Kiều Dĩ Hàng cảm thấy nóng mặt, vội ho một tiếng: "Mũi cậu thực dài."

"…"

Không khí càng thêm cứng ngắc.

Không biết là tại hơi nước còn chưa tán đi hay nội tâm hai người đều đang sôi sục mà trong kính, hai gương mặt đều đỏ hồng.

"Chúng ta cần nói chuyện." Kiều Dĩ Hàng lặp lại câu lúc trước.

Ngọn đèn phòng tắm mịt mờ tạo khiến không gian lúc này tựa như cảnh mộng.

Trương Tri khẽ liếc qua Kiều Dĩ Hàng. Rõ ràng đều là nam nhưng giờ khắc này, xao động trào dâng trong lòng hắn. Do dự, chần chừ, hoang mang, phiền não… hết thảy đều biến mất tăm trước cảm giác này.

Hắn đột nhiên hiểu ra, chấp ngộ muốn bắt giữ người trước mắt trong lòng mình thực mạnh mẽ.

Có yêu hay không đột nhiên chẳng ý nghĩa.

Hình ảnh Trương Giai Giai, Liên Giác Tu cũng biến mất theo.

Đáy lòng hắn vang lên một giọng nói, kêu hắn bắt lấy người trước mắt, khóa lại, giấu kỹ. Từ nay về sau, hắn chỉ thuộc về ngươi.

Chỉ một mình ngươi.

Tựa như lời dụ dỗ của ma quỷ, miệng lưỡi hắn khô.

"Chúng ta ra ngoài nói chuyện." Kiều Dĩ Hàng nhạy cảm lui ra sau nửa bước.

"Anh muốn nói gì?" Giọng hắn trầm thấp mị hoặc.

"Hiệp ước sinh hoạt." Kiều Dĩ Hàng cố gắng dứt ánh nhìn ra khỏi cặp mắt đang không ngừng mê hoặc, nuốt lấy tâm trí hắn.

"Được." Dù đã hoàn toàn hiểu rõ tình cảm bản thân nhưng quen Kiều Dĩ Hàng lâu vậy, hắn cũng biết một số việc không thể quá gấp gáp. Hắn nhét ham muốn ôm lấy người trước mắt vào chỗ sâu rồi giả vờ mất hứng lướt qua người Kiều Dĩ Hàng đi ra.

Không khí tươi mát bên ngoài làm luồng tà hỏa tích trữ trong lòng hắn chậm rãi tắt.

Hắn vào bếp mở tủ lạnh.

Kỳ thật chẳng phải muốn lấy thứ gì, chỉ là cần tủ lạnh để ổn định dục vọng sôi trào trong nội tâm mà thôi.

Kiều Dĩ Hàng vào phòng sách lấy ra giấy và hai cái bút.

Trương Tri định thần quay lại đã thấy hắn đang lia bút trên giấy.

"Bắt đầu từ việc đổ rác?" Trương Tri ngồi xuống cạnh hắn.

"Ừm." Kiều Dĩ Hàng đưa hắn cây bút còn lại, "Đây, cậu có yêu cầu gì thì viết ra. Lát nữa chúng ta tổng hợp thảo luận."

Kỳ thực Trương Tri đối hiệp ước sinh hoạt chẳng có hứng thú gì. Với hắn, chỉ cần người dọn dẹp đến thường xuyên là được, giống như chỗ trọ trước đây vậy. Nhưng rồi hắn cẩn thận nghĩ lại, từ lúc kiên định đi trên con đường này, hắn đối Kiều Dĩ Hàng đột nhiên thêm dung túng.

Thật giống như nam sinh yêu thầm một người sẽ dùng hành động ngây thơ khiến đối phương chú ý nhưng sau khi xác nhận người kia thuộc về mình, nó rất nhanh chuyển thành khoan dung.

Kiều Dĩ Hàng viết hồi lâu, quay đầu thấy Trương Tri nhìn mình mãi mà ngẫm nghĩ gì đó, hỏi: "Không viết sao?"

"Viết chứ." Trương Tri nhấc bút bắt đầu viết.

Kiều Dĩ Hàng chăm chú theo dõi —-

Nghe theo tổ chức an bài.

Ba.

Kiều Dĩ Hàng thọc mạnh bút vào giấy.

Trương Tri thấy hắn thừ ra, nghi hoặc hỏi: "Sai lỗi chính tả ở đâu à?" Dù từ nhỏ đã được dạy tiếng Trung nhưng ở Mỹ lâu khiến hắn cũng không tự tin về trình độ của mình lắm.

"Không sai. Ngữ khí còn rất chuẩn." Kiều Dĩ Hàng vuốt cằm, "Chỉ là ta đang nghĩ…"

"Nghĩ gì?" Giờ đây hắn muốn biết nhất chính là Kiều Dĩ Hàng đang nghĩ gì.

Kiều Dĩ Hàng hồ nghi đánh giá hắn hồi lâu rồi lắc đầu: "Không có gì." Mặc kệ âm mưu gì, mục đích của hắn đạt thành là được. "Cậu đã không có ý kiến thì chép lại tờ này rồi học thuộc là được."

"Học thuộc?" Trương Tri kinh ngạc nhìn hắn.

"Vì ngày nào cũng phải làm theo." Kiều Dĩ Hàng đưa giấy đến trước mặt hắn.

Trương Tri nhận lấy đọc: "Sáng, bảy giờ làm bữa sáng… bảy rưỡi đổ rác… tám giờ… Đây không phải là việc của người dọn dẹp sao?"

"Tôi không muốn nhiều người biết chúng ta ở chung nên quyết định giảm bớt số lần người dọn dẹp đến đây."

"Còn cắt bớt nữa sao?" Trương Tri cau mày. Vốn số lần dọn dẹp đã đủ thiếu rồi, giờ chẳng khác gì chỉ cần đến nhận tiền mừng tuổi rồi về.

Kiều Dĩ Hàng giật lấy tờ giấy của hắn, tán thưởng: "Chữ đẹp. Ngươi ký một chữ để ta dán lên tường."

Trương Tri bất mãn/vừa bực vừa buồn cười: "… Ấn dấu tay luôn cho xong?"

Kiều Dĩ Hàng cũng chẳng thèm khách khí: "Có cả hai cũng tốt."

Trương Tri: "…"

Hiệp nghị đạt thành, sự bất mãn lúc trước cũng tan thành mây khói.

Vốn là, lý do bất mãn của cả hai đều chẳng tiện nói ra.

Trương Tri giận vì Kiều Dĩ Hàng cùng Liên Giác Tu khiến hắn cảm thấy mình là người ngoài nhưng thực tế thì, đó là Liên Giác Tu chủ động, Kiều Dĩ Hàng rất vô tội. Mà người ngoài như hắn chưa có tư cách can thiệp vào.

Kiều Dĩ Hàng lại giận chuyện Trương Tri không chờ hắn giống như trong phim. Điều này càng chẳng thể trách được ai, muốn trách thì trách kịch bản không giống đời.

***

Đêm tới.

Trương Tri hưng phấn gọi cho Trương Thức Khiêm.

Giọng Trương Thức Khiêm mang theo chút lười biếng: "Hy vọng lần này ngươi gọi vì nhớ ta."

"Đúng thế. Anh à, ta nhớ ngươi." Do Trương Thức Khiêm nhậm chức cố vấn tình yêu nên quan hệ của bọn họ tiến bước lớn. Câu buồn nôn như vậy cũng nói được ra. Trước kia thì chưa nói đến "ta nhớ ngươi", ngay cả gọi "anh" còn khó thấy.

Trương Thức Khiêm hiển nhiên hài lòng. "Nói đi, có chuyện gì?" Dù thời gian hắn ở cạnh Trương Tri không dài nhưng tuyệt đối hiểu rõ người em này. Nửa đêm canh ba gọi điện tới khẳng định có sự cần nhờ.

Trương Tri cũng chẳng vòng vo: "Ta xác định rồi."

Trương Thức Khiêm kinh ngạc. Hắn ngỡ hai người kia ít nhất còn phải dằng dai lâu nữa, "Xác định thực sự?"

Trương Tri: "Chẳng phải anh bảo khi cần ra tay thì sẽ hiến kế ngay sao?"

Nghe hắn gọi anh, Trương Thức Khiêm thong thả đáp: "Ừm, vậy Đại Kiều nói gì?"

"Còn chưa biết." Nghĩ vậy, Trương Tri hơi suy sụp, "Ta không biết nên mở miệng thế nào."

Trương Thức Khiêm ngẩn người. Trước đây hắn cứ tưởng Kiều Dĩ Hàng cùng Trương Tri đạt đến mức nào đó rồi mới ăn ý tham gia hôn lễ của hắn, giờ xem ra có vẻ không phải vậy. Hắn nghĩ chút rồi nói: "Ngươi có thể thử dò xét tâm ý của hắn."

"Thử dò xét?" Trương Tri hào hứng.

"Tỷ như thích người thế nào, loại hình làm sao, ý định tương lai…" Trương Thức Khiêm cảm thấy mình đích thực là một cố vấn tình yêu chân chính, "Nếu có người trong lòng thì dựa theo vẻ ngoài của đối phương mà hình dung."

"Người yêu lý tưởng của hắn là Trương Giai Giai."

"Ách." Trương Thức Khiêm cảm thấy cần an ủi cổ vũ em trai mình, "Chí ít hắn cũng không ghét họ Trương.

Trương Tri: “Nhưng ta ghét.”

Trương Thức Khiêm im lặng. Dù quan hệ của Trương Tri với hắn cải thiện rất lớn nhưng với Trương Phục Huân thì tựa hồ vẫn đang bên bờ vực.

“Người yêu lý tưởng cùng người mình thích không giống nhau.” Trương Thức Khiêm nghĩ chút rồi nói, “Ngươi cứ thử xem. Lạc quan thường sẽ giúp ngươi có được kết quả bất ngờ.”

“Những lời này ai nói?”

“Ta nói đó. Nghe rất giống danh ngôn hả?” Trương Thức Khiêm đắc ý.

“Không. Ta chỉ muốn xác định độ tin cậy mà thôi.”

Trương Thức Khiêm: “…”

Trương Tri dùng chút: “Ngươi, thực sự không ngại ta thích nam sao?”

Trương Thức Khiêm cười: “Là nhà nghệ thuật vĩ đại tương lai, ta chân thành muốn nói, còn hơn thể xác nông cạn gì đó, ta càng chú trọng tình cảm cao quý.”

Trương Tri nghe thấy buồn nôn: “Ngủ ngon. Ta dập máy đây.”

“Ngủ ngon.” Trương Thức Khiêm buồn bực. Vất vả lắm hắn mới đuổi cơn buồn ngủ đi, đang nói chuyện hào hứng sao đã liền ngủ ngon rồi?

***

Sáng sớm hôm sau.

Kiều Dĩ Hàng mở cửa đã ngửi thấy mùi thức ăn tràn ngập phòng khách.

“Chào buổi sáng.” Trương Tri bưng cơm rang trứng từ phòng bếp đi ra, lúc thấy hắn, mắt cười thành hai vầng trăng khuyết.

Trong thế giới tình yêu, lạc quan hẳn là tích cực theo đuổi đi?

Đây là kết quả một đêm tự hỏi.

Hôm nay liền áp dụng.

“Buổi sáng tốt lành.” Kiều Dĩ Hàng hồ nghi nhìn vẻ mặt tươi cười rạng rỡ còn hơn mặt trời của hắn.

99. Chương 99: Thương Lượng (hạ)

Đĩa cơm trông thực đẹp mắt, trứng vàng ruộm lẫn đều cùng cơm.

“Cây nhà lá vườn.” Trương Tri đưa thìa cho hắn, “Nếm thử đi.”

Kiều Dĩ Hàng chần chừ rồi xúc một thìa cơm. Không quá mặn hay quá ngọt như trong tưởng tượng, ăn thực ngon.

“Thế nào?” Trương Tri chớp mắt, vẻ mặt chờ mong.

“Ăn ngon.” Kiều Dĩ Hàng lập tức cho ý kiến. Xem ra tối qua thương lượng rất hữu dụng, sớm biết đã nói chuyện sớm.

Trương Tri cười thỏa mãn: “Vậy ăn nhiều chút, trong chảo vẫn còn.”

“Không được. Món này nhiều dầu. Tôi cần giảm cân, ăn hai thìa là đủ.” Hắn vừa nói vừa xúc thêm thìa nữa rồi buông đĩa, “Cảm ơn.” Hôm qua Liên Giác Tu không nói gì nhưng từ ánh mắt có thể nhìn ra sự thất

vọng. “Hắc Bạch chi gian” sắp quay, cảnh ngộ giờ như người bình thường không thèm thắp hương, cuống lên mới ôm chân Phật.

Trương Tri: “…”

Kiều Dĩ Hàng thấy hắn buồn bực, nhẹ giọng nói: “Thực sự rất ngon mà.”

Trương Tri: “Anh có nghĩ tới việc đổi nghề không?”

“Hả?”

“Tìm một công việc ổn định hoặc ở hẳn nhà nấu cơm?”

Kiều Dĩ Hàng dùng ánh mắt xem người ngoài hành tinh nhìn hắn.

Vẻ mặt Trương Tri rất nghiêm túc.

“Cậu đang cổ vũ tôi tìm người bao dưỡng sao?” Kiều Dĩ Hàng .

Dù rất muốn tự tiến cử, Trương Tri nhịn xuống, dùng bài của Trương Thức Khiêm hỏi: “Một nửa lý tưởng của anh là như thế nào?”

“Hả?” Đây là lần thứ ba Kiều Dĩ Hàng ngây người sáng hôm nay. Biểu hiện của Trương Tri quá mức cổ quái, giống như có gì hắn không biết đã âm thầm diễn ra mà hậu quả đang ở ngay trước mắt đây.

Cảm giác này thực đáng ghét!

Trương Tri liếm liếm môi: “Không cần quá cụ thể, kể tiêu chuẩn là được.” Quá cụ thể hắn đã biết —- là Trương Giai Giai. Chuyện này vẫn canh cánh trong lòng hắn.

Kiều Dĩ Hàng đột nhiên cúi đầu nhìn đồng hồ: “Tôi phải đi làm, sắp muộn rồi.”

“Tôi đưa anh đi.” Trương Tri nhanh chóng bưng cơm về phòng bếp rồi đi ra, “Trên đường trả lời sau.”

Kiều Dĩ Hàng: “…”

Ngồi trên xe Trương Tri, Kiều Dĩ Hàng thất thần nghĩ, thành tích học tập của Trương Tri chỉ cần tốt một chút, dựa vào tinh thần kiên trì nghiên cứu của hắn, nhất định sẽ trở thành nhà khoa học vĩ đại.

“Tỷ như tính cách, anh thích tính cách thế nào?” Trương Tri vừa lái xe vừa vảnh tai nghe.

Kiều Dĩ Hàng thở dài: “Ở chung vui vẻ là được rồi.” Dù sao cũng không phải phỏng vấn, bạn bè nói chuyện phiếm, tùy tiện chút cũng chẳng sao.

“Ở chung vui vẻ?” Trương Tri lập tức kiểm điểm thái độ bản thân hôm qua. Liên Giác Tu phát tính “dê” là chuyện của hắn, giận cá chém thớt là sai. Hắn tự giác kiểm điểm sau mới vội vàng bổ cứu: “Thực ra tính ta cũng rất tốt.”

Kiều Dĩ Hàng sửng sốt.

Trương Tri thản nhiên tiếp: “Hôm qua chỉ là ngoài ý muốn.”

“…” Kiều Dĩ Hàng nhíu mày. Sao hắn cảm thấy những lời này nói vào thời điểm này khiến hắn mất tự nhiên?

“Còn gì nữa?” Trương Tri hỏi tới.

“Tu dưỡng tốt, khí chất hảo, ăn nói nhã nhặn.” Kiều Dĩ Hàng nói xong, vô thức quan sát phản ứng của Trương Tri.

Trương Tri đang đắm chìm trong những điều kiện nọ.

Tu dưỡng cùng khí chất không cần nói. Điểm ấy hắn tuyệt đối tự tin. Về phần lời ăn tiếng nói, đại đa số đều đạt. Quá sáu mươi phần là đạt, thế hắn cũng được coi là qua cửa.

Hắn thúc giục: “Tiếp đi.”

Kiều Dĩ Hàng không nhịn được: “Cậu hỏi cái này làm gì?”

Trương Tri liếc hắn rồi hàm hồ đáp: “Muốn biết tiêu chuẩn của anh, lỡ như gặp người thích hợp thì giới thiệu.”

Kiều Dĩ Hàng: “Lúc nào cậu chuyển sang làm mai mối vậy?”

“…Coi như tò mò đi?” Trương Tri sẵng giọng.

“Rồi, rồi.” Kiều Dĩ Hàng chịu thua.

Trương Tri bừng tỉnh, thái độ vừa rồi của mình hình như đối lập với tiêu chuẩn của Kiều Dĩ Hàng, vội ho một tiếng, nhẹ giọng: “Chúng ta là bạn bè, giúp đỡ nhau là chuyện đương nhiên.

Kiều Dĩ Hàng ngẫm nghĩ rồi đột nhiên vỗ tay: “Có phải gần đây cậu thiếu tiền đúng không?”

Lần này thì đến phiên Trương Tri mờ mịt.

“Nên mới muốn lùi ngày trả tiền thuê?” Kiều Dĩ Hàng càng nghĩ càng thấy hợp lý. Cơm rang là để nịnh nọt, điều tra hình mẫu lý tưởng để giới thiệu… cũng là nịnh nọt. Cái duy nhất có thể nịnh nọt chính là tiền thuê phòng.

Kiều Dĩ Hàng không biết nên xem đây là may mắn hay bất hạnh.

“Không phải!” Trương Tri kiên định phủ nhận. Rõ ràng không khí đang hòa hợp như vậy, sao hắn lại nghĩ được đến hướng đó chứ?!

Kiều Dĩ Hàng cau mày: “Vậy nói xem, mục đích của cậu là gì?”

“Tôi nói rồi, giúp anh tìm đối tượng.”

“Giờ tôi là hàng ế sao?” Tốt xấu gì hắn cũng là nghệ sĩ nổi tiếng, dù trước danh “thiên vương” vẫn còn một chữ “tiểu” nhưng trong làng giải trí hiện tại mà nói cũng đã hiếm có, chưa suy sụp đến mức ngay cả vợ cũng chẳng tìm được. Kiều Dĩ Hàng cố gắng hồi tưởng xem bản thân đã làm gì khiến Trương Tri hiểu nhầm như vậy.

“Ngay bây giờ anh có thể tìm được người yêu anh cả đời sao?” Trương Tri hỏi.

Kiều Dĩ Hàng sửng sốt.

Không đề cập tới phần “ngay bây giờ”, chỉ điều kiện “yêu cả đời”, trừ phi sắp đến tận thế, ai có thể vỗ ngực cam đoan chứ?

Hắn lặp lại: “Anh có thể không?”

Xe dừng lại.

Trương Tri nghiêng đầu, ý vị sâu xa nhìn hắn.

Kiều Dĩ Hàng thấy trong lòng tê dại.

“Tới rồi.” Trương Tri mở miệng.

“Hả?”

“Tới Y Mã rồi.” Trương Tri chỉ chỉ ngoài cửa sổ.

Kiều Dĩ Hàng lấy lại tinh thần, cởi dây an toàn.

“Nếu thật có người như vậy, anh sẽ làm gì?” Lúc Kiều Dĩ Hàng mở cửa, Trương Tri hỏi.

Kiều Dĩ Hàng sững lại, hồi lâu mới quay đầu cười: “Tôi mời người đó ăn cơm.” Nói xong rất nhanh nhảy xuống xe, xoay người vẫy tay, “Cảm ơn nhé.”

“Xong việc gọi tôi, tôi tới đón anh.”

“Không cần, công ty cũng có xe.” Thực ra Y Mã có xe riêng cho Kiều Dĩ Hàng nhưng hắn ngại xe quá nổi, dễ bị phóng viên nhận diện nên rất ít dùng.

Trương Tri kiên quyết: “Tôi tới đón anh.”

"Nói sau đi." Kiều Dĩ Hàng đóng cửa xe, vẫy tay rồi mới xoay người vào trong.

Trương Tri nhìn theo bóng lưng hắn, lẩm bẩm: "Chỉ mời cơm thôi sao?"

Kiều Dĩ Hàng vào công ty, tìm đại một phòng họp trống, thừ người ra.

Mặt nạ bình thản trên xe hoàn toàn kéo xuống.

Hắn không phải đứa ngu. Ý Trương Tri che giấu đằng sau mấy câu hỏi đó cũng đoán được vài ba phần. Thực ra từ lúc Trương Tri mặt dày đòi ở chung, trực giác hắn cũng đã rung lên. Chỉ là lý trí thường bại bởi mềm lòng, hơn nữa đối mặt với Trương Tri, tường chắn hắn dựng nên rất dễ bị đạp đổ.

Điện thoại di động vang lên.

Hắn thuận tay nghe máy. Là Tiểu Chu.

"Ngươi đang ở đâu?"

"Công ty."

"Hả?" Tiểu Chu sửng sốt, "Vậy sao còn chưa lại đây?"

Kiều Dĩ Hàng: "Đang trong WC."

Hắn nói dứt câu, cửa phòng họp liền bị đẩy ra. Tiểu Chu cầm di động đi vào thấy hắn đang ngẩn người mới hỏi: "Đi nặng hay đi nhẹ?"

"..."

Tiểu Chu chần chờ hỏi thăm: "Muốn ta ra ngoài đợi không?"

"..."

Y Mã cứ nửa năm sẽ mở hội nghị tổng công ty.

Thứ nhất là tổng kết công việc, thứ hai là cổ vũ tinh thần, gia tăng tình đoàn kết.

Trước kia trong hội nghị, Mã Thụy luôn làm phật Di Lặc, ngồi bên cạnh mỉm cười bàng quang, tùy ý Cao Cần du dương khích lệ nhân viên nhưng lần này, hắn yêu cầu tự mình xuất ngựa.

Một vài người lập tức liên tưởng tới việc Cao Cần bị ngừng chức. Là người có dính dáng, Tiểu Chu cùng Kiều Dĩ Hàng càng cảm nhận được luồng sóng ngầm trong này.

Vậy nên hội nghị còn chưa bắt đầu, bọn họ tìm một góc ngồi xuống, cố gắng hóa thành vô hình.

Nhân viên lục tục tiến vào.

Kiều Dĩ Hàng đang ngủ gà ngủ gật, bả vai bị vỗ nhẹ một cái.

Trầm Thận Nguyên cười: "Tỷ."

Kiều Dĩ Hàng dùng ánh mắt nhập nhèm trừng hắn.

Trầm Thận Nguyên lờ đi, cười hì hì ngồi xuống: "Hôm qua tỷ phu đánh Hoa hòa thượng thực bi thảm."

Kiều Dĩ Hàng nhớ lại tối hôm qua, Trương Tri đang ôm laptop ngồi ở sô pha chơi game, thuận miệng hỏi: "Đây không phải chuyện bình thường sao?"

"Nhưng còn có phần sau nữa a." Trầm Thận Nguyên hạ giọng, "Nghe nói Suất suất suất lên kênh thế giới kêu tỷ phu một vừa hai phải thôi."

Kiều Dĩ Hàng rất ngạc nhiên. Như hắn biết, Suất suất suất và Trương Tri rất thân. Lúc tham dự hôn lễ của Thiên Đấu cũng là Trương Tri nhờ Suất suất suất đi đón Tiểu Thuyền. Sao lại đi đến mức này?

"Vậy, khụ, sau đó Chiến Hồn nói thế nào?"

"Chưa nói gì. Lập tức logout luôn." Tinh thần buôn chuyện của Trầm Thận Nguyên đang hừng hực, "Đáng tiếc mấy hôm nay ít vào game, nếu không ta nhất định điều tra thêm được."

Kiều Dĩ Hàng tức giận liếc hắn: "Ngươi không nên ngồi ở Y Mã."

"Vậy ngồi đâu?"

"Hẳn là ở tòa soạn báo."

Trầm Thận Nguyên thở dài: "Chẳng phải vì ta lớn lên quá đẹp trai sao, thế nên mới bị người nhanh chân dành mất."

"..."

Mã tổng làm gì mà còn chưa tới thế?

100. Chương 100: Gay Cấn (thượng)

Mã Thụy sát giờ mới tới, trên người mặc một bộ vest sậm màu vừa khít đem vóc người hắn sửa thành "lồi lõm có thú".

Kiều Dĩ Hàng cùng Tiểu Chu đồng thời trượt về trước, tựa lưng vào ghế, rụt cổ thấp hơn mọi người trong phòng.

Mã Thụy cũng chưa vội ngồi xuống mà còn đứng trên bục, quét qua phía dưới vài lượt.

Trầm Thận Nguyên nhỏ giọng: "Mã tổng đang đếm người sao?"

Kiều Dĩ Hàng cùng Tiểu Chu lại cúi thấp thêm.

Trầm Thận Nguyên: "Sao không điểm danh cho nhanh?"

Kiều Dĩ Hàng cùng Tiểu Chu đồng lòng rủa thầm hắn.

May là Mã Thụy nhìn vài vòng rồi im lặng ngồi xuống.

Tiểu Chu gắt gao nắm lấy di động, buồn bực: "Sao Cao đổng không đến chứ?"

Gần đây chuyện Mã Thụy và Cao Cần bất hòa đã không phải bí mật. Kiều Dĩ Hàng cùng Tiểu Chu đều nghĩ nếu Cao Cần đòi tham gia hội nghị này rất có thể sẽ bị hãm hại.

Kiều Dĩ Hàng: "Có lẽ Cao đổng sẽ tìm chủ tịch hội đồng quản trị đến phá."

Trong rất nhiều phim, diễn viên phá hoại hội nghị, tiệc tùng các thứ đều dựa vào chủ tịch hội đồng quản trị mà thành công.

Tiểu Chu thì thầm: "Hay ta gọi hắn xem thử thế nào?"

"Xin các vị ngồi dưới tắt hết di động." Mã Thụy lên tiếng rồi, "Ta không nghĩ trong quá trình phát biểu nghe được bất kỳ tiếng chuông nào."

Hắn vừa dứt lời, di động trong túi Kiều Dĩ Hàng reo lên. Chưa nhìn hắn cũng biết là Trương Tri vì đây chính là tiếng chuông từ cái di động bần cùng chuyên dụng. Thấy ánh mắt mọi người liếc tới, hắn không chút nghĩ ngợi đút tay vào túi, nhấn nút tắt máy.

Tiếng chuông ngừng lại.

Mã Thụy chăm chú nhìn chỗ hắn hồi lâu, lâu đến Kiều Dĩ Hàng đổ mồ hôi mới chậm rãi nói tiếp: "Giờ chúng ta hãy nhắm mắt suy nghĩ ba phút."

...

Có khi nào Mã Thụy chờ mọi người nhắm mắt lại sẽ phi tới đây đánh hắn? Kiều Dĩ Hàng giả bộ nhắm mắt, len lén quan sát nhất cử nhất động của Mã Thụy. Chỉ thấy hắn móc một tờ giấy từ túi áo ra, chăm chú đọc.

“Hắn đang nhẩm lại bài phát biểu.” Trầm Thận Nguyên nói khe khẽ trong mồm, mơ mơ hồ hờ.

Kiều Dĩ Hàng chợt hiểu. Trước đây Cao Cần phát biểu chưa bao giờ cần chuẩn bị trước, Mã Thụy không muốn bại bởi hắn nên mới tỉ mỉ chuẩn bị.

— nhưng giờ chỉ có ba phút, ngày thường không thắp hương, giờ mới cuống lên ôm chân Phật sao?

Ba phút qua trong nháy mắt.

Nghe bài diễn thuyết của Mã Thụy, Kiều Dĩ Hàng buộc phải thừa nhận, chân Phật quả không hổ danh, tức thời ôm cũng có hiệu quả.

Tiếng vỗ tay vang dội.

Tiểu Chu buồn bực: “Thành tích nửa năm cũng bình thường thôi, có gì mà cần vỗ tay chứ?”

“Để bớt buồn ngủ.” Kiều Dĩ Hàng vừa nói vừa cố kéo hai mi mắt lên.

Cuối cùng hội nghĩ kết thúc trong không khí tốt đẹp với sự đồng lòng ngăn Mã Thụy tiếp tục nói của mọi người. Mã Thụy thỏa mãn quay về phòng làm việc. Kỳ thực trước khi Cao cần tới, thời khắc nguy hiểm vẫn là hắn tận lực bảo toàn Y Mã, không nghĩ nhiều năm vậy rồi, phong độ vẫn như xưa.

Trong phòng làm việc, Cao Cần đang ngồi chỗ của hắn, nhìn máy tính.

“Sao ngươi lại ở đây?” Mã Thụy ngẩn người.

Cao Cần tán thưởng: “Diễn thuyết không tồi.”

Mã Thụy nhìn màn hình thấy đúng là cảnh phòng họp. Có thể thấy Cao Cần đã lắp camera trong phòng họp để xem trực tiếp.

“Khẩu âm đậm chất quê hương.” Cao Cần chậm rãi tiếp.

Mã Thụy nhăn nhó: “Máy tính của ngươi hỏng rồi hay sao mà đến đây ngồi?”

Cao Cần đứng dậy: “Để ăn mừng lần đầu tiên ngươi diễn thuyết thành công.” Hắn vừa nói vừa lấy một tượng ếch xanh đặt lên bàn, “Dù rất có thể là lần duy nhất.”

“…” Mã Thụy cảm thấy nên phản bác gì đó nhưng đến khi Cao Cần đóng cửa ra ngoài, hắn cũng chưa sắp xếp xong câu chữ.

Nhưng..

Xem như đã giảng hòa rồi đúng không?

Mã Thụy cầm con ếch lên, đắc ý bĩu môi.

Mở đầu chỉ là hội nghị toàn công ty để tổng động viên. Tiếp theo còn có vô số hội nghị nhỏ cần tham gia.

Kiều Dĩ Hàng sau khi tham gia hai cuộc họp chả biết về vấn đề gì, nhất quyết tìm thời gian ngủ. Khi hắn tỉnh lại, sắc trời đã tối sầm, còn rả rích mưa nhỏ.

Hắn xoay người ngồi dậy, tiện tay lấy di động ra xem.

Chiếc di động nghèo nọ vẫn đang tắt máy.

Kiều Dĩ Hàng đột nhiên nhớ đến cú điện của Trương Tri, vội vàng bật lên gọi lại.

“Số điện thoại ngài gọi hiện đang tắt máy, xin vui lòng gọi lại sau.”

Đầu kia truyền đến giọng nữ quen thuộc với nhân dân toàn quốc.

Kiều Dĩ Hàng nhíu mày.

Đừng bảo là vì hắn không nghe máy nên Trương Tri tức giận tắt điện thoại chứ?

Hắn rất nhanh gạt bỏ giả thuyết này.

Đàn ông sẽ không nhỏ mọn như vậy.

……

Nhưng Trương Tri mới có mười chín tuổi.

Kiều Dĩ Hàng đứng dậy ra ngoài.

Hành lang trong Y Mã lạnh lẽo im lặng. Vì hôm nay mưa to nên Mã Thụy cho mọi người về sớm.

Kiều Dĩ Hàng gọi cho Tiểu Chu: "Ta cần xe."

"Về nhà hả?" Tiểu Chu mới xác nhận lịch trình tuần sau với NCC, vẫn còn ở công ty.

"Không." Kiều Dĩ Hàng đáp, "Đến EF."

Tiểu Chu giật mình: "Có chuyện gì lộ ra à?" Nàng nhanh chóng rà soát lại mọi sự tình.

"Không phải. Là chuyện riêng thôi." Kiều Dĩ Hàng trả lời ngắn gọn.

"Có thể hỏi lý do không?" Tiểu Chu tò mò vảnh tai nghe. Nếu nhớ không lầm trong EF mà có chuyện riêng cần nói với Kiều Dĩ Hàng thì chỉ có vị kia thôi nhỉ?

"Có thể. Nhưng ta từ chối trả lời."

Tiểu Chu cười hắc hắc: "Thực ra từ chối cũng là một loại thái độ."

"…"

Lúc Kiều Dĩ Hàng đi làm là do Trương Tri chở tới nên cũng không mang giấy phép lái xe trên người, chỉ có thể gọi Tiểu Chu đưa đi.

Tới hầm đỗ xe của EF, Tiểu Chu hỏi: "Ta đợi ở đây hay là…"

"Ngươi về trước đi." Kiều Dĩ Hàng phất tay.

Tiểu Chu dự họp cả ngày, mệt gần chết nên không giằng co nhiều, lập tức lái xe về.

Đến khi nàng rời khỏi, Kiều Dĩ Hàng mới nhận ra bản thân quá xúc động.

Thứ nhất hắn không biết Trương Tri còn trong công ty hay không, biết đâu đã sớm về rồi. Thứ hai, hắn lấy cớ gì đến tìm Trương Tri?

Kiều Dĩ Hàng chậm rãi đi đến phòng làm việc, vừa đi vừa nghĩ cớ.

Lúc gần đến, hắn đã nghĩ ra. Trương Tri làm bữa sáng nên hắn quyết định mời lại bữa tối.

"Đại Kiều?" Thư ký kinh ngạc đứng dậy.

Kiều Dĩ Hàng mỉm cười, chỉ vào cửa phòng làm việc.

"Vẫn còn làm việc, nhưng…" Thư ký dừng chút, "La tổng giám từ chức rồi nên hôm nay Trương phó tổng bận nhiều việc lắm."

"La Thiếu từ chức rồi sao?" Kiều Dĩ Hàng cả kinh. Chẳng nhẽ La Định Âu đã đạt được mục đích?

Thư ký: "La tổng giám sắp sửa mở công ty riêng."

"Ừm." Kiều Dĩ Hàng có chút chần chừ. Hăn dù không biết công ty đĩa nhạc bận rộn đến đâu nhưng bình thường cũng ít thấy mặt La Thiếu Thần chứng tỏ lượng công việc cũng không ít. Có thể tưởng tượng được một lúc phải tiếp nhận nhiều công việc thế khiến Trương Tri vất vả thế nào.

Thư ký đột nhiên hạ giọng thần bí hỏi: "Ngươi vội đến chúc mừng sinh nhật Trương phó tổng hả?"

"Sinh nhật?" Kiều Dĩ Hàng sửng sốt.

"Hôm nay thư ký của chủ tịch có gọi điện tới hỏi có về nhà ăn cơm không nhưng bị từ chối rồi."

Kiều Dĩ Hàng kinh ngạc: "Hôm nay là sinh nhật hắn?"

Thư ký thấy hắn không biết, tự trách bản thân lắm miệng. Nàng vốn chỉ muốn thân thiết với ngôi sao thôi nên lắm miệng một chút. Giờ lại như đẩy hắn vào cảnh tiến thoái lưỡng nan. "Ờ, nhưng phó tổng giám hôm nay bận lắm, ngay cả cơm tối cũng chỉ kêu ta mua sandwich thôi, chắc là không rảnh để tổ chức."

"Ta vào được không?" Kiều Dĩ Hàng hỏi. Dù gì cũng đã tới cửa, thế nào cũng phải vào nói câu chúc mừng sinh nhật.. hay là tặng hắn quà.

"Để ta đi hỏi. Ngài chờ." Thư ký vừa nói vừa gõ cửa phòng.

Bên trong vẫn im lặng.

Thư ký đành len lén mở cửa bước vào.

Kiều Dĩ Hàng ở bên ngoài đợi một lúc, đột nhiên xoay người ra ngoài.

Đến khi thư ký quay lại, người đã đi mất.

Trương Tri cố gắng đem lực chú ý đặt trên tài liệu trước mắt nhưng hoàn toàn thất bại. Câu hỏi tại sao Kiều Dĩ Hàng tới rồi lại đi quanh quẩn trong óc hắn không tan. Hắn tức giận, vì bản thân quá dễ dàng bị ảnh hưởng, cũng vì thái độ khó nắm bắt của Kiều Dĩ Hàng.

Cửa bị gõ nhẹ hai cái.

Trương Tri nhíu mày, cúi đầu làm bộ xem tài liệu, không thèm ngẩng lên: "Vào đi."

Cửa nhẹ nhàng bị đẩy ra.

Đèn đột ngột bị tắt.

"Ngươi làm cái gì.." Trương Tri ngẩng đầu, thấy Kiều Dĩ Hàng đang bê một chiếc bánh ngọt bên trên cắm hai mươi ngọn nến, từ từ tiến đến chỗ hắn.

Gương mặt thanh tú dưới ánh lửa, phảng phất như tỏa ra ánh sáng ấm áp, khiến người ta không thể dời mắt.

"Happy birthday to you, happy birthday to you. Happy birthday, happy birthday. Happy birthday to you." Không hổ danh ca sĩ, dù chỉ là giai điệu đơn giản vẫn có thể khiến người khác xúc động. Đương nhiên, theo Kiều Dĩ Hàng nghĩ, đó không phải vì hắn đưa tình cảm vào đó mà vì kỹ thuật hát của hắn quá cao.

Trương Tri buông bút, cố nén ham muốn ôm lấy người trước mắt, ra vẻ trấn định: "Sao anh biết hôm nay sinh nhật tôi?"

"Lần trước không phải cậu kêu tôi xem ví sao?" Kiều Dĩ Hàng cười.

"Anh xem rồi?"

"Không. Đoán thôi." Kiều Dĩ Hàng đặt bánh lên bàn, "Ước đi."

Trương Tri nâng tay niết mũi có chút lên men rồi nhắm mắt lại.

"Cậu ước gì?" Kiều Dĩ Hàng hỏi.

Hắn chỉ thuận miệng hỏi vậy nào ngờ Trương Tri nghiêm túc đáp: "Có liên quan đến anh."

Nụ cười của Kiều Dĩ Hàng đông cứng, "Vinh hạnh vậy sao?" Đánh chết hắn cũng không dám hỏi tiếp.

May là Trương Tri cũng không nói tiếp, chỉ thổi tắt nến.

Phòng trong nhất thời chìm vào bóng tối. Trời còn đang mưa, ngoài cửa cũng một mảnh mờ mịt.

"Tôi đi bật đèn." Kiều Dĩ Hàng chậm rãi xoay người, dựa theo trí nhớ đi về phía cửa.

Có người so với hắn còn nhanh hơn.

Kiều Dĩ Hàng mới đi được hai bước, tay đã bị giật lại. Hắn bất ngờ bị kéo lui lại nửa bước, dán vào một lồng ngực ấm áp.

Hai trái tim dựa vào quá gần, lẫn nhau có thể cảm thấy hơi thở của đối phương.

“Kiều Dĩ Hàng.“

“Ừm.“ Họng hắn đột nhiên khô khốc.

Từ bóng tối tiếp tục truyền đến thanh âm trầm khàn của Trương Tri: “Tôi muốn hôn anh.“

Không đợi Kiều Dĩ Hàng phản ứng, hai đôi môi đã gắt gao kề sát.

101. Chương 101: Gay Cấn (trung)

Chẳng phải cảm giác môi chạm môi đơn thuần mà là một loại tê dại nóng bỏng truyền tới không cách chi khống chế nổi.

Đây không coi là nụ hôn đầu của Kiều Dĩ Hàng nhưng là lần đầu tiên tim hắn hoạt động tích cực đến vậy, so với nụ hôn đầu thật sự còn ra sức hơn!

… Nhất định là vì trước đây đều là hắn chủ động mà lần này là bên bị động, chưa chuẩn bị tâm lý nên mới hoảng hốt thế này!

Kiều Dĩ Hàng rất nhanh tìm được nguyên nhân, đang định hung hăng đẩy Trương Tri ra, đối phương đã thối lui trước.

Tay đông cứng giữa không trung, từ tư thế mà nói, không phân được là định đẩy người hay định ôm người.

May mà phòng tối, hai người dù quen nương theo ánh sáng mỏng manh để nhìn vật nhưng cũng chỉ có thể thấy hình dáng lờ mờ, tuyệt không thể thấy vẻ mặt đối phương nên Kiều Dĩ Hàng mới có thời gian giấu đi xấu hổ.

Trương Tri như chưa thỏa mãn, liếm liếm môi: “Giống hệt như trên TV.“

Những lời trách hỏi của Kiều Dĩ Hàng nghẹn lại, hắn không tin nổi hỏi: “Cái gì¿‘ Đừng bảo Trương Tri chỉ muốn thử xem hôn môi có cảm giác thế nào!

Kiều Dĩ Hàng thề, nếu Trương Tri có dũng khí trả lời như vậy, hắn lập tức sẽ xuất quyền!

“Trên TV khi người yêu hôn nhau chẳng phải đều nói cảm giác rất tuyệt vời sao¿‘ Trương Tri liếm hết môi còn chưa đủ, lại dùng ngón tay lau rồi mỉm cười, “Hóa ra đúng là thế.“

“…“ Kiều Dĩ Hàng ngơ ngác nhìn hắn. Dù bốn phía tối đen như mực, hắn vẫn có thể chuẩn xác nhận ra vị trí ngũ quan của Trương Tri, “Đây là nụ hôn đầu của cậu¿‘

Trương Tri nheo mắt lại: “Anh không phải sao¿‘

Nói nhảm. Hắn là ca sĩ, chỉ tính quay MV, tất cả NG hắn cũng nụ hôn đầu 30 lần rồi. Chỉ là thấy ánh mắt vừa thất vọng vừa phẫn nộ của Trương Tri, hắn thấy chột dạ. Nói gì thì nói, đây cũng là nụ hôn đầu của đối phương, so ra, hình như mình lời…

Chờ chút! Hắn mới là người bị cưỡng hôn cơ mà?

Hắn vội vàng vỗ trán, muốn đánh cho bản thân tỉnh táo chút, tránh bị đối phương lừa gạt.

Trương Tri nghe tiếng vỗ trán, còn tưởng Kiều Dĩ Hàng đang ảo não, hờn dỗi trong lòng cũng tan bớt, nhỏ giọng lầm bầm: “Trưởng thành sớm thế làm gì chứ¿‘

… Một tên mới tròn hai mươi dám nói hắn trưởng thành sớm?

Kiều Dĩ Hàng lắc đầu, quyết không để bản thân lạc theo hướng suy nghĩ quỷ dị của đối phương: “Nghe này, cậu mau giải thích hành vi vừa rồi cho tôi¡‘

Trương Tri trầm mặc.

“Mau.“ Kiều Dĩ Hàng gây áp lực.

“Tôi đi bật đèn.“ Trương Tri dò dẫm đi về phía cửa.

Kiều Dĩ Hàng chưa kịp ngăn. Rõ ràng rất tốt, biểu cảm, thủ thế cộng thêm ngôn ngữ hẳn có thể giải quyết vấn đề này!

Đèn nhoáng cái sáng lên.

Kiều Dĩ Hàng chưa quen với ánh sáng mà híp mắt lại.

“A! Nhớ ra rồi¡‘ Trương Tri đột nhiên vỗ tay, “Phát hồ vu tình, chỉ hồ vu lễ*.“

(*Phát hồ vu tình, chỉ hồ vu lễ: câu trích từ học thuyết của Khổng Tử, ý nói tình yêu có thể nói ra bằng lời chứ không thể có những hành vi vượt quá lễ giáo thông thường. Chỗ này một là Trương Tri hiểu sai nghĩa, hai là đã suy nghĩa câu nói thành nếu đã yêu thì phải bày tỏ và ứng dụng linh tinh =]])

“Nói nhảm gì thế¿‘ Kiều Dĩ Hàng vẫn chưa hiểu làm sao.

“Chẳng phải anh bảo giải thích hành vi vừa rồi sao¿‘

…

Chuyện vừa rồi có chỗ nào gọi là “phát tình vu hồ, chỉ tình vu lễ“ được chứ?

Rõ ràng là dã thú phát tình, thập phần vô lễ!

Trương Tri thấy Kiều Dĩ Hàng trợn mắt, nghi hoặc hỏi: “Tôi nói sai rồi à¿‘

“Nói bình thường xem nào¡‘ Kiều Dĩ Hàng cũng không đi sửa sai. Trong mắt hắn, chắc chắn là Trương Tri hiểu sai nghĩa tám chữ trên nên mới dùng bậy.

Trương Tri nghiêm túc hồi đáp: “Kiềm lòng không đặng.“

“…“ Khóe miệng Kiều Dĩ Hàng giật giật.

Thực ra từ lâu hắn đã tự hỏi, sao ở cùng Trương Tri luôn khiến hắn cảm thấy mình giống nữ chính trong tiểu thuyết ngôn tình?

Kiều Dĩ Hàng tiếp tục trợn mắt.

Trương Tri chớp chớp mắt nhìn lại hắn.

…

Chính là ánh mắt đáng ghét này!

Kiều Dĩ Hàng run rẩy nổi da gà đầy người.

Ngoại hình Trương Tri rất được, đóng phim thần tượng hay phim tình cảm hợp. Trên thực tế, dù hắn đã đóng qua mấy phim đó nhưng không thể phủ nhận rằng dáng vẻ lúc Trương Tri thâm tình nhìn ai đó trông rất đẹp mắt. Nhưng… điều kiện tiên quyết là “ai đó“ đấy không phải hắn, tim sẽ đập không nhanh như vậy, toàn thân cũng sẽ không nổi da gà, đầu óc cũng sẽ không choáng váng khó chịu như vậy!

Kiều Dĩ Hàng đổ tất cả tội lỗi lên đầu đối phương.

“Hôm nay sinh nhật cậu, tôi sẽ coi như đây chỉ là đùa vui một chút.“ Hắn hít một hơi sâu, “Hồi đại học dù sao cũng nhiều người đùa vậy.“

“Hồi đại học cũng có nhiều người đùa vậy¿‘ Trương Tri đột nhiên cao giọng.

Kiều Dĩ Hàng lờ hắn đi, nói tiếp: “Thế nên, coi như chưa có chuyện gì xảy ra. Chúng ta ăn bánh đi.“

“Đồ rùa rụt cổ¡‘

“…“

Trương Tri lạnh lùng nói: “Gặp chuyện chỉ biết rụt cổ trốn vào mai¡‘

“Cậu lớn lên ở nước ngoài, tôi không so đo với cậu.“ Với người Trung Quốc, nhất là đàn ông Trung Quốc, so với rùa còn khó nghe hơn so với chó. Từ này làm hắn lập tức liên tưởng tới quy công*.

(*quy công: chân sai vặt tại kỹ viện)

“Nếu anh dám quang minh chính đại đối mặt, tôi sẽ chẳng nói vậy.“

“Quang minh chính đại? Tôi chỗ nào không quang minh chính đại? Rõ ràng là cậu lợi dụng lúc tối…“ Hình ảnh Trương Tri trước mắt đột nhiên phóng đại, Kiều Dĩ Hàng chưa kịp phản ứng đã bị giữ lấy, cường hôn lần nữa.

Môi lại chạm cùng chỗ.

Lần này kịch liệt hơn nhiều lắm.

Kiều Dĩ Hàng chỉ cảm thấy môi nhói đau, không khỏi hé miệng ra chút, vừa lúc cho Trương Tri cơ hội thừa dịp mà vào.

Lúc thứ ấm mềm đang ngất trời giảo hải trong miệng hắn, Kiều Dĩ Hàng chỉ có một suy nghĩ — đây thật là người chưa có kinh nghiệm hôn ư?

Hành động của Trương Tri hoàn toàn chỉ xuất phát từ bản năng. Tay kia của hắn chậm rãi chuyển qua lưng rồi thuận thế trượt xuống.

Kiều Dĩ Hàng dựng tóc gáy, đột nhiên tỉnh táo lại, giơ tay đẩy Trương Tri đang chìm đắm trong lửa tình ra!

“ĐỦ RỒI¡‘ Lần này hắn thực sự tức giận, đôi mắt đen đặc.

Trương Tri quệt miệng, ngang ngạnh: “Chẳng phải anh bảo tôi ước sao? Đây chính là nguyện vọng ngày sinh nhật của tôi¡‘

Kiều Dĩ Hàng nghẹn lời.

“Anh còn nhớ chúng ta kết hôn trong game thế nào không¿‘

Kiều Dĩ Hàng cố gắng giữ vững tâm tư.

“Đến chỗ Nguyệt lão, cùng nhau làm nhiệm vụ phu thê.“ Trương Tri kể ra rành mạch.

Kiều Dĩ Hàng đảo mắt ra chỗ khác.

“Giờ tôi hỏi lại lần nữa.“ Trương Tri len lén hít vào một hơi, cao giọng, “Kiều Dĩ Hàng.“

“…“

“Cùng tôi làm nhiệm vụ phu thê trong hiện thực đi¡‘ Trương Tri nhấn mạnh từng chữ, “Tôi sẽ an ủi anh lúc gặp trở ngại, sẽ bảo vệ anh trước những người hãm hại, sẽ chăm sóc anh lúc bị thương…“ Lừa tình chính là kỹ năng sống, cần phát huy nhất chính là lúc này. Hắn ngừng năm giây, lại tiếp tục, “Không để anh tịch mịch, không để anh bi thương, vĩnh viễn làm bạn, chống đỡ cho anh… Đưa anh đi đánh quái thăng cấp.“

Kiều Dĩ Hàng buồn bực tới mức muốn mắng người.

Má nó! Rõ ràng là mấy lời đi tán gái mà, hắn cần gì phải hồi hộp như vậy! Hắn hẳn nên tát cho Trương Tri một phát cho thanh tỉnh mới đúng.

“Cậu…“ Hắn sửa sang câu từ hồi lâu mới nghẹn ra được một câu, “Bị điên à¡‘ Lúc đầu gặp trong game đáng ra không nên nhận lời gả cho hắn. Xem đi, giờ thành ra gặp phải bao nhiêu di chứng. Chính là sảy chân một bước để hận nghìn thu đi!

Trương Tri móc từ túi quần ra một thứ: “Đưa tay đây.“

“Muốn đánh sao¿‘ Kiều Dĩ Hàng híp mắt.

Trương Tri mãnh mẽ túm lấy tay trái của hắn, bắt lấy ngón áp út rồi lồng vào một vật sáng loáng.

Kiều Dĩ Hàng cả kinh chút nữa dựng lông tóc cả người, ngón tay vô thức rụt về: “Cậu làm cái gì thế¿‘

“Chỗ này không có Nguyệt lão, trước dùng tín vật thay thế.“ Trương Tri nói vẻ đương nhiên.

Kiều Dĩ Hàng bối rối cơ hồ đứng cũng không vững. Hắn bất thình lình gạt tay Trương Tri ra, cả giận: “Trương Tri! Đừng có quá đáng quá¡‘

Trương Tri đông cứng lại, trong mắt ánh lên tâm tình chấn động kịch liệt nhưng trước cảnh Kiều Dĩ Hàng nhíu chặt mày, hắn dần bình tĩnh lại.

Kiều Dĩ Hàng cố gắng khống chế hô hấp khỏi dồn dập: “Tôi làm bạn cậu. Coi như cậu còn ít tuổi nên mới chịu được trò hồ nháo này của cậu. Nhưng gì thì gì cũng phải có hạn độ. Cậu vừa rồi… tôi có thể xem tại phần sinh nhật. Nếu còn muốn giữ người bạn này, chuyện hôm nay sau đừng nhắc tới nữa¡‘

Môi Trương Tri giật giật.

Kiều Dĩ Hàng cướp trước nói: “Tất nhiên, nếu cậu không cần người bạn là tôi đây, sau này chúng ta cách nhau xa xa chút.“

“Nếu cả hai loại tôi đều không làm được thì sao¿‘ Tay nắm nhẫn của hắn chậm rãi hạ xuống, đút lại vào túi quần, trên mặt lại là vẻ thản nhiên.

Kiều Dĩ Hàng trong lòng đau xót nhưng vẫn cắn răng nói tiếp: “Nếu thế, tôi đơn phương làm được.“ Hắn nói hết liền quay đầu bước đi.

Chỗ bọn họ đứng vốn cách cửa không xa nên ra đến cửa chỉ mất vài giây.

Tiếng chân Kiều Dĩ Hàng từ từ đi xa.

Trương Tri vẫn đứng tại chỗ, mãi đến khi hai chân tê dại mới chậm rãi bước tới bên cửa sổ.

Mưa chẳng biết ngừng tự bao giờ.

Từng giọt từng giọt đọng trên kính, trong suốt long lanh, sáng loáng như châu ngọc.

Hắn co người, quỳ xuống, hai tay ôm gối, ngây ra nhìn vào màn đêm đen đặc.

Bánh ngọt đặt trên bản tản ra mùi hương nhưng chẳng người thường thức.

Suy nghĩ của hắn bay lại về rất nhiều năm trước kia.

Cũng ngày này, cũng buổi tối.

Cha mẹ hẹn tới cũng không xuất hiện.

Mà hắn, cũng ngồi thế này cả buổi.

Cũng lạnh lẽo, cũng tịch mịch.

102. Chương 102: Gay Cấn (hạ)

Kiều Dĩ Hàng lao thẳng xuống lầu, cũng không để ý tới mưa, chạy tới ven đường thuận tay vẫy một chiếc taxi về nhà.

Taxi luôn là được công nhận là sát thủ đường phố.

Kiều Dĩ Hàng chưa kịp chỉnh đốn lại tâm tình đã đến được đích.

“Nhanh vậy sao¿‘ Kiều Dĩ Hàng nhìn cảnh vật quen thuộc bốn phía, ngẩn người.

Tài xế: “Có cần đi thêm vòng nữa¿‘

“Không cần.“ Hắn nhớ ngày Trương Tri lấy được bằng lái, hôm đó cũng không xuống xe, cũng đi hóng gió, cuối cùng gặp phải một bà lão cổ quái. Hắn nhanh chóng trả tiền xuống xe lên nhà.

Vào nhà, đóng cửa lại, Kiều Dĩ Hàng giờ mới cảm thấy tim mình đập ổn định. Chỉ là ký ức về độ ấm còn lưu lại trong miệng khiến hắn vừa nghĩ đã đỏ mặt.

Ngoài cửa đột nhiên truyền đến tiếng bước chân.

Nếu là bình thường, cửa cùng vách tường đủ dày để chặn mọi tiếng ồn nhưng giờ hắn đang đứng ngay cạnh cửa, lỗ tai lại linh mẫn hơn bao giờ, thậm chí đối phương đi đến đâu hắn cũng nghe ra được.

…

Trương Tri đuổi theo sao?

Lòng bàn tay Kiều Dĩ Hàng ướt đẫm mồ hôi.

Với lời tỏ tình của Trương Tri, hắn còn chưa điều chỉnh tốt tâm tình. Nói ra được những lời kiên quyết như thế, nếu Trương Tri sống chết bám lấy hắn, hắn cũng chẳng biết phải làm được gì. Bị người cùng giới tỏ tình là lần đầu, cũng không có tiền lệ để tham khảo.

Chẳng nhẽ coi hắn là sắc lang đánh cho một trận?

… Nhưng như vậy thật giống như tự nhận bản thân là đối tượng bị quấy rối vậy.

Kiều Dĩ Hàng nghĩ tới điều này lại càng thêm hoảng sợ. Trương Tri đến hai mươi tuổi mới dâng lên nụ hôn đầu, chắc không có tư duy đáng khinh vậy đi?

Tiếng bước chân dừng lại ở phía đối diện, qua một lát truyền đến tiếng đóng cửa.

Hóa ra là hàng xóm.

Kiều Dĩ Hàng thở phào nhẹ nhõm, cúi đầu mới phát hiện tay vẫn còn cầm tay nắm cửa, giống như có thể mở cửa bất kỳ lúc nào.

"…"

Hắn nhớ ra bọn họ vẫn còn ở chung một nhà. Nói cách khác, Trương Tri lúc nào cũng có thể trở về.

Ma xui quỷ khiến, hắn cài luôn cả chốt trong.

Nghe tiếng khóa cửa "cạch" một tiếng, Kiều Dĩ Hàng cảm giác lòng mình cũng được khóa lại. Những thứ bên ngoài không vào được mà bên trong cũng chẳng ra được.

Làm tốt biện pháp phòng hộ, hắn hít sâu, quyết định đem chuyện này vứt ra sau đầu, trước tiên phải sảng khoái tắm một trận. Tâm tư rối loạn, ngâm mình với tinh dầu là tuyệt nhất rồi.

Hắn ra vẻ thoải mái bước về phía phòng ngủ.

…

Gần một tiếng sau.

Kiều Dĩ Hàng mặc đồ ngủ, nhích từng bước tới gần cửa. Đầu tiên là vảnh tai nghe ngóng động tĩnh bên ngoài, sau đó ghé vào mắt mèo nhìn ra ngoài hồi lâu, xác định trước cửa ngoài không khí thì chẳng còn gì, vẻ mặt hắn giống như đang ôm cục tức không cách nào phát tiết. Sau đó "cạch" một tiếng, mở chốt trong ra.

"Sớm biết đã không cho thuê phòng rồi." Hắn vừa lẩm bẩm vừa lắc đầu đi vào phòng ngủ.

….

Lại một tiếng nữa trôi qua.

Kiều Dĩ Hàng quấn chăn ra khỏi phòng ngủ.

Đèn phòng khách sáng trưng như vẫn có người ngồi.

Hắn đi tới cạnh cửa, yên lặng tắt đèn rồi lại quay vào phòng ngủ.

…

Nửa giờ sau.

Hắn ôm gối đầu quờ quoạng đi ra sô pha, vứt gối xuống lăn ra ngủ.

…

Trên ghế sa-lon, một đêm trằn trọc.

Rạng sáng.

Tiếng chuông điện thoại chói tai phá tan sự yên lặng.

Kiều Dĩ Hàng giật mình bật dậy, mờ mịt nhìn quanh hồi lâu mới vuốt mặt, chậm rãi nhấc máy.

"Đại Kiều¿' Tiểu Chu sửng sốt.

"Ừm." Vì cả đêm ngủ không yên ổn, đầu óc Kiều Dĩ Hàng có chút chậm chạp.

"Hôm nay sao nhấc máy nhanh vậy¿' Tiểu Chu không đợi hắn trả lời, tự hỏi tự đáp luôn, "A! Ta biết rồi. Có phải vì hôm nay có lễ mở máy quay phim không¿'

Kiều Dĩ Hàng nhíu mày: "Lễ mở máy gì cơ¿'

"Hắc bạch chi gian đó. Còn nửa giờ nữa, sau đó còn có tiệc rượu nhỏ." Tiểu Chu dừng chút, "Đừng bảo quên rồi đi? Liên đạo, Đại Thần đều tới rồi, thiếu mỗi ngươi thôi."

"Là hôm nay hả¿'

"Đúng thế." Tiểu Chu nghiêm túc trả lời.

Kiều Dĩ Hàng tỉnh hẳn ngủ: "Ta đến ngay¡' Hắn đang định đập máy thì nghe Tiểu Chu nói: "Đừng nói ngươi tin chứ? Ta đùa thôi."

"…"

Tiểu Chu đành giải thích: "Lễ mở máy là ba ngày sau a. Hôm qua lúc họp Mã tổng còn đặc biệt nhấn mạnh… Ngươi không sao chứ¿' Nàng nghĩ lúc nói đùa Kiều Dĩ Hàng sẽ vạch trần nên khi hắn thực sự cuống lên lại làm nàng ứng phó không kịp.

"Ngươi rỗi việc quá rồi đấy¡' Kiều Dĩ Hàng nghiến răng nghiến lợi.

Tiểu Chu vội ho một tiếng: "Dù không có lễ mở máy nhưng cũng có chương trình "Chân trời âm nhạc" cần ngươi dẫn, không thể đến trễ."

Chân trời âm nhạc là chương trình trực tiếp phát vào buổi sáng nên tỷ suất người xem không cao, Y Mã chưa bao giờ nhận. Lần này lo đến giải Thiên Thanh, muốn tạo thế cho album đã ra được một thời gian của Kiều Dĩ Hàng mà tăng chương trình âm nhạc hắn tham gia nhằm lấy lợi thế cạnh tranh.

Lam Vũ Tình cùng NCC vốn muốn cho album "Quả hạnh phúc" tham gia giải Thiên Thanh lần này, sau lại lo quá gấp gáp sẽ làm giảm lượng tiêu thụ nên lùi mục tiêu lấy giải sang năm sau. Cứ như vậy đối Kiều Dĩ Hàng càng có lợi, hai album cạnh tranh sẽ khiến giảm phiếu, chẳng bằng chuyên tâm tấn công.

Nói tới công việc, tầng sa mỏng trùm lấy đầu óc tự hỏi của hắn lại dày lên.

"Ừm. Chút ngươi tới đón ta."

Tiểu Chu: "Được. Thực ra Cao đổng từ trước đã hy vọng ngươi dùng xe công ty, không cần tự mình lái."

Kiều Dĩ Hàng ngẩn ra, bỗng ý thức được mình vẫn còn một chiếc xe dưới gara. Mấy ngày nay được Trương Tri đưa rước khiến hắn chút nữa quên mất chuyện này.

— Thói quen thực sự đáng sợ.

Hắn vội vàng nói: "Không cần tới đón, tự ta lái được."

Tiểu Chu: "…. Ngươi mới trả thù ta đó hả¿'

“Muốn nghĩ thế cũng được. Tóm lại lát nữa ta sẽ tự đến đài truyền hình, ngươi ở đó chờ là được.“ Kiều Dĩ Hàng nói xong lập tức dập máy đi vào phòng tắm.

Rửa mặt xong, hắn ngẩng đầu nhìn chính mình trong gương.

Sau một đêm buông thả, cằm đã xanh xanh nhú râu, trong mắt cũng có chút tơ máu cùng một ít gỉ mắt. Chưa tính đến ổ gà trên đầu trông hắn hết sức nghèo túng.

Kiều Dĩ Hàng nhìn gương chằm chằm giống như xuyên thấu qua đó để thấy rõ bản thân.

…

“Ngu ngốc¡‘ Hắn đột nhiên buông ra một câu.

***

“Chân trời âm nhạc“ quay không thuận lợi lắm.

Từ lúc bắt đầu đến giờ, Kiều Dĩ Hàng nói sai mất hai chỗ. Một là tên ca khúc mới của Lục Vạn Bằng – “Hoa viên dạ tiếu“ (tiếng cười nửa đêm trong vườn) thành “Hoa viên tiếu dạ“ (vườn hoa cười ban đêm). Dù chỉ đổi chỗ hai chữ nhưng cứ như biến từ phim kinh dị thành phim hài. Chỗ thứ hai là gọi Trầm Thận Nguyên thành sư muội.

Mà chương trình mới quay đến phân nửa.

“…“ Tiểu Chu và đạo diễn toát mồ hôi lạnh.

May câu sư muội này khiến hắn tập trung hơn, nửa sau không sai chỗ nào.

Vừa kết thúc, rất nhiều người gọi điện tới đài thắc mắc về hai lỗi sai này.

Kiều Dĩ Hàng ngồi trong phòng hóa trang, nghe Tiểu Chu truyền đạt lại nội dung.

“Về sai lầm đầu tiên, người xem có hai loại tâm tình.“ Tiểu Chu giơ tay minh họa, “Loại đầu, họ nghĩ ngươi làm dẫn chương trình lại vì ân oán trước đây cố ý gọi sai tên bài hát mới của Lục Vạn Bằng chứng tỏ ngươi quá thù dai.“

Kiều Dĩ Hàng im lặng uống nước.

“Loại thứ hai, làm tốt lắm¡‘ Tiểu Chu bổ sung, “Ta thuộc loại thứ hai, dù ta biết ngươi không cố ý.“

Kiều Dĩ Hàng tiếp tục uống nước.

“Về sai lầm thứ hai, người xem chỉ có một phản ứng. Đó chính là… ngươi rất hài hước.“ Tiểu Chu liếc mắt. Nàng chẳng thấy gọi Trầm Thận Nguyên là sư muội có gì hài hước, rõ ràng là lạnh lùng a. Ngay cả sư đệ nhà mình là nam hay nữ cũng không biết.

“Tiếp theo là gì¿‘ Kiều Dĩ Hàng nhìn nàng.

“Kế tiếp là “Lâm đương gia“, tiết mục tọa đàm, xế chiều bắt đầu, ghi hình khá lâu.“ Nàng nheo mắt đánh giá hắn, “Sắc mặt ngươi không tốt lắm. Có cần nghỉ ngơi chút không, dù sao vẫn sớm¿‘

Kiều Dĩ Hàng: “Nếu còn thời gian ta muốn đi bơi một lúc.“

“Hả¿‘ Sao hắn lại nói tới bơi lội nhẹ nhàng như vào nhà vệ sinh vậy?

Kiều Dĩ Hàng: “Sắp quay phim rồi, ta muốn giảm béo.“

“Nếu ngươi nói lời này một tháng trước, Cao đồng nhất định rất cảm động.“ Tiểu Chu nhỏ giọng thì thầm.

Kiều Dĩ Hàng giả điếc, đứng dậy: “Xế chiều gặp lại, có gì gọi điện.“

“Tốt.“ Tiểu Chu không thể từ chối.

Kiều Dĩ Hàng đột nhiên lấy di động ra, cúi đầu liếc qua, vờ như lơ đãng hỏi thăm: “Vừa rồi thực sự không có ai gọi tới sao¿‘

Tiểu Chu nhún nhún vai: “Ta không nghe thấy chuông, cũng không động vào. Ngươi xem nhật ký cuộc gọi là biết.“

“…“ Nếu có hắn còn hỏi làm gì.

Kiều Dĩ Hàng mất tự nhiên né tránh ánh nhìn của nàng: “Không còn việc gì thì ta đi trước.“

“À, đúng rồi¡‘ Tiểu Chu đột nhiên nói, “Xế chiều nay là tiết mục tọa đàm nên có thể hỏi tới vấn đề tình cảm.“

“Yên tâm.“ Kiều Dĩ Hàng hắn lăn lộn lâu vậy, mấy vấn đề này sớm đã có cách ứng đối riêng.

“Không, ý ta là,“ Tiểu Chu tiếp, “Lục Vạn Bằng đang đi tuyên truyền cho album mới nên Trương Phục Mãn cũng dẫn theo hắn tham gia. Thế nên bọn họ cũng sẽ nghiên cứu vấn đề này.“ Nàng đột nhiên cảm thấy biên đạo “Lâm đương gia“thực tinh quái, đề tài tình cảm mà mời toàn những khách như này thì không muốn câu cũng không được. Ít nhất có nàng hồi hộp mong chờ.

103. Chương 103: Rối Rắm (thượng)

Đi bơi thực là phương pháp thư giãn tốt.

Nhất là khi cả hồ bơi to vậy chỉ có mình ngươi.

Kiều Dĩ Hàng đầm mình trong nước.

Nước bám trên da thịt, cảm giác lạnh lẽo ban đầu dần trở nên ấm áp. Hắn chìm trong cảm giác ôm ấp của nước. Tâm trạng rối bời cuối cùng cũng chìm xuống.

Ký ức đêm qua chợt lóe lên trong óc.

Cảm giác sợ hãi khi bỏ chạy, từng vẻ mặt rất nhỏ của Trương Tri cũng hiện lên rõ ràng.

Chờ mong cùng mất mát…

“Ha¡‘ Hắn trồi lên.

Bọt nước lấp lánh tản ra bốn phía, mặt hồ nhộn nhạo y như tâm trạng lúc này của hắn.

Hắn lau mặt, ngẩng đầu lên.

Hồ bơi lộ thiên, ánh mặt trời chiếu vàng rực phản chiếu khiến những con sóng nhấp nhô trông như đàn cá chép vàng đang tung tăng bơi lội.

Trận mưa đêm qua to vậy mà giờ chẳng còn dấu vết gì.

Kiều Dĩ Hàng mơ hồ bắt được gì đó nhưng rồi lại để vuột mất. Nhìn sóng nước ngày càng nhỏ, hắn chỉ cảm thấy trong lòng trống rỗng, trái tim như treo giữa không trung, tìm không được chỗ đặt chân khiến bản thân vô cùng bực dọc.

….

Hắn cắm đầu xuống nước, chân đạp vào thành bể rồi vọt đi như mũi tên trong nước.

Dẫn chương trình “Lâm đương gia” là Lâm Đương. Vốn tên tiết mục nghĩa là nhà của Lâm Đương, hy vọng tất cả khách mời có cảm giác thoải mái như ở nhà nhưng sau khi tiết mục lên sóng, rất nhiều người lại nghĩ thành Lâm đương gia (quản gia). Tiền bối hậu bối gì cũng thấy hắn giống quản gia.

Làm càng lâu, danh tiếng càng lớn, địa vị hắn lên như thuyền theo nước. Dù còn kém những vị cao niên như Tiêu Phúc Bình, Lê Mặc cùng lão đại trong giới MC – Chung Nghiêu nhưng trên hắn cũng chỉ đếm được trên đầu ngón tay rồi. Điểm ấy có thể nhìn ra từ việc hắn mời được Trương Phục Mãn – ông chủ làm mưa làm gió trong làng giải trí.

Nổi tiếng thì nổi tiếng, hôm nay hắn vẫn có chút khẩn trương.

Thứ nhất, Trương Phục Mãn tham dự. Có thể mời đến nhân vật như vậy đến tham gia chương trình đương nhiên là may mắn, nhưng lỡ như đắc tội hắn thì chẳng có đại họa nào bằng.

Thứ hai là Lục Vạn Bằng và Kiều Dĩ Hàng đồng thời xuất hiện. Ân oán của bọn họ rõ rành rành như mặt trời ban trưa. Trận đấu giữa hai người, hắn cũng có chút đồng tình với Lục Vạn Bằng. Một tay non nớt mà cũng dám thách thức giới ca sĩ, rõ ràng là thành quân cờ trong tay Trương Phục Mãn, bị những kẻ khác coi như trò vui giữa phố. Nếu không phải hắn dùng thực lực giữ lại một bộ phận người nghe nhạc, Lâm Đương đánh cuộc sau khi thua trận, Trương Phục Mãn nhất định sẽ đá hắn đi như vứt một đôi giày cũ. Đương nhiên, hôm nay Trương Phục Mãn cùng hắn tham gia tiết mục này cũng nói rõ hắn có tiền đồ. Ước nguyện duy nhất bây giờ của Lâm Đương là hy vọng IQ cùng EQ của Lục Vạn Bằng đã được Trương Phục Mãn nâng cao.

"Nghĩ gì vậy?" Trần Phi từ đằng sau vỗ vai hắn.

Lâm Đương hoàn hồn: "Trương Phục Mãn, Kiều Dĩ Hàng đến rồi sao? Ta đến bắt chuyện với họ."

"Ừm. Đã tới rồi, ngươi đi đi." Trần Phi vỗ vỗ vai hắn, trong lòng bùi ngùi "Có thể làm việc cùng người chuyên nghiệp thực tốt a. Không giống cái kia năm đó…." (ám chỉ hồi làm cùng Tằng Bạch bị ẻm hành ấy mà =]]).

Hồi ức năm đó đã thành vết thương đóng vẩy trong ngực hắn. Dù nói chuyện đã qua như gió thoảng mây trôi nhưng đám gió mây này núp trong vết sẹo của hắn, thi thoảng lại chui ra quanh quẩn trong óc một vòng.

Kiều Dĩ Hàng ngồi trong phòng hóa trang. Trong gương, vành mắt đen đang được tận lực che giấu dưới bánh phấn, đôi mắt có chút sưng cũng được hóa trang thành tinh thần sáng láng. Vô luận từ góc độ nào cũng không phát hiện ra hắn đang uể oải gần chết.

Hai tiếng gõ cửa vang lên, Lâm Đương thò đầu vào.

Thân thể mệt mỏi gần chết nhưng thói quen nghề nghiệp khiến hắn theo phản xạ đứng lên mỉm cười chào hỏi.

MC và khách mời chào hỏi trước tiết mục đã là thông tục. Thứ nhất có thể hiểu biết lẫn nhau, tiêu trừ khoảng cách. Thứ hai là có chuyện gì cần giấu cũng có thể nói trước, vậy người dẫn mới kiểm soát được tiết tấu chương trình, hỏi mấy đề tài thú vị vào lúc nào.

Vậy nên đại đa số người dẫn chương trình tại tùy cơ ứng biến và xem sắc mặt đều thành thần. Dù Kiều Dĩ Hàng đã hóa trang nhưng Lâm Đương liếc mắt liền nhìn ra vẻ mệt mỏi của hắn, cười: "Gần đây nghe nói lịch ngươi rất dày a. Tiết mục này phải quay đến tối, cực nhọc rồi."

Kiều Dĩ Hàng cố nén cơn ngáp lại, cười nói: "Đâu có đâu có. Hồi trước ta đã muốn tham gia chương trình nhưng vẫn chưa có cơ hội."

Hai người hàn huyên hồi lâu, Lâm Đương mới đi vào chuyện chính: "Lúc đó hỏi chuyện ngươi cùng Trương Giai Giai có được không?"

"Đương nhiên có thể." Kiều Dĩ Hàng không chút nghĩ ngợi trả lời. Trên thực tế, hắn cùng Trương Giai Giai cũng chẳng có gì để nói.

"Vậy scandal tình cảm gì cũng được đúng không?" Lâm Đương xác nhận lại.

Ánh mắt Kiều Dĩ Hàng lảng tránh, do dự trong tíc tắc — từ góc độ của Lâm Đương, hắn là lập tức trả lời: "Đương nhiên."

"Vậy là tốt rồi." Lâm Đương mỉm cười, tựa hồ có ý đồ khác.

***

"Hoan nghênh mọi người tới tham gia…. Lâm Lâm Lâm, đương đương đương, gia gia gia! Lâm đương gia!"

Lâm Đương hưng phấn vỗ tay: "Hôm nay khách đến nhà ta vô cùng lợi hại. Tất cả đều là đại nhân vật trên giang hồ. Trước để ta giới thiệu, bậc đại lão trong những người đẹp trai, cũng là dễ nhìn trong giới ông chủ, Trương Phục Mãn!"

Ngoại hình Trương Phục Mãn không tệ, khả năng thu hút người xem cũng không kém. Hắn thậm chí còn có hội fan, dù không nhiều nhưng cũng đủ làm Mã Thụy tự ti.

"Trương Phục Mãn là bậc lão nhân trong những người đẹp trai mà vị tiếp theo chính là đại soái ca trong những người đẹp trai, Kiều Dĩ Hàng!"

Trường quay bao phủ trong tiếng thét chói tai.

Kiều Dĩ Hàng mỉm cười chào hỏi khán giả tại hiện trường.

"Danh tiếng của Kiều đại soái quả nhiên không thể khinh thường. Vị tiếp theo, có lẽ hắn chưa đủ đẹp trai nhưng hắn rất MAN. Có lẽ hắn là người mới nhưng fan đã hơn mười ngàn." Lâm Đương vung tay, "Chúng ta cùng hoan nghênh sứ giả thần ca Lục Vạn Bằng."

Tiếng vỗ tay nhiệt liệt vang lên nhưng không có giọng thét chói tai.

Lâm Đương lần lượt giới thiệu vài vị khách mời còn lại nhưng ai cũng biết, mấy người đó chỉ đến góp chuyện cho vui. Chuyện hay nhất định tập trung vào ba người đầu tiên này.

"Chủ đề hôm nay là yêu và được yêu. Mấy vị đang ngồi đây khẳng định là được yêu rồi nên ta nghĩ mọi người nhất định tò mò yêu của các vị là như thế nào." Lâm Đương nhìn Trương Phục Mãn cười nói, "Trương đại ca mời ngài trước."

Trương Phục Mãn cười nhạt đáp: "Thế giới tình cảm của ta rất buồn tẻ."

Khán giả huýt sáo phản đối.

Trương Phục Mãn cũng hiểu những lời này nghe quá giả tạo, nói tiếp: "Thực sự là buồn tẻ. Ở tuổi ta chắc chẳng nên nói tình yêu mà nên nói khế ước."

"Vậy sao đến giờ ngài còn chưa kết hôn?" Một khách mời nam đột nhiên chen vào.

Người xem cười to.

Trương Phục Mãn cười phản kích: "Vì ngươi xuất hiện quá muộn trong cuộc đời ta."

Khách mời nam : "..."

Khán giả thét chói tai không ngừng.

Trường quay nhất thời một mảnh hỗn loạn.

Lâm Đương giả bộ ngất xỉu: "Trời ạ! Hôm nay ta chủ trì chương trình trò chuyện chứ không phải mai mối nha."

Trương Phục Mãn khoát tay: "Vừa rồi là đùa thôi. Nhiều chuyện không thể cầu được, ta thích tùy ngộ mà an (thích ứng theo hoàn cảnh) ."

Lâm Đương chĩa pháo về phía Kiều Dĩ Hàng: "Còn Đại Kiều? Gần đây tần suất xuất hiện trên báo của ngươi rất cao nha. Ta đây cũng thực hâm mộ."

Dù đã bàn từ trước nhưng gặp công kích mạnh mẽ như vậy, Kiều Dĩ Hàng bất đắc dĩ cười cười: "Về mặt này có rất nhiều hiểu lầm."

"Ngươi thực sự khiến người ta muốn đánh." Khách mời nam lúc trước lại tiếp tục xen vào.

Lâm Đương hoảng sợ nhưng rất nhanh tiếp lời: "Đúng thế. Tại sao chúng ta không bị hiểu nhầm mà ngươi lại gặp nhỉ?"

Kiều Dĩ Hàng thở dài. Mặc dù thở dài vì chuyện này rất khiến người ghen tị nhưng diễm phúc kiểu này cần có hạn lượng mới tốt, nhiều quá cũng phức tạp.

"Chuyện ngươi và Trương Giai Giai là thật sao?" Khách mời nam tấn công trực diện.

Chưa đợi Kiều Dĩ Hàng trả lời, Lâm Đương đã buồn bực nói: "Ngươi muốn thay ta dẫn chương trình đúng không?"

Khách mời nam: "Ta rất muốn thử a."

"Ngươi là phóng viên săn tin cải trang đúng không?" Khách mời nữ cạnh hắn cuối cùng hết nhịn nổi.

Cả sảnh cười vang.

Kiều Dĩ Hàng nhanh chóng nghĩ đối sách.

Lâm Đương quả nhiên tha cho khách mời kia: "Vậy ngươi cùng Trương Giai Giai..."

"Bạn bè." Kiều Dĩ Hàng đáp, "Lúc quay "Xông lên nào! Đội mạo hiểm thần tiên", được nhận sự chiếu cố của nàng, ta vô cùng cảm kích."

Trương Phục Mãn đột nhiên xen vào: "Vậy nên có khả năng phát triển?"

Kiều Dĩ Hàng: "Khả năng phát triển là vô hạn. Ngài cùng Đại Vĩ cũng vậy." Đại Vĩ chính là khách mời nam vẫn xen vào từ nãy tới giờ.

Trương Phục Mãn nhìn hắn, không phản bác.

Lâm Đương: "Thực ra điểm khiến người ta hâm mộ Kiều Dĩ Hàng chính là nữ thần như Trương Giai Giai cũng chỉ là một trong những tin đồn tình ái của hắn."

Khán giả xôn xao.

Kiều Dĩ Hàng nhìn hắn như ám chỉ Lâm Đương nên biết điểm dừng nhưng dường như tất cả tâm trí hắn đã đầu nhập vào vai dẫn chương trình này: "Còn có ngọc nữ thanh xuân Lam Vũ Tình nữa. A, đàn ông khắp đất nước này hâm mộ ngươi đến chết thôi."

Kiều Dĩ Hàng sờ trán cười cười.

"Nam nhân hâm mộ cũng không chỉ ở bản lãnh, Đại Kiều vốn cũng rất đẹp trai nên được nhiều nam giới hâm mộ cũng bình thường. Nhưng hắn lợi hại ở chỗ làm cho phụ nữ cũng hâm mộ."

Nghe Lâm Đương nói, Kiều Dĩ Hàng có dự cảm không lành.

Quả nhiên, Lâm Đương tiếp: "Trong nhiều scandal tình ái của hắn, ly kỳ nhất hẳn là chuyện hắn cùng tiểu thái tử tập đoàn Trương thị cùng đến dự hôn lễ đại thái tử. Chuyện phía trước ngươi có thể không giải thích nhưng chuyện này nhất định phải nói rõ."

Trống ngực Kiều Dĩ Hàng không kiểm soát nổi mà đập nhanh lên.

Đổi lại hôm qua hay hôm trước, gặp phải vấn đề này, hắn có thể ung dung trả lời, mọi người là bạn bè thôi, tựa như chuyện với Trương Giai Giai lúc nãy, nhưng sau đêm qua, hắn phát hiện trái tim mình bị đảo loạn hoàn toàn, căn bản không có biện pháp lãnh tĩnh trả lời.

Lâm Đương thấy Kiều Dĩ Hàng không lập tức trả lời cũng sửng sốt. Nhiều năm kinh nghiệm cứu tràng giúp hắn rất nhanh phản ứng: "Ngươi không biết chuyện này sao?"

Kiều Dĩ Hàng hoàn hồn, cố ý hít sâu một hơi: "Ta chỉ không ngờ ngươi dám làm trò mà hỏi câu này trước mặt nhị thúc hắn."

"A!" Lâm Đương giả bộ như vừa phát hiện ra, "Trương Tri là cháu Trương Phục Mãn."

Trương Phục Mãn vuốt cằm: "Ừm, thế nên ta cũng rất hứng thú."

Lâm Đương thúc giục: "Mau giải thích đi."

Kiều Dĩ Hàng lúc này đã điều chỉnh tốt tâm tình: "Chúng ta là bạn bè thôi."

"Bạn? Bạn thân lắm sao?" Lâm Đương hỏi lại.

Kiều Dĩ Hàng trịnh trọng gật đầu.

"Được rồi. Giờ chúng ta đã biết. Bạn của Kiều Dĩ Hàng theo ghi nhận có Trương Giai Giai, Lam Vũ Tình, Trương Tri…" Lâm Đương đột nhiên ngừng lại, "Mà giờ, một trong ba người đó đang có mặt tại đây."

Kiều Dĩ Hàng ngẩn ra.

Lâm Đương thừa nước đục thả câu: "Ngươi đoán xem là ai?"

Kiều Dĩ Hàng lắc đầu: "Đoán không ra." Đáy lòng hắn rối loạn "Không phải là… Hẳn sẽ không! Hắn không phải nghệ sĩ nên có khả năng lớn nhất là Lam Vũ Tình. Trương Giai Gia rất ít tham gia mấy chương trình thế này.

Lâm Đương đưa cho hắn bảng cùng bút: "Viết ra, xem chúng ta đoán có chuẩn không." Hắn thấy Kiều Dĩ Hàng chậm chạp không viết, nhượng bộ: "Một chữ, một chữ là được."

"Một chữ?" Kiều Dĩ Hàng bất đắc dĩ mở nắp bút. Lúc bút chạm bảng, đột nhiên chuyển hướng…

Lâm Đương chờ hắn viết xong, lập tức úp bảng xuống: "Giờ, để thể hiện lòng chờ mong, xin mọi người vỗ tay nhiệt liệt để đón chào người "bạn" của Kiều Dĩ Hàng!"

Kiều Dĩ Hàng cũng quay đầu lại.

Một bức tranh rực rỡ trên nền chậm rãi tách sang hai bên.

Thân ảnh cao ngạo hiện ra giữa làn khói mờ mịt.

Tiếng thét của khán giả trong nháy mắt vút lên tận mây xanh.

.

104. Chương 104: Rối Rắm (trung)

Người nọ từ từ bước ra khỏi đám khói.

Kiều Dĩ Hàng ngẩn người, nhãn tình lóe lên vẻ không tin nổi.

Hắn… như thế nào thành ra như thế?

Trương Tri đứng trên đài, tóc cố ý bị tạo hình rối bù, trên dưới đều xanh xanh vết râu chưa cạo sạch nhưng từ hình dáng xem đến rõ ràng đã hóa trang. Trên người mặc vest thường phục, cả người hắn vừa toát lên vẻ chán chường lại vừa mạnh mẽ, ưu thế của dòng máu lai được thể hiện toàn bộ.

Tiếng thét chói tai của khán giả chưa dứt, tiếng huýt sáo ngày càng phấn khích hơn.

Lâm Đương hai lần ra dấu mới miễn cưỡng khống chế được cục diện.

"Haizz! Sức hút của người đẹp trai thực quá lớn." Hắn cố ý thở dài, ôm ngực nói, "Nói thật vừa rồi lúc Trương Tri đi ra, tim ta cũng nhảy loạn mấy nhịp."

Đại Vĩ cảm khái: "Thoạt nhìn công năng tim ngài thực không tốt."

Lâm Đương tiếp lời hắn: "Đúng thế, ta cũng hiểu bản thân sống không dễ dàng a. Nhưng thấy được Trương Phục Mãn, Kiều Dĩ Hàng cùng Trương Tri ba đời lão trung thanh đẹp trai, ta cảm thấy…"

"Chờ chút, ai là lão soái ca¿' Trương Phục Mãn nhìn hắn nhướn mày.

Lâm Đương xấu hổ ho khan một tiếng, nói sang chuyện khác: "Chúng ta hay là giới thiệu cháu ngài đi. Hoan nghênh người đỡ đầu mới của làng âm nhạc, liếc mắt cái liền khiến người ta khó quên, mang dòng máu lai, siêu cấp đại soái ca Trương Tri¡'

Tiếng vỗ tay vang lên như sấm.

Kiều Dĩ Hàng vô thức vỗ tay theo nhưng lại tận lực lảng tránh ánh nhìn của Trương Tri. Khách mời ngồi cạnh hắn chủ động nhường chỗ cho Trương Tri.

Trương Tri không chút do dự ngồi xuống.

Lâm Đương tán thưởng: "Chẳng trách các ngươi gây scandal, thật sự là khung cảnh đẹp mắt nha."

Trương Tri theo tiềm thức nhích lại gần Kiều Dĩ Hàng.

Kiều Dĩ Hàng xấu hổ cười cười.

Lâm Đương nhấc tấm bảng lúc này lên, hỏi Trương Tri: "Trước lúc ngươi ra đây, chúng ta bảo Đại Kiều đoán xem ai sẽ đi ra. Ngươi biết không, đôi khi đó chính là người hắn mong đợi. Ngươi có muốn biết đó là ai hay không¿'

Trương Tri thản nhiên đáp: "Ta biết người hắn mong đợi là tốt rồi."

Lâm Đương ngẩn người rồi lập tức kích động: "A! Ngươi biết là ai sao? Có muốn cũng đến đoán thử không¿'

Trương Tri cười, chỉ bảng đáp án: "Công bố kết quả đi."

"Ngươi thực sự quá giảo hoạt rồi, thực sự mới hai mươi sao¿' Lâm Đương nửa thật nửa giả sẵng giọng, "Được rồi. Chúng ta cùng xem đáp án nào."

"Chờ chút." Kiều Dĩ Hàng đột nhiên vươn tay, làm động tác ngăn lại.

Ánh mắt mọi người nhất tề tập trung vào hắn. Trong đó nhiệt tình nhất chính là Trương Tri, may là màn ảnh bị Kiều Dĩ Hàng chặn lại nên quay không đến vẻ mặt hắn lúc này.

Lâm Đương bật cười: "Hôm nay thế nào mà nhiều người kêu ta đợi thế? Chương trình quá nhanh sao? Rõ ràng biệt danh hồi bé của ta là Mạn Mạn (chậm chậm) mà. Nhưng Đại Kiều à, giờ muốn sửa đáp án đã muộn rồi. Ở đây có nhiều khán giả cùng khách mời thế này ngươi bảo ta làm sao mà quang minh chính đại gian lận a¿'

Kiều Dĩ Hàng buột miệng rồi mới ý thức được mình nói gì, nhất thời không biết nên làm gì.

Lâm Đương tiếp tục: "Nhưng ta cũng rất tò mò lý do người muốn ngăn cản¿' Hắn cúi đầu nhìn chữ trên bảng, "Nói thực, ta cảm thấy chữ ngươi viết cũng rất… mập mờ."

Kiều Dĩ Hàng tựa hồ nghĩ tới gì, khoát tay bỏ cuộc: "Công bố đi, công bố đi."

Lâm Đương: "Ta công bố một phần thôi trước đã¿'

Đại Vĩ cười: "Trương Giai Giai, Trương Tri, Lam Vĩ Tình. Công bố một phần cũng có thể đoán được toàn bộ rồi còn gì."

"Nhưng chưa chắc đoán được người nha. Đương đương đương…" Lâm Đương xoay ngược bảng lại, mở ra chữ viết bên trên.

Khán giả chợt "À¡' một tiếng.

Lâm Đương hiểu kì: "Mọi người biết đáp án rồi sao? Ta còn chưa biết chữ này ám chỉ Trương Tri hay Trương Giai Giai đây. Nói a, Đại Kiều, chữ này viết rất tháu a, vì đùa vui hay do lúc viết tâm tình rất phức tạp¿'

Kiều Dĩ Hàng bắt đầu hối hận đã tham gia chương trình này, nhất là khi có ánh mắt Trương Tri thi thoảng lại liếc tới chỗ này khiến hắn vừa nôn nóng vừa lo lắng, sợ Trương Tri giữa tiết mục lại phát biểu cái gì kinh thiên động địa, ngay cả lời đáp lại Lâm Đương cũng mang chút bất an: "Thực ra ta muốn để các ngươi không nhận ra chữ này."

Lâm Đương nhìn bảng, lại nhìn hắn: "Vậy thì đã viết quá rõ rồi, nhưng chữ này là chỉ Trương Tri hay Trương Giai Giai đây¿'

Kiều Dĩ Hàng lấy lại bình tĩnh, tận lực giải thoát bản thân khỏi cảnh bối rối: "Đều là. Chủ yếu vì chữ này có khả năng đúng cao nhất nên…"

Lâm Đương cảm khái: “Trách không được ngươi cùng Trương Tri có scandal. Ngươi cũng rất giảo hoạt a. Không biết Trương Tri nghe vậy có cảm nghĩ gì¿‘

Trương Tri hỏi ngược lại: “Ngươi hy vọng thế nào¿‘

Lâm Đương: “Đương nhiên là thích, cao hứng hay ghen ghét gì đó. Tiết mục của ta phủ sóng rất rộng, chẳng cố kỵ gì. Sống đến tuổi này rồi, còn gì chưa thấy đâu, ngươi cứ mạnh dạn phát biểu.“

Trương Tri sửa sang trang phục, thuận miệng hỏi: “Thực chứ¿‘

Lâm Đương khoát tay, ra vẻ “ngươi muốn làm gì cứ làm“.

Trương Tri đột nhiên xoay người.

Kiều Dĩ Hàng thấy hắn nhào tới, thầm nghĩ không tốt, đang muốn tránh ra nhưng Trương Tri như đã dự liệu trước hành động của hắn, hai tay nhanh chóng ôm chặt lấy hắn rồi cúi đầu.

Sau lưng tiếng thét chói tai như sóng triều ào tới.

Kiều Dĩ Hàng nhìn hắn ngày càng tiến sát, trong óc chỉ còn hai chữ, tiêu rồi.

Trương Tri cũng không như hắn tưởng tượng cúi xuống hôn mà gắt gao ôm lấy hắn, phảng phất như muốn nhấn nhủ điều gì nhưng rất nhanh lại buông tay ngồi thẳng tựa như chẳng có chuyện gì phát sinh.

Lâm Đương trợn tròn mắt từ đầu tới cuối, mãi đến khi Trương Tri về lại chỗ mới thất vọng hỏi: “Chỉ vậy thôi sao¿‘

Hắn nói lên tiếng lòng của rất nhiều người nên khán đài lại nhốn nháo.

Trương Tri tinh nghịch chớp chớp mắt.

Lâm Đương nhìn Kiều Dĩ Hàng mặt hồng như trái quýt chín, cười: “Ngươi đỏ mặt vì hồi hộp hay vì thất vọng vậy¿‘

Kiều Dĩ Hàng ổn định tâm tình, thở dài đáp: “Mới có cảm giác trải qua kiếp nạn sinh tử. Đỏ mặt chính vì trải qua nguy hiểm.“

“Chẳng phải hai ngươi còn đỡ nhau ra khỏi hôn lễ cơ mà? Thế này đã tính gì¿‘ Lâm Đương chớp thời cơ, tung vấn đề.

“Dự tiệc cưới cùng nhau là vì,“ Kiều Dĩ Hàng dừng chút. Người khác sẽ lầm tưởng hắn đang nhử khán giả, chỉ mình hắn biết là để đè nén cảm giác chột dạ, “Chúng ta là bạn tốt.“

Lâm Đương đám bàn: “Trương Giai Giai, Lam Vũ Tình nghe đến câu trả lời của ngươi hẳn sẽ rất buồn bực. Gặp tin đồn với nữ minh tinh lấy bạn bè làm lá chắn, đến nam cũng dùng chiêu này. Ngươi nhiều bạn quá đấy! Quên đi, không hỏi ngươi nữa. Ta đi hỏi Trương Tri.“ Hắn quay sang Trương Tri, “Nói thoải mái đi.“

Ánh mắt Kiều Dĩ Hàng cũng bị hấp dẫn tới.

Trương Tri lúc này khiến hắn cảm thấy vừa xa lạ vừa quen thuộc, giống như người này trưởng thành chỉ trong một đêm mà hắn không tham gia quá trình.

Phảng phất như cảm ứng được ánh mắt hắn, Trương Tri quay đầu.

Bốn mắt nhìn nhau, dạ dày Kiều Dĩ Hàng co rút. Đáng chết, chương trình này kết thúc chắc hắn phải mua thuốc về uống mất thôi.

“Kiều Dĩ Hàng…“ Trương Tri chậm rãi mở miệng.

Trường quay đột nhiên an tĩnh lại.

Kiều Dĩ Hàng cơ hồ nghe được tiếng tim đập của hai người.

“Là người bạn thân thiết nhất của ta.“ Trương Tri đáp qua loa, rồi nhìn sang phía Lâm Đương, “Cũng là mục tiêu của ta.“

“Mục tiêu¿‘ Lâm Đương hỏi tới, “Mục tiêu gì¿‘

“Mục tiêu phấn đấu.“ Trương Tri một câu hai nghĩa.

Tai Kiều Dĩ Hàng có chút nóng lên.

Lâm Đương tự giải thích: “Mục tiêu phấn đấu sự nghiệp sao¿‘ Hắn dùng chút, “Thực ra làm mục tiêu thì chẳng phải nhị thúc ngươi hợp hơn sao¿‘ Kiều Dĩ Hàng là nghệ sĩ mà Trương Tri thì làm việc hành chính, “Ta nghe nói ngươi đã là tổng giám chế tác của EF rồi, sau này hẳn sẽ phát triển theo hướng thành người sản xuất đi¿‘

Trương Tri: “Mục tiêu có tính chất giai đoạn.“

Lâm Đương chợt ngộ: “À, ngươi lấy Kiều Dĩ Hàng là mục tiêu phấn đấu ban đầu sao¿‘ Những lời này nghe hơi có ý hạ thấp Kiều Dĩ Hàng, hắn vội bổ cứu, “Nhưng Kiều Dĩ Hàng cũng sẽ không đứng một chỗ chờ ngươi đâu, hắn sẽ tiến về phía trước đó.“

Trương Tri cười mang theo thâm ý: “Vậy nên ta cần nỗ lực theo đuổi mới được.“

Lúc này, suy nghĩ của Kiều Dĩ Hàng vẫn đang dừng tại câu “có tính chất giai đoạn“. Ý Trương Tri tức là hắn chỉ là mục tiêu đầu tiên thôi đúng không? Nếu đạt được thì sẽ phấn đấu giành mục tiêu tiếp theo đúng không? Suy rộng ra tức là Trương Tri chỉ định chơi cùng hắn một lúc?! Thế mà còn dám nói gì mà – sẽ an ủi ngươi lúc gặp khó khăn, sẽ bảo vệ ngươi khi bị người bắt nạt, sẽ chiếu cố ngươi khi bị thương, không để ngươi cô độc, không để ngươi buồn bã, vĩnh viễn làm bạn cạnh ngươi, chống đỡ sau ngươi, mang ngươi đi đánh quái thăng cấp.

Phát giác bản thân nhớ kỹ từng lời Trương Tri tỏ tình, Kiều Dĩ Hàng càng tức đến suýt mất kiềm chế. Hai tay nắm chặt lại buông ra mấy lần mới khống chế bản thân không biểu lộ cơn giận ra mặt.

Chương trình tiếp tục quay.

Trần Phi ra hiệu cho Lâm Đương chuyện Kiều Dĩ Hàng quá dài rồi, quay sang các khách mời khác thôi.

Lâm Đương chậm rãi chuyển đề tài lên người Lục Vạn Bằng.

Tốt xấu gì hắn cũng là một trong các diễn viên chính hôm nay, lúc trước thực sự bị quẳng một bên quá dài rồi.

Lục Vạn Bằng nhảy từ công ty con lên công ty tổng Duy Kiệt nói rõ hắn sắp thành con át chủ bài mới, chẳng khác nào đã đạp qua vạch xuất phát rồi. Khả năng lăng-xê của Duy Kiệt thì khỏi phải nói, Nhan Túc Ngang chính là ví dụ tốt nhất.

Mà Lục Vạn Bằng trải qua huấn luyện của công ty rõ ràng đã khôn ngoan hơn nhiều, thi thoảng còn có thể tán thưởng Kiều Dĩ Hàng.

Tâm tư Kiều Dĩ Hàng phân nửa ở trên người Trương Tri, đối với mấy lời tâng bốc này cũng chỉ vô thức đáp lại. Chương trình cứ như thế kết thúc trong không khí vui vẻ thoải mái.

Sau chương trình, Kiều Dĩ Hàng không đợi Trương Tri phản ứng đã máy móc bước ra khỏi trường quay. Đến khi ra khỏi cửa năm sáu thước, hắn mới đột nhiên dừng lại.

Hẳn là hỏi Trương Tri xem câu kia ý gì mới phải? Không lý nào hắn coi đối phương là bạn tốt mà bản thân lại bị coi như… con mồi được?

Kiều Dĩ Hàng tức giận định quay đầu, lại cảm giác hành động của mình quá đột ngột, sẵn bên người có máy bán nước tự động nên liền móc chút tiền lẻ, khóe mắt không ngừng quan sát động tĩnh cửa trường quay.

Qua một hồi Trương Tri mới bước ra, đi cùng hắn còn có Trương Phục Mãn. Hai người vừa nói vừa cười, bộ dạng trò chuyện khoái trá.

Kiều Dĩ Hàng cuối cùng cũng móc ra được tiền xu, thả vào máy bán nước.

Đông một tiếng, đồ uống lăn ra.

Kiều Dĩ Hàng vừa cúi xuống nhặt vừa chú ý tới Trương Tri.

Lướt qua sau hắn rồi…

Đi xa.

…

Kiều Dĩ Hàng đông cứng —

105. Chương 105: Rối Rắm (hạ)

Tiểu Chu đã lấy xe đợi sẵn trong tầng ngầm, Kiều Dĩ Hàng xuống lầu. May mà trên đường không có ai nếu không nhất định sẽ bò lăn ra cười vì dáng đi máy móc của hắn.

Tầng hầm đài truyền hình quy hoạch rất khá.

Xe của khách đến đài, xe của nhân viên, xe của đài đều có khu riêng biệt.

Kiều Dĩ Hàng đi tới khu đỗ xe cho khách.

Tầng hầm quanh năm không có ánh mặt trời, một dãy đèn tỏa ánh sáng trắng xanh, trống trải mà lạnh lẽo. Chẳng trách nhiều phim thích chọn nơi này làm hiện trường giết người.

Tiểu Chu thấy Kiều Dĩ Hàng tới, vội vã khởi động xe. Ai ngờ hắn cứ như thế lướt qua xe nàng, nhắm hướng một chiếc Audi màu lam đi tới.

"Pim¡‘

Nàng bấm còi.

Kiều Dĩ Hàng đột nhiên bừng tỉnh, quay đầu nhìn nàng.

Tiểu Chu hạ kính cửa sổ xuống, nghi hoặc hỏi: "Ngươi định đi đâu thế¿‘

Kiều Dĩ Hàng tựa hồ ngẩn ngơ một lúc mới đáp: "Tìm ngươi a.“

"Tìm ta¿‘ Tiểu Chu buồn bực, "Nhưng phía đó chỉ có mỗi một con xe Audi a.“

Kiều Dĩ Hàng quay đầu lên xe, ra tay trước: "Vì chỗ ngươi đỗ xe không bắt mắt.“

…

Dù không bắt mắt cũng tốt hơn con xe khuất sau cột kia đi.

Không biết có phải cảm ứng được ý nghĩ của Tiểu Chu mà chiếc xe kia đột nhiên di chuyển.

Rồi giống như trong mấy phim đua xe, đánh một vòng lớn quẹo qua khúc ngoặt rồi phóng vút qua trước mặt bọn họ.

"Ờ,“ Tiểu Chu chớp chớp mắt, nhìn sang Kiều Dĩ Hàng xác nhận lại, "Người vừa rồi… là Trương Tri thì phải¿‘ Vì chưa nghe đến việc Trương Tri cũng đến tham gia chương trình nên giọng điệu nàng không chắc chắn. Hơn nữa hình tượng Trương Tri vừa rồi cùng ấn tượng trước đây về Trương Tri chênh lệch rất lớn. Nếu không phải đã quen xem các nghệ sĩ hóa trang thì chắc nàng cũng không liên tưởng đến hai người là một.

Kiều Dĩ Hàng vẻ mặt âm trầm, lạnh nhạt đáp: "Không biết.“

Tiểu Chu nhạy cảm liếc nhìn hắn rồi thử dò xét: "Về thẳng nhà hay tìm một chỗ ăn cơm.“

Kiều Dĩ Hàng nhắm mắt lại: "Đi ăn.“

"Ăn cái gì¿‘ Tiểu Chu không ngại hỏi thăm.

"Gì cũng được.“ Kiều Dĩ Hàng không còn hăng hái tiếp tục giả bộ.

Tiểu Chu cao hứng tuyên bố: "Ta muốn ăn thật cay thật nóng.“

"…" Kiều Dĩ Hàng đành mở miệng, "Đi ăn lẩu."

Tiểu Chu lẩm bẩm: "Người nói ăn gì cũng được thực ra đã chọn được món rồi. Chỉ là kẻ khẩu thị tâm phi thôi¡'

Kiều Dĩ Hàng chỉnh ghế ngồi ngả ra sau, giả như không nghe thấy.

Trí nhớ Tiểu Chu không kém, thần trí rõ ràng nhưng sau khi ra khỏi hầm ngầm, nàng cảm thấy nhãn lực cùng trí nhớ của mình có vấn đề. Nếu không sao lại luôn thấy con xe Audi của Trương Tri lượn qua lượn lại trước mắt đây?

Sau khi quan sát kỹ Kiều Dĩ Hàng có vẻ như đang ngủ say, nàng quyết định cứ yên lặng quan sát tiếp, tìm quán lẩu trước đã.

Thời gian quay chương trình khá dài, đường phố lúc này đã lên đèn.

Tiểu Chu tìm tới một quán lẩu quen, đang định dừng xe thì chiếc Audi nọ đột nhiên phóng vọt tới, chắn trước mũi xe khiến nàng sợ hãi phanh gấp.

Dù đã phanh lại, tốc độ cũng rất chậm nhưng xe vẫn theo quán tính vọt về trước một chút.

Kiều Dĩ Hàng ngồi dậy, nhìn biển hiệu tiệm: "Đến rồi sao¿'

Tiểu Chu đang định giải thích tình huống hỗn loạn trước mắt thì Trương Tri đã xuống xe, đi tới ra sức gõ vào cửa xe nàng.

Kiều Dĩ Hàng sửng sốt, vô thức muốn mở mở cửa nhưng khi cầm đến tay nắm lại do dự không quyết.

Tiểu Chu đoán: "Ngươi nợ hắn tiền hả¿' Cảnh này thường xuyên xuất hiện trong ti vi khi đòi nợ nha.

…

Đúng thế. Hắn có nợ Trương Tri gì đâu mà phải sợ?

Kiều Dĩ Hàng tự thuyết phục bản thân rồi quyết đoán mở cửa, đang định mạnh mồm hỏi Trương Tri muốn làm gì. Ai ngờ chưa kịp mở miệng đã bị Trương Tri kéo xuống xe.

Tiểu Chu hét lên một tiếng.

Tình huống này chẳng nhẽ định đánh một trận sao?

Kiều Dĩ Hàng bất ngờ bị kéo, không kịp phòng ngự nhưng rồi rất nhanh dùng tay kia bám lấy cửa xe, cả giận nói: "Cậu định làm gì¿'

Trương Tri tựa hồ cũng phát hiện bản thân quá mức chuyên quyền, buông lỏng lực đạo, dịu giọng: "Về nhà."

Kiều Dĩ Hàng bị hai chữ này đánh gục, ngữ khí cũng mềm mỏng: "Cậu về trước đi."

"Còn anh¿' Trương Tri tưởng hắn muốn tránh mặt mình, tay lại dụng lực.

Kiều Dĩ Hàng dùng tay còn lại cố sức bài khai gọng kìm của Trương Tri ra, gằn giọng: "Tôi đói, muốn ăn cơm."

Trương Tri cúi đầu nhìn vào xe, nói với Tiểu Chu: "Cảm ơn, cô có thể về."

"…" Tiểu Chu ghé người vào cửa sổ, nhăn nhó: "Ta cũng đói."

"Chỗ rẽ đằng kia có quán mì." Trương Tri hảo tâm chỉ cho nàng rồi lôi Kiều Dĩ Hàng vào quán lẩu.

Kiều Dĩ Hàng nhìn chính mình lại rơi vào vuốt sói, im lặng.

Tiểu Chu thở dài, chuẩn bị nhận mệnh nhưng lại phát hiện xe của Trương Tri vẫn chắn trước xe nàng…

"Dù có cho ăn hay không, tốt xấu cũng phải đưa xe ra chỗ khác chứ¡'

Đợi Trương Tri đem xe vào bãi đỗ, Kiều Dĩ Hàng đã thoải mái vớt thức ăn trong nồi ra.

Trương Tri thản nhiên ngồi xuống ghế đối diện, đem thịt dê thịt bò đặt trước mặt mình, nấm và rau đưa tới phía đổi diện.

Kiều Dĩ Hàng nhíu mày.

Trương Tri giải thích: "Chẳng phải anh muốn giảm cân sao¿'

Kiều Dĩ Hàng có chút kinh ngạc. Chuyện này hắn đã nói nhiều lần nhưng chưa lần nào Trương Tri để ý, thường xuyên gắp đồ cho hắn ăn, không ngờ lần này lại nghe lọt.

"Dinh dưỡng cũng cần cân đối." Trương Tri thả mấy quả trứng chim cút vào, "Ăn trứng chim cút sẽ không béo."

Kiều Dĩ Hàng đột nhiên thấy ngại ngùng.

Hình như người trước mặt không những thay đổi vẻ ngoài, nội tâm cũng trở nên xa lạ.

Trương Tri im lặng, chuyên tâm gắp rau cho Kiều Dĩ Hàng.

"Đủ rồi." Kiều Dĩ Hàng không chịu nổi khoát tay.

Trương Tri lúc này mới bắt đầu nhìn thịt dê trước mặt, gắp bỏ vào nồi rồi thờ ơ hỏi: "Chuyện lần trước nói anh nghĩ thế nào¿'

Kiều Dĩ Hàng ngừng tay, đồ ăn nghẹn trong cổ họng. May mà hắn đang ăn đậu, rất nhanh nuốt được xuống dạ dày.

Trương Tri ngẩng đầu, trong mắt lóe lên vẻ chân thành cùng chờ mong quen thuộc.

Kiều Dĩ Hàng cảm thấy mình mất trắng một ngày rối rắm. Thời gian giờ như đảo lưu trở lại lúc ở trong phòng làm việc. Khác là giờ trước mặt bọn họ là nồi lẩu chứ không phải bánh ngọt. Hắn vội ho một tiếng, lảng tránh: "Bánh ngọt thế nào rồi¿'

"Ăn sắp hết rồi."

Kiều Dĩ Hàng sửng sốt. Hắn không phải người bủn xỉn, mua bánh cũng tương đối to, ít nhất ăn trong một bữa không hết.

Như nhìn ra nỗi nghi hoặc của hắn, Trương Tri giải thích: "Ăn khuya tối qua, sáng nay, còn cả bữa trưa nữa."

"Ngon vậy sao¿' Kiều Dĩ Hàng rất kinh ngạc. Vì vội vàng, hắn chỉ ghé đại vào một cửa hàng nhỏ, không ngờ có thể mua được đồ tốt.

Đại khái nhớ tới vị bánh ngọt, Trương Tri cừng đờ ba giây rồi lập tức đáp: "Đó là do anh mua."

Kiều Dĩ Hàng thở dài.

Nếu không có lời tỏ tình đột ngột của Trương Tri, có lẽ buổi sinh nhật này hoàn hảo.

Trương Tri đột ngột hỏi: "Anh muốn ăn à¿'

"Hả¿'

Kiều Dĩ Hàng chưa kịp phản ứng thì Trương Tri đã đứng dậy chạy nhanh ra ngoài.

Trong quá trình đợi, Kiều Dĩ Hàng đã suy nghĩ kỹ.

Nói gì thì nói, sau khi phát sinh chuyện này, hai người còn có thể ngồi ăn cơm cùng nhau đã coi như chuyện hiếm có. Hơn nữa trải nghiệm một ngày nay cho thấy hắn không muốn mất đi tình bạn này. Bất luận nguyên nhân gì, tóm lại, có được một người bạn chân tình đã không phải chuyện dễ.

Vậy nên hắn quyết định tận lực duy trì quan hệ hiện giờ của hai người, quên tất cả khó chịu trước đây. Chỉ cần Trương Tri không vượt quá giới hạn, hắn có thể coi như chưa có chuyện gì phát sinh.

Dù… khả năng này không lớn.

Hắn nhớ tới vấn đề Trương Tri vừa nói, tâm trạng trầm xuống. Quan hệ giữa hắn và Trương Tri thực sự loạn, không phân nổi cũng không xem rõ. Trọng yếu nhất là sâu trong nội tâm hắn cũng không muốn hiểu rõ — theo bản năng mà sợ hãi.

Trương Tri rất nhanh trở về, trên tay còn cầm một hộp đồ ăn.

Kiều Dĩ Hàng thấy hắn trịnh trọng mở ra, tò mò nhìn.

"Đây, anh ăn đi." Trương Tri mở hộp ra, đưa cho Kiều Dĩ Hàng, "Phần vui vẻ đến muộn."

Kiều Dĩ Hàng nhìn miếng bánh trong hộp, giật mình: "Còn chưa ăn hết sao¿'

"Tôi vốn giữ lại để ăn đêm." Trương Tri đặt hộp xuống trước mặt Kiều Dĩ Hàng.

Kiều Dĩ Hàng nhận lấy, gắp một miếng nhỏ bỏ vào miệng rồi bình tĩnh nói: "Thức ăn còn nhiều lắm, đừng lãng phí."

106. Chương 106: Bận Rộn (thượng)

Mãi đến khi cơm nước xong, Trương Tri cũng không nhắc lại việc nọ.

Kiều Dĩ Hàng tự nhiên mừng thầm tiếp tục giả ngu.

Về tới nhà, Trương Tri để Kiều Dĩ Hàng lên lầu trước, bản thân đưa xe xuống hầm ngầm. Sau khi đỗ xe, hắn mở cốp sau, lấy ra ba mươi đóa hồng.

Cánh hoa còn đọng vài giọt nước, hiển nhiên là chuẩn bị từ trước khi đến quán lẩu.

Sau thất bại đêm sinh nhật, Trương Tri lại phải cầu cứu Trương Thức Khiêm.

Mà người đang trong tuần trăng mật vô thời hạn càng ngày càng quen với thân phận cố vấn tình yêu, nhất là sau mấy lần nhận cầu cứu của Trương Tri. Trương Thức Khiêm cùng vợ tiến hành thảo luận nghiên cứu rút ra được tám chữ quý báu –

Nước giàu binh mạnh, từ từ mà đến.

Nghe xong Trương Tri ngẫm nghĩ thực lâu rồi hỏi: "Cần thuê người bắt cóc à¿'

Trương Thức Khiêm bi thán. Nói văn vẻ kiểu này nhất định phải chọn đối tượng mà nói, không thì sẽ thành ra đàn gảy tai trâu. Hắn đành bắt đầu phân tích tâm lý hai bên cho Trương Tri nghe.

Điểm quan trọng nhất, không thể chỉ đứng từ góc nhìn của mình để đánh giá vấn đề.

Kiều Dĩ Hàng là nghệ sĩ nên khi lo nghĩ đến tương lai hai người cũng phải quan tâm đến sự nghiệp của hắn. Đầu tiên, công khai quá sớm tuyệt đối không được. Nhìn Nhan Túc Ngang, Liên Giác Tu thử xem, ai cũng đều có địa vị vững vàng mới dám to gan đến vậy. Mà Kiều Dĩ Hàng cho dù có cộng thêm Trương Tri cũng chưa với tới mức đó, nhất là Trương Tri. Tất cả hắn có đều nhờ cái danh người thừa kế tập đoàn Trương thị. Một khi Trương Phục Huân nổi giận vì việc này thì hắn trắng tay. Vậy nên cố gắng phấn đầu, xây dựng sự nghiệp của bản thân mới là bảo hiểm tốt nhất cho tương lai hai người bọn họ.

Tiếp theo, Kiều Dĩ Hàng dù sao cũng là người chín chắn, lại lăn lộn trong giới giải trí lâu vậy, suy nghĩ chắc chắn cẩn thận. Vậy nên công kích quá mức gấp gáp chỉ khiến đối phương phản ứng ngược.

Cuối cùng, từ góc độ Trương Thức Khiêm mà nói, Kiều Dĩ Hàng đối Trương Tri có chút gọi là dung túng. Ít nhất nếu đổi lại là hắn bị người cùng giới cường hôn, tuyệt đối không chỉ giáo huấn, mắng chửi vài câu là xong. Tối thiểu cũng phải tấn đối phương một trận nên thân.

Kết luận lại, tiền đồ của Trương Tri khá sáng sủa.

Coi Trương Thức Khiêm như thần phật, nói gì nghe nấy, Trương Tri chẳng những càng chăm chỉ làm việc, ngay cả mấy tiết mục nhảm nhí hắn ghét cũng tham gia để gia tăng danh tiếng cùng quan hệ trong giới. Đương nhiên, gặp gỡ Kiều Dĩ Hàng là ngoài ý muốn.

Thang máy "đinh" một tiếng, cửa mở sang hai bên.

Trương Tri lấy lại tinh thần, lòng bàn tay chảy mồ hồi.

Kinh nghiệm hôm sinh nhật lưu lại cho hắn một bóng ma nên dù muốn nỗ lực lại sợ đối phương trốn tránh vì hắn biết, bây giờ còn cách mục tiêu quá xa.

Lấy ra chìa khóa mở cửa, phòng khách chỉ có đèn huỳnh quang màu lam bốn góc còn sáng. Trương Tri cởi giày, nhẹ nhành đi tới phòng Kiều Dĩ Hàng.

Kiều Dĩ Hàng lúc này vừa tắm xong, mặc áo ngủ đi ra, thấy hắn ngẩn đứng đó sững sờ, thân thể vốn thả lỏng lập tức cứng ngắc: "Về rồi à¿'

"Ừm." Trương Tri mỉm cười đưa bó hoa hồng cho hắn, "Tặng anh."

Kiều Dĩ Hàng vô thức giơ tay nhận rồi rất nhanh khựng lại.

Xét ra mà nói, một người đàn ông nhận được hoa hồng từ một người đàn ông khác, lại còn là hoa hồng đỏ, xác thực rất kỳ cục.

"Trang trí trong phòng cho đẹp." Trương Tri bước tới nhét hoa vào tay Kiều Dĩ Hàng.

Những lời này hiển nhiên là bậc thang rồi.

Kiều Dĩ Hàng theo lời nói, nhận lấy hoa, gượng cười: "Đúng thế. Gần đây tôi cũng cứ thấy phòng có chút đơn điệu, chưa nghĩ ra nên mua gì. Giờ ngẫm lại thấy hóa ra thiếu một bình hoa a."

Đang nói thì Trương Tri bước đến gần, hôn nhẹ lên mặt hắn: "Ngủ ngon."

"…" Kiều Dĩ Hàng hoàn toàn đông cứng.

Hắn thực sự không muốn làm căng quan hệ với Trương Tri nhưng nếu mỗi ngày đều bị quấy rối thế này, hắn không biết còn chịu được bao lâu.

Kiều Dĩ Hàng hít sâu, xoay người về phòng, đóng cửa lại.

Từ sau khi có khách trọ, hắn dưỡng thành thói quen luôn luôn đóng cửa khi ngủ.

Hắn đặt hoa xuống đất, chán ngán đếm.

Trên thực tế, trong nhà hắn không có bình hoa. Hắn luôn băn khoăn tại sao trong phim, mỗi lần diễn viên nhận được hoa thì lúc sau thể nào cũng tìm được một cái bình phù hợp để cắm. Hắn cho rằng, đa số chỉ có thể tìm được một cái lon nước ngọt chưa vứt là cùng.

Cửa bị gõ hai cái.

Kiều Dĩ Hàng đứng phắt dậy.

Trương Tri đẩy cửa ra: "Tôi đến tắm."

"Xin mời." Kiều Dĩ Hàng vừa mỉm cười vừa ảo não nghĩ, sớm biết có ngày cho thuê phòng thì đã không cải tạo toa-lét bên ngoài thành phòng để đồ.

Sau khi Trương Tri vào phòng tắm, Kiều Dĩ Hàng kinh ngạc phát hiện bản thân nghe âm thanh truyền ra từ phòng tắm mà có thể tưởng tượng ra rất nhiều hình ảnh kiều diễm…

Hắn vội vã dời sang thư phòng.

Mở máy tính lên, Kiều Dĩ Hàng không có hứng thú vào game.

Thời điên cuồng vì game dường như đã qua. Lúc đó hắn là Tiểu Thuyền đơn thuần, chơi game để giảm stress mà giờ đây vào game chắc chắn gặp hai người biết hắn là Kiều Dĩ Hàng, tự nhiên không có cảm giác

thoải mái ban đầu. Lại nói tiếp, thành nhân yêu không nhất định là kẻ lừa đảo, có đôi người chỉ muốn thử trở thành người khác mà thôi.

Kiều Dĩ Hàng không vào game mà vô thức lên net, tìm thông tin về hoa hồng đỏ.

Đến khi hắn ý thức được, kết quả đã hiện ra.

Đã ra thì xem, hắn kích vào một trang web.

…

Ba mươi đóa hồng biểu thị xin nhận lấy tình yêu của tôi.

…

Kiều Dĩ Hàng chợt hiện ra câu nói của Trương Tri tại "Lâm đương gia" – giai đoạn ban đầu.

Vậy nên giờ hắn đang cố gắng nhằm đạt được mục tiêu sơ cấp sao?

Kiều Dĩ Hàng có chút nghẹn khuất. Hắn không muốn chủ động nhắc tới để tránh đối phương nghĩ hắn rất để ý, nhưng nếu giữ im lặng… hắn dường như thực sự phiền lòng.

Chuột lại kích vào game.

Đánh mật mã, nhìn đến hình ảnh quen thuộc, thuận tay xem danh sách bạn tốt.

Bất ngờ thay, Đại Dương đang onl.

[tư trò chuyện]

Tiểu Thuyền: (o) Đại Dương?

Đại Dương: (o) Tiểu Thuyền?

Tiểu Thuyền: sao lại ở đây?

Đại Dương: lên mạng a.

Tiểu Thuyền: bỏ đi. Rảnh không?

Đại Dương: kết hôn hả? O(_)O~ luôn rảnh rỗi!

Tiểu Thuyền: không phải.

Tiểu Thuyền: PK.

Đại Dương: … ta đau bụng.

Tiểu Thuyền: không sao. Đưa nhân vật vào Đài Luận Võ là được.

Đại Dương: o( )o tỷ, ngươi học xấu từ tỷ phu.

Kiều Dĩ Hàng ngẩn người. Tay cầm chuột hồi lâu không nhấn xuống. Tìm người đến Đài Luận Võ trút giận đúng là phong cách của Trương Tri.

Đại Dương: gần đây tỷ phu rất ít vào game a.

Tiểu Thuyền: hắn bận.

Đại Dương: (o) ngươi có liên lạc với hắn trong hiện thực sao?

Tiểu Thuyền: ngươi lắm chuyện quá đó.

Đại Dương: thuận miệng hỏi thôi mà. Nhưng từ lần Suất suất suất rống trên kênh thế giới về sau liền không thấy hắn. Chẳng nhẽ giận phát điên rồi sao?

Kiều Dĩ Hàng nhớ lại lần Trầm Thận Nguyên chia sẻ tin tức lần trước, nhất thời cũng thấy mờ mịt. Lấy tính cách của Trương Tri mà nói, rất có khả năng giận điên người.

Tiểu Thuyền: ngươi làm gì thế?

Đại Dương: cùng bọn hòa thượng đánh quái. Tỷ đến không?

Tiểu Thuyền: không cần. Ta đi quanh quẩn ngắm cảnh là được rồi.

Đại Dương: …

Đại Dương: hôm nay tỷ đến để đi dạo trong game sao?

Tiểu Thuyền: ngươi có thể đừng gọi ta là tỷ nữa được không?

Đại Dương: (o) nhưng nếu gọi ca chẳng phải dễ lộ ra thân phận của ngươi sao?

Tiểu Thuyền: ngươi coi ta như người qua đường là được.

Đại Dương: a!

Tiểu Thuyền:?

Đại Dương: ta chết rồi.

Tiểu Thuyền: ý trời.

Đại Dương: -_-|||

Kiều Dĩ Hàng đột nhiên nghe thấy tiếng bước chân, ngẩng đầu lên thì thấy Trương Tri đang bước vào, nửa người trên để trần, nửa dưới chỉ quây một cái khăn tắm, hai tay đang bận rộn lau mái tóc ướt sũng, phong cảnh trước ngực lộ ra không sót gì.

Mặc dù đều là nam nhân nhưng Kiều Dĩ Hàng vẫn vô thức liếc ra chỗ khác.

"Anh làm gì thế?" Trương Tri lười biếng hỏi.

"Chơi game."

"Game?" Trương Tri nhướn mày, "Bọn Suất suất suất có khỏe không?"

Kiều Dĩ Hàng thấy hắn chủ động nhắc tới Suất suất suất, thuận miệng hỏi: "Chuyện lần trước không sao rồi chứ?"

"Chuyện lần trước?" Trương Tri mờ mịt.

"Chính là chuyện hắn lên kênh thế giới nói…" Kiều Dĩ Hàng nheo mắt, "Cậu không biết?"

Trương Tri nhún vai.

"Vậy quên đi." Loại chuyện này không biết là tốt nhất. Hắn nói ra bây giờ lại giống như đang ly gián.

"Chuyện gì mới được chứ?" Trương Tri vừa nói vừa nhích đến gần.

Mùi hương dầu gội cùng sữa tắm nhất thời tràn ngập phòng

107. Chương 107: Bận Rộn (trung)

Kiều Dĩ Hàng giơ tay lên, lơ đãng che mũi lại, mắt nhìn chằm chằm vào màn hình: "Không có gì. Tôi vào game ít hơn cậu, làm sao mà biết được chứ¿'

"Thế à¿' Trương Tri vòng tay đặt lên bàn, đem Kiều Dĩ Hàng vây giữa hắn và bàn.

Kiều Dĩ Hàng nhìn hắn bất an nhưng thấy hắn nghiêm túc nhìn màn hình, nhất thời không đoán được hành động này là hữu ý hay vô tâm.

Mùi sữa tắm càng ngày càng đậm, không phải mùi thơm đơn thuần mà còn có mùi da thịt xen lẫn trong đó. Tươi mát mà ngòn ngọt.

“Anh nóng à¿‘ Trương Tri nghiêng đầu nhìn gò má có chút đỏ lên của hắn.

Kiều Dĩ Hàng ngước lên, ánh mắt lơ đãng quét qua môi Trương Tri. Trong óc đột nhiên hiện lên cảnh bị hôn lúc trước, thân thể không tự chủ khô nóng lên.

Trương Tri đang muốn nâng tay sờ trán hắn thì hắn đột ngột đứng dậy, có chút tức giận nhìn chằm chằm Trương Tri.

“Sao thế¿‘ Trương Tri buồn bực đứng thẳng dậy.

“… Tôi đi ngủ.“ Kiều Dĩ Hàng vừa nói vừa đẩy Trương Tri ra, đi về phòng ngủ, để lại Trương Tri mờ mịt tại chỗ.

Chẳng nhẽ… Kiều Dĩ Hàng đã ghét hắn tới mức cùng nhìn máy tính cũng không muốn sao?

Trương Tri bực mình ngồi vào chỗ của Kiều Dĩ Hàng, vô thức di chuột.

Ghi chép trò chuyện cùng Đại Dương từ từ hiện ra trước mắt hắn.

Tiểu Thuyền: bỏ đi. Rảnh không?

Đại Dương: kết hôn hả? O(_)O~ lúc nào cũng rảnh!

…

Kết hôn?

Hệ thống cảnh giác của Trương Tri mãnh liệt báo động. Gần đây hắn rất ít vào game, cũng không thấy Kiều Dĩ Hàng vào, cứ tưởng là hắn cũng bận như mình nào ngờ hóa ra Kiều Dĩ Hàng toàn lên lúc không có hắn.

Ít nhất cũng đủ thời gian để câu dẫn đến một cái đuôi mới.

Bực tức sau bao lần bị cự tuyệt cùng phát hiện mới này thiêu đốt lý trí hắn.

Hắn kéo bàn phím ra, mười ngón gõ như bay.

[tư trò chuyện]

Tiểu Thuyền: ngươi là ai?

Đại Dương: (o) hả?

Đại Dương: tỷ, ngươi mất trí nhớ rồi hả?

Đại Dương: không phải, ngươi là ai?

Tiểu Thuyền: Chiến Hồn Vô Cực.

Trương Tri không chút nghĩ ngợi báo danh. Đương nhiên, hắn càng muốn khoe khoang, khoe khoang quan hệ không tầm thường của hắn và Kiều Dĩ Hàng.

Đại Dương: tỷ phu?

Đại Dương: (o) sao ngươi lại vào tài khoản của tỷ?

Đại Dương: không đúng, mới rồi ngươi cũng chưa logout.

Đại Dương: a! Ngươi ở cùng Đại Kiều sao?!

Thấy hai chữ Đại Kiều, lý trí Trương Tri bình tĩnh hơn một chút, tốc độ đánh chữ chậm lại.

Tiểu Thuyền: ngươi là ai?

Đại Dương: không, hẳn phải là ta hỏi mới đúng. Ngươi là ai?

Tiểu Thuyền: Chiến Hồn Vô Cực. -_-||| ta trả lời qua rồi.

Đại Dương:nhưng tại sao ngươi lại ở trong nhà tỷ ta?

Tiểu Thuyền: …

Ngón tay Trương Tri đặt trên bàn phím chần chừ. Sau khi đối phương thốt ra hai chữ Đại Kiều, hắn biết đối phương quen Kiều Dĩ Hàng trong hiện thực. Hắn vốn chẳng có gì sai giờ lại biến thành bị động. Nếu để người khác biết hắn ở cùng với Kiều Dĩ Hàng… dù vẫn còn ở giai đoạn trong sáng, chia phòng ra ở nhưng tin đồn khẳng định bay đầy trời.

"Sao cậu dùng máy của tôi¿' Kiều Dĩ Hàng đột ngột xuất hiện ở cửa, trong tay còn cầm di động.

Trương Tri giật mình, lúc này mới phát giác mình đã vô thức làm gì, nhất thời đành đứng lên giải thích: "Máy tính của anh chưa tắt…"

"Vậy nên cậu tiện tay mượn tài khoản, xem ghi chép trò chuyện trong game của tôi hả¿' Cơn tức nghẹn trong bụng mấy hôm nay của Kiều Dĩ Hàng bộc phát, "Có ai nói với cậu chưa hỏi đã lấy gọi là gì không¿'

Trương Tri không hiểu tại sao đầu óc hắn đột ngột nghĩ sang hướng khác nhưng vẫn nghiêm túc cúi đầu suy ngẫm rồi đáp: "Tiệc buffet¿'

Kiều Dĩ Hàng chút nữa hít thở không thông. Hắn muốn đập bàn nhưng giờ tay lên mới phát hiện bàn quá xa, đành nắm chặt điện thoại dùng sức đấm vào cửa: "Lúc này còn bày trò cười¿'

Trương Tri vô tội nhìn hắn.

"Trở lại chuyện chính, ai cho cậu tự tiện dùng tài khoản của tôi để nói chuyện¿'

Trương Tri tự biết đuối lý, xấu hổ nói: "Xin lỗi."

"Chỉ xin lỗi không thôi¿' Kiều Dĩ Hàng cả cảm giác bản thân hóa thành giáo viên chủ nhiệm.

Trương Tri cũng có đồng cảm giác. Hắn rât khẩn thiết hỏi: "Vậy phải làm gì¿'

"Phải…" Kiều Dĩ Hàng nhịn xuống hình phạt nảy ra trong óc, hít sâu rồi nói, "Từ nay về sau cậu không được vào phòng này nữa."

Trương Tri lập tức đồng ý.

Hắn cũng hiểu không gian riêng tư rất trọng yếu nên có thể lý giải cho suy nghĩ của Kiều Dĩ Hàng.

"Sau này không được phép cởi trần đi tới đi lui trong nhà." Kiều Dĩ Hàng nhân cơ hội yêu sách.

Trương Tri cau mày: "Tại sao¿'

Kiều Dĩ Hàng lập tức đáp: "Mất mỹ quan." Hắn không đợi Trương Tri xen lời, lại tiếp, "Còn nữa, từ nay về sau phải cách tôi ba thước trở lên."

"Ba thước bằng từng nào¿' Trương Tri hỏi.

Kiều Dĩ Hàng cho ví dụ.

Trương Tri xanh mét: "Tôi phản đối."

Kiều Dĩ Hàng nhướn mày, chỉ máy tính: "Đừng quên tội lỗi lúc nãy của cậu."

Trương Tri đột nhiên rút bút mục từ ống đựng bút ra, hung hăng lao tới chỗ Kiều Dĩ Hàng.

Kiều Dĩ Hàng ngẩn người.

Bút mực dù nhọn thật nhưng nếu để giết người, dùng dao phay chẳng phải đỡ tốn sức hơn sao?

… Sao hắn lại nghĩ đên giết người nhỉ?

Trên thực tế, chẳng thể trách Kiều Dĩ Hàng liên tưởng ra vậy. Vẻ mặt Trương Tri lúc này quả thực phi thường… lạnh lùng!

Ngay lúc Kiều Dĩ Hàng định xoay người bỏ chạy, Trương Tri đã túm lấy tay hắn, dùng răng mở nắp bút, vẽ loạn trên tay hắn.

"Đau¡' Kiều Dĩ Hàng rụt tay về, rất nhanh phát hiện Trương Tri nhẹ nhàng hơn, "Buồn…"

Trương Tri rất nhanh viết xong, buông tay.

Kiều Dĩ Hàng buồn bực nhìn chữ tiếng anh cùng mấy con số trên tay.

"Dòng đầu là tên cùng mật mã tài khoản game của tôi. Dòng thứ hai là mật mã thẻ tín dụng. Dòng thức ba là mật mã thẻ lương." Trương Tri nói, "Nếu anh cảm thấy vừa rồi tôi dùng tài khoản của anh là xâm phạm quyền riêng tư thì rất hoan nghênh anh xâm phạm trở lại."

"…" Đây là truyền thuyết nợ máu trả bằng máu sao? Kiều Dĩ Hàng chớp chớp mắt vẫn chưa tỉnh táo được.

Trương Tri dùng chút lại nói: "Đương nhiên, nếu anh muốn xâm phạm cái khác tôi cũng rất hoan nghênh."

Kiều Dĩ Hàng bị chặn họng không nói được tiếng nào.

Trương Tri quay đầu nhìn máy tính: "Có cần tôi tắt máy không¿'

"Không cần, từ giờ cậu bắt đầu tuân thủ luật cấm vào thư phòng." Kiều Dĩ Hàng đảo mắt qua mật mã trên tay, đột nhiên mất hứng tranh luận với hắn.

Trương Tri nghiêng người đi tới cạnh hắn, đứng lại nói: "Tốt nhất anh ghi lại vào giấy kẻo không lại bị mờ đi mất đấy."

"Cảm ơn cậu đã nhắc nhở." Kiều Dĩ Hàng tức giận đáp.

"Hoan nghênh anh dùng tài khoản game của tôi." Giọng Trương Tri đột nhiên trầm xuống, "Ít nhất tôi có thể cam đoan anh sẽ không thấy trong ghi chép trò chuyện của tôi với bất kỳ ai, trừ anh ra, bàn tới hai chữ kết hôn."

Kiều Dĩ Hàng ngẩn người.

Trương Tri lách qua hắn, đi về phòng.

Di động truyền đến tiếng gọi yếu ớt.

Kiều Dĩ Hàng phát hiện mình vẫn chưa tắt máy. Hắn đưa lên tai, Trầm Thận Nguyên đang ở đầu kia hô to gọi nhỏ: "Có phải ta đã lỡ nghe được bí mật gì đúng không¿'

"Giờ ngươi ở đâu¿'

Trầm Thận Nguyên bị câu hỏi đột ngột này của hắn làm ngẩn người: "Ở nhà."

"Tốt, để cửa mở nhé. Ta lập tức đến đó giết người diệt khẩu."

Trầm Thận Nguyên: "Tỷ, ngươi còn không hiểu rõ con người ta sao? Miệng ta rất kín. Chuyện ngươi cùng tỷ phu… cũng là Trương Tri, ta tuyệt đối sẽ không nói cho người thứ tư."

Chưa cần hắn nói đã có hơn bốn người biết chuyện này rồi.

Kiều Dĩ Hàng đột nhiên có cảm giác khóc không ra nước mắt.

Trầm Thận Nguyên hiếu kỳ hỏi tiếp: "Nói đi cũng phải nói lại, ngươi như thế nào quan hệ tốt đẹp với tỷ phu hơn? Tỷ phu như thế nào lại thành Trương Tri? Các người bây giờ là ở cùng nhau sao?.."

Kiều Dĩ Hàng quyết đoán dập máy, cũng nghiêm túc lo lắng có nên đến nhà giết Trầm Thận Nguyên diệt khẩu hay không. Tên kia trông thế nào cũng giống gián điệp của mấy tờ báo a.

Những ngày tiếp theo, Kiều Dĩ Hàng phát hiện hắn và Trương Tri lâm vào chiến tranh lạnh.

Hai người sống cùng dưới một mái nhà mà mỗi ngày nói chuyện không quá ba câu. Thường xuyên diễn ra tình trạng hắn rời giường cũng là lúc Trương Tri chuẩn bị tốt bữa sáng đi làm mà đến khi hắn về, Trương Tri nếu không phải giam mình trong phòng thì cũng là chưa trở về.

Số lần hai người gặp mặt có thể đếm trên đầu ngón tay.

Kiều Dĩ Hàng nghẹn ba ngày, đang lo lắng có nên tìm cơ hội phá vỡ cục diện bế tắc này không thì tới lễ mở máy "Hắc bạch chi gian".

108. Chương 108: Bận Rộn (hạ)

Lễ mở máy "Hắc bạch chi gian" long trọng hơn "Nam nhân lệ" năm đó nhiều, đề tài bàn tán cũng nhiều hơn. Tỷ như:

Đạo diễn nổi tiếng Liên Giác Tu cùng Đại Thần Nhan Túc Ngang tái ngộ.

Hợp tác giữa hai đối thủ lâu năm Nhan Túc Ngang – Phong Á Luân.

Kiều Dĩ Hàng tiếp tục tiến công làng điện ảnh sau thất bại ban đầu.

Trương Giai Giai cùng Nhan Túc Ngang lại nắm tay hợp tác.

…

Trong mắt giới báo chí, mấy tin đứng đắn kiểu này hiển nhiên kém xa những quan hệ ngầm bên dưới. Tỷ như:

Nhan Túc Ngang cùng Trương Giai Giai hợp tác nhiều năm, đã từng có scandal.

Kiều Dĩ Hàng cùng Trương Giai Giai gần đây quan hệ mập mờ.

Hay tình trạng nửa công khai khuynh hướng giới tính của Nhan Túc Ngang cùng Liên Giác Tu.

…

Đối bọn họ mà nói, lễ mở máy "Hắc bạch chi gian" chẳng khác nào một mùa xuân mới.

Tóm lại, phim nói cái gì cũng không quan trọng.

Cơ hồ tất cả giới truyền thông hăm hở chuẩn bị, chờ lúc khai máy đại chiến một hồi nhưng đến thực đến hôm đó thì trợn tròn mắt.

Giờ phút này những người ngồi trên sân khấu hiển nhiên khác với tuấn nam mỹ nữ trong tưởng tượng của bọn họ nhiều lắm. Dùng ánh mắt đánh giá khắt khe của làng giải trí, mấy người này nhiều nhất làm nền được, tướng mạo tầm thường, không lấn át.

MC rất nhiệt tình giới thiệu —- diễn viên quần chúng.

Bên dưới một mảnh trầm mặc. Dù bọn họ đoán đúng nhưng cũng không hưng phấn với đáp án này.

MC tiếp tục nhiệt tình bày tỏ, thực ra đây là chủ ý của đạo diễn, chủ yếu muốn thể hiện từng chi tiết của bộ phim đều quan trọng nên từng người diễn viên quần chúng đều là mắt xích đáng chú ý.

Cánh báo đài bên dưới đen mặt.

Cũng chỉ có Liên Giác Tu dám đùa giỡn giới truyền thông như vậy. Đổi thành người khác, sẽ lập tức bị tẩy chay, không đưa tin, không tuyên truyền, không… Nói tóm lại cái gì cũng không cho!

— Đáng tiếc là không thể đổi thành người khác.

Giới truyền thông chẳng những không thể phản đối lại còn phải khen ngợi, Liên đạo diễn quả nhiên là đạo diễn lớn, trí tuệ lớn! Nếu không Liên Giác Tu bực mình, cấm đến trường quay đưa tin thì chẳng phải thiệt hại lớn.

Làm người đưa tin, tính gì thì tính chứ không thể để lượng tiêu thụ giảm a.

Vì vậy, lễ mở máy kết thúc viên mãn cùng sự nhiệt tình của các diễn viên quần chúng và những câu hỏi lạnh nhạt của giới truyền thông.

Mà những nhân vật trọng yếu của bộ phim giờ lại xuất hiện ở KTV — cắm rễ ở nơi này.

Liên Giác Tu một mình chọn bài, thâm tình ca hát.

Nhan Túc Ngang cùng Cao Cần, Phong Á Luân cùng Kiều Dĩ Hàng, hai người một tổ ngồi nói chuyện.

Không khí vô cùng hài hòa.

Kiều Dĩ Hàng nghe Phong Á Luân nói về diễn biến tâm lý vai diễn, biết là hắn đang hướng dẫn nên rất chăm chú.

Cửa bị đẩy mạnh ra, một thanh niên đen đen gầy teo kéo một va-li to bước vào.

Tiếng hát đột nhiên dừng, chỉ có nhạc tiếp tục.

Liên Giác Tu mở to mắt nhìn người thanh niên kia: "Sao ngươi lại tới đây¿'

Người thanh niên nheo mắt: "Ngươi không muốn ta đến¿'

Liên Giác Tu vội vàng nói: "Đương nhiên không phải. Ta chỉ muốn hỏi sao ngươi biết chúng ta ở đây¿'

Cao Cần thẳng thắn: "Ta cung cấp địa chỉ."

Liên Giác Tu quay đầu trừng hắn: "Ngươi sớm biết hắn về nước¿'

Cao Cần: "Chúng ta là anh em họ."

"Chúng ta là vợ chồng¡' Liên Giác Tu kéo thanh niên ngồi xuống cạnh hắn.

Kiều Dĩ Hàng lúc này mới biết người thanh niên dung mạo không ấn tượng này chính là Liên phu nhân trong truyền thuyết – Cổ Chí Thanh.

Cổ Chí Thanh đảo mắt một vòng, vừa lúc chống lại ánh mắt của Kiều Dĩ Hàng: "A! Ngươi là Kiều Dĩ Hàng. Ngưỡng mộ đã lâu¡' Hắn vừa nói vừa vươn hai tay ra bắt.

Liên Giác Tu ôm thắt lưng hắn, kéo lại: "Chúng ta xa cách lâu ngày mới gặp cũng không thấy ngươi nhiệt tình như vậy a."

Cổ Chí Thanh thầm thì: "Vợ chồng lâu năm như tay trái tay phải, có gì hay ho mà nắm."

"… Kỷ niệm kết hôn mới tổ chức có ba lần." Liên Giác Tu cố gắng chứng minh mình còn rất mới mẻ.

Cổ Chí Thanh có lệ cười cười.

Liên Giác Tu vuốt thắt lưng hắn: "Không béo. Mẹ ta sao có thể đồng ý để ngươi đi¿'

Cổ Chí Thanh nhướn mày: "Chưa từng nghe nói trên đời có thứ gọi là đạo cụ sao¿'

Liên Giác Tu cau mày: "Đạo cụ?"

Cổ Chí Thanh cười đắc ý: "Ta tìm chút đạo cụ gắn lên người, nhìn như béo lên. Mẹ liền để ta về nước."

Liên Giác Tu: "Ngươi chưa từng nghe qua trên thế giới này có thứ gọi là mẹ đạo diễn sao¿'

Cổ Chí Thanh mờ mịt nhìn hắn: "Có ý gì¿'

"Mấy thứ ngươi dùng đều là đồ chơi cũ của ta."

"… Nói cách khác mẹ biết ta nói dối¿' Cổ Chí Thanh suy sụp, "Bây giờ ta nên giả vờ như không biết hay phải thành thật khai nhận?"

Liên Giác Tu ngơ ngác nhìn hắn trong chốc lát rồi đột nhiên chỉ vào Kiều Dĩ Hàng: "Ta giới thiệu chút, Kiều Dĩ Hàng."

Kiều Dĩ Hàng, Cổ Chí Thanh: "…"

Sau mấy lần tụ hội, quan hệ giữa Kiều Dĩ Hàng và bọn họ thân thiết thêm không ít.

Nhưng khi giải tán, Cao Cần cẩn thận nhắc nhở: "Liên Giác Tu lúc quay phim sẽ bị tẩu hỏa nhập ma, lục thân không nhận. Đừng nói là ngươi, kể cả Nhan Túc Ngang cũng trở mặt. Ngàn vạn lần nhớ đem khuôn mặt của hắn lúc này cùng lúc quay phim tách ra."

Kiều Dĩ Hàng nghe xong vô cùng sửng sốt.

Phong Á Luân ở bên cạnh chêm vào: “Là thật đó.“

Kiều Dĩ Hàng mang theo gánh nặng tâm lý trầm trọng về nhà.

Trong nhà tối om, Trương Tri còn chưa về.

Kiều Dĩ Hàng không biết nên mất mát hay thở phào nhẹ nhõm. Hắn đi tắm rồi lên giường đọc kịch bản.

Cửa phòng khách đột nhiên truyền đến tiếng vang.

Kiều Dĩ Hàng nhanh chóng tắt đèn, nhét kịch bản vào chăn.

Qua một lát, cửa phòng ngủ bị mở ra.

Trương Tri nhẹ nhàng tiến vào phòng tắm.

Đợi đến khi vang lên tiếng nước, Kiều Dĩ Hàng mới mở mắt nhìn cửa phòng tắm mờ đục mà ngẩn người.

Kỳ thật trong đầu hắn không có gì, chỉ là nhìn ánh sáng lờ mờ cùng âm thanh êm ái cẩn thận trong nhà tắm cũng khiến hắn cảm thấy yên bình, thỏa mãn.

Loại trạng thái này hiển nhiên rất tốt để đi vào giấc ngủ. Đợi Trương Tri tắm xong, Kiều Dĩ Hàng đã tiến vào mộng đẹp.

Trương Tri bước tới bên giường, nhặt kịch bản đặt lên tủ đầu giường, giúp hắn dịch chăn, xác nhận không bị lạnh rồi mới nhẹ nhàng rời đi.

***

“Hắc bạch chi gian“ chính thức bắt đầu quay.

Cảnh đầu tiên của Kiều Dĩ Hàng là cảnh thủ trưởng nói cho hắn biết hắn chính là con đẻ của lão đại hắc đạo, chuẩn bị phái hắn đến chỗ cha đẻ mình nằm vùng.

Trong tất cả các cảnh, đoạn này khá quan trọng.

Vốn Liên Giác Tu muốn để quay sau nhưng Kiều Dĩ Hàng kiên trì muốn đưa lên trước. Diễn theo tuần tự thời gian sẽ giúp tâm lý diễn biến thuận lợi hơn, hắn tự biết bản thân chưa đạt được tới đẳng cấp có thể nhập vai ở bất kỳ cảnh nào.

Nhưng quyết tâm và thực tế là hai chuyện hoàn toàn khác nhau.

Kiều Dĩ Hàng mới quay ba tiếng đã hiểu được khả năng đả kích cường đại của Liên Giác Tu.

“F*ck! Ngươi là cảnh sát đến hắc bang nằm vùng, không phải ngược lại! Tư thế của ngươi có dám lưu manh thêm chút nữa không¿‘

“Kia là cấp trên của ngươi, không phải tình nhân! Ngươi có cần nhìn hắn với dáng vẻ nước mắt lưng tròng, hận không thể nhào tới thế không¿‘

“Tốt lắm. Ngươi đã giống cảnh sát rồi nhưng là cảnh sát sắp về hưu… Thanh niên trai tráng mà cũng không biết đập đồ hả¿‘

“…“

Tra tấn đến giờ nghỉ trưa, Kiều Dĩ Hàng thở phào nhẹ nhõm, cảm giác như vừa thoát khỏi mưa bom bão đạn.

Tiểu Chu đồng tình mà đưa hắn chai nước khoáng: “Thực ra ngươi diễn rất tốt.“

Kiều Dĩ Hàng cười khổ: “Cảm ơn đã an ủi.“

Tiểu Chu: “Ta đi mua cơm trưa, ngươi muốn ăn gì¿‘

Kiều Dĩ Hàng nhìn nhân viên đưa cơm trưa: “Lấy giùm ta một hộp cơm là được.“

Tiểu Chu nhún vai: “Được thôi. Vốn đang muốn mua món gì ngon ngon cổ vũ ngươi.“

“Cảm ơn.“ Vừa lúc đó, di động đổ chuông, Kiều Dĩ Hàng thuận tay nghe máy, mới nghe xong hai câu, ánh mắt đột nhiên thay đổi, “Ngươi nói gì¿‘

Tiểu Chu dừng bước, thấy Kiều Dĩ Hàng sắc mặt trắng bệch nói: “Có tin gì nhớ lập tức gọi cho ta¡‘

“Sao thế¿‘ Tiểu Chu chờ hắn dập máy, vội hỏi.

“Cha mẹ ta gặp tai nạn ở Canada.“ Kiều Dĩ Hàng hít sâu, vươn tay nói, “Đưa cho ta chìa khóa xe.“

Tiểu Chu ngơ ngác móc chìa khóa cho hắn, đến khi hắn cầm chìa khóa chạy xa hới tỉnh lại kêu lên: “Ngươi định đi đâu¿‘

Tiếng kêu của nàng thu hút sự chú ý của mọi người.

Liên Giác Tu nghe xong ngọn nguồn câu chuyện, cau mày nói: “Chắc hắn định về nhà thu dọn hành lý, chuẩn bị bay sang đó.“

Tiểu Chu trợn mắt: “Vậy còn phim thì sao đây¿‘

Liên Giác Tu tựa hồ tỉnh lại từ trạng thái ma nhập, nhún vai: “Có thể quay trước cảnh của người khác.“ Thực ra hắn còn một câu chưa nói — phần của Kiều Dĩ Hàng còn chưa bắt đầu, giờ đổi người còn kịp. Mặc dù…

Có điểm đáng tiếc.

109. Chương 109: Bước Ngoặt (thượng)

Trương Tri ngồi trong phòng làm việc xem báo cáo xếp hạng nghệ nhân hàng năm. Kiều Dĩ Hàng đương nhiên chiếm vị trí cao nhất.

Dù không phải thành tựu bản thân nhưng thấy được thành công của người kia, hắn không nhịn nổi, nở nụ cười mang điểm vui sướng.

Tiếng gõ cửa vang lên, thư ký khẩn trương bước vào.

Trương Tri thu hồi nụ cười, cau mày hỏi: “Có chuyện gì¿‘

Thư ký: “Vừa rồi ta mới thấy tin trên mạng. Đương nhiên không phải ta trộm vào trong giờ, chỉ là đang… tìm tư liệu, đột nhiên thấy nên mới…“

“Trọng tâm¿‘ Trương Tri không nhịn nổi cắt lời.

“Kiều Dĩ Hàng gặp tai nạn xe.“ Thư ký nói ra thông tin quan trọng.

Xoẹt!

Cái ghế bị Trương Tri đẩy mạnh. Hắn vội vơ lấy di động cùng chìa khóa trên bàn, chạy ra cửa nhưng mới được hai bước đã quay đầu lại.

Thư kỳ không đợi hắn hỏi, thức thời nói: “Bệnh viện Đệ Nhất.“

***

Bệnh viện Đệ Nhất đông nghẹt người.

Đây là lần đầu Trương Tri tới đây, thấy toàn đầu người di chuyển, ngay cả cửa bệnh viện cũng không chạm được nên đành gọi cho Cao Cần.

Cao Cần: “Bát quái tiểu tử cũng mới nhập viện nên trước cửa rất nhiều người. Ngươi tìm cửa sau mà vào. Vị trí ở…“

Phải nhập viện?

Nghĩa là thương thế Kiều Dĩ Hàng nghiêm trọng đến mức buộc phải nhập viện?

Trương Tri nghe hắn chỉ dẫn, chạy vội như điên.

Để tiết kiệm thời gian, hắn leo thang bộ hết hai mươi tầng lầu.

Cao Cần đứng ở hành lang chờ hắn.

"Thế nào¿' Trương Tri không để ý tới mồ hôi đầy đầu, khẩn trương nhìn hắn.

Cao Cần thở dài: "Không việc gì. Trán bị va đập chút thôi."

...

Không làm sao thì thở dài làm gì?!

Trương Tri cố nén ước muốn đánh người, đang chuẩn bị chạy vào phòng bệnh, lại nghe Cao Cần nói: "Cha mẹ hắn ở Canada cũng gặp tai nạn xe. Hắn lo lắng cho cha mẹ, tinh thần hoảng hốt nên đâm phải cột điện."

Trương Tri dừng lại: "Vậy cha mẹ hắn..."

"Còn chưa biết tin tức." Cao Cần nói, "Chút nữa ta đi lo thủ tục xuất cảnh cho hắn cùng vé máy bay."

Trương Tri không chút nghĩ ngợi: "Đặt giùm ta một vé luôn."

Cao Cần gật đầu: "Hắn mới tiêm thuốc an thần, đang ngủ."

Trương Tri đẩy cửa, nhẹ nhàng tiến vào.

Kiều Dĩ Hàng trên trán dính miếng băng, đang chìm trong giấc ngủ say.

Trương Tri nhanh nhẹn kéo ghế đến bên giường, lẳng lặng ngồi nhìn.

Lo lắng rút đi, sợ hãi mới chậm rãi nảy lên.

May chỉ là bầm tím. Hắn không dám nghĩ đến hậu quả khác, chỉ riêng suy nghĩ này đã khiến hắn đau đớn vô cùng. Không biết từ lúc nào, hắn đem ba chữ Kiều Dĩ Hàng này khắc sâu trong lòng, gắn chặt nó với trái tim.

Hắn thầm hứa, sau này dù bận rộn thế nào, nhất định phải đi đón Kiều Dĩ Hàng. Không, từ nay về sau, hắn sẽ tận lực khiến Kiều Dĩ Hàng chỉ hoạt động trong tầm nhìn của hắn.

"Điện thoại." Kiều Dĩ Hàng thấp giọng hô, mở mắt ra, giãy dụa muốn đứng dậy.

Lúc này Trương Tri mới phát hiện di động của Kiều Dĩ Hàng ở tủ đầu giường đang rung, vội vàng đưa cho hắn.

Kiều Dĩ Hàng thấy tên người gọi, có chút kích động nghe điện: "Sao... A? Không việc gì?... Cũng chỉ bị bầm trán?... À, không có gì, có người bạn cũng bị thương ở trán... A? Đúng đúng, chính là bạn cùng nhà... Được, chút nữa cháu sẽ gọi." Hắn buông điện thoại, thở phào nhẹ nhõm.

Trương Tri cẩn thận hỏi thăm: "Cha mẹ anh cũng không sao chứ?"

"Không việc gì. Cha tôi bị bầm trán, mẹ thì được ba ôm vào ngực nên không bị thương." Kiều Dĩ Hàng bật cười, sờ sờ trán mình. Không biết đây có được tính là di truyền không nữa?

Trương Tri không nhịn nổi mà hâm mộ.

Con người lúc gặp nguy hiểm luôn có bản năng bảo vệ bản thân mà cha Kiều Dĩ Hàng lại có thể ôm mẹ hắn vào lòng chứng tỏ trong lòng hắn, bạn đời còn quan trọng hơn tính mạng bản thân.

"Anh mới nói đến bạn cùng nhà, không phải chỉ tôi chứ?" Khi nỗi kinh hoàng qua đi, Trương Tri bắt đầu chú ý đến tiểu tiết.

Kiều Dĩ Hàng: "Trong phòng cậu còn người khác nữa sao?"

"Tạm thời không có." Trương Tri lộ ra nụ cười ám muội, "Nhưng không ngại có."

Kiều Dĩ Hàng liếc ra chỗ khác: ”Lần trước nói chuyện với mẹ, tôi vô ý nhắc tới. Chẳng ngờ nàng lại kể cho dì.”

”Vô ý?” Trương Tri không tin.

“Thật sự là vô tình.” Kiều Dĩ Hàng nhấn mạnh, “Mẹ tôi hỏi gần đây công việc thế nào? Có đủ tiền ăn không? Có muốn gửi đơn xin viện trợ không? Tôi nói, dù không có lương cũng không phải sợ, tháng nào cũng có hơn vạn đồng tiền thuê nhà rồi.”

Trương Tri nhướn mày: ”Chỉ là người thuê nhà?”

Kiều Dĩ Hàng liếc lại hắn: ”Không phải đó thì là gì?”

Trương Tri: “Mật mã thẻ tín dụng cùng thẻ tiền lương cũng nói cho anh rồi.”

Kiều Dĩ Hàng tức giận: ”Tôi còn biết mật mã két sắt của Bill Gates đấy. Có thể sử dụng sao?”

Trương Tri không nói tiếng nào, lập tức rút ví, lấy thẻ tín dụng thẻ tiền lương đưa cho hắn.

Kiều Dĩ Hàng ngây ra: “Để làm gì?”

“Thế này là dùng được.” Trương Tri mỉm cười, khóe miệng, đôi mắt cong cong, cực xinh đẹp.

Kiều Dĩ Hàng cố gắng dời mắt, vơ lấy hai cái thẻ: ”Cậu đừng hối hận đấy.”

“Không hối hận. Sau này phí sinh hoạt anh bao hết.” Trương Tri cười sung sướng.

Kiều Dĩ Hàng nhe răng cười: “Cậu cho rằng tôi sẽ đem thứ đã nuốt vào nhổ ra…”

Miệng bị Trương Tri hôn trụ.

Dù không phải lần đầu nhưng mỗi lần hôn đều do Trương Tri bất ngờ tấn công nên Kiều Dĩ Hàng cũng rất phối hợp mà ngẩn người.

Trương Tri nhân cơ hội ôm chặt eo hắn, cố gắng vói đầu lưỡi vào.

Tư thế hai người dần dần từ thẳng đứng biến thành nghiêng.

Kiều Dĩ Hàng nhìn hắn dần đè xuống, lập tức giãy dụa nhưng Trương Tri càng ghìm chặt. Kết quả là hai người càng xoay càng dán vào nhau, Kiều Dĩ Hàng bị áp đảo trên giường.

“Đau!” Kiều Dĩ Hàng quay đầu, vất vả kêu lên.

Trương Tri ôm hắn, yên lặng nhìn khuôn mặt ửng hồng tràn đầy không cam lòng bên dưới. Thanh niên trẻ tuổi đốt lửa thì dễ, dập lửa thì khó.

Kiều Dĩ Hàng muốn đẩy hắn ra, lại sợ gây tác dụng phụ, đành nằm im giả chết.

Cửa bị đẩy mạnh ra, mộtbác sỹ trung niên bước vào, thấy tư thế của Kiều Dĩ Hàng cùng Trương Tri ngẩn người một lát rồi nói: ”Dừng trước đã, ta cần kiểm tra.”

“…”

Trương Tri thất bại đứng dậy, nhanh chóng xoay người đi mở cửa sổ, ngắm cảnh sắc bên ngoài.

Bác sỹ: “Bình tĩnh lại cũng tốt.”

Kiều Dĩ Hàng thực muốn trói hai người này lại, ném ra ngoài cửa sổ.

Kiểm tra xong, bác sỹ tỏ vẻ cần nằm viện vài ngày theo dõi xem có di chứng gì không.

Vì vết thương trên trán, Kiều Dĩ Hàng dù xuất viện cũng không thể làm việc nên đành lưu lại.

Trương Tri phụng mệnh về nhà lấy đồ, chủ yếu là lấy laptop ở giá sách đem tới.

Đợi Trương Tri đi khỏi, Kiều Dĩ Hàng gọi điện cho bố mẹ, xác nhận bình yên vô sự mới chính thức yên lòng.

Ba người thay phiên an ủi lẫn nhau trong điện thoại.

Mẹ hắn rất hào hứng hỏi: "Hai ngày trước ta lên mạng thấy tin ngươi cùng Trương Giai Giai yêu nhau?"

Kiều Dĩ Hàng dở khóc dở cười: "Giả thôi."

Mẹ hắn không cam lòng truy vấn tiếp: "Có thể từ giả thành thật được không?"

"Sao mẹ lại hỏi vậy?" Kiều Dĩ Hàng chột dạ sờ sờ môi. Bên trên phảng phất còn lưu lại vị của Trương Tri.

"Ta thích nàng a, cực kỳ thích luôn. Nếu có con dâu như vậy thì tốt rồi." Mẹ hắn cười to.

Cha hắn ở đầu bên kia cũng kêu to: "Trước kia ngươi còn thích Nhan Túc Ngang nữa mà? Cũng lấy về luôn sao?"

"Sao lại không được? Đến Ả Rập kết hôn là được." Mẹ hắn hùng hồn đáp lời.

Kiều Dĩ Hàng vô lực: "Ba mẹ nghỉ ngơi đi, đừng quá xúc động."

Mẹ hắn đáp: "Được rồi. Ngươi cũng đi nghỉ đi." Nàng nói xong, lập tức dập máy.

Kiều Dĩ Hàng nhìn điện thoại, bất giác nghĩ tới: mẹ không phản đối hắn với Nhan Túc Ngang phải chăng nghĩa là…

Hắn chợt tỉnh ra, phát hiện bản thân đang đánh giá trình độ tiếp nhận của cha mẹ với đồng tính luyến ái, nhất thời hoảng sợ.

Hắn sẽ không…

Bị Trương Tri ảnh hưởng chứ?

Lúc Trương Tri quay lại bệnh viện đã là sẩm tối.

Đèn trong phòng vẫn tắt, ánh sáng mặt trời le lói phản chiếu vào những hạt mưa bụi bám trên cửa sổ làm nổi bật hình bóng Kiều Dĩ Hàng.

Trương Tri bất an hỏi: "Có chuyện gì sao?"

Kiều Dĩ Hàng từ từ quay đầu.

Vì ngược sáng nên Trương Tri không thấy rõ vẻ mặt hắn, chỉ có thể phán đoán từ không khí quỷ dị trong phòng —

"Có di chứng sau tai nạn sao?"

"Không có." Kiều Dĩ Hàng phủ nhận, nghĩ ngợi cả chiều mà rối rắm vẫn hoàn rối rắm.

Trương Tri đặt đồ xuống, đi tới gần, sờ trán hắn.

Ôn nhu mang theo hơi lạnh khiến máu trong người Kiều Dĩ Hàng chạy thẳng lên não. May là đèn trong phòng chưa bật nên Trương Tri không thấy.

Ba.

Trương Tri bật đèn, sau đó giật mình nhìn hắn: "Mặt anh sao đỏ vậy?"

Kiều Dĩ Hàng liếm liếm môi, đang định tìm lý do qua mặt thì thấy Trương Tri nhanh chóng bấm nút gọi y tá.

"…"

Hộ lý rất nhanh chạy tới, đi trước còn có vị bác sĩ trung niên kia.

Bác sĩ vừa vào cửa liền nói: "Ta chỉ là bác sĩ ngoại khoa thôi. Ờ, vậy ai trong hai người có chuyện?"

Trương Tri lo lắng nhìn Kiều Dĩ Hàng: "Mặt hắn rất đỏ, có phải là bị sốt rồi không?"

Bác sĩ liếc một cái liền nói: "Ngươi bớt xúc động thì tốt rồi."

Trương Tri: "…"

Kiều Dĩ Hàng chán nản hỏi: "Ngươi chưa tan sở sao?"

"Tan rồi mà." Bác sĩ nói xong, thản nhiên quay người, nói với các y tá khác, "Hết kịch rồi, đi thôi."

Trương Tri, Kiều Dĩ Hàng: "…"

Trong phòng trầm mặc.

Kiều Dĩ Hàng không nhịn được dùng lý do vừa nghĩ ra: "Thực ra vừa rồi tôi đang luyện kỹ thuật diễn."

"À!" Trương Tri tỉnh lại, cúi đầu sắp xếp đồ đạc.

Không khí vẫn ngượng ngập như trước.

Kiều Dĩ Hàng ngẫm nghĩ một chút nói: "Cậu đáp ứng tôi giúp tôi phân tích nhân vật còn gì?"

"Ừ."

"Gần đây cậu bận thế thì thôi vậy." Kiều Dĩ Hàng nhớ tới La Thiếu Thần từ chức, Trương Tri mới nhận việc, nhất định có nhiều chuyện phải lo nghĩ, hắn không có thời gian.

Trương Tri lôi chăn gối ra vứt lên tràng kỷ: "Tôi sẵn sàng hy sinh thân mình vì nghĩa."

"Cậu đến đây…"

"Trông anh ngủ."

Kiều Dĩ Hàng trừng mắt.

Trương Tri nhướn mày: "Anh thích ngủ cùng giường cũng được."

Kiều Dĩ Hàng: "Công ty không bận sao?"

"Bận, nhưng không sao." Trương Tri lẩm bẩm, "Không giống anh."

"Cái gì?" Kiều Dĩ Hàng vảnh tai lên.

Trương Tri buông tay: "Anh vừa nói cần phân tích nhân vật. Kịch bản đâu?"

"…Không đem." Kiều Dĩ Hàng lúng túng, "Hôm nay cứ nghỉ đã."

"Tốt." Trương Tri lôi ra hai cái máy tính xách tay giống nhau ra, màu đỏ đưa Kiều Dĩ Hàng, màu xanh giữ lại cho bản thân.

"Mới hả?" Kiều Dĩ Hàng trừng mắt.

Trương Tri: "Anh thấy cái thứ đồ cổ trong nhà còn có thể dùng chơi game sao?"

"Khụ, tôi chỉ xem tin tức thôi." Kiều Dĩ Hàng dừng một chút, nghi hoặc rút thẻ tín dụng cùng thẻ tiền lương của Trương Tri từ dưới gối ra, "Cậu lấy tiền đâu ra?"

Trương Tri cười tủm tỉm: "Ai nói mỗi người chỉ có thể có một thẻ đâu?"

Kiều Dĩ Hàng: "…"

Hắn thập phần khẳng định, trăm phần xác định, vạn phần ép mình xác nhận bản thân không cảm động chút nào khi Trương Tri thoải mái giao hết tài sản cho hắn!

110. Chương 110: Bước Ngoặt (trung)

Từ sau lần Trương Tri tự tiện dùng tài khoản của Kiều Dĩ Hàng, hai người chưa từng vào game lần nào nên giờ vô cùng hưng phấn khi có máy tính. Vấn đề duy nhất là chỉ có một dây cắm mạng. Đương lúc Kiều Dĩ Hàng đang suy tính có nên chia nhau mỗi người một giờ không thì Trương Tri lôi ổ chia ra.

Kiều Dĩ Hàng: "…"

Vấn đề nối mạng thuận lợi được giải quyết.

Hai người vào game đều tự hoạt động, dọn dẹp túi đồ, xem tin tức.

Kiều Dĩ Hàng dọn đồ xong, mở danh sách bạn ra thấy Thủy Tiên hòa thượng cùng Suất suất suất đều đang onl. Đang định gọi thì nghe Trương Tri nói: "Xem kênh bang hội đi."

"Có chuyện gì thế¿' Kiều Dĩ Hàng vừa nói vừa mở ra.

[bang hội]

Kiều kiều mẫn: đáng ghét!

Thủy Tiên hòa thượng: ~( )/~ lão bà, rất hay mà. Cùng xem đi!

Kiều kiều mẫn: không cần!

Thủy Tiên hòa thượng: hay ngươi mở phim lên, tắt tiếng đi rồi đi làm việc khác?

(>_<>

ta chỉ muốn cùng ngươi xem phim ma thôi mà.

Kiều kiều mẫn: ta ghét xem phim kinh dị.

Thủy Tiên hòa thượng: ngươi có thể không xem. Ta xem một mình vậy.

Kiều kiều mẫn: không được! Hừ, ngươi cũng không được xem! Nếu ngươi dám xem, ta sẽ bỏ ngươi.

Thủy Tiên hòa thượng: hắc hắc hắc, ta lén xem ngươi sao biết được.

Kiều kiều mẫn: ta không thèm.

Tiểu Thuyền: (o) có chuyện gì vậy?

Tiểu Thuyền: ta đi lạc sao? Lạc đến tư trò chuyện của các ngươi?

Thủy Tiên hòa thượng: (o) a! Tiểu Thuyền! Kiều kiều, ta giới thiệu, đây là Tiểu Thuyền.

Kiều kiều mẫn: = = ta biết chữ.

Tiểu Thuyền: xin chào.

Kiều kiều mẫn: phiền quá, ta đi đánh quái. Ngươi đừng đi theo.

Tiểu Thuyền: (o) chuyện gì vậy?

Thủy Tiên hòa thượng: ách, lão bà mới cưới.

Chiến Hồn Vô Cực: -_-||| lâu rồi không gặp.

Thủy Tiên hòa thượng: O(_)O~ quá lâu chưa gặp.

Chiến Hồn Vô Cực: gặp ở chỗ cũ.

Thủy Tiên hòa thượng: …

Thủy Tiên hòa thượng: có thể không đi được không?

Chiến Hồn Vô Cực: có vài vấn đề không cần hỏi nhiều.

Thủy Tiên hòa thượng: o( )o

[tư trò chuyện]

Tiểu Thuyền: -_-||| ngươi không nên bắt nạt hòa thượng.

Thực ra Kiều Dĩ Hàng muốn nói là lúc Suất suất suất đang onl thì đừng bắt nạt hòa thượng.

Chiến Hồn Vô Cực: …

Trương Tri quay đầu nhìn Kiều Dĩ Hàng: “Anh quên chúng ta chẳng những nhìn thấy nhau còn có thể nói chuyện sao¿‘

Kiều Dĩ Hàng sửng sốt rồi khinh bỉ đáp: “Cậu chẳng biết tạo bầu không khí gì cả¡‘

Trương Tri: “…“

[tư trò chuyện]

Tiểu Thuyền: ngươi không đi luyện cấp cùng Suất suất suất sao?

Thủy Tiên hòa thượng: hắn bận lắm.

Tiểu Thuyền: nhưng hắn đang onl mà.

Kiều Dĩ Hàng còn muốn hỏi tiếp thì nghe Trương Tri ở bên cạnh nói: “Vào đội đi.“

Kiều Dĩ Hàng thuận tay kích đồng ý. Qua một lát, Thủy Tiên hòa thượng cũng gia nhập.

[đội ngũ]

Thủy Tiên hòa thượng: /(o)/~~ sao vừa rồi lại đến Đài Luận Võ chứ?

Chiến Hồn Vô Cực: vì lão bà của ngươi vô lễ với lão bà ta.

“…“ Thật lâu mới gặp lại hai chữ này. Kiều Dĩ Hàng trừng Trương Tri.

Trương Tri quay sang nhìn hắn: “Lão bà, sao thế¿‘

Kiều Dĩ Hàng dùng im lặng để tỏ thái độ.

Đội ngũ rất nhanh thêm một thành viên.

[đội ngũ]

Tiểu Thuyền: O(_)O~ Suất suất suất, lâu rồi không gặp.

Thủy Tiên hòa thượng: các người muốn chỗ cũ gặp nhau sao?

Chiến Hồn Vô Cực: có thời gian quan tâm người khác sao? Giải quyết vấn đề của chúng ta trước đi!

Thủy Tiên hòa thượng: vấn đề lớn nhất của chúng ta là không có vấn đề gì hết. /(o)/

~~Kiều Dĩ Hàng đột nhiên quay sang nói với Trương Tri: “Đừng PK với hòa thượng trước mặt Suất suất suất.

Trương Tri mờ mịt: “Tại sao¿‘

“Cái đó…“ Kiều Dĩ Hàng nghĩ một lát rồi quyết định nói rõ, “Cậu còn nhớ lần trước kéo hòa thượng đến Đài Luận Võ không¿‘

Trương Tri ngẫm nghĩ rồi cau mày đáp: “Lần đi ăn với Liên Giác Tu ấy hả¿‘

Kiều Dĩ Hàng gật đầu: “Suất suất suất lên kênh thế giới nói ngươi, ờ, đừng đánh hòa thượng nhiều quá.“ Như vậy đủ uyển chuyển rồi nhỉ?

Trương Tri nghi hoặc: “Là ý gì¿‘ Chẳng nhẽ Suất suất suất cũng muốn đánh? Nhưng thời gian hắn login không nhiều, nếu Suất suất suất muốn PK hòa thượng thì còn nhiều cơ hội, cần gì phải lên kênh thế giới tranh đoạt đối thủ với hắn.

“Chính là đừng bắt nạt hòa thượng.“

Trương Tri: “Liên quan gì tới hắn¿‘

“Đại hiệp thấy ác bá ức hiếp con gái nhà lành bất bình ra tay¿‘

Trương Tri trầm ngâm: “Tình tay ba¿‘

Kiều Dĩ Hàng: "…"

[đội ngũ]

Thủy Tiên hòa thượng: ta đợi ở Đài Luận Võ đến bạc cả tóc rồi này. Ngươi có đến hay không?

Thủy Tiên hòa thượng: Tiểu Thuyền?

Thủy Tiên hòa thượng: Chiến Hồn?

Thủy Tiên hòa thượng: các người đi nấu cơm sao?

Thủy Tiên hòa thượng: ngươi không đến thì ta đi.

Thủy Tiên hòa thượng: dù có nấu cơm thật cũng nói một tiếng đi chứ.

Chiến Hồn Vô Cực: Suất suất suất?

Suất suất suất: gì?

Kiều Dĩ Hàng khẩn trương nhìn màn hình: "Ngươi định hỏi thẳng hắn sao¿'

Trương Tri: "Có vấn đề gì à¿'

Kiều Dĩ Hàng: "Rất nhiều chuyện không thể hỏi thẳng được."

Ánh sáng trong mắt Trương Tri chợt lóe, vẻ mặt học hỏi: "Vậy hỏi thế nào?"

"Không được để bị nghi ngờ." Kiều Dĩ Hàng bĩu môi, "Nhưng điều này cần thiên phú cùng kinh nghiệm."

Trương Tri nhích về phía giường: "Theo đuổi thì nên nói thế nào để không bị nghi ngờ¿'

Kiều Dĩ Hàng: "Cả đời đừng nói, chắc chắn không bị nghi ngờ."

Trương Tri cười hắc hắc: "Trực tiếp dùng hành động thể hiện sao¿'

Kiều Dĩ Hàng: "Máy tính này bao nhiêu tiền¿'

Trương Tri ngẩn ra, tựa hồ không hiểu sao chủ đề lại xoay nhanh đến vậy nhưng vẫn trả lời: "Hơn sáu ngàn tệ."

Kiều Dĩ Hàng hừ lạnh: "Nể mặt giá cả, đầu của cậu an toàn."

Trương Tri liếc mắt nhìn hắn, khẽ cười: "Anh muốn chúng ta có vết thương tình lữ sao¿'

Kiều Dĩ Hàng nhăn nhó: "Suất suất suất đang gọi kìa."

Đãi ngộ của Suất suất suất cũng không sai biệt lắm với Thủy Tiên hòa thượng.

[đội ngũ]

Suất suất suất:?

Suất suất suất: = =

Suất suất suất: gọi một tiếng.

Chiến Hồn Vô Cực: không có chuyện gì.

Suất suất suất: …

Thủy Tiên hòa thượng: vợ chồng các ngươi đúng là thần long kiến thủ bất kiến vĩ a!

Chiến Hồn Vô Cực: đi đánh phụ bản không?

Thủy Tiên hòa thượng: ngươi không đánh ta nữa?

Chiến Hồn Vô Cực: (o) đúng là đánh ngươi nhưng đổi thành chúng ta tổ đội.

Thủy Tiên hòa thượng: -_-||| thực ra ta rất kiều nhược.

Suất suất suất: ta ghét chữ kiều.

Đối thoại đến đây đột nhiên dừng lại.

Trương Tri cùng Kiều Dĩ Hàng không hiểu được câu này nghĩa gì, mà kẻ luôn thích chen mồm trêu đùa như Thủy Tiên hòa thượng cũng hiếm thấy mà ngậm miệng.

Trương Tri chậm rãi lên tiếng: "Tôi đột nhiên có ý tưởng hết sức kỳ quái."

Kiều Dĩ Hàng: "Tôi nghĩ không có khả năng."

Trương Tri: "Tôi chưa nói anh đã đoán được cho thấy tim chúng ta đã được Cupid nối liền rồi." Lời biện hộ của hắn mang theo chút thẹn thùng, không quá lưu loát, đặc biệt đoạn cuối còn có điểm ngập ngừng.

Kiều Dĩ Hàng tức giận: "Cậu luôn dùng tim để suy nghĩ sao¿'

"Trong mọi chuyện liên quan đến anh." Câu này hắn nói rất trơn tru.

Kiều Dĩ Hàng làm bộ không nghe được.

Kênh đội ngũ có tin mới —

Suất suất suất: ta có việc out trước.

Chiến Hồn Vô Cực: 88

Tiểu Thuyền: (^_^)/~~ byebye

Thủy Tiên hòa thượng: 8

[tư trò chuyện]

Suất suất suất: ta thấy ngươi trên TV.

Suất suất suất: rất ăn hình.

Chiến Hồn Vô Cực: (o)?

Suất suất suất: Lâm đương gia.

Chiến Hồn Vô Cực: à, là cái kia.

Suất suất suất: O(_)O ha ha ~ đẹp trai hơn Kiều Dĩ Hàng.

Chiến Hồn Vô Cực: ta cảm thấy Kiều Dĩ Hàng rất được.

Suất suất suất: hai người các ngươi gộp lại cũng không bằng ta. Các ngươi chỉ có hai mà ta là ba chữ suất lận.

Chiến Hồn Vô Cực: ngươi với Thủy Tiên hòa thượng không có chuyện gì chứ?

Đại khái Trương Tri chuyển đề tài quá nhanh nên Suất suất suất hồi lâu không trả lời.

Kiều Dĩ Hàng thấy Trương Tri đánh chữ mà trên kênh đội ngũ lại chẳng có gì, không nhịn được thò đầu qua.

Trương Tri phối hợp nhích người về phía hắn.

[tư trò chuyện]

Suất suất suất: không có gì.

Suất suất suất: không thích lão bà hắn.

Chiến Hồn Vô Cực: hắn ba ngày kết hôn một lần, ly hôn một lần, đâu có nghiêm túc?

Suất suất suất: ta biết.

Suất suất suất: đi trước.

Chiến Hồn Vô Cực: 88

Kiều Dĩ Hàng nhỏ giọng: "Tôi cũng không thích lão bà của Thủy Tiên hòa thượng."

Trương Tri mỉm cười: "Đương nhiên, tôi cũng không muốn anh thích lão bà của hắn. Anh thích tôi là đủ rồi."

"Tôi cũng không thích cậu."

"Thật không¿' Trương Tri đột nhiên quay đầu, nhắm ngay miệng Kiều Dĩ Hàng chuẩn bị hôn xuống nhưng Kiều Dĩ Hàng còn nhanh hơn, túm lấy gối đập vào mặt hắn.

Trương Tri ôm mặt: "Muốn tạo vết thương tình lữ, dùng gạch tốt hơn."

Kiều Dĩ Hàng vứt gối đi, nhấc máy tính lên: "Cái này thì sao¿'

Trương Tri nằm lăn ra, chăm chú nói: "Hơn sáu ngàn tệ đó."

Kiều Dĩ Hàng: "..."

111. Chương 111: Bước Ngoặt (hạ)

Suất suất suất đi không lâu, Thủy Tiên hòa thượng lại bị lão bà hắn gọi.

Kiều Dĩ Hàng cùng Trương Tri dạo quanh một lát rồi cũng out.

Vốn vào game là để gặp đối phương, giờ đối phương ở ngay cạnh.... Muốn nói chuyện hay nhìn mặt không thành vấn đề.

Kiều Dĩ Hàng nhàm chán lên mạng tìm tên mình, quả nhiên hiện ra tin tức tai nạn xe. Hắn lại dạo trên diễn đàn, phát hiện tin hắn và Bát Quái tiểu tử nhập viện là hai topic được chú ý nhất hiện giờ, ngoài ra còn có cả topic cầu phúc cho bọn họ. Nhưng không khí trong hai topic hoàn toàn khác nhau.

Các bài post cầu phúc cho hắn tràn ngập màu phấn hồng bi thương. Từng lời từng lời đều là những lời chúc phúc, khiến cho hắn ấm lòng.

Mà trong topic của Bát Quái tiểu tử, đại khái fan đã trải qua quá nhiều đau thương cùng đả kích, tâm lý đã vô cùng mạnh mẽ. Rất nhiều người còn chào hỏi, trò chuyện như kiểu "Ta lại tới nữa nè", "Chúng ta lại thấy mặt rồi", "Nói tiếp đề tài lần trước đi",... rồi còn có rất nhiều hình ảnh phù chú, nước thánh, thập tự giá, bên cạnh còn phối hợp "Ác linh mau cút",vv..

Tóm lại, Kiều Dĩ Hàng cảm thấy đây chính là cuộc so đấu giữa các môn phái, đôi lúc còn thấy cả thần thoại Hy Lạp ló mặt ra.

Hắn đọc vài trang, cuối cùng nhịn hết nổi nhìn sang Trương Tri.

Trương Tri đang đeo tai nghe, chuyên chú xem bài giảng qua mạng.

Kiều Dĩ Hàng nhớ hắn từng nói quyết định bắt đầu học từ xa, chẳng trách công việc của hắn bận rộn đến thế. Ngược lại, vì bị thương ở trán, bản thân lại nhàn rỗi nửa tháng.

Di động ở đầu giường đột nhiên đổ chuông, ca khúc "Sinh ra để yêu ngươi" giữa không gian yên tĩnh làm hắn giật mình.

Kiều Dĩ Hàng nhanh chóng đặt máy tính sang bên, nhận điện thoại rồi quay đầu hướng Trương Tri ra hiệu cứ tiếp tục.

Đầu kia, Trầm Thận Nguyên cả kinh kêu lên: "Tỷ, ngươi phải nằm viện rồi¡'

Kiều Dĩ Hàng lạnh như băng đáp: "Tỷ ngươi là ai, ta không biết."

Trầm Thận Nguyên sửa lời: “Sư huynh, ngươi không sao chứ¿‘

“Còn đang nằm viện.“

“Có nặng không? Có phải dùng máy trợ thở không a¿‘

“Ngươi cảm thấy ta có thể nhét di động vào mặt nạ để nói chuyện với ngươi sao¿‘

“Không phải dùng máy trợ thở là tốt rồi.“ Trầm Thận Nguyên thở phào nhẹ nhõm.

Kiều Dĩ Hàng: “…“

Máy trợ thở là tiêu chuẩn duy nhất để Trầm Thận Nguyên phán đoán bệnh tình có nghiêm trọng hay không sao?

Trầm Thận Nguyên ngẫm lại vẫn lo lắng: “Nếu không ta đến thăm ngươi nhé? Muốn ăn gì? Ta mang bữa khuya đến nhé¿‘

Kiều Dĩ Hàng nhìn Trương Tri ngồi cạnh, vội vàng đáp: “Không cần! Muộn quá rồi, ta sắp đi ngủ.“

Trầm Thận Nguyên chưa từ bỏ ý định: “Vậy sáng sớm mai ta đến nhé¿‘

“Mấy giờ¿‘

“Bảy giờ nhé¿‘

“Không được, ta không dậy nổi.“

“Sư huynh, ngươi thực không sao chứ? Từ bây giờ đến bảy giờ sáng mai là mười tiếng rồi đó.“

Kiều Dĩ Hàng hàm hồ cho qua: “Lúc nào ngươi bằng tuổi ta sẽ hiểu.“

Trầm Thận Nguyên ủy khuất hỏi: “Vậy lúc nào ta đến được¿‘

“Mười rưỡi đi, ngươi rảnh chứ¿‘ Kiều Dĩ Hàng nói, “Tiện thể mang luôn cho ta một phần pizza.“

“Okay.“ Trầm Thận Nguyên đáp ứng.

Kiều Dĩ Hàng tắt máy, quay đầu thấy Trương Tri đã gỡ tai nghe xuống, đang chống cằm nhìn hắn.

“Cậu không nghe giảng nữa sao¿‘ Kiều Dĩ Hàng bị hắn nhìn đến mất tự nhiên.

Trương Tri hỏi ngược lại: “Anh muốn ăn pizza tôi có thể mua hộ.“

Kiều Dĩ Hàng: “Mai cậu phải đi làm còn gì¿‘

Trương Tri nheo mắt: “Anh chờ tôi đi làm mới cho hắn tới sao? Là ai thế¿‘

Kiều Dĩ Hàng cau mày: “Cậu có nhất thiết dùng giọng điệu ghen tuông đó để nói chuyện không hả?”

“Vì đúng là thế đấy.“ Trương Tri đột nhiên đứng dậy nhảy lên giường, đè hắn xuống.

Động tác tấn công liên tục, hiển nhiên đã dự mưu từ lâu.

Đầu Kiều Dĩ Hàng đập xuống gối, chưa kịp phản ứng Trương Tri đã cúi đầu hôn xuống.

“Cậu…“ Kiều Dĩ Hàng mới nói một chữ, Trương Tri trực tiếp dùng miệng chặn lại.

“Buổi tối kiểm…“ Bác sĩ trung niên đẩy cửa bước vào, chứng kiến cảnh tượng này liền nuốt chữ cuối vào bụng.

Trương Tri ngồi thẳng dậy, bất đắc dĩ trừng hắn: “Bác sĩ, cho hỏi cửa này có tác dụng gì¿‘

Bác sĩ: “Không để các ngươi bị lạnh lúc ở trần.“

Trương Tri: “…“

Kiều Dĩ Hàng bật dậy: “Bác sỹ, hắn…“

“Ta cái gì cũng chưa thấy.“ Bác sỹ trực tiếp lui ra ngoài, đóng chặt cửa.

Kiều Dĩ Hàng quay đầu trừng Trương Tri.

Trương Tri cười như mèo thâu tinh.

Kiều Dĩ Hàng duỗi chân, đá một cước vào vai hắn.

Trương Tri bắt được mắt cá chân hắn, thuận thế nhảy xuống khỏi giường.

"Cậu đừng quá phận." Kiều Dĩ Hàng đen mặt. Ai bị người chứng kiến bản thân bị người khác đè ép cũng đều buồn bực.

Trương Tri ngồi xếp bằng trên đất, mở to mắt nhìn hắn, dùng khẩu khí gần như vô lại nói: "Anh phải làm cho tôi có hy vọng chứ. Dù cảm giác lúc hôn không tệ nhưng lâu ngày cũng đâu dập được lửa. Sớm muộn có ngày tôi tự thiêu mà chết mất."

Kiều Dĩ Hàng bị lời nói vô sỉ của hắn chặn họng.

Trương Tri nhìn hắn trông chờ: "Dù sao hôm nay chỉ có hai ta thôi mà."

Bác sĩ lại đột nhiên đẩy cửa bước vào: "Trên lầu có phòng VIP, giường đôi, giá một ngày hơn phòng này năm trăm. Nếu hai người muốn, ta có thể sắp xếp."

Trương Tri tức giận trừng mắt nhìn hắn: "Ta chỉ có một yêu cầu."

"Biết rồi." Thầy thuốc rất thức thời đóng cửa lại.

Trương Tri đột nhiên nhảy dựng lên, chạy ra cửa: "Vào phòng nhớ gõ cửa¡' Chết tiệt, chẳng lần nào để hắn nói hết câu!

Vị bác sỹ đang chạy trên hành lang kia lại càng hoảng sợ, quay đầu nói: "Biết cái gì gọi là khóa cửa không¿'

Trương Tri tức giận về phòng, đóng cửa khóa lại!

Kiều Dĩ Hàng nhìn Trương Tri vẫn còn bất bình, chậm rãi nói: "Tôi cảm thấy, cậu sai một chỗ rồi."

Lửa giận trong mắt Trương Tri nhắm ngay hắn.

Kiều Dĩ Hàng nhíu nhíu mày.

"Tôi biết anh muốn nói gì." Trương Tri nhắm mắt, quay đầu đi thu dọn giường hắn, "Nhưng tôi biết trong lòng anh không phải hoàn toàn không có cảm giác gì với tôi nên tôi sẽ không bỏ cuộc đâu."

Kiều Dĩ Hàng lắp bắp: "Tôi với cậu, có cảm giác..." Hắn thẹn quá thành giận, "Cậu nghĩ nhiều rồi¡'

"Tôi biết là được." Trương Tri ngả lưng nằm xuống, "Ngủ ngon."

"Tôi cũng không còn gì để nói hết." Kiều Dĩ Hàng trừng mắt nhìn hắn, hận không thể khoan ra hai lỗ trên chăn.

Trương Tri: "Trước khi anh chịu nói thật, tôi cự tuyệt nghe lời nói dối."

"Sao cậu biết tôi nói thật hay không¿'

"Tôi thích cậu, tôi yêu cậu, tôi muốn ở cạnh cậu mãi mãi." Trương Tri giơ tay đếm, "Trừ ba câu này ra, tất cả đều là nói dối."

Kiều Dĩ Hàng chán nản, thuận miệng: "Thế tôi muốn kết hôn với cậu¿'

Trương Tri bật dậy như lò xo, nhãn tình lấp lánh cơ hồ tỏa sáng: "Tôi nhận lời¡'

Kiều Dĩ Hàng thiếu chút hộc máu, xoay người, trùm chăn.

Trương Tri ở nơi nào vẫn líu lo không ngớt: "Lúc nào anh rảnh? Chúng ta đến Mỹ đăng ký nhé? Tiện thể đến gặp mẹ tôi luôn."

Kiều Dĩ Hàng nghe hắn vui mừng bàn tính một mình, mặt ngày càng đỏ, cuối cùng nhịn không được xốc chăn lên: "Ngủ đi¡'

Trương Tri lại nằm xuống: “Đêm nay có khi tôi hưng phấn đến mất ngủ.“

“… Vừa rồi là đùa thôi.“ Nếu có thể xuyên qua thời gian, Kiều Dĩ Hàng nhất định bóp chết bản thân mười phút trước.

Trương Tri trầm mặc.

Ngay lúc Kiều Dĩ Hàng đoán hắn đang giận thì nghe Trương Tri mở miệng: “Tôi sẽ coi câu vừa rồi là đùa.“

Kiều Dĩ Hàng nhăn nhó: “Lừa mình dối người vui lắm sao¿‘

“Hạnh phúc là tốt rồi.“ Trương Tri đứng dậy, quyết đoán tắt đèn.

Không gian tối đen cho thấy đề tài hôm nay chấm dứt ở đó.

***

Kiều Dĩ Hàng không bảo Trầm Thận Nguyên đến lúc bảy giờ thực đúng đắn vì hắn ngủ thẳng đến tám rưỡi. Lúc rời giường, Trương Tri đã đi. Chăn gối đều được gấp gọn gàng, túi đồ cũng được để vào góc.

Kiều Dĩ Hàng có chút vui mừng. Nếu gặp tai nạn có thể khiến Trương Tri học làm việc nhà thì đây cũng coi như chuyện tốt.

Hắn rửa mặt, mở máy tính lên xem phim, rất nhanh đến mười rưỡi.

Trầm Thận Nguyên cơ hồ là đến kịp giờ.

Kiều Dĩ Hàng tươi cười nhìn hắn: “Cuối cùng ngươi cũng tới.“

Trầm Thận Nguyên thụ sủng nhược kinh: “Sư huynh đợi ta lâu rồi sao¿‘

“Đương nhiên.“ Kiều Dĩ Hàng nhìn túi đồ trong tay hắn, “Từ sáng đến giờ còn chưa ăn gì, sắp chết đói rồi¡‘

“…“

Mở pizza ra, Trầm Thận Nguyên đang định lấy một miếng thì Kiều Dĩ Hàng đã nhanh tay cầm lấy cả hộp, “Ngươi ăn sáng rồi chứ? Ta không khách khí đâu, cảm ơn nha.“

“Sư huynh, thực ra sáng nay ta chưa ăn.“ Trầm Thận Nguyên nhìn chằm chằm hộp pizza.

“Nếu thế,..“ Kiều Dĩ Hàng nghĩ chút rồi tiếp, “Nhẫn nại một lúc nữa, ta mời ngươi ăn.“

“Mời ăn.“Trầm Thận Nguyên sửng sốt.

Kiều Dĩ Hàng gật đầu: “Cơm trưa của bệnh viện ta nhường ngươi.“

Trầm Thận Nguyên: “…“

Đợi đến giờ ăn cơm là một chuyện vô cùng buồn chán.

Trầm Thận Nguyên đành nói chuyện phiếm giết thời gian… và nước miếng. “Nghe nói Liên đạo định quay phần của Đại Thần trước.“

Kiều Dĩ Hàng sờ vết thương trên trán: “Khi nào bác sỹ cho ta xuất viện thì ta về quay luôn.“

“Nhưng miệng vết thương của ngươi…“

“Dùng tóc mái che khuất là được.“ Kiều Dĩ Hàng gạt gạt tóc mái sang hướng vết thương, “Ta thử nhìn gương rồi, có thể che được.“

Trầm Thận Nguyên cảm khái: “Sư huynh, ngươi thực nỗ lực.“

Động tác của Kiều Dĩ Hàng khựng lại chút nhưng rồi hắn rất nhanh nuốt pizza xuống: “Đây là cơ hội cuối cùng ta cho bản thân.“

“Cơ hội cuối cùng¿‘ Trầm Thận Nguyên mờ mịt.

“Nếu làm việc cùng Liên Giác Tu cũng không khá được, sau này ta sẽ không đóng phim nữa.“ Kiều Dĩ Hàng nói, “Không nhận bất kỳ bộ phim nào hết, chỉ chuyên tâm ca hát thôi.“

Trầm Thận Nguyên: “Rất nhiều diễn viên có thực lực đều nhờ vào diễn nhiều.“

“Nhưng ta không muốn phá hỏng nhiều phim đến vậy. Cơ hội nên được lưu cho người có thiên phú.“ Kiều Dĩ Hàng dừng chút, “Hơn nữa, quan trọng là kinh nghiệm hợp tác với Liên Giác Tu, trải qua một lần cũng đủ để “hưởng dụng“ cả đời rồi.“

Trương Tri vừa vặn đẩy cửa bước vào.

112. Chương 112: Tương Lai Tươi Sáng (thượng)

Thấy Trương Tri bước vào, phản ứng đầu tiên của Kiều Dĩ Hàng là trợn tròn mắt, trong lòng chột dạ, không nhịn được mà liếc trộm Trầm Thận Nguyên. Người ngoài nhìn vào chỉ nghĩ quan hệ giữa hắn và Trương Tri cộng tác ở công ty đĩa nhạc, không tính thân thiết. Sự xuất hiện của Trương Tri ở đây khó tránh khiến người khác nghĩ nhiều.

Trầm Thận Nguyên cũng sửng sốt nhưng rồi rất nhanh đứng dậy: “Trương.. Trương tổng giám cũng đến thăm tù à¿‘ Dù biết hắn là Chiến Hồn Vô Cực nhưng lần đầu gặp mặt trong hiện thực rất khó đem hình tượng hai người liên tưởng, đừng nói là gọi tên.

Lời vừa thốt ra, cả ba người ở đây đều .

Trầm Thận Nguyên xấu hổ muốn đào hố chui xuống. Tất cả là do chức danh tổng giám kia làm hắn liên tưởng đến ngục giam, cuối cùng thuận miệng nói ra câu kia.

Kiều Dĩ Hàng cười giải vây: “Thực ra bị bệnh cũng chẳng khác vào tù lắm.“

Trầm Thận Nguyên nghĩ chút rồi quyết định giải thích: “Sư huynh, ta không có ý trù ẻo ngươi đâu.“

Kiều Dĩ Hàng gật đầu: “Ta biết, kiểu nói bóng gió tinh diệu này ngươi có muốn cũng không nghĩ ra được.“

“…“ Trầm Thận Nguyên cẩn thận ngẫm lại câu này. Sao nghe không đơn giản chút nào nhỉ?

Trương Tri xách theo một túi đồ lớn, yên lặng tới cạnh giường rồi lôi từng thứ ra.

Sushi, cá om dưa, bò bít tết, pizza… Đồ ăn các nước tề tụ đầy đủ khiến mắt Kiều Dĩ Hàng có điểm mệt. Chắc chắn hắn tới để phá rối! Nhiều món thế này, trừ phi Trầm Thận Nguyên ngu ngốc mới không thấy được điểm bất thường. Hắn khóc không ra nước mắt.

Trầm Thận Nguyên vui vẻ: “Trương tổng giám thật chu đáo. Sợ sư huynh không thích liền mua thật nhiều loại đồ ăn.“

“…“ Kiều Dĩ Hàng cười khan, “Đúng thế, Trương tổng giám, thực phiền ngài quá¿‘

Trương Tri nhướn mày: “Giữa chúng ta còn cần xấu hổ ngượng ngùng làm gì¿‘

“Cũng đúng. Ở công ty đĩa đã được ngài chiếu cố rồi.“ Kiều Dĩ Hàng vừa nói vừa xoay người, đưa lưng về phía Trầm Thận Nguyên, hướng Trương Tri hung hăng chớp mắt.

Trương Tri nâng tay, nhẹ nhành sờ mặt hắn, cười nhẹ: “Làm sao nhăn nhó vậy¿‘

Kiều Dĩ Hàng đông cứng.

Trong lúc đó, Trầm Thận Nguyên lại chẳng để ý đến hành vi bất thường của hai người này, mắt sáng lên chăm chú nhìn đống đồ ăn để đầu giường.

Dù từ lúc vào đến giờ Trương Tri không nói gì nhưng Kiều Dĩ Hàng có thể cảm thấy áp lực vô hình từ người hắn truyền tới. Hai mươi tuổi là thời kỳ chẳng thể dự đoán trước, tính trẻ con và sự chững chạc như hai đầu dây giằng co, chẳng ai biết kích thích một chút có thể khiến hắn làm ra chuyện động trời gì. Cứ xem vụ cưỡng hôn đêm sinh nhật cùng biểu hiện hôm nay của hắn là biết.

Nghĩ tới số lần bị hôn ngày càng tăng cộng thêm phản ứng bản thân ngày càng bình tĩnh, Kiều Dĩ Hàng bi ai phát hiện biểu hiện sa đọa của hắn đã rõ mười mươi rồi.

Kiều Dĩ Hàng quyết định bảo trì khoảng cách cùng Trầm Thận Nguyên, tốt nhất làm hắn rút lui trước khi Trương Tri kịp phát điên.

"Sư đệ à¡' Có ý đuổi người, Kiều Dĩ Hàng lập tức trưng ra vẻ mặt ôn hòa, đưa pizza Trương Tri đem tới cho hắn, "Vừa rồi ngươi nói chưa ăn sáng đúng không¿'

Trầm Thận Nguyên thụ sủng nhược kinh*, mang theo vài phần không tin hỏi lại: "Cho ta sao¿'

(*thụ sủng nhược kinh: được sủng ái mà lo sợ)

Kiều Dĩ Hàng: "Ta nghe nói gần đây lịch của ngươi rất chặt, cần ăn nhiều chút để bổ sung thể lực nha."

Trầm Thận Nguyên ngẫm nghĩ một chút: "Ý sư huynh là chút nữa còn muốn mời ta đến căng tin ăn hả¿'

"…" Kiều Dĩ Hàng quay đầu, nhìn cá sốt dưa Trương Tri đặt ở đầu giường, khẽ cắn môi, dứt khoát đưa qua, "Còn lâu mới đến giờ cơm trưa, phần cá sốt dưa này ngươi cầm ăn đi."

….

Pizza ăn cùng cá sốt dưa?

Trầm Thận Nguyên mờ mịt nhận lấy: "Thực ra có pizza lót bụng ta có thể chịu đến trưa."

Sao nhất quyết không chịu đi thế này?

Kiều Dĩ Hàng ám chỉ: "Lịch của ngươi bận vậy, ta cũng không dám giữ."

"Vì sư huynh, lịch làm việc sáng nay ta chuyển hết cả rồi. Mãi ba giờ chiều mới phải đi." Trầm Thận Nguyên chớp thời cơ, ra sức thể hiện tình nghĩa đồng môn.

Trương Tri đột nhiên móc từ trong túi ra phong kẹo cao su, ăn một cái, vừa nhai vừa nói với Kiều Dĩ Hàng: "Anh đi với tôi một chút."

Kiều Dĩ Hàng cảnh giác: "Đi đâu¿'

"Nhà vệ sinh."

"…" Hai người cùng vào nhà vệ sinh? Ánh mắt Kiều Dĩ Hàng nhìn Trương Tri tuyệt đối ẩn dấu dao nhọn, ý "nếu cậu dám xằng bậy, tôi tuyệt đối không hạ thủ lưu tình".

"Hay là…" Khóe miệng Trương Tri chậm rãi cong lên, lộ vẻ tự tiếu phi tiếu, "..Anh muốn chúng ta giải quyết ngay tại đây¿'

Kiều Dĩ Hàng nghẹn họng.

Tình thế mạnh hơn người. Trong tình huống này, đóng cửa chỉ lưu lại không gian tưởng tượng mà mở rộng cửa thì rõ ràng là… tróc gian tại giường! Hắn không chút do dự lựa chọn phương án trước.

Nhìn Kiều Dĩ Hàng gương mẫu xuống giường đi vào nhà vệ sinh trước, Trương Tri cười tủm tỉm lướt qua trước mặt Trầm Thận Nguyên còn đang mờ mịt, cố ý cường điệu tiếng nhai kẹo.

…

Trong nhà vệ sinh, Kiều Dĩ Hàng khoanh tay đứng trước gương, đề phòng nhìn ra cửa. Thấy Trương Tri vào, hắn thấp giọng hỏi: "Nói đi, chuyện gì¿'

"Mời anh ăn kẹo cao su." Trương Tri đưa kẹo đến trước mặt hắn.

Kiều Dĩ Hàng nhìn hắn hồ nghi.

Trương Tri vẫn không nhúc nhích.

Kiều Dĩ Hàng không đoán được hắn định làm gì, tiện tay lấy kẹo, bỏ vào miệng.

Trương Tri nhả bã kẹo ra, vứt vào thùng rác rồi đột ngột kéo Kiều Dĩ Hàng còn đang mê mang qua, hôn xuống.

"Rầm¡'

Người ngồi bên ngoài đang định ăn pizza nghe thấy tiếng cửa nhà vệ sinh bị dập mãnh liệt rồi lại nhanh chóng khôi phục sự yên tĩnh.

Nhìn pizza trong tay, Trầm Thận Nguyên nuốt nước miếng, hướng nhà vệ sinh kêu: "Sư huynh, Trương tổng giám, hai người không việc gì chứ¿'

Trong WC vẫn im lặng.

Qua một lát, cửa đột ngột mở ra.

Kiều Dĩ Hàng xông ra trước. Đôi môi vốn tái nhợt nay lại đỏ như bôi son.

Trương Tri chậm như rùa theo sau, mỉm cười, vẻ mặt hoàn toàn có thể viết ba chữ "rất đắc ý".

Kiều Dĩ Hàng đột nhiên nhấm nuốt kẹo cao su như muốn trút giận vào đó.

Trầm Thận Nguyên nhìn hắn, lại nhìn Trương Tri: "Hai người… không việc gì chứ¿' Ngoài ba chữ "không việc gì", hắn không thấy được vấn đề gì khác.

Trương Tri mỉm cười: "Không có gì. Chỉ là hết kẹo cao su để ăn mà thôi." Hắn dừng một chút, quay sang Kiều Dĩ Hàng, "Ăn ngon không¿'

Động tác của Kiều Dĩ Hàng khựng lại, coi như trong nháy mắt lĩnh ngộ được ý đồ của Trương Tri, mặt nhất thời cũng đỏ như màu môi.

Thế nhưng sự cố gắng của diễn viên cũng không chiếm được sự đáp lại của người xem.

Trầm Thận Nguyên đột nhiên rất tò mò duỗi cổ ra hỏi: "Có phải gần đây công ty có dự định gì mới không¿'

Trương Tri, Kiều Dĩ Hàng: "…"

"Đúng thế." Trương Tri thản nhiên nói tiếp, "Thực ra ta định gọi điện kêu ngươi đến công ty."

Trầm Thận Nguyên mở to mắt: "Để làm gì?"

"Ta quyết định đẩy nhanh tiến độ ra đĩa của các ngươi. Dù không kịp dự giải Thiên Thanh nhưng có thể phối hợp với lễ Trung Thu. Kiều Dĩ Hàng bị thương nên thành ra chuyện tuyên truyền đành nhờ ngươi nỗ lực hơn rồi."

"Không vấn đề." Trầm Thận Nguyên vỗ ngực cam đoan.

Trương Tri liếc hắn một cái: "Vậy sao còn chưa đi¿'

"Đi đâu¿'

"Công ty."

"Được." Trầm Thận Nguyên ôm pizza cùng cá sốt dưa đi hai bước, "Còn Trương tổng giám¿'

"Ta còn có việc cùng Kiều Dĩ Hàng thương lượng." Trương Tri nhìn Kiều Dĩ Hàng, trong mắt lóe lên vẻ u lãnh.

Kiều Dĩ Hàng dùng chân kéo thùng rác dưới giường ra, vứt bã kẹo cao su.

"Tốt rồi." Trầm Thận Nguyên quay sang Kiều Dĩ Hàng, "Tỷ, ta đây đi trước."

"Tỷ¿' Trương Tri mãn cảm bắt được từ mấu chốt này.

Trầm Thận Nguyên nhìn Kiều Dĩ Hàng: "Tỷ phu còn chưa biết sao¿' Có chữ "tỷ" mở đường, "tỷ phu" cũng không khó gọi.

Trương Tri nhíu mày, trong đầu hiện ra một đáp án khó tin: "Ngươi là Đại Hồ¿'

Trầm Thận Nguyên chân chó cười đáp: “Tỷ phu.“

…

Không thể phủ nhận, uy lực hai chữ này tương đối lớn.

Tỷ như vẻ mặt Trương Tri giờ phút này cùng lúc mới đến hoàn toàn khác biệt, đôi mắt hấp háy cười, chỉ kém tuyên chiếu ban thưởng!

Nhắc tới game, Trầm Thận Nguyên thuận miệng nói: “Gần đây tỷ phu ít login a.“

“Ừm, bận quá.“ Trương Tri nghĩ tới chuyện luôn canh cánh trong lòng, “Ngươi biết ai là Đại Dương không¿‘

“Biết a.“ Trầm Thận Nguyên đang định trả lời thì Kiều Dĩ Hàng xốc chăn, lộ đầu ra, “Sư đệ, chẳng phải ngươi nói cần phải đi sao¿‘

Trầm Thận Nguyên bừng tỉnh: “A, đúng thế, ta phải đi rồi. Tỷ, lần sau gặp.“ Nhưng câu tiếp theo lại tha trở về, “Tỷ phu, Đại Dương chính là ta. Lần sau login nhớ thêm bạn nha.“

“Nga.. chính là ngươi à~.“ Trương Tri kéo dài âm, nhìn không ra biểu cảm gì.

Trầm Thận Nguyên cảm giác câu này của hắn còn ẩn ý gì đó vì vẻ mặt Trương Tri thoáng cái u ám nhưng nghĩ tới nghĩ lui đều không hiểu bản thân đắc tội người này lúc nào. Trên thực tế, ngay cả cơ hội hắn cũng không có, đã được gặp lần nào đâu.

Kiều Dĩ Hàng nhớ tới lần Trương Tri dùng nick hắn vào game, vết thương trên trán ẩn ẩn đau: “Ngươi về trước đi. Ta muốn nghỉ.“

“Ừm.“ Trầm Thận Nguyên nhìn Trương Tri, “Tỷ phu không đi sao¿‘

“Ta ở lại với tỷ ngươi.“ Trương Tri thản nhiên đáp.

“Tốt. Vậy gặp lại sau.“

Trầm Thận Nguyên êm đẹp rời đi, Trương Tri chẳng nói câu nào nhưng khi quay đầu nhìn Kiều Dĩ Hàng, ánh mắt mang theo mùi nguy hiểm.

Kiều Dĩ Hàng ngồi dậy, ánh mắt nhìn hắn cũng không quá.. ôn nhu.

113. Chương 113: Tương Lai Tươi Sáng (trung)

“Hắn vừa là Đại Hồ vừa là Đại Dương? Từ đầu hắn đã biết thân phận thực của anh¿‘

“Cùng tỷ ngươi? Cậu nói thuận miệng thực đó.“

Trương Tri và Kiều Dĩ Hàng đồng thời mở miệng, rồi đồng loạt trừng mắt nhìn nhau.

Người bình thường rất ít chú ý bản thân chớp mắt lúc nào, bao lâu. Khi trừng mắt mới biết, mắt rất nhanh sẽ cay, cơ hồ còn chảy cả nước mắt.

Trương Tri bại trận trước: “Lúc hắn gọi anh là tỷ sao anh không phản bác¿‘

“Hắn khác.“ Kiều Dĩ Hàng thuận miệng nói, phát hiện vẻ mặt Trương Tri càng thêm nguy hiểm, nhất thời chột dạ.

Lúc còn chưa xác định quan hệ, sợ nhất nghe đối phương nói những người khác là đặc biệt. Hơn nữa, bản thân Trương Tri cũng rất khuyết thiếu cảm giác an toàn.

Lúc này, hắn cảm thấy cơn tức chảy thẳng lên đầu, hận không thể kéo Trầm Thận Nguyên đã chạy xa trở lại, đánh cho một trận.

Kiều Dĩ Hàng nhảy ra một câu: “Hắn là tiểu hài tử.“

Trương Tri tiến lên trước hai bước, chiếm vị trí gây áp lực, từ trên cao nhìn hắn: "Tiểu hài tử¿'

Kiều Dĩ Hàng cảm thấy những lời này tựa hồ ẩn chứa điều gì đó nhưng vẫn không quay đầu lại, chỉ có lệ gật đầu.

Mặt Trương Tri dài ra trong nháy mắt: "Tôi đây trong mắt anh là gì?"

Vốn còn vì chuyện Kiều Dĩ Hàng càng ngày càng không kháng cự nụ hôn của hắn mà dương dương tự đắc nhưng giờ nghĩ lại, nói không chừng đối phương coi hắn là nông nổi nhất thời nên mới thuận theo.

"Cậu¿' Kiều Dĩ Hàng quay đầu lại.

Trương Tri lại tiến về trước mấy bước, quỳ gối trên giường, không chút che giấu lửa giận trong mắt: "Trong mắt anh tôi là gì¿'

Kiều Dĩ Hàng không thoải mái, dịch mông sang bên, tỏ vẻ ung dung: "Bạn bè."

"Bạn bè? Loại bạn bè này sao¿' Trương Tri cúi đầu định hôn xuống nhưng Kiều Dĩ Hàng đã có đề phòng, rất nhanh lấy tay đẩy đầu hắn ra, "Đừng nháo nữa."

Trương Tri đột nhiên đấm xuống giường một quyền, thấp giọng mắng: "Mẹ kiếp, ai nháo chứ¿'

Kiều Dĩ Hàng cúi đầu nhìn nắm tay vừa vặn lọt giữa hai đùi hắn, thầm thấy may mắn. Vị trí này, thực sự chuẩn xác. Nếu dịch lên trên hoặc sang trái sang phải một chút, hắn thực sự phải nằm viện rồi.

"Rút cuộc anh muốn thế nào mới chịu nhìn nhận tình cảm của tôi¿' Trương Tri đột nhiên ngẩng đầu, đôi mắt hừng hực lửa.

Kiều Dĩ Hàng hoảng sợ trong lòng, nhất thời cũng không hiểu bản thân nghĩ thế nào, chẳng thể nói ra lời hung hăng cự tuyệt. Tóm lại, nhìn bộ dạng Trương Tri lúc này, đầu óc hắn rối tinh rối mù nhưng lý trí vẫn nhắc nhở không được để lộ ra nên đành đeo mặt nạ, cau mày: "Đừng ngây thơ như vậy¡'

"Ngây thơ¿' Thanh âm Trương Tri đột nhiên trầm xuống. Ngọn lửa trong mắt vụt tắt, hóa thành tro tàn.

Kiều Dĩ Hàng ngẩng đầu, muốn vuốt trán nhưng tay có chút tê dại. Một động tác đơn giản cũng làm như cúi chào: "Cậu nghĩ tới hậu quả chưa¿'

"Hậu quả¿' Tinh thần Trương Tri rung lên, tro tàn trong mắt như cháy lại. Một người nghĩ đến hậu quả nói rõ hắn có để tâm tới, hơn nữa còn có ý muốn thực hiện.

Kiều Dĩ Hàng gặp ánh mắt hắn chốc sáng chốc tối, cũng không rõ Trương Tri đang nghĩ gì, chỉ thuận miệng nói ra suy nghĩ: "Đồng tính luyến ái ở trong nước vẫn chưa được thừa nhận."

Trương Tri lập tức tiếp: "Nhưng không phải phạm pháp." Từ lúc hắn có mục đích này, cùng đã tra quá thái độ trong nước với chuyện này.

"Không tính phạm pháp nhưng đôi khi còn không được lý giải như tội phạm." Nói đến vấn đề này, Kiều Dĩ Hàng dần dần nghiêm túc. Năm năm lăn lộn cũng không phải lãng phí: "Cậu nghĩ tới thái độ của cha mẹ mình chưa¿'

Trương Tri buông chân, nhẹ nhàng ngồi xuống giường: "Anh không cần lo lắng chuyện mẹ tôi." Hắn đủ hiểu mẹ mình. Dù chưa chắc đã đồng ý nhưng tuyệt đối sẽ không kịch liệt phản đối.

Kiều Dĩ Hàng bắt được hắn chưa hết ý: "Vậy còn cha cậu¿'

Trương Tri nhíu mày.

Thái độ cha hắn thì chẳng cần nói, ở hôm ăn cưới Kiều Dĩ Hàng cũng đã thấy rõ ràng. Nhưng cảm tình giữa hắn và Trương Phục Huân chỉ dừng ở mức chung một dòng máu, có thể thừa nhận đó là cha hắn nhưng tuyệt không đến mức chuyện gì cũng cần cha hắn đồng ý mới làm. Nói thật, Trương Phục Huân càng phản đối kịch liệt chuyện này, hắn càng muốn làm.

Đây là một loại khoái cảm phản nghịch.

Đương nhiên, Trương Tri tuyệt sẽ không nói ra điều này, tránh cho Kiều Dĩ Hàng suy nghĩ miên man, lầm tưởng hắn chỉ lợi dụng chuyện này đến chọc tức Trương Phục Huân.

"Cậu làm ở EF, công ty con của tập đoàn Trương thị, đúng không¿' Kiều Dĩ Hàng nói thẳng vào trọng tâm.

Đụng đến vấn đề chính, Trương Tri nâng đầu nhìn hắn.

Kỳ thật trong mắt Trương Tri cũng chẳng biểu thị tâm tình gì, chỉ là ánh nhìn thản nhiên song không hiểu tại sao, Kiều Dĩ Hàng cảm thấy bối rối.

"Chúng ta có thể gạt hắn." Trương Tri chậm rãi nói, "Rất nhiều ngôi sao đều giấu giếm chuyện tình cảm đó thôi¿'

Kiều Dĩ Hàng kinh ngạc.

Hắn biết Trương Tri không phải một người nguyện ý che giấu tình cảm. Hắn hẳn là hôm nay bắt đầu hẹn hò, ngày mai hận không thể chiêu cáo thiên hạ, nhận ánh mắt ngưỡng mộ của mọi người.

Trương Tri phủi phủi chăn: "Nếu không sẽ ảnh hưởng đến công việc của anh." Hắn ở điểm này tự biết. Nếu cha hắn chỉ là người bình thường, có lẽ cũng không rối rắm như vậy. Chỉ hiềm cha hắn lại là Trương Phục Huân, chủ tịch tập đoàn Trương thị, động tay một cái có thể gây kinh hãi cho cả làng giải trí. Giờ đừng nói tới bảo vệ Kiều Dĩ Hàng, ngay cả tự bảo vệ bản thân cũng là vấn đề nên hắn đành thỏa hiệp.

Trái cổ Kiều Dĩ Hàng giật giật. Mấy lời phía trước hắn buột mồm, Trương Tri cũng không ngây thơ, không đơn giản hóa mọi chuyện như hắn nghĩ, thậm chí còn nghĩ tường tận, đi xa hơn cả hắn.

"Vậy cậu…" Hắn chậm rãi mở miệng, "Đã nghĩ tới cha mẹ tôi chưa¿'

Trương Tri cười nhạt.

Sao có thể không nghĩ tới?

Quỳ trong tuyết, chịu đòn nhận tội, bỏ trốn… Hắn nghĩ nhiều lắm. Binh pháp Tôn Tử 36 kế hắn cũng xem nát rồi, cuối cùng chỉ có thể chọn man thiên quá hải*, đi đến đâu tính đến đó. Ngoài cách đó ra thì làm thế nào được nữa? Muốn bỏ trốn cũng cần người nọ đồng ý mới được. Giờ ngay cả con bọn họ hắn cũng chưa bắt tới.

*man thiên quá hải: lừa gạt, giấu giếm.

Đoạn này bạn Trương lậm phim quá rồi = ="

Hắn không mở miệng, Kiều Dĩ Hàng cũng im lặng.

Có vài việc nói đủ thì nên dừng lại, nói nhiều lại mất hiệu quả.

Trương Tri yên lặng ngồi một lát, rồi liếc sang đống đồ ăn: "Bò bít tết lạnh rồi, ăn sushi đi."

Hắn nói chưa dứt lời, Kiều Dĩ Hàng đã cảm thấy có chút đói bụng, thuận tay cầm sushi đặt lên đùi: "Cùng ăn đi."

"Không được." Trương Tri giúp hắn kéo bàn gấp ra, đặt sushi lên, "Công ty còn có việc cần giải quyết. Buổi tối muốn ăn gì? Tôi mang đến."

Kiều Dĩ Hàng ngẩng đầu nhìn hắn.

Trương Tri thản nhiên đáp lại.

"Cá om dưa." Kiều Dĩ Hàng nhớ tới phần ăn bị Trầm Thận Nguyên cướp mất liền đau lòng.

Trương Tri muốn cười nhưng tâm tình lúc này khiến hắn chẳng thể nhếch nổi khóe miệng: "Được."

Kiều Dĩ Hàng thấy hắn tiêu sái xoay người bước ra cửa, nhịn không được: "Cậu buổi tối…"

Trương Tri quay đầu nhìn hắn.

"Đừng tới quá muộn." Kiều Dĩ Hàng nhìn nụ cười của hắn âm thầm thở dài. Hai chữ "đừng tới" chẳng thể thốt lên.

***

Kiều Dĩ Hàng chỉ bị va chạm nhẹ, bệnh việc xác nhận không bị chấn động não cũng như không lưu sẹo liền thả hắn ra viện.

Thời gian ở viện, Trương Tri mỗi ngày đều đi sớm về muộn, nhưng vô luận muộn đến đâu cũng nhất định trở về ngủ. Kiều Dĩ Hàng thậm chí đã quen việc nghe được tiếng hắn bò lên sô pha để ngủ thì thiếp đi, chỉ là ban ngày cần ngủ trưa.

Về chuyện hai người, Trương Tri không đề cập lại. Mấy động tác vẫn mập mờ như trước, đáng tiếc thời gian hai người tỉnh táo ở chung quá ít mà Kiều Dĩ Hàng cũng có kinh nghiệm tránh đòn đánh lén nên cơ bản là không thực hiện được.

Mấy ngày trước lúc ra viện trời mưa tầm tã nên khi Kiều Dĩ Hàng bước ra ngoài, cảm nhận được gió lạnh mang theo hơi ẩm quất vào mặt.

Tiểu Chu dừng xe trước cổng bệnh viện, nhìn Trương Tri âm trầm đưa Kiều Dĩ Hàng lên xe.

"Nhớ kỹ đặt xương rồng cầu ở ban công." Kiều Dĩ Hàng dặn dò, "Đừng tưới nước." Xương rồng là của y tá bệnh viện tặng cho, nói là tốt cho thân thể.

"Ừm." Trương Tri lạnh lùng đáp lời, "Quay xong nhớ về nhà sớm."

Kiều Dĩ Hàng muốn nói, hắn làm chậm tiến độ lâu vậy sao còn dám về sớm nhưng nhìn sắc mặt Trương Tri thì đem lời nuốt lại vào bụng, mỉm cười vẫy tay tạm biệt.

Trương Tri sập cửa xe lại.

Tiểu Chu vào số, xe từ từ chuyển động.

Đi được khoảng mười thước, Kiều Dĩ Hàng quay đầu nhìn lại.

"Kỳ thực," Tiểu Chu chần chừ, "Trương Tri rất tốt."

Kiều Dĩ Hàng liếc nàng một cái.

Tiểu Chu cảm thấy bản thân lắm miệng, lập tức im lặng.

"Tốt ở điểm nào¿' Kiều Dĩ Hàng Kiều Dĩ Hàng dựa vào ghế, lẩm nhẩm lời kịch.

Tiểu Chu nhớ lại lần đầu thấy Trương Tri, bộ dạng hắn đeo kính râm mỉm cười, kích động đáp: "Đẹp trai a¡'

Kiều Dĩ Hàng dứt khỏi kịch bản, im lặng nhìn gáy nàng, qua một lúc mới dùng ngữ khí rất bình tĩnh nói: "Nghe nói là, ta cũng rất đẹp trai."

"Những lời này ta từng nói rồi." Tiểu Chu rất thẳng thắn thừa nhận.

Kiều Dĩ Hàng cảm thấy thoải mái hơn.

Qua không biết bao lâu sau, Tiểu Chu đột nhiên phun ra một câu: "Con người mà, đôi khi muốn diễn vài cảnh thôi."

"..."

Tới trường quay đúng lúc diễn đoạn Kim gia – phụ thân Đặng Bắc Vân tìm gặp thủ trưởng của hắn đòi người.

Kim gia ngồi trên ghế, thân thể cao lớn như muốn đè sập ghế. Ngón tay ngắn thô cầm xì gà không thèm nhìn thủ trưởng: "Thả hay không thả? Một câu thôi."

Thủ trưởng cười ôn nhã, tay không ngừng quay bút: "Cảnh cục không hạn chế quyền tự do thân thể của hắn, đồng thời cũng cam đoan an toàn cho hắn."

Kim gia thẳng lưng, chậm rãi hướng về phía trước, đôi mắt thoáng cái lộ rõ tinh quang.

"Hắn là con đẻ của ta."

Sáu chữ không nặng, thậm chí người đứng xa còn không nghe rõ lời hắn nhưng sáu chữ này lại khắc vào tâm khảm mỗi người. Một cảm giác kiêu ngạo cùng vui sướng của người làm cha, một cảm giác tự tin cùng ngang ngược của lão đại.

Thủ trưởng chậm rãi tựa ra sau, miệng vẫn treo nụ cười nhưng ánh mắt sắc bén hẳn lên: "Hắn là cấp dưới của ta."

Đồng dạng sáu chữ, từng từ đều nặng, mang theo kiên định, ẩn chứa lực lượng chói lọi tỏa ra từ hắn.

"Cắt¡'

Thanh âm của Liên Giác Tu kéo Kiều Dĩ Hàng trở lại.

"Cảnh tiếp." Liên Giác Tu hướng hai vị diễn viên gật đầu.

Ngực Kiều Dĩ Hàng đột nhiên dâng lên cảm giác áp bách khó có thể nói ra, cơ hồ không thở nổi.

Nhân viên hậu cần bên cạnh tán thán: "Không hổ là Tống Quốc Niên. Diễn lâu năm, một lần liền qua."

"Chu Hoành Vĩ cũng rất lợi hại a."

"Vô nghĩa, hai người bọn họ đều là đồng bọn hợp tác lâu năm với Liên đạo nha."

Bọn họ còn nói rất nhiều nhưng Kiều Dĩ Hàng một chữ cũng không nghe lọt. Hắn chỉ cảm thấy áp lực trên vai càng ngày càng nặng, sau lưng chậm rãi chảy ra mồ hôi lạnh.

Hắn từng nói với Trầm Thận Nguyên, đây là cơ hội cuối cùng, nếu diễn không tốt liền rời khỏi giới điện ảnh, chuyên tâm ca hát. Những lời này không phải nói chơi.

Chính vì không phải nói chơi nên áp lực mới lớn.

Không thành công thì cũng thành nhân.

***

Trương Tri về đến nhà, phát hiện Kiều Dĩ Hàng đã trở lại, đang ngồi ở góc trong cùng ghế sô pha.

Bên cạnh mở lên ngọn đèn mờ mờ, coi như chỉ vừa đủ chiếu sáng chỗ hắn ngồi.

Trương Tri đóng cửa, nhẹ nhàng đến sau lưng Kiều Dĩ Hàng, lập tức nhíu mày: "Anh uống rượu hả¿'

"Một chút." Kiều Dĩ Hàng thuận tay cầm lấy chén rượu trên bàn trà.

Trương Tri không cản.

Đều là người trưởng thành, uống chút rượu phát tiết rất bình thường.

"Tâm tình không tốt¿' Trương Tri duỗi tay, ôm vai hắn.

Kiều Dĩ Hàng uống một hơi hết chén rượu, hồi lâu mới lầm bầm: "Diễn không đạt."

Còn có gì uất ức hơn điều này.

Lúc mới debut, nhận mấy lời phê bình sai lè lè của giới truyền thông cũng không uể oải như thế này vì lúc đó bị chỉ trích là tính cách của hắn, còn bây giờ là kỹ thuật diễn, là thực lực.

Khả năng bị đánh giá thấp, đây là lần thứ hai.

Lần đâu tiên là Lục Vạn Bằng.

Trận đó đã tìm lại về.

Mà lần này hắn không có lòng tin như vậy.

Nếu nói lần đầu diễn không tốt, có thể đổ cho đạo diễn chỉ đạo chưa kỹ nhưng lần này chẳng còn lời giải thích nào nữa. Chỉ một cảnh thôi mà quay cả ngày cũng chưa xong. Liên Giác Tu nể mặt lắm mới để cho hắn về sớm.

Trương Tri không hiểu cách an ủi.

Ở Mỹ nhiều năm như vậy, hắn từng đánh nhau, đua xe, cày game nhưng không quen giao tiếp. Hắn đứng dậy, duỗi chân ngồi vào cạnh Kiều Dĩ Hàng, thân thủ ôm vai hắn, đặt đầu hắn tựa vào vai mình.

Trong rất nhiều phim, mấy nam diễn viên toàn an ủi nhau như thế này, hẳn là có hiệu quả.

Sự thật chứng minh, phim ảnh đúng.

Vì Kiều Dĩ Hàng không phản kháng.

Nhưng ba phút sau, Trương Tri buồn bực.

Có lẽ tại bầu không khí, có lẽ tại mùi rượu, hắn có phản ứng.

114. Chương 114: Tương Lai Tươi Sáng (hạ)

Tửu lượng của hắn không kém nhưng hết lần này đến lần khác bị hơi rượu xông cho lâng lâng.

"Này, đứng lên." Thanh âm Trương Tri có chút thô ách.

Kiều Dĩ Hàng cọ cọ đầu vào bờ vai hắn.

"Ngủ ở đây sẽ bị cảm đó." Trương Tri vươn tay kia, đẩy đầu hắn ra.

Kiều Dĩ Hàng chớp chớp mắt. Đầu óc vẫn thanh tỉnh nhưng lúc chợp mắt vừa rồi khiến cảnh vật trước mắt mơ mơ màng màng.

Trương Tri khoát tay hắn lên vai, cố sức nâng dậy: "Lên giường ngủ đi."

Kiều Dĩ Hàng cảm thấy thân thể không nghe lệnh, cánh tay trĩu xuống, hai người cùng ngã lăn ra ghế.

"Anh không sao chứ¿' Dù biết đệm ghế mềm nhưng Trương Tri vẫn hỏi.

"Ừm, không sao." Giọng Kiều Dĩ Hàng rất bình tĩnh, không nói lắp tẹo nào.

Trương Tri thấp giọng hỏi: " Vậy anh có thể tự đi được không¿' Tiếp xúc với Kiều Dĩ Hàng làm thân thể hắn phản ứng càng ngày càng rõ.

Kiều Dĩ Hàng trầm tư một lát, cho ra kết luận: "Không thể."

Trương Tri thở dài, quyết đoán cúi xuống, hít một hơi sâu, bế hắn lên.

Kiều Dĩ Hàng dù sao cũng là nam nhân mét tám, khi vừa nhấc hắn lên khỏi sô pha, Trương Tri cảm thấy hai tay như bị trọng lục hút xuống.

Nhưng cũng chỉ còn cách này, hắn dùng đầu gối đỡ lưng Kiều Dĩ Hàng một chút rồi chạy nhanh vào phòng ngủ, ngả về trước, gục trên giường.

"Đau." Kiều Dĩ Hàng dùng giọng trần thuật kháng nghị.

Trương Tri tức giận: "Anh đè lên tay tôi đấy." Hắn mất sức ba bò chín trâu mới lôi được tay mình ra.

Kiều Dĩ Hàng không thoải mái mà xoay người. Hai gò má phiếm hồng say lòng người, lông mi run nhè nhẹ, khóe miệng mơ hồ còn vương màu đỏ của rượu.

Trong Trương Tri lúc này, thiên sứ cùng ác ma giao chiến.

Cảnh rượu hậu loạn tính đã được phim ảnh phổ biến tràn lan nói rõ khả năng thành công cao, là thủ đoạn trọng yếu để thúc đẩy tình cảm mà giờ đây, cơ hội hiện ra trước mắt. Chỉ cần hắn bắt lấy, nói không chừng tường thành trong lòng Kiều Dĩ Hàng sẽ sụp đổ.

Đương nhiên, cũng có thể làm cho mối quan hệ vốn như miếng băng mỏng của bọn họ hoàn toàn vỡ tan.

Hắn nhớ lại đêm sinh nhật cùng những lời Kiều Dĩ Hàng nói khi đó. Dù Kiều Dĩ Hàng bình thường đều thuận theo hắn. Đi chơi, hóng gió, cho ở chung đều nhường nhịn, nhưng đó là vì chưa chạm đến giới hạn. Một khi vượt quá, Kiều Dĩ Hàng mặt lạnh đêm sinh nhật sẽ xuất hiện.

Trương Tri nắm chặt tay. Khát vọng trong thân thể như muốn phá tan xiềng xích. Ý chí của hắn giãy giụa lần cuối.

"Chết tiệt¡' Hắn mắng thầm, quay đầu định đi.

"Đừng đi." Kiều Dĩ Hàng cảm thấy hắn sắp rời đi, đột nhiên mở miệng.

Thân thể Trương Tri cứng đờ, chẳng lẽ nói hắn chuẩn bị….

"Chân mỏi quá." Kiều Dĩ Hàng mở mắt nhưng ánh nhìn vẫn mờ mịt như cũ.

Trương Tri im lặng ngồi trên giường, giúp hắn chậm rãi bóp chân.

Kiều Dĩ Hàng thoải mái rên một tiếng.

Tiếng rên cực nhẹ này rơi vào tai Trương Tri biến thành tiếng sấm kinh thiên, lôi dục vọng bị đè nén trong lòng hắn ra. Động tác không tự chủ được, từ mát-xa biến thành khẽ vuốt, càng ngày càng có xu hướng đi lên trên.

Kiều Dĩ Hàng giật giật, quần chậm rãi phồng lên thành lều nhỏ.

Vì hắn nằm ngửa nên biến hóa này không thoát khỏi mắt Trương Tri.

…

Trong tình huống này mà còn nhịn nữa sau này nhất định sẽ bất lực.

Trương Tri xoay người lên giường, tay chống hai bên sườn Kiều Dĩ Hàng, nhìn hắn: "Tôi muốn hôn anh."

Kiều Dĩ Hàng quay đầu.

Nếu góc độ đã phối hợp như vậy, Trương Tri tự nhiên "không tiện" cự tuyệt. Hắn cúi đầu, dán tại bờ môi Kiều Dĩ Hàng, nhẹ nhàng mút. Có mấy lần luyện tập, kỹ xảo của hắn tiến rất xa, động tác ôn nhu mà không mất đi tính bá đạo.

Trong đầu Kiều Dĩ Hàng báo động ầm ĩ nhưng thân thể không theo kịp suy nghĩ, ngược lại vô thức đáp ứng lại Trương Tri.

"Anh có biết mình đang làm gì không¿' Trương Tri dừng lại, trong mắt tràn đầy kinh hỷ.

Kiều Dĩ Hàng nghĩ một lát rồi đáp: "Không biết."

Trương Tri cười, cúi đầu tiếp tục.

Nụ hôn dần dần chuyển từ môi qua mặt, qua vành tai.

Kiều Dĩ Hàng cảm thấy được thân thể càng ngày càng nóng, cảm giác xao động dưới tiểu phúc* khiến hắn bất an.

*tiểu phúc: phần bụng dưới rốn

Đây là lần đầu Trương Tri cùng người khác giải quyết nhu cầu sinh lý nhưng cũng không lạ lẫm. Thấy Kiều Dĩ Hàng khó chịu, hắn thuận tay giúp Kiều Dĩ Hàng cởi quần, duỗi tay đi vào.

Chân Kiều Dĩ Hàng đột nhiên run rẩy, chặn tay Trương Tri lại.

Trương Tri nhìn hắn nghi hoặc.

Kiều Dĩ Hàng nhắm mắt lại nhưng lực đạo vẫn không buông lỏng.

"Tôi chỉ muốn giúp anh." Trương Tri dán môi ở vành tai hắn.

Cho dù não bị cồn xông mềm nhũn nhưng hệ thống cảnh giác vẫn hoạt động. Tuyệt đối không thể đi đến bước này, Kiều Dĩ Hàng cắn môi dưới, phòng ngừa bản thân rơi vào bóng tối.

Trương Tri không miêu tả nổi nỗi lòng mình bấy giờ.

Muốn tiếp tục nhưng lại cảm giác như lợi dụng lúc người khác nguy khốn. Không tiếp tục lại giống như gặp người khó khăn mà ngó lơ.

"Chăn." Kiều Dĩ Hàng nói ngắn gọn, đủ để truyền đạt ý hắn.

Trương Tri nghĩ một chút, cuối cùng rụt tay về, giúp Kiều Dĩ Hàng kéo chăn qua. Mặc kệ thế nào, hắn không kháng cự mình thân cận chứng tỏ đã tiếp nhận một phần. Về phần còn lại, theo Trương Thức Khiêm nói thôi – từ từ mà đến.

Tay Kiều Dĩ Hàng đặt trên chăn, coi như an tâm rồi.

Trương Tri cúi đầu nhìn lều vải của chính mình. Thời điểm này hẳn nên trước giải quyết vấn đề của bản thân. Hắn đấm nhẹ một quyền xuống giường, chạy vội vào phòng tắm.

Giải quyết vấn đề, tắm xong, Trương Tri quấn khăn đi ra.

Kiều Dĩ Hàng ngủ say nhưng mặt vẫn đỏ hồng.

Trương Tri thấy hắn vẫn mặc quần áo đi làm, cực kỳ chướng mắt, liền đi tới cạnh giường giúp Kiều Dĩ Hàng thay đồ.

Dù ngủ mơ mơ màng màng nhưng động tác Kiều Dĩ Hàng lại thập phần phối hợp. Nửa người trên lẫn nửa người dưới đều thuận theo Trương Tri.

Kỳ thật hắn cũng chưa uống say, ít nhất chưa đến nỗi bất tỉnh hay nôn thốc nôn tháo. Nhưng chính là hắn không muốn tỉnh, hoặc nói là, ở thời khắc này, lý trí hắn thanh tỉnh nhưng lại muốn buông xuôi theo cảm giác của thân thể – đương nhiên là tiến bước cẩn thận, tuyệt không thể chạm tới điểm mấu chốt.

Trương Tri phân loại quần áo rồi ném vào máy giặt, sau đó đến ngồi cạnh giường Kiều Dĩ Hàng.

Ngắm Kiều Dĩ Hàng ngủ hình như đã thành sở thích của hắn.

Mặc dù không thể làm gì nhưng chỉ nhìn thôi cũng cảm thấy hạnh phúc ấm áp từ trong lòng trào dâng.

Lần đầu tiên phát hiện trên thế giới có người khiến hắn thích như vậy. Đôi mắt, cái mũi, cái miệng, khuôn mặt này… mỗi thứ hắn đều thích. Nhìn nhìn vậy, tay hắn lại không nhịn được khẽ vuốt tới, rồi thấy chưa đủ lại dùng môi thế cho tay.

Năm phút sau, Trương Tri lại phi vào phòng tắm.

Trở ra, Kiều Dĩ Hàng đang ngoài người trên giường, nửa người trên lộ ra, chăn bị hiên xuống eo dưới. Hai chân như ẩn như hiện.

Trương Tri nuốt nước miếng, buồn bực muốn đấm tường.

Hắn dứt khoát đi qua, vứt khăn tắm đi, cũng không quan tâm mình còn chưa mặc đồ, kéo chăn phủ kín hai người rồi ôm lấy Kiều Dĩ Hàng. Nếu không thể làm chuyện kịch liệt thì thỏa mãn ước muốn nhỏ nhỏ này của hắn đi. Chỉ cần đồng giường cộng chẩm, có làm hay không cũng không quan trọng.

Mới bắt đầu, Kiều Dĩ Hàng còn vì không quen mà đẩy đẩy vài cái nhưng sau tìm được tư thế thoải mái thì cũng liền mặc hắn.

Ngược lại, Trương Tri lúc đầu hưng phấn kích động, sau lại cảm thấy khó nhịn.

Kiên trì nhẫn nại một tiếng, hắn quyết định thu hồi suy nghĩ ban đầu.

Đồng giường cộng chẩm, làm gì đó dường như hay hơn.

Nửa đêm, Kiều Dĩ Hàng tỉnh lại, đầu như bị nhúng qua nước lạnh, đau nhưng vô cùng thanh tỉnh.

Hắn vừa động, Trương Tri liền tỉnh. Trên thực tế, cả đêm Trương Tri chưa từng ngủ say.

"Anh không thoải mái chỗ nào¿' Trương Tri thu hồi cánh tay đang ôm lưng hắn.

Kiều Dĩ Hàng vô thức sờ sờ người mình: "Quần áo đâu¿'

“Trong máy giặt.“ Trương Tri đột nhiên nổi lên hứng đùa, “Anh biết không tối hôm qua..“

“Chưa có gì xảy ra cả.“ Kiều Dĩ Hàng khẳng định.

Ngực Trương Tri chua xót.

Không biết là buồn vì những lời thản nhiên này hay vì bản thân hôm qua đã thản nhiên làm cho hết thảy chưa từng phát sinh.

“Cảm ơn.“ Kiều Dĩ Hàng không cẩn thận nhấc tay lên.

Trương Tri cứng đờ.

Tay Kiều Dĩ Hàng vừa lướt qua một chỗ cực kỳ tư ẩn.

Kiều Dĩ Hàng cũng rất nhanh hiểu ra chỗ kia là gì, sắc hồng cả đêm mới cỏi bỏ lại phiếm lên: “Xin lỗi.“

Trương Tri mím môi. Hắn có thể… lại phải vào phòng tắm.

Nhưng Kiều Dĩ Hàng rất nhanh hồi phục: “Sao cậu không mặc quần áo¿‘

“Tôi thích ngủ trần.“ Trương Tri quay đầu nhìn khoảng cách giữa hắn và khăn tắm.

… Sớm biết vậy đã không vứt xa thế.

“Vậy tại sao cậu lại ở trần ngủ trên giường tôi¿‘ Kiều Dĩ Hàng chớp chớp mắt. Hắn nhớ rất rõ hành vi của mình tối hôm qua nhưng với Trương Tri thì có chút mơ hồ – trừ đoạn tương tác nọ giữa hai người.

Trương Tri đè nén xuống: “Ngủ.“

Kiều Dĩ Hàng cảm thấy đáp án này dù rất tiêu chuẩn nhưng thật sự có điểm bó tay a.

…

Rút cuộc là vì sao hắn lại trần như nhộng leo lên giường mình ngủ a!

115. Chương 115: Giãi Bày Tâm Sự (thượng)

Dù thanh âm Trương Tri rất trấn định nhưng thân thể vẫn cứng ngắc, tóc gáy dựng đứng, từng giây từng khắc đều để tâm nhất cử nhất động của người bên cạnh.

Kiều Dĩ Hàng trở mình, cái mông trơn bóng thiếu chút nữa lộ ra. Hắn nhanh tay kéo chăn che lại.

Trương Tri cảm thấy bắp đùi mát lạnh, chăn bị kéo mất phân nửa. “Đừng nhúc nhích.“ Hắn vươn tay, chỉnh lại chăn.

Gió lạnh từ phía trên thổi vào, Kiều Dĩ Hàng run lên.

“Lạnh à¿‘ Trương Tri vô thức muốn nắm lấy tay hắn nhưng lại đụng tới một cảm giác trơn mượt.

“Không lạnh.“ Kiều Dĩ Hàng vội vàng đẩy tay hắn ra, thầm cảm tạ lúc này còn tối, chẳng ai nhìn thấy gì. Đây là lần đầu hắn biết xương hông lại mẫn cảm đến vậy, vừa chạm vào đã…

Hắn nhẹ nhàng đè tay lên thứ hơi có điểm ngẩng đầu, liều mạng nghĩ sang việc khác: “Sao cậu lại ngủ trên giường tôi¿‘

Trương Tri thản nhiên đáp: “Chuyện này anh đã hỏi qua.“

“Thật sao¿‘ Trống ngực Kiều Dĩ Hàng dồn dập nhưng hắn không muốn câu chuyện chấm dứt tại đây. Không gian yên tĩnh dễ làm người ta nghĩ linh tinh, nhất là trong tình cảnh hai người thân không mảnh vải nằm cạnh nhau như thế này.

May mà Trương Tri chủ động khơi mào: “Vai diễn của anh có vấn đề¿‘

"Ừm." Kiều Dĩ Hàng rầu rĩ đáp.

"Kể thử nghe coi." Trương Tri liếc nhìn Kiều Dĩ Hàng. Kỳ thực trong bóng tối cái gì cũng không thấy, chỉ có thể lờ mờ nhìn được dáng mũi cao cao nhưng hắn có thể dùng trí nhớ tưởng tượng ra vẻ mặt lúc này của Kiều Dĩ Hàng.

"Nhân vật tôi diễn gọi là Dương Cự Sâm, là một cảnh sát. Một ngày nọ, đội trưởng nói cho hắn biết, kỳ thực cha đẻ hắn là Kim gia, lão đại Đằng Long bang mà cảnh cục đang điều tra. Còn hy vọng hắn có thể sử dụng thân phận này đi nằm vùng." Kiều Dĩ Hàng chậm rãi tự thuật lại phần diễn của mình, tâm tình dần bình ổn, "Cảnh thứ nhất là..."

Trương Tri lặng im nghe, thi thoảng nhẹ đáp một tiếng cho thấy bản thân nghe rất chăm chú, chưa ngủ.

Kiều Dĩ Hàng kể lại xong, uể oải nói: "Tính từ trước khi nằm viện, hôm nay là ngày thứ hai nhưng chẳng có chút tiến triển nào." Điều làm hắn khó chịu không phải vì Liên Giác Tu không nói lời nào mà vì lòng tự tôn của hắn bị tổn thương. Mắt thấy người khác làm một lần là xong trong khi bản thân phải vất vả cả ngày mà chẳng nên cơm cháo gì, hắn hận không đào lỗ trốn xuống hoặc phất tay áo bỏ cuộc.

— Đương nhiên, cuối cùng hắn cũng chẳng làm gì, chỉ mua rượu về uống.

"Anh có biết cuộc sống của một người con riêng như thế nào không¿' Trương Tri nhẹ giọng hỏi.

Kiều Dĩ Hàng sửng sốt. Hắn lớn lên trong một gia đình hòa thuận. Nếu nói có tổn thương sâu sắc gì từ nhỏ thì hẳn là cha mẹ hắn quá hòa thuận, hòa thuận đến mức khiến hắn cảm thấy mình trở thành người thừa. Nhất là hồi tiểu học, khi tình yêu nhiệt liệt giữa cha mẹ hắn còn chưa lui bước, ánh mắt hai người chỉ cần chạm nhau thì nhất định biến thành kiền sài liệt hoả, long trời lở đất. Đến khi hắn vào trung học thì tốt hơn, cha mẹ tựa hồ cũng ý thức được trách nhiệm với con cái, thế giới hai người biến thành thế giới ba người. Về sau gia đình bọn họ rất êm ấm hạnh phúc. Không phải không có lúc cãi nhau nhưng tuyệt chưa có lần nào quá một tiếng. Chẳng ai muốn vì mấy chuyện nhỏ mà khiến đối phương phật lòng.

Đây cũng là nguyên nhân lúc mới debut hắn bị chê tính tình không tốt. Chỉ vì hắn luôn kiên trì giữ lấy ý kiến bản thân.

Trương Tri thấy hắn hồi lâu không trả lời, tự nói tiếp: "Kỳ thực cũng không khác bình thường nhiều lắm." Hắn dừng một chút, "Ít nhất là biểu hiện bên ngoài không khác. Cũng đi học, cũng trốn tiết đánh nhau. Mẹ tôi nghĩ là do gia đình đặc biệt nên tôi mới nghịch vậy nhưng thực ra chỉ là giai đoạn phản nghịch bình thường thôi."

Kiều Dĩ Hàng chớp chớp mắt: "Tôi diễn sai hướng rồi¿' Hắn vẫn nghĩ phải diễn ra được nỗi hận thân thế mình của Dương Cự Sâm với Kim gia, loại hận khắc cốt minh tâm, chỉ mong nhanh chóng bắt hắn bỏ tù. Vậy nên khi cấp trên đưa ra đề nghị này, hắn vừa phẫn nộ vừa ẩn nhẫn, kiên định chấp nhận nhiệm vụ. Nhưng nghe Trương Tri nói thì hình như có vấn đề?

"Đương nhiên cũng có hận." Trương Tri dừng lại, dường như nghĩ xem nên biểu đạt thế nào, "Không phải do cuộc sống mà nó sinh ra từ tự ti cùng khát vọng."

"Tự ti cùng khát vọng¿'

Trương Tri trầm mặc rất lâu. Đến khi Kiều Dĩ Hàng tưởng hắn đã ngủ thì lại nghe hắn mở miệng: "Vì không có nên khát vọng. Vì không thỏa mãn được khát vọng nên chán ghét, căm hận. Chán ghét người khác nhắc tới cha, nhắc tới gia đình. Dần dần chán ghét người khác tới gần. Chìm đắm trong đau thương của bản thân nên mặc kệ hết thảy." Hắn hít sâu một hơi, "Càng thêm chán ghét ràng buộc, đặc biệt nếu đến từ người cha kia. Nếu ngay từ đầu đã không cho thì hắn có tư cách gì yêu cầu hồi báo¿'

Dù câu chuyện đã chệch khỏi quỹ đạo ban đầu nhưng Kiều Dĩ Hàng không muốn cắt đứt.

"Tôi chọn lựa trốn tránh." Thanh âm Trương Tri khuấy động bóng tối, "Trốn tránh trách nhiệm, trốn tránh lựa chọn, trốn tránh tương lai. Nếu không phải gặp được anh..." Hắn đột ngột dừng lại. Tâm sự khi giãi bày tựa như hồng thủy, không ngờ ngay cả ý nghĩ sâu trong lòng cũng vô thức giũ ra bằng sạch.

Kiều Dĩ Hàng xấu hổ không biết nên tiếp thế nào. Tình cảm Trương Tri dành cho hắn, đêm sinh nhật đó đã biểu đạt rất rõ ràng nhưng hắn không nghĩ đến bản thân lại có ý nghĩa trọng đại đến vậy, lớn đến mức

thay đổi cả quan điểm nhân sinh.

Trong khoảnh khắc, bách trần tư vị xông lên, không phân rõ được đắng cay chua xót.

"Tôi hiểu tình cảnh trong nước." Trương Tri chần chừ rồi quyết định nhân cơ hội này nói ra tất cả, "Nên tôi nghĩ rồi. Chỉ cần cùng một chỗ, không công khai cũng được."

Kiều Dĩ Hàng vẫn yên lặng nằm nghe.

Đề tài này lúc ở bệnh viện đã nói đến nhưng chưa vào sâu như vậy. Lý trí hắn biết nếu tiếp tục, sớm muộn gì cũng bị cuốn đến nhưng tâm lý lại ngo ngoe làm hắn dựng lỗ tai lên.

"Tôi không quan tâm thái độ của Trương Phục Huân nhưng giờ còn chưa phải lúc cho ông ta biết." Nói những lời này, Trương Tri cảm thấy khó khăn. So ra trong làng giải trí, địa vị hắn với Kiều Dĩ Hàng cách quá xa. Hắn bất quá chỉ là nhị thế tổ nhờ phúc cha mình, một khi mất đi chỗ dựa thì trắng tay, "Tôi đã nghĩ rồi. Bây giờ quan trọng nhất là học xong., sau này có thể kiếm việc làm. Ít nhất bây giờ thành tích cũng không tệ. Đến lúc đó, nếu hắn không đồng ý chuyện chúng ta, tôi sẽ ly khai khỏi Trương thị."

Kiều Dĩ Hàng im lặng.

Trương Tri có chút bất mãn. Không biết Kiều Dĩ Hàng đã ngủ hay vẫn đang nghe hắn nói. "Nhưng chuyện này cần cả hai chúng ta cùng nhau đối mặt." Hắn nghĩ tới rất nhiều phương án, dùng sức bản thân vượt qua chuyện này, vừa có thể cùng một chỗ vừa không ảnh hưởng đến Kiều Dĩ Hàng. Có thể khiến hậu quả sau này với Kiều Dĩ Hàng nhỏ bớt, hy vọng cũng lớn hơn nhưng đến khi thực hiện hắn mới biết đó căn bản là bắc thang lên trời. Cảm tình vốn là chuyện của hai người, thiếu một bên cũng không được. Dù hắn tính kế thế nào, Kiều Dĩ Hàng đều khó tránh bị dính tới. Dù hắn nguyện ý chống đỡ cả bầu trời cho Kiều Dĩ Hàng, Kiều Dĩ Hàng cũng tuyệt đối không nguyện ý cúi đầu đứng dưới mảnh trời hắn chống đỡ.

Khi nghe Trương Thức Khiêm nói, đứng ở góc độ Kiều Dĩ Hàng mà suy xét, hắn mới phát hiện, nguyên lai thế giới không phải chỉ có một hình dạng.

"Anh," Trương Tri chần chừ rồi quyết định nói ra nghi hoặc, "Ngủ rồi sao¿'

Kiều Dĩ Hàng giật giật chân.

Trương Tri thả tâm nói tiếp: "Không cần lo lắng quan hệ của tôi với Trương Phục Huân. Từ trước tới này…" Trong đầu hắn hiện lên rất nhiều hình ảnh, rít gào có, châm chọc khiêu khích có, mặt đỏ tới mang tai… duy độc không có ấm áp, "Vẫn luôn như vậy."

Kiều Dĩ Hàng vươn tay. Động tác này của hắn hoàn toàn là vô thức, thẳng đến khi đụng đến khuôn mặt Trương Tri mới kinh hãi thu tay lại bị Trương Tri giữ lại.

Dù diện tích da thịt chỉ chạm nhau chỉ có một bàn tay nhưng Kiều Dĩ Hàng cảm thấy bản thân như bị điện giật, tâm run rẩy.

"Ngủ đi." Trương Tri cọ cọ mặt vào bàn tay hắn, "Ngày mai hết thảy đều thuận lợi."

…

Như thế này làm sao hắn ngủ được?

Kiều Dĩ Hàng trừng mắt về phía đối phương, không hiểu là giận Trương Tri hay giận bàn tay anh dũng của bản thân.

Có lẽ tại ánh mắt hắn quá bỏng cháy mà Trương Tri buông tay.

Kiều Dĩ Hàng vừa thở phào nhẹ nhõm thì lại phát hiện, bàn tay kia đổi lên ôm lấy eo hắn, hơn nữa cả người cũng dán lên.

"Cậu…"

Hắn mới nói được một chữ đã bị Trương Tri ngắt lời: "Ngủ đi."

…

Hắn rất muốn ngủ nhưng khoảng cách này, góc độ này, tư thế này, làm sao mà hắn ngủ được?

Bàn tay trên lưng nhẹ nhàng nâng lên hạ xuống, nhịp nhàng vỗ lưng hắn. Kiều Dĩ Hàng bĩu môi xem thường. Loại thôi miên này hữu dụng mới là lạ!

…

Ba phút sau.

Hai người trên giường mặt đối mặt tiến nhập mộng đẹp.

116. Chương 116: Giãi Bày Tâm Sự (trung)

Kiều Dĩ Hàng chưa bao giờ biết rằng tốc độ của bản thân lại có thể nhanh đến vậy. Mặc quần áo, rửa mặt, tắm qua, ra khỏi cửa tất cả chỉ mất có mười phút. Nhớ tới tư thế khi tỉnh lại sáng nay, đầu hắn lại âm ỉ đau. Chân hắn cư nhiên lại kẹp giữa hai đùi Trương Tri. Dù chả có chuyện gì xảy ra nhưng cảm giác thực giống như… đã có chuyện rồi vậy.

Hắn lắc đầu, cố gắng vứt bỏ cảm giác còn đang ám ảnh tâm trí cùng cơ thể hắn.

Cửa thang máy mở, hắn bước vào gara.

Ngay lúc này, hắn hẳn là tập trung vào chuyện đóng phim mới đúng. Vô luận thế nào, hôm nay không thể ra về tay trắng như hôm qua. Chờ người khác thông cảm với khuyết điểm bản thân chỉ có thể chờ một hai lần, chung quy chẳng thể trông chờ cả đời được.

Thang máy phía sau vang lên tiếng mở cửa.

Kiều Dĩ Hàng quay đầu lại. Trương Tri vội vã từ thang máy chạy tới, tay còn đang cố xỏ vào tây trang, áo sơ mi mới cài một nút, vùng eo như ẩn như hiện dưới tà áo.

Màu đỏ khó khăn lắm mới đè nén được lại nhuốm hồng hai má hắn. Kiều Dĩ Hàng vội quay đi nhưng trong đầu lại tưởng tượng đến cảnh Trương Tri trần như nhộng vọt vào buồng tắm.

Kỳ thực hồi đại học cũng không phải là chưa thấy qua dáng người bạn cùng phòng nhưng lúc đó ngoại trừ mấy lời trêu chọc, giễu cợt ra thì chẳng có gì. Mà bây giờ…

Kiều Dĩ Hàng hít sâu, chặn dòng suy nghĩ miên man của bản thân lại.

“Sao không đợi tôi¿‘ Trương Tri lắc lắc mái tóc ướt sũng, đi tới cạnh hắn, cau mày, “Mặt anh đỏ ửng, còn chưa tỉnh rượu sao¿‘

Kiều Dĩ Hàng nhanh chóng tiến vào trạng thái diễn xuất, điều chỉnh biểu cảm: “Gara nóng quá ấy mà.“

“Nóng hả¿‘ Trương Tri cài nốt cúc áo cuối cùng.

Kiều Dĩ Hàng đột nhiên hỏi: “Cái áo sơ mi này trông quen quen¿‘

“Trong tủ của anh đó.“ Trương Tri trả lời rất tự nhiên.

…

Bỏ đi.

“Cậu cũng phải đi làm sớm thế này sao?” Kiều Dĩ Hàng cúi đầu nhìn đồng hồ, còn chưa đến sáu giờ.

Trương Tri: “Tôi đưa anh tới trường quay rồi đến công ty sau.”

“Không cần đâu.” Kiều Dĩ Hàng vô thức cự tuyệt, lôi chìa khóa xe ra, “Tôi có xe mà.”

Trương Tri giật lấy chìa khóa trong tay hắn: “Không tin tưởng kỹ thuật lái xe của anh được.”

Kiều Dĩ Hàng nhướn mày, đang định phản bác thì Trương Tri đã nâng tay, sờ sờ trán hắn: "Sẹo biến mất liền quên đau sao?"

"Đó là tình huống đặc biệt." Hắn thay bản thân biện hộ.

"Đời người có thế có bao nhiêu lần tình huống đặc biệt?" Nhớ lại lúc nghe tin tai nạn, Trương Tri vẫn cảm thấy tim mình quặn thắt.

Kiều Dĩ Hàng á khẩu không nói được gì.

Trương Tri thuần thục mở cửa xe cho hắn rồi đi qua phía đối diện, ngồi vào ghế lái.

Kiều Dĩ Hàng lên xe, đóng cửa lại: "Sau này không cần mở cửa xe hộ tôi."

"Anh đừng cướp mất thú vui của tôi." Trương Tri vừa kháng nghị vừa giúp hắn cài dây an toàn.

"Dân số thế giới đông lắm, còn có rất nhiều cửa. Thú vui của cậu hẳn có nhiều chỗ để phát huy."

Trương Tri thản nhiên đáp: "Nhưng lòng tôi chỉ có một cánh cửa, bên trong cũng chỉ có một người ngồi."

…

Chắc chắn kiếp trước cậu ta là cai ngục.

Kiều Dĩ Hàng kết luận rồi quay đầu xem phong cảnh ngoài cửa sổ.

***

Trường quay sớm vậy còn chưa có người. Kiều Dĩ Hàng xuống lầu tìm mấy cửa hàng ăn sáng. Lúc này đúng là thời điểm học sinh đến trường, mấy nữ sinh theo dõi hắn rỉ tai nhau thầm thì hồi lâu, cuối cùng không kiềm chế nổi, tiến tới kích động hỏi: "Anh là Đại Kiều đúng không?"

Kiều Dĩ Hàng gật đầu. Quản lý trước của hắn từng nói một câu rất chí lý: Công ty là quản gia, fan mới là người nuôi nghệ sĩ. Thế nên, cả hai bên đừng dại đắc tội bên nào cả.

Mấy nữ sinh nọ hưng phấn kêu thét, đều rút bút vở ra xin chữ ký.

Kiều Dĩ Hàng nhìn đủ dạng bài kiểm tra cùng vở trước mặt, vờ bối rối: "Ký là Kiều Dĩ Hàng hay là gia đình đã xem đây?"

Nữ sinh: "…"

Ký đủ cho mọi người, lại chụp một bức ảnh, Kiều Dĩ Hàng mới có thời gian ăn xong bát mỳ.

Cửa hàng nhỏ dần an tĩnh lại.

Kiều Dĩ Hàng trả tiền, vào lại trường quay. Lúc này đã có vài người tới, thấy Kiều Dĩ Hàng đều giật mình. Ngạc nhiên nhất là Tiểu Chu, trong tay nàng còn cầm bữa sáng: "Đến sớm vậy?"

Kiều Dĩ Hàng nhướn mày: "Không thể đến sớm sao?" Nghe cứ như hắn suốt ngày đến muộn không bằng.

Tiểu Chu chợt hiểu: "Mất ngủ hả?"

"… Không thể nghĩ theo hướng tích cực sao?" Kiều Dĩ Hàng bất mãn. Tỷ như cần cù, nỗ lực…

Tiểu Chu ngầm nghĩ thật lâu rồi chân thành nói: "Nghĩ rất lâu rồi nhưng mất ngủ vẫn là đáp án tích cực nhất."

Kiều Dĩ Hàng: "…"

Các diễn viên khác cùng nhân viên cũng lục tục kéo đến.

Diễn viên đóng vai thủ trưởng nhìn thấy Kiều Dĩ Hàng liền vẫy vẫy hắn lại.

Kiều Dĩ Hàng lập tức qua tới.

"Chúng ta diễn thử trước đi." Thủ trưởng chủ động đề nghị.

Kiều Dĩ Hàng thụ sủng nhược kinh: "Tốt quá, diễn đoạn nào?"

“Liền đoạn ngày hôm qua đang quay đi.” Thủ trưởng chần chừ, “Tối qua đã nghĩ xem nên diễn thế nào chưa?”

“Rồi ạ.” Sau khi nghe Trương Tri bộc bạch, hắn đã có ý tưởng mới, “Ta nghĩ cần đổi lại góc độ nhìn.”

Thủ trưởng cười cười nhưng đáy mắt vẫn mang chút do dự: “Vậy bắt đầu đi.”

Kiều Dĩ Hàng biết kỳ vọng của hắn không cao, ý chí chiến đấu lại hừng hực dâng lên.

Vì là diễn thử nên thủ trưởng không đi từ đầu mà diễn từ đoạn đối thoại: “Tư liệu trên bàn cậu đã xem chưa?”

Kiều Dĩ Hàng cúi đầu, đại khái qua năm sáu giây, mới nghẹn ra một tiếng: “Đã xem.”

Thủ trưởng cảm thấy lĩnh ngộ của hắn cũng không tệ lắm: “Tôi muốn nghe ý kiến của cậu.”

Kiều Dĩ Hàng nâng tay, ngón tay giật giật như đang miết thứ gì đó.

Từ ngoài nhìn vào, động tác này rất kỳ quái như thể người điên nhưng thủ trưởng diễn cùng phẳng phất như thấy hắn ngồi trước bàn miết đi miết lại tay vịn ghế.

“Đằng Long bang mấy năm nay phát triển rất nhanh, hoàng đổ độc* chẳng gì không nhúng tay. Mấy lần chúng ta truy quét cũng chỉ tóm được đám lâu la bên ngoài. Tựa như Khổng Bình tháng vừa rồi đó. Mất ba năm mới bỏ tù được hắn, cuối cùng thì sao? Chẳng qua cũng chỉ là một trợ thủ nhỏ nhoi của Tịch Hùng. Đằng Long bang mất hắn chẳng sứt mẻ lấy một miếng nhỏ.”

(* chỉ các việc kinh doanh phi pháp của xã hội đen: buôn vũ khí, mở sòng bạc, buôn thuốc phiện)

“Tịch Hùng đã chết.” Kiều Dĩ Hàng ép thanh âm xuống rất trầm.

Lúc trước, hắn tưởng khi nói những lời này, Dương Cự Sâm rất hưng phấn khi kẻ đại ác kia chết nhưng giờ nghĩ lại, là ý muốn phủ định cùng kháng cự chuyện đi nằm vùng cạnh cha đẻ mình mới đúng. Một loại cảm giác không thể nói ra, thậm chí không ý thức tới được.

“Nhưng Tịch Cao đã trở lại. Hắn sẽ kế thừa mọi thứ của Tịch Hùng, bao gồm cả tội ác của hắn.” Ngữ khí thủ trưởng dần trầm trọng, “Bây giờ chính là lúc nội bộ Đằng Long bang hỗn loạn nhất. Nghe nói Kim gia cùng mấy trưởng lão vẫn im hơi lặng tiếng, hẳn đang quan vọng thái độ cùng thủ đoạn của Tịch Cao. Đây là thời cơ tốt cho chúng ta đục nước béo cò, thừa dịp chen chân vào. Một khi bọn hắn ổn định, sẽ khó cho chúng ta rất nhiều!”

Ngón tay Kiều Dĩ Hàng co cứng, rồi hắn chậm rãi ngẩng đầu.

Khuôn mặt anh tuấn trống rỗng,chẳng biểu lộ chút cảm xúc nào nhưng ánh mắt lại phức tạp đến mức khó đoán định được tâm tình hắn lúc này.

Thủ trưởng không né tránh nhìn thẳng hắn.

“Ta, khi còn bé,” Kiều Dĩ Hàng khẽ dừng, đầu hơi ngả ra sau.

Thủ trưởng nghĩ, đây là dựa vào lưng ghế.

“Rất hâm mộ bạn bè có cha tới đón. Dù cao thấp gầy béo thế nào cũng rất đáng tin cậy.” Kiều Dĩ Hàng chậm rãi nhắm mắt, “Ta vẫn nghĩ, có cha đánh nhau nhất định lợi hại hơn mẹ nhiều. Có cha, kẻ muốn bắt nạt chúng ta sẽ ít đi rất nhiều, rất nhiều…”

Thanh âm càng ngày càng nhẹ, thẳng đến khi môi hoàn toàn bất động.

Mọt giọt lệ trong veo rơi xuống.

Kiều Dĩ Hàng thản nhiên nói: “Ta đồng ý.”

“Cắt!” Liên Giác Tu đứng bên cạnh, hai mắt tỏa sáng.

Kiều Dĩ Hàng mở mắt, nhìn trần nhà.

Liên Giác Tu lau nước miếng, cho hắn một câu khen ngợi khó thấy: “Gần được rồi.”

Kiều Dĩ Hàng thiếu chút hộc máu. Mới chỉ gần được sao?

Tiểu Chu bước nhanh tới cạnh hắn, thây hắn còn đờ tại chỗ liền nhỏ giọng: "Liên đạo đã đi ăn sáng, đứng dậy được rồi."

Kiều Dĩ Hàng nghĩ chút rồi hỏi: "Quanh đây còn ai không?"

"Có nhưng không nhìn hướng này."

"Vậy thì tốt." Kiều Dĩ Hàng thở nhẹ, vươn tay, "Ngươi dìu ta tìm chỗ ngồi nghỉ, cổ hình như bị trẹo rồi."

Tiểu Chu: "…"

May là trẹo cổ cũng không nghiêm trọng, chỉ là có chút đau nhức, không ảnh hưởng đến quay phim.

Liên Giác Tu ăn xong, còn đem một chén sữa đậu về cho hắn: "Như thế nào mà thông suốt được thế?"

Kiều Dĩ Hàng nhận lấy, hàm hồ đáp: "Được bằng hữu chỉ điểm."

"Trương Tri?" Liên Giác Tu hỏi thẳng.

Kiều Dĩ Hàng kinh ngạc phát hiện bản thân không ngượng ngùng hay kinh hoàng khi nghe đến đáp án này, ngược lại cảm giác như trút được gánh nặng. Thật giống như khiêng túi nước trên vai thực lâu rồi, giờ đã có người chọc thủng, làm cho nước chảy cạn.

Liên Giác Tu vỗ vỗ vai hắn: "Đàn ông chỉ cần có sự nghiệp của bản thân, những chuyện khác không thành vấn đề."

Kiều Dĩ Hàng biết hắn muốn ám chỉ gì, đành cười khổ: "Không ngờ cả Liên đạo cũng vậy." Những lời này không phải nói lần đầu, chỉ là không còn chột dạ như trước.

"Phải không?" Liên Giác Tu nhướn mày.

Nói tiếp chắc chắn sẽ tự đào hố chôn mình.

Kiều Dĩ Hàng còn chưa chuẩn bị tâm lý nên chuyển sang chủ đề khác: "Vừa rồi ngài nói ta gần đạt, vậy còn thiếu gì?"

Chuyện Kiều Dĩ Hàng cùng Trương Tri dù sao cũng là chuyện riêng, Liên Giác Tu động tới cũng đã là quá, đương nhiên sẽ không truy tiếp: "Dương Cự Sâm làm gì?"

"Cảnh sát."

"Vậy tính cách thế nào?"

Kiều Dĩ Hàng nghiên cứu kịch bản đã lâu, sớm tổng kết được: "Dũng cảm, nhẫn nại, nhanh trí, phản xạ tốt."

"Rất hòa đồng." Liên Giác Tu chậm rãi nói, "Còn rất thích cười."

"Cười?" Kiều Dĩ Hàng sửng sốt. Cảnh vừa rồi làm sao diễn cười được?

Liên Giác Tu: "Đôi lúc chỉ là thói quen, một phương pháp tự bảo vệ." Hắn vừa nói vừa nhếch miệng.

Kiều Dĩ Hàng vội ho một tiếng: "Liên đạo à, loại thói quen bất lương này bỏ đi là tốt nhất."

Liên Giác Tu: "…"

Chính thức quay không thuận lợi như hắn tưởng tượng, nhưng Liên Giác Tu cũng không rít gào mà cho hắn mười phút tự suy ngẫm.

Thủ trưởng thấy Kiều Dĩ Hàng buồn bực liền mỉm cười với hắn: "Ngươi biết làm thế nào để diễn được thật nhất không?" Đáp án đương nhiên Kiều Dĩ Hàng đã thuộc làu làu. "Hóa thân thành nhân vật."

"Ta đã cố hết sức." Kiều Dĩ Hàng thở dài. Hóa thân thành nhân vật cũng không phải chuyện dễ. Nếu một người trốn trong nhà diễn trò thì không khó, dù sao cũng chẳng ai nhìn, chắc chắn thoải mái nhập tâm nhưng ở trường quay nhiều máy quay như vậy, còn có giám sát của Liên Giác Tu, muốn lờ đi hết thảy đâu

có dễ? Vừa rồi lúc quay đoạn đối thoại với thủ trưởng, có khoảnh khắc hắn chìm vào nhân vật nhưng tiếng ho khan trong trường quay lại đánh thức hắn.

"Ngươi biết Nhan Túc Ngang vì sao được tôn vinh là Đại Thần không?" Thủ trưởng hỏi.

Kiều Dĩ Hàng nhìn hắn.

"Vì bất kể ở đâu, bất kể thời khắc nào hắn cũng đều diễn được." Thủ trưởng vì hắn đột nhiên hiểu vai, cảm thấy hắn có tài liền tâm sự nhiều vài câu, "Đôi khi người ta là vậy, buộc bản thân làm nhưng thâm tâm đã nghĩ mình không làm được. Ngược lại, người chẳng nghĩ gì cả, trực tiếp làm luôn lại có thể trôi chảy hoàn thành."

Kiều Dĩ Hàng ngẫm đi ngẫm lại vài lần, như lấy được chí bảo: "Ta sẽ thử."

Thủ trưởng gật đầu.

Kiều Dĩ Hàng nhắm mắt lại —

Ta tên là Dương Cự Sâm, sinh ra trong một gia đình không hoàn hảo, chưa từng gặp qua cha, mẹ một mình nuôi ta khôn lớn.

Ba năm trước, ta gia nhập cục cảnh sát, thuận buồm xuôi gió làm việc tới hôm nay.

Ta yêu công việc này.

....

Hai phút sau, hắn mở mắt, khóe miệng vô thức cong lên: "Tới đây đi."

117. Chương 117: Giãi Bày Tâm Sự (hạ)

Kiều Dĩ Hàng hóa thân thành Dương Cự Sâm, thể nghiệm tâm tình của hắn, cuối cùng cũng hiểu được ý Liên Giác Tu.

Dương Cự Sâm không phải một người không giỏi biểu đạt cảm xúc, tính hướng nội của hắn cũng không biểu hiện ở khuôn mặt vô cảm. Lúc trước trong đối thoại với thủ trưởng, để thể hiện được tâm tình mâu thuẫn của Dương Cự Sâm, hắn diễn thành quá lạnh lùng cứng nhắc, lệch hoàn toàn với nguyên tác.

Hiểu ra điểm mấu chốt khiến hắn tựa như đả thông được hai mạch Nhâm, Đốc*, làm cho tiến trình quay chụp tiếp đó thuận lợi như hoa trôi nước chảy.

*ý chỉ thông suốt sự vệc. Hai mạch Nhâm Đốc là hai mạch quan trọng trên cơ thể người, biểu tượng cho hai thành tố âm dương. Theo sách cổ viết, ai thông được 2 mạch trên thì mạch toàn thân đều thông, khí huyết tuần hoàn, sức khỏe dồi dào, thậm chí có thể trường thọ.

Ngay cả thủ trưởng lăn lộn vài chục năm trong nghề cũng không giấu nổi kinh ngạc. Trong thời gian ngắn nghĩ ra được hai phương pháp diễn hắn cũng làm được nhưng đó là nhờ nhiều năm kinh nghiệm tích lũy. Ít nhất chẳng thể như Kiều Dĩ Hàng, hôm qua còn như thường dân đâm loạn trước cửa, hôm nay đã nắm được tinh túy, tiến bộ như bay.

Liên Giác Tu vui sướng vô cùng, hưng phấn quay luôn cả cảnh hôm sau. Đến lúc xong việc cũng đã mười rưỡi tối. Vì đa số trường cảnh đều là ban ngày nên không cần thức đêm quay.

Kiều Dĩ Hàng từ trường quay đi ra, liếc mắt liền nhìn đến Trương Tri cầm túi to đứng trước cửa.

Tiểu Chu thức thời chào qua rồi đi.

Kiều Dĩ Hàng đến trước mặt hắn, cau mày: "Đợi lâu rồi¿'

"Ừm." Trương Tri giơ tay biểu thị, "Năm tiếng."

“Năm tiếng¿‘ Kiều Dĩ Hàng trợn mắt. Vậy là trước cả giờ cơm chiều? “Sao không đi vào¿‘

“Dù sao cũng không có việc.“ Trương Tri ra vẻ không sao cả, “Lúc đầu tôi ngồi đợi trên xe, laptop hết pin mới xuống xe.“ Hắn giơ tay lên, “Anh có đói không? Tôi mua ít hoa quả ăn khuya, đảm bảo không dễ béo.“

Kiều Dĩ Hàng nhìn viền đen dưới hai mắt hắn, trong lòng có điểm buồn bực, thuận tay cầm lấy túi: “Xe đâu¿‘

Trương Tri định cướp túi về nhưng thấy Kiều Dĩ Hàng giấu ra sau đành bất đắc dĩ nói: “Ở phố đối diện. Bên này hết chỗ đỗ xe rồi.“

“Đi thôi.“ Kiều Dĩ Hàng xoay người định đi lại bị Trương Tri ngăn cản, “Không cần, một mình tôi đi lấy xe là được.“

Kiều Dĩ Hàng thuận miệng: “Cùng nhau đi cho có bầu bạn.“

“Bầu bạn¿‘ Trương Tri đầu tiên ngẩn người, ý cười không giấu nổi hiện ra trên môi.

Kiều Dĩ Hàng mím môi: “Đừng nghĩ linh tinh.“

“Ừm. Tôi biết.“ Tâm tình Trương Tri vẫn tiếp tục bay lên.

Kiều Dĩ Hàng theo sau hắn, đột nhiên phát hiện ý muốn phản bác đột nhiên yếu ớt vô cùng, thậm chí có thể nói là nhỏ bé. Đồng thời, trong lòng lại vang lên một giọng nói nho nhỏ: Có lẽ có được một người bạn đồng hành lúc nào cũng quan tâm săn sóc ngươi là chuyện thực tuyệt vời.

Lúc qua đường, Trương Tri rất tự nhiên nắm lấy tay hắn.

Kiều Dĩ Hàng vô thức né tránh.

Trương Tri ngẩn người rồi quan sát xe cộ bốn phía, lặng lẽ đút tay vào túi, bước chậm lại sau Kiều Dĩ Hàng, đảm bảo hắn luôn trong tầm nhìn.

Lên xe, bụng Trương Tri kêu vài tiếng.

Kiều Dĩ Hàng đang cài dây an toàn chợt khựng lại: “Chưa ăn cơm¿‘

Trương Tri: “Tôi nghĩ anh xong việc cùng giờ với hôm qua.“

Kiều Dĩ Hàng mở túi đồ ra: “Cậu muốn ăn gì¿‘

Trương Tri: “Nho.“

“Tìm chỗ rửa sạch trước đã¿‘ Kiều Dĩ Hàng nhìn bụi bẩn ở đáy túi nhíu mày.

Trương Tri khởi động xe: “Nếu tìm không bằng tìm hàng cơm luôn.“

Kiều Dĩ Hàng tỉnh ra: “Hình như tôi bị đãng trí rồi.“

Trương Tri nhìn đường phía trước mỉm cười: “Không sao, tôi sẽ luôn ở bên nhắc nhở anh.“

Kiều Dĩ Hàng cúi đầu không nói tiếng nào.

Trương Tri tranh thủ liếc nhìn qua.

Kiều Dĩ Hàng đang cẩn thận lột vỏ nho.

Trương Tri rất nhanh thu hồi ánh nhìn, nhưng miệng chẳng thể khép lại nổi.

Kiều Dĩ Hàng lột xong vỏ nho, nhìn sang thì thấy cảnh tượng như vậy, tay vốn định vươn ra lại thu về đưa lên miệng.

Trương Tri đợi hồi lâu không thấy gì, liếc nhìn sang thì thấy Kiều Dĩ Hàng đang say sưa ăn.

“Bụng tôi lại kêu rồi.“ Trương Tri bất mãn ám chỉ.

Kiều Dĩ Hàng: “Vậy thì dừng ở tiệm thuốc trước mặt đi.“

“Anh không khỏe¿‘ Trương Tri lo lắng.

Kiều Dĩ Hàng: “Mua cho cậu ít thuốc tẩy giun.“

“...“

Trương Tri bĩu môi. Môi dưới đột nhiên truyền đến cảm giác ươn ướt mát lạnh. Hắm lập tức mở miệng ra, nho trượt vào. Hắn còn chưa thỏa mãn, muốn cắn ngón tay đút nho nhưng Kiều Dĩ Hàng như đã sớm đoán, lập tức rụt tay về.

“Ăn ngon không¿‘ Kiều Dĩ Hàng hỏi.

Trương Tri cười tủm tỉm gật đầu.

Kiều Dĩ Hàng cũng gật đầu theo: “Vậy là tốt rồi, hẳn có thể chịu đến khi tìm được tiệm cơm.“

Động tác nhấm nuốt của Trương Tri ngày càng chậm.

Nhai kỹ cũng tốt.

Bọn họ chọn một quán cơm nhỏ, thực đơn cũng chỉ mấy món thông thường.

Kiều Dĩ Hàng chọn vài món đơn giảm để nhà hàng làm trước.

Trương Tri nghe hắn gọi đồ, càng không ngừng cười.

Kiều Dĩ Hàng lờ hắn đi, đem túi đồ vào phòng vệ sinh rửa hoa quả. Lơ đãng ngẩng đầu nhìn gương, hắn phát hiện Trương Tri đang tựa cửa nhìn mình.

“Sợ tôi rửa hoa quả rồi chuồn mất sao¿‘ Kiều Dĩ Hàng dùng trò đùa nhạt phá vỡ không khí mập mờ phiêu đãng quanh đây.

“Hôm nay diễn tốt chứ¿‘

“Rất thuận lợi.“ Kiều Dĩ Hàng tắt vòi nước, xoay người, chân thành nói: “Cảm ơn cậu.“

Trương Tri đáp: “Trong tiểu thuyết khi gặp tình huống này đều là lấy thân báo đáp.“

Kiều Dĩ Hàng đã có kháng thể nhất đinh với mấy loại ám chỉ của hắn, đi tới vỗ vai hắn: “Vậy nên sau này ít xem tiểu thuyết thôi, đọc nhiều sách vật lý toán học các loại ấy.“

“Tại sao phải xem sách vật lý toán học¿‘ Trương Tri bám theo sau.

“Để suy nghĩ lôgic, không liên tưởng lung tung.”

Ngồi vào bàn, thức ăn đã lên hơn phân nửa.

Trương Tri biết Kiều Dĩ Hàng quay cả ngày mệt mỏi liền gọi một bát cơm, ăn vội ăn vàng. Đến lúc tính tiền vẫn còn một món chưa lên. Chủ quán cũng xem như phúc hậu, vọt vào bếp gói thức ăn rồi đuổi tới xe đưa cho bọn họ.

“Món gì thế?” Trương Tri hỏi.

Kiều Dĩ Hàng mở hộp nhìn thoáng qua: “Cậu còn đói?”

“Nếu nhắm được, về nhà chúng ta uống vài chén.”

Kiều Dĩ Hàng nhớ tới chuyện ngày hôm qua, khuôn mặt đỏ bừng: “Tôi kiêng rượu rồi.”

“Không được.”

“Cần cậu phê chuẩn sao?”

“Ít nhất cũng phải chờ chúng ta uống xong rượu gia bôi mới được kiêng.” Trương Tri cười mập mờ. Sau đêm đồng giường cộng chẩm, cả ngày hôm nay hắn như bay trên mây.

Kiều Dĩ Hàng hít sâu: “Chuyên tâm lái xe đi.”

“Ừm.” Trương Tri giẫm chân ga, xe tăng tốc.

Về đến nhà, Kiều Dĩ Hàng cảm giác khớp xương cả người bắt đầu đau nhức, nhất là cổ. Sáng nay mới chỉ ẩn ẩn đau nhưng giờ chắc còn hậu di chứng. Hắn buông túi chạy thẳng đi tắm nước nóng.

Chờ hắn đi ra, Trương Tri đã rửa sạch hoa quả đặt ở tủ đầu giường.

"Tôi phải giảm béo." Kiều Dĩ Hàng day cổ, yếu ớt nói. Liên Giác Tu từng uyển chuyển nói qua, hình thể của hắn cần phải gầy thêm để trông cao hơn một chút.

"Để tôi ăn." Trương Tri nói.

Kiều Dĩ Hàng sửng sốt: "Cậu ăn sao lại để ở cạnh giường tôi?"

Trương Tri thong thả nói: "Vì giường tôi ướt mất rồi."

"Ướt rồi?" Kiều Dĩ Hàng nhìn hắn khó hiểu.

"Không tin anh tới xem đi." Trương Tri trở lại phòng mở đèn lên.

Kiều Dĩ Hàng sờ sờ, thấy giường Trương Tri ướt một mảng lớn: "Cậu tưới bao nhiều nước lên?"

Trương Tri vòng vo đáp: "Lúc uống nước không cẩn thận bị đổ."

Kiều Dĩ Hàng cũng đổi cách hỏi: "Không cẩn thận mấy cốc?"

"… Ba cốc."

Kiều Dĩ Hàng uyển chuyển đề nghị: "Sô pha phòng khách cũng rất êm."

Trương Tri càng thêm uyển chuyển ứng đối: "Hôm nay vẫn còn có thể không cẩn thận tiếp."

"Tôi không ngại cậu ngủ sàn nhà."

"Diện tích đổ hơi lớn chút nhưng khó khăn luôn cần nỗ lực vượt qua."

"…"

Kiều Dĩ Hàng trừng mắt nhìn Trương Tri.

Trương Tri vuốt cằm đi vào phòng tắm: "Mệt quá, đi tắm trước đã."

Kiều Dĩ Hàng vờ thở dài sau lưng Trương Tri.

Trương Tri giả như không nghe tới.

Chờ khi hắn đóng cửa, Kiều Dĩ Hàng tìm hòm thuốc lấy cao sờ sờ tìm chỗ đau trên cổ.

Một bàn tay khác rất nhanh đoạt lấy cao dán.

Kiều Dĩ Hàng cũng không quay lại: "Gáy."

Trương Tri im lặng giúp hắn dán.

Kiều Dĩ Hàng lúc này mới hỏi: "Sao lại ra đây?"

"Quên cầm quần lót." Nửa người dưới quấn khăn tăm, Trương Tri vọt qua mặt hắn.

Kiều Dĩ Hàng phát hiện, mông Trương Tri rất vểnh.

118. Chương 118: Tấn Công Vs Phòng Thủ (thượng)

Kiều Dĩ Hàng đưa lưng về phía phòng tắm, nhắm mắt lắng nghe động tĩnh trong đó.

Trương Tri luôn tắm rất nhanh, không bao lâu đã nghe tiếng dép lê đi ra, mùi hương quen thuộc xông vào mũi. Nói cũng kỳ, rõ ràng cùng một loại sữa tắm, dùng trên người Trương Tri sao lại thơm hơn trên người hắn? Chẳng lẽ vì hắn tắm lâu?

Mùi thơm ngày càng nồng. Rất nhanh, phần đệm bên cạnh trũng xuống, sau đó là tiếng nhai nhóp nhép.

…

Hắn dám ăn một mình.

Kiều Dĩ Hàng bĩu môi.

"Ngủ chưa¿' Trương Tri cúi đầu, cách tai hắn chừng bảy tám ly hỏi nhỏ.

Kiều Dĩ Hàng thầm trả lời: "Ngủ rồi, ngủ rồi. Thế nên đừng gây tiếng ồn bằng việc ăn nữa đi."

Trương Tri tiếp tục ăn.

Nằm mãi một tư thế, Kiều Dĩ Hàng cảm thấy đùi trái tê dại, chỗ đau ở gáy cũng nhức, liền làm bộ ngủ mơ xoay người lại, ngửa mặt lên.

Trên môi đột ngột truyền đến cảm giác mát lạnh.

Kiều Dĩ Hàng nhịn hết nổi, làm bộ tỉnh, đập vào mắt là ý cười trong mắt Trương Tri.

Trương Tri rụt tay về, nhét nho vào miệng, vừa nhấm nháp vừa nói: "Ăn khuya dễ béo. Anh cố nhịn nhé."

Kiều Dĩ Hàng ngoài cười trong không cười: "Người không nhịn nổi là cậu mới đúng chứ¿'

Trương Tri không đáp, sau khi nhả vỏ ra lại lấy một quả nữa chạm nhẹ vào môi Kiều Dĩ Hàng rồi bỏ vào miệng mình.

….

Coi miệng hắn như gia vị sao? Chấm chấm rồi mới ăn?

Kiều Dĩ Hàng oán hận trừng Trương Tri: "Còn chưa ngủ sao¿'

"Ăn xong rồi ngủ." Trương Tri không nháo nữa, nhét mấy quả nho còn lại vào miệng.

Kiều Dĩ Hàng thấy hắn ăn ngon lành như thế, lại nổi lên cảm giác thèm ăn, dạ dày ngo ngoe chuẩn bị đòi biểu tình.

Trương Tri cầm đĩa vỏ vào bếp.

Lúc này Kiều Dĩ Hàng mới phát giác Trương Tri đã mặc quần áo, còn là áo ngủ hoạt hình rất đáng yêu. Phía sau là hình thỏ trắng vểnh tai, để lộ ra hai cái răng cửa tươi cười làm hắn liên tưởng tới kẹo sữa Thỏ trắng[1].

[1] Có vẻ như là một loại kẹo sữa khá phổ biến ở TQ.

Hồi còn bé, hắn ăn nhiều kẹo sữa Thỏ trắng quá nên sâu răng, bị nha sĩ hung hăng nhổ mất hai cái. Từ đó về sau, cứ thấy thỏ trắng là hắn liền cảm thấy ê ẩm cả hàm.

Lần này cũng không ngoại lệ, hắn nhìn Trương Tri vừa đánh răng xong trở về, đằng trước áo ngủ vẫn là hình thỏ trắng, buồn bực che mặt: "Cậu không thể cởi quần áo ra sao¿'

"A¿' Trương Tri khựng lại một chút rồi hưng phấn hỏi, "Cởi hết quần áo hả¿'

Kiều Dĩ Hàng hận không thể nuốt lại câu nói vừa rồi: "Ý tôi là đổi áo ngủ khác."

"Đổi bộ khác¿' Trong đầu Trương Tri hiện lên hình ảnh khiến người ta phun máu mũi, "Đồ ren hay đồ lưới¿' Sớm biết Kiều Dĩ Hàng thích kiểu này hắn đã không phải vất vả theo đuổi như vậy rồi.

Kiều Dĩ Hàng thản nhiên hồi đáp: "Không có thỏ trắng là được. Vừa nhìn đã cảm thấy đau răng."

"…" Trương Tri lặng lẽ cởi áo ngủ, vứt xuống giường. Dù gần đây Trương Tri không vận động nhiều lắm nhưng vóc người vẫn như trước, không khô quắt khô queo.

Kiều Dĩ Hàng liếc một cái.

Trương Tri thuận tay tắt đèn nằm xuống.

Bóng tối bao trùm tất cả, Kiều Dĩ Hàng nhất thời cảm thấy mệt mỏi, suy nghĩ trong óc đột nhiên mơ hồ. Giữa lúc mơ mơ màng màng, hắn cảm thấy tay mình bị nắm rồi thân thể Trương Tri từ từ xích lại gần nhưng cảm giác mệt rã rời khiến hắn chẳng thèm so đo như ban ngày.

Hắn điều chỉnh tư thế rồi ngủ thiếp đi.

Một đêm không mộng.

Kiều Dĩ Hàng đang mơ mơ màng màng, cảm giác bên người trống trơn như thiếu mất gì, liền tỉnh lại. Hắn phát hiện chỗ Trương Tri nằm trống không. Cửa phòng ngủ khép chặt, tựa hồ như có thanh âm trong phòng khách.

Hắn thoáng cái liền tỉnh táo lại, rón rén đứng dậy, chậm rãi tiến về phía cửa.

Tới cạnh cửa, hắn chỉ nghe đến giọng Trương Tri từ bên kia truyền tới.

Phòng ngủ cách âm khá tốt nên hắn đành khẽ khàng đẩy cửa mở ra một khe nhỏ.

Nói thật, nếu là trước kia, Kiều Dĩ Hàng nhất định sẽ không tin bản thân lại phải đi nghe lén người khác ngay trong nhà mình nhưng giờ hắn chẳng những làm, còn làm rất chuyên nghiệp.

Từ khe hở, hắn thấy Trương Tri ngồi khoanh chân trên ghế sa lông nói chuyện điện thoại.

"Tốt, ta biết, ta sẽ xử lý."

"Đây đã không phải lần đầu lùi ngày rồi. Lần trước ngươi cũng nói như vậy¡'

"Hừ, nói nữa cũng vậy. Dù sao ta về nhà cũng khiến mọi người khó chịu mà thôi."

"Được rồi, được rồi, đừng dong dài nữa. Còn nói nữa ngay cả chị dâu cũng không chịu nổi ngươi."

Kiều Dĩ Hàng lúc này mới biết, người Trương Tri nói chuyện là Trương Thức Khiêm, đột nhiên cảm thấy nhẹ nhõm, xoay người định về giường lại đột nhiên nghe thấy tên mình.

"Kiều Kiều ngủ rồi."

...

Ai là Kiều Kiều?

Kiều Dĩ Hàng bị biệt danh này làm nổi da gà, thiếu chút nữa lao ra chất vấn Trương Tri.

"Tốt rồi. Ta cảm giác hắn đã tiếp nhận. Ít nhất không chán ghét sự tồn tại của ta."

Kiều Dĩ Hàng thầm nghĩ "Đây chỉ là cảm giác của mình ngươi thôi."

Không biết có phải cảm ứng hay không, Trương Tri đột nhiên nhìn hướng phòng ngủ.

Kiều Dĩ Hàng đông cứng tại chỗ, căng thẳng tột độ.

Nếu không nhúc nhích chưa chắc Trương Tri đã nhìn ra cửa mở một khe hẹp, khả năng bị phát hiện thấp hơn đóng cửa lại nhiều.

Trương Tri quả nhiên không phát hiện, lại quay đầu đi.

Kiều Dĩ Hàng rất muốn tiếp tục nghe nhưng sợ bị phát hiện thì xấu mặt. Nghĩ tới nghĩ lui, vẫn là bảo trì hình tượng quan trọng hơn nên hắn lặng lẽ đóng cửa, về giường.

Trong phòng khách.

Trương Tri nói tới những tiến triển gần đây với Kiều Dĩ Hàng, không nhịn được kích động, nào là uống rượu ngủ chung giường, nào là đút nho trên xe, tất tần tật đều khai tuốt. Ngữ khí của hắn giống như đang khoe khoang hơn là thỉnh giáo.

Trương Thức Khiêm vừa nghe vừa cười sung sướng: “Vậy các ngươi đã làm đến bước cuối cùng chưa¿‘

Trương Tri sửng sốt: “Bước cuối cùng¿‘

“Chẳng nhẽ các ngươi theo trường phái Platonic[2]¿‘ Trương Thức Khiêm trong lòng thầm than, say rượu mà không biết nắm lấy cơ hội, thật sự là… Àizz!

[2] Tình yêu Platonic: loại tình yêu chỉ duy trì trên mặt tinh thần, không có chung đụng thể xác.

Trương Tri: “Không phải nói là từ từ hành động sao¿‘

“Từ từ hành động chứ không phải từ từ âm mưu a. Chậm rãi rồi thì phải hành động chứ.“ Trương Thức Khiêm tính toán hẳn phải mua vé bay ngay về nước chỉ đạo chứ cứ thế này thì không nên cơm cháo gì mất.

Trương Tri cẩn thận hỏi thăm: “Ý ngươi là, giờ hành động được rồi¿‘

“Cần tìm một cơ hội tốt nữa.“ Trương Thức Khiêm nói, “Tốt nhất là khiến cho mọi thứ đều như là tự nhiên phát sinh.“

Trương Tri ngẫm nghĩ: “Chuốc hắn say¿‘

“Tốt nhất chuốc hắn xuân dược luôn đi¡‘

“Thật sự có thứ này sao¿‘ Trương Tri hăng hái.

“Nếu thực có, nhớ đưa ta một phần.“ Trương Thức Khiêm hận không thể đóng gói bản thân, nhảy dù về nước, “Nhớ kỹ, động tác phải tự nhiên, đừng làm hấn xấu hổ, nếu không rất dễ đổ bể hết công sức trước đây.“

Trương Tri lặng lẽ ghi nhớ.

“A. Quan trọng là phải chọn thời cơ tốt.“

Trương Tri hỏi: “Thế nào là thời cơ tốt.“

“Tỷ như lúc hắn đang rất vui.“ Trương Thức Khiêm cẩn thận chỉ bảo, “Lúc có chuyện vui, tinh thần sảng khoái, thường sẽ rộng lượng hơn bình thường.“

Trương Tri thầm nghĩ, có lẽ hắn nên đi mua áo ngủ đại hôi lang.

“Ngươi cần phải hiểu, thợ săn quan trọng không phải ở chỗ làm bẫy tinh xảo cỡ nào, mà là săn được bao nhiêu thú. Mặc kệ các bước phía trước bỏ ra bao nhiêu công sức, không làm được tới cuối cùng thì tất cả đều uổng công.“ Trương Thức Khiêm dừng chút, đột nhiên nhớ tới một vấn đề, “Ngươi đánh thắng được Kiều Dĩ Hàng không¿‘

Trương Tri sửng sốt: “Đánh? Sao lại muốn đánh¿‘

Trương Thức Khiêm cũng là vừa chợt nhớ ra, hai người đồng tính hẳn còn có vấn đề trên dưới. “Ngươi phải nhớ kỹ, nếu thực sự tiến triển đến bước cuối cùng, nhất định phải chủ động, tích cực chủ động! Tuyệt đối không thể để cho Kiều Dĩ Hàng xoay người¡‘ Con cháu Trương gia nhất định phải chiếm thế thượng phong nha!

Trương Tri tựa hồ nghe hiểu: “Còn gì nữa không¿‘

“Còn lại thì ngươi phải tùy cơ ứng biến.“ Trương Thức Khiêm cười khổ, “Thực ra ta chỉ có thể nói lý thuyết. Kết quả chân chính phải do ngươi tạo ra. Tóm lại, chúc ngươi mã đáo thành công, sớm ngày rước được lang quân như ý về.“

Trương Tri cau mày: “Mấy lời này sao nghe kỳ quặc vậy¿‘

Trương Thức Khiêm: “Ngươi nghĩ lúc ta biết ngươi thích Kiều Dĩ Hàng không cảm thấy kỳ quặc sao¿‘

Trương Tri không dám chất vấn nhiều, vội vã dập máy.

Chết cười với màn tâm sự tình yêu + giáo dục giới tính của hai anh em nhà này =))

Kẹo sữa hiệu Thỏ trắng hay là Đại Bạch Thỏ. Nghe tên không ngờ có loại kẹo này thật.

119. Chương 119: Tấn Công Vs Phòng Thủ (trung)

Trương Tri một đêm không ngủ, vô cùng kiên định nhắc nhở bản thân "hành động, hành động, hành động".

Người gặp chuyện vui, tinh thần sảng khoái, nói thì dễ, làm mới khó. Đầu năm nay, đi uống rượu mừng chẳng khác gì tự xẻo thịt mình ra ăn, tiền phong bì chẳng ăn bù lại nổi. Dù vậy, ngẫm kỹ, chuyện có thể gọi là vui thực không nhiều lắm.

Trương Tri dậy thật sớm, lên mạng tìm kiếm đáp án.

Kiều Dĩ Hàng nằm cùng giường cũng không được tự nhiên vì ánh mắt Trương Tri dường như lúc nào cũng dính ở mông hắn.

Nếu lúc vào WC tốc độ khóa cửa của hắn không nhanh hẳn Trương Tri đã đĩnh đạc đứng phía sau, thưởng thức cảnh tượng "nhất trụ kình thiên[1]" oai hùng rồi. Giờ đây, hắn tựa như hài tử thi trượt cầm bài kiểm tra về trình gia đình, đang nơm nớp lo sợ quan sát vẻ mặt phụ huynh, đoán xem chút nữa chỗ nào sẽ phải chịu đòn.

[1] Cột chống trời. Mọi người tùy ý liên tưởng.

"Cậu muốn làm gì¿' Kiều Dĩ Hàng bất đắc dĩ mở cửa.

Trương Tri quả nhiên đang đứng ở ngoài: "Đánh răng."

Kiều Dĩ Hàng đang định ngăn cản, cả bàn chải lẫn kem đánh răng đều lọt vào tay Trương Tri.

"…" Kiều Dĩ Hàng nhận mệnh đi phòng bếp nướng bánh mì.

Trương Tri tay cầm cốc, tay cầm bàn chải đi theo hắn.

Kiều Dĩ Hàng nhìn miệng hắn đầy bọt, bực mình: "Nếu làm bẩn sàn nhà, cậu đừng ra khỏi nhà trước khi lau dọn sạch sẽ¡'

Trương Tri hứng cốc nước dưới cằm.

Kiều Dĩ Hàng không thèm để ý, đem bánh mỳ cho vào máy nướng.

Trương Tri xúc miệng ngay tại bếp.

Kiều Dĩ Hàng nhân cơ hội quay về phòng tắm đánh răng. Chờ hắn rửa mặt đi ra, đã thấy Trương Tri ngồi ở bàn rót sữa rồi đưa bánh mì cho hắn.

"Cám ơn." Kiều Dĩ Hàng cắn một miếng, nhìn Trương Tri phết mứt quả mà hâm mộ.

"Cuối tuần sau là sinh nhật anh đúng không¿' Trương Tri giả vờ tình cờ hỏi thăm.

Kiều Dĩ Hàng gật đầu.

Trương Tri ngẩng lên: "Anh định tổ chức thế nào¿'

"Từ lúc vào nghề đến giờ, tôi toàn tổ chức sinh nhật với fan thôi." Kiều Dĩ Hàng uống ngụm sữa.

Trương Tri tiếp tục truy vấn: "Sau đó thì sao¿'

"Tổ chức xong cũng phải mười một mười hai giờ rồi, còn làm gì nữa? A, năm nay có khi là tổ chức cùng đoàn làm phim." Kiều Dĩ Hàng gặm nốt miếng bánh mỳ, "Tiện thể quảng cáo phim chút đỉnh, nhất cử lưỡng tiện."

Trương Tri căm tức gặm bánh mì, hai ba miếng đã nhét hết bánh mì vào miệng, tiếp tục hỏi: "Vậy lúc nào anh rảnh¿'

Kiều Dĩ Hàng thở dài: “Cậu cũng biết nghệ sĩ cả năm không nghỉ, lễ tết vẫn phải đi làm mà¿‘

Trương Tri cau mày: “Vất vả như vậy sao anh lại muốn làm nghệ sí¿‘ Hắn nhớ rõ bằng cấp của Kiều Dĩ Hàng cũng không thấp.

Kiều Dĩ Hàng mỉm cười, đột nhiên đứng dậy, nghiêng người về trước.

Trương Tri nhìn hắn không hiểu chuyện gì.

“Cậu cảm thấy tôi đẹp trai không¿‘ Kiều Dĩ Hàng vừa cười vừa nhướn mày.

Trương Tri gật đầu. Hắn luôn cảm thấy bản thân có thể thản nhiên tiếp nhận Kiều Dĩ Hàng, khuôn mặt cũng là một điều kiện trọng yếu. Ít nhất, nếu lúc đầu phát giác sau lưng Tiểu Thuyền là Lục Vạn Bằng, hắn nhất định sẽ dao sắc chặt đay rối, nhanh chóng trừng trị đối phương một trận, từ nay thiên Nam địa Bắc, vĩnh viễn không gặp lại.

Nói vậy, khuôn mặt Kiều Dĩ Hàng dù chưa đến mức hại nước, cũng đã hại đến dân đen là hắn.

“Thế nên,“ Kiều Dĩ Hàng ngồi xuống, “Người đẹp trai như tôi dù không bị người tìm kiếm ngôi sao phát hiện lăng xê cũng sẽ bị vô số thiếu nữ thiếu phụ chụp ảnh đưa lên mạng, trở thành con người sáng giá.“ Hắn vốn dùng những lời này xóa bỏ không khí cứng nhắc khi Trương Tri định tổ chức sinh nhật hắn nhưng nói xong, sắc mặt Trương Tri càng khó xem.

“Thiếu nữ, thiếu phụ¿‘ Từng ngón tay Trương Tri bấu chặt ly sữa.

Hắn biết giờ đây Kiều Dĩ Hàng cũng có cảm giác với hắn nhưng chỉ là bây giờ. Không cách nào xác định sau này có thay đổi hay không. Thà rằng không có từ đầu, gần được rồi lại mất sẽ khiến hắn càng thêm thống khổ.

Trương Tri buồn bực phát hiện bản thân đã không còn là mình lúc ban đầu. Nếu là lúc trước gặp chuyện này, nhất định hắn sẽ túm cổ áo đối phương, hung hăng uy hiếp, bắt viết giấy cam đoan, thậm chí còn ngày đêm theo dõi đối phương xem có làm đúng những điều khoản hay không.

Hắn bây giờ không làm được. Hắn chỉ có thể quan sát kỹ từng lời nói cử chỉ của đối phương rồi âm thầm phỏng đoán. Vì hắn muốn đi cùng Kiều Dĩ Hàng cả đời này, cả đời rất dài mà trở ngại trên đường nhiều lắm. Có lẽ ngày nào đó hắn không kịp loại bỏ tảng đá vướng đường, Kiều Dĩ Hàng sẽ vì tảng đá này mà quay đầu lại.

Trương Tri đột nhiên đứng dậy, đem chén đĩa tống vào bồn rửa, xoay người vào phòng khách: “Tôi đi thay quần áo.“

…

Chẳng phải mới thay buổi sáng sao?

Kiều Dĩ Hàng mấp máy môi, cuối cùng cũng không nói gì.

Kỳ thực không phải hắn không biết Trương Tri nghĩ gì mà là chuyện này hắn không biết nên giải thích như thế nào. Phần nào còn do hắn chưa chuẩn bị tốt tâm lý.

Hắn không phải kẻ ngốc, cảm tình bản thân dành cho Trương Tri có chuyển biến đương nhiên phát hiện được chứ. Chỉ là, nếu lúc bắt đầu tình cảm chỉ như đốm lửa dễ dàng dập tắt nhất mà không thành công thì giờ đây khi nó đã lan tràn thành ngọn lửa, hắn vô lực xác nhận.

Ỉm đi, giấu giếm, chết cũng không thừa nhận là phương án ban đầu nhưng dưới thế tiến công dồn dập hiện nay của Trương Tri, lại càng đẩy hắn vào đường cùng, khiến hắn ngày càng quen với hành động của Trương Tri. Điểm này thấy rõ ở lúc Trương Tri cưỡng hôn hắn tại bệnh viện, bản thân cũng không chán ghét, thâm chí còn len lén mừng thầm.

Nhưng do dự, chần chừ, băn khoăn không cách nào thoáng cái tan thành mây khói được.

Kiều Dĩ Hàng hít sâu một hơi, uống cạn sữa thừa.

Từ từ rồi nghĩ.

Hắn chỉ có thể vừa tự trấn an bản thân vừa trì hoãn thời gian.

Kỳ thực như hiện tại thì có gì không tốt. Đâu nhất thiết phải nói rõ ràng? Lúc vui sướng thì cho nhau hứa hẹn, nhưng sau lại thành trói buộc tự do. Có lẽ, đợi đến một ngày cả hai nhịn hết nổi, cần một lối thoát, đáp án sẽ tự động hiện ra.

Kiều Dĩ Hàng rửa sạch chén đĩa, bỏ vào máy khử trùng.

Trương Tri đã cầm chìa khóa đứng đợi ở cửa.

"Gần đây anh có thiếu gì không¿'

Lúc khóa cửa, Kiều Dĩ Hàng nghe Trương Tri hỏi.

Hắn cơ hồ phải ôm trán than thở. Hỏi như thế bắt hắn trả lời, làm sao cảm thấy bất ngờ nữa. "Chúng ta ở chung lâu vậy, cậu không biết tôi thiếu gì sao¿'

Trương Tri ôm ngực suy nghĩ: "Quần lót chữ T¿'

"Tại sao? Vì nhà tôi là đinh tử hộ sao (thuộc diện cưỡng chế di dời)¿' Kiều Dĩ Hàng thả chìa khóa vào túi.

Chỗ này mình cũng không hiểu lắm trò đùa của Đại Kiều. Có vẻ như là quần chữ T là "đinh tử khố" đọc giống như "đinh tử hộ" nghĩa là nhà thuộc diện cưỡng chế di dời.

Trương Tri cau mày: "Đinh tử hộ nghĩa là gì¿'

Kiều Dĩ Hàng liếm môi: "Nghĩa là tôi rất hài hước còn cậu rất dốt nát."

Ánh mắt Trương Tri tối đi: "Đã có ai nói anh không nên tùy tiện liếm môi hay chưa¿'

"Hả¿' Không đợi Kiều Dĩ Hàng trả lời, Trương Tri đã hôn hắn.

Đây hiển nhiên là phương pháp giải tỏa stress vô cùng hữu hiệu.

Ít nhất trong lúc môi lưỡi tương giao, thậm chí đối phương có chút đáp lại, Trương Tri cảm nhận được tâm đối phương hướng về mình.

Đinh.

Cửa thang máy mở ra.

Trương Tri cùng Kiều Dĩ Hàng nhanh chóng tách ra, một trước một sau đi vào.

Bên trong đã đứng một người đàn ông dáng cao gầy. Trương Tri đã gặp qua hắn mấy lần, cũng coi như quen biết xã giao.

"Buổi sáng tốt lành." Người nọ chủ động chào hỏi.

Kiều Dĩ Hàng nhanh chóng điều chỉnh biểu cảm, mỉm cười đáp lại.

"Khóe miệng ngươi còn dính nước bọt." Người nọ nói.

Nụ cười trên khuôn mặt Kiều Dĩ Hàng cứng đờ.

"Ha ha. Không cần ngại, con gái ta cũng hay dính nước bọt ở khóe miệng." Người nọ tưởng hắn xấu hổ, lại bổ sung thêm, "Cũng không phải chuyện gì to tát."

Trương Tri nghẹn cười, móc khăn tay ra đưa cho Kiều Dĩ Hàng.

"A!" Người nọ lại giật mình nhìn Trương Tri, "Khóe miệng ngươi cũng có kìa."

Trương Tri liếc hắn một cái: "Cố ý đấy."

Người nọ: "..."

Kiều Dĩ Hàng một lần nữa nhận thấy, sống trong xã hội này có da mặt dày quan trọng đến thế nào.

***

Cảnh quay hôm nay của Kiều Dĩ Hàng cũng rất quan trọng.

Là đoạn Dương Cự Sâm nhận Kim gia.

Đoạn diễn của Kim gia cùng thủ trưởng để lại ấn tượng sâu sắc trong hắn. Từ góc độ người xem mà nói, khí thế Kim gia lúc đó rất mạnh, còn chèn ép cả thủ trưởng. Đương nhiên cái đó cũng có quan hệ lớn với nhân vật, khi đó thủ trưởng muốn để Kim gia đưa Dương Cự Sâm đi nên không có vận toàn lực nhưng nhớ lại lúc đó, Kiều Dĩ Hàng hơi hồi hộp.

Diễn viên đóng vai Kim gia ngồi ở ghế trong góc quán ăn nhanh. Cái ghế cũ kỹ đó hiển nhiên không thể chịu sức nặng như vậy nên mỗi lần hắn cử động đều phát ra tiếng kẽo kẹt.

Kiều Dĩ Hàng buồn bực: "Không biết ông ấy đang làm gì nữa?"

Người quay phim đứng bên cạnh đã từng hợp tác nhiều với Kim gia nghe vậy hồi đáp: "Làm quen với đạo cụ."

"Làm quen với đạo cụ?" Kiều Dĩ Hàng vẫn nghi hoặc.

Quay phim: "Ngươi đừng coi thường mấy đạo cụ thế này, tại thời điểm mấy chốt rất cần nó để tạo không khí. Liên đạo diễn yêu cầu rất cao, nếu như không biết dùng mấy đạo cụ này, tốt nhất đừng để nó phát ra tiếng."

Kiều Dĩ Hàng cái hiểu cái không.

Kim gia điều chỉnh ghế xong quay sang sắp xếp lại gia vị trên bàn.

Kiều Dĩ Hàng do dự rồi quyết định tiến lên thỉnh giáo.

Kim gia híp mắt, cười tủm tỉm nhìn hắn tựa như một pho tượng phật Di Lặc: "Anh bạn nhỏ à, hồi nhỏ ngươi đã từng gặp qua bài toán khó giải chưa?"

Kiều Dĩ Hàng thở dài: "Ta hiểu rồi."

Gặp bài toán khó, biện pháp tốt nhất là tự giải. Nếu chỉ xem đáp án rất dễ quên.

Kim gia: "Nghe nói diễn xuất của ngươi tiến bộ thần tốc nhỉ." Ấn tượng về Kiều Dĩ Hàng chẳng nên cơm cháo gì lúc đầu vẫn còn như mới.

Kiều Dĩ Hàng khiêm tốn: "Chỉ là đạt tiêu chuẩn thôi."

"Có đạt hay không còn phải thử nữa mới được." Kim gia cười tủm tỉm bỏ lại chiến thư.

Kiều Dĩ Hàng nhìn chiến thư vô hình nọ, chỉ cười không nói.

Tới lúc quay thật, Liên Giác Tu đeo một đôi kính đen to đùng, ngồi sau camera. Bốn phía khí áp cực thấp.

Vì quay ở khu phố mua sắm nên dù đã giải tán, cũng vẫn có người đứng ngoài nghển cổ vào xem. Bên động bên tĩnh, tương phản mãnh liệt với không khí bên trong.

Kim gia dựa ghế, lười biếng đánh giá Kiều Dĩ Hàng: "Làm cảnh sát đùa vui chứ?"

Kiều Dĩ Hàng cực không tình nguyện cười khẩy: "Làm công chức, không đói chết được."

"Nga?" Kim gia rút ra xì-gà, đưa lên mũi, "Đáng tiếc chỗ này không thể hút."

Kiều Dĩ Hàng sửng sốt.

Vì hắn chắc chắn, những lời này không có trong kịch bản.

120. Chương 120: Tấn Công Vs Phòng Thủ (hạ)

Kim gia tựa hồ nhìn thấu kinh hoàng nơi đáy mắt hắn, nếp nhăn nơi khóe mắt càng hằn sâu: "Biết tại sao ta thích cửa hàng ăn này không¿'

Những lời này cũng không có trong kịch bản nhưng Liên Giác Tu không kêu dừng đã nói lên hắn cho phép loại ngẫu hứng này. Vậy nên Kiều Dĩ Hàng cũng chỉ đành kiên trì diễn tiếp: "Đồ ăn ngon¿'

Kim gia bĩu môi: "Ăn ngon sao? Ngươi cho rằng cửa tiệm nhỏ này là loại ngọa hổ tàng long có thể mời một thần đầu bếp tới làm suất ăn năm đồng¿'

Kiều Dĩ Hàng ngậm miệng.

"Đương nhiên là vì rẻ." Kim gia nói tới đây, tốc độ nói lại bắt đầu chậm lại, "Ngươi hẳn biết, tiền dùng mạng cược tới, rất không nỡ tiêu."

Kiều Dĩ Hàng gắt gao nhìn sâu vào mắt Kim gia.

Thoát ly khỏi kịch bản, hắn căn bản như lạc lối trong sương mù, không biết tiếp theo sẽ gặp phải gì tiếp theo.

"Cắt¡'

Tiếng hô của Liên Giác Tu khiến Kiều Dĩ Hàng cảm thấy nhẹ nhõm.

Nhân viên hóa trang xông lên, giúp hắn lau mồ hôi trên trán.

Kim gia cầm xì gà, nhẹ nhàng gõ lên mặt bàn.

Kiều Dĩ Hàng đột nhiên có cảm giác, ngồi trước hắn không phải diễn viên mà thực là Kim gia của Đằng Long bang.

"Kiều Dĩ Hàng." Liên Giác Tu âm trầm nhắc nhở, "Ngươi đi nằm vùng hả? Hay là làm bình phong cho người khác nằm vùng? Ngươi làm cảnh sát nhiều năm như vậy, dạng tội phạm gì chưa từng thấy? Tên trước mắt ngoại trừ hơi béo, thở hơi hổn hển, xì gà to hơn người thường, có gì mà phải chột dạ? Đây còn là cha ngươi, hổ dữ không ăn thịt con, ngươi sợ cái gì¡'

Kim gia hợp tác ho khan vài tiếng.

"Hoàn hảo, lão gia tử." Liên Giác Tu hít sâu, dường như tự gây áp lực cho bản thân, "Ta giờ không cho diễn tự do."

Kim gia không nhìn thẳng mặt hắn, chỉ gật đầu.

Kiều Dĩ Hàng đột nhiên lên tiếng: "Không sao cả." Liên Giác Tu dù có điểm không tốt nhưng rất có lý. Chưa nói tới có trong kịch bản hay không, diễn ra ngoài là do diễn viên phối hợp lẫn nhau, diễn hỏng cùng lắm bị đạo diễn mắng vài câu, còn có thể làm lại, không cần sợ đầu sợ đuôi. "Ta có thể ứng phó được."

Kim gia có chút bất ngờ nhìn hắn một cái, chậm rãi thả xì gà lại trong túi.

Liên Giác Tu nhíu mày: "Lông cánh chưa đủ đã nghĩ học bay trong bão?"

Kiều Dĩ Hàng nghiêm mặt: "Không. Ta chân thành học tập tinh thần nghiêm túc, tỉ mỉ khi quay phim của Liên đạo diễn."

"Hừ." Liên Giác Tu ra vẻ khinh thường nhưng trong lòng lại vô cùng hưởng thụ, vỗ vỗ tay: "Làm lại."

"Biết sao ta thích cửa tiệm này không?" Kim gia vẫn tiếp tục đi theo mạch cũ.

Kiều Dĩ Hàng lắc đầu: "Không biết." Hắn liếc nhìn bốn phía nhưng ánh mắt lại chỉ thấy sự không đồng ý.

"Vì giá rất rẻ." Kim gia thản nhiên nói.

Kiều Dĩ Hàng quay đầu nhìn hắn rồi rất nhanh cúi đầu, hiển nhiên không muốn để lộ sự trào phúng cùng bất tín nhiệm trong mắt.

Kim gia như có ẩn ý nói tiếp: "Tiền dùng mạng cược tới rất không nỡ tiêu."

Kiều Dĩ Hàng ngẩng đầu: "Ta chỉ biết không đủ tiêu chứ không biết không nỡ tiêu."

Ngón tay cầm xì gà của Kim gia cứng đờ một chút rồi chậm rãi gõ lên mặt bàn. Hắn đánh rất có nhịp, giống như hòa thượng gõ mõ, làm cho Kiều Dĩ Hàng bất an.

Két.

Cái ghế dưới thân Kim gia đột nhiên phát ra tiếng kêu chói tai. Hắn hơi nghiêng về trước, giả bộ thản nhiên hỏi thăm: "Sao lại rời cảnh cục?"

Những lời này lại quay về kịch bản.

Nhưng Kiều Dĩ Hàng cũng không thả lỏng. Trừ phi Liên Giác Tu hô dừng.

"Ngươi cần một đứa con làm cảnh sát sao?" Kiều Dĩ Hàng cong khóe miệng, tựa như chế giễu.

"Muốn làm con ta thế sao?" Kỳ thật, căn cứ kịch bản, Kim gia rất muốn nhận lại đứa con nhưng lúc này, hắn chẳng những biểu hiện như không cần, thậm chí còn có chút ghét bỏ.

Đương nhiên, vô luận là Dương Cự Sâm hay Kiều Dĩ Hàng cũng không bị biểu hiện của hắn lừa gạt.

Kiều Dĩ Hàng: "Chẳng ai muốn làm đứa mồ côi cả."

Kim gia: "Con ta không dễ làm đâu."

"Ta biết." Kiều Dĩ Hàng nói xong dừng lại.

Kỳ thật theo kịch bản còn có câu "rất nhiều chuyện nếu đã tồn tại thì cần phải đối mặt" nhưng Kiều Dĩ Hàng nói xong câu "ta biết" đột nhiêm cảm thấy những lời này thừa thãi. Giống như một kẻ chột dạ đang gắng dùng lời ngon tiếng ngọt đến che dấu mục đích, dời đi sự chú ý của đối phương. Chi bằng dứt khoát một câu "ta biết" lại thể hiện thản nhiên cùng kiên định.

Kim gia cúi đầu, lục túi hồi lâu rút ra một chiếc bật lửa.

Nhưng không đợi hắn châm, Kiều Dĩ Hàng đã cầm diêm trên bàn quẹt một cây cho hắn.

Kim gia khựng lại nửa khắc.

Hai người cứ như vậy đối mặt lẫn nhau.

Phía sau bọn họ, một người đàn bà trung niên kêu to: "Thanh toán."

Trước khi diêm cháy hết, Kim gia nghiêng tới trước, đốt xì gà.

Kiều Dĩ Hàng lắc lắc tay, mặt không chút thay đổi vứt diêm vào cái gạt tàn thô sơ làm từ vỏ chai Sprite.

Kim gia chậm rãi ngả ra sau.

Ghế lại phát ra một chuỗi kẽo kẹt chói tai.

"Cắt!" Liên Giác Tu đứng dậy. Nếu hắn không đeo kính râm, hẳn mọi người có thể chứng kiến vẻ kích động trong mắt hắn.

Cảnh này vốn rất trọng yếu, là màn dò xét lẫn nhau giữa hai cha con. Kỳ thực chuyện bọn họ tự ý cho thêm thoại của mình, cũng bỏ hoàn toàn phần nói chuyện phía sau, Liên Giác Tu hoàn toàn có thể hiểu vì sao. Lúc đầu sắp xếp vậy là vì hắn sợ diễn xuất của Kiều Dĩ Hàng không đủ nên dùng lời thoại đến bù đắp lỗ hổng này. Giờ xem là không cần thiết nữa rồi.

Phó đạo diễn bên cạnh đi tới: "Đổi sang chỗ khác luôn sao?" Vốn bọn họ đã thuê tới tận trưa, không nghĩ thành ra lãng phí.

Liên Giác Tu vẫn không nhúc nhích rồi đột nhiên vỗ tay: "Ta phải sửa kịch bản!"

"..."

Mấy ngày đầu thuận lợi khiến bọn họ tưởng tật xấu sửa kịch bản của Liên Giác Tu đã khỏi hẳn, nào ngờ lại tái phát rồi?

Liên Giác Tu ngẫm nghĩ một chút rồi nói: "Tìm một diễn viên khoảng hai mươi, tướng mạo ổn tới đây."

Kiều Dĩ Hàng trong lòng vừa động nhưng kiềm lại.

Liên Giác Tu không để ý tới người khác, xoay người tìm chỗ yên tĩnh viết kịch bản.

Trợ lý của Kim gia đến đổi cho hắn sang cái ghế mới. Nói thật, cái ghế lúc quay đừng nói là hắn, ngay cả Kiều Dĩ Hàng nhìn cũng thấy sợ, chỉ lo động một cái liền gãy.

Đổi ghế xong, tâm tình Kim gia tốt hẳn lên, bắt đầu nói chuyện phiếm với Kiều Dĩ Hàng: "Ngươi có thiên phú diễn xuất đó."

Sau những lời bình luận của bộ phim đầu tay lại có thể nghe tiền bối nói vậy thực sự là khiến lòng tin của Kiều Dĩ Hàng thêm vững chắc.

Kim gia chuyển đề tài: "Sao lại đi hát?"

Kiều Dĩ Hàng nghe ra ý phản đối của hắn nhưng vẫn đàng hoàng hồi đáp: "Ta debut trên lĩnh vực ca nhạc."

"Đáng tiếc rồi." Kim gia tiếc nuối, "Nếu ngươi sớm đi đóng phim vài năm, thảnh tựu chắc chắn cao hơn."

Thành tựu cùng địa vị của hắn trong làng ca hát cũng không thấp.

Kiều Dĩ Hàng yên lặng kháng nghị trong lòng.

Bên ngoài cửa tiệm không ngừng có fan cố chen vào nhìn.

Kiều Dĩ Hàng ngẫm nghĩ một chút, dù sao cũng rỗi, đi ra ngoài dạo.

Tiểu Chu đang trốn trong xe ngủ gà ngủ gật, nghe thấy ngoài xe ồn ào liền bừng tỉnh. Nhìn ra thì thấy Kiều Dĩ Hàng đang bị một đám fan nữ vây ở giữa, cười tủm tỉm ký tên.

Tiểu Chu vội vàng xuống xe, rồi như máy khoan chui vào giữa.

Kiều Dĩ Hàng ký đến người thứ bốn mươi đã cảm thấy mỏi tay. Hắn vốn tưởng vài mươi người rất dễ giải quyết, nào ngờ các nàng còn muốn xin hộ cho người thân, bạn học. Thậm chí có người còn không nghĩ sẽ cho ai, cứ ký trước nói sau.

Lúc Tiểu Chu chạy tới, Kiều Dĩ Hàng đang bị vây khốn.

"Mọi người xin tránh ra, Đại Kiều phải đi quay rồi. Lần sau tới tiếp." Tiểu Chu dùng thân thể nhỏ bé ngăn trở các thiếu nữ, như một gò núi nhỏ sừng sững, giúp Kiều Dĩ Hàng thuận lợi quay vào cửa hàng ăn.

Chỉ lát sau, Tiểu Chu cũng thuận lợi đột phá vòng vây trở về.

Hai người ngồi xuống thở hồng hộc, đồng loạt thở dài.

Tiểu Chu hỏi: "Không cần quay nữa sao?"

Kiều Dĩ Hàng: "Đạo diễn đang viết kịch bản."

"Giờ mới viết sao?" Tiểu Chu ngẩn người. "Vậy cũng được à? Chẳng nhẽ lúc quay, Liên đạo viết câu nào ngươi đọc câu đấy?"

"Là lâm thời sửa kịch bản." Kiều Dĩ Hàng nói, "Dạng như người vừa nói không phải là điện ảnh mà là phim thần tượng."

Có người nói chuyện phiếm bớt nhàm chán hẳn đi.

Tiểu Chu cùng Kiều Dĩ Hàng cứ thế nói hết chuyện trên trời dưới bể, thậm chí có đôi khi không nói cùng một việc mà vẫn có thể vui sướng duy trì cuộc trò chuyện.

"Gần đây chuyện ngươi và Trương tổng giám thế nào rồi?"

"Khẩu vị cũng tốt, chỉ là cần giảm béo, ăn ít quá."

“Thực ra ta cảm thấy Cao đổng cùng Phong Á Luân ở chung rất tốt.”

“Chỉ là cơ hội ra ngoài ăn ít quá. Nếu không còn có thể nhờ Phong Á Luân chỉ điểm một chút.”

“…”

Một buổi sáng cứ như vậy chầm chậm trôi qua.

Mọi người trong đoàn làm việc với Liên Giác Tu quen rồi, ai ai cũng đều có năng lực thích ứng cực mạnh, không cảm giác lãng phí thời gian, tự tìm việc mà làm. Có người còn có khả năng tiên tri, đem theo máy chơi game.

Phó đạo diễn biết Liên Giác Tu yêu cầu cao, đặc biệt tìm tới năm người phù hợp yêu cầu đến cho hắn tuyển.

Bất quá, chưa đợi Liên Giác Tu đánh giá đã nghe phó đạo diễn kinh hô: “Liên đạo, mắt ngài làm sao vậy?”

Vốn là ai làm chuyện đó, không ảnh hưởng lẫn nhau, nói chuyện cũng duy trì âm lượng nhất định. Một tiếng rống như hạc giữa bầy gà, ánh mắt mọi người nhất thời tề tụ trên người Liên Giác Tu.

Chỉ thấy Liên Giác Tu ngồi nghiêm chỉnh ở cạnh bàn, ngẩng đầu nhìn hắn. Bỏ kính ra, vết ứ xanh ở mắt hắn tựa như dấu chân đen trên nền tường trắng, vô cùng bắt mắt.

Kiều Dĩ Hàng nghĩ, nếu ở cạnh Liên Giác Tu mà có thùng để kịch bản, hắn nhất định sẽ ném phó đạo diễn bất tỉnh trước khi kịp thốt ra tiếng nào. Đáng tiếc, giờ đã muộn.

Liên Giác Tu ngẩng lên.

Dù đây không phải phim nhưng mọi người cảm giác được cảnh này quay rất chậm. Thậm chí vết bầm quanh mắt Liên Giác Tu còn bị phóng đại nhiều lần, làm cho mọi người có cơ hội khắc sâu ấn tượng về phân bố đậm nhạt, hình thể lớn nhỏ của nó.

Phó đạo diễn nhìn chằm chằm vết bầm nọ, sống chết cũng không chịu xê dịch một ly để tránh đi ánh nhìn kia.

Liên Giác Tu đợi hồi lâu, thấy phó đạo diễn run rẩy, cảm thấy đạt được hiệu quả mong muốn, một lần nữa đeo kính vào, chậm rãi hỏi thăm: “Diễn viên đâu?”

Phó đạo diễn run rẩy đi ra ngoài gọi người.

Năm diễn viên lục tục kéo vào.

“Á há há há há…” Tiếng cười đặc thù của phó đạo diễn từ cửa vọng vào.

Phần khuôn mặt không bị che khuất của Liên Giác Tu đột nhiên trở nên vi diệu vô cùng.

Những người khác vội vã làm mặt nghiêm túc, bậm chặt môi, đem lực chú ý dời lên những người mới đến.

Năm người, ai cũng đều cao lớn, dung mạo anh tuấn trẻ trung. Cửa tiệm vốn không lớn nay càng có vẻ chật chội.

Kiều Dĩ Hàng kinh ngạc phát hiện, Trầm Thận Nguyên cũng ở trong đám đó.

“Sao ngươi lại tới đây?” Kiều Dĩ Hàng đoạt trước lời ngăn chặn hắn kịp gọi tỷ.

Trầm Thận Nguyên cười tủm tỉm: “Đến thử vai a.” Hắn hạ giọng, “Cao đổng cũng tới.”

Kiều Dĩ Hàng ngẫm nghĩ một chút, phó đạo diễn rõ ràng là sợ diễn viên bình thường không thỏa mãn được yêu cầu của Liên Giác Tu mới đi mấy công ty lớn tìm người. Nhưng giờ còn chưa biết kịch bản ra sao, cũng không rõ nhân vật mới thêm có bao nhiêu cảnh. Lỡ như ít quá, chẳng phải là tự hạ giá bản thân sao.

Trầm Thận Nguyên thấy Kiều Dĩ Hàng trầm tư, biết ngay hắn đang nghĩ gì, kéo hắn sang bên, nhỏ giọng nói: “Cao đổng nói đến xem một chút. Nếu là nhân vật tốt, coi như thành khách mời. Nếu không tốt, coi như thăm dò. Hắc hắc, tốt xấu cũng được xuất hiện trên màn hình.”

Cao đổng tính toàn kín kẽ.

Kiều Dĩ Hàng cam bái hạ phong.

Tiểu Chu đột nhiên đứng dậy: "Các ngươi muốn uống gì hay ăn gì không?"

"Không cần." Kiều Dĩ Hàng và Trầm Thận Nguyên đồng thanh.

Tiểu Chu cười khan: "Sắp cuối năm rồi, ta còn đang trông chờ Cao đổng tăng lương đây. Tốt xấu gì cũng cho ta cơ hội thể hiện đi."

Trầm Thận Nguyên: "Ta rất hồi hộp, muốn vào WC. Ngươi muốn thay ta đi sao?"

Tiểu Chu: "Ta có thể ra đầu phố mua giùm ngươi một cái ống nhổ."

Trầm Thận Nguyên: "..."

Kiểm tra rất nhanh bắt đầu.

Vì chỉ là nhân vật nhỏ nên Liên Giác Tu cũng không gióng trống khua chiêng, chỉ là tiện tay viết vài câu đối thoại đưa Kiều Dĩ Hàng cũng những người khác: "Ngươi diễn cùng bọn họ."

Kiều Dĩ Hàng nhất thời cao hứng.

Thẳng thắn mà nói, về diễn xuất, hắn không phải người đúng đầu ở đây. Kim gia, thủ trường, người nào không phải tiền bối kinh nghiệm đầy mình? Để hắn tham gia kiểm tra người mới, không chỉ là để thử ứng viên mà còn là để thử hắn. Phải biết, trong năm người này, chưa nói tới ai khác, riêng Trầm Thận Nguyên đã có kinh nghiệm hơn hắn. Nếu còn diễn kém mấy người này, thà hắn đâm đầu vào tường chết luôn cho rảnh.

"Có vấn đề gì sao?" Liên Giác Tu liếc mắt nhìn hắn.

Dù hắn đeo kính râm nhưng nhìn gần vẫn thấy được lờ mờ khuôn mặt đằng sau. Kiều Dĩ Hàng nhìn phần da đậm nhạt khác nhau, hít sâu hai lần rồi mới dùng ngữ khí bình thường hồi đáp: "Không vấn đề."

"..."

Kiều Dĩ Hàng buồn bực nhìn hoa văn trên trần.

Trầm Thận Nguyên vỗ vỗ vai hắn có ý an ủi.

Ngay lúc mọi người đều đã vào vị trí, Liên Giác Tu đột nhiên quay sang Kiều Dĩ Hàng: "Nếu được gọi Trương Tri đến thử xem?" Nói thật khi viết nhân vật này, trong đầu hắn hiện lên hình ảnh Trương Tri nhưng ấn tượng về hắn trong lần ăn cơm trước hẳn là quá tệ nên mới kêu phó đạo diễn tìm người. Giờ ngẫm lại, hỏi thử chắc cũng không sao.

Kiều Dĩ Hàng kinh ngạc: "Hắn đang làm việc."

"Ta biết. Chỉ là muốn cho hắn đến thử thôi." Liên Giác Tu sờ cằm, "Ngươi gọi điện hỏi thử xem."

Người đang dưới mái hiên, không thể không cúi đầu.

Kiều Dĩ Hàng rút di động gọi điện.

Chuông reo hai tiếng liền có người nhấc máy.

Kiều Dĩ Hàng lập tức ngắn gọn truyền đạt lại ý đồ của Liên Giác Tu.

Trương Tri lẳng lặng nghe hắn nói hết rồi mới đáp: "Tôi đang họp."

Kiều Dĩ Hàng có chút xấu hổi, chất vấn lại: "Họp sao không tắt di động?"

"Tắt di động nếu anh gọi tới thì sao biết được?" Trương Tri dùng giọng điệu cực đứng đắn lại cực không đứng đắn nói.

Kiều Dĩ Hàng không nhịn được mà cong khóe miệng nhưng thấy tất cả đều đang nhìn mình liền đè ép xuống: "Vậy cậu có tới được không?"

"Hết giờ tôi tới đón anh." Trương Tri dừng một chút, "Về phần đóng phim, chờ khi nào hắn quay một bộ cho chúng ta diễn tình nhân rồi bàn tiếp."

Kiều Dĩ Hàng nghẹn lời.

Liên Giác Tu thấy hắn buông di động, lập tức vươn cổ sang hỏi: "Thế nào?"

Kiều Dĩ Hàng mỉm cười: "Hắn bận quá, không thể phân thân được nhưng rất hy vọng lần sau còn cơ hội cho hắn lên màn ảnh."

"Thật chứ?" Liên Giác Tu chớp chớp, ánh mắt mang theo nghi ngờ.

Kiều Dĩ Hàng thản nhiên đáp: "Thật."

Liên Giác Tu đành thôi truy vấn. Thực ra cho Trương Tri vào vai phụ chỉ vì ngoại hình cùng tính cách của hắn. Vai diễn này mà để cho Trương Tri thì chính là lấy tính cách của hắn mà diễn. "Được rồi, bắt đầu đi."

"Ai cho mày ngồi ở bàn này?" Một thanh niên mặc quần da bó đen dùng tư thế chuẩn như người mẫu bước vào.

Kiều Dĩ Hàng lười biếng đáp: "Chả liên quan m* gì đến mày."

Thanh niên khom lưng, hung tợn quát: "Cút ngay cho tao!"

Kiều Dĩ Hàng ngước lên, mỉm cười: "Động tác khó vậy ngươi làm mẫu trước đi?"

Thanh niên đập bàn: "Gan nhỉ! Mày cứ chờ xem!"

Năm câu đối thoại đơn giản nhưng không gian mô tả lại rất lớn. Đối phương diễn ra một kẻ lưu manh ngông nghênh, động tác dứt khoát vậy nên Kiều Dĩ Hàng phối hợp diễn ra hình tượng bình tĩnh.

Như vậy mới có thể tương phản mãnh liệt.

Ba người tiếp theo cũng đều diễn từa tựa như vậy.

Trên cơ bản không ai chệch khỏi hình ảnh ngang ngược, phô trương.

Cuối cùng, Trầm Thận Nguyên vào trận.

Kỳ thật Kiều Dĩ Hàng đã lén dự đoán hình tượng hắn định diễn nhưng với khuôn mặt tươi cười rạng rỡ như ánh mặt trời của hắn thực sự khó liên tưởng tới bộ dạng ngạo ngược, thô lỗ. Rất nhanh hắn sẽ biết thôi.

Một người cực kỳ cao ngạo.

Kiều Dĩ Hàng đột nhiên nhớ ra, trong năm người Trầm Thận Nguyên là người duy nhất biết Trương Tri. Đây là ưu thế của hắn.

Trầm Thận Nguyên đi tới trước bàn, nhẹ nhàng miết trứ ngón trỏ một vòng rồi cúi đầu nhìn thoáng qua, thản nhiên nói: "Ai cho mày ngồi ở bàn này?"

Kiều Dĩ Hàng không diễn lười biếng nữa mà cầm ngay cái ghế đang ngồi lên, quăng về trước, gằn từng chữ: "Liên quan gì đến mày!"

Trầm Thận Nguyên cũng không kinh sợ, mà cúi đầu, chậm rãi phun ra một chữ: "Biến!"

Cùng một chữ, hắn nói vừa nhẹ vừa dứt khoát khiến mọi người đều kích động.

Kiều Dĩ Hàng tựa hồ bị chọc giận, môi nhè nhẹ run, hồi lâu mới hung tơn nhe răng cười: "Động tác khó như vậy, ngươi hẳn nên làm mẫu trước chứ?"

Trầm Thận Nguyên cười nhưng ánh mắt như là nhìn một người chết: "Gan đấy. Chúng ta cùng chờ xem."

Ngay lúc Liên Giác Tu hô "tốt lắm", Kiều Dĩ Hàng như trút được gánh nặng.

Kết quả không cần hoài nghi.

Hơn hẳn bốn vị diễn côn đồ nhan nhản ngoài phố kia, hình tượng của Trầm Thận Nguyên hiển nhiên nội hàm hơn nhiều.

(Bên trên nói hình tượng lưu manh này trùng khớp với Trương Tri, vậy chẳng phải nói Tiểu Chi là lưu manh có nội hàm sao =)))

Liên Giác Tu có thâm ý nói: "Sự đệ đồng môn a."

Kiều Dĩ Hàng biết hắn ám chỉ mình thiên vị. Dù sao khác với hình tượng lười biếng lúc trước, nhân vật lúc sau có vẻ rất thiếu kiên nhân, rất dễ nổi bật lên khí thế cường đại của nhân vật Trầm Thận Nguyên diễn. Chỉ có bản thân hắn biết, ngay từ đầu hắn đã bị Trầm Thận Nguyên áp chế. Nhân vật lúc sau là hắn vô thức điều chỉnh ra tới chỉ trong vài giây, không để cho lý trí có khả năng suy xét.

Khá hơn chân tướng này, ý bao che của Liên Giác Tu cho hắn thang đi xuống nên hắn không giải thích.

Dù là có thêm cảnh diễn nhưng chỗ này chỉ thuê trong buổi sáng nên xế chiều không thể quay tiếp. Đoàn làm phim có xe đưa đón chung nhưng ngôi sao như Kiều Dĩ Hàng chắc chắn sẽ ngồi xe riêng của công ty.

Trầm Thận Nguyên dù còn chưa biết sẽ diễn cái gì nhưng dù sao cũng là nhân vật vất vả đấu tranh mới giành được nên thấy vô cùng hưng phấn, nhất định kéo hắn đi ăn.

Kiều Dĩ Hàng thấy bốn diễn viên khác trước khi đi ít nhiều toát ra địch ý với hắn, cảm thấy vô cùng bất đắc dĩ.

Trầm Thận Nguyên kéo Kiều Dĩ Hàng ra đến cửa, đã thấy Cao Cần khoanh tay chờ sẵn, chỉ hắn nói: "Ngồi xe Tiểu Chu."

"Tốt." Trầm Thận Nguyên kéo Kiều Dĩ Hàng đi tiếp lại nghe Cao Cần chậm rãi nói: "Hắn ngồi xe ta."

Ngồi trên xe Cao Cần, tâm tình Kiều Dĩ Hàng rất phức tạp. Trong đầu hắn không ngừng tua đi tua lại đoạn đối đầu giữa hắn và Trầm Thận Nguyên. Cảm giác này khiến hắn hận không thể nhảy xuống xe, kéo Trầm Thận Nguyên về lại tiệm ăn, diễn lại đoạn vừa rồi.

Bởi vì thực sự bất mãn a.

"Giờ đã hiểu vì sao ta lại ký hợp đồng với Trầm Thận Nguyên rồi chứ?" Cao Cần vừa mở miệng đã đâm trúng hồng tâm.

Sự tình liên quan tôn nghiêm bản thân, trong lòng Kiều Dĩ Hàng đã sớm chao đảo dữ dội, ngoài mặt vẫn bất động thanh sắc: "Diễn xuất của hắn rất tốt."

Cao Cần: "Ta vốn để ngươi chuyên tâm tấn công lĩnh vực âm nhạc rồi bồi dưỡng người nữa chuyên tấn công lĩnh vực điện ảnh."

Kiều Dĩ Hàng kinh hãi nhìn hắn.

"Vì lần đầu ngươi diễn thực sự quá tệ." Cao Cần nói thẳng.

Kiều Dĩ Hàng nghiêm mặt không nói chuyện.

"Là Á Luân khuyên ta nên để ngươi phát triển toàn diện. Hắn cảm thấy ngươi có tiềm năng." Cao Cần thấy Kiều Dĩ Hàng im lặng lại nói, "Đương nhiên ta cũng không có bỏ kế hoạch của mình nên ta chọn Trầm Thận Nguyên. Khả năng ca hát của hắn thì thường thường nhưng diễn xuất không tệ, chỉ là chưa gặp thời."

Kiều Dĩ Hàng trầm giọng: "Giờ ngươi định dùng kế hoạch ban đầu?" Ngay lúc hắn được nhiều người nhận xét là diễn xuất tiến bộ, có thiên phú? Hắn buồn bực, thậm chí nhất thời nảy ra ý nghĩ đổi công ty.

"Không. Ta điều chỉnh kế hoạch rồi." Cao Cần nắm vô lăng nhẹ nhành di chuyển, "Trường Giang sóng sau xô sóng trước, sóng trước chưa chắc đã chết trên bờ cát. Chỉ cần tìm đúng phương hướng, sóng trước sẽ nhờ lực đẩy mà chảy vào biển rộng."

Dù ngồi trong phòng ăn, lời Cao Cần nói vẫn như cũ không ngừng vang lên trong đầu Kiều Dĩ Hàng —

"Nhan Túc Ngang cũng không phải tự bản thân đi tới địa vị ngày hôm nay."

"Vĩnh viễn đừng bao giờ xem thường bất kỳ ai, nhất là bản thân ngươi."

"Khiêu chiến bản thân, ngươi sẽ cô độc. Khiêu chiến đối thủ, nhiệt huyết trong ngươi sẽ sôi trào. Đây là bản chất hiếu chiến của nam nhi."

Trầm Thận Nguyên thấy Kiều Dĩ Hàng cầm đũa bất động hồi lâu, không nhịn được vỗ vai hắn: "Sư huynh à, ngươi không sao chứ?"

Kiều Dĩ Hàng tỉnh lại, quay đầu lẳng lặng nhìn hắn.

Trầm Thận Nguyên bị hắn nhìn đến sợ hãi: "Sư huynh? Sao thế?" Sớm biết vậy lúc nãy đã sống chết lôi kéo Cao Cần, Tiểu Chu vào ăn cùng.

Kiều Dĩ Hàng bỗng nhiên mỉm cười: "Lúc nào rảnh chúng ta cùng nhau đi hát karaoke đi. Chỗ nào có tính điểm ấy." Như vậy mới là thúc đẩy lẫn nhau, cùng tiến bộ a.

Trầm Thận Nguyên không hiểu chuyện gì nhưng sư huynh phục hồi bình thường là quan trọng nhất. Hắn liền gật đầu: "Tốt."

121. Chương 121: Cùng Cố Gắng (thượng)

Khả năng diễn xuất của Kiều Dĩ Hàng ngày càng tiến bộ, tiến độ quay phim nhanh lên rất nhiều. Nhan Túc Ngang cùng Phong Á Luân đã bắt đầu đến tham gia quay.

Mà vai diễn của Trầm Thận Nguyên cũng được công bố: Philip, con nuôi của lão đại Đằng Long bang Tịch Hùng, cũng chính là em trai của Tịch Cao – vai của Nhan Túc Ngang. Dương Cự Sâm do Kiều Dĩ Hàng diễn xung đột với hắn ở quán bar, lỡ tay giết hắn nhưng cảnh sát tuyên bố đó là ngoài ý muốn, phóng thích Dương Cự Sâm vì thế Tịch Cao vẫn luôn ghi hận trong lòng.

Nói tóm lại, Nhan Túc Ngang đóng Tịch Cao, Phong Á Luân đóng Đặng Bắc Vân cùng Kiều Dĩ Hàng đóng Dương Cự Sâm chính là ba người cùng chạy giữa hai bờ đen trắng, ở khe hở giữa tội ác cùng lương tri.

Tịch Cao muốn Đằng Long bang tẩy trắng nhưng lại gặp cản trở từ trong nội bộ, việc điều hành như đi trên miếng băng mỏng.

Đặng Bắc Vân vốn là cảnh sát, do tham ô nên từng vào tù. Dù hắn là đại biểu của phái thủ cựu trong bang nhưng ngầm tán thành ý nghĩ của Tịch Cao.

Dương Cự Sâm tới nằm vùng, vừa muốn khơi mào mâu thuẫn giữa người trong bang với Tịch Cao hòng làm tan rã bang, vừa cảm thấy cách làm của Tịch Cao cũng coi như một con đường đến với chính nghĩa.

Kiều Dĩ Hàng nhận được kịch bản mới, kinh ngạc phát hiện phần diễn của mình tăng lên.

Vốn có những cảnh không có mặt hắn nhưng giờ chẳng những hắn tham gia mà còn có vài câu đối thoại. Dù điều này nghĩa là Liên Giác Tu bóc lột sức lao động vì thời gian quay tăng tiền không tăng nhưng đối với diễn viên mà nói, đây chính là một sự công nhận.

Điều duy nhất khiến hắn buồn bực chính là thời gian hắn cùng Trương Tri gặp mặt sẽ giảm nhiều, lịch làm việc cơ bản đã kín cả ngày lẫn đêm. Đoàn làm phim đã chuẩn bị mấy gian phòng nghỉ. Nhan Túc Ngang cùng Phong Á Luân đã sớm có kinh nghiệm nên đều đem hành lý tới.

Mấy ngày nay Trương Tri cũng bận nhiều việc.

Tổng giám đốc EF đột nhiên bị phái đi khai thác thị trường hải ngoại, cần thương lượng với đối tác bên Âu Mỹ nên Trương Tri được thăng lên chức phó tổng giám đốc kiêm tổng giám sản xuất, thay mặt xử lý mọi việc ở công ty. Riêng chức vụ tổng giám sản xuất đã làm Trương Tri gắng sức ứng phó, loại trách nhiệm từ trên trời rớt xuống thế này thiếu chút nữa khiến hắn bạc tóc. Bây giờ trừ bỏ sớm chiều đưa đón Kiều Dĩ Hàng, nhìn đến không phải máy tính thì là văn kiện. Kế hoạch tiến thêm một bước với Kiều Dĩ Hàng cũng đành tạm gác lại.

Cho nên, lúc Kiều Dĩ Hàng nói phải ở lại trong đoàn còn tưởng hắn sẽ dễ dàng đồng ý. Dù sao hắn cũng không muốn Trương Tri mỗi sớm đều dùng mắt gấu trúc đưa hắn đi làm. Bất ngờ thay, đề nghị này lại bị Trương Tri cực lực phản đối.

Trương Tri nhìn con người đang vội vã thu dọn hành lý trước mắt, hận không thể kiếm xích trói lại bên cạnh mình. Ngày ngày hắn vất vả như vậy là vì ai chứ? Ngày ngày hắn mệt chết nhưng vẫn kiên trì lái xe đưa đón là vì ai? Người duy nhất khiến hắn cảm thấy an ủi là ai? Giờ Kiều Dĩ Hàng lại muốn cướp đi động lực cố gắng mỗi ngày của hắn sao?!

Kiều Dĩ Hàng thấy hắn hung tợn trừng mình, không hiểu gì cả: "Tôi cũng chỉ ở vài ngày thôi, đâu phải không bao giờ về nữa."

"Anh còn dám không về¿' Trương Tri vừa mệt vừa tức, ngay cả nói chuyện cũng chỉ nghe có chọn lọc.

Kiều Dĩ Hàng trợn mắt: "Đây là nhà tôi, một trong những tài sản cố định nên cậu yên tâm, vô luận thế nào tôi đều trở về."

Trương Tri lần này nghe hết nhưng mặt càng thêm đen: "Nói cách khác, nếu đây không phải nhà anh thì anh không thèm về nữa sao¿'

Kiều Dĩ Hàng bất đắc dĩ: "Cậu có thể nghe điểm quan trọng được không¿'

"Mấy thứ tôi nói đều là trọng điểm của trọng điểm."

Kiều Dĩ Hàng bình tĩnh lại. Đối mặt với một người mệt tới mức hai mắt đỏ ngầu tơ máu, có lẽ hắn không nên nói dông dài như vậy: "Tôi cam đoan, nhất định sẽ trở về."

Trương Tri cau mày: "Không thể đừng đi sao¿'

Kiều Dĩ Hàng: "Nhan Túc Ngang cùng Phong Á Luân đều ở lại, tôi không có lý do gì để từ chối."

Trương Tri: "Hừ, bọn họ không có tôi ở nhà đợi."

Nỗi bất mãn của Kiều Dĩ Hàng vì hắn ầm ĩ vô cớ nay tan thành mây khói, hắn cười nói: "Thực ra EF cũng cách nhà tôi khá xa, nếu thấy đi lại phiền phức quá thì cậu về lại nhà cũ ở đi? Chỗ đó gần EF hơn."

Sắc mặt Trương Tri vừa hòa hoãn chút nay lại u ám: "Anh ở lại đoàn làm phim là hòng đuổi tôi đi đúng không¿'

Trước kia đúng là có nghĩ tới nhưng thật lâu hắn cũng quên mất việc này. Kiều Dĩ Hàng nhận mệnh thở dài: "Chẳng phải cậu có chìa khóa nhà sao¿'

Trương Tri khoanh chân ngồi trên giường, ngước lên trừng hắn.

"Tôi sợ cju ở một mình không quen." Chính yếu là không có hắn thu dọn đằng sau, lấy thói quen của Trương Tri, chỉ sợ đến khi quay lại nhà hắn đã thành Lang Hoan Phúc Địa[1] rồi – không quan hệ gì tới cái động trong Thiên Long Bát Bộ nha.

[1] Ý bảo chắc chắn cái nhà sẽ tan hoang. Lang Hoàn Phúc Địa ở đây nghĩa là thiên đường của sói và chồn còn Lang Hoàn Phúc Địa trong Thiên Long Bát Bộ – nơi chứa hầu hết các bí tịch võ công trên giang hồ mà Đoàn Dự lạc vào lại có nghĩa là kho chứa sách của Thiên Đế. Đọc lên đồng âm nhưng Hán tự khác nhau.

Trương Trì lẩm bẩm: "Vậy thì đừng đi."

"Tôi ở lại trong đoàn cũng đâu cấm cậu đến thăm." Kiều Dĩ Hàng cúi đầu tiếp tục thu thập quần áo, làm bộ không thấy được ánh mắt rực sáng của Trương Tri.

"Anh không ngại tôi đến thăm ban¿' Kỳ thực Trương Tri rất hối hận khi trước dụ Kiều Dĩ Hàng chấp thuận đã nói yêu đương bí mật cũng được, làm hại giờ đưa đón cũng phải lén lút, đừng nói đến thăm ban. Nghĩ tiếp, đáng ra hắn không nên từ chối đề nghị của Liên Giác Tu, ít nhất còn có cớ quang minh chính đại đến xem.

Kiều Dĩ Hàng thấy Trương Tri thoáng cái cao hứng, lại thoáng cái nghiến răng, không khỏi lo lắng: "Cậu không sao chứ? Công việc đừng liều mạng quá, chuyện gì giao được cho cấp dưới thì đừng giữ lại."

Trương Tri: "Anh cảm thấy tôi sẽ khách khí sao¿'

Kiều Dĩ Hàng: "…" Xem ra chất lượng nhân viên tại EF không cao a.

Dù lưu luyến thế nào, hôm sau Trương Tri đành đưa Kiều Dĩ Hàng đến trường quay, bắt đầu chuỗi ngày quay phim bất kể sáng tối.

Mặc dù Kiều Dĩ Hàng đề nghị hắn về lại chỗ trọ cũ nhưng Trương Tri vẫn kiên trì ở nhà Kiều Dĩ Hàng. Xa thì có xa nhưng trong này có mùi của Kiều Dĩ Hàng. Chỉ tưởng tượng đến cảnh bản thân cô độc về lại chỗ trọ cũ đã khiến hắn có cảm giác bị vứt bỏ thê thảm.

Loại ảo giác này khiến hắn càng thêm nỗ lực xử lý công vụ để có thời gian đến thăm ban.

Ý nghĩ rất tốt đẹp nhưng hiện thực lại vô cùng tàn khốc.

Trương Tri vừa đến công ty đã được tin tổng giám đốc công ty phim DRM của Trương thị đang đợi trong phòng họp.

"DRM¿' Trương Tri đã từng nghe qua, danh tiếng cũng không nổi. La Thiếu Thần từng nói qua, tập đoàn đã nghĩ đến chuyện bán công ty này đi từ lâu nhưng đáng tiếc chưa tìm được người mua. "Hắn tới làm gì¿'

Thư kỳ: "Nghe nói là vì việc xác nhập."

"Xác nhập¿' Trương Tri đột nhiên mở to mắt.

Thư lỳ nhún vai: "Cũng không rõ lắm. Vị tổng giám đốc kia nói đên chào hỏi trước."

Trương Tri hít sâu, xoay người bước vào phòng họp.

Dù DRM danh tiếng không tốt nhưng tổng giám đốc lại vô cùng có phong phạm. Nếu không biết trước, giới thiệu hắn là tỉnh trưởng Trương Tri cũng tin.

"Nhị thiếu gia." Lão tổng cười, phong phạm tỉnh trưởng lập tức bay tới Tây thiên, "Thực có lỗi, ngài nhậm chức lâu vậy rồi hôm nay mới có cơ hội đến chào hỏi."

Trương Tri bị gọi tổng giám, phó tổng giám đốc quen rồi, lần đầu nghe tới danh xưng nhị thiếu gia có chút lạ lẫm, "Vào đề."

Lão tổng thấy hắn không nóng không lạnh, càng cười chân thành: "Nghe nói phía trên định để chúng ta hợp nhất."

Trương Tri thiếu chút đạp bàn.

Hắn cùng Kiều Dĩ Hàng còn chưa có cơ hội hợp nhất, đâu đến phiên hợp nhất với ai?

"Tin tức từ đâu tới¿' Trương Tri bình tĩnh hỏi.

Lão tổng cười hắc hắc: "Không chính thức lắm. Dù sao tôi đến đây chỉ để bày tỏ vài điều. Có thể theo nhị thiếu gia là phúc ba đời của tôi, sau này có chuyện chỉ cần hô một tiếng, có chết cũng không từ! Có nhị thiếu gia dẫn dắt, chúng ta nhất định sẽ dựng nên được một vương quốc giải trí Trương thị lớn mạnh."

Trương Tri nghe thấy nhức đầu: "Bên ta còn chưa thu được tin gì."

Lão tổng thấy hắn vẫn không tỏ thái độ, tưởng mất hứng chuyện này bị tiết lộ, liền vội vàng nói: "Tôi hiểu, tôi hiểu. Có một vài việc là cấp trên quyết định. Tôi trở về chuẩn bị trước, dù sao phía công ty phim là tuyệt đối sẵn sàng. Điểm ấy nhị thiếu gia cứ yên tâm."

Trương Tri có lệ tiễn hắn đi, về tới phòng làm việc lập tức gọi thư ký: "Nối máy cho lão tổng."

Thư ký: "Lão tổng nào ạ¿'

Trương Tri tức giận liếc nhìn nàng: "Muốn chuyển việc sang chỗ DRM sao¿'

Thư ký rụt đầu, vội vã bấm máy.

Trương Tri lặng yên nhìn điện thoại.

Nếu như chuyện tổng giám đốc EF đột nhiên đi công tác khi hắn còn chưa quen việc coi như cơ hội cho hắn luyện tập. Giờ đột nhiên làm cho công ty đĩa nhạc cùng hãng phim xác nhập thì quá điên cuồng rồi. Nhưng lão tổng DRM dù kém cỏi đến thế nào cũng không thể đến chuyện cỏn con như vậy cũng lầm được.

"Trương phó tổng, đường dây thông rồi." Thư ký đưa điện thoại cho hắn.

Trương Tri nhận lấy, đi thẳng vào vấn đề: "Hôm nay tổng giám đốc DRM đến nói chuyện xác nhập hai công ty¿'

Lão tổng không chút do dự trả lời: "Đúng thế."

Trương Tri: "...".

122. Chương 122: Cùng Cố Gắng (trung)

Lão tổng tựa hồ hiểu được nghi hoặc của Trương Tri, chủ động giải thích: "Yên tâm, cấp trên sẽ phái cố vấn tới giúp đỡ."

"Ai¿' Trương Tri chẳng những không yên tâm mà còn có cảm giác từ từ đi vào bẫy.

"Trợ lý đặc biệt của chủ tịch, Tương Tu Văn tiên sinh."

Trương Tri nhướn mày: "Hắn nhàn rỗi quá à¿' Tương Tu Văn, tên này hắn đã nghe từ trước khi vào EF. La Thiếu Thần mạnh nhưng chỉ là trong giới âm nhạc và sản xuất đĩa mà Tương Tu Văn chính là người có sức ảnh hưởng lớn trong cả tập đoàn Trương thị. Lấy quy mô cùng lợi nhuận của EF cùng DRM mà nói, thật sự không mời được hắn tự thân xuất mã.

Lão tổng cười: "Ý của chủ tịch, chắc cậu cũng rõ."

Trương Tri mím môi. Chẳng nhẽ chê hắn học chậm quá nên mới phái người đến hướng dẫn?

Lúc này hắn thực sự hiểu lầm Trương Phục Huân.

Đối với tiến bộ gần đây của Trương Tri, Trương Phục Huân rất hài lòng. Dù có sơ sót, có sai lầm nhưng chịu khó chịu khổ, khiêm tốn cầu tiến, cứ thế này hắn tin tưởng mình sẽ có được một người nối nghiệp đủ ưu tú.

Đương nhiên, điều kiện tiên quyết là —

"Phải làm cho hắn bận tới mức ngay cả sức gọi điện thoại cũng không có." Trương Phục Huân dựa vào lưng ghế, ngẩng đầu nhìn nam tử nhã nhặn đứng trước bàn, "Chặt đứt mọi liên lạc giữa hắn và Kiều Dĩ Hàng¡'

Tương Tu Văn đẩy gọng kính, mỉm cười: "Vâng, thưa chủ tích."

"Lấy cớ xây dựng vương quốc giải trí cũng được." Trương Phục Huân chậm rãi nói, "Đổ thêm chút tiền vào cũng không sao. Tóm lại, quan trọng nhất là trông chừng hắn."

Nụ cười của Tương Tu Văn chẳng mảy may thay đổi: "Vâng, thưa chủ tích."

Trương Phục Huân gật đầu, phất tay: "Ngươi đi ra ngoài đi."

Tương Tu Văn khẽ cúi chào rồi xoay người ra ngoài.

Đợi cửa hoàn toàn khép lại, Trương Phục Huân rút từ ngăn kéo ra một túi tài liệu lớn, đổ ra bàn, hơn chục tấm ảnh trượt ra.

Trong hình đều là Trương Tri và Kiều Dĩ Hàng sóng vai đi chung, ăn cơm cùng nhau.

Trương Phục Huân không phải nghệ sĩ nhiếp ảnh nhưng hắn có thể từ ảnh chụp của phó nháy chuyên nghiệp nhìn ra tình cảm giữa hai người trong hình.

Hắn xem vài lần, lại nhét tất cả vào túi tài liệu.

Ở vấn đề người nối nghiệp, hắn đã mất đi Trương Thức Khiêm, tuyệt đối không thể mất đi Trương Tri.

***

Mấy ngày nay áp lực của Kiều Dĩ Hàng rất lớn, đã hai ngày liên tiếp hắn chẳng có thời gian để ngủ một tiếng.

Diễn cùng Phong Á Luân khiến hắn rõ ràng diễn viên chính và diễn viên phụ khác nhau thế nào.

Thủ trưởng cùng Kim gia dù diễn xuất chau chuốt nhưng bọn họ đã quen diễn vai phụ, làm nền nên lúc đối mặt Kiều Dĩ Hàng có thể cảm thấy nhân vật hắn diễn bị áp lực, tuyệt không thấy bản thân bị áp lực.

Nhưng Phong Á Luân bất đồng.

Hắn giống Nhan Túc Ngang, quen diễn vai chính. Dù trong "Hắc Bạch chi gian" vai chính là Nhan Túc Ngang nhưng vô luận là Phong Á Luân hay nhân vật hắn diễn cũng đều khiến Kiều Dĩ Hàng cảm thấy cả bên trong lẫn bên ngoài đều có khí thế cường đại như Nhan Túc Ngang.

Đây là thứ Liên Giác Tu muốn thể hiện.

Ba người đi trên ba con đường, lại đan xen lẫn nhau, đối đầu khắc chế lẫn nhau.

Đúng thế, ba người.

Sau khi phần diễn của Kiều Dĩ Hàng gia tăng, kỳ vọng với hắn cũng tăng theo.

Đáng tiếc, giờ Kiều Dĩ Hàng chỉ có thể coi là tiến bộ một nửa. Hắn còn chưa thể hoàn thiện phần còn lại.

Lại vừa thêm một lần chạy trốn dưới mưa bom bão đạn của Liên Giác Tu.

Kiều Dĩ Hàng ngồi trong phòng hóa trang, nhắm mắt dưỡng thần.

Tiểu Chu thấy hắn uể oải đến mức mí mắt cũng không mở nổi, đau lòng: "Nếu không được để ta bảo Cao đổng xin cho ngươi nghỉ một ngày¿' Vì giảm béo, thân thể Kiều Dĩ Hàng đã ở trên bờ mấp mé của mức khỏe mạnh rồi. Cứ kéo dài thế này, nàng sợ hắn sẽ theo chân Bát Quái tiểu tử mất. Nghĩ đến lịch sử huy hoàng của Bát Quái tiểu tử, nàng rủa thầm bản thân nghĩ gở.

"Không cần." Kiều Dĩ Hàng mở mắt, quay đầu nhìn bản thân trong gương, "Tìm Vu tỷ đến giúp ta hóa trang lại."

Tiểu Chu sửng sốt: "Hóa trang? Liên đạo diễn không phải đã nói hôm nay ngươi không phải quay mà¿'

Kiều Dĩ Hàng day trán cười khổ: "Sao lại không cần? Cảnh sau dù không có thoại của ta nhưng Kim gia có nói một câu với Dương Cự Sâm. Cũng đâu thể để lão nhân gia diễn với vách tường¿'

Tiểu Chu : "Liên đạo diễn cũng không nhớ rõ¿'

Kiều Dĩ Hàng nhìn hướng lều quay phim, thở dài: "Kỳ thật trong tất cả mọi người, mệt nhất là hắn." Mệt đến mức ngay cả vết bầm dưới hốc mắt cũng không tan nổi, cùng vành đen hợp thành nhất thể rồi.

Nghe hắn nói vậy, ác cảm với Liên Giác Tu của Tiểu Chu tiêu bớt một chút: "Ta đi gọi Vu tỷ. Mấy ngày nay nàng cũng mệt chết rồi, chắc còn ở phòng nghỉ, ngươi tranh thủ ngủ một lát đi."

Kiều Dĩ Hàng nhắm mắt lại, gật đầu.

Dù thân thể hắn mệt tới mức cánh tay cũng nâng không nổi nhưng suy nghĩ vẫn xoay chuyển rất nhanh.

Từng chi tiết trong cảnh đối đầu giữa Phong Á Luân và Nhan Túc Ngang cũng khắc rõ ràng trong óc hắn, thậm chí lời thoại của bọn họ hắn cũng nhớ kỹ.

"Đặng Bắc Vân..." Hắn trầm giọng, phảng phất như nhớ tới Phong Á Luân trong cảnh đối đầu nọ.

Phong Á Luân khiêm tốn cười, khoan thai nghiêng người ngồi ở ghế đối diện, vừa hút thuốc vừa thản nhiên nhìn hắn. Hai người chỉ cách nhau một cái bàn, một làn khói, hắn là ngang hàng nhau mà ngồi nhưng Kiều Dĩ Hàng cảm giác hắn bị áp chế. Tư thế thoải mái của Phong Á Luân, còn có khuôn mặt bị che nửa bởi làn khói.

Môi hắn đột nhiên mát lạnh.

Kiều Dĩ Hàng cả kinh trợn tròn mắt.

Trương Tri đang khó chịu quan sát hắn, ngón trỏ tay phải vẫn lưu trên môi hắn.

Kiều Dĩ Hàng làm bộ muốn cắn.

Trương Tri ngược lại còn đưa lên cho hắn cắn.

Kiều Dĩ Hàng cắn nhẹ một cái rồi gạt tay hắn ra: "Sao cậu tới đây¿'

Trương Tri đứng thẳng dậy, khoanh tay nói: "Mới vài ngày không gặp, anh đã bắt đầu gọi tên người khác trong mơ rồi. Nếu không đến, ai biết còn có thể mơ thấy gì nữa¿'

Kiều Dĩ Hàng tức giận: "Tôi nào có gọi tên ai¿'

"Đặng Bắc Vân không phải tên người khác chẳng nhẽ là tên tôi¿' Sắc mặt Trương Tri càng đen.

Kiều Dĩ Hàng mệt mỏi giải thích: "Đặng Bắc Vân là tên nhân vật trong phim mà thôi."

"Vai diễn của ai¿' Trương Tri hỏi tới.

"Ách..." Tại sao một chuyện bình thường, bị Trương Tri tra hỏi lại thành ra bất bình thường đến vậy? Kiều Dĩ Hàng im lặng nhìn Trương Tri.

Trương Tri nheo mắt.

Di động đột nhiên reo vang.

Kiều Dĩ Hàng như trút được gánh nặng: "Điện thoại của cậu kìa."

Trương Tri rút điện thoại ra, chẳng cần biết ai gọi tới, tắt máy luôn.

"Có khi công ty có chuyện quan trọng." Kiều Dĩ Hàng nghi hoặc nhìn Trương Tri. Chẳng phải lúc trước hắn vẫn luôn giữ hình tượng cuồng công việc sao? Thế nào mà nháy mắt đã bị đánh quay về nguyên hình ăn chơi trác táng rồi?

Trương Tri cười lạnh: "Chuyện quan trọng? Đều là mấy chuyện lông gà vỏ tỏi, chẳng biết hắn tới để làm gì nữa."

"Hắn¿' Kiều Dĩ Hàng nhạy cảm vảnh tai nghe.

Trương Tri: "Cố vấn tập đoàn phái xuống. Suốt ngày dính sau mông tôi, vứt cũng vứt không xong."

"Dính sau mông cậu¿' Kiều Dĩ Hàng có chút mất hứng.

Trương Tri nghe ra, ánh mắt tỏa sáng: "Anh ghen¿'

Kiều Dĩ Hàng không muốn phủ nhận cũng chẳng muốn thừa nhận, thuận miệng chuyển đề tài: "Có khi là cha cậu phái xuống hướng dẫn¿'

"Hướng dẫn¿' Trương Tri quả nhiên bị đánh lạc hướng, "Tôi cảm thấy phái xuống để nô dịch tôi thì có. Hai mươi bốn giờ đốc thúc, cả nhà cũng chẳng về được, đành nghỉ lại công ty. Hôm nay mà không trốn nhanh, còn chẳng biết ngày nào tháng nào mới gặp được anh."

Kiều Dĩ Hàng cảm động: "Không có thời gian sao¿'

Phản ứng của Trương Tri cũng không chậm, vừa nghe thế lập tức nghĩ ngay: "Có khi nào hắn là do cha tôi phái xuống để..."

"Vu tỷ tới." Tiểu Chu kéo tay Vu tỷ, vô cùng cao hứng đi vào.

Từ vụn bích quy còn chưa phủi sạch trên áo nàng, Kiều Dĩ Hàng đoán được vài phần tại sao lại vui vẻ đến vậy.

Vu tỷ vừa vào, nhìn thấy người con lai diện mạo cũng không kém Kiều Dĩ Hàng, kinh ngạc hỏi: "Ngươi cũng là diễn viên¿'

Trương Tri đút tay vào túi, khiêm tốn đáp: "Không, ta chỉ là đến thăm Kiều... Dĩ Hàng thôi. Không quấy rầy mọi người, đi trước."

Kiều Dĩ Hàng nhướn mày, kéo hắn lại: "Cậu…"

Trương Tri quay đầu, mỉm cười: "Yên tâm. Tôi chỉ đến công ty đi làm thôi mà."

Kiều Dĩ Hàng nửa tin nửa ngờ.

Trương Tri: "Còn nhớ rõ lời tôi nói không¿'

….

Tại sao luôn có người nói một tràng dài rồi lúc sau hỏi có nhớ hắn đã nói gì không. Choáng! Cũng đâu phải huấn luyện vẹt.

Kiều Dĩ Hàng bảo trì im lặng.

Trương Tri: "Khi tôi còn chưa có năng lực bảo đảm… tôi sẽ không nông nổi đâu."

Kiều Dĩ Hàng chậm rãi buông tay.

Trương Tri ôm hắn một chút.

Rất giống cái ôm giữa bạn bè nhưng trong lòng Kiều Dĩ Hàng hiểu rõ, vô luận là hắn hay Trương Tri, ý nghĩa cái ôm vừa rồi không dừng ở đó.

Vu tỷ nhìn Trương Tri rời đi, cười nói: "Bạn bè của người đẹp trai quả nhiên đều đẹp trai."

Tiểu Chu hiếu kỳ: "Hắn mới nói hắn không có năng lực bảo đảm gì a¿'

"Ờ. Không có năng lực bảo đảm… cá hồi trong siêu thị là tươi, hắn sẽ không…. Ăn sống." Kiều Dĩ Hàng bịa chuyện.

Tiểu Chu chớp chớp mắt: "Những lời này sao nghe kỳ cục vậy¿'

Kiều Dĩ Hàng: "Chắc là nghe lầm rồi."

Tiểu Chu quyệt miệng: "Được rồi, ta nghe nói hai ngày nữa sẽ quay cảnh ngươi cùng Trầm Thận Nguyên đối đầu."

Kiều Dĩ Hàng căng thẳng.

Cảm giác bị áp chế khi thử vai lại nảy lên trong lòng hắn.

Cảm giác lần đó đã khắc sâu trong lòng hắn, tuyệt đối không thể để bản thân trải qua lần nữa.

123. Chương 123: Cùng Cố Gắng (hạ)

Cảnh tiếp theo chính là buổi họp đầu tiên Tịch Cao tổ chức nhằm dò xét thái độ của các trưởng lão trong bang.

Nhan Túc Ngang, Phong Á Luân, Kim gia… đều có phần, tập hợp đông đủ.

Vì không có thoại cần nói nên việc duy nhất của Kiều Dĩ Hàng là khống chế biểu cảm tùy theo diễn biến. Sau khi qua cửa thủ trưởng cùng Kim gia, chuyện này đã không còn làm khó hắn.

Cho nên khi Tịch Cao không nhẹ không nặng đập chén trà xuống bàn, hắn lập tức liếc mắt qua, biểu cảm cùng đa số mọi người giống nhau, mang theo chê cười cùng khinh thường.

Đang lúc hắn tưởng Nhan Túc Ngang chuẩn bị nói thoại, đột nhiên phát hiện ánh mắt hai bên chạm nhau.

Kiều Dĩ Hàng trong lòng ngẩn ra, thầm nghĩ "Không phải lại nổi hứng diễn tự do chứ¿'

Khác lúc thử sức với Kim gia, hắn không hồi hộp lắm, thậm chí còn có chút chờ mong.

Ánh mắt Nhan Túc Ngang lại như không có gì quét sang chỗ khác, hắn thản nhiên nói: “Hài cốt cha ta còn chưa lạnh….“

Kiều Dĩ Hàng nghe hắn nói thoại trong kịch bản, cảm giác thất vọng. Sau khi diễn cùng Phong Á Luân, từng tế bào trong người hắn la hét muốn có cơ hội được thể hiện, không muốn lặp lại thất bại bị áp chế như với Phong Á Luân cùng Trầm Thận Nguyên.

Kim gia chậm rãi di động thân thể to béo, hơi nghoảnh đầu về phía hắn.

Kiều Dĩ Hàng phối hợp hơi cúi xuống.

Kim gia mỉm cười: “Du học trở về có khác. Loại lão già nhà quê như ta không hiểu nổi, lúc rảnh rỗi thực mong có cơ hội cùng Tịch thiếu gia tâm sự.“

Theo kịch bản, Kiều Dĩ Hàng phải nhẹ nhàng gật đầu.

Nhưng ma xui quỷ khiến thế nào, hắn nghĩ tới cái chạm mắt vừa rồi cùng Nhan Túc Ngang, không nhịn được mà ngẩng đầu lên.

Nhan Túc Ngang quả nhiên đang nhìn hắn.

Kiều Dĩ Hàng cúi đầu nhếch mép, trưng ra nụ cười lạnh nhưng vẫn không mất lễ.

Con ngươi Nhan Túc Ngang đen lại, tay hắn quẹt nhẹ trên bàn, quay đầu nhìn Phong Á Luân.

Hai người bọn họ là đối thủ lâu năm, cũng là cộng tác lâu năm.

Liên Giác Tu dù quay thể loại nào cũng thích đem bọn họ đặt cạnh nhau, tạo thành bộ tứ hoàng kim có tiếng – tính cả Trương Giai Giai nữa.

Quá trình quay chụp diễn ra rất thuận lợi.

Vì cần đa dạng góc quay, Liên Giác Tu kêu bọn họ đóng thêm vài cảnh rồi tuyên bố thả người.

Kiều Dĩ Hàng thở phào nhẹ nhõm.

Đây là cảnh quay cuối cùng trong hôm nay của hắn. Hắn dường như đã thấy giường nghỉ mở rộng tứ chi nghênh đón hắn ngã vào.

Ngay lúc hắn đẩy cửa, tiếng bước chân dồn dập của Tiểu Chu đuổi theo phía sau.

Kiều Dĩ Hàng không quay đầu lại nói: “Ngươi có thể về, tối mai hãy đến.“

Tiểu Chu tiến đến bên cạnh hắn: “Trương Giai Giai tới.“

Kiều Dĩ Hàng sửng sốt: “Sớm thế này sao¿‘

Không thể trách hắn bất ngờ. Phần diễn trong phim chủ yếu thuộc về nam, Trương Giai Giai dù có phần nhưng cũng chỉ là một vai thê tử tương đối nhợt nhạt bên cạnh Nhan Túc Ngang mà thôi.

Kiều Dĩ Hàng cũng nhìn qua lời thoại, vô cùng đơn giản. Hắn thậm chí nghi ngờ nếu như thời lượng phim quá dài, Liên Giác Tu chắc sẽ không chút do dự cắt bỏ tất cả cảnh diễn của nàng vì nhánh đó hoàn toàn không ảnh hưởng gì đến cốt truyện.

Tiểu Chu đáp: “Nàng tới thăm ban. Còn đem theo cả bữa khuya.”

Kiều Dĩ Hàng đau khổ: “Ta cái gì cũng không muốn ăn, chỉ cầu một giấc ngủ.”

“Không nể mặt ta sao?” Trương Giai Giai xách theo túi đi tới.

Kiều Dĩ Hàng vội vàng đứng thẳng: “A, sao ngài lại tới đây?”

“Ngài?” Trương Giai Giai cổ quái nhìn hắn, “Đám người Túc Ngang còn đang quay, ta đến đây xem trước không nghĩ lại đụng tới ngươi.”

Kiều Dĩ Hàng bồi cười: “Ta sợ quấy rầy ngài.”

“Lại là ngài?” Trương Giai Giai cười nói, “Chẳng nhẽ scandal lần trước dọa ngươi sợ rồi sao?”

Kiều Dĩ Hàng cười khan không dám trả lời.

Trước kia hắn đối mấy scandal tình cảm này dù không phải ai đến cũng theo nhưng cũng không cắt đứt quan hệ. Dù sao là thật, giả không được mà là giả thì thật không được. Thật hay giả mình hắn hiểu là được. Nhưng lần này bất đồng. Tiềm thức hắn kháng cự nhắc lại chuyện xấu lúc đó. Vừa nghĩ tới vẻ mặt Trương Tri nếu biết, đầu hắn lại ẩn ẩn đau.

Trương Giai Giai: "Chúng ta vào phòng hóa trang ngồi đi. Ta không ngại ngươi ngủ bên cạnh nhưng không nghĩ bị bỏ một mình, bị người khác thấy rất mất thể diện. "

Kiều Dĩ Hàng ngẫm lại cũng thấy đúng. Diễn viên nổi tiếng tranh thủ thời gian tới thăm ban mà lại bị bỏ một mình, chuyện này nếu đám phóng viên phát hiện đăng lên báo, không chừng lại bị thêm mắm dặm muối thành bộ dạng gì ấy chứ.

Tiểu Chu vốn cũng muốn đi theo nhưng Kiều Dĩ Hàng thấy nàng mấy ngày nay cũng bận luôn tay luôn chân, liền đuổi về.

Trương Giai Giai đi vào phòng hóa trang, sắp đồ trong túi ra ngoài.

So với đống đồ Trương Tri mua lần trước, đồ ăn của Trương Giai Giai khó coi hơn.

Tất cả đều là canh đậu xanh.

Trương Giai Giai giải thích: "Những thứ khác lạnh không thể ăn, cạnh đậu xanh lạnh ăn vẫn ngon. Túc Ngang cùng Á Luân đều thích ăn."

Kiều Dĩ Hàng mấy ngày nay vất vả gầy đến mức Liên Giác Tu hài lòng, không dám tự đẩy mình vào bể khổ, liền cười nói: "Do Ảnh hậu tự mình làm đương nhiên là ngon."

"Không phải ta làm."

Bộ óc đã gần như ngừng hoạt động của Kiều Dĩ Hàng lại chậm rãi khởi động: "Tự mình đưa tới cũng thế."

Trương Giai Giai cũng cảm thấy ngại, thở dài: "Trước kia bỏ nhiều tinh lực vào phim ảnh quá nên không có thời gian học mấy thứ này, Túc Ngang vẫn không thích từ lâu rồi."

Kiều Dĩ Hàng cố gắng mở to hai mắt. Có thể nghe Ảnh hậu tâm sự là cơ hội ngàn năm có một, hắn không nên sốt ruột mà phải cảm tạ trời đất ưu ái mới đúng.

"Kỳ thực trước đây, có thời gian ta rất có cảm tình với hắn nhưng vì một nguyên nhân, ta chưa từng nói ra."

Nếu không phải Kiều Dĩ Hàng tận mắt thấy miệng nàng mở ra khép vào, cơ hồ phải hoài nghi đoạn vừa rồi là hắn huyễn thính.

Trương Giai Giai chống cằm, lại như tự nhủ bỏ thêm một câu: "Nhưng cũng may là chưa nói."

Kiều Dĩ Hàng bị câu ra vài phần hứng thú nhưng cũng không tiện hỏi. Dù sao đây cũng là chuyện riêng của người ta nên chỉ đành mở to hai mắt nhìn nàng.

Trương Giai Giai bật cười: "Vẻ mặt ngươi bây giờ thực giống phóng viên săn tin."

Kiều Dĩ Hàng lấy tay che đi biểu cảm trên mặt.

"Ta có bạn trai rồi." Trương Giai Giai chủ động bày tỏ, "Hắn cực kỳ cực kỳ tốt nhưng lại bận rất nhiều việc, ít khi ở trong nước."

Kiều Dĩ Hàng chân thành chúc phúc: "Chúc mừng."

Trương Giai Giai lộ ra nụ cười hạnh phúc: "Tùy thời có thể kết hôn, ngươi nếu có thời gian đến làm phù rể cho ta."

Kiều Dĩ Hàng thụ sủng nhược kinh. Với quan hệ của Trương Giai Giai trong làng giải trí, có lý nào không tìm được phù rể. Giao tình giữa bọn họ cũng chỉ đơn giản là cùng tham gia tiết mục trên TV, rồi có scandal tình cảm mà thôi.

Trương Giai Giai bất đắc dĩ nói: “Bạn ta nếu không phải đã kết hôn thì chính là giống như Túc Ngang cùng Á Luân.”

Kỳ thật ta cũng vậy…

Kiều Dĩ Hàng mân môi, trong lòng khiếp sợ.

Vừa nãy thiếu chút nữa hắn đã nói ra.

Trương Giai Giai thấy hắn im lặng, lại cười: “Từ chối cũng không sao.”

“Không phải, chỉ là…” Đầu óc bị thiếu ngủ hành hạ của Kiều Dĩ Hàng cố nghĩ ra một cái cớ, “Cần người quản lý sắp xếp lịch làm việc đã.”

Trương Giai Giai kinh ngạc nhìn hắn rồi không nhịn được cười to.

“…”

Hắn hẳn nên không để ý đến tiếng gọi của Tiểu Chu, đẩy cửa ra ngã lên giường giả chết mới phải.

***

Hôm sau, Kiều Dĩ Hàng được hoàn thành tâm nguyện diễn cùng Nhan Túc Ngang.

Lần này Kiều Dĩ Hàng cảm thấy không tệ lắm, ít nhất không bị áp chế như khi diễn cùng Phong Á Luân chỉ hiềm hơi chật vật. Hắn NG tổng cộng tám lần mới được quay, trúng không ít võ mồm của Liên Giác Tu nhưng tốt xấu cũng sống qua rồi. Hắn được tự do năm tiếng.

Kiều Dĩ Hàng cơm trưa cũng không ăn, lập tức ngã ra giường tiếp tục ngủ. Chờ hắn ngủ hơn ba tiếng tỉnh lại đã không thấy Tiểu Chu đâu. Trên thực tế cả ngày nay không thấy bóng dáng nàng đâu cả.

Kiều Dĩ Hàng vốn muốn gọi điện hỏi thăm nhưng nhớ tới bộ dạng uể oải của nàng lại thôi, coi như cho nghỉ một ngày.

Đến tối, Nhan Túc Ngang đã quay xong quay về phòng ngủ, Phong Á Luân như trước đứng ở gian thư phòng dựng, vâng vâng dạ dạ nịnh nọt Kim gia.

Kiều Dĩ Hàng đói bụng liền sai trợ lý của Phong Á Luân đi mua chút đồ cho hắn. Hắn cùng Phong Á Luân quan hệ không tệ, lại trong cùng công ty, trợ lý kia vừa nhận lệnh liền phóng đi ngay.

Kiều Dĩ Hàng ngồi trong phòng hóa trang xem tạp chí giết thời gian. Khoảng nửa giờ sau, trợ lý trở lại, mặt mày nhăn nhó: “Đại Kiều, ta chạy cả nửa thành phố cũng không mua được đồ ăn.”

Kiều Dĩ Hàng sửng sốt: “Hả?”

Trợ lý dùng tay áp lau mồ hôi, buồn bực: “Nghe nói khủng hoảng lương thực bùng nổ, chính phủ khống chế nguồn cung cấp thực phẩm, đồ ăn bị cấm bán hết rồi.”

“… Hả?” Kiều Dĩ Hàng nhìn hắn. Nhất định là hắn đang nằm mơ đi. Sáng nay vẫn còn cùng nhau ăn điểm tâm thế mà giờ đã bùng phát khủng hoảng lương thực, hạn chế cung ứng?

Trợ lý thống khổ nhăn nhó: “Thế nên không có biện pháp, chúng ta đành cùng nhau ăn…”

“Bánh ngọt đi!”

“Surprise!”

“Sinh nhật vui vẻ!”

Cửa phòng hóa trang bị xô ra. Trợ lý bị đụng phải vọt lên trước vài bước.

Tiểu Chu hai tay nâng bánh ngọt, chậm rãi tiến vào cùng nhân viên đoàn làm phim.

Đèn phòng hóa trang bị tắt đi.

Vì thế, trước mặt Kiều Dĩ Hàng chỉ còn nhưng khuôn mặt ấm áp sáng ngời dưới ánh nến.

Tiểu Chu đưa bánh tới trước mặt hắn: “Ước nguyện đi!”

Kiều Dĩ Hàng rất nhanh thu hồi cảm động. Kỳ thực chuyện này quan trọng là tâm ý, mà với hắn, tâm ý của Tiểu Chu cùng đoàn làm phim hắn sớm đã hiểu. Cho nên nói cảm động là có, cảm động đến rơi nước mắt là không có khả năng. Vốn đã là bạn bè tốt, làm chuyện này cũng là hợp lẽ thường.

— nếu như cầm bánh chính là Lục Vạn Bằng, chắc hắn sẽ giật mình.

Tiểu Chu thấy hắn làn dấu chữ thập, vẻ mặt nghiêm túc, hiếu kỳ hỏi: "Người ngươi nghĩ đến tên mấy chữ?"

Kiều Dĩ Hàng mở mắt trêu ghẹo: "Nếu là hai chữ thì là Tiểu Chu sao?"

Tiểu Chu nhìn trời: "Thực ra tên ta là ba chữ." Nàng nhìn Kiều Dĩ Hàng còn đang mờ mịt, buồn bực nghĩ, quả nhiên, căn bản chẳng ai để ý tên nàng trên chứng minh thư không phải là Tiểu Chu.

Ước xong, hát bài hát sinh nhật, chia bánh xong, mọi người lại ai làm việc nấy.

Tiểu Chu đem tới một đống quà cùng lời chúc của fan.

Kiều Dĩ Hàng được "ân chuẩn" cho nghỉ.

Nhận điện thoại cha mẹ gọi tới chúc mừng, hắn ngồi ở phòng hóa trang bóc quà.

Đủ loại kiểu dáng, đủ loại tâm ý, đồ thủ công có, đồ quý giá có, đồ kỳ quái có, đồ bất ngờ có, dở khóc dở cười cũng có… nhưng Kiều Dĩ Hàng nhìn nhìn, lại cảm giác trong lòng thiếu thiếu gì đó.

Giống như vua Midas tay cầm vàng nhưng bụng vẫn đói. Lại giống như bộ xếp hình sắp hoàn chỉnh nhưng ghép thế nào cũng thiếu mất miếng trung gian.

Tiểu Chu ngả ra ghế dựa, thuận miệng hỏi: "A, sao hôm nay không thấy Trương Tri tới nhỉ?"

Kiều Dĩ Hàng đang ngẩn người nhìn chiếc ca nô gấp từ tiền giấy đột nhiên ngẩng lên nhìn nàng.

Chỗ trống nọ đột nhiên bị lấp đầy.

124. Chương 124: Ai Kiên Quyết Hơn (thượng)

EF, phòng tổng giám chế tác.

Thư ký bưng cà phê cùng sandwhich gõ cửa tiến vào: "Trương tổng, bữa khuya tới."

Trương Tri vùi đầu trong đống tài liệu, không ngẩng đầu: "Mấy giờ rồi¿'

"Sắp nửa đêm rồi." Thư ký lôi dầu gió ra xoa vài giọt lên thái dương. Sau khi Tương Tu Văn đến EF làm cố vấn, nàng chẳng thể sáng đi làm chiều tan ca mà đổi thành làm thêm giờ vô thời hạn. Phí tăng ca giống như cao ốc ngày càng vươn lên trời nhưng chẳng vui vẻ gì cả. Sáng nay nàng soi gương phát hiện bản thân mọc thêm ba cây tóc bạc, khóe mắt thêm một nếp nhăn. Cứ thế này sớm muộn gì nàng cũng biến thành bà già 26 tuổi.

……Phải tự cứu mình!

Nàng thấy Trương Tri vẫn còn cắm cúi phấn đấu với báo cáo, thử dò xét: "Trương tổng giám còn chưa tan ca sao¿'

Trả lời nàng là một xập số liệu: "Chuyển thành biểu đồ."

Thư ký im lặng nhận mệnh: "Biểu đồ cột hay biểu đồ đường¿'

Trương Tri ngẩng đầu liếc nàng một cái: "Cả hai."

Thư ký bất đắc dĩ chậm rãi lê chân ra ngoài, gần đến cửa vẫn còn chưa từ bỏ ý định, lại hỏi: "Trương tổng giám thực sự không sớm tan ca sao¿'

Trương Tri tức giận trừng nàng.

Thư ký thở dài, đang chuẩn bị đóng cửa thì nghe Trương Tri đột nhiên hỏi: “Hôm nay mùng mấy¿‘

“Mười lăm, sắp sang ngày mười sáu rồi.“

Rầm!

Ghế dựa đập mạnh vào phiến cửa sổ thủy tinh đằng sau. Trương Tri đứng bật dậy, lao tới trước.

Thư ký hai mắt sáng ngời nhìn hắn: “Tan ca rồi¿‘

“Giúp ta đặt bó hoa hồng… không, hoa bình thường cũng được. Còn có bánh ngọt.“ Trương Tri nhìn đồng hồ đeo tay, ghé vào ban thư ký, viết nhanh địa chỉ, “Trước mười hai giờ đưa đến chỗ này.“

Thư ký giật mình: “Trước mười hai giờ¿‘

“Trả giá gấp đôi, gấp ba không được thì gấp năm. Ngươi xem rồi làm đi.“

Thư ký luống cuống tay chân, bắt đầu gọi cho các tiệm hoa cùng nhà hàng lớn.

Trương Tri sờ sờ túi, lại hốt hoảng chạy về phòng làm việc lấy di động cùng chìa khóa xe.

Vì ngày hôm nay, hắn còn len lén bày ra vài phương án.

Lái xe đem hoa và bánh ngọt tới, mời Kiều Dĩ Hàng đi ăn bữa tối lãng mạn dưới ánh nến rồi nhân cơ hội đem nhẫn lần sinh nhật hắn chưa tặng được đưa cho Kiều Dĩ Hàng… Hắn rõ ràng đã lên kế hoạch chu đáo, thế mà giờ thành ra hỏng bét!

Cửa thang máy mở ra, Tương Tu Văn ôm một chồng văn kiện đi tới.

Trương Tri không thèm nhìn, nhanh chân đi vào thang máy lại bị hắn nghiêng người ngăn trở.

“Tránh ra.“ Trương Tri cau mày trừng mắt nhìn hắn.

Tương Tu Văn mỉm cười: “Tài liệu về các khoản nợ của DRM đã được fax lại đây rồi, chúng ta đến phòng làm việc đợi thôi.“

“Ngươi đi đi. Ta có việc ra ngoài.“ Trương Tri vừa nói, chuẩn bị lách qua thì Tương Tu Văn lại chuyển chân, chặn hắn lại.

Trên trán Trương Tri mơ hồ nổi gân xanh.

Tương Tu Văn: “Trương tổng phân tích xong biểu đồ chưa?”

Trương Tri hừ lạnh: “Mai làm tiếp.”

Tương Tu Văn: “Có lẽ Trương tổng từ nhỏ lớn lên ở nước ngoài nên không biết, chúng ta chủ trương chuyện hôm nay chớ để ngày mai.” Hắn tiến lên trước.

Trương Tri vô thức lui sau một bước, tránh ra bên cạnh.

Thang máy khép cửa.

Tương Tu Văn cúi đầu nhìn đồng hồ: “Còn 36 phút nữa mới sang ngày mới, ta nghĩ Trương tổng hẳn có thể hoàn thành công việc.”

Trương Tri lạnh mặt đáp: “Ta nói, ngày mai làm tiếp, nghe không hiểu sao?”

Tương Tu Văn mặt không đổi sắc: “Là cố vấn tổng công ty phái tới giám sát việc xác nhập, ta có trách nhiệm theo dõi tiến độ dự án.”

Hắn không nói tới tiến độ thì thôi, vừa nhắc đến, cơn tức của Trương Tri được dịp bộc phát: “Trách nhiệm của ngươi là điều động những người có năng lực đi, để ta một mình chiến đấu thì có?”

Tương Tu Văn: “Theo như ta biết, ngài có một vị thư ký vô cùng đắc lực.”

Thư ký đang định hòa giải nghe vậy thầm lườm hắn một cái, rồi tới bên cạnh Trương Tri, nhỏ giọng: “Đã sắp xếp xong hết rồi.”

Tương Tu Văn: "Ta quên không nói, vừa rồi ta mới thông báo cho đội kỹ thuật dừng tất cả thang máy ở tầng cao nhất để tổng vệ sinh. Vì vậy, nếu ngài muốn dùng thì phiền thông báo tới phòng vệ sinh để họ lui ra rồi lệnh cho bên kỹ thuật khởi động lại thang máy."

Thư ký líu lưỡi. Giờ đã gần nửa đêm rồi, đúng là biết cách hành hạ người khác mà.

Trương Tri lập tức lôi di động ra.

Tương Tu Văn thản nhiên nhìn hắn.

Trương Tri nhìn thời gian, đột nhiên thả di động lại vào túi, xoay người chạy hướng thang bộ.

Tương Tu Văn chậm rãi nói: "Từ đây đi thang bộ xuống mất ít nhất mười phút, sau đó lái xe tới trường quay chắc chắn quá nửa đêm."

Trương Tri đứng khựng lại, quay đầu, sắc bén nói: "Quả nhiên ngươi đến để quấy rối."

Tương Tu Văn: "Kỳ thực mỗi ngày phải sắp xếp đủ thứ việc cho ngài, ta cũng cảm thấy phi thường uể oải. Thay vì làm khổ lẫn nhau như vậy, hy vọng ngài có thể hiểu cho nỗi lòng phụ thân ngài mà chủ động thỏa hiệp. Như thế tốt cho tất cả mọi người."

Trương Tri lạnh lùng nói: "Ngươi biết hôm nay là sinh nhật anh ấy?"

"Đương nhiên. Trước khi đến đây ta đã xem tư liệu về ngài và hắn, cũng ghi tạc trong óc rồi." Khóe miệng Tương Tư Văn có chút nhếch lên, "Chờ khi ngài cùng hắn cắt đứt liên lạc hoàn toàn, ta sẽ xóa bỏ tư liệu về hắn."

Trương Tri trầm giọng: "Hắn là nghệ sĩ danh tiếng nhất công ty ta."

"Điểm ấy ngài không cần lo lắng. Hợp đồng giữa hắn và EF chỉ còn khoảng nửa năm nữa, nếu muốn cũng có thể sớm giải trừ, công ty tổn thất không là bao. Về phần nghệ sĩ danh tiếng, ta đã thương thảo bước đầu với người đại diện của Nhan Túc Ngang. Nếu không có gì ngoài ý muốn, sang năm công ty ta sẽ chính thức đón một vị nghệ sĩ nổi danh tiếng nhất từ trước tới giờ." Tương Tu Văn vô cùng tự tin.

Trương Tri xiết tay thành quyền.

Cảm giác bị người kéo vào bẫy, bóp cổ chà đạp khiến toàn thân hắn như một ngọn núi lửa phẫn nộ, không ngừng sôi trào, chỉ muốn tìm chỗ phát tiết.

"Sinh nhật còn muốn đưa bánh tới tận nơi, chắc ta là người thứ nhất." Giọng Kiều Dĩ Hàng từ phía thang bộ truyền tới, gian nan đẩy cửa bước vào. Áo vest khoát tại khuỷu tay, trán nhễ nhại mồ hôi, có thể thấy hắn leo thang bộ có bao nhiêu mệt nhọc.

Trương Tri mở to mắt nhìn hắn: "Sao anh lại tới đây?" Hỏi thì hỏi nhưng khóe miệng không nhịn được mà giương cao.

Kiều Dĩ Hàng hoãn lại để thở rồi kín đáo đưa bánh ngọt cho hắn. "Tôi đề nghị nên đổi lại thang máy đi. Nhân viên còn chưa tan ca mà thang máy đã tan ca rồi. Đây đúng là hành vi khinh nhờn nhân quyền!"

Trương Tri cười mắt híp lại: "Sinh nhật vui vẻ."

Kiều Dĩ Hàng liếc hắn: "Còn gì nữa?"

"Còn gì?" Trương Tri sửng sốt, khóe miệng càng ngoác rộng hơn nữa, "Tôi yêu anh?"

Trong mắt Kiều Dĩ Hàng chợt lóe vui sướng, hắn cố trấn định nói: "Không cảm ơn sao?"

"Cảm ơn?"

"Cảm ơn tôi đến tận cửa cho cậu cơ hội nói chúc mừng sinh nhật." Kiều Dĩ Hàng nhớ lại trải nghiệm thống khổ leo thang bộ vừa rồi, chỉ muốn tìm ngay một cái giường êm ái ngả lưng ba ngày ba đêm.

"Tôi đang định chạy tới." Dù không kịp nhưng Trương Tri tận lực biểu đạt thành ý, "Hơn nữa cũng mới bảo thư ký gửi hoa cùng bánh đến trường quay."

"Vừa mới?" Kiều Dĩ Hàng liếc hắn.

Trương Tri mấp máy môi, chuyện này thì chẳng có cớ gì rồi, đành thành thực: "Xin lỗi." Tuy nói là do Tương Tu Văn cố ý dùng công việc ngăn chặn hắn nhưng quên mất sinh nhật Kiều Dĩ Hàng là lỗi của hắn.

Kiều Dĩ Hàng quay đầu nhìn về phía người vẫn yên lặng từ đầu tới cuối xem tình thế phát triển, mỉm cười: "Ta là Kiều Dĩ Hàng."

Tương Tu Văn đổi nụ cười hoàn mỹ: "Tương Tu Văn."

"Thực ra lúc nãy ta vô ý nghe được một ít chuyện các ngươi nói với nhau." Kiều Dĩ Hàng một chút cũng không e ngại.

Tương Tu Văn thấy hắn bước vào không thở hổn hển cũng đã biết: "Không sao cả. Chuyện này ngươi có quyền được nghe."

Kiều Dĩ Hàng: "Vậy có quyền được nói không đây?"

Ánh mắt Tương Tu Văn chợt lóe, thản nhiên nói: "Xin cứ tự nhiên."

"Ta rất tò mò, cố vấn dự án xác nhập có quyền lợi gì can thiệp vào hợp đồng giữa nghệ sĩ và EF." Kiều Dĩ Hàng thản nhiên hỏi.

Trương Tri lập tức nhảy tới cùng chiến tuyến: "Là người thay mặt cho tổng giám đốc ta cũng chưa giao cho ngươi quyền này."

Tương Tu Văn vẫn thản nhiên: "Có thể coi như ta là đại biểu cho chủ tịch."

Trương Tri nhíu mày.

Một khi liên quan đến Trương Phục Huân nghĩa là tính nghiêm trọng bị mở rộng. Trước kia hắn không hiểu nhiều nên không biết thể lực của Trương thị trong làng giải trí ra sao, giờ ngốc ở EF lâu, Trương Tri tự nhiên biết muốn làm sụp đổ một ngôi sao đơn giản đến thế nào.

Hắn không khỏi lo lắng nhìn Kiều Dĩ Hàng, trong lòng buồn bã, âm thầm tính toán chốc nữa gọi điện lý giải với lão hồ ly sự tình hôm nay thế nào. Vô luận ra sao, nhất quyết không thể để hắn duỗi ma trảo đụng tới Kiều Dĩ Hàng.

Tựa hồ cảm ứng được ánh mắt hắn, Kiều Dĩ Hàng quay đầu. Chạm tới gương mặt thân quen, vẻ mặt thân quen, ánh mắt thân quen này, mọi lo âu vô cớ đột nhiên tan biến sạch, nước suối hạnh phúc chậm rãi rót đầy trái tim hắn.

Kỳ thật trên đường tới đây, hắn đã nhận mệnh cùng giác ngộ rồi. Tình cảm cùng cảm giác đã bị người ảnh hưởng đến mức này rồi, nếu còn tiếp tục lừa mình dối người nữa thì chẳng khác nào hoàng đế ngu xuẩn mặc quần áo mới*.

(*truyện bộ quần áo mới của hoàng đế ấy, chắc bạn nào cũng đã từng đọc)

Chỉ là ý định cùng giác ngộ này mới ra lò, còn chưa kịp hạ nhiệt độ cẩn thận suy xét thì chuyện đã vượt ra ngoài dự tính. Loại cảm giác này thực không xong.

Vì hắn cảm thấy trong lòng mình một cỗ xung động, vọt tới đỉnh đầu, thậm chí khống chế cả đầu óc cùng miệng lưỡi hắn.

"Nếu chỉ là đại biểu," Kiều Dĩ Hàng nghe được bản thân bị xung động chi phối, nói những lời khiến mọi người trợn mắt há mồm, "Vậy vẫn là để ta tự mình nói với Trương chủ tịch đi."

Trương Tri nghiêng đầu trừng mắt nhìn hắn, nhãn tình như muốn rớt khỏi tròng.

Kiều Dĩ Hàng mới tuyên bố muốn cùng cha hắn nói chuyện. Bàn chuyện? Bàn về tương lai của bọn họ sao?

Đây chẳng phải nghĩa là … Kiều Dĩ Hàng thừa nhận rồi?!

Dù không ngừng hoài nghi mình nghe lầm nhưng ánh mắt cùng khóe môi Trương Tri không ngừng cong lên.

Tương Tu Văn tựa hồ cũng bị bất ngờ, vẻ mặt bình tĩnh cũng xuất hiện tia gợn sóng nhưng rất nhanh khôi phục bình thường, "Ta sẽ sắp xếp." Hắn xoay người định nhấn thang máy thì nghe Trương Tri ở nơi nào đắc ý cười: "Tương… cố vấn à! Thang máy hình như bị ngài ra lệnh cho dừng ở tầng trên cùng rồi còn gì."

Tương Tu Văn xoay người: "Cảm ơn Trương tổng giám đã nhắc nhở."

Trương Tri thấy hắn không hề xấu hổ bước hướng thang bộ, âm thầm bội phục độ dày da mặt hắn. Nhưng giờ phút này hiển nhiên không cần chú ý người khác, hắn cầm bánh ngọt, áp sát Kiều Dĩ Hàng, cười tủm tỉm: "Lão bà…"

Kiều Dĩ Hàng khẽ nhíu mày: "Ngươi nói cái gì?"

"Sinh nhật vui vẻ!" Trương Tri cúi xuống hôn hắn.

Kiều Dĩ Hàng bất đắc dĩ giúp hắn đỡ lấy bánh ngọt.

Trương Tri bẹp một tiếng, hôn lên mặt Kiều Dĩ Hàng.

Thư ký nhìn hai người còn đang đắm chìm trong không gian ngọt ngào, buồn bực nghĩ: đến lúc nào nàng mới có thể về nhà đây?

125. Chương 125: Ai Kiên Quyết Hơn (trung)

Qua mười hai giờ, thang máy một lần nữa được khởi động.

Trừ vị thư ký được phóng thích về nhà, chẳng ai chú ý cả.

Trương Tri cùng Kiều Dĩ Hàng xếp bằng trên đất, dựa vào phiến kính cửa sổ.

Bánh ngọt đặt ở giữa, hai người dùng dĩa chậm rãi ăn từng miếng từng miếng một. Cái bánh này là Kiều Dĩ Hàng mua đại ở cửa hàng gần trường quay. Vì thời gian có hạn nên ngoài bánh ngọt, bọn họ chỉ có hai chén nước lọc.

Kiều Dĩ Hàng vì phải giảm béo nên chỉ ăn vài miếng, Trương Tri thì phụ trách cạo bơ phần bánh của hắn.

"Lỡ như tôi phát phì thì tính sao đây¿' Trương Tri vừa ăn bơ vừa cười hỏi.

Kiều Dĩ Hàng không thèm ngẩng đầu lên: "Đi hút mỡ."

Trương Tri tức giận: "Anh không thể nói dễ nghe hơn sao¿'

Kiều Dĩ Hàng: "Hút mỡ chắc chắn sẽ giảm béo được."

Trương Tri: "…"

Kiều Dĩ Hàng buông dĩa, nâng tay xem giờ: "Ngồi thêm một lúc nữa là tôi phải đi rồi."

Trương Tri cau mày: "Nhanh thế sao¿'

"Liên đạo diễn chỉ cho có ba giờ nghỉ thôi." Kiều Dĩ Hàng nói, "Hai giờ còn phải quay cảnh truy bắt trong đêm."

"Hai giờ¿' Trương Tri nâng tay sờ quầng thâm dưới mắt Kiều Dĩ Hàng, "Anh nằm nghỉ một lát đi. Đến giờ tôi gọi anh dậy."

Kiều Dĩ Hàng lắc đầu: "Tôi phải về nhà một lúc."

"Làm gì¿'

"Lấy sổ tiết kiệm."

"… Anh sợ tôi cầm sổ tiết kiệm chạy trốn¿' Trương Tri thề, nếu Kiều Dĩ Hàng nói phải, hắn sẽ tự tay bóp chết con người này!

Kiều Dĩ Hàng tức giận: "Nếu sợ cướp, tôi đã sớm cầm theo người, giờ còn về lấy làm gì."

"Thế đang yên đang lành anh cần sổ tiết kiệm làm gì¿' Trương Tri nhìn hắn hồ nghi.

Kiều Dĩ Hàng nói: "Buổi tối đem ra lau nước miếng."

Trương Tri chớp chớp mắt: "Nhiều lắm sao¿'

Kiều Dĩ Hàng: "Không, chỉ có một quyển thôi."

Trương Tri: "…"

Kiều Dĩ Hàng đứng dậy, nhìn xe cộ chạy ngang dọc dưới lầu.

Trương Tri nhìn đồng hồ, đứng lên theo: "Tôi đưa anh về nhà."

"Không cần, tôi gọi taxi là được."

Trương Tri quẹt miệng: "Rồi tôi dùng xe bám theo sau về nhà¿'

"Về nhà¿' Kiều Dĩ Hàng lăng lăng nhìn hắn, "Cậu vẫn còn ở nhà tôi¿'

"Vẫn còn¿' Trương Tri nhíu mày.

Kiều Dĩ Hàng vội vã sửa lời: "Cậu vẫn còn cho tôi vinh hạnh được tiếp đãi cậu tại nhà tôi sao¿'

"Vẫn còn¿' Trương Tri nheo mắt.

Kiều Dĩ Hàng bỏ cuộc: "Bỏ đi. Đi thôi."

Trương Tri kéo hắn lại, hung hăng hôn xuống, cho đến khi Kiều Dĩ Hàng đẩy hắn ra mới nói: "Tôi không thích mấy từ "nhà của tôi"¿'

Kiều Dĩ Hàng vuốt môi không lên tiếng.

Trương Tri chặn trước người hắn. Ánh mắt phản chiếu ánh trăng ngoài cửa sổ sáng ngời.

Kiều Dĩ Hàng buông tay, mỉm cười ôn nhu: "Nhà của chúng ta."

Trương Tri ý kiến khác chưa thể hiện lại ôm hắn điên cuồng hôn.

Chờ Trương Tri hôn đủ, xuống lầu lấy xe đã gần một giờ.

Kiều Dĩ Hàng lo lắng nhìn hắn: "Nếu mệt quá thì gọi xe cũng được."

Trương Tri quay đầu, trên mặt tràn đầy đắc ý: "Trông tôi rất mệt mỏi sao¿'

"…Lấy xe đi."

Về đến nhà, ngửi thấy mùi thân thuộc, Kiều Dĩ Hàng hận không thể nhào lên giường, không ly khai nữa. Trước đây hắn không hiểu được, hóa ra mỗi ngày làm việc xong về nhà tắm rửa, ăn cơm, chơi game lại là chuyện hạnh phúc đến vậy.

Trương Tri về phòng ngủ của mình trước rồi đi sang phòng Kiều Dĩ Hàng, nhìn bóng lưng hắn, bắt đầu nghĩ chuyện mở đường: "Trường quay chỗ anh có thể đem người nhà vào không¿'

"Người nhà gì cơ¿' Kiều Dĩ Hàng mở ngăn kéo, lấy sổ tiết kiệm, không thèm quay đầu hỏi.

"Tỷ như tôi này."

Kiều Dĩ Hàng bỏ sổ vào túi quần, rút ra sổ hộ khẩu, giơ ra trước mặt Trương Tri: "Không nhớ rằng trong sổ hộ khẩu nhà tôi có tên cậu đấy."

Trương Tri cau mày: "Đây là cái gì¿'

"Giấy xác nhận chủ nhà cùng người nhà."

Trương Tri cầm lấy sổ hộ khẩu, giở giở vài trang, vô cùng nghiêm túc hỏi: “Tôi có thể tự viết tên mình vào đây được không¿‘

Kiều Dĩ Hàng giật lại: “Đợi khi thay sổ mới tôi sẽ vứt quyển này cho cậu tự do viết.“

Trương Tri nghiêm túc nói: “Chúng ta đi Mỹ kết hôn đi.“ Như vậy tên của bọn họ có thể danh chính ngôn thuận xuất hiện trên cùng tờ giấy chứng nhận.

Kiều Dĩ Hàng dùng chân đóng ngăn kéo lại, quàng tay qua vai kéo Trương Tri ra ngoài, có lệ đáp: “Trước khi đi Mỹ thì để tôi đến trường quay đã.“

Đường đến trường quay dài dằng dặc.

Kiều Dĩ Hàng liếc thấy tốc độ xe vẫn luôn duy trì ở 20km/h: “Tôi nhớ xe này có chân ga mà.“

Trương Tri quay sang nhìn hắn: “Trông tôi mệt mỏi đúng không¿‘

Kiều Dĩ Hàng chống trán: “Tôi gọi taxi cũng được.“

“Bị cướp sắc thì làm sao¿‘

“…“ Kiều Dĩ Hàng sống nhiều năm như vậy, lần đầu tiên có người lo hắn bị cướp sắc, “Cướp ngược trở lại là xong.“

Trương Tri: “Giống Như Hoa* cũng cướp sao¿‘

(*cái tên này thì không xa lạ gì nữa nhé =)))

“Chuyển sang giựt tiền.“

Trương Tri bật cười.

Nhìn nụ cười của hắn Kiều Dĩ Hàng đột nhiên không nghĩ giục hắn đi nhanh hơn.

Kỳ thật cuộc nói chuyện vừa rồi cực vô nghĩa nhưng lại khiến bọn họ vui sướng vô cùng. Cảm giác vui sướng này không giống niềm hưng phấn khi đoạt giải mà là cảm giác thư thái từ sâu trong tâm hồn, hy vọng thời gian có thể vĩnh viễn dừng ở khoảnh khắc này.

Nhưng đường có dài đến đâu, xe có chậm đến đâu, cuối cùng vẫn phải tới đích.

Nhìn trường quay càng ngày càng gần, Trương Tri đột nhiên giẫm chân ga. Kiều Dĩ Hàng chưa kịp khẩn trưởng, xe đã đỗ tại cửa trường quay.

“Ngươi…“ Kiều Dĩ Hàng định nói gì đó, Trương Tri đã tháo dây an toàn, nghiêng người lại gần.

…

Lại nữa?

Kiều Dĩ Hàng im lặng nhìn khuôn mặt ngày càng tiếp cận gần. Có lẽ hắn thỏa hiệp nhanh quá, hẳn là phải hoãn đến khi quay xong “Hắc bạch chi gian“ mới đúng. Hắn không muốn lại phải trưng đôi môi sưng như lạp xưởng đến trường quay.

Nghĩ là nghĩ vậy cuối cùng hắn vẫn không đẩy Trương Tri ra.

Nhưng lần này nụ hôn rất ôn nhu, giống như mưa xuân, nhẹ nhàng đáp xuống môi hắn.

Kiều Dĩ Hàng nhắm mắt, nhẹ nhàng đáp lại.

Không biết qua bao lâu, môi Trương Tri chậm rãi dời đi.

Kiều Dĩ Hàng mở mắt, lại phát hiện hắn đang cầm tay mình, một vật lấp lánh trên ngón vô danh.

“Lần này không cho anh cự tuyệt.“ Trương Tri bá đạo nắm lấy tay hắn.

Kiều Dĩ Hàng bất đắc dĩ nói: “Tình tiết này rất giống trong mấy chuyện tình cảm sướt mướt.“

“Thế nên¿‘ Trương Tri khẩn trương nhìn hắn. Dù Kiều Dĩ Hàng không cự tuyệt nụ hôn của hắn, lúc nói chuyện với Tương Tu văn hình như đã có ẩn ý chấp nhận nhưng chưa nghe được chính miệng Kiều Dĩ Hàng nói ra, hắn luôn có cảm giác bất an.

“Vậy nên…“ Kiều Dĩ Hàng chậm rãi giơ tay lên, nhìn ngắm nhẫn một chút rồi mỉm cười, “Tôi miễn cưỡng phối hợp, diễn vai nữ một lần cũng được.“

Ánh mắt Trương Tri tỏa sáng chói lòa: “Làm thế nào bây giờ? Tôi lại muốn hôn anh rồi¡‘

Kiều Dĩ Hàng cởi dây an toàn, mở cửa ra ngoài: “Đi mua thạch về mà mút.“

Trương Tri thấy hắn xuống xe, liền nhảy vội theo xuống, chống tay lên nóc xe, nhìn theo bóng lưng Kiều Dĩ Hàng: “Được rồi, thế còn chuyện anh cùng cha tôi…“

Kiều Dĩ Hàng quay đầu lại nhún vai nói: “Đợi khi nào vị cố vấn kia hẹn xong thì cho tôi biết.“

“Nhưng mà…“ Trương Tri vô thức không muốn để Kiều Dĩ Hàng đối đầu với cha hắn.

Kiều Dĩ Hàng giơ dấu OK: “Yên tâm, tôi biết chừng mực.“

“…“ hắn sợ là sợ cha hắn không đúng mực a.

Trương Tri nhìn Kiều Dĩ Hàng chậm rãi biến mất sau cửa, lập túc rút di động, bấm một dãy số —

“Ca, ta có một tin tốt và một tin xấu. Tin tốt là ngươi có em dâu rồi. Tin xấu là… hắn cũng bố chồng không hợp.“

Trầm Thận Nguyên cuối cùng cũng đến quay.

Theo kịch bản những cảnh này đáng ra phải quay từ trước nhưng do thuê địa điểm rồi sắp xếp thời gian các thứ mà hoãn lại tới giờ.

Cảnh quay được sắp xếp tại quán bar.

Nguyên nhân là do thủ hạ của Dương Cự Sâm cùng thủ hạ của Philips xung đột cuối cùng dẫn tới hai người ra mặt, mâu thuẫn không thể vãn hồi, gây thành án mạng.

Tuy không có cảnh minh xác Philips bị Dương Cự Sâm giết chết nhưng từ biểu cảm của Dương Cự Sâm phải thể hiện được hắn đã giết người cùng sự cố gắng giấu giếm của hắn.

Kiều Dĩ Hàng từng hỏi qua Liên Giác Tu, có thật là Dương Cự Sâm đã giết Philips không.

Liên Giác Tu trả lời, nếu ngay cả ngươi cũng không biết thì chỉ cón cách gọi hồn Philips lên mới biết được thôi.

Đến tột cùng là có hay không?

Khi Kiều Dĩ Hàng nhìn đến Trầm Thận Nguyên diễn Philips, hắn đột nhiên có đáp án.

Có.

Vì khi hắn nhìn thấy một kẻ ăn chơi trác táng kiêu ngạo dám dùng thuốc ngay giữa thanh thiên bạch nhật, hắn cảm thấy tức giận khó kiềm chế được.

Tại khoảnh khắc đó, hắn quên mình là Kiều Dĩ Hàng, cũng quên đối phương là Trầm Thận Nguyên.

Hắn chỉ nhớ rõ, hắn là cảnh sát. Một cảnh sát nằm vùng tên là Dương Cự Sâm.

—-

Bravo, chúc mừng Đại Kiều đã nắm được kỹ thuật diễn xuất thành công.

126. Chương 126: Ai Kiên Quyết Hơn (hạ)

Liên Giác Tu nhìn trong mắt Kiều Dĩ Hàng hiện lên tia nhìn tàn nhẫn, khẽ nhíu mày nhưng không kêu bọn họ dừng lại.

Đến khi hắn và Trầm Thận Nguyên nói xong thoại của mình, chuyển sang đánh nhau mới nói: "Cắt¡'

Trầm Thận Nguyên rất nhanh buông tay, Kiều Dĩ Hàng khoác vai hắn, dùng sức thở hổn hển rồi mới đứng lên được.

Liên Giác Tu ngoắc ngoắc Kiều Dĩ Hàng.

Thấy hắn, tâm tình xúc động của Kiều Dĩ Hàng rất nhanh bình tĩnh lại. Có đôi lúc, khuôn mặt Liên Giác Tu có khi còn tác dụng mạnh hơn cả thuốc an thần, có thể kéo người từ thế giới phim về lại thế giới thực.

Liên Giác Tu nhìn Kiều Dĩ Hàng đã khôi phục bình thường trước mặt: "Ngươi bị Nhan Túc Ngang cùng Phong Á Luân ảnh hưởng đúng không¿'

Kiều Dĩ Hàng ngẩn ra. Hắn giật mình không phải nội dung mà là ngữ khi Liên Giác Tu dùng. Cảm giác giống như lưu manh trên phố đột nhiên quay ra mỉm cười giảng đạo lý.

"Ngươi phải nhớ. Ngươi đụng độ Philips trước khi gặp Tịch Cao cùng Đặng Bắc Vân nên giờ Dương Cự Sâm còn chưa bị ô nhiễm, hắn có ý thức của một người cảnh sát chứ không phải vô thức bắt chước vẻ lãnh khốc của lão đại xã hội đen¡' Liên Giác Tu vỗ vỗ vai hắn, cũng không bực mình, "Tự mình suy nghĩ đi."

Kiều Dĩ Hàng nhìn bóng lưng thân mật của hắn, quay sang hỏi quay phim: "Liên đạo làm sao thế¿'

Quay phim: "Bình thường thôi, điều này cho thấy hắn còn chưa tỉnh ngủ."

Lời quay phim nói rất nhanh được nghiệm chứng.

Từ nhà vệ sinh đi ra, khí thế của Liên Giác Tu hoàn toàn bất đồng.

Một diễn viên phụ nói sai thoại hắn đã nổi giận lôi đình: "Đầu ngươi là cầu trượt phải không?! Bỏ gì vào đều trượt ra ngoài? Ngươi có cần đinh ghim để giữ thoại lại trong đầu không hả?¡'

Kiều Dĩ Hàng nghĩ, hôm nay hắn hẳn nên đi mua xổ số. Trong lúc quay phim mà gặp được trạng thái bình thường của Liên Giác Tu thì chắc chắn không nhờ nhân phẩm mà còn cần may mắn cực kỳ!

Nhưng người ta có câu đỏ bạc đen tình, ngược lại cũng đúng.

Vận khí của một người không thể cao ở mọi phương diện.

Cho nên sau khi Kiều Dĩ Hàng vất vả khắc chế ý muốn nện người của bản thân, ôn nhu "thất thủ" đánh chết Philips, liền thấy Tương Tu Văn đứng ở cửa trường quay.

Từ ngoại hình mà nói, Tương Tu Văn cũng xếp loại không tồi.

Dáng người thon dài, khuôn mặt nhã nhặn còn có một loại cảm giác chững chạc chỉ tinh anh mới có nhưng nhớ đến những lời hắn nói với Trương Tri, Kiều Dĩ Hàng rất khó có hảo cảm.

Hắn tiện tay vớ đại một lọ nước khoáng, vừa uống vừa đi hướng Tương Tu Văn.

Tương Tu Văn mỉm cười: "Chiều nay có rảnh không¿'

Kiều Dĩ Hàng ngẫm nghĩ chút rồi đáp: "Có."

Tương Tu Văn: "Hai giờ chiều ta tới đón ngươi."

Kiều Dĩ Hàng không cự tuyệt: "Tốt."

"Vậy không quấy rầy nữa." Tương Tu Văn cúi đầu chào rồi xoay người đi.

Trái tim Kiều Dĩ Hàng lúc này mới đập dồn dập.

Dù đã dự tính từ trước nhưng đến lúc này vẫn khẩn trương như cũ. Hắn cười khổ, có lẽ đây là cảm giác của con dâu đi gặp mẹ chồng hay con rể ra mắt bố mẹ vợ – hắn cũng phân không rõ bản thân đóng vai gì nữa.

Suy nghĩ duy nhất trong đầu hắn chính là Trương Phục Huân chắc chắn không muốn gặp hắn, điểm này từ bữa tiệc kết hôn của Trương Thức Khiêm có thể thấy được.

Đến giờ cơm trưa, hắn xin Liên Giác Tu cho nghỉ phép.

Vốn tưởng Liên Giác Tu nhất định sẽ cự tuyệt, ai ngờ hắn chỉ hỏi một câu: "Có việc gì¿'

Kiều Dĩ Hàng nghĩa chút rồi quyết định thành thật: "Đi gặp bố vợ tương lai."

Liên Giác Tu không nói gì thêm: "Chuẩn."

Kiều Dĩ Hàng ngẩn người, còn định nói gì thì Liên Giác Tu đã xoay người đi làm chuyện khác, không có ý định hỏi nhiều. Hắn chỉ cảm thấy trong lòng ấm áp, có đôi lúc, không hỏi gì lại khiến người cảm động hơn việc gì cũng hỏi.

Liên Giác Tu đi tới phòng hóa trang, khóa cửa lại, xác định không có người vào, lập tức bấm số Cao Cần: "Thành công."

Cao Cần đầu kia thản nhiên hỏi: "Dự tính lúc nào sinh¿'

"Hả¿' Liên Giác Tu ngẩn người.

"Chẳng phải ngươi đang nói đến chuyện ngươi và Cổ Chí Thanh nghiên cứu sinh sản cùng tính sao¿'

"Rút cuộc trong đầu ngươi chứa những gì chứ¿' Liên Giác Tu đột nhiên cảm thấy bản thân không hiểu được bằng hữu lâu năm này.

Cao Cần: "Làm thế nào để tạo niềm vui cho bản thân từ nỗi buồn bực của các ngươi."

"..." Liên Giác Tu nói, "Ta đột nhiên hối hận đã gọi điện cho ngươi."

Cao Cần: "Ngươi gọi đột ngột quá. Ngươi vừa nói cái gì thành công rồi¿'

"Kiều Dĩ Hàng vừa mới xin nghỉ phép đi gặp bố vợ."

Đầu kia Cao Cần trầm mặc hồi lâu mới nói: "Biết rồi."

"Rồi thì¿' Liên Giác Tu vảnh tai.

"Ta sẽ đúng hạn đóng tiền trả góp nhà cùng bảo hiểm xã hội cho hắn."

"Chẳng lẽ trước đây ngươi không đóng đúng hạn¿' Xem ra đãi ngộ của Y mã cũng không tốt như lời đồn. Liên Giác Tu thầm nghĩ "May mà hắn sớm giải cứu Cổ Chí Thanh ra khỏi cái công ty hắc ám này".

Cao Cần: "Trước đây ta không đóng đúng hạn đến từng giây từng phút."

"..."

Đang tích cực chuẩn bị cho cuộc gặp mặt buổi chiều, Kiều Dĩ Hàng đương nhiên không ngờ tới Liên Giác Tu đã báo chuyện này cho Cao Cần đồng thời vinh quang đóng góp cho công ty điện thoại sáu mươi đồng.

Hắn ngồi trong phòng hóa trang của mình, nhìn đồng hồ trên tường chầm chậm chạy từng giây từng giây, vội vã đi qua đi lại trong phòng.

Trầm Thận Nguyên đẩy cửa bước vào: "Sư huynh, Vu tỷ mua ít đồ ăn vặt, sang cùng ăn đi¿'

Kiều Dĩ Hàng nghĩ muốn tìm việc phân tán sự chú ý, lại sợ bị người nhìn ra tâm tình, nghĩ một lúc rồi từ chối.

Trầm Thận Nguyên rụt đầu ra ngoài, qua một lát hắn cầm hai khối hạnh nhân tô vào, đưa cho Kiều Dĩ Hàng một miếng: "Ăn ngon lắm."

Trầm Thận Nguyên kéo ghế ngồi canh hắn, vừa ăn vừa hỏi thăm: "Sư huynh dự định cùng Trương tổng giám chung sống cả đời sao¿'

"Khụ¡' Kiều Dĩ Hàng thiếu chút nữa phun bánh ra, hắn trừng mắt nhìn Trầm Thận Nguyên.

Trầm Thận Nguyên mờ mịt hỏi: "Sao thế¿'

Kiều Dĩ Hàng vất vả mới nuốt bánh xuống: “Sao ngươi lại có ý nghĩ như thế¿‘

Trầm Thận Nguyên: “Chỉ cần coi ngươi hoặc Trương tổng giám là phụ nữ, ý nghĩ này rất rõ ràng.“

Rõ ràng đến vậy sao?

Kiều Dĩ Hàng bắt đầu lo lắng.

Dùng thủ đoạn thâm nhập của đám phóng viên, có thể nào chuyện của hắn cùng Trương Tri đã có bằng chứng rõ ràng, chỉ chờ cơ hội tuôn ra? Dù sao hắn và Trương Tri ở cùng một chỗ là bằng chứng xác thực.

Trầm Thận Nguyên thấy Kiều Dĩ Hàng sợ run, vội vàng nói: “Sư huynh yên tâm, ta sẽ giữ bí mật chuyện này. Hơn nữa còn có Cao đổng, nhất định có thể đè ép chuyện này xuống.“

Kiều Dĩ Hàng đột nhiên nhét hạnh nhân tô vào miệng, chậm rãi nhấm nuốt: “Kỳ thật cũng không sao cả.“

Trầm Thận Nguyên sững sờ nhìn hắn, hiển nhiên không hiểu vì sao lại nói lời này.

Kiều Dĩ Hàng chuyển đề tài: “Diễn xuất của ngươi rất tốt, luyện thế nào ra được thế¿‘

Trầm Thận Nguyên lập tức đáp: “Không cần luyện, trực tiếp coi bản thân là nhân vật mình diễn là được.“

…

Trầm Thận Nguyên thấy Kiều Dĩ Hàng trừng mắt nhìn hắn, nhỏ giọng nói tiếp: “Thật mà. Con người thực ra có rất nhiều mặt, mỗi người đều có những bản tính bị đè nén, ôn hòa, phóng khoáng, hung ác… Có nhiều lúc thấy người khác hành động vậy, không thể kiềm chế được mà bắt chước cùng hâm mộ. Điều này cho thấy trong bản thân mình cũng có những loại tính cách này. Dù sao diễn viên chúng ta chỉ cần tìm ra mặt đó, thả nó ra là được.“

Kiều Dĩ Hàng nhìn hắn: “Không có căn cứ khoa học gì nhưng nghe cũng có vẻ có lý.“

Trầm Thận Nguyên: “Tự ta tổng kết ra đấy.“

“Ta sẽ thử xem.“

Trầm Thận Nguyên gật đầu chờ mong.

Kiều Dĩ Hàng đột nhiên vểnh lan hoa chỉ*, đâm nhẹ trán hắn, đổi giọng: “Tử quỷ, dám ra ngoài lêu lổng, còn có lần sau ta thiến ngươi.”

(*ngón tay điệu đà xếp thành hình hoa lan)

Trầm Thận Nguyên: “…”

Kiều Dĩ Hàng dừng lại, tự đánh giá kỹ bản thân trong gương.

Trầm Thận Nguyên: “….”

“Có vẻ không tệ.” Kiều Dĩ Hàng khôi phục vẻ bình thường.

Trầm Thận Nguyên lặng im hồi lâu mới cảm khái: “Sư huynh hẳn rất cực khổ che giấu mặt này.”

Kiều Dĩ Hàng: “….” Hắn chỉ muốn khiêu chiến độ khó cao thôi mà.

***

Hai giờ chiều, Tương Tu Văn đúng giờ xuất hiện ở cửa trường quay.

Kiều Dĩ Hàng mặc bộ vest đen do Liên Giác Tu tài trợ lên xe.

Tương Tu Văn cười nói: “Rất tinh thần.”

Kiều Dĩ Hàng mỉm cười: “Ta muốn lưu lại ấn tượng tốt.”

Tương Tu Văn cũng không chê cười mà lại hồi đáp: ”Hẳn là vậy.”

Hai người im lặng lái xe tới cửa tập đoàn Trương thị.

Tương Tu Văn đưa hắn đến cửa phòng làm việc của chủ tịch.

Thư ký thấy Tương Tu văn, lập tức đứng dậy: "Chủ tich nói ngài ấy cần tham dự một hội nghị qua Internet, đến bốn giờ mới rảnh."

Tương Tu Văn nhìn về phía Kiều Dĩ Hàng.

Kiều Dĩ Hàng mặt không đổi sắc: "Không sao, ta có thời gian." Thực ra trước khi đến đây, hắn đã biết Trương Phục Huân nhất định sẽ gây khó dễ cho hắn nhưng không ngờ thủ đoạn lại ngây thơ đến vậy.

Tương Tu Văn nghĩ chút lại nói: "Ta cho ngươi mượn máy tính, đỡ buồn chán."

Kiều Dĩ Hàng rất tò mò với sự chuyển biến trong thái độ của hắn.

Tương Tu Văn như hiểu tiếng lòng của hắn, thản nhiên đáp: "Ta không thay đổi lập trường, chỉ là làm đúng đạo đãi khách mà thôi."

Nếu đã vậy, Kiều Dĩ Hàng cảm thấy không cần phải từ chối: "Cảm ơn."

Có máy tính, thời gian chờ đợi rất nhanh trôi qua.

Kiều Dĩ Hàng hết chơi dò mìn lại chuyển qua xếp bài.

Mãi đến ba giờ năm mươi lăm phút, thư ký đến gọi hắn vào.

Kiều Dĩ Hàng lưu luyền không rời nhìn bộ bài sắp xếp xong, hỏi thư ký: "Máy tính này đừng tắt vội có được không?"

Trong mắt thư ký hiện lên rõ ràng vẻ mặt bó tay nhưng khóe miệng thì cong lên: "Đương nhiên là được."

Phòng làm việc chủ tịch có hai cửa sổ kính dài sát đất, ánh sáng vô cùng tốt, tầm nhìn khoáng đạt khiến tâm tình cũng thoáng cái khoan dung hẳn. Trừ Trương Phục Huân làm việc ở đây lâu quá rồi, hiển nhiên đã miễn dịch.

Thế nên hắn vẫn mang địch ý mạnh mẽ với Kiều Dĩ Hàng.

"Ngươi biết Trương Tri sắp có được cái gì không?"

Kiều Dĩ Hàng cười nói: "Ta."

Trương Phục Huân hừ một tiếng, lạnh lùng nói: "Vậy ngươi có biết hắn sắp mất đi thứ gì không?"

Nụ cười của Kiều Dĩ Hàng vẫn không đổi: "Ta không biết vì điều đó phụ thuộc vào ngài."

127. Chương 127: Cứu Binh Đến (thượng)

Trương Phục Huân thấy ngực sôi trào một cỗ tức giận hệt như những lần Trương Tri chọc giận hắn nhưng hắn rất nhanh áp chế xuống, chỉ là sắc mặt trầm trọng hơn: "Mồm mép của ngươi không sai. Ta thấy dù không làm nghệ sĩ ngươi cũng không lo đói."

Đây là uy hiếp trắng trợn.

Hắn lẳng lặng nhìn Kiều Dĩ Hàng, chờ vẻ thất sắc hiện ra.

Nhưng hắn phải thất vọng rồi.

Kiều Dĩ Hàng mỉm cười: "Không dựa vào mồm mép, ta cũng không sợ đói." Hắn tiến lên hai bước, khiến khoảng cách giữa hai người thu hẹp chỉ còn cái bàn.

Do đang ngồi, Trương Phục Huân bắt buộc phải ngẩng đầu nhìn hắn.

Trương Phục Huân lơ đãng nhích ghế ra sau.

Kiều Dĩ Hàng rút sổ tiết kiệm trong túi ra, mở tờ đầu tiên, giơ ra trước mặt Trương Phục Huân.

Ánh mắt Trương Phục Huân nhìn theo sổ tiết kiệm của hắn nhưng vì động tác Kiều Dĩ Hàng quá nhanh, hắn chỉ thấy một dãy số dài, những thứ khác không thấy rõ.

Kiều Dĩ Hàng: "Ta đã tính rồi, số tiền tiết kiệm này hoàn toàn có thể đủ cho hai người sống cả đời." Hắn dừng chút rồi bổ sung thêm, "Kể cả khi không có việc làm."

Ánh mắt Trương Phục Huân dữ tợn: "Ngươi muốn con ta theo ngươi chịu khổ¿'

"Không phải là chịu khổ." Kiều Dĩ Hàng lại quơ sổ tiết kiệm ra trước mặt hắn, "Ta cam đoan, ít nhất cũng không phải khổ cực làm việc mười mấy tiếng đồng hồ một ngày như bây giờ."

Trương Phục Huân lạnh lùng trừng hắn: "Ngươi định để con ta ăn nhuyễn cơm*¿'

(ý là có ăn mà không phải làm gì hay nói cách khác là được Đại Kiều bao dưỡng:)))

Kiều Dĩ Hàng: "Không có cơm mềm cơm cứng nào cả? Chỉ là bát cơm của hai người thôi."

Trương Phục Huân phải đem hết khí lực nắm chặt tay vịn ghế mới miễn cưỡng khống chế bản thân không đập bàn. "Ngươi muốn hắn thành kẻ vô dụng hay sao¿'

Kiều Dĩ Hàng chăm chú nói: "Sẽ không. Ta ủng hộ hắn học xong đại học. Sau đó hắn muốn làm gì thì tùy hắn." Hắn thấy sắc mặt Trương Phục Huân cực kỳ khó coi, bổ sung một câu hòa hoãn hào khí, "Nếu có thể tiếp tục ở lại EF cũng rất tốt."

Trương Phục Huân lập tức bác bỏ: "Hắn muốn ở lại Trương thị thì phải nghe theo ta sắp xếp¡'

Kiều Dĩ Hàng khẽ nhíu mày: "Không phải kế hoạch nào cũng thu được hiệu quả mong muốn."

Trương Phục Huân trừng mắt: "Ngươi có ý gì¿'

Kiều Dĩ Hàng: "Ta chỉ muốn dựa theo lối suy nghĩ quen thuộc với ngài để giải thích."

Trương Phục Huân: "Ngươi quen hắn bao lâu rồi? Hắn là con ta, chẳng lẽ ngươi còn hiểu nó hơn ta¿'

"Ngài biết quần lót của hắn màu gì không¿' Kiều Dĩ Hàng thản nhiên hỏi.

Trương Phục Huân đông cứng, sắc mặt chậm rãi chuyển từ đen sang xanh.

Kiều Dĩ Hàng khẳng định: "Màu đen và thâm đen."

Rầm!

Tay Trương Phục Huân không nhịn được mà thân thiết đáp lên mặt bàn.

Vang cùng tiếng đập bàn là tiếng mở cửa.

Trương Tri vọt vào mang theo một cơn gió. Thư lý đứng đằng sau hắn, bối rối nhìn Trương Phục Huân: "Chủ tịch, có cần gọi bảo an không ạ¿'

Trương Phục Huân khoát khoát tay: "Người nhà, đây là con thứ hai của ta."

Thư ký giật mình, cúi đầu chào hỏi Trương Tri rồi vội vàng ra ngoài, giúp bọn họ đóng cửa lại.

Trương Phục Huân thấy Trương Tri, cố gắng dịu sắc mặt lại: "Sao lại tới đây¿'

Trương tri lo lắng nhìn Kiều Dĩ Hàng: "Anh không sao chứ¿'

Kiều Dĩ Hàng cảm thấy đau đầu.

Sơm biết thế này, hắn hẳn nói trước cho Trương Tri. Đang trên sân khấu thế này, nếu bị vạch trần thì nguy to.

Trương Phục Huân thấy con mình vừa đến, quan tâm không phải là ông bố đứng lù lù ở đây mà là cái đinh trong mắt mình, lửa giận trong lòng bị trút thêm xô mỡ, đổi sang thần sắc nghiêm nghị: "Hắn vừa nói ngươi muốn rời khỏi Trương thị? Đây là sự thực¿'

Kiều Dĩ Hàng nhướn mày, đang định phản bác 'ý hắn không phải thế' thì Trương Tri đứng sau hắn đã kiên định đáp: "Hắn nói gì thì là thế đó."

Trương Phục Huân tí nữa thì tắc thở: "Vậy ngươi thực sự đúng như hắn nói, ngày ngày ăn của hắn mặc của hắn, làm phế vật chỉ biết hưởng thụ thôi sao¿' Cơn giận chạy lên não, mặc kệ khó nghe, hắn tuôn ra hết.

Trương Tri cũng không rõ tiền căn hậu quả nhưng nghe hắn nói thế cũng đoán được vài phần: "Hắn không ngại, ta chẳng có gì phải ngại."

Trương Phục Huân bật dậy, chỉ tay vào mũi hắn: "Trương gia ta sao có thể sinh ra một kẻ không biết xấu hổ như mày chứ?¡'

Trương Tri trước kia gặp hắn tức giận, trong lòng cũng tức giận theo nhưng giờ phút này, thấy Kiều Dĩ Hàng đứng trước mặt mình, ngọn lửa trong lòng thiếu củi, không bùng lên nổi, ngay cả ngữ khí cũng ôn hòa hẳn: "Bởi vì ngươi không dùng bao."

Trương Phục Huân nghe vậy, cơn giận nhất thời nghẹn lại, run rẩy hồi lâu nói không nên lời.

Kiều Dĩ Hàng muốn cười nhưng lại cảm thấy giờ phút này mà hắn bật ra, sợ rằng Trương Phục Huân sẽ hận bọn họ cả đời, nghĩ một chút, kéo Trương Tri quay sang đối mặt Trương Phục Huân: "Ta và Trương Tri thực sự nghiêm túc yêu nhau. Có dự định nghiêm túc kết hôn, gắn bó cả đời."

Trương Phục Huân tức giận đến phát run: "Kết hôn? Cục dân số không cho các ngươi kết hôn cái rắm¡'

Kiều Dĩ Hàng thấy hắn chửi thề, biết đã giận đến mực cực hạn, giọng điệu càng thêm ôn hòa: "Ra nước ngoài là được. Cần kết hôn ta và hắn nghĩ đi Canada. Hắn học ở Mỹ, cũng tiện đường đi."

Trương Phục Huân cùng Trương Tri cùng kinh ngạc nhìn hắn.

Trương Phục Huân ban đầu tưởng hắn cầm sổ tiết kiệm tới, nói chuyện kết hôn gì đó đều là đóng kịch. Dù gì Kiều Dĩ Hàng cũng là diễn viên, đóng vài một người phấn đấu liều mạng vì tình yêu quá đơn giản nhưng nghe hắn quy hoạch tương lai chi tiết như vậy, đúng là thiệt tình!

Mà Trương Tri thì vì lo lắng: "Thế còn anh? Sự nghiệp của anh thì làm thế nào giờ¿'

Hắn tiến vào đây đã nghĩ nhiều rồi, đương nhiên biết phấn đấu đến địa vị của Kiều Dĩ Hàng bây giờ có bao nhiêu khó khăn. Hàng năm nhiều người mới xuất hiện trong làng giải trí như vậy, ai có thể vững vàng ngồi ổn ba năm trên vị trí Thiên vương của làng ca nhạc, lại còn mượn thế tiến công màn ảnh rộng, hợp tác cùng đạo diễn cấp Thiên vương? Mặc dù "Hắc bạch chi gian" còn chưa chiếu nhưng dựa vào chiêu bài vàng của Liên Giác Tu, vô luận là doanh thu hay danh tiếng tuyệt đối không tầm tường. Giờ phút này bỏ cuộc chẳng khác nào từ bỏ cơ hội trở thành Thiên vương trên mọi lĩnh vực!

Kiều Dĩ Hàng mỉm cười: "Chẳng phải Mỹ còn có Hollywood sao? Nhan Túc Ngang đến Mỹ lập nghiệp được thì sao ta không được?Ta còn trẻ tuổi hơn hắn."

Trương Tri trừng mắt nhìn hắn, tựa hồ muốn nhìn ra không cam lòng từ đáy mắt hắn.

Kiều Dĩ Hàng thoải mái để hắn nhìn, nụ cười vẫn tươi tắn như trước.

Nếu có không cam lòng, lúc hắn quyết định việc này đã không cam lòng rồi. Lúc ấy không hối hận thì giờ càng không thể lùi bước.

Trương Phục Huân thấy hai người bọn họ không kiêng nể gì mà nhìn nhau đắm đuối, trong lòng sinh ra cảm giác kỳ dị nhưng rất nhanh lại đè ép xuống. Trận chiến này còn chưa chấm dứt, lý luận không được cũng phải ra vẻ cho được. Hắn nheo mắt, nhìn chằm chằm Kiều Dĩ Hàng: "Cha mẹ ngươi có biết không¿'

Kiều Dĩ Hàng: "Cha mẹ ta ở Canada. Nếu đã định đến đó, sớm muộn gì cũng biết."

Trương Phục Huân cười lạnh: "Ngươi cảm thấy cha mẹ ngươi sẽ đồng ý?"

"Mới đầu thì không nhưng chắc chắn sau này sẽ đồng ý." Trên mặt Kiều Dĩ Hàng tràn đầy tự tin, "Vì bọn họ yêu ta."

Trương Phục Huân đột nhiên muốn đem tất cả đồ vật trên bàn ném vào mặt hắn.

Cái gì gọi là bọn họ yêu ta?

Chẳng lẽ hắn phản đối chứng tỏ hắn không thương con hắn?

Trương Phục Huân chạm đến ánh mắt Trương Tri, đột nhiên lửa giận lan tới mặt, tức giận nói: "Không có cha mẹ bình thường nào lại để mặc con mình đi chệch đường cả!"

Kiều Dĩ Hàng: "Cũng không có cha mẹ nào trơ mắt thấy con mình thống khổ mà vẫn sắt đá như cũ."

Trương Phục Huân cảm thấy ánh mắt Trương Tri nhìn hắn có chút đau đớn: "Nói vớ vẩn. Chẳng nhẽ làm cha lại để mặc con mình làm đồng tính luyến ái, đoạn tử tuyệt tôn."

Kiều Dĩ Hàng nhìn mạt đau đớn trong mắt hắn, lời muốn nói nghẹn lại trong họng.

Như vậy ổn thật sao?

Mặc dù là Trương Tri chủ động đến trêu chọc hắn nhưng Trương Tri dù sao mới chỉ hai mươi, sắp trưởng thành nhưng chưa hoàn toàn thành thục. Suy nghĩ và trải nghiệm về cuộc đời của hắn vẫn còn quá ít. Có khi nào lựa chọn rồi sau này phát hiện đó là sai lầm không?

Trương Tri thấy Kiều Dĩ Hàng mờ mịt, hồi lâu không mở miệng, đột nhiên nói tiếp: "Vì chuyện nối dõi tông đường, sinh con đẻ cái mà không quan tâm hắn, không để ý hắn, không thích hắn thì thà đừng bắt đầu còn hơn. Ai cũng có cảm tình thế nên chẳng ai có tư cách vì ham muốn của mình mà phủ nhận tình cảm của người khác."

Lần này đến phiên Trương Phục Huân á khẩu.

Hắn nhớ số lần gặp mặt với Trương Tri từ nhỏ đến lớn cũng chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay, khí thế giảm hẳn.

Trương Tri thấy hai người đều im lặng, liền bước lên nắm tay Kiều Dĩ Hàng, thản nhiên nói với Trương Phục Huân: "Cha, người vợ này ta nhận định rồi, ngươi thích thế nào thì tùy." Hắn nói xong cũng không để ý sắc mặt Trương Phục Huân khó coi đến đâu, kéo Kiều Dĩ Hàng ra ngoài.

Kiều Dĩ Hàng nghĩ một chút, trước khi ra khỏi cửa, phất tay với Trương Phục Huân còn đang kinh ngạc tại chỗ: "Trương.. bá phụ, gặp lại sau."

Trương Phục Huân: "…" Ai mong gặp lại hắn chứ!

Kiều Dĩ Hàng cùng Trương Tri đi vào thang máy, đột nhiện gục xuống.

Trương Tri lại càng hoảng sợ, vội vàng đỡ lấy hắn: "Anh sao thế?"

Kiều Dĩ Hàng thở hắt ra.: "Có chút tê chân."

Trương Tri bật cười: "Biểu hiện lúc nãy của anh rất lợi hại."

Kiều Dĩ Hàng ngẩng đầu, cảm khái: "Từ nhỏ đến lớn tôi vẫn luôn tôn lão ái ấu."

Trương Tri nghĩ chút nói: "Cha tôi chưa già."

Kiều Dĩ Hàng nhếch miệng: "Cảm ơn. Lòng tôi dễ chịu hơn rồi."

Trương Tri ghé tới, dùng thanh âm cực kỳ mập mờ khiêu khích: "Được rồi, mới nãy cha tôi nói anh muốn nuôi tôi cả đời?"

Kiều Dĩ Hàng liếc hắn một cái: "Gạt thôi."

Trương Tri: "Tốt thôi. Tôi nuôi anh cả đời."

Kiều Dĩ Hàng: "Nuôi như thế nào?"

"Thế nào cũng có thể nuôi." Trương Tri tính toán, "Tôi đã nghĩ rồi, về Mỹ có thể tìm tạm việc ở đại lý ô tô. Lúc đầu hơi nghèo chút nhưng chờ khi tốt nghiệp rồi, tôi tìm việc khác thu nhập cao hơn thì cuộc sống sẽ ổn thôi."

Eo hắn bị Kiều Dĩ Hàng ôm lấy.

"Cậu thật sự đã nghĩ cẩn thận rồi?" Giọng Kiều Dĩ Hàng vang lên ngay cạnh tai hắn.

Trương Tri trở tay ôm hắn càng chặt, cười cười dùng trán cọ cọ tóc hắn, "Hình như là tôi theo đuổi anh, những lời này nên để tôi hỏi mới đúng."

Cửa thang máy 'đinh' một tiếng mở ra nhưng vẫn ở tầng cũ.

Thư ký đứng ngoài, trợn mắt nhìn bọn họ.

Trương Tri ấn nút tầng trệt cùng nút đóng cửa, thản nhiên nói với nàng: "Quen đi là được."

128. Chương 128: Cứu Binh Tới (trung)

Xuống tới ga-ra, Trương Tri vừa mở cửa xe vừa hỏi: "Tới trường quay¿' Giọng điệu rất thản nhiên nhưng mắt vẫn quan sát vẻ mặt Kiều Dĩ Hàng.

Kiều Dĩ Hàng: "Xin nghỉ cả chiều rồi. Quay về nhà đi." Đại chiến trở về, hắn toàn thân vô lực.

"Ừm." Khóe miệng Trương Tri có chút nhếch lên, rồi rất nhanh trở lại bình thường.

Kiều Dĩ Hàng vốn định nằm ngả lưng một chút nhưng bóng xe vùn vụt trên cửa sổ khiến hắn không thể không mở to mắt nhìn đường chằm chằm: "Sao phóng nhanh vậy¿'

Trương Tri liếc nhìn đồng hồ tốc độ: "Không quá tốc."

Kiều Dĩ Hàng cau mày: "Tôi cảm thấy cú ngoặt lúc nãy của cậu giống như là trôi đi vậy¿'

Trương Tri mặt không đổi sắc: "Vì anh mệt quá đó mà."

Kiều Dĩ Hàng nhìn cảnh sắc ven đường bay nhanh về sau, yên lặng cài dây an toàn.

Về đến nhà, Kiều Dĩ Hàng mặc kệ kẻ không hiểu sao mà hưng phấn bừng bừng nào đó, tiến thẳng vào phòng tắm.

Ngẫm lại, từ lúc chuyển đến trường quay, hắn chưa từng tắm rửa thoải mái. Phòng tắm của đoán làm phim là tắm đứng, không có bồn tắm dễ chịu như ở nhà.

Hắn mở đầy nước, mệt mỏi kéo đến như bài sơn đảo hải, cơ hồ nhấn chìm hắn.

Áp lực đóng phim, áp lực giằng co cùng Trương Phục Huân, từng tầng từng tầng từ sâu trong nội tâm tràn ra khắp tứ chi bách hài.

Cửa bỗng kẹt một tiếng.

Kiều Dĩ Hàng lười biếng mở mắt, liền thấy một bóng đen ép xuống hoàn hảo phong bế miệng hắn.

"Đừng¡' Kiều Dĩ Hàng nhíu nhíu mày, thân thủ muốn đẩy hắn ra.

Trước cũng đã nhiều lần hôn môi song chưa lần nào trong cảnh xích lõa như thế này.

Nhưng thân thể Trương Tri như thanh sắt trong lò, vừa nóng lại vừa cứng, hơn nữa nhiệt độ tựa hồ đang không ngừng tăng cao.

Cảm ứng được kháng cự của Kiều Dĩ Hàng, Trương Tri làm sâu sắc nụ hôn này, năm ngón tay ôm lấy mái tóc Kiều Dĩ Hàng, chân chậm rãi thò vào bồn.

Tiếng nước khiến Kiều Dĩ Hàng giữa mê man tìm được một tia thanh tỉnh, hắn nâng tay ấn xương quai xanh Trương Tri, đẩy ra sau.

Sợi tơ bạc kéo dài rồi đứt đoạn.

Mập mờ không nói nên lời.

Kiều Dĩ Hàng thở dốc nhìn hắn, lúc này mới phát hiện Trương Tri trừ quần lót ra, cái gì cũng không mặc.

"Cậu muốn làm gì¿' Kiều Dĩ Hàng có dự cảm bất hảo.

Trương Tri nhìn xuống, dục vọng không ngừng lóe ra trong mắt: "Làm chuyện tôi vẫn muốn làm."

Kiều Dĩ Hàng cau mày.

"Dù là ăn nhuyễn cơm tôi cũng muốn ăn được quang minh chính đại a." Trương Tri cười khẽ, lại đưa môi lại gần.

Kiều Dĩ Hàng dự cảm được chuyện gì sắp xảy ra. Dù trong lòng hắn đã thừa nhận quan hệ với Trương Tri, cũng chuẩn bị sẵn tâm lý cho những chuyện sắp tới nhưng đến lúc làm thật vẫn khiến thân thể hắn vô thức kháng cự.

Nhưng khả năng hành động của Trương Tri hiển nhiên mạnh hơn sức tưởng tượng của hắn.

Phía dưới Kiều Dĩ Hàng rất nhanh bị hắn bắt tại trong tay, nhẹ nhàng xoa bóp. "Cậu…Ân…" Yết hầu phát ra thanh rên rỉ xa lạ. Hắn bắt lấy cánh tay Trương Tri nhưng Trương Tri vẫn không dừng, ngược lại động tác còn nhanh hơn.

Thân thể vốn đã uể oải của Kiều Dĩ Hàng lại càng nhũn ra.

Không biết qua bao lâu, hắn cuối cùng cũng bắn ra.

Tay Trương Tri rất nhanh di dời trận địa.

Kiều Dĩ Hàng mở mắt, yên lặng nhìn hắn.

Hành vi bây giờ của Trương Tri hiển nhiên phá vỡ phạm vi thừa nhận của hắn, không những là thân thể mà cả tâm lý cũng bị tổn thương nhất định. Theo lý thuyết, hắn hẳn nên đẩy Trương Tri ra.

Nhưng khi nhìn tới vẻ mặt chăm chú cùng áp lực của Trương Tri, tay của hắn không hiểu sao lại buông lỏng.

Trương Tri cảm giác được thân thể Kiều Dĩ Hàng càng ngày càng cứng ngắc, trái tim đột nhiên trầm xuống. Hắn chậm rãi buông tay, tựa cằm vào vai Kiều Dĩ Hàng thở dốc.

Mặc dù tình cảnh trước mặt giống trong mơ ước đã lâu của hắn nhưng không làm đến bước cuối cùng. Hắn không muốn ép buộc Kiều Dĩ Hàng, dù là… hắn đã nhẫn đến sắp hỏng mất rồi.

Thân thể hắn kề sát Kiều Dĩ Hàng, từng nhịp đập, từng hô hấp, từng giãy dụa đều truyền tới.

Kiều Dĩ Hàng nhớ hồi bé, khi hắn thấy vợ chồng hàng xóm cãi nhau ầm ĩ, hắn hỏi mẹ tại sao cha mẹ hắn lại hòa thuận đến vậy. Đến giờ hắn vẫn còn nhớ như in đáp án —

Một cái lồi, một cái lõm mới có thể thành vợ chồng. Một người tiến thì người kia lui. Chỉ có phối hợp với nhau mới có thể ở chung thật lâu thật lâu.

Ở chuyện khác có đúng hay không không biết nhưng một người tiến một người thối hẳn là nói chuyện này đi?

Khóe miệng Kiều Dĩ Hàng chậm rãi cong lên thành nụ cười.

Mông Trương Tri đột nhiên mát lạnh, hắn phát hiện Kiều Dĩ Hàng vậy mà giúp hắn cởi quần.

Hắn nhỏm dậy, kinh ngạc nhìn Kiều Dĩ Hàng.

Kiều Dĩ Hàng nhẹ nhàng vuốt lưng hắn, mỉm cười: "Tôi rất mệt nên đừng lâu quá nhé."

"…"

Trương Tri không nói lời nào. Lúc này giành giật từng giây mà làm chuyện cần làm mới là quan trọng nhất!

Vì hai người ở phương diện này đều là tay mới nên lần đầu tiên lăn qua lăn lại vẫn không lăn qua lăn lại thành công.

Trương Tri chưa từ bỏ ý định mà ôm Kiều Dĩ Hàng tới một lần nữa mới miễn cưỡng đạt tư cách.

Nhưng lăn qua lăn lại như vậy, hai người đều rơi vào tình trạng kiệt sức.

Trương Tri đợi Kiều Dĩ Hàng mê man, lập tức mặc đồ ra ngoài.

Kiều Dĩ Hàng đang mơ mơ màng màng, cảm thấy bản thân đang nằm trên giường, có người lại sờ soạng mông hắn, thấp giọng nói: "Đừng nháo nữa."

"Tôi bôi thuốc cho anh." Nhìn miệng vết thương có chút sưng đỏ, Trương Tri vừa đau lòng lại vừa ảo não, dùng ngón áp út nhẹ nhàng mạt thuốc bôi lên.

Thân thể Kiều Dĩ Hàng khẽ run rồi thuận theo hắn: "Sáu giờ gọi tôi dậy."

"Tôi xin phép hộ anh rồi." Trương Tri không dám qua loa, trừng gáy hắn.

Kiều Dĩ Hàng thật ra cũng không chắc chắn bản thân trong tình trạng này có thể bình thường tới trường quay, liền nói: "Liên đạo có bảo gì không?"

Trương Tri thấy hắn không mất hứng mới thở phào nhẹ nhõm: "Hắn hỏi nguyên nhân, tôi nói là bị thương ngoài ý muốn."

"..." Kiều Dĩ Hàng nói, "Rồi sao?"

"Rồi hắn nói Cao Cần hình như không mua bảo hiểm này."

Kiều Dĩ Hàng ngẩn người: "Hả?"

Trương Tri bôi thuốc xong, vứt lọ sang một bên rồi nằm xuống bên cạnh. Hắn nhẹ nhàng dịch chăn rồi ôm eo Kiều Dĩ Hàng, nhẹ nhàng hôn lên mắt người nọ: "Ngủ đi."

Kiều Dĩ Hàng nhìn ảnh ngược của mình trong đáy mắt hắn, đột nhiên cảm thấy chút thống khổ vừa rồi không tính là gì.

"Lần sau phải mua dầu bôi trơn."

"Cái gì?" Trương Tri ngạc nhiên nhưng Kiều Dĩ Hàng đã nhắm chặt hai mắt lại.

***

Nửa đêm tỉnh lại.

Trương Tri liền thấy Kiều Dĩ Hàng rón rén đi vào phòng khách. Hắn vuốt vuốt mắt, cũng dậy theo.

Đèn phòng khách bật sáng, Kiều Dĩ Hàng nửa quỳ trên sô pha cạnh điện thoại, thuần thục bấm một dãy số.

"Mẹ à."

"Tốt lắm. Không, không có ốm."

"Cha có đó không? Con có chuyện muốn nói."

"Con chuẩn bị kết hôn."

"Thực sự."

"Hắn gọi Trương Tri, 20 tuổi."

"... Là một nam nhân."

Kiều Dĩ Hàng cầm ống nghe trầm mặc thật lâu mới chậm rãi buông.

Trương Tri không nhịn được hỏi: "Mẹ anh nói gì?"

Kiều Dĩ Hàng quay đầu cười khổ: "Cái gì cũng không nói."

Ánh sáng trong mắt Trương Tri nhất thời ảm đạm.

Kiều Dĩ Hàng đứng dậy, tới bên cạnh hắn, ôm lấy Trương Tri: "Đừng lo. Mẹ ta chỉ là cần thời gian thôi."

Trương Tri càng dùng sức ôm hắn.

…..

“Trời bắt đầu lạnh rồi. Hay là về giường ôm đi.“

Không biết qua bao lâu, Kiều Dĩ Hàng đột nhiên thốt ra một câu sát phong cảnh.

***

Liên Giác Tu vốn muốn quay hết những cảnh của Kiều Dĩ Hàng trước nhưng sau khi thấy biểu hiện của Kiều Dĩ Hàng ngày đó, hắn quyết định tuần tự quay. Như vậy có thể điều chỉnh tâm tình tốt hơn mà phiền toái chính là thời gian.

Bất quá với chiêu bài vàng của Liên Giác Tu, diễn viên khác dù có bất mãn cũng tuyệt đối không nói ra.

Kiều Dĩ Hàng vì thế có một khoảng thời gian rảnh nhưng Cao Cần rất nhanh giúp hắn nhồi việc.

Lượng tiêu thụ của album mới vẫn chưa đạt tới mức dự kiến.

Dù có mặt Kiều Dĩ Hàng nhưng sức hấp dẫn của Lam Vũ Tình và Trầm Thận Nguyên hiển nhiên chưa đủ mà thời gian phát hành lại lỡ mất thời kỳ hot của “Cây hạnh phúc“, tạo thành cục diện khó xử.

Để vãn hồi lượng tiêu thụ, Cao Cần thi hành nỗ lực cuối cùng, để Kiều Dĩ Hàng đang có thời gian rảnh tham gia đội quân tuyên truyền.

Đối với việc này, Trương Tri cực kỳ bất mãn.

“Tuyên truyền đĩa nhạc hẳn là do công ty ta an bài chứ. Hắn nhúng mũi vào nhiều việc quá rồi đấy.“ Quan trọng là, sao lại an bài lịch làm việc kín đến thế chứ!

Kiều Dĩ Hàng vừa ăn sandwhich Trương Tri làm vừa nói: “Sắp đến giải Thiên Thanh rồi, cũng cần xuất hiện nhiều trên màn ảnh.“

Trương Tri: “Không hỏi cũng biết kết quả.“

Kiều Dĩ Hàng liếc nhìn hắn.

Trương Tri tự hào cười nói: “Lão bà của ta là tuyệt nhất thế giới luôn.“

“…. Ta chán ghét danh xưng lão bà.“

“Kiều Kiều¿‘

“Không thích. Hay là cứ gọi Đại Kiều đi.“

“Vậy thì có khác gì những người khác? Hay gọi là Hàng Hàng đi¿‘

“Chọn tên nào nghe man-lỳ chút đi¡‘

…

“Kiều lão đại¡‘

“…“

Trước chương trình.

Kiều Dĩ Hàng ngồi trong phòng hóa trang.

Di động vang lên, Tiểu Chu nhìn dãy số rồi đưa cho hắn.

“Anh trai tôi về rồi.“ Trương Tri đi thẳng vào vấn đề.

Ấn tượng của Kiều Dĩ Hàng về Trương Thức Khiêm tốt lắm. Trong hôn lễ lần trước, hắn và Trương Phục Huân thực sự làm nổi bật lẫn nhau.

“Hắn mời chúng ta ăn tối.“

Hai chữ chúng ta này chính là một loại thừa nhận.

Kiều Dĩ Hàng: “Tối tôi có việc. Trưa được không¿‘

Trương Tri: “Tôi đi hỏi chút.“

Qua một lát, Trương Tri gọi tới: “Trưa hắn cũng có hẹn nên sửa thành ăn khuya.“

“Tốt.“

Kiều Dĩ Hàng dập máy bắt đầu phiền não xem làm thế nào để bảo trì vóc dáng trong thời gian này. Hắn không muốn lúc quay về đoàn làm phim bị Liên Giác Tu mắng là heo.

129. Chương 129: Cứu Binh Tới (hạ)

Phòng làm việc của chủ tịch tập đoàn Trương thị từ sau khi Kiều Dĩ Hàng đến bái phỏng vẫn luôn duy trì nhiệt độ âm.

Thư ký cho tới giờ không nghĩ rằng vị trí mình vỡ đầu chảy máu mới chen chân vô được lại nguy hiểm ngang với đi khảo sát Nam Cực.

Nàng nhìn khẩu hiệu dán bên phải bàn làm việc, âm thầm cổ vũ bản thân.

Quen là tốt thôi.

Nàng nhất định làm được!

Trương Thức Khiêm vừa ra thang máy liền chứng kiến vị thư ký ‘công việc nhàn hạ nụ cười chân thành‘ đang nhe răng nhe lợi, không khỏi tò mò hỏi thăm: “Răng đau à¿‘

Thư ký lập tức ngẩng đầu, thấy là Trương Thức Khiêm liền nở một nụ cười: “Trương trợ lý.“ Trương Thức Khiêm từng làm trợ lý cho Trương Phục Huân nên giờ nàng vẫn quen xưng hô như vậy.

Trương Thức Khiêm ân cần khuyên: “Răng đau thì nên đi khám.“

Thư ký muốn nói rằng răng nàng không đau nhưng nếu thế sẽ phải giải thích vừa rồi đang làm gì, nghĩ tới nghĩ lui, nàng quyết định dùng câu trả lời vạn năng: “Quen là tốt thôi.“

Trương Thức Khiêm nghe vậy cũng tùy nàng: “Cha tôi có đây không¿‘

“Ngài chủ tịch ở trong phòng làm việc.“ Thư ký đang định nhắc nhở hắn gần đây tâm tình Trương Phục Huân không tốt thì Trương Thức Khiêm đã nhanh chân gõ cửa tiến vào.

Trương Phục Huân trong đầu vẫn còn quanh quẩn quanh từng câu Kiều Dĩ Hàng cùng Trương Tri nói ngày đó. Cũng không phải hắn đột nhiên phát hiện bọn họ nói có lý mà là kiểm điểm bản thân vì sao lại khinh địch thua khí thế như thế. Giờ ngẫm lại, rõ ràng câu nào cũng có thể phản bác lại được!

“Cha¿‘

Trương Thức Khiêm đi tới trước bàn, Trương Phục Huân mới ngẩng đầu lên.

“Về rồi sao¿‘ Trong mắt hắn hiện lên một tia kinh ngạc, lập tức dựa lưng vào ghế, cười thật tươi, “Tuần trăng mật thế nào¿‘

Trương Thức Khiêm cười nói: “Tiêu hết nửa tiền tiết kiệm rồi.“

Trương Phục Huân: “Nếu ngươi vẫn ở Trương thị, chút tiền ấy có tính là gì.“

Trương Thức Khiêm hiểu ngụ ý hắn, cười ha ha: “May là đời này ta chỉ hưởng trăng mật một lần, thế nên có tiêu hết tiền tiết kiệm cũng được.“

Trương phục Huân vốn không định nói ba xạo khuyên hắn hồi tâm chuyển ý, cũng chuyển đề tài: “Mẫn Thục đâu¿‘

Nhắc tới vợ mới cưới, khóe miệng Trương Thức Khiêm không nhịn được giương lên: “Ngồi máy bay lâu mệt, ta để nàng về nhà trước rồi.“

Trương Phục Huân gật đầu: “Ngươi cũng về nhà nghỉ ngơi đi. Chỗ ta không có việc gì.“

Trương Thức Khiêm kéo ghế ra ngồi xuống đối diện hắn, thử dò xét: “Ta nghe nói Đại Kiều và đệ đệ tới đây cùng nhau¿‘

“Đại Kiều¿‘ Trương Phục Huân vốn đã bất mãn với Kiều Dĩ Hàng, nghe danh xưng bất nam bất nữ này càng thêm phản cảm, “Đường hoàng một nam nhân lại đi gọi Đại Kiều¿‘

Trương Thức Khiêm ho khan: “Giới truyền thông đặt ấy mà.”

“Hừ, người cũng như tên, chẳng phải thứ gì tốt đẹp.“

Dù Trương Thức Khiêm đã biết đại khái mọi chuyện qua lời kể của Trương Tri nhưng không ngờ Trương Phục Huân lại bực đến mức này, nói chuyện càng thêm cẩn thận: “Ta cảm thấy hắn đối Trương Tri không tệ.“

“Sao ngươi biết được¿‘ Trương Phục Huân nheo mắt, “Trương Tri nhờ ngươi tới¿‘

Điểm ấy muốn giấu cũng không được. Trương Thức Khiêm thoải mái thừa nhận: “Hắn có nói qua với ta.“

“Loại chuyện này giấu giếm còn không xong, hắn còn không biết xấu hổ tuyên dương khắp chốn¡‘ Trương Phục Huân càng nghĩ càng tức giận, “Ngoài ngươi ra hắn còn nói với ai không¿‘

Trương Thức Khiêm cười làm hòa: “Hắn còn có thể nói với ai chứ? Chúng ta là thân nhân của hắn, muốn nói đương nhiên là nói cho chúng ta.“

“Thân nhân¿‘ Trương Phục Huân cười lạnh hai tiếng, không nói lời nào.

Tính cách cha mình Trương Thức Khiêm rõ hơn ai hết.

Hắn nổi giận tức là chuyện còn có cơ cứu vãn. Nếu chẳng tỏ thái độ gì chứng tỏ hắn đã quyết tâm can thiệp vào rồi. Vậy nên thấy Trương Phục Huân như vậy, Trương Thức Khiêm ngược lại yên lòng.

“Ta nhớ gia quy nhà chúng ta là nếu kế thừa gia nghiệp có thể tự do quyết định hôn nhân. Nếu chọn hôn nhân…“

Hắn chưa nói xong, Trương Phục Huân đã vỗ bàn: “Hôn nhân? Hai người đàn ông có thể kết hôn sao¿‘ Hắn vớ lấy một quyển sách trên bàn, lật trang.

Trương Thức Khiêm ban đầu tưởng mình nhìn nhầm, đến khi Trương Phuc Huân giơ sách ra trước mặt hắn mới xác định đây đúng thực là “Luật hôn nhân và gia đình“.

“Xem chỗ này này, nam nữ hai giới cấu tạo sinh lý khác nhau, phân biệt rõ ràng, là nền tảng của hôn nhân¡‘ Câu nói kia bị Trương Phục Huân dùng bút đỏ khoanh đậm, hết sức bắt mắt.

Ngón tay Trương Thức Khiêm đặt ở đầu gối, nhẹ nhàng gõ hai cái nhân lúc Trương Phục Huân không để ý: “Nhưng gia quy nói là tự do chọn lựa hôn nhân, nói cách khác chính là có thể kết hôn hoặc không. Hơn nữa Trương Tri quốc tịch Mỹ, có bang cho phép kết hôn đồng tính.“

Hắn đột nhiên chạm phải ánh mắt Trương Phục Huân. Cơn tức dường như toàn bộ ngưng tụ trong đó, Trương Thức Khiêm có hồ thấy được ánh mắt rực lửa.

“Ngươi cũng theo hắn phản lại ta¿‘ Thanh âm Trương Phục Huân trầm thấp như tiếng vọng nơi đáy biển, áp lực đến không thể áp lực hơn.

Trương Thức Khiêm biết, Trương Phục Huân sắp sửa bùng nổ.

“Cha.“ Hắn thở dài, dịu đi, “Vì hội họa, ta rất ích kỷ lựa chọn sự nghiệp. Trương gia đời này chỉ có ta cùng Trương Tri. Ta đổ tất cả trách nhiệm lên đầu hắn thế nên tự do hôn nhân là thứ duy nhất ta có thể cho hắn.“

Trương Phục Huân cau mày.

Trương Thức Khiêm tiếp tục: "Về người nối dõi ngươi cũng không cần lo lắng. Không phải còn có ta sao? Trách nhiệm gánh vác Trương gia rất trọng đại, ta cùng Trương Tri mỗi người khiêng một nửa, đó mới là anh em."

Cơn tức vọt lên đầu Trương Phục Huân chậm rãi bị đè ép xuống.

Hắn đột nhiên cảm thấy uể oải khó có thể nói nên lời.

Rõ ràng là cùng một thế giới mà sao cái nhìn của họn họ lại khác hắn đến vậy?

Anh em cùng chung sức gánh vác gia nghiệp?

Mất công bọn họ nghĩ ra!

Trương Phục Huân xoay ghế, nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ hồi lâu mới mở miệng: "Về trước thăm mẹ ngươi đi. Lâu rồi không gặp, bà ấy nhớ ngươi lắm đó."

Trương Thức Khiêm thầm thở phào.

Ở Trương gia nhiều năm như vậy, đây là lần thứ hai hắn đấu tranh kiên quyết. Lần đầu là vì hội họa.

Quá trình lần đó hắn đã không nhớ rõ nhưng kết thúc vẫn còn rành rành trong óc hắn.

"Ngươi về nhà ăn bữa cơm, hôm nay mẹ ngươi xuống bếp."

***

Trương Thức Khiêm quay như chong chóng.

Về nhà chào hỏi một đống người rồi tắm rửa ăn cơm, nhoáng cái đã đến tối.

Trương phu nhân thấy quầng đen dưới mắt hắn, liền khuyên hắn đi nghỉ ngơi.

Về đến phòng, hắn lập tức cùng lão bà liên hệ.

Vợ hắn quả nhiên hoàn thành xuất sắc nhiệm vụ, tiết lộ chuyện của Trương Tri và Kiều Dĩ Hàng cho mẹ hắn.

Này coi như bảo hiểm.

Hắn biết mẹ hắn vẫn canh cánh trong lòng chuyện hắn từ bỏ quyền thừa kế Trương thị. Giờ biết Trương Tri vì một nam nhân mà quyết định không có con chắc chắn sẽ mừng thầm trong lòng vì điều đó có nghĩa là cuối cùng Trương thị vẫn về tay cháu nàng. Cứ thế, nàng sẽ không ngại khuyên nhủ cha hắn, giúp Trương Tri cùng Kiều Dĩ Hàng vượt qua cửa này.

Nghĩ đến bản thân vừa về nước đã giải quyết mỹ mãn mọi việc, Trương Thức Khiêm vô cùng đắc ý, triền miên cùng lão bà hồi lâu rồi mới thiếp đi. Tỉnh lại đã hơn mười giờ. Hắn nhớ mình còn cái hẹn cùng Trương Tri và Kiều Dĩ Hàng, vội vã rửa mặt ra ngoài.

Chờ hắn tới quán cơm, Trương Tri cùng Kiều Dĩ Hàng đã chờ sẵn.

Trương Tri vừa thấy hắn, lập tức thân thiết đón chào: "Ca."

Kiều Dĩ Hàng cũng đứng lên theo.

Trương Thức Khiêm ôm Trương Tri, rồi bắt tay cùng Kiều Dĩ Hàng: "Sáng nay đã mua quà cho hai ngươi nhưng gửi theo đường khác nên chưa tới, sớm biết đã đem theo hành lý rồi."

Trương Tri: "Thấy ca cũng không khác gì thu được quà."

Kiều Dĩ Hàng kinh ngạc nhìn hắn. Ngày nào cũng ở cạnh Trương Tri nên không cảm thấy hắn thay đổi nhiều. Vài lúc đột xuất thế này lại cảm thấy cử chỉ cùng lời nói của hắn hoàn toàn khác lúc đầu rồi.

Không thể phủ nhận, giờ đây Trương Tri thành thục hơn nhiều rồi.

Nhìn Trương Tri nhiệt tình thế, Trương Thức Khiêm không khỏi cảm khái. Nếu Kiều Dĩ Hàng xuất hiện sớm thì tốt rồi, như vậy quan hệ giữa hắn và Trương Tri đã cải thiện từ lâu rồi.

Kiều Dĩ Hàng dù có cảm tình tốt với hắn nhưng không quen thân nên để mặc Trương Tri cùng hắn tán chuyện, bản thân chỉ góp lời đôi lúc.

Trương Thức Khiêm nhắc vài câu tới chuyện hôm nay mình nói chuyện cùng Trương Phục Huân nhưng không đi quá sâu, dù sao kết quả còn chưa có, đỡ mất công bọn họ mừng hụt.

Kiều Dĩ Hàng cùng Trương Tri cũng không để tâm.

Dù sao chuyện tồi tệ hơn thế bọn họ cũng đã làm, lo nghĩ gì những thứ này?

Ăn một bữa cơm hai giờ đồng hồ, Trương Tri cùng Trương Thức Khiêm mới lưu luyến tạm biệt. Trước khi đi, Trương Thức Khiêm còn lưu lại ngày khai trương triển lãm, mời Trương Tri cùng Kiều Dĩ Hàng tới dự.

Hai người tự nhiên là nhận lời.

Cất bước Trương Thức Khiêm, Kiều Dĩ Hàng cùng Trương Tri chậm rãi đi xuống bãi đỗ xe.

Rõ ràng chỉ là một đoạn đường bình thường, chẳng ai nói câu nào nhưng cũng đem lại cho hai người cảm giác thảo mãn vô hạn trong lòng.

"Kiều Kiều…."

"Hử¿' Ngữ điệu uy hiếp.

"… Kiều đại ca."

"Lần sau có việc nói thẳng đi."

"Lỡ như không phải nói với anh thì sao¿'

"Tôi tự biết."

"Thế sao? Vậy anh đoán xem câu này có phải nói với anh không nhé." Hắn dừng một chút, hắng giọng rồi dùng ngữ khí vô cùng trịnh trọng, "Tôi yêu anh."

"…"

"Anh không muốn nói gì sao¿' Giọng điệu bất mãn.

"Ừm. Là nói với tôi."

"…Còn gì nữa."

"Chi Chi."

"…Ừm¿'

"Mau mở cửa xe, bên ngoài rất lạnh."

"…"

Album nhờ sự tham gia tuyên truyền của Kiều Dĩ Hàng mà tăng cao doanh số nhưng không duy trì bao lâu lại rớt xuống.

Đài truyền hình cùng Y Mã đều biết, chỉ có thể đến đây thôi, không đổ công sức vào nó thêm nữa. Trầm Thận Nguyên cũng bắt đầu tham gia "Nho khô hạnh phúc". Trước đây Kiều Dĩ Hàng còn nghĩ rằng đó là dựa hơi mình nhưng sau khi chứng kiến diễn xuất của Trầm Thận Nguyên, hắn không hề còn cảm giác tự mãn này nữa vì hắn rất rõ, về diễn xuất, Trầm Thận Nguyên vượt trội hơn hắn nhiều.

Chính vì thế, quay lại với "Hắc bạch chi gian", yêu cầu với bản thân của hắn càng cao.

Liên Giác Tu cảm thấy không tệ.

Bình thường, chưa cần hắn mở miệng nói quay lại đã bị diễn viên đoạt trước. Nhất là càng về sau, tình hình này càng thêm rõ ràng.

Nhan Túc Ngang cùng Phong Á Luân hai người điên cuồng diễn, điên cuồng đến độ có điểm nhập ma.

Đại khái đã lâu không hợp tác, hai người đều khác trước kia rất nhiều, lúc đóng chung càng bày ra phong cách bất đồng. Kiều Dĩ Hàng không khỏi cảm thấy mất mát vì lúc diễn cùng hai người họ bản thân chỉ có thể bị cuốn theo, bị điều khiển bởi tâm tình cùng hành động của bọn họ. Rõ ràng hắn biết nhân vật mình diễn hẳn là nên thể hiện như thế nào nhưng diễn ra luôn khác biệt.

Hắn nhớ tới lúc đầu diễn cùng Kim gia, cái ghế Kim gia ngồi nọ.

Rõ ràng cùng là đạo cụ bình thường, lại có thể phụ trợ diễn viên phát huy khí thế bất đồng.

Mà bây giờ, hắn cảm giác chính mình là cái ghế nọ, gắng sức phát ra âm thanh để người khác chú ý đến sự tồn tại của mình nhưng cuối cùng lại phát hiện tiếng động mà hắn phát ra chính là Nhan Túc Ngang cùng Phong Á Luân hy vọng cái ghế hắn phát huy tác dụng.

Điều này làm tổn thương tự tôn của hắn.

Người sớm phát hiện khúc mắc này là Trương Tri.

Hắn xa gần nói ra vấn đề mấu chốt nhưng cũng không biết nên giải quyết như thế nào. Vốn đối sản xuất đĩa hắn còn chưa hiểu hết huống chi là vấn đề phim ảnh. Vậy nên hắn gọi cho Cao Cần. Trong điện thoại, hắn nghiêm khắc phê bình công ty chủ quản không quan tâm đến hành vi của nghệ sĩ.

"Ngươi lấy thân phận gì để phê bình¿' Cao Cần lười biếng hỏi ngược lại.

"Người đại diện cho tổng giám đốc EF." Trương Tri không chút e sợ đáp. Trương Phục Huân giơ cao đánh khẽ, không có gì xảy ra. Có lẽ Trương Thức Khiêm hữu dụng, hoặc là hắn còn chưa nghĩ tốt kế hoạch. Tóm lại, Trương Tri vẫn đi làm tan tầm ở EF. Mà việc hắn cùng Kiều Dĩ Hàng ở chung cũng không có lộ ra ngoài.

"Hắn đóng phim thì có liên quan gì đến công ty đĩa¿'

Trương Tri thẹn quá hóa giận: "Vậy danh nghĩa lão công của hắn thì sao¿'

"Có giấy chứng nhận kết hôn không¿' Cao Cần thản nhiên thả một câu chèn ép hắn lại.

Trương Tri bất chấp tất cả: "Có hành động thực sự¡'

"… Được rồi." Cao Cần dập máy sau, cũng không tự thân ra mặt mà tìm Kim gia.

Biết làm sao được, về phim ảnh hắn cũng chỉ là thường dân.

Phần diễn của Kim gia, hai ngày trước đã kết thúc nên khi Kiều Dĩ Hàng thấy hắn xuất hiện trước mắt mình thì có chút kinh hãi.

"Có rảnh nói hai câu không¿' Kim gia đặt mông ngồi trước mặt hắn.

Kiều Dĩ Hàng cười nói: "Hai câu có ít quá không¿'

"Nghe nói gần đây tâm tình ngươi không tốt¿' Kim gia tính vốn thẳng thắn.

Kiều Dĩ Hàng trầm mặc rồi đáp: "Cũng không phải tâm tình không tốt."

"Sao¿'

"Chỉ là cảm giác thấy," hắn nhìn về phía Phong Á Luân, Nhan Túc Ngang đang nghỉ ngơi ở đầu kia. Nói về ngoại hình, hắn tự nhận là không thua hai người kia, dù ràng thời gian đem đến cho bọn họ khí chất đặc biệt riêng, "Kém cỏi." Không có nhiều từ ngữ hoa lệ lắm, hắn dùng một từ đơn giản nhất.

Kim gia vỗ vỗ vai hắn: "Vì ngươi diễn vai phụ a."

"…" Kiều Dĩ Hàng nghĩ, nhất tiễn xuyên tâm chính là ý này đây.

130. Chương 130: Được Và Mất (thượng)

Kỹ thuật an ủi của Kim gia không có gì đặc biệt nhưng cũng giúp Kiều Dĩ Hàng yên tâm, một lần nữa định vị lại bản thân trong bộ phim. Dù biểu hiện không tỏa sáng như hắn tưởng tượng nhưng ít nhất cũng không bị dắt mũi như trước. Số lần rít gào của Liên Giác Tu nhờ thế cũng thiếu rất nhiều.

Kỳ thật Kim gia có câu không nói thẳng, lấy kinh nghiệm cùng diễn xuất của Kiều Dĩ Hàng bây giờ có cố gắng thế nào cũng không thể so được với Nhan Túc Ngang cùng Phong Á Luân. Dù tiến bộ thần tốc nhưng xuất phát điểm thấp, đột nhiên nhảy vọt cũng không thể thoáng cái lên cấp Ảnh đế được. Bộ phim này giúp hắn thăng cấp, đưa hắn vào quỹ đạo, áp lực từ Nhan Túc Ngang cùng Phong Á Luân cũng sẽ trở thành động lực. Tiếp tục tiến về phía trước, đường càng đi sẽ càng đơn giản.

Dù là thế, Kim gia vẫn thường xuyên xuất hiện ở trường quay, chỉ điểm cho hắn.

Cảnh này bị không ít phóng viên chộp được, tán dương trong phim ngoài phim đều là tình cha con thắm thiết.

Khi phim gần quay xong, trên mặt báo bắt đầu xuất hiện hàng loạt tin về "Hắc Bạch chi gian". Thứ nhất vì tin tức về nhân vật trong phim nhiều, thứ hai là bộ phim này rất được chú ý nên giới truyền thông cũng vui vẻ đến tận nơi lấy tư liệu, không nề hà gì.

Gần đến lễ kết thúc quay, các thế lực tham gia Kim Hoa cũng từ từ ra mặt.

Liên Giác Tu phải gấp rút quay chính vì giải thưởng này, thế nên rất nhiều fan điện ảnh cùng giám khảo đều kỳ vọng vào "Hắc Bạch chi gian".

Nhưng với Kiều Dĩ Hàng, nói tới Kim Hoa vẫn còn quá sớm, trước mắt thứ hắn cần chú ý là giải Thiên Thanh.

Nói thật, về âm nhạc, số giải thưởng hắn giành được nhiều lắm. Nhờ phúc mấy năm nay làng âm nhạc không khởi sắc, mỗi lần đi lên đi xuống nhận giải cũng chỉ vài gương mặt quen thuộc. Mọi người đối với việc ai nhận giải nào cũng đoán được tám chín phần. Không ít người mới đi lên nhận giải gương mặt mới của năm đến năm sau không biết đã trôi dạt nơi nào rồi.

Giải Thiên Thanh năm nay khác trước đó là Nhan Túc Ngang cùng Phong Á Luân đã trở lại.

Ca khúc "Chiếc thuyền Noah" nhận được mười đề cử.

Ba đề cử "Nam ca sĩ xuất sắc nhất", ba đề cử "Ca sĩ được yêu thích nhất", một đề cử "Ca khúc được yêu thích nhất", một đề cử "Người soạn nhạc xuất sắc nhất", một đề cử "Người viết lời xuất sắc nhất", một đề cử "MV hay nhất".

Áp lực của Kiều Dĩ Hàng tăng gấp bội.

Trương Tri thấy hắn mặc vest đi tới đi lui không ngừng, cuối cùng chịu hết nổi: "Chẳng phải sáu giờ Tiểu Chu đến đón anh sao¿'

"Ừm." Kiều Dĩ Hàng chỉnh lại cổ áo.

"Giờ mới bốn giờ." Trương Tri bất mãn xúc một thìa thanh long.

Kiều Dĩ Hàng xoay người: "Bộ này có bình thường quá không¿'

Trương Tri an ủi: "Có cần chuẩn bị một tấm ra trải giường cùng đuốc để anh giả trang Athena cho độc đáo không¿'

Kiều Dĩ Hàng không để ý tới hắn, tự tiếp tục đề tài của mình: "Mặc bộ Cao Cần đưa tới có được hơn không nhỉ¿'

Cao Cần đưa tới bộ vest đỏ rực, chính là bộ hắn mặc khi quay "Con thuyền Noah". Đúng là bắt mắt thật nhưng mặc đi nhận giải thì có vẻ tùy tiện quá.

Trương Tri buông thanh long, hướng hắn vẫy tay.

Kiều Dĩ Hàng nhướn mày.

"Cố áo chưa chỉnh tốt."

Kiều Dĩ Hàng đi qua, ngồi xổm xuống, ngửa đầu hỏi: "Chỗ nào?"

Trương Tri nhanh nhẹn giúp hắn cởi áo.

"Cậu định làm gì?" Kiều Dĩ Hàng nhìn áo sơ mi bị phanh ra, lộ ra bộ ngực tinh tráng.

Hai tay Trương Tri luồn tới trong quần áo hắn, cả người phác tới, đè Kiều Dĩ Hàng ngã xuống thảm, cười xấu xa: "Mặc quần áo chỉ làm anh khẩn trương thêm thôi, chẳng bằng làm chuyện khác."

Kiều Dĩ Hàng vỗ vỗ mông hắn: "Đừng nháo, đứng lên đi."

"Không nháo." Trương Tri rút từ trong túi ra một tuýp thuốc, "Đồ bôi trơn lần này tôi chuẩn bị rồi đấy."

Kiều Dĩ Hàng tức giận: "Hôm nay không phải lúc."

"Coi như cho anh nếm thử." Trương Tri cúi người, vừa dịu dàng liếm cổ hắn, vừa nhẹ nhàng cọ người vào hắn.

Tay Kiều Dĩ Hàng rút từ trên lưng về, đột nhiên bắt đầu cù hắn.

Kỳ thật cũng không buồn cười lắm nhưng hai cái tay cứ rụt tới rụt lui khiến Trương Tri vô thức hướng bên cạnh rụt lại, Kiều Dĩ Hàng nhân cơ hội này thoát thân.

Trương Tri ngồi dưới đất, vẻ mặt u oán trừng hắn.

Kiều Dĩ Hàng vỗ vỗ quần, nghiêm túc hỏi: "Bộ này thực sự trông được?"

"…" Trương Tri vùi đầu vào ghế sa lông.

Trước khi Tiểu Chu đến, hai người lại náo loạn một hồi. Âm mưu không thực hiện được, Trương Tri đành bất đắc dĩ đi thay quần áo chuẩn bị.

Lão tổng EF đã trở về nhưng lại thu được lệnh điều động tới công ty. Tất cả mọi người đều biết là để giao quyền cho Trương Tri nhưng tiền cảnh ở tổng công ty rộng lớn hơn, muốn từ làm công phấn đấu lên chức chủ bắt buộc phải tìm điểm đột phá tại đây nên lão tổng tiền nhiệm cũng không oán hận gì, thu thập đồ đạc rồi nhanh chóng chuồn luôn.

Đi cùng hắn còn có Tương Tu Văn. Kế hoạch xác nhập với DRM cũng theo đó mà mắc cạn. Nghe nói Tương Tu Văn ra khỏi EF sau liền tới thẳng DRM, chuẩn bị đem bán.

Tổng giám đốc DRM gọi điện tới, khóc lóc cầu xin hắn nói tốt vài câu với Trương Phục Huân. Nếu DRM bị hủy, phỏng chừng hắn cũng phải đi nơi khác kiếm cơm. Trương Tri có lệ vài câu, đại khái đối phương cũng nghe ra ý hắn, ngượng ngùng cúp máy.

Thế nên lệnh thăng chức còn chưa xuống nhưng Trương Tri thành chủ EF đã là chuyện chắc như đinh đóng cột.

Trương Phục Huân cuối cùng lựa chọn mắt nhắm mắt mở, không động thủ. Trương Tri cùng Kiều Dĩ Hàng cùng thở phào nhẹ nhõm. Nghĩ đến kết quả xấu nhất cũng chỉ là nghĩ đến, nếu không thành sự thực đương nhiên là tốt.

Giải Thiên Thanh tuy nói là danh giá trong làng âm nhạc nhưng Trương Tri giờ đã là tổng giám đốc công ty đĩa nhạc, loại giải thưởng này dù hắn không đến cũng chẳng sao nhưng Kiều Dĩ Hàng được đề danh, hắn quyết định đem giải thưởng này xếp vào lịch trình hàng năm – đương nhiên, chỉ cần hắn cùng Kiều Dĩ Hàng còn ở EF, đề cử không thể thiếu phần Kiều Dĩ Hàng.

Hai người đều tự thay quần áo, Kiều Dĩ Hàng cùng Tiểu Chu xuất phát trước.

Trương Tri chờ bọn họ đi nửa giờ rồi mới lái xe từ gara đi.

Dù làm tình nhân ngầm là hắn đề nghị nhưng thực sự đúng là ủy khuất.

Tủi thân hơn nữa là —

Dầu bôi trơn mua lâu như vậy rồi mà còn chưa dùng!

Sản lượng đĩa nhạc hàng năm không khởi sắc nhưng tỷ suất xem giải Thiên Thanh cũng không tệ. Không ít người nguyện ý ngồi trước TV xem các ca sĩ danh tiếng tụ hội ca hát.

Kiều Dĩ Hàng bị an bài ngồi giữa Phong Á Luân cùng Trầm Thận Nguyên, thứ nhất bởi vì gần đây bọn họ thường xuyên cùng lên mặt báo, thứ hai là đều ở cùng một công ty. Nhan Túc Ngang ngồi xa hơn chút, cạnh Trương Giai Giai. Trương Tri xa hơn, ngồi giữa hàng ghế sau, bên cạnh là Trương Phục Mãn.

Trầm Thận Nguyên hạ giọng: "Sư huynh, nghe nói hợp đồng của ngươi cùng EF sắp hết hạn rồi."

Kiều Dĩ Hàng ngẩn người: "Sao ngươi biết?"

"Uống chén trà, nhấm hạt dưa là biết." Trầm Thận Nguyên chưa bao giờ che dấu tình yêu của mình với việc buôn chuyện.

Kiều Dĩ Hàng trước vẫn chuẩn bị cho kết quả xấu nhất nên từng nghĩ đến chuyện ngưng hợp đồng nhưng sau bận quay phim quá, Cao Cần không nhắc tới nên cũng quên. Nghe Trầm Thận Nguyên nói, hắn mới nhớ Trương Tri tựa hồ chưa nhắc tới chuyện này, trong lòng không khỏi khó chịu.

"Ngươi không định ký tiếp?" Trầm Thận Nguyên nhỏ giọng hỏi, "Không phải vì e sợ đấy chứ?"

"Có gì mà phải e sợ?" Kiều Dĩ Hàng ngoài miệng hỏi ngược lại, trong lòng lại nghi vấn: chẳng nhẽ Trương Tri vì e sợ mà không muốn ký tiếp với hắn?

Trầm Thận Nguyên: "Ta còn nghe nói EF chuẩn bị mời đại thần về trấn tọa."

Phong Á Luân vẫn im lặng đột nhiên xen vào: "Nhan Túc Ngang hai năm cũng không có thời gian ra đĩa nhạc, ký với hắn ngang bằng mời tượng bồ tát về."

Lòng hiếu kỳ của Trầm Thận Nguyên bị câu ra, hắn thăm dò: "Đại thần bận lắm sao?" Hắn nhớ rõ mấy năm nay Nhan Túc Ngang không nhận nhiều việc lắm a.

Phong Á Luân: "Tốt xấu gì hắn cũng là người yêu chủ cửa hàng thịt, phải trông cửa hàng nữa."

"…" Trầm Thận Nguyên hồi lâu mới lên tiếng, "Cửa hàng thịt?"

Phong Á Luân: "Nghe nói là loại hoạt động cả năm."

Trầm Thận Nguyên mồ hôi đầy đầu rụt cổ trở lại.

Lễ trao giải rất nhanh bắt đầu.

Giải Thiên Thanh cùng Kim Hoa bất đồng. Giải Thiên Thanh là nơi thứ được chú ý cùng không được chú ý đan xen cùng một chỗ. Vậy nên vừa bắt đầu đã công bố "Nam ca sĩ xuất sắc nhất" rồi.

Các MV được đề cử rất nhanh lướt qua trên màn hình.

Khách mời trên đài ra sức làm nóng không khí: "Giải nam ca sĩ xuất sắc nhất năm nay có rất nhiều nhân vật nặng ký. Đại thần, Phong Á Luân, Kiều Dĩ Hàng, Tương Cảnh Hiên, Quách Thái… A, tay của ta không nhịn được kích động mà run rẩy rồi. Tốt lắm, năm nay ca sĩ được chọn là… Hả? Nhan Túc Ngang, Phong Á Luân!"

Tiếng vỗ tay nổi lên.

Khách mời nói nhỏ: "Lần này là hai người a?" Nhưng rất nhanh bị tiếng vỗ tay lấp mất.

Nhan Túc Ngang cùng Phong Á Luân xa xa nhìn thoáng qua nhau rồi đều tự đứng dậy đi tới khán đài.

Trên đài lại thêm một pho tượng giải.

Nhan Túc Ngang cùng Phong Á Luân đồng giải nhất, sóng vai cùng đứng, giơ giải thưởng trong tay, càng tôn nhau lên.

Người xem dường như tận lực vỗ tay. Nhiều năm như vậy, bọn họ một người hoạt động ở hải ngoại, một người cơ hồ đã quy ẩn, hình ảnh hai vị Thiên vương đứng cạnh nhau như vậy thực khó thấy. Rất nhiều người không khỏi sinh lòng mong chờ "Hắc Bạch chi gian".

Trái tim Kiều Dĩ Hàng đột nhiên bình tĩnh lại. Hắn chợt hiểu ra dụng tâm của ban giám khảo.

Nhan Túc Ngang cùng Phong Á Luân ở điện ảnh và âm nhạc long tranh hổ đấu nhiều năm như vậy vẫn được công nhận là đối thủ. Giờ đem giải thưởng tặng cùng cho hai người, tuyệt đối tạo thành đề tài oanh động, nói không chừng còn thành thời khắc kinh điển trong lịch sử Thiên Thanh. Vô luận thế nào, hai người kia đến nay vẫn là người dẫn đầu thời đại này của làng giải trí.

Mà bản thân hắn không cần phải lo lắng. Giải "Nam ca sĩ xuất sắc nhất" mất thì còn giải "Nam ca sĩ được yêu thích nhất".

Trước là chất lượng, sau là số lượng, giai đại vui mừng.

Quả nhiên, giải "Nam ca sĩ được yêu thích nhất" rơi vào túi Kiều Dĩ Hàng. Dù đã đoán trước được nhưng chính thức lên nhận giải vẫn là một cảm giác khác. Hơn nữa, năm nay ngồi dưới còn có người quan trọng nhất trong phần đời còn lại của hắn.

Đứng trên đài, trước tiên theo lệ cảm ơn tất cả mọi người rồi đột nhiên hắn nâng tay kéo chiếc nhẫn đeo trên cổ ra, nhẹ nhàng hôn lên nó, mỉm cười: "Cao nhân chỉ điểm ta năm nay nhất định phải mang một chiếc nhẫn trên người, nó sẽ đem đến may mắn. Ta giờ tin tưởng đó là sự thật. Vậy nên, chiếc nhẫn này ta sẽ mang theo cả đời!"

Tiếng cười cùng tiếng vỗ tay đồng loạt vang lên.

Giải Thiên Thanh năm nay kết thúc trong viên mãn.

131. Chương 131: Được Cùng Mất (trung)

Sau lễ trao giải, rất nhiều đài báo chắn ở cửa giành quyền phỏng vấn. Mặc kệ có giải hay không, chỉ cần túm được người phỏng vấn là được.

Kiều Dĩ Hàng không thích ứng phó cánh báo đài nên cố ý theo sau Phong Á Luân ra ngoài. Có Phong Á Luân, sức chú ý của giới đưa tin có thể bị hấp dẫn đi phân nửa.

Phong Á Luân tựa hồ biết ý hắn, lúc ra cửa, cố tình dừng lại dẫn dụ phóng viên.

Kiều Dĩ Hàng nhỏ giọng nói câu cảm ơn rồi bước nhanh đến hành lang thông ra ngoài.

Nhưng nhiều phóng viên đến vậy, luôn có cá lọt lưới. Hắn còn chưa đi được mấy bước đã có hai phóng viên lao tới hỏi cảm nhận lúc nhận giải.

Kiều Dĩ Hàng đành phải bày ra tươi cười: "Cảm tưởng nhận giải lúc trên đài ta đã nói rồi."

"Vậy không giành được giải "Nam ca sĩ xuất sắc nhất" ngài có cảm nhận gì¿' Phóng viên chưa bỏ cuộc vẫn mong tìm được thông tin đắt giá.

Kiều Dĩ Hàng: "Ta cảm thấy Nhan Túc Ngang cùng Phong Á Luân thực xứng đáng với giải thưởng."

"Vậy ngài cảm thấy sau này có thể vượt qua bọn họ không¿' Phóng viên bắt đầu phát triển theo hướng gây xích mích.

Kiều Dĩ Hàng uyển chuyển chống đỡ: "Điều này ta phải đi tìm cao nhân chỉ điểm mới được."

Phóng viên nghe tới cao nhân, sức chú ý lập tức bị hấp dẫn: "Nhẫn của ngài là mua từ đâu vậy? Có thể chụp một tấm đặc tả không¿'

Đương nhiên không thể, đây là nhẫn đôi, chụp gần là bị phát hiện liền.

Kiều Dĩ Hàng cười nói: “Không được. Cửa hàng trang sức này không mời ta quảng cáo, không thể làm miễn phí cho bọn họ nha.“

Phóng viên: “Vậy, nghe nói “Hắc Bạch chi gian“ sắp quay xong, ngài nghĩ bộ phim này có thể đạt doanh thu bao nhiêu¿‘

Kiều Dĩ Hàng: “Có Liên đạo diễn, đại thần cùng sư huynh, ta cảm thấy chuyện này không phải vấn đề lớn.“

Phóng viên còn định hỏi tiếp thì thấy một thân ảnh đẹp trai từ đầu khác đi tới trong tay còn cầm hai bó hoa tươi.

“Trương tổng.“ Mắt phóng viên sáng lên. Đối với phóng viên giải trí mà nói, không chỉ có tin tức ngôi sao giá trị mà sóng gió giới tỷ phú cũng cực có giá trị. Tỷ như vị này, vừa là con riêng, lại là người nối nghiệp tương lai của Trương thị, vẻ ngoài lại không thua kém sao lớn là bao, thấy thế nào cũng là máy chế tạo tin tức a!

Trương Tri mỉm cười với phóng viên rồi đưa hoa cho Kiều Dĩ Hàng.

Kiều Dĩ Hàng đang sửng sốt đã bị hắn ôm lấy: “Chúc mừng.“

Kiều Dĩ Hàng thuận tay ôm lại.

Màn này thực không có làm cho phóng viên kinh ngạc.

Dù sao album giành giải của Kiều Dĩ Hàng cũng là do EF sản xuất, là tổng giám đốc tới tặng một bó hoa cũng bình thường. Phóng viên thầm nghĩ, thật không hổ là người thừa kế Trương thị, còn trẻ mà đã hiểu cách thu phục nhân tâm.

Kiều Dĩ Hàng đang nghĩ cách thoát thân thì nghe Trương Tri hướng phía cửa gọi to: “Thận Nguyên!”

Trầm Thận Nguyên vừa bước ra cửa, nghe đến tên mình, bỗng nhiên cảm thấy dựng tóc gáy toàn thân, vội vàng đi qua, bồi cười: “Trương tổng.”

“Chúc mừng.” Trương Tri đưa bó hoa còn lại cho hắn.

Trầm Thận Nguyên thụ sủng nhược kinh.

“Đi, ta đưa các ngươi về.” Trương Tri hướng phóng viên phất tay, không để ý tới khát khao phỏng vấn của hắn, đi ra ngoài.

Kiều Dĩ Hàng cùng Trầm Thận Nguyên nhanh chóng theo sau.

Ngồi vào xe, Trầm Thận Nguyên cười tủm tỉm hỏi thăm: “Tỷ phu thực sự đưa ta về nhà?”

Trương Tri không thèm quay đầu lại: “Ta nhớ phía trước có bến xe bus.”

Nụ cười của Trầm Thận Nguyên vẫn chưa tàn: “Muộn thế này đã hết xe rồi.”

“Hẳn là có.” Trương Tri nghĩ một chút, “Công ty chi trả.”

Trầm Thận Nguyên buồn bực xé cánh hoa: “Hử? Sao hoa này nhìn có vẻ heo héo?”

Kiều Dĩ Hàng cúi đầu nhìn bó hoa của mình. Phấn phấn nộn nộn, mỗi đóa đều tươi mới như vừa hái xuống.

Trương Tri: “Hàng mua một tặng một mà.”

Trầm Thận Nguyên: “…“

Trương Tri cuối cùng vẫn đưa hắn đuổi về nhà rồi im lặng tiếp tục lái xe.

Kiều Dĩ Hàng vốn tưởng lấy tính cách Trương Tri, nghe xong cảm tưởng nhận giải của hắn dù không kích động cũng sẽ cảm động. Thế nào mà đợi tới đợi lui vẫn không thấy phản ứng gì. Hay là hắn thấy mình phát biểu quá lớn mật?

Nghĩ đến Trương Tri còn chưa nhắc đến chuyện ký tiếp hợp đồng, Kiều Dĩ Hàng cảm thấy lòng trầm xuống.

Chẳng nhẽ hắn sợ quan hệ giữa hai người lộ ra ngoài?

Kiều Dĩ Hàng ở chung cư có một gara riêng đủ chỗ cho hai chiếc xe đỗ. Vì xe Trương Tri ngày nào cũng dùng, mở cửa đóng cửa phiến toái nên gara vẫn chỉ có xe Kiều Dĩ Hàng. Nhưng hôm nay Trương Tri lại ngoài ý muốn mở cửa đưa xe vào.

Kiều Dĩ Hàng nhìn hắn đỗ xe xong, đóng tất cả cửa sổ cùng cửa xe lại, nghi hoặc: "Cậu làm gì thế?"

Trương Tri cởi dây an toàn„ cả người chậm rãi nhào về phía Kiều Dĩ Hàng.

Kiều Dĩ Hàng sửng sốt, giơ tay đỡ hắn.

Trương Tri ôm hắn, vùi đầu vào vai hắn, bất động thật lâu.

"Trương Tri?"

"…"

"Chi Chi?"

"…"

"Chiến Hồn Vô Cực?"

"…Lão bà." Thanh âm rầu rĩ.

Kiều Dĩ Hàng trở tay ôm hắn.

"Lão bà."

"…"

"Ta muốn ngươi."

"Nơi này?" Kiều Dĩ Hàng cau mày.

Trương Tri không ngẩng đầu, chỉ rút dầu bôi trơn trong túi quần ra quơ quơ.

Kiều Dĩ Hàng không nói gì, hạ ghế ngả ra.

"Lão bà." Trương Tri dùng lưỡi liếm liếm cổ hắn.

"Đừng để lại dấu vết, mai còn phải quay phim." Kiều Dĩ Hàng vỗ vỗ lưng hắn.

"Đừng cho người khác nhìn thấy là được." Trương Tri bắt đầu đi xuống, cách áo sơ mi tiếp tục liếm liếm, tại chỗ đột khởi, cố ý dừng lại nhẹ nhàng mà gặm.

Kiều Dĩ Hàng ngửa đầu, thân thể căng thẳng.

Trương Tri rất nhanh cởi bỏ tất cả những thứ trói buộc hai người, chen vào giữa chân hắn.

Có kinh nghiệm thành công trước, lần này hiển nhiên thuận lợi hơn nhiều, không gian kín càng khiến lửa tình được phóng túng, trong gara triền miên một đêm mãi đến rạng sáng mới không tình nguyện về nhà.

***

Giới truyền thông đối giải Thiên Thanh lần này than thở rất nhiều. Mấy báo đài nhỏ luôn phải gắng thể hiện sự tồn tại bản thân. Vừa phải chính xác, vừa phải độc nhất vô nhị, làm thế nào mà cân bằng được cả hai bên? Tỷ như tin Trầm Thận Nguyên hát rối tinh rối mù vậy sao lại vào được top 10 danh ca năm nay?

Oán giận thì oán giận, giải Thiên Thanh trao cũng trao rồi, nói gì cũng chẳng thể đạp đổ được. Cho nên, "Hắc Bạch chi gian" vừa đóng máy, lực chú ý của giới truyền thông lại bị hấp dẫn tới.

Liên Giác Tu vô cùng coi trọng bộ phim này, bỏ công tuyên truyền hoàn toàn khác trước. Hắn vùi đầu xử lý công việc hậu kỳ, đuổi cả dàn diễn viên ra ngoài quảng cáo.

Chương trình có tiếng tất cả cùng lên, chương trình nhỏ tách ra tham dự. Tóm lại thà rằng giết nhầm còn hơn bỏ sót, kiên quyết không thể bỏ qua! Vì diễn viên phim này đều là nhân vật có tiếng nên mọi đài truyền hình đều mở rộng cửa lớn hoan nghênh, không đâu phiền lòng.

Cứ thế, mặc kệ người xem có nguyện ý hay không, mở TV lên cũng có thể xem đến vài màn tuyên truyền "Hắc Bạch chi gian" chứ chưa nói tới nhiều rạp chiếu phim đã sớm treo poster.

Trương Tri thấy Kiều Dĩ Hàng bận rộn còn mệt hơn lúc đi quay phim, không nhịn được đau lòng nói: "Sau này đừng đóng phim nữa, ra đĩa thoải mái hơn?"

Kiều Dĩ Hàng bề bộn chuyến này không nghĩ tới chuyện hợp đồng nữa, nghe hắn nói thế liền tiếp luôn: "Còn không biết hợp đồng tiếp theo ký nơi nào, chuẩn bị trước có vẻ tốt hơn."

Hắn vừa dứt lời đã bị Trương Tri nắm lấy cổ tay: "Cái gì gọi là còn chưa biết hợp đồng tiếp theo ký ở chỗ nào?"

Kiều Dĩ Hàng sửng sốt: "Cậu không biết hợp đồng của tôi với EF sắp đến hạn rồi à?"

"Biết. Vậy thì thế nào?" Trương Tri nhìn hắn, nghiêm túc hỏi, "Anh đã là người của tôi rồi, chẳng nhẽ còn muốn đi đầu quân cho công ty đĩa khác?"

Kiều Dĩ Hàng chớp chớp mắt. Hắn cho rằng hợp đồng là quà tặng kèm sao?

"Nói rõ ra." Trương Tri thấy hắn im lặng liền cau mày, "Đừng nói là anh thực muốn đi ký với hãng khác đi?"

"Không." Kiều Dĩ Hàng vỗ vỗ bàn tay Trương Tri vẫn nắm lấy hắn, "Là muốn nhân cơ hội đàm tốt giá cả."

Trương Tri thở phào nhẹ nhõm: "Này có gì khó? Anh muốn điều kiện gì thì cứ nói. Đừng đi là được."

"Muốn gì cứ nói? Cậu không sợ tôi công phu sư tử ngoạm à?"

"Tôi không sao. Dù sao của tôi cũng là của anh mà." Trương Tri nhún vai. Kỳ thật hắn cũng rất muốn đưa ra nhưng hắn biết, lấy tính cách Kiều Dĩ Hàng tuyệt đối khinh thường cậy quan hệ mà chiếm tiện nghi.

Kiều Dĩ Hàng ngả ra sau, dựa vào ghế sa lông: "Không cần tôi ra mặt, có người đại diện."

"Cao Cần?" Trương Tri nhíu mày, "Hắn là hồ ly. Hắn thương lượng chỉ có lợi cho Y Mã."

"Không phải có cậu giám sát rồi sao." Kiều Dĩ Hàng bắt chéo chân, không chút lo lắng.

Trương Tri nghĩ chút rồi gật đầu: "Cũng đúng."

"Hôm nay là thứ mấy rồi?"

"Thứ ba, sao thế?"

"Ngày kia là khai mạc triển lãm tranh anh cậu."

"Ừm, tôi nhớ rồi, đến hôm đó tôi tới đón anh."

"Không cần, tự tôi đi được. Đỡ khiến người khác hoài nghi." Kiều Dĩ Hàng nói, "Bây giờ giới truyền thông cũng không kỵ scandal tình cảm nam nam đâu."

Trương Tri có chút bực mình nhưng không cách nào phản đối. Hắn yên lặng nhìn Kiều Dĩ Hàng hồi lâu rồi đột nhiên nói: "Tôi phải tìm Cao Cần xin nghỉ dài hạn."

Kiều Dĩ Hàng nhất thời nghĩ không ra: "Cậu nghỉ phép dài hạn cũng cần Cao đổng phê chuẩn?"

"Là anh nghỉ phép." Trương Tri nhào tới chỗ hắn, hôn nhẹ bờ môi hắn, "Chúng ta đến Mỹ hưởng tuần trăng mật, tiện thể gặp mẹ tôi."

"Tốt." Kiều Dĩ Hàng ngoài miệng đáp lời, trong lòng lại nghĩ tới ba mẹ hắn tại Canada xa xôi. Tính ra, từ ngày hắn thẳng thắn với cha mẹ, bọn họ cũng không có gọi điện tới.

Có lẽ, bọn họ còn cần một chút thời gian nữa.

Hắn an ủi chính mình.

132. Chương 132: Được Cùng Mất (hạ)

Dù Trương Thức Khiêm đã tuyên bố từ bỏ quyền thừa kế tập đoàn Trương thị nhưng rốt cuộc hắn vẫn là con cả danh chính ngôn thuận nên triển lãm tranh khai trương vẫn có rất nhiều người đến cổ động.

Kiều Dĩ Hàng nổi danh nhưng chỉ là trong làng giải trí, ở đây đại đa số là danh nhân thương giới, hắn đứng giữa có chút lạc lõng.

Trương Tri từ đầu vẫn để ý đến hắn nhưng lại bị Trương Phục Huân dẫn đi chào hỏi hết người này đến người khác, cơ hội lại gần nói mấy câu căn bản không có.

Kiều Dĩ Hàng hiển nhiên cũng rõ điểm ấy nên bắt chuyện với vợ chồng Trương Thức Khiêm sau, mua một bức tranh sơn thủy liền rời đi.

Trương Phục Huân chờ hắn đi khuất mới thả Trương Tri.

Trương Tri khó chịu: "Ngươi cố ý¡'

Trương Phục Huân hừ lạnh: "Các ngươi làm gì ở chỗ riêng tư ta mặc kệ, nơi công cộng đừng làm cho ta chướng mắt¡'

Nếu hắn minh xác tỏ vẻ ở chỗ riêng tư mặc kệ, Trương Tri cùng không đòi hỏi gì thêm nữa.

Về đến nhà, bức tranh Kiều Dĩ Hàng mua đã được treo lên.

Bức tranh sơn thủy lạc lõng giữa khung cảnh hiện đại trong nhà. Trương Tri hỏi với vào bếp, nơi Kiều Dĩ Hàng đang bận rộn: "Tại sao không treo trong phòng sách¿'

Kiều Dĩ Hàng cầm túi cơm hộp đi ra: "Tôi cảm thấy nhìn bức tranh này cảm thấy tĩnh tâm thanh thản."

"Thế nên¿'

"Thế nên đặt ở phòng khách có thể trấn trụ cậu, ít phát xuân thôi."

Trương Tri cười xấu xa: "Tôi hiểu, anh thích thư phòng."

Kiều Dĩ Hàng quay về bếp, khóa cửa.

"Hắc Bạch chi gian" cuối cùng cũng ra mắt trước giải Kim Hoa.

Ngày đầu tiên trình chiếu, rạp phim đông nghẹt người. Qua một tuần, lượng vé bán ra đã hơn triệu, vượt xa các phim ra rạp cùng thời gian.

Phía tài trợ phim mở tiệc rượu khánh công, còn phát hồng bao tại tiệc.

Kiều Dĩ Hàng sờ sờ phong bì, chắc khoảng vài trăm đồng, đủ mua đồ ăn khuya. Dù sao phim đã quay xong, hắn không cần ăn kiêng nữa nên thường xuyên ăn khuya cùng Trương Tri.

Liên Giác Tu chào hỏi một vòng xong đi tới vỗ vai hắn: "Nghe nói đã có danh sách đề cử giải nam diễn viên phụ xuất sắc nhất rồi đó."

Kiều Dĩ Hàng thấy hắn cười tươi như hoa, trong lòng vui vẻ: "¿'

"Có ngươi." Liên Giác Tu vỗ vỗ vai hắn, "Cố gắng lên."

Kỳ thật Kiều Dĩ Hàng đối với vai Dương Cự Sâm cũng rất tin tưởng.

Sau khi phim trình chiếu, không nói đến diễn xuất của Nhan Túc Ngang cùng Phong Á Luân, bình luận về hắn đa số là ca ngợi. "Hắc Bạch chi gian" được coi có sáu cảnh kinh điển, hắn xuất hiện trong hai màn.

Một là sau khi Kim gia chết, hắn tới nhà giam nhận di vật.

Một là hắn cùng Tịch Cao, Đặng Bắc Vân đấu trí trong phòng hội nghị.

Không ít người đem ra so sánh với bộ phim trước đó, cũng thừa nhận hắn tiến bộ không ít, là tài năng có thể phát triển.

Trờ về nhà, Kiều Dĩ Hàng vừa ăn khuya vừa nghiên cứu những phim được coi là hay khác năm nay.

Sau quá trình nghiên cứu kỹ càng, bản thân hắn cũng cảm thấy khả năng được giải năm nay rất lớn.

Vài ngày sau, danh sách đề cử công bố, quả nhiên có tên hắn. Những người trên cùng danh sách hắn cũng có nghiên cứu qua, hai lão tướng có thực lực cùng một người mới được đề cử ở giải diễn viên mới nữa. Cạnh tranh không lớn lắm.

Giới truyền thông đưa ra hàng loạt dự đoán, thanh thế so với giải Thiên Thanh có khi còn lớn hơn mấy phần. Đối với đại đa số mọi người, xem phim hiển nhiên dễ hiểu hơn nghe nhạc vậy nên không ít người xem cũng nhiệt tình bỏ phiếu.

Tóm lại, vô luận là truyền thông hay người xem, Kiều Dĩ Hàng vẫn đứng đầu hạng mục Nam diễn viên phụ xuất sắc nhất. Nhưng giải Nam diễn viên chính xuất sắc nhất, các luồng tranh luận hết sức kịch liệt vì lần này Liên Giác Tu giúp Phong Á Luân đề cử giải Nam diễn viên chính xuất sắc nhất nên cuộc đấu giữa hắn và Nhan Túc Ngang lại kéo từ giải Thiên Thanh qua đây. Khác chỗ tiêu chí chấm giải Kim Hoa ngặt nghèo hơn Thiên Thanh nhiều, trừ phi là cùng tham gia chế tác kỹ thuật, còn đâu chưa bao giờ phát sinh tình huống cùng đoạt giải.

Giữa tiếng nghị luận sôi nổi bên ngoài, giải Kim Hoa ngày càng đến gần.

Kiều Dĩ Hàng lần này cũng không rối rắm cách ăn mặc, hắn chọn màu đen. Điểm ấy chính nhờ nghiên cứu với TV mà ra.

“Người được giải đa số mặc màu đen.“

Trương Tri: “Có cần tôi tặng những người khác trong danh sách mấy bộ lễ phục trắng không¿‘

Kiều Dĩ Hàng cười híp mắt: “Cậu có thể thử xem.“

“Bỏ đi.“

Kiều Dĩ Hàng nhướn mày.

Trương Tri ôm hắn: “Lão bà của tôi sẽ ghen mất.“

Kiều Dĩ Hàng: “Cậu hắn nên lo lắng lão bà của bọn họ sẽ ghen ấy.“

“Ai trông nom lão bà người ấy, tôi chỉ lo lão bà của tôi thôi.“

Những lời này làm Kiều Dĩ Hàng nhớ lại hồi ức xa xôi: “Lâu lắm rồi không vào game.“

Trương Tri ngẩn ra: “Anh muốn chơi.“

“Không, chỉ là có chút nhớ bọn hòa thượng.“

“Nhớ? Tôi đi xóa game.“

Game đương nhiên không bị xóa.

Kiều Dĩ Hàng cùng Trương Tri vai sánh vai ngồi trên thảm trải sàn, mỗi người một laptop vào game.

Bởi vì lâu lắm không chơi nên update mất không ít thời gian. Đến lúc vào được cũng sắp tới giờ cơm tối, Suất Suất Suất cùng Thủy Tiên hòa thượng đều không ở.

Chức phó hội trưởng Thiên Đạo Hữu Thường của Chiến Hồn Vô Cực cũng bị thu lại.

Trương Tri không quá bất ngờ. Hắn lâu vậy không login, bị thu chức cũng là bình thường. Hắn thuận tay nhìn danh sách bang hội phần lớn là khuôn mặt xa lạ, cả ID làm phó hội trưởng mới cũng rất xa lạ.

“Suất Suất Suất thối bang¿‘ Kiều Dĩ Hàng đột nhiên nói.

Trương Tri sửng sốt, tiện tay mở Suất Suất Suất tư liệu, phát hiện chỗ bang hội quả nhiên trống không.

Kiều Dĩ Hàng lầm bẩm: “Thủy Tiên hòa thượng vẫn còn.“

Trương Tri nghĩ chút, rút di động ra gửi tin nhắn cho Suất Suất Suất, hỏi hắn khi nào lên.

Năm sáu phút sau Suất Suất Suất mới trả lời —

Không chơi nữa.

Trương Tri nghĩ gửi tin nhắn cũng không nói rõ được, trực tiếp gọi thẳng tới. Suất Suất Suất nhấc máy rất nhanh.

"Gần đây bận việc à¿'

"Vẫn tốt." Suất suất suất dừng lại, bổ sung thêm, "Ta được nhận làm chính thức rồi, khi nào rảnh ta mời cơm."

"Ta gần đây hơi bận chút, khi nào rảnh cùng nhau đi xoát phụ bản¿'

Đầu kia lặng đi vài giây rồi mới chậm rãi nói: "Không chơi nữa, phí thời gian."

Nghe hắn nói vậy Trương Tri cũng không dằng dai, thuận miệng hàn huyên vài câu liền cúp máy.

"Ai. Hòa thượng login rồi." Kiều Dĩ Hàng vừa nói vừa gửi tin đi.

[Tư trò chuyện]

Tiểu Thuyền: lâu không gặp. O(_)O

~Thủy Tiên hòa thượng: ai đấy?

Tiểu Thuyền: (o) ?

Tiểu Thuyền: ách, đừng bảo ngươi mất trí nhớ chứ?

Thủy Tiên hòa thượng: đồ điên!

Kiều Dĩ Hàng sửng sốt, tiếp tục gửi rất nhiều dấu hỏi cùng cảm thán nhưng chẳng có hồi âm gì.

Trương Tri ở bên cạnh thấy rõ ràng, nói: "Người khác dùng tài khoản của hắn đi¿'

Kiều Dĩ Hàng cau mày: "Sẽ không là cái lão bà lần trước đi¿'

Trương Tri ôm lấy bờ vai hắn, vẻ mặt hạnh phúc: "Nói đến ánh mắt chọn vợ, bọn họ chưa từng so được với tôi."

"Thiên Đấu thì sao¿' Kiều Dĩ Hàng đột nhiên hỏi.

Trương Tri có điểm chột dạ. Dù sao lúc đầu hắn đích xác có ý với Lạc Tuyết Vô Âm. Hắn đành giả ngu: "Thiên Đấu? Lão bà hắn là ai nhỉ¿'

Kiều Dĩ Hàng gõ đầu hắn: "Quá giả rồi."

"Thật nhớ không rõ mà." Trương Tri mặt dày dán tới, "Tôi chỉ nhớ kỹ lão bà của mình thôi."

Kết quả mặt dày là bữa tối Kiều Dĩ Hàng đem đùi gà của mình thưởng cho hắn. Về phần Suất Suất Suất cùng Thủy Tiên hòa thượng, bọn họ cũng không tái truy tìm.

Mỗi người đều có cuộc sống của riêng mình, bọn họ không phải cánh săn tin, đương nhiên sẽ không tiếp tục truy tra. Dù sao chỉ cần muốn, bọn họ tùy thời nguyện ý nghe tâm sự.

Hai ngày trước giải Kim Hoa.

Phỏng đoán về các giải chính đã đạt đỉnh, cơ bản những người được đề danh làm gì nói gì đều thấy đăng lên báo.

Trương Tri vì số lượng phóng viên dưới lầu đột nhiên tăng manh, đành ở tạm lại công ty. Kiều Dĩ Hàng trừ bỏ lịch làm việc, cơ hồ không ra khỏi cửa. Hai người bây giờ chỉ có thể dùng đến webcam cùng điện thoại liên lạc.

Bảy giờ đúng, điện thoại vang lên.

Kiều Dĩ Hàng cười nhận điện, bật thốt lên: "Rất đúng giờ."

Đầu kia khựng ba giây: “Ngươi đang đợi điện thoại?”

“…Cao đổng¿‘

Cao Cần: “Là ta đây.“

Trống ngực Kiều Dĩ Hàng gia tốc. Hắn nhớ rõ trước giải Kim Hoa năm ngoài, Cao Cần cũng có lén nói cho hắn biết hắn vô duyên cùng giải này, không biết hôm nay có khác không.

“Trương Tri có cùng ta nói qua về hợp đồng với hãng đĩa của ngươi. Ta cảm thấy điều kiện khá tốt, dự định ký tiếp ba năm. Ngươi thấy thế nào¿‘

“Tốt.“

Kỳ thực câu trả lời này là dư thừa.

Cao Cần hiển nhiên cũng biết nên hắn rất nhanh nói sang chuyện khác: “Sang năm Trương Tri định giúp ngươi ra bốn đĩa nhạc nhưng ta thấy có thể giảm bớt số lượng. Ra dày đặc quá dễ khiến người nghe chán ghét. Ta giúp ngươi đàm hai bộ phim nữa. Một bộ phim nghệ thuật, dù đầu tư không lớn nhưng đạo diễn là Trần Bình Qua, khả năng giành giải của hắn còn cao hơn cả Liên Giác Tu. Một bộ khác là phim của Liên Giác Tu, diễn viên đều là nữ, ta xem kịch bản rồi, dù phần diễn của ngươi không nhiều nhưng rất đáng giá, nếu diễn tốt, giành giải không thành vấn đề. Ngươi thấy thế nào¿‘

Tâm Kiều Dĩ Hàng trần xuống, hồi lâu mới hỏi: “Ta thua ở đâu¿‘

Giọng Cao Cần hơi trầm xuống: “Có một giám khảo nói, màn giằng co với Nhan Túc Ngang, Phong Á Luân khí thế không đủ.“ Hắn dừng chút rồi bổ sung thêm, “Chỉ kém một phiếu.“

Quả nhiên là kém hơn.

Kiều Dĩ Hàng niết di động, hít sâu một hơi, chậm rãi nói: “Hai bộ đều nhận.“

Nếu chỉ kém một phiếu, tại sao hắn lại phải bỏ cuộc?

133. Chương 133: Đại Kết Cục (thượng)

Dập máy, Kiều Dĩ Hàng ngây người trên sô pha, nhìn trần nhà.

Rất nhanh, chuông di động lần thứ hai vang lên, giọng ghen tức của Trương Tri truyền tới: “Vừa rồi anh nói chuyện với ai mà lâu vậy¿‘

Kiều Dĩ Hàng lẳng lặng nghe, chờ đối phương oán hận xong mới buồn bã nói: “Tôi muốn gặp cậu.“

Ngay lập tức điện thoại vang lên tiếng chuỗi dài tít tít tít.

Nửa giờ sau, Trương Tri mệt mỏi mở cửa bước vào.

Kiều Dĩ Hàng vẫn duy trì nguyên tư thế cũ.

“Làm sao thế¿‘ Trương Tri ngồi xuống cạnh hắn. Để vào cửa thuận lợi, hắn nhờ Trương Phục Mãn giúp xử lý đám nhà báo dưới nhà.

“Đói bụng rồi.“ Kiều Dĩ Hàng chăm chú nhìn hắn.

Ôn nhu trong mắt Trương Tri lập tức biến thành phiền muộn: “… Vậy gọi đồ ăn.“

“Lười.“ Kiều Dĩ Hàng thản nhiên đáp.

Trương Tri thở dài, cởi áo khoác đứng lên, xắn tay áo bước về phía phòng bếp: “Tủ lạnh còn gì¿‘

Nhìn bóng lưng của hắn, gương mặt Kiều Dĩ Hàng chậm rãi lộ ra nụ cười.

Hắn bắt chéo chân: "Tôi muốn ăn canh xương hầm…"

Cửa tủ lạnh bị mở ra, Trương Tri lật đi lật lại hồi lâu, đen mặt đi ra: "Chỉ có mì canh xương Khang sư phụ thôi. Tôi giúp anh ăn mì."

"Ách, vậy còn gì khác không¿'

"Có. Tỏi, gừng tươi, hành."

"Còn có¿'

"Xì dầu, giấm, muối, đường."

"… Mì kia hay là đừng vớt ra đi¿'

Trương Tri nhìn hắn rồi đi ra cầm áo khoác: "Tôi ra siêu thị mua."

"Tôi cũng đi." Kiều Dĩ Hàng đứng dậy.

Trương Tri cau mày: "Gần đây nhiều phòng viên lắm."

Kiều Dĩ Hàng nghĩ chút rồi nói: "Tôi gọi cho lão Đại báo trước đã¿'

"Tôi cũng gọi điện cho nhị thúc đã."

***

Giải nam diễn viên phụ xuất sắc nhất cuối cùng rơi vào tay người khác.

Kiều Dĩ Hàng cảm nhận được, khi khách mời xướng tên người đoạt giải trên đài, ánh mắt những người khác cùng camera đồng thời quét lại đây nhưng hắn tin dù có dùng kính hiển vi cũng chẳng soi ra chút mảy may không cam lòng nào.

Bởi vì, thực sự không có bất mãn.

Trên con đường đóng phim, hắn mới bắt đầu xuất phát. Đường còn rất dài, ven đường còn có nhiều cảnh đẹp, hắn không có lý do gì vì cảnh hoang vu ban đầu mà buông tha cho hy vọng tương lai.

Hắn đột nhiên cảm thấy, rất nhiều người sau khi hụt giải thưởng thường nói "Ta cảm thấy có thể ngồi ở đây cũng là một loại khẳng định" không phải nói bậy. Mới diễn qua hai bộ phim, được đề danh Kim Hoa hai lần, hắn đã chiếm được khẳng định tương ứng.

Khí định thần nhàn ứng phó hết phóng viên, Kiều Dĩ Hàng ngồi xe Tiểu Chu về nhà.

Ở nhà, Trương Tri đang làm bữa khuya.

Kiều Dĩ Hàng hai tay đút túi, tựa vào cửa phòng bếp, mỉm cười nhìn bóng lưng hắn.

Trương Tri múc bánh trôi vào trong bát, mỗi tay bưng một chén, đứng trước mặt hắn, dùng vẻ mặt vô cùng chân thành, chậm rãi nói: "Trong lòng tôi, anh là diễn viên xuất sắc nhất."

Kiều Dĩ Hàng bĩu môi, tự tiếu phi tiếu: "Đương nhiên. Nếu không ai nấu bữa đêm cho cậu¿'

Trương Tri cũng phát hiện nghĩa khác, vội nói: "Ý tôi là, diễn xuất của anh là tốt nhất."

Kiều Dĩ Hàng đi về phía trước một bước, giang rộng tay, ôm eo hắn, đem môi dán tới.

"Cẩn thận bát." Trương Tri tự động giơ tay ra, tiện cho hắn ghé đầu lại.

Điện thoại phòng khách không hợp thời mà vang lên.

Hai người đồng thời cau mày.

Kiều Dĩ Hàng đi ra ngoài nhận điện thoại, Trương Tri ở lại phòng bếp xử lý nước bị rớt ra ngoài.

Trương Tri nghe thấy Kiều Dĩ Hàng tiếp điện thoại hồi lâu không nói gì, tò mò đi ra. Chỉ thấy Kiều Dĩ Hàng cầm chặt điện thoại, yên lặng nghe, hồi lâu mới nói: "Cảm ơn hai người."

"Ai đấy¿' Trương Tri vừa thấy hắn dập máy, không chờ nổi hỏi.

“Cha mẹ tôi.“

Trương Tri lập tức khẩn trương: “Bọn họ nói gì¿‘

“Bọn họ nói.“ Kiều Dĩ Hàng chậm rãi quay đầu, đờ đẫn nhìn hắn.

Trương Tri chờ mong nhìn Kiều Dĩ Hàng.

Kiều Dĩ Hàng chợt cười nói: “Hỏi chúng ta lúc nào rảnh đến Canada thăm bọn họ.”

“Chúng ta?” Như không dám tin, Trương Tri hỏi lại.“Đúng thế.” Kiều Dĩ Hàng chỉ chỉ hắn rồi lại chỉ chỉ chính mình, “Chúng ta.”

“Bọn họ sao lại?” Khóe miệng Trương Tri chút nữa ngoác đến tận mang tai. Từ sau khi Kiều Dĩ Hàng gọi điện thẳng thắn với cha mẹ, Trương Tri dù chưa biểu hiện ra nhưng trong lòng vẫn âm thầm lưu tâm, chỉ sợ cha mẹ Kiều Dĩ Hàng cũng bão nổi như Trương Phục Huân, hòng tách bọn họ ra. Dù sao đồng tính không chỉ ở trong nước mà kể cả tại nước ngoài cũng không phải nhà nào cũng chấp nhận được.

Kiều Dĩ Hàng: “Cha mẹ tôi gần đây đọc rất nhiều sách về đồng tính luyến ái, thậm chí còn đặc biệt đến chỗ bác sĩ tâm lý. Cuối cùng bọn họ quyết định tôn trọng lựa chọn của tôi.”

“Anh có cha mẹ rất tốt.” Trương Tri tựa đầu vào trán hắn, chậm rãi liến môi hắn.

“Đừng.” Kiều Dĩ Hàng vừa nói vừa nghĩ hình như lúc nãy có chuyện gì định làm mà vẫn chưa xong nhỉ.

Mãi đến khi tay Trương Tri với vào nội khố, Kiều Dĩ Hàng mới đột nhiên nhớ ra: “Bữa khuya đâu?”

Trương Tri khẽ cắn điểm đột khởi trước ngực hắn, tựa hồ oán giận người nào đó không chuyện tâm.

Kiều Dĩ Hàng rên rỉ: “Tôi.. đói bụng.”

Trương Tri ngẩng đầu, nhãn tình tỏa sáng: “Lập tức cho ăn.”

“…” Rõ ràng ý hắn không phải thế này!

Hạ phúc truyền đến kích thích mạnh hơn.

Kiều Dĩ Hàng mơ mơ màng màng nghĩ “Bỏ đi, ý này liền ý này”.

***

Bất ngờ trong giải Kim Hoa không nhiều lắm nên thất bại của Kiều Dĩ Hàng được giới truyền thông coi như trọng điểm tuyên truyền, chiếm cứ mặt báo ngang bằng tin Phong Á Luân áp đảo Nhan Túc Ngang xưng đế ngang hàng.

Lời của giám khảo nọ cùng bị lộ ra khiến rất nhiều người xem cùng fan của Kiều Dĩ Hàng chửi bới.

Sắp xếp thứ hạng thì đúng là diễn xuất của Kiều Dĩ Hàng so với Phong Á Luân cùng Nhan Túc Ngang còn non nhưng nếu tính ngang ra, Kiều Dĩ Hàng tuyệt đối không thua kém người đạt giải. Vì người diễn cùng xuất sắc mà phủ nhận diễn xuất của người khác, cách làm này hiển nhiên khiến người ta lên án. Sản xuất phim cũng có cao thấp khác nhau, chung quy không thể đem phim đẳng cấp cao cùng phim đẳng cấp thấp so cùng một chỗ.

Nhưng mặc kệ người xem cùng fan căm phẫn đến mức nào, giải Kim Hoa đã trao, không thể quay lại.

Kiều Dĩ Hàng rất nhanh vứt chuyện này ra sau đầu bởi vì album Trương Tri chuẩn bị cho hắn rất nhanh ra mắt.

Nói thật, Trương Tri ở phương diện âm nhạc dù có thiên phú nhưng tuyệt đối không phải xuất sắc nhất mà kinh nghiệm thì lại càng thiếu nhưng hắn có một ưu thế, đó là nhiều nhân viên giỏi.

Kinh nghiệm thiếu, không sao, tìm nhân tài là được.

Thiên phú không đủ, không sao, tiếp tục tìm nhân tài.

Có nhân viên chuyên nghiệp, Trương Tri chỉ cần như Định Hải Thần Châm, lúc mấu chốt phát huy tác dụng là được.

Phần quảng cáo lại càng bỏ nhiều công sức.

Cho nên đĩa nhạc vừa lên kệ, danh tiếng đã nổi như cồn, liên tục tám tuần đứng nhất bảng tiêu thụ. Chỉ nhìn nhiêu đó, rất khó tưởng tượng trước còn có người nói thị trường âm nhạc hiện nay ảm đạm.

Sau "Hắc Bạch chi gian", Phong Á Luân tiếp tục bế quan, Nhan Túc Ngang quay về Mỹ phát triển. Kiều Dĩ Hàng nghiễm nhiên trở thành lão đại mới trong lĩnh vực âm nhạc. Dù rằng thực lực của hắn còn chưa đạt được công nhận như hai vị trước nhưng các báo đài lớn đã quen lấy Thiên vương đến gọi hắn. Có lẽ giờ đây hắn chỉ thiếu một hình mẫu kinh điển trong làng giải trí cùng một giải thưởng!

NCC cũng vài lần đưa kịch bản đến chỗ hắn, hy vọng hắn trở về diễn phim truyền hình nhưng Cao Cần biết hắn một lòng tập trung cho điện ảnh, tiếp theo là củng cố sự nghiệp ca hát, tạm thời không có hứng thú với phim truyền hình nên chỉ đưa kịch bản cho hắn rồi tìm thời cơ từ chối.

Phim của Trần Bình Qua rất nhanh bắt đầu quay.

Vì là phim nghệ thuật, không có cảnh gì lớn, tìm một chỗ bối cảnh hợp liền bắt đầu.

Diễn biến bộ phim này rất đơn giản. Một thanh niên đôn hậu thầm mến cô hàng xóm xinh đẹp nhưng cô hàng xóm nọ lại thay bạn trai liên tục, chỉ coi hắn như em trai, có thể kể khổ có thể ôm nhưng không thể nói chuyện yêu đương.

Sau đó, thanh niên đôn hậu nọ đi gặp mặt con gái bạn mẹ mình, tính cách hai người không hợp nhưng do áp lực tuổi tác, vẫn đau khổ nhẫn nại cố gắng bồi đắp tiến tới hôn nhân. Một lần cô hàng xóm xinh đẹp thất tình say rượu, phát sinh quan hệ với thanh niên. Mối quan hệ giữa hai người cứ vậy mập mờ không rõ. Thanh niên nọ bị lương tâm khiển trách, không muốn bắt cá hai tay, quyết định chia tay bạn gái trước nhưng lại phát hiện người hàng xóm nọ có người mới.

Kết cục là thanh niên nọ cùng một cô gái khác từng gặp thoáng qua ở bến xe bus đầu câu chuyện thành đồng nghiệp, hai người sau khi kết hôn chuyển đi nơi khác.

Theo Trương Tri thấy, câu chuyện này thực sự quá nhàm chán.

"Anh xác định nhận phim này?" Trương Tri nhìn Kiều Dĩ Hàng.

Kiều Dĩ Hàng: "Trần Bình Qua là đạo diễn nổi danh."

"Nhưng chuyện của hắn thực sự quá nhàm chán. Thích thì phải theo đuổi, suốt ngày thầm mến thì có nghĩa lý gì?" Độc ác nhất còn có đoạn phát sinh quan hệ này! Trương Tri nhìn chằm chằm kịch bản bốc hỏa.

Kiều Dĩ Hàng: "Mỗi người đều có một mối tình giữ kín trong lòng."

"Mỗi người?" Ánh mắt bốc hỏa của Trương Tri chuyển qua mặt hắn.

Kiều Dĩ Hàng nói sang chuyện khác: "Tôi thấy chuyện này cũng được."

"Anh vừa nói tới tình yêu giữ kín trong lòng cái gì kia?" Trương Tri không bị lừa gạt.

Kiều Dĩ Hàng thở dài: "Chẳng nhẽ chúng ta không phải?"

Trương Tri nhướn mày: "Chúng ta đương nhiên không phải!" Hắn nhào qua, hung hăng hôn Kiều Dĩ Hàng, "Chúng ta là quan hệ muốn làm liền làm!"

Kiều Dĩ Hàng lấy lại kịch bản từ trong tay hắn: "Tôi cảm giác nhân vật này không tệ."

Thanh niên đôn hậu, vai diễn này hắn chưa từng thử qua.

Trừ quay MV, vai hắn diễn đều là nhân vật tỏa sáng. Chính vì vậy vừa nhìn tới nhân vật này, hắn quyết định nhận dù hắn cũng biết, câu chuyện này vô cùng nhàm chán. Nhưng là diễn viên, chức trách của hắn chính là biến câu chuyện nhàm chán cực độ thành sống động, vô cùng sống động.

Trương Tri ghé vào người hắn thật lâu mới thấp giọng hỏi: "Diễn viên nữ là ai?"

"Cậu định làm gì?"

"Gửi chuột chết, viết thư đe dọa." Trương Tri hừ lạnh.

....

Cuối cùng nữ diễn viên chính trong "Thầm mến" cũng không nhận được chuột chết cùng thư đe dọa. Nàng bị cách ly hoàn toàn bởi bảo tiêu Tiểu Chu luôn kè kè theo cạnh Kiều Dĩ Hàng.

Ngày ngày ở góc trường quay đều nghe được tiếng Tiểu Chu ân cần trả lời điện thoại: "Yên tâm, yên tâm, tuyệt đối không có. An toàn, an toàn, tuyệt đối an toàn!"

134. Chương 134: Đại Kết Cục (trung)

Phim nghệ thuật tiết tấu hết sức thong thả, đôi khi một cảnh kéo dài vài phút. Biểu cảm, thần thái của diễn viên đều bị phóng đại, rất cần kỹ thuật diễn vững.

Từ sau khi đóng bộ này, Kiều Dĩ Hàng ngày càng trầm mặc ít nói, tựa hồ đã hoàn toàn dung nhập vào nhân vật, đại bộ phận thời gian ở nhà đều trôi qua trong trầm mặc.

Trương Tri dù bất mãn nhưng lo lắng đến đặc thù của nghề diễn viên cũng hiểu, cùng lắm thì lúc quá yên tĩnh mình nhiều lời lên là được, dù sao cũng không nhạt nhẽo. Bất quá chuyện này là chuyện này, một vấn đề khác hắn phi thường không thể nhịn được nữa —

Cảnh giường chiếu.

Phải biết rằng lúc đầu hắn muốn cùng Kiều Dĩ Hàng lăn đến trên giường đổ bao nhiêu công sức cùng tâm tư, dựa vào cái gì mà nữ diễn viên kia chẳng làm gì cũng được ôm hắn?

Ngày chính thức diễn cảnh giường chiếu nọ, Trương Tri lặng im cả quãng đường đưa Kiều Dĩ Hàng đến trường quay.

Kiều Dĩ Hàng nghiêng đầu nhìn hắn vài lần, đợi xe dừng ở cửa trường quay mới chậm rãi nói: "Cậu không thích tôi diễn cảnh này."

Trương Tri gõ gõ tay vào vô lăng.

"Cậu thực sự không thích tôi diễn cảnh đó." Kiều Dĩ Hàng chần chừ rồi thở dài, "Tôi đi đề nghị đạo diễn sửa cảnh vậy."

Trương Tri ngẩn ra: "Thật sao¿'

Trên mặt Kiều Dĩ Hàng lộ ra vẻ làm khó nhưng cuối cùng vẫn gật đầu: "Ừm."

Trương Tri nhìn sườn mặt hắn hồi lâu rồi lắc đầu: "Bỏ đi."

Kiều Dĩ Hàng quay đầu nhìn hắn.

Nói là nói vậy, Trương Tri vừa nghĩ đến chút nữa Kiều Dĩ Hàng sẽ nồng nhiệt đi ôm người khác, trong lòng khó chịu không sao nói được: "Đừng quá đầu nhập vào."

Kiều Dĩ Hàng nhanh chóng mỉm cười: "Ừm, tôi là bị động mà."

Trương Tri trừng mắt: "Không cho phép bị sờ soạng nhiều¡'

"Được." Kiều Dĩ Hàng mở cửa xe, "Tôi đi đây."

Trương Tri hồ nghi nhìn hắn: "Sao tôi cảm thấy anh rất vui vẻ nhỉ¿'

"Ôi, cũng đâu phải cậu diễn, có gì mà vui với chả vẻ¿'

Những lời này cuối cùng cũng làm tâm tình rối rắm của Trương Tri thoáng cái giãn ra, hai hàng lông mày nhíu chặt có chút thả lỏng.

Kiều Dĩ Hàng vẻ mặt buồn bực đóng cửa lại, chậm rãi đi vào trường quay, đến khi xác nhận rời khỏi tầm mắt Trương Tri mới thở phào nhẹ nhõm.

Tiểu Chu từ bên cạnh nhảy ra, kinh ngạc: "Ngươi cư nhiên trốn đến đây được¿'

"Trốn đến đây¿' Kiều Dĩ Hàng nhướn mày.

Tiểu Chu: "Ta còn tưởng Trương Tri nhất định sẽ trói gô ngươi lại nhốt trong nhà chứ."

"Ngươi nghĩ nhiều rồi. Hắn lớn vậy sẽ không so đo loại chuyện này." Kiều Dĩ Hàng vỗ vỗ vai nàng.

Tiểu Chu nửa tin nửa ngờ nhìn hắn, vừa lúc di động có tin nhắn. Nàng mở ra xem —

Từ Trương Tri:

Trông coi kỹ lão bà của ta! Nếu phù thủy kia chiếm tiện nghi, ngươi lập tức tiến lên phá trận. Gặp chuyện không may ta phụ trách.

…

Tiểu Chu nghĩ, đúng là hắn không so đo gì rồi!

Phim của Trầm Bình Qua luôn duy mỹ, cho dù có cảnh nóng nhưng cũng chỉ có vài điểm mập mờ khơi gợi, tuyệt đối không xuất hiện bất cứ hình ảnh dung tục nào.

Quay xong cảnh này, "Thầm mến" cũng tiến vào giai đoạn cuối, chỉ có vài cảnh đạo diễn đột xuất nghĩ ra.

Tiểu Chu thở phào nhẹ nhõm, quay sang nói với Kiều Dĩ Hàng vừa rửa mặt đánh răng xong: "Thật ra ta thấy ngươi hợp đóng phim hành động hơn."

"Vì sao¿' Kiều Dĩ Hàng nhíu mày. Chẳng nhẽ biểu hiện của hắn không tốt?

Tiểu Chu đáp: "An toàn a."

…

Phim nghệ thuật còn nguy hiểm hơn phim hành động sao?

Kiều Dĩ Hàng lẳng lặng nhìn nàng.

Tiểu Chu bổ sung: "Ta an toàn hơn."

Kiều Dĩ Hàng: "Gần đây ngươi thấy bất an sao?"

"Ngươi không biết rằng trên đời này có loại hiệu ứng gọi là hiệu ứng bươm bướm, thế giới này có loại hình phạt gọi là tru di cửu tộc." Tiểu Chu cảm khái.

Kiều Dĩ Hàng nghi hoặc: "Ngươi gia nhập trong vòng cửu tộc của ta?"

Tiểu Chu nghẹn lời, lập tức đau lòng nhức óc nói: "Vậy mới kêu ngươi không biết a."

"…"

"Thầm mến" quay bốn tháng cuối cùng cũng xong. Kiều Dĩ Hàng còn chưa kịp thở một hơi đã bị kéo vào đoàn phim "Phích lịch nữ hiệp".

Tuy nói Kiều Dĩ Hàng được coi là nam chính nhưng trên thực tế, phần diễn của hắn tổng cộng chỉ có bốn trường cảnh, hơn nữa đều là phụ trợ.

Nội dung phim chủ yếu là chuyện bốn hiệp nữ đeo mặt nạ đi trừ gian diệt ác nhưng Liên Giác Tu lại rót thêm vào phản bội, lừa gạt cùng mập mờ khiến cả bộ phim nhất thời khác lạ hẳn lên.

Trường quay vô cùng xa hoa.

Liên Giác Tu rất ít nâng đỡ người mới. Theo lời hắn thì thà dùng một cái thiên chuy bách luyện da dày như trâu còn hơn dùng một cái non nớt vừa nghe mắng đã rụt đầu rụt cổ.

Kiều Dĩ Hàng diễn chính là người yêu cũ của Chu Mẫn Lỵ, lão Thiên – một kẻ nói dối như Cuội. Hắn vì duy trì sự lạnh lùng của bản thân mà ba năm trước vô tình bỏ rơi Chu Mẫn Lỵ nhưng ba năm sau, khi biết Chu Mẫn Lỵ đắc tội kẻ không nên đắc tội, hắn lại âm thầm trợ giúp nàng, cuối cùng bị sát thủ kẻ kia phái đến giết chết. Chu Mẫn Lỵ từ đầu đến cuối đều không biết hắn quay lại, từng xuất hiện… rồi lại biến mất.

Cao Cần nói không sai, nhân vật này đích xác rất có tính khiêu chiến. Một kẻ dùng nụ cười đến che lấp bóng tối, một kẻ tự cho là u ám thực ra lại vô cùng ôn nhu.

Vì bộ phim này nhiều mỹ nữ nên Trương Tri dứt khoát danh chính ngôn thuận thân chinh đến giám sát.

Kỳ thật hắn và Kiều Dĩ Hàng ở chung một chỗ lại sớm tối đưa đón, quan hệ cũng coi như bán công khai rồi, chỉ là Trương Phục Mãn cùng Cao Cần đã sớm liên hệ tốt nên vẫn chưa lên báo nhưng người trong ngành đa phần đều biết, với sự có mặt của hắn cũng không quá kinh ngạc.

Chu Mẫn Lỵ từ sau khi chia tay bạn trai ngụy trang Phong Á Luân sau, cũng gây khá nhiều scandal nhưng vẫn phí công dã tràng. Vậy nên lần quay phim này, nàng đã sớm xác định mục tiêu.

Kiều Dĩ Hàng dù ít tuổi hơn nàng nhưng hai năm nay tiền đồ sáng lạn, giá trị con người tăng vọt, thật sự có tiềm năng đầu tư. Mà Trương Tri cũng tốt, chủ tương lai của Trương thị, đại gia trẻ độc thân hàng thật giá thật. Hai người kia vô luận bắt được ai, đối với nàng mà nói đều không tệ.

Hết lần này tới lần khác, hai người kia ai cũng không bị nàng bắt được mà lại bắt lấy nhau. Chu Mẫn Lỵ ngầm thử dò xét vài lần đều bị Trương Tri đen mặt đuổi đi. Mắt thấy hai đại soái ca tình chàng ý thiếp trước mặt, mỹ nữ như nàng lại ngồi góc gặm củ cải, Chu Mẫn Lỵ vô cùng bất bình. Chẳng lẽ thế giới này thật là đàn ông đẹp trai thì sánh đôi còn mỹ nữ không người theo đuổi? Hay nói đó là đặc trưng của làng giải trí?

Trải qua mấy lần đả kích, Chu Mẫn Lỵ bắt đầu nghiêm túc lo lắng có nên nhân dịp còn trẻ rời khỏi làng giải trí, để tránh đến tuổi xế bóng còn phòng không.

Đương nhiên, ý nghĩ này chỉ thoáng qua trong chốc lát, sau khi Trầm Thận Nguyên gia nhập đoàn làm phim, hơn nữa còn nhiệt tình trò chuyện cùng nàng, nàng cảm thấy nhân sinh vẫn còn đẹp chán.

"Thầm mến" trình chiếu, lượng vé bán được cũng không nhiều lắm. Chuyện tình rối rắm giữa một người đàn ông cùng ba người phụ nữ hiển nhiên không được giới trẻ ưa thích mà người nhiều tuổi cũng cảm thấy quá nhàm chán. Công việc bận rộn khiến bọn họ chỉ mong có thể cười dễ dàng mà không phải là giam mình tự hỏi nhân sinh cùng tình yêu.

So với các phim khác một tuần đã bán ra hơn triệu vé, "Thầm mến" hai tháng mới đạt một triệu có thể nói là chưa từng thấy mà đạo diễn phim lại là Trần Bình Qua nổi danh, nam nữ diễn viên đều là ngôi sao có tiếng. Phía tài trợ vội vã giấy chết làm hai đợt quảng cáo không thấy khởi sắc liền cắt viện trợ, giảm bớt tần suất xuất hiện rồi thần không biết quỷ không hay im hơi luôn.

Trần Bình Qua cùng phía tài trợ tranh chấp mấy lần không thấy hiệu quả, tức giận đóng cửa không tiếp khách.

Nhưng không ít bình thẩm điện ảnh coi trọng bộ phim này, coi đây là bản giao hưởng ánh trăng của giới phim ảnh.

Kiều Dĩ Hàng đối lời nhận xét này phê bình kín đáo: "Sao lại là bản nhạc mà không ví như ánh trăng thứ hai?"

Trương Tri cau mày: "Ánh trăng thứ hai? Anh thích hai đối với một à?"

Kiều Dĩ Hàng: "…"

May mà Trương Tri không định dây dưa tiếp ở vấn đề này. "Cái phim "Sét đánh hiệp nữ" đã quay xong chưa? Gần đây không có việc gì chứ?"

"…Là "Phích lịch nữ hiệp" nha."

"Khác nhau sao?" Với hắn nữ hiệp hay hiệp nữ đều cùng một dạng cả.

“Đọc khác nhau.”

“Đừng đổi đề tài, anh còn chưa trả lời vấn đề vừa rồi đó.”

Kiều Dĩ Hàng nghĩ chút rồi đáp: “Cậu chẳng nói năm nay định ra hai đĩa nhạc sao.” Cũng đã đến nửa cuối năm rồi, muốn kịp giải Thiên Thanh nhất định phải bắt tay làm.

Trương Tri: “Bận thế nào cũng phải rảnh một ngày.”

“Một ngày?”

“Sinh nhật tôi sắp đến rồi.” Trương Tri nghiến răng. Lễ tình nhân, hai người về nhà gặm mì tôm. Hắn coi như Kiều Dĩ Hàng là người Trung Quốc, nhịn. Lễ Thất tịch Trung Quốc, Kiều Dĩ Hàng nói hắn từ nhỏ lớn lên ở ngoại quốc, không cần so đo, hắn miễn cưỡng đồng ý. Nhưng sinh nhật, mặc kệ lớn lên ở đâu cũng đều phải sinh ra trên đời! Điểm này chung quy là không bị phân biệt đi?

“Muốn tổ chức thế nào đây?” Kiều Dĩ Hàng nghĩ đến một năm cơ hồ đều bận rộn quay phim ra đĩa, không ở nhà an ổn được bao, ngữ khí không khỏi mềm xuống.

Trương Tri “soạt” một tiếng rút ra cuốn vở từ sau lưng: “Kế hoạch một, đi viện hải dương học tham quan lần nữa.”

“Chỗ đó đi qua một lần, cả đời không cần trở lại đâu nhỉ?” Kiều Dĩ Hàng thật sự không cảm thấy có gì đáng giá để quay lại chốn cũ.

Trương Tri: “Kế hoạch hai, bao hạ phòng trăng mật, cùng nhau một ngày.” Hắn cười đến mập mờ.

Kiều Dĩ Hàng không thèm nể mặt: “Quá tệ hại!”

“Kế hoạch ba, leo núi, đi picnic.”

“Có thể ngồi xe được không?”

“…Chúng ta đi leo núi, không phải đi leo xe.”

Kiều Dĩ Hàng nhìn Trương Tri đang bắt đầu nghiến răng nghiến lợi, thức thời: “Leo núi thì leo núi.”

Trương Tri chưa từ bỏ ý định: “Thật sự không thích kế hoạch hai?”

Kiều Dĩ Hàng: “…”

Lo lắng hết một ngày, Trương Tri tuyển một ngọn núi ở gần đó, phong cảnh được nhưng không có điểm gì đặc biệt nên ít du khách vậy nên hai người bọn họ không mang kính mũ cũng không vấn đề.

Kỳ thật leo núi là một hình thức vận động vô cùng buồn tẻ, nếu nói đến niềm vui, đại khái là ngắm chút phong cảnh dọc đường.

Đương nhiên, trọng điểm xem xét của Trương Tri tập trung ở người đi bên cạnh.

Kiều Dĩ Hàng lúc không rảnh vẫn có thói quen vận động nhưng năm nay lịch làm việc quá dày đặc, kết quả của việc lâu ngày không vận động là đến lưng chừng núi đã bắt đầu vô lực.

May là Trương Tri chuẩn bị trước không ít thứ, điêu luyện kéo hắn hướng tới đỉnh.

Hai người mất hơn một tiếng mới lên tới đỉnh núi.

Núi không cao, nhìn không tới biển mây kỳ cảnh, chỉ có thể xem đồng ruộng chung quanh.

Kiều Dĩ Hàng hít hơi thật sâu: “Không khí thật trong lành.”

Trương Tri: “Anh thích.”

“Đúng thế.” Chất lượng không khí thành thị có tốt đến đâu cũng không so được với tự nhiên tinh khiết.

“Về nhà tôi tặng anh một lọ xịt phòng.”

“…Trong WC có.”

“Ở đâu?”

“Ngăn kéo thứ nhất.”

Trương Tri nghĩ chút: “Tôi tưởng đấy là thuốc diệt côn trùng, khó trách xịt mãi mà không chết được.”

“Cậu không đọc nhãn sao?”

Trương Tri nhìn hắn, chậm rãi đáp: “Điều này còn phải hỏi sao?”

“…”

135. Chương 135: Đại Kết Cục (hạ)

Hai người lượn một vòng trên đỉnh núi rồi ngồi xuống đình ăn đồ mua trên đường.

Trương Tri cau mày: “Sớm biết thế này đã mang theo bộ bài rồi.“

Kiều Dĩ Hàng liếc hắn: “Leo lâu thế chỉ để chơi bài không bị quấy nhiễu thôi hả¿‘

Trương Tri: “Giờ chán quá.“

“Thực ra có rất nhiều chuyện có thể làm tại đỉnh núi.“

Mắt Trương Tri sáng rực, muốn cười lại phải khống chế lại: “Chẳng nhẽ anh muốn thực hiện kế hoạch hai¿‘ Trên mạng nói lên đến độ cao hơn sẽ dễ dàng hưng phấn, không biết là thật hay giả. Ngọn lửa nghiên cứu trong lòng hắn lại bốc cháy rồi!

“Cậu một ngày không nhị* liền khó chịu à¿‘ Kiều Dĩ Hàng tức giận trừng hắn.

Trương Tri trịnh trọng nói: “Nếu anh đồng ý, nhị tôi cũng chịu.“

*nhị ở đây có ý là kế hoạch 2 của Trương Tri đó, cũng có nghĩa là ngu ngơ. Kiều Dĩ Hàng vừa có ý nói Trương Tri sao cả ngày cứ nhắc tới cái kế hoạch 2 vừa có ý trêu Trương Tri cả ngày không ngốc nghếch ko chịu đc à với hy vọng bạn ý quên cái kế hoạch 2 đi. Trương Tri thì chỉ cần thực hiện được kế hoạch 2, mang tiếng ngốc cũng không sao.

Kiều Dĩ Hàng cũng trịnh trọng nhìn lại hắn, lắc đầu: “Chết cũng không.“

Trương Tri nhụt chí: “Vậy anh nói xem làm gì¿‘

“Tỷ như, ách, ngâm thơ hay gì gì đó¿‘ Kiều Dĩ Hàng lo lắng không đủ.

“Dâm thi? Phải bao nhiêu dâm¿‘ Trương Tri từ ủ rũ lập tức chuyển sang vẻ gian tà.

“…“ Kiều Dĩ Hàng cúi đầu ăn tiếp.

Hai người yên lặng ăn hết bao lớn bao nhỏ rồi gom rác rưởi xuống núi.

Xuống núi dù không mệt như lên núi nhưng sức lực của hai người đã dùng hết bảy tám phần lúc đi lên nên ngược lại cảm thấy xương sống, thắt lưng, chân đau, vô cùng khổ cực.

Trương Tri vừa đi vừa oán giận: “Nếu chọn 2 thì không mệt như vậy.“

Kiều Dĩ Hàng liếc hắn: “Chắc chắn là không mệt thế này chứ¿‘

Trương Tri: “Nếu là 2, mệt cũng cam lòng a¡‘

“Vậy sao còn đưa ra ba lựa chọn làm gì?” Kiều Dĩ Hàng tò mò.

“Anh hãy nghĩ tôi rất dân chủ đi.” Trương Tri dừng chút, đột nhiên thấy thống hận bản thân, “Cũng có thể tôi thực sự quá ngu ngốc!”

Leo núi trở về, hai người mệt tới mức không có tâm tình gì tiếp tục đề tài nhị hay không, vội vã tắm rửa, lắn ra giường xem TV.

TV đang chiếu phim "Bạc đầu giai lão".

Nhìn diễn viên trên TV tóc bạc phơ phơ, Trương Tri đột nhiên nói: "Chúng ta đến lúc đó cũng như thế."

Kiều Dĩ Hàng nhìn hắn, lại nhìn chút nhân vật trên màn hình: "Không thế đâu, cậu trông sẽ đẹp hơn nhiều."

Trương Tri nghiêm túc đáp: "Anh cũng thế."

...

Im lặng mười phút đồng hồ, hai người đồng thời cảm thán: "Mấy diễn viên này trông thực xấu!"

***

Album thứ hai năm nay của Kiều Dĩ Hàng lên quầy. Vì album này hắn thứ sức với dòng nhạc R&B mới nên lượng tiêu thụ cũng không được tốt như đĩa trước, chỉ có thể coi là được. Rất nhiều fan ca nhạc không chấp nhận được việc thay đổi hình tượng lần này, còn hơn hình ảnh nhảy nhót tưng tưng, mồm hát liến thoắng, bọn họ đương nhiên thích hình tượng thâm tình ôn nhu của Kiều Dĩ Hàng hơn.

Trải qua vụ đả kích "Thầm mến", Kiều Dĩ Hàng lần này không phản ứng gì. Thực ra việc thử sức với R&B thất bại hắn đã được nhiều người trong nghề cảnh báo trước. Lấy độ được hâm mộ cùng sức kêu gọi của hắn chỉ cần tiếp tục đi theo con đường cũ, dù không phát triển cũng tuyệt không thụt lùi.

Nhưng Kiều Dĩ Hàng vẫn cố chấp theo ý mình.

Là ca sĩ, năm này qua năm khác đều hát thể loại trữ tình chẳng khác nào trói buộc bản thân, dần dần lâu ngày, rất có thể ngay cả loại nhạc trữ tình ấy hắn cũng đánh mất – vì bản thân đã trơ ra. Vậy nên hắn không ngừng nếm thử, không ngừng đổi mới, muốn cho bản thân có nhiều động lực và sức sống hơn nữa.

Thế nên album này cuối cùng cũng được ra đời dưới sự ủng hộ của Trương Tri.

Hai đĩa nhạc, hai phong cách dù không được lòng fan nhưng tuyệt đối lấy lòng ban giám khảo giải Thiên Thanh.

Bọn họ rất hiếm khi trao giải nam ca sĩ tốt nhất cùng nam ca sĩ được hoan nghênh nhất cho cùng một người. Dù sau đó có truyền thông châm chích là do năm nay Nhan Túc Ngang cùng Phong Á Luân không tham dự, danh sách đề cử thiếu cạnh tranh nhưng từ góc độ người đó mà nói, giới truyền thông cũng gián tiếp thừa nhận trong làng ca hát hôm nay, trừ Nhan Túc Ngang cùng Phong Á Luân ra, đã không có người ngăn trở Kiều Dĩ Hàng đoạt giải.

Nhưng khí thế của Kiều Dĩ Hàng hiển nhiên không dừng ở đó.

"Phích lịch nữ hiệp " kịp lúc trình chiếu ngay trước hạn cuối xét duyệt giải Kim Hoa. Do đa số là nữ diễn viên, dàn sao cũng không mạnh bằng "Hắc bạch chi gian" nên quảng cáo cho cuốn phim hiển nhiên giảm nhiệt hơn, phía tài trợ cũng ra tiền không nhiều. Nhưng phim của Liên Giác Tu dù bị chiết giảm cũng tuyệt đối cao hơn người khác.

Phim đã ra rạp, người đến xem vẫn lũ lượt kéo đến. Tất cả nhận vật trong phim cũng thành ra nhân vật được hoan nghênh nhất, so với "Thầm mến" chỉ có người trong nghề cùng vài người xem tung hê, có thể nói là một trời một vực.

Trong đó được yêu thích nhất dĩ nhiên là lão Thiên của Kiều Dĩ Hàng, câu hắn nói khi đối diện với nòng súng trước cái chết: "Để ta chết ở góc khuất chút, đừng dọa đến người quét rác ngày mai." Thành câu thoại kinh điển nhất hiện thời.

Vẻ mặt tinh nghịch khi hắn trêu Chu Mẫn Lỵ cũng bị vô số fan để làm chữ ký cùng banner, đi đâu cũng thấy.

Kiều Dĩ Hàng đắc ý nhìn bình luận trên diễn đàn "Biển rộng trời cao" về hắn.

Trong đó có ID "Chuyên gia kháng đả kích" bình luận một đoạn dài gọi là "Tĩnh như thỏ chạy, động tựa xử nữ". Đánh giá vai lão Thiên của hắn dù im lặng ngồi cũng luôn thấy hắn không ngừng tính kế nhưng khi hắn quyết tâm hành động, ánh mắt lại vô cùng kiên nghị lạnh lùng.

Kiều Dĩ Hàng đối lời bình này vô cùng hài lòng, đặc biệt gửi phản hồi ở phía sau –

Tiểu Thuyền 123: O(_)O~ ngươi viết thực hay quá, đem cảm giác của ta cũng nói hết ra!

Một lúc sau, Tiểu Chu gửi tin nhắn tới ——

Ngươi đăng ký ID ở diễn đàn "Biển rộng trời cao" đúng không?

Kiều Dĩ Hàng ngẩn người, rất nhanh trả lời —

Sao vậy?

Tiểu Chu trả lời nhanh hơn.

Cái Tiểu Thuyền 123 kia là ngươi sao?"

Kiều Dĩ Hàng nhất thời có cảm giác bị bắt quả tang khi đang làm chuyện xấu —

Sao ngươi biết?

Lần này một lúc sau Tiểu Chu mới trả lời —-

Ta là Chuyên gia kháng đả kích đây. Cao đổng bảo ta gửi.

Kiều Dĩ Hàng tắt máy.

Vì vậy, Chuyên gia kháng đả kích cùng Tiểu Thuyền 123 như phù dung sớm nở tối tàn, thoáng hiện khiến người ta kinh hồng rồi vĩnh viễn biến mất nơi chân trời góc bể.

Giống như kế hoạch lên sẵn, trình tự năm nay cũng giống năm ngoái: giải Thiên Thanh, phim Liên Giác Tu, giải Kim Hoa.

Vẫn ngồi tại tối đề cử như cũ, tâm tình Kiều Dĩ Hàng vô cùng khẩn trương. Năm nay hắn được đề cử ở hai hạng mục lớn "Nam diễn viên chính xuất sắc nhất" cho "Thầm mến" và "Nam diễn viên phụ xuất sắc nhất" trong phim "Phích lịch hiệp nữ".

Hắn từng hỏi Cao Cần, năm nay có kịch bản trước không.

Câu trả lời của Cao Cần là: "Gần đây quản chặt, miệng bọn họ bị niêm phong rồi."

"…"

Không có đáp án tốt hơn không có sắp xếp trước.

Kiều Dĩ Hàng ngồi dưới đài, nhìn khách mời cùng người đạt giải cười đùa hi hi ha ha, vẻ mặt cứng ngắc như đang đắp mặt nạ.

Từng giải từng giải trao đi, giải Kim Hoa dần đến cao triều.

"Tiếp theo là giải Nam diễn viên phụ xuất sắc nhất, xin mời Tằng Bạch cùng Thi Đại Minh lên công bố giải."

Nhạc vang lên.

Tằng Bạch và Thi Đại Minh một trước một sau từ sau rèm đi ra.

Dưới đài rất nhiều người có chút hoảng hốt, cảnh tượng này buộc họ nhớ lại tiết mục từng oanh động một thời – "Go!Go!Su..Super-star". Dù nhiều người không thích chương trình này nhưng cũng không cản trở lòng hoài niệm của bọn họ.

Thi Đại Minh bước tới chỗ míc, cảm khái nhìn Tằng Bạch: "Ta không nghĩ ngươi sẽ đến làm khách mời. Hôm nay không cần trông cửa hàng sao?"

Tằng Bạch đáp: "Vẫn mở, thế nên hôm nay ta phải đổi ca cho Kẹo Mút rồi."

“Kẹo Mút là ai?” Thi Đại Minh biết rõ hắn nói đến nhân viên ở tiệm nhưng vẫn cố ý hỏi.

Tằng Bạch vẫn thành thật hồi đáp: “Đường Tề, ở tiểu khu Tân Nguyên. Nếu ngươi muốn làm quen ta có thể giới thiệu. A, nhưng phải hỏi xem hắn có đồng ý không mới được.”

“…Nhiều năm vậy mà ngươi chẳng thay đổi chút nào a.”

“Có thay đổi chứ. Đại thần nói ta có tiểu nạm bụng rồi.”

“Thực thẳng thắn a.” Cứ như vậy đường hoàng vạch trần quan hệ của hai người. Thi Đại Minh lau trán, đã lâu không toát mồ hôi lạnh a.

Tằng Bạch nghĩ chút lại nói: “Hắn nói, đi kể ra ngoài thì được nhưng không được cho xem.”

“Ách, còn nhớ chúng ta đến đây làm gì không?” Thi Đại Minh tự phát cứu tràng.

Tằng Bạch đồng tình nhìn hắn: “Nhớ kỹ chứ. Để ta đến, ngươi yên tâm, chúng ta nhất định sẽ bình an rời đi.”

“…”

Trên màn hình lớn xuất hiện danh sách đề cử.

Kiều Dĩ Hàng che miệng. Dù thứ hắn nghĩ đến không giống Tằng Bach nhưng giờ phút này, hắn cũng đồng tình với Thi Đại Minh.

Đoạn phim kết thúc, hình ảnh dừng tại nhân vật lão Thiên do Kiều Dĩ Hàng thủ vai. Hắn thờ ơ nhìn về phía trước như thể hết thảy mọi thứ trên thế giới này đều giống nhau, vừa buồn cười lại vừa đáng thương.

“Đạt giải nam diễn viên phụ xuất sắc nhất là…” Thi Đại Minh đọc câu mở đầu, đưa thẻ cho Tằng Bạch.

Tằng Bạch sửng sốt rồi lập tức nở nụ cười thật tươi: “Kiều Dĩ Hàng!”

Giây phút đó.

Kiều Dĩ Hàng nghe được trái tim mình nặng nề rớt xuống, nở ra vô số hưng phấn cùng hạnh phúc.

Hắn bình tĩnh đứng lên, ôm người ngồi hai bên rồi không nhanh không chậm từng bước đi lên đài.

Khi giẫm lên bậc thang đầu tiên, Kiều Dĩ Hàng len lén thầm nói: “Cuối cùng cũng đến!”

Giờ khắc này hắn chờ không tính là lâu, hơn nhiều người trong làng giải trí, lăn lộn ở trường quay mấy chục năm, hắn vẫn còn rất trẻ. Nhưng khi cầm tới cúp thưởng, tằng Bạch cùng Thi Đại Minh nói câu “Chúc mừng”, hắn mới biết, mặc kệ thời gian chờ đợi dài hay ngắn, hưng phấn trong khoảnh khắc này là giống nhau, không sụt giảm đi đâu!

“Cảm ơn mọi người, cảm ơn những người yêu ta và những người ta yêu. Cảm ơn… không xong rồi, hình như ta đã đem danh sách người cần cảm ơn chuẩn bị trước thu gọn thành một câu rồi…” Kiều Dĩ Hàng cầm giải thưởng chương, hơi ngượng ngừng cười, “Thực cao hứng cuối cùng ta cũng có thể đứng ở đây để nói với tất cả những người ủng hộ ta, ta không cô phụ sự ủng hộ của mọi người, hy vọng mọi người có thể cùng ta đi tiếp, cho đến cuối cùng. Cảm ơn.” Hắn vừa nói vừa lôi chiếc nhẫn vẫn đeo ở cổ ra nhẹ nhàng hôn xuống.

Nhưng lần này không ai nghi hoặc.

Trên thực tế, từ giải Thiên Thanh năm ngoái đã bắt đầu, hôn nhẫn đã thành động tác bình thường khi Kiều Dĩ Hàng lên nhận giải.

Sau nam diễn viên phụ là tới nữ diễn viên phụ xuất sắc nhất.

Kiều Dĩ Hàng ngồi trên khán đài, hai mắt nhìn thẳng màn hình, lẳng lặng mà điều chỉnh cảm xúc. Có thể nói Nam diễn viên phụ xuất sắc nhất đói hắn mà nói đã là niềm vui ngoài ý muốn nên khi Phong Á Luân lên đài, xướng lên chín chữ Nam diễn viên chính xuất sắc nhất Kiều Dĩ Hàng, hắn mờ mịt mất năm giây.

Đến khi Trần Bình Qua lấy tay huých hắn, hắn mới như tỉnh lại từ trong mộng, nhanh chóng điều chỉnh cảm xúc đi lên sân khấu.

Phong Á Luân đem biểu tượng chương đưa cho hắn, dùng sức ôm hắn, "Chúc mừng."

Kiều Dĩ Hàng cũng ôm lại, rồi cầm biểu tượng chương đi tới chỗ míc.

Có lẽ lã đã từng lên một lần, lần này hắn cũng không cảm thấy hưng phấn như trước mà có cảm giác hư không. Hắn ngước lên, vô thức tìm kiếm người quen trên khán đài, mãi đến khi đụng phải một đôi mắt quen thuộc, cảm giác mới dần dần chân thật trở lại.

"Cảm ơn." Hắn chăm chú nhìn đôi mắt kia.

Cặp mắt nọ chậm rãi cong lên, tựa hồ nghe hiểu lời cảm ơn này.

"Cảm ơn sự công nhận của ban giám khảo dành cho ta, cho ta niềm tin để có thể đi được xa hơn. Cảm ơn những người bạn vẫn quan tâm tới ta từ trước tới nay, ta tin tưởng, chúng ta vẫn có thể tiếp tục bước tiếp, cho đến vĩnh viễn."

Kiều Dĩ Hàng lôi nhẫn ra, một lần nữa hôn xuống, rồi ngẩng đầu xa xa nhìn người kia cười đến sáng lạn.

Ta trước kia chỉ vì quang vinh mà cố gắng.

Ta hôm nay, muốn đứng ở chỗ này, giữa đám người tìm được ngươi, một lần lại một lần dùng ngôn ngữ của riêng chúng ta mà nói —-

Ta yêu ngươi.

.CHÍNH VĂN HOÀN.

136. Chương 136: Phiên Ngoại : Chinh Long (nhất)

Quả nhiên nam sợ chọn sai nghề, nữ sợ gả sai người.

Nếu như có thể sống lại lần nữa, Suất Chinh nhất định sẽ không học ngành kỹ sư xây dựng, dù là làm thư ký ngày ngày ngồi trong phòng điều hóa đánh chữ cũng tốt hơn mặc gió mặc mưa làm bạn cùng bê-tông cốt thép.

Hắn toàn thân vô lực ra khỏi xe, bò ba tầng lầu quay về phòng trọ.

Xe và phòng trọ tạm thời đều do cha mẹ chu cấp, giờ hắn còn đang thực tập, tiền lương cầm tới đảm bảo ba bữa cơm hàng ngày còn khó khăn. Nhưng kể cả thế, hắn vẫn cắn răng dùng tiền tiết kiệm nâng cấp cạc màn hình cùng bộ nhớ máy tính.

Biết sao được, ai bảo cái sắc hòa thượng kia luôn miệng ầm ĩ kêu máy tính hắn tồi tàn, tốc độ quá chậm.

Về đến nhà, hắn trước bật máy tính rồi vào bếp đun nước xong quay lại trước bàn mở "Bát nháo giang hồ". Sau khi vào game, hắn gửi một dãy chấm dài cho Thủy Tiên hòa thượng, không đợi trả lời, vào bếp chỉnh lửa.

Mì trộn xì dầu hắn làm thuần thục, đến khi chín chỉ mất một phút đồng hồ.

Chờ hắn bê mì về lại trước máy tính, Thủy Tiên hòa thượng đã gửi một đống tin trả lời.

[tư trò chuyện]

Thủy Tiên hòa thượng: đến rồi? đi làm cái gì đây?

Thủy Tiên hòa thượng: o( )o đừng có lần nào bắt chuyện xong cũng biến mất thế chứ.

Thủy Tiên hòa thượng: lại nấu mì sao?

Thủy Tiên hòa thượng: ngươi không thể ăn món gì mới sao?

Thủy Tiên hòa thượng: đến bảo ta.

Suất suất suất: tới.

Thủy Tiên hòa thượng: đi làm phụ bản đi? O(_)O

~Suất suất suất: đang ăn mì, một tay không làm được.

Thủy Tiên hòa thượng: kỳ thật ăn mì dùng miệng là được.

Suất suất suất: -_-||| ngươi đút ta?

Thủy Tiên hòa thượng: có thể. Ngươi đưa mì qua đây là được.

Suất suất suất: ….

Thủy Tiên hòa thượng: gần đây chẳng thấy Chiến Hồn Vô Cực cùng Tiểu Thuyền. /(ToT)/~~ đừng bảo bọn họ bỏ trốn rồi chứ?

Suất suất suất: vợ chồng mà còn muốn bỏ trốn sao?

Thủy Tiên hòa thượng: ôi. Ngươi nói xem vì sao Chiến Hồn có thể tìm được lão bà mà ta lại không tìm được đây? Rõ ràng điều kiện của ta cũng đâu có kém.

Suất Chinh nhìn màn hình, mày hơi nhíu lại.

Không biết từ lúc nào hắn cảm thấy việc Thủy Tiên hòa thượng thường xuyên nhắc tới chuyện tìm lão bà dị thường khó chịu, tựa như lão bà của hắn đi ngoại tình vậy! Suất Chinh bị tưởng tưởng của mình dọa sợ toát mồ hôi hột.

[tư trò chuyện]

Suất suất suất: ngươi đẹp trai bằng nửa lão nhị sao?

Thủy Tiên hòa thượng:….

Thủy Tiên hòa thượng: /(o)/~~ ít nhất trong game mọi người đều bình đẳng.

Suất suất suất: ….

Thủy Tiên hòa thượng: có MM gọi ta, đi đây.

Suất suất suất: quay lại.

Thủy Tiên hòa thượng: để làm gì?

Suất suất suất: ta ăn xong rồi.

Thủy Tiên hòa thượng: ta gọi nàng đến cùng làm nhiệm vụ nhé?

Suất suất suất: ta muốn làm nhiệm vụ Cửu Hoa Sơn.

Thủy Tiên hòa thượng: (o) cái nhiệm vụ biến thái kia có gì hay chứ? Thưởng cũng không nhiều, tốt hơn hết là tới Thập Ác Lao.

Suất suất suất: nhiệm vụ kia thưởng nhiều độ thân mật. Chúng ta kết bái đi.

Thủy Tiên hòa thượng: (o)tại sao?

Suất suất suất: ngươi thường xuyên ly hôn, ta thương cảm thay cho ngươi.

Thủy Tiên hòa thượng: cái đó và kết bái có gì liên quan tới nhau?

Suất suất suất: ít nhất ta sẽ không vứt bỏ ngươi.

Thủy Tiên hòa thượng: ….

Thủy Tiên hòa thượng: ta có chút cảm động rồi.

Thủy Tiên hòa thượng: nhưng lần sau đừng nói những lời này khi ta đang uống nước.

Suất suất suất: có đi không?

Thủy Tiên hòa thượng: nhưng hiếm khi có MM hẹn ta a? /(o)/~~ có thể để lần khác đi được không?

Suất suất suất: không thể.

Thủy Tiên hòa thượng giằng co chốc lát, cuối cùng lựa chọn kết bái. Suất suất suất là bảo mẫu kiêm đồng bọn trường kỳ hấn kiếm được sau Chiến Hồn Vô Cực và Tiểu Thuyền, nếu cãi cọ với hấn thì chơi game cũng không có ý nghĩa gì.

Nhiệm vụ Cửu Hoa Sơn thực sự rất .

Chưởng môn Cửu Hoa Sơn Bộ Lâu Liêm lại càng là một NPC vô cùng.

Trên cơ bản, người chơi đến làm nhiệm vụ chẳng khác gì cu li miễn phí. Câu đầu tiên mà Bộ Lâu Liêm thường nói nhất là —

"Đằng sau núi ** nhiều lắm, các ngươi đi giết 100 con đi."

Không sai, là 100.

Quái vật sau núi đều tròn 100, mỗi lần làm nhiệm vụ cũng không khó khăn, chỉ là buồn tẻ, chán nản cộng nhàm chán. Phần thưởng cũng không nhiều nên nổi danh là một trong nhưng nhiệm vụ vô bổ nhất "Bát nháo giang hồ", nhưng cũng có điểm tốt, ví dụ như tăng độ thân mật, không tốn tế bào não.

[tư trò chuyện]

Thủy Tiên hòa thượng: để ta làm. Ngươi nghỉ đi. Dù sao quái cũng không cao.

Suất suất suất: Ừm. Thay phiên nhau, ngươi làm trước đi.

Thủy Tiên hòa thượng: ok.

Thủy Tiên hòa thượng hiên ngang anh dũng nện bước, dẫn quái trước rồi dùng một đòn quần công hoa lệ.

Máu quái chỉ còn 1/3.

Suất Chinh thấy Thủy Tiên hòa thượng bị vây công, bất đắc dĩ cười, chỉ huy Suất suất suất tới bên cạnh, kích kỹ năng quần công.

Tất cả quái ngã xuống.

[tư trò chuyện]

Thủy Tiên hòa thượng: thực ra ta có thể ứng phó.

Suất suất suất: Ừm.

Thủy Tiên hòa thượng: mặc dù có điểm phí thời gian.

Thủy Tiên hòa thượng: chỉ là ta thấy ngươi thiếu thời gian nên thôi cùng nhau lên đi.

Suất suất suất: …

Hai người đánh hơn một giờ, Suất suất suất liền cảm thấy mí mắt nặng như đeo chì, động tác đánh quái cũng chậm đi nhiều.

[tư trò chuyện]

Thủy Tiên hòa thượng: ta mệt quá, hay mai tiếp tục đi.

Suất Chinh bừng tỉnh, nhìn avatar của Thủy Tiên hòa thượng trên màn hình, khóe miệng có chút nhếch lên.

Suất suất suất: tốt.

Thủy Tiên hòa thượng: ta đưa đồ vật tới kho hàng, ngươi out trước đi.

Suất suất suất: ngủ ngon.

Suất Chinh ra khỏi game, tắt máy tính. Nhìn màn hình chậm rãi mờ đi, bốn phía lặng im như tờ, hắn nghĩ, hôm nay hẳn sẽ mơ một giấc mơ đẹp.

Nhưng mộng đẹp không dài.

Hôm sau vào game, hắn nhận được thiệp mời của Thủy Tiên hòa thượng.

[tư trò chuyện]

Suất suất suất: có chuyện gì vậy?

Thủy Tiên hòa thượng: (^o^)/~ hôm qua ta cầu hôn thành công rồi!

Suất suất suất: hôm qua ngươi không đi ngủ?

Biết Thủy Tiên hòa thượng nói vậy chỉ vì để mình đi ngủ nhưng Suất Chinh cảm thấy điểm đó không quan trọng.

Thủy Tiên hòa thượng: không có lão bà, ôm gối nằm không trằn trọc a! ! /(o)/

~~Suất suất suất: ngươi không có lão bà không chịu nổi sao?

Suất suất suất: chơi đùa thôi mà, tích cực thế để làm cái gì?

Thủy Tiên hòa thượng:thì bởi vì là game nên mới tích cực mà.

Thủy Tiên hòa thượng: (o) ngươi cảm thấy không tốt hả?

Suất Chinh ngẹn họng, ngón tay tự phát gõ mạnh bàn phím.

Suất suất suất: cần lão bà như vậy, ta luyện ID nữ gả cho ngươi!

Thủy Tiên hòa thượng: hả?

Suất Chinh kinh ngạc nhìn những chữ bản thân mình đánh ra, đờ người hồi lâu.

Lúc nào thì hắn đã không chịu nổi bên cạnh người kia có bóng dáng khác?

Thủy Tiên hòa thượng không truy cứu tiếp, hắn còn bận rộn sắp xếp hôn lễ. Đối với đề nghị của Suất suất suất, hắn cho rằng đó là nỗi lo lắng của người bạn tốt. Dù sao hắn chẳng thể tưởng tượng nổi Suất suất suất vốn luôn đứng cạnh hắn đánh quái lại biến thành một tiểu MM ríu rít trốn đằng sau hắn?

Suất Chinh đờ ra thật lâu, mãi đến khi trên kênh thế giới thông báo Thủy Tiên hòa thượng cùng Kiều Kiều Mẫn kết hôn mới tỉnh lại.

Hắn không rõ tay hắn thế nào mà tiếp tục gõ bàn phím. Người đang trong cơn cực độ khiếp sợ, động tác thường là vô thức.

[tư trò chuyện]

Suất suất suất: vừa rồi là lời thật lòng của ta đấy.

Thủy Tiên hòa thượng: cái gì?

Suất suất suất: ta đi lập ID nữ.

Suất suất suất: nếu không thì ngươi lập ID nữ.

Suất suất suất: nếu không lấy ngay ID này cũng được. Dù sao nhiệm vụ kết bái cũng chẳng khác mấy nhiệm vụ kết hôn.

Thủy Tiên hòa thượng: …

Thủy Tiên hòa thượng: ta ra hỉ đường, đi đón không?

Trái tim Suất Chinh trầm xuống.

Thủy Tiên hòa thượng gửi lời mời tổ đội.

Suất Chinh nghĩ một lúc, cuối cùng kích đồng ý.

[đội ngũ]

Thủy Tiên hòa thượng: lão bà, mau tới gặp huynh đệ của ta.

Kiều Kiều Mẫn: sao mà ngươi lắm huynh đệ thế?!

Thủy Tiên hòa thượng: đây không giống nha, đây là đại ca của ta!

Kiều Kiều Mẫn: ngất.

Kiều Kiều Mẫn: đâu rồi?

Thủy Tiên hòa thượng: Suất suất suất?

Suất suất suất: đây.

Kiều Kiều Mẫn: tên ngươi thực kỳ quái, ngươi rất đẹp trai sao?

Thủy Tiên hòa thượng: kém ta một chút.

Kiều Kiều Mẫn: ừm?

Kiều Kiều Mẫn: ta không muốn thấy.

Suất Chinh cau mày, lập tức rời đội.

Áp lực từ công việc đã mài mòn tất cả kiên nhẫn của hắn. Đối loại người này, ngay cả giả bộ hắn cũng lười. Đều là nữ, hắn nhịn không được nghĩ tới Tiểu Thuyền, có lẽ nên bắt chước lão Nhị, tìm một lão bà như vậy cũng không tệ.

Hắn nhắm mắt lại, trong đầu hiện lên lại là hình ảnh Thủy Tiên hòa thượng trong game.

137. Chương 137: Phiên Ngoại: Chinh Long (nhị)

Suất Chinh biết mình lui đội như vậy làm mất mặt Thủy Tiên hòa thượng nhưng hắn cảm thấy mình không sai. Vậy nên, hắn vẫn hy vọng Thủy Tiên hòa thượng chủ động bắt chuyện. Nhưng liên tục một tuần chăm chỉ login, ẩn hiện thật lâu, thậm chí ngay cả bang hội vốn ít lên cũng lộ mặt mấy lần vẫn không thu được tin từ Thủy Tiên hòa thượng, hắn biết, Thủy Tiên hòa thượng đã phát hiện tâm tư của hắn, chủ động tránh xa.

Hoặc là, muốn chặt đứt tình cảm của hắn.

Suất Chinh nhìn ngã tư đường đông đúc người qua lại trên màn hình, đầu óc có điểm mông lung.

Đến khi Chiến Hồn Vô Cực login mời hắn tổ đội, lý trí của hắn mới chậm rãi sát nhập cùng hiện thực.

Gia nhập đội ngũ, ngoài ý muốn thấy Thủy Tiên hòa thượng đã ở, trống ngực đột nhiên nhanh hơn vài nhịp.

Thủy Tiên hòa thượng dường như không ý thức được có thêm một người, vẫn hi hi ha ha tám chuyện như trước.

Hắn trầm mặc nhìn, nhất thời không biết nên nói gì cho phải, thẳng đến khi Chiến Hồn Vô Cực gọi hắn mới tìm được đột phá khẩu. Nhưng, trả lời xong, Chiến Hồn Vô Cực không lên tiếng, Thủy Tiên hòa thượng cũng trầm mặc.

Hắn có điểm xấu hổ, gửi đi không ít dấu hỏi, không ngừng gia tăng cảm giác tồn tại của bản thân. Đợi đến khi Chiến Hồn Vô Cực trả lời, Thủy Tiên hòa thượng lập tức cũng theo sau với giọng điệu tích cực.

Trong tích tắc, lửa giận lòng hắn tựa như suối phun dũng mãnh bốc ra.

Cảm giác bị lờ đi, bị bỏ quên tựa như lưỡi dao, từng đao từng đao quát vào mặt hắn.

Màn trêu đùa ầm ĩ của Thủy Tiên hòa thượng vẫn tiếp tục —-

Thủy Tiên hòa thượng: -_-||| thực ra ta rất kiều nhược.

Suất Chinh nheo mắt, ngón tay linh hoạt di chuyển.

Suất suất suất: ta ghét chữ 'kiều'.

Bầu không khí nhất thời đông cứng.

Suất Chinh nhìn đi nhìn lại khung đối thoại trong đội, đột nhiên cảm thấy bản thân rất buồn cười. Hắn nhanh chóng nói lời từ biệt rồi tắt đi kênh đội ngũ, tốc độ nhanh như thể có người đuổi theo sau.

Có lẽ để che giấu sự chột dạ của bản thân, hắn cố ý nói nhảm vài câu cùng Chiến Hồn Vô Cực. Thực ra, nếu không phải mấy hôm trước tình cờ thấy Trương Tri trên tivi, hắn cũng không biết chiến hữu của mình lại là thái tử gia Trương thị, trách không được sau khi về nước ít vào game như vậy. Suất Chinh nghĩ đến Tiểu Thuyền, cô gái vừa đáng yêu lại vừa ngốc ngếch kia, không biết giờ nàng cùng Trương Tri thế nào rồi.

Lấy gia thế Trương Tri, muốn cùng một chỗ sợ không dễ dàng.

Suất Chinh vốn định nói bóng nói gió hỏi một hồi, ai biết Trương Tri tiên thủ hạ vi cường, hỏi ngược lại chuyện hắn cùng Thủy Tiên hòa thượng. Hắn có lệ vài câu rồi lại chạy trối chết.

Ra khỏi game, hắn nhìn hình nền "Bát nháo giang hồ", đột nhiên di chuột, đổi sang hình nền thông thường.

Trí nhớ hẳn cũng sẽ theo đó mà biến mất đi.

Dù tồn tại, chỉ cần không bị khơi ra, lâu dần cũng sẽ bị bỏ quên trong góc. Tỷ như thằng bạn hồi mẫu giáo ngồi cùng bàn từng khiến hắn hận đến nghiến răng nghiến lợi, giờ ngay cả tên cũng còn chẳng nhớ nổi.

Người với người là bình đẳng, trí nhớ cũng vậy, Thủy Tiên hòa thượng giờ cùng bạn mẫu giáo không khác nhau là bao rồi.

Suất Chinh quyết định, từ bây giờ, sẽ không nghĩ đến con người này nữa.

***

Theo lời bạn cùng phòng Vi Thạc nói, Hồ Long Uy mấy ngày nay tựa như bọ chét, cả ngày bất an nhảy tới nhảy lui, cực khiến người chán ghét.

Đánh giá của Khổng Quân Tử thì hàm súc hơn nhiều, hắn nói biểu hiện mấy ngày nay của Hồ Long Uy là mùa xuân đến muộn.

Tóm lại, Hồ Long Uy gần đây rất khác thường, vô cùng khác thường, cực độ khác thường.

Nói thật, tự Hồ Long Uy cũng biết sự khác thường của hắn không phải mấy ngày nay mới bắt đầu mà là từ khi hắn biết quan hệ giữa Vi Thạc và Khổng Quân Tử. Tính ra cũng là cuối năm thứ hai đại học, hắn trốn tiết, đang định mở cửa thì nghe thấy tiếng mút mát dinh dính từ bên trong truyền ra.

Chưa từng ăn thịt heo cũng đã thấy heo chạy, mấy cuốn phim thời trung học không phải phí công xem. Lúc đấy, hắn nghĩ tưởng ai đó trong phòng lén lút dẫn bạn gái về cũng không để tâm, cố tình lui ra sau, ho khan một tiếng mới mở cửa. Nào ngờ, bên trong không có bạn gái nào cả, chỉ có một đôi bạn cùng phòng mặt đỏ tai đỏ.

Kinh qua chuyện này, hắn bắt đầu lưu ý cử chỉ của Vi Thạc cùng Khổng Quân Tử mới phát hiện hai người này có nhiều dấu vết khiến người khác phẫn nộ. Đây cũng chưa phải thê thảm nhất, thê thảm nhất chính là các bạn cùng phòng khác vì hoàn thành nhiệm vụ luyến ái, từng cái từng cái chuyển ra ngoài, chỗ này chỉ có độc bọn họ. Hắn, vừa là một người cô đơn, không có động lực ra ngoài, lại là tộc ví rỗng, toàn bộ tiền đổ hết vào game, ăn cơm còn phải tính toán chứ đừng nói tới thuê phòng.

Vốn, hắn mắt nhắm mắt mở mặc kệ, cuộc sống vẫn là chịu đựng được. Dù sao Vi Thạc cùng Khổng Quân Tử cũng không định ra quỹ, bóng đèn điện hắn đây cũng không quá chói mắt, ba người ở chung không tệ lắm.

Nhưng vấn đề là có một ngày hắn mộng xuân, diễn viên còn lại trong mộng cũng là một nam nhân!

Tỉnh lại, hắn không nhớ nổi mặt người kia nhưng khẳng định, đó là một nam nhân!

Hắn sợ bản thân trong tình hình nghe quen tai nhìn quen mắt cũng vô thức bị ảnh hưởng, bắt đầu liều mạng theo đuổi bạn gái tại trường học. Béo lùn xấu ngu, không từ một ai. Sự thật chứng minh, chọn bừa như vậy có hậu quả rất nghiêm trọng. Thanh danh hắn rất nhanh lan xa, trở thành đại sắc lang nổi tiếng toàn trường. Từ nay về sau, trong bán kính mười thước quanh hắn, giống cái tuyệt diệt.

Không còn cách nào, hắn bắt đầu xem xét trong game.

Kiểu chọn lựa này có nhiều chỗ tốt. Thứ nhất, chi tiêu không lớn. Thứ hai, số lượng khổng lồ. Vì vậy, hắn rất nhanh lao vào như cá gặp nước. Lão bà lần lượt từng người từng người qua, dù số lần bị đá nhiều nhưng số lần kết hôn cũng nhiều.

Nói đến kỳ quái, từ khi hắn lao vào cuộc sống phóng đãng như vậy, cái mộng xuân kia không xuất hiện qua.

Thẳng đến một ngày, người hắn vẫn coi là bằng hữu trong tất cả bằng hữu, trung chân hữu tình Suất suất suất nói muốn luyện ID nữ gả cho hắn, bức tường vất vả lắm mới dựng lên trong lòng hắn sụp đổ.

Màn đêm buông xuống, cơn ác mộng XXX với người cùng giới lại xông vào giấc ngủ của hắn.

Lần này hắn nhớ rõ khuôn mặt nọ.

Mặt của Suất suất suất.

Dù hắn chỉ gặp qua ở tiệc kết hôn của Thiên Đấu nhưng trong mộng, nó vẫn rõ ràng đến vậy. Khi tỉnh lại, hắn còn có thể tinh tế miêu tả ngũ quan của Suất suất suất. Hắn biết, vấn đề lớn rồi.

Vì vậy, hắn lập tức đầu nhập vào bể tình cùng thê tử trong game.

Dù biết rõ Kiều Kiều Mẫn tính cách vô cùng tệ, giáo dục vô cùng tệ, hắn tự buộc bản thân vong ngã. Mấy ngày nay, hắn đều thấy ID của Suất suất suất sáng lên trong danh sách bạn tốt nhưng không kích. Hắn rất rõ ràng, Suất suất suất mỗi ngày bị công việc hành mệt đến chết nhưng vẫn kiên nhẫn chờ chính là cho hắn cơ hội chủ động bắt chuyện. Nhưng hắn cũng hiểu, tuyệt đối không thể.

Thật giống như hải thị thận lâu*, thoạt nhìn rất mỹ lệ, hấp dẫn nhưng rơi vào sẽ vạn kiếp bất phục.

* Dùng để chỉ ảo ảnh trên mặt biển. Người xưa thường thấy những ảo ảnh về thành quách làng mạc trên mặt biển nhưng không đến được nên cho rằng đó là do một con sò thần tạo ra.

Loại kiên trì này thu được hiệu quả.

Sau khi Chiến Hồn Vô Cực cùng Tiểu Thuyền login nói chuyện phiếm, Suất suất suất biến mất.

Triệt để biến mất.

Chỉ là trong game.

Hồ Long Uy cảm thấy bản thân sắp nổi điên. Rõ ràng Suất suất suất đã không vào game, chính mình cũng thật lâu thật lâu không liên lạc với hắn nhưng sao mộng không biến mất? Chẳng những vậy còn duy trì tần suất đều đặn vài ngày truyền tin một lần.

Hắn không ngại dùng phương thức này xem một ít phim nhưng điều kiện tiên quyết là có thể đổi diễn viên được hay không? Đổi hắn hoặc đổi Suất suất suất, tóm lại, có thể đừng để bọn họ cũng một chỗ mãi thế có được không?

Để thay đổi hiên trạng, hắn đặc biệt hướng Kiều Kiều Mẫn xin ảnh chân dung đã qua PS hoàn toàn sau đó in ra dán lên đầu giường, ngày xem đêm xem, hy vọng có thể vào mộng nhưng hết lần này tới lần khác, trong mộng vẫn là người kia.

Nhìn hắn ngày qua ngày dần dần tiều tụy, Khổng Quân Tử lo lắng: "Gần đây ngươi gầy rất nhiều."

Hồ Long Uy nằm trên giường, vô lực khoát khoát tay: "Giảm béo."

Vi Thạc cười nhạo: "Lấy chiều cao của ngươi, nếu thực giảm béo thành công, chẳng phải thành sào tre rồi."

Hồ Long Uy hữu khí vô lực nói: "Đó là ngươi ghen tị."

Hai người bọn họ từ khi vào ký túc xá một ngày không đấu võ mồm không chịu nổi nên Khổng Quân Tử đã sớm quen: "Được rồi, cuối tuần này khóa ta tổ chức đi dã ngoại ở thành phố A, ngươi đi không?" Kỳ thực hắn chỉ đúng theo chức trách lớp trưởng mà hỏi cho có lệ. Kiểu hoạt động như thế này căn bản rất ít người đi, trừ phi tiện đường về nhà.

"Chỗ nào?" Hồ Long Uy trong mắt có tức giận.

"Thành phố A."

Thành phố A?

Trong đầu Hồ Long Uy bất thần hiện lên khuôn mặt người kia, ma xui quỷ khiến mà đáp: "Ta đi."

Kỳ thật đó chỉ là xúc động nhất thời, đến khi thực sự đặt chân đến thành phố A, mới cảm giác bản thân đang ở trong cùng thành phố với người kia.

Mấy người bạn đi cùng chỉ chào hỏi mấy câu, kêu hắn có việc thì gọi điện rồi bắt taxi về nhà, vứt lại hắn mờ mịt nhìn thành phố xa lạ này.

Xúc động là ma quỷ a.

Hồ Long Uy vừa nghĩ vậy vừa rút di động ra, tìm tới số của Suất suất suất, im lặng đứng nhìn.

Lâu như vậy rồi, có lẽ tình cảm hắn dành cho mình đã nhạt mất rồi?

Hồ Long Uy tự an ủi.

Nhưng có thể hắn còn đang giận, dù sao lúc đầu bản thân làm có điểm tuyệt.

Cũng có thể căn bản đã quên mình.

Ý nghĩ này khiến cho lòng hắn thắt lại.

***

Suất Chinh bỏ mũ bảo hộ ra, dùng tay áo lau mồ hôi trán.

Dù là mùa đông nhưng công trường vẫn như cái lò thiêu.

Di động đột ngột vang lên. Đừng bảo cái phiền toái nào tìm tới chứ?

Hắn không nhịn được bắt máy: "Alô."

"Alô." Đầu kia truyền tới giọng điệu khẩn trương, "Xin chào."

…

Kẻ ngu ngốc nào dùng cách này lãng phí thời gian của hắn đây?!

Suất Chinh rất muốn chửi người nhưng câu tiếp theo lại khiến hắn giật mình sững sờ.

"Ta là Hồ Long Uy, ách, Thủy Tiên hòa thượng."

138. Chương 138: Phiên Ngoại: Chinh Long (tam)

Suất Chinh nhanh chóng xin nghỉ rồi vọt về nhà đổi thân quần áo sạch sẽ mới lái xe tới chỗ Hồ Long Uy nhắn. Hắn chưa từng biết, tốc độ của bản thân có thể sánh bằng siêu nhân.

Lần nữa thấy Hồ Long Uy, hắn có điểm không nhận ra.

Vẫn là thân hình cao như hạc giữa bầy gà nhưng hình thể so với lần trước gầy không ít, hai má hơi hõm vào càng làm lộ ra đôi mắt to lấp lánh hữu thần.

Hắn chậm rãi dừng xe cạnh người, dùng ngữ khí cực kỳ bình thường bắt chuyện: "Đợi lâu chưa?"

Hồ Long Uy cúi đầu nhìn hắn một cái, tựa hồ như đang liên kết hắn với hình tượng trong trí nhớ.

"Lên xe." Suất Chinh thấy trong mắt hắn lóe lên ánh nhìn quen thuộc, thanh âm không khỏi phóng nhu.

Hồ Long Uy lên xe, hai tay ôm bao hành lý, ngón tay không xoắn xuýt.

Suất Chinh: "Đến du lịch."

"Ừm, đi dã ngoại."

"Một mình?"

"Những người khác về nhà rồi." Hồ Long Uy nói xong, đột nhiên rất muốn cắn rụng đầu lưỡi bản thân. Người khác đều về nhà hết hắn còn dã ngoại cái gì!

Suất Chinh nghiêng đầu nhìn đến ánh mắt ảo não của hắn, khóe miệng thoáng giơ lên: "Muốn đi đâu chơi¿'

"Ngươi rảnh không¿' Hồ Long Uy lần thứ hai muốn cắn đứt đầu lưỡi bản thân. Khẩu khí lúc nãy có vẻ như chính mình rất mong chờ!

"Ngươi định ở mấy ngày¿' Suất Chinh dừng chút nói, "Nếu chỉ có một ngày, mai ta xin nghỉ. Nếu ở lâu vài ngày, mai ta đi lo liệu công chuyện một chút."

Hồ Long Uy cảm giác trong đầu có thứ gì muốn phá vỏ chui ra, rất khó chịu: "Kỳ thực không sao cả." Hắn ấp úng, cũng không biết bản thân muốn nói gì.

"Ngươi thực khác trong game." Suất Chinh cảm khái. Cái Hoa hòa thượng mặt dày trong game đi nơi nào rồi?

Hồ Long Uy đáy lòng trầm xuống. Đây là đang… ghét bỏ hắn sao? "Nếu không thì sao? Chẳng lẽ cùng ngươi tổ đội đi ngân hàng làm phụ bản?"

Suất Chinh cười nói: "Ta nghĩ kêu lão nhị cùng Tiểu Thuyền, nếu ngồi tù còn có thể làm một bàn mạt chược."

Hồ Long Uy đột nhiên nói: "Được, Chiến Hồn cùng Tiểu Thuyền cũng ở đây mà."

"Vừa rồi ngươi không nghĩ tới?" Vừa lúc đèn đỏ, Suất Chinh dừng xe nhìn hắn, trong mắt có thâm ý khác.

Hồ Long Uy đột nhiên thấy không được tự nhiên, cố ý dùng vẻ mặt hèn mọn nói: "Ăn chùa uống chùa một người là đủ rồi."

Suất Chinh trong lòng rung động, hai mắt cười đến gần như không thấy nữa: "Được, cho ngươi xài chùa."

….

Hồ Long Uy trong lòng hoảng hốt.

Nhớ kỹ trong game, hắn cũng thường nói vậy: Đi phụ bản cho ngươi ăn chùa kinh nghiệm.

Không biết lúc ấy có phải cũng dùng vẻ mặt này không.

***

Chỗ Suất Chinh thuê không lớn, Hồ Long Uy đi vào liền cảm giác phòng nhỏ đi phân nửa.

Suất Chinh thấy hắn co quắp đứng cạnh cửa liền nói: "Cởi giày, để hành lý lên giường, chốc nữa ta sắp xếp. Ngươi tắm trước hay ăn trước?"

Hồ Long Uy cả kinh: "Tắm rửa?"

Ánh mắt Suất Chinh bị ngữ khí kinh ngạc của hắn hấp dẫn, tự tiếu phi tiếu nói: "Ta dù làm công tại công trường nhưng giường ta không phải công trường, đương nhiên phải tắm rửa sạch sẽ mới có thể ngủ."

Ngủ trên giường?

Hồ Long Uy không nhịn được nghĩ tới cảnh trong mộng, vội nói: "Ta không cần ngủ giường đâu, ngủ trên đất là được."

"Giữa mùa đông ngủ đất làm gì?" Suất Chinh cổ quái nhìn hắn, "Êm đẹp không làm Hoa hòa thượng, sao chạy tới chỗ ta làm khổ hạnh tăng?"

Hồ Long Uy lắc lắc đầu: "Ta gần đây giới sắc rồi."

Đang lôi đồ ăn từ tủ lạnh ra, Suất Chinh khựng lại một chút, giả vờ lơ đãng hỏi thăm: "Chia tay cái lão bà kia của ngươi rồi sao?"

"Kiều Kiều ấy hả? Thế thì còn chưa." Nhưng chỉ sợ cũng không khác là mấy, lấy tính cách của Kiều Kiều Mẫn, mấy ngày qua không vào game sợ đã cưỡng chế ly hôn rồi.

Mặt Suất Chinh bị hàn khí trong tủ lạnh đông lạnh, biểu cảm cứng ngắc.

"Cần ta giúp không?" Hồ Long Uy không có ý định ngồi không.

"Đi tắm trước đi." Suất Chinh nói, "Trước khi ta làm xong cơm tối, tuyệt đối sẽ không nhìn trộm."

"Nấu cơm tối sớm vậy sao?" Hồ Long Uy lén nhìn đồng hồ đang chỉ ba giờ trên tường.

Suất Chinh đáp: "Tốc độ làm cơm của ta hơi chậm."

Hồ Long Uy nghĩ chút rồi quyết định khách thuận ý chủ. Dù sao từ hình thể mà nói, hắn không có gì cần lo lắng.

Chờ hắn cầm quần áo vào phòng tắm, Suất Chinh mới thở phào nhẹ nhõm, vỗ vỗ chỗ trái tim một chút.

Dù hắn giả bộ bất cần nhưng dù sao cũng là người tưởng nhớ đã lâu, nói quên, nói vùi vào góc đều là lừa mình dối người. Bậy giờ, hắn chỉ nghĩ đem thứ tốt nhất hiến ra trước mặt hắn rồi lừa thân gạt tâm, đem hắn giữ bên người.

Nhưng mà…

Suất Chinh nhìn quanh phòng của mình.

Hình như hắn không có cái gì cầm ra được mà đối phương, dù nhìn qua có chút ngu ngơ, nhưng nếu dùng vũ lực, khả năng hắn thua có vẻ cao.

Xem ra chỉ có thể dồn hết tài nghệ vào phòng bếp thôi.

— Trời cao phù hộ!

Đến khi Hồ Long Uy tắm xong đi ra liền thấy cửa phòng bếp đóng chặt, máy hút mùi cùng tiếng mỡ bắn lách tách không ngừng truyền ra.

Hắn đứng tại chỗ một lát rồi quay về phòng tắm, đem quần áo bẩn của mình cùng Suất Chinh để vào máy giặt. Dù là làm khách nhưng ngồi không có vẻ bất hảo.

Giặt xong quần áo, đem ra phơi ngoài ban công, cửa phòng bếp vẫn đóng chặt.

Nhìn đồng hồ, đã hơn nửa tiếng trôi qua, âm thanh phát ra vẫn như cũ. Hồ Long Uy không nhịn được đẩy cửa bước vào, thăm dò, "Cần giúp… khụ khụ khụ." Mỡ, khói thình lình sang đến cổ họng hắn.

"Không việc gì, ta làm là được." Suất Chinh đẩy hắn ra ngoài.

Hồ Long Uy đành tiếp tục đợi trong phòng khách.

Tiếng làm đồ ăn đột nhiên dừng.

Suất Chinh thò đầu ra: "Đi chơi game đi."

"Nga. Tốt." Hồ Long Uy lập tức đứng dậy.

"Đừng dùng máy của ta để nói chuyện phiếm với lão bà của ngươi." Suất Chinh đột ngột lên tiếng.

Hồ Long Uy khựng lại: "Không thể lờ nàng đi được."

"Vậy ngươi lập ID mới đi." Suất Chinh vừa nghĩ đến hắn dùng máy tính của mình đi tình chàng ý thiếp với người khác liền không chịu nổi.

"Ừm." Hồ Long Uy có cảm giác không biết nói gì. Dù trong mộng hai người đã rất nhiều lần lăn lên giường nhưng hiện thực thì mới chỉ gặp qua hai lần, thoáng cái xuất hiện tâm lý ghen tỵ này khiến hắn không biết ứng phó thế nào. Lại nói tiếp, vẫn là game tốt, đằng sau máy tính muốn kẻ mặt dày cỡ nào đều có.

Hắn mở máy tínhlên, thấy hình nền liền ngẩn người. Hắn nhớ rõ trước đây Suất Chinh nói hình nền máy hắn là "Bát nháo giang hồ" nên không cầm lòng được mà vào game. Là lúc nào đổi lại rồi đây?

Từ khi chiến tranh lạnh giữa bọn họ bắt đầu?

Hồ Long Uy quên cảm giác không thoải mái lúc trước đi, mở game đăng ký ID mới. Kỳ dị là, khi lựa chọn giới tính, hắn lại kích vào nữ, đến khi nhận ra đã thấy một tiểu nha đầu búi tóc hai bên đang cười dài nhìn hắn.

Hắn vô thức quay đầu lại, cửa phòng bếp vẫn đóng, lúc này mới thở ra, lén lút sửa lại giới tính, hơn nữa còn chọn hình tượng vô cùng dũng mãnh, còn đặt tên là — Kiếm Chỉ Cửu Châu!

Bốn chữ này tựa hồ vô cùng vừa ý, hắn khí thế bừng bừng ấn xác định!

Tên này đã có người sử dụng, xin mời chọn lại.

….

Ỷ Thiên Đồ Long!

Tên này đã có người sử dụng, xin mời chọn lại.

Long Khiếu Thiên Hạ!

Tên này đã có người sử dụng, xin mời chọn lại.

….

Rút cuộc có bao nhiêu kẻ đần lãng phí những cái tên hay như vậy a!

Hồ Long Uy khẳng định chưa bao giờ thấy nhưng ID này trên bảng cao thủ, bàng thiện lương, bảng hào phú.

"Gọi Bách Luyện Cương thế nào?" Thanh âm của Suất Chinh vang lên từ phía sau.

Hồ Long Uy không đáp lời, gõ thẳng tên đó vào.

Màn hình chuyển cảnh.

"Bách Luyện Cương nghe cũng không tệ a, sao chẳng có ai dùng?" Hồ Long Uy thắc mắc.

"Cần trình độ văn hóa nhất định mới có thể nghĩ ra được." Suất Chinh khẽ cười.

Hồ Long Uy thuận miệng đáp: "Đúng thế, quá hay, không người nghĩ được."

"Hắc." Suất Chinh ôm chầm lấy cổ hắn, dùng tay kia hung hăng vò tóc hắn.

…

Kỳ thật động tác này giữa bạn bè với nhau cũng không tính thân mật. Trước kia hắn cùng bạn cùng phòng đùa giỡn những trò còn nổi da gà hơn thế nhưng không hiểu sao lúc này, cổ cùng lỗ tai hắn thoáng cái đỏ lên.

Suất Chinh hiển nhiên cũng phát hiện điểm này, càng thêm dùng sức ôm.

Hồ Long Uy cuối cùng không nhịn nổi: "Cổ ta sắp đứt rồi!"

"Sao có thể chứ?" Suất Chinh cuối cùng buông tha hắn, "Giờ ăn cơm hay để lát nữa?"

Hồ Long Uy nhìn đồng hồ góc màn hình máy tính, "Mới bốn giờ hơn."

"Ừm, vậy để lát nữa ăn." Suất Chinh đem ghế đến ngồi đằng sau hắn.

"Ta nhường ngươi?" Hồ Long Uy nói là nói vậy, mông chẳng mảy may nhúc nhích.

"Ta nhìn ngươi là được." Suất Chinh cười cười.

Hồ Long Uy an tâm cưu chiếm thước sào.

Hai người giờ đều là tám chín mươi cấp, làm nhiệm vụ tân thủ quả thực là lãng phí nơ-ron.

Hồ Long Uy vừa luyện vừa cảm khái: "A, nếu có hai máy tính thì tốt rồi. Ngươi dẫn ta sẽ nhanh hơn." Mỗi khi đụng tới game, hắn vẫn chứng nào tật nấy, chỉ nghĩ đến cọ kinh nghiệm.

Suất Chinh cười: "Tốt. Vậy ăn cơm trước, cơm nước xong chúng ta ra hàng net."

Hồ Long Uy cũng cảm thấy chơi đùa một mình, để chủ nhà ngồi cạnh xem không được tự nhiên nên lập tức gật đầu.

"Chúng ta đi ăn cơm thôi." Suất Chinh kéo tay Hồ Long Uy.

Động tác hắn tự nhiên, Hồ Long Uy còn chưa kịp phản ứng đã bị kéo đến bàn ăn.

Không thể phủ nhận Suất Chinh có tài nấu ăn. Ăn ngon không không biết, sắc hương đúng là hạng nhất.

Suất Chinh xin lỗi: "Không biết ngươi tới, không mua đồ ăn, chỉ dùng mấy thứ trong tủ lạnh làm." Mấy món này là lần trước mẹ hắn đến thăm mua tạm về để, bình thường ở nhà đều úp mì, nấu sủi cảo ăn liền.

"Không sao, nhìn có vẻ ngon." Hồ Long Uy gắp một miếng sườn xào chua ngọt bỏ vào miệng, "Ưm, ăn ngon."

Suất Chinh lúc này mới thở phào nhẹ nhõm. Dù món nào hắn cũng nếm thử trước rồi nhưng không quá chắc chắn khẩu vị hai người tương tự.

Hồ Long Uy ngồi xe lâu, vô cùng đói bụng, lập tức không khách khí mà ngấu nghiến đồ ăn.

Nhưng Suất Chinh thực ra không ăn nhiều lắm, chỉ là ra sức gắp thức ăn cho hắn.

Cơm nước xong, Hồ Long Uy chủ động yêu cầu rửa chén. Suất Chinh cũng không tranh, hỗ trợ lau bếp. Hai người dù lần đầu cùng nhau chui vào bếp, phối hợp thực ra khá ăn ý.

Suất Chinh nửa giả nửa thật nói: "Muốn lấy vợ nhất định phải chọn người như ngươi."

Hồ Long Uy trượt tay, bát rơi lại vào bồn nước, cố gắng trấn định đáp: "Thân cao mét tám sáu? Vậy chẳng phải tìm người mẫu sao."

"Người mẫu không được." Suất Chinh bác bỏ, "Nghe nói người mẫu ăn ít, không thưởng thức được tay nghề nấu ăn của ta."

"Ngươi thích ngày nào cũng phải nấu ăn?" Nếu thực thích, tủ lạnh sẽ không ít đồ như vậy.

Suất Chinh nhìn lỗ tai hắn có chút đỏ lên, nghiêm túc nói: "Vậy phải xem là nấu cho ai ăn."

Hồ Long Uy không lên tiếng nhưng lỗ tai càng thêm đỏ.

139. Chương 139: Phiên Ngoại: Chinh Long (tứ)

Trong không khí có điểm hơi câu nệ, hai người cứ như vậy, vội vã quét dọn vệ sinh, cầm tiền cùng chứng minh thư xuống lầu.

Hơn sáu giờ, quán net còn không đầy người.

Suất Chinh chọn một phòng hai người.

Hồ Long Uy vốn định ngồi trong sảnh, quét mắt chung quanh tìm chỗ nhưng chỉ chậm chút thôi, Suất Chinh đã trả tiền xong, choàng vai hắn kéo vào trong.

Nói về chiều cao, Suất Chinh cũng không thấp, một mét tám mốt. Để trông tương xứng với Hồ Long Uy còn đặc biệt đi giày cao nên đi cạnh nhau, chênh lệch cũng không quá lớn.

Bất quá Suất Chinh mỗi ngày ở công trường làm việc, người không phơi nắng đen, khí lực rắn chắc không ít nhưng mặc áo khoác nhìn không ra đến, bộ dáng là thanh tú tiêu chuẩn. Hồ Long Uy dù gầy chút nhưng chiều rộng vai lại hơn, nhìn qua luôn trông cường tráng hơn hắn.

Hồ Long Uy cảm thấy cánh tay khoát trên vai mình nhẹ nhàng nhéo hắn, mẫn cảm nghiêng đầu hỏi: "Làm gì thế?"

Suất Chinh cười xán lạn: "Cũng có nhiều thịt ghê."

"…" Hồ Long Uy nhịn không được nhìn hướng hắn. Áo khoác phanh ra, bên trong chỉ mặc T-shirt bó sát người, mơ hồ có thể chứng kiến hình dáng cơ ngực. Trong óc hắn nháy mắt hiện lên cảnh tượng trong mộng, Suất suất suất ghé vào người hắn, cố gắng…

Đông!

Hồ Long Uy va đầu vào cửa.

Suất Chinh lại càng hoảng sợ.

Vì cửa kéo chiều rộng chỉ đủ cho một người qua nên hắn mới buông tay vào trước, không nghĩ tới Hồ Long Uy lại thẳng tiến đập đầu vào cửa.

Bốn phía nổi lên tiếng cười nhạo, Hồ Long Uy hận không thể kiếm lỗ chui xuống.

Nhưng điểm dọa người còn chưa chấm dứt.

Suất Chinh ghé tai hắn thầm thì: "Ngươi chảy máu mũi kìa."

Hồ Long Uy: "…" Hốc đâu rồi, hốc đâu rồi, hốc đâu rồi.

Người bên cạnh vội vã chạy đi.

Thiếu Suất Chinh ngăn trở, ánh mắt người bên ngoài liền không kiêng nể gì phóng lại đây. Trong tích tắc đó, Hồ Long Uy rất muốn trảo Suất Chinh trở lại làm khăn che mặt.

Suất Chinh rất nhanh trở về, cầm trong tay băng ergo cùng khăn tay.

Hồ Long Uy bưng mũi nhìn hắn, ánh mắt phảng phất như nhắm nhủ: ta cần bông.

Suất Chinh nói: "Không có bông, trước dùng tạm khăn tay hoặc băng ergo bịt lại đi." Hắn dìu Hồ Long Uy vào trong phòng.

Đến khi vào trong gian riêng, Hồ Long Uy mới phản ứng: "Băng ergo dùng làm cái gì chứ?"

" Có lẽ có chỗ dùng được."

Hồ Long Uy: "…" Nhìn qua trông hắn ngu ngốc đến vậy sao?

Suất Chinh cúi đầu lấy khăn tay, không thấy được vẻ mặt buồn bực của Hồ Long Uy.

Hồ Long Uy thấy hắn cầm khăn tay vươn tới chỗ mũi mình vội vàng né ra rồi đoạt lấy khăn: "Tự ta làm."

Suất Chinh không ngừng lại, sờ sờ mũi hắn: "Không bị thương chứ?"

"Không, chỉ là trầy xước chút xíu thôi."

"Vậy sao chảy nhiều máu mũi vậy?" Suất Chinh cau mày, ngón tay không ngừng sờ mũi hắn, "Nếu không đến bệnh viện kiểm tra xem sao?"

"Thực sự không cần." Hồ Long Uy không dám nói trước khi đụng phải cửa, trong đầu hắn toàn là mấy hình ảnh đen tối, "Mau vào game đi, ở đây tính thời gian đó."

Suất Chinh xác định mũi hắn vẫn còn là một khối thống nhất mới xoay người mở máy: "Không thoải mái thì đừng chịu đựng."

"Ừm." Hồ Long Uy tập trung tinh thần nhìn màn hình.

Suất Chinh: "Máy tính còn đang khởi động, ngươi nhìn màn hình chăm chú thế làm gì?"

"... Soi gương." Hồ Long Uy cố ý di đầu đến gần màn hình.

Suất Chinh cười: "Ngươi muốn biết gì chẳng phải kêu ta nhìn hộ là được rồi." Hắn vừa nói, lại khoác tay lên vai Hồ Long Uy, muốn kéo hắn lại nhưng khí lục Hồ Long Uy cũng không thua kém. Hai người giằng co hồi lâu, Hồ Long Uy nghiêng người 45°.

"Ngươi rụt rè gì chứ?" Suất Chinh trầm mặc nhìn hắn.

Hồ Long Uy sửng sốt giật mình. Đúng thế, hắn rụt rè gì chứ? Hai nam nhân đối mặt nhau có gì cần rụt rè?

Nghĩ như vậy, thân thể tự nhiên buông lỏng, Suất Chinh nhân cơ hội quay đầu hắn lại, bốn mắt nhìn nhau.

Hồ Long Uy cảm giác được thân nhiệt tập trung hết lên mặt, có điểm nóng nóng.

"Chỗ này còn chưa lau sạch." Suất Chinh rút khăn tay ra, xoa bên cánh mũi cho hắn.

Hai người tựa sát vào nhau.

Hồ Long Uy có thể ngửi thấy mùi hương thoang thoảng từ người đối phương, hình như giống loại sữa tắm hôm nay hắn vừa dùng. Trong không gian kín này, ngầm tràn đều là mùi mồ hôi cùng thuốc lá, đột nhiên ngửi thấy mùi thơm vậy không khỏi hít sâu mấy cái.

Suất Chinh thấy được, cau mày: "Hô hấp khó khăn sao?" Hắn cũng từng bị ốm, một bên mũi phải gánh trách nhiệm của cả hai, chắc chắn sẽ khó chịu.

"Còn được." Hồ Long Uy vội ho một tiếng, vừa vặn máy tính khởi động xong, hắn vội vã kích vào game.

Suất Chinh thu tay, vứt khăn vào sọt rác. Vào game, hắn cũng không đăng nhập Suất suất suất mà lập ID mới.

Hồ Long Uy vào ID Thủy Tiên hòa thượng.

Liền thấy Kiều Kiều Mẫn nhảy vào mắng.

[tư trò chuyện]

Thủy Tiên hòa thượng: lão bà /(T o T)/~~ ta rất nhớ ngươi!

Kiều Kiều Mẫn: nhớ cái đầu ngươi! -_-#

Kiều Kiều Mẫn: ta hận ngươi chết đi được! Ta muốn ly hôn!

Thủy Tiên hòa thượng: /(T o T)/~~lão bà, mấy hôm nay ta bận nhiều việc.

Kiều Kiều Mẫn: nếu bận quá liền ly hôn đi! Ngươi mau đi!

Thủy Tiên hòa thượng: /(T o T)/~~ lão bà, ta không thể không có ngươi!

Kiều Kiều Mẫn: ta không quan tâm!

Hồ Long Uy ngửi thấy mùi quen thuộc, nghiêng đầu nhìn. Suất Chinh từ lúc nào đã ngó đầu sang xem. Hắn vô thức muốn tắt tư trò chuyện đi nhưng đã chậm. Suất Chinh bình tĩnh hỏi: "Cô ta có gì hay ho?" Như hắn thấy, người này trong hiện thực chắc chắn là một kẻ chanh chua.

Hồ Long Uy: "Là nữ a."

Suất Chinh cứng đờ, đầu lại rụt trở về.

Kiều Kiều Mẫn lại tiếp tục đành hanh nửa giờ, cuối cùng bị Hồ Long Uy dùng một bộ đồ làm hòa.

[tư trò chuyện]

Nhiễu Chỉ Nhu: lên ID mới đi.

Thủy Tiên hòa thượng:?_?

Nhiễu Chỉ Nhu: lên ID mới.

Hồ Long Uy quay sang nhìn Suất Chinh thấy hắn đang tủm tỉm cười nhìn mình.

"Ngươi?" Hồ Long Uy ngạc nhiên.

Suất Chinh: "ID cũ chán rồi, lập cái mới chơi đùa."

Hồ Long Uy lộ vẻ khó xử: "Ta vất vả lắm mới lừa Kiều Kiều hồi tâm chuyển ý được."

Suất Chinh nghiêm túc nói: "Buổi tối ở A thị rất lạnh."

Hồ Long Uy mờ mịt nhìn hắn.

"Ngủ ngoài đường rất bi thảm." Suất Chinh cắn răng, cười uy hiếp.

Hồ Long Uy giật giật miệng: "Ngươi không phải người như thế."

"Đúng thế, như ta không gọi là người. Tự ngươi nghĩ đi!" Suất Chinh oán hận nghĩ: hòa thượng không có ở đây, trời cao hoàng đế xa, hắn không cách nào. Giờ ngay trong tầm nhìn của hắn, nếu còn để đi tình chàng ý thiếp với người khác, hắn chính là não tàn rồi!

Hồ Long Uy rất buồn bực. Đầu óc hắn hỏng chỗ nào rồi mới tự mình đưa lên cửa cho Suất Chinh khi dễ?

Kỳ thật uy hiếp của Suất Chinh không tính là uy hiếp. Thành phố này lớn vậy, không thuê nổi khách sạn 5 sao cũng tìm được một nhà trọ nhỏ. Nhưng lần này hắn đến là để giải tỏa chiến tranh lạnh giữa hai người, không thể vì nhất thời mà làm cho quan hệ càng cương.

Cân nhắc một chút, hắn quyết định trọng hữu khinh sắc.

[tư trò chuyện]

Thủy Tiên hòa thượng: /(T o T)/~~ lão bà, thầy giáo tới bắt người, ta bị chộp đi.

Kiều Kiều Mẫn: ngươi đi chết đi!

Thủy Tiên hòa thượng: mai ta lên.

Kiều Kiều Mẫn: không cần tới. Ta muốn ly hôn.

Kiều Kiều Mẫn: ở lại hay ly hôn! Tự ngươi chọn đi!

Hồ Long Uy chần chừ.

Suất Chinh dù đang nhìn màn hình máy mình nhưng thi thoảng lại liếc máy hắn, thấy đến hai chữ ly hôn, mắt đều phát sáng.

[tư trò chuyện]

Thủy Tiên hòa thượng: lão bà à, giáo sư kia rất nhỏ mọn. Ta mà không đi thì hắn sẽ hành ta.

Kiều Kiều Mẫn: ta không quan tâm! Dù thế nào cũng không được đi.

Kiều Kiều Mẫn: theo ta bắt sủng vật. Ta muốn tiên hạc.

Thủy Tiên hòa thượng: O(_)O~ mai ta bắt cho ngươi. Hôm nay out trước đây.

Kiều Kiều Mẫn: vậy ly hôn!

Suất Chinh xem Hồ Long Uy loạn di chuột, chậm chạp không nhấn, không nhịn được châm thêm lửa: "Yên tâm, cô ả không ly hôn đâu."

"Sao ngươi biết?"

"Luôn miệng nói ly hôn chưa chắc đã ly hôn. Không để ý tới ngươi, nói không chừng rất nhanh sẽ ly hôn. Chó sủa là chó không cắn mà."

"Vậy lỡ thật ly hôn thì sao?" Hồ Long Uy hiểu, bản thân chẳng chút thích Kiều Kiều Mẫn, loại tính khí tiểu thư này mà gặp trên đường nhất định hắn sẽ né. Không muốn buông nàng ra không phải vì thích mà là cảm thấy nàng cũng như cột mốc cuối cùng trên con đường bình thường, nếu bỏ qua bản thân sẽ đi vào con đường sai lệch.

Đường sai lệch choàng tay lên vai hắn, nhe răng cười: "Yên tâm, lỡ thực ly hôn, ta chịu toàn bộ trách nhiệm!"

140. Chương 140: Phiên Ngoại: Chinh Long (ngũ)

Mặc mấy loại trang bị cấp thấp hỗn tạp, Nhiễu Chỉ Nhu cùng Bách Luyện Cương sóng vai đi trên đường lớn ở Lạc Dương.

[tư trò chuyện]

Bách Luyện Cương: /(T o T)/~~ tại sao quần lại khó kiếm đến vậy chứ?

Bách Luyện Cương: vẫn là hòa thượng tốt, cần tiền có tiền, cần người có người.

Nhiễu Chỉ Nhu đột nhiên cho hắn một cái hôn.

Nhiễu Chỉ Nhu: có người ta ở đây a.

Bách Luyện Cương: …

Hồ Long Uy cố nén ham muốn quay đầu đi, đến ngoài kho hàng tồn.

Suất Chinh thuận miệng hỏi: "Ngươi muốn gia nhập môn phái nào?"

"Ma giáo." Hồ Long Uy lập tức đáp, "Ta phải bỏ chính theo tà." Thủy Tiên hòa thượng vốn là đệ tử chính phái.

Suất Chinh: "Vậy ta luyện Tê Hà."

Bối cảnh "Bát nháo giang hồ" là chính tà lưỡng lập. Nếu chính phái cùng tà phái tổ đội, hiệu suất tấn công sẽ giảm bớt mà nếu cùng một phe, hiệu suất tấn công vô cùng cao.

Hồ Long Uy có điểm chần chừ.

Dù sao trước kia hai người hợp tác luyện cấp đều là Suất suất suất anh dũng xông lên trước, hắn ở đằng sau nhặt trang bị. Nếu như Suất suất suất luyện Tê Hà làm vú em, nhiệm vụ lên chiến trường diệt giặc sẽ rơi vào người hắn.

"Sao không luyện Huyết Đồ Đường?" Hồ Long Uy nói, "Làm thích khách có thể ẩn thân."

"Ta muốn làm thầy thuốc bạo lực."

"Thầy thuốc?"

"Không được dùng hai từ nọ." Suất Chinh đối với danh xưng vú em bị ám ảnh.

Hồ Long Uy trong đầu tưởng tượng cảnh vừa gia huyết cho mình vừa chiến đấu anh dũng, cảm giác tiền cảnh vô cùng tươi sáng, lập tức gật đầu: "Nếu dùng tốt, đảm bảo cực trâu." Kỳ thật lời này có chút phô trương, máy chủ của bọn họ mở đã lâu, không ít người mãn cấp. Một người mới muốn nổi bật cũng cần đầu tư rất nhiều thời gian cùng tiền bạc mà Suất Chinh giờ thiếu nhất chính là thời gian.

"Mai chẳng phải ngươi cần đi làm sao?" Hồ Long Uy chợt nhớ ra.

Suất Chinh gật đầu: "Ừm, ta đi bàn giao một vài chuyện, thuận tiện xin nghỉ vài ngày."

"Có để lại ấn tượng xấu không?" Hồ Long Uy nhớ hắn nói còn đang trong kỳ thực tập, "Một mình ta đi chơi cũng được."

"Không sao, bọn họ đã nói qua với ta, được nhận chỉ là sớm muộn thôi."

Hồ Long Uy vẫn thấy bất an.

Mặc dù hắn còn chưa phải đi tìm việc nhưng cũng đã tìm hiểu kinh nghiệm xin việc của đàn anh đàn chị trong trường, biết áp lực lớn nhường nào. Nếu Suất Chinh vì mình đến mà lỡ mất cơ hội, vậy quả thực hắn làm trâu làm ngựa cũng không báo đáp nổi.

"Ta nói thật." Suất Chinh quay đầu, mở to mắt, tựa hồ muốn cho hắn thấy sự nghiêm túc.

Từ dung mạo mà nói, Suất Chinh thuộc loại hình thanh tú nhã nhặn. Qua thời gian, khí chất thành thục, cộng thêm ánh mắt, khoác bộ vest lên người là ra dáng tinh anh thương trường ngay. Nhưng từ công việc trước mắt của hắn xem ra, rất có thể phát triển hướng khỏe mạnh sáng lạn.

"Ngươi nhìn gì?" Dù Suất Chinh đã dùng hết thủ đoạn hòng giữ lấy người trước mắt nhưng khi bị nhìn chằm chằm như vậy, máu trong cơ thể vẫn vô thức vọt lên mặt khiến hắn xấu hổ không thôi.

Hồ Long Uy sửng sốt, lúc này mới phát hiện ánh mắt mình vẫn dán lên mặt Suất Chinh, vội vàng ngoảnh sang bên: "Ta muốn ăn hồ lô đường."

Ánh mắt Suất Chinh liếc đến kho hàng mở ra cạnh hắn, bên trong thực bất ngờ có cách điều chế hồ lô đường "…" Đừng bảo vì mở ra cái này mới nghĩ ăn hồ lô đường?

"Ở đây không có hồ lô đường." Suất Chinh vội ho một tiếng, "Bánh bích quy sô-đa được không?"

Hồ Long Uy sau khi thốt ra lời nọ cũng đã hối hận, nghe vậy liền đáp: "Tốt."

"… Lúc nãy ngươi ăn không no sao?" Suất Chinh hồ nghi hỏi. Chẳng nhẽ hắn nấu không hợp khẩu vị?

"Tiêu hóa hết rồi." Một bước sai, cả bàn sai. Hồ Long Uy chỉ có thể kiên trì đến cùng.

Suất Chinh đứng dậy, rất nhanh đem bánh quy, chân giò hun khói, hai bình hồng tra lạnh bán ở chỗ quầy tính tiền quay lại.

"Này."

Hồ Long Uy kinh ngạc tiếp nhận hồng trà: "Sao ngươi biết ta thích uống hồng trà lạnh?"

Suất Chinh thản nhiên đáp: "Có gì ngươi thích mà ta không biết đâu?"

…

Chẳng nhẽ hắn biết chính mình từng mộng qua như vậy?

Hồ Long Uy chột dạ nhìn Suất Chinh.

"Chúng ta gia nhập môn phái đi?" Nhiễu Chỉ Nhu vừa vặn cấp 10, có thể gia nhập môn phái mà Bách Luyện Cương luyện trước nên cao hơn hắn 2 cấp.

"Tốt."

Hai ngươi tự chỉ huy nhận vật của mình đi tới Ma giáo cùng Tê Hà sơn trang.

Đối với Ma giáo, Hồ Long Uy thèm thuồng đã lâu. Nghĩ tới Chiến Hồn Vô Cực thường xuyên dùng chiêu thức Ma giáo PK hắn, hắn hận không thể một mạch luyện Bách Luyện Cương đến trăm cấp.

Bễ Nghễ Sơn địa hình hiểm trở nhưng trước đây hắn làm nhiệm vụ cũng từng đi qua vài lần nên rất nhanh bái sư, lấy trang phục mới cùng nhiệm vụ. Nhìn bộ giáo phục trên người Bách Luyện Cương, hắn đắc ý 'pose' một dáng rất khốc trước mặt NPC Minh tôn.

Quay đầu sang xem Suất Chinh, phát hiện hắn còn đang đối thoại cùng trang chủ Tê Hà sơn trang Đoan Mộc Mộ Dung.

Nhìn thẳng mặt không thấy rõ nhưng nhìn sườn mặt có thể nhận ra hai vành đen dưới khóe mắt, trong mắt mơ hồ mang theo mệt mỏi. Nghĩ tới người trước mắt chính là dùng trạng thái thế này xuống bếp nấu cơm cho mình rồi lại theo mình lên mạng chơi đùa, Hồ Long Uy cảm thấy lòng thắt lại.

"Chúng ta về thôi?" Hắn bật thốt lên.

Suất Chinh vừa mới gia nhập môn phái, quay đầu liền chạm phải ánh mắt đầy chua xót cùng áy náy của Hồ Long Uy, nhất thời sửng sốt: "Tại sao?"

"Ta mệt rồi." Để tăng mạnh hiệu quả, Hồ Long Uy vẫn còn ngáp một cái rồi nheo mắt nói, "Ngồi xe lâu quá, thực buồn ngủ."

"Ngủ?" Đáy mắt Suất Chinh xẹt qua một mạt sáng nhưng rất nhanh bị dấu sau ý cười, "Tốt."

Hai người tắt game đi, trả thẻ cho người trông quán, vai sóng vai về nhà trọ.

Suất Chinh đột nhiên nói: "Chúng ta như vậy thực giống Nhiễu Chỉ Nhu cùng Bách Luyện Cương?"

Hồ Long Uy nghe không hiểu ý hắn ám chỉ, vô thức đáp: "Đó không phải hiện thực."

"Đúng thế." Suất Chinh không nhịn được mỉm cười.

Hóa thành Bách Luyện Cương và Nhiễu Chỉ Nhu.

Xem ra tiền đồ hắn vô cùng rộng mở.

***

Phòng Suất Chinh thuê không lớn. Vì tiết kiệm không gian, giường hắn chỉ là giường đơn. Một người ngủ thì rộng nhưng lấy hình thể của hắn và Hồ Long Uy mà nằm chung thì khó tránh va chạm.

Hồ Long Uy vừa nhìn đến cái giường này thì sống chết đòi ngủ trên đất.

Suất Chinh cau mày: "Đừng đùa. Thời tiết này mà ngủ trên đất, ngươi không chê lạnh ta cũng còn ngại."

"Có phải ngươi nằm đâu." Hồ Long Uy thầm thì.

"Được rồi, đừng dong dài, lên giường nằm."

Hồ Long Uy trong nháy mắt trừng lớn nhãn tình.

Suất Chinh: "Ta chỉ có một bộ chăn gối. Chịu khó chút, mai tính tiếp."

"Nhưng mà…" Hồ Long Uy vẫn ấp a ấp úng không chịu đi tới.

"Chẳng phải ngươi rất mệt sao?" Suất Chinh cố ý vuốt mắt mình, "Ta cũng mệt." Hắn tự cởi quần áo. Trải qua thời gian làm công vất vả, vóc người tinh tráng nhất thời triển lộ trước mặt Hồ Long Uy.

Hồ Long Uy cảm giác máu mũi vất vả mới chế ngự được lại bắt đầu ngo ngoe di chuyển.

Suất Chinh đưa lưng về phía hắn, chậm rãi cởi quần, chỉ chừa lại nội khố, rồi nhấc chăn lên nằm vào.

Hồ Long Uy giật mình: "Ngươi không mặc áo ngủ?"

Suất Chinh ngạc nhiên: "Ta có phải nữ đâu."

"Không phải, có áo ngủ kiểu nam mà." Hồ Long Uy không biết nên nói thế nào.

"Thực ra ta thích ngủ trần." Suất Chinh nhìn hắn, ra vẻ nếu ngươi còn tiếp tục lải nhải ta cởi hết cho coi.

"..Ta nghĩ ta ngủ trên đất tốt rồi." Dáng người tinh tráng nọ không ngừng lắc lư trong đầu Hồ Long Uy.

Suất Chinh ra vẻ hết nhịn nổi nhấc lên một góc lên, vỗ vỗ đệm: "Mai ta còn phải đi làm, đừng lề mề nữa."

Nếu đã nói như vậy, Hồ Long Uy cũng không cãi nữa. Càng già mồm càng có vẻ chột dạ. Hắn cận thận nằm xuống giường, lăn sát ra mép.

Suất Chinh trấn định tắt đèn nằm xuống.

Ánh trăng như nước, trắng như tuyết.

Hồ Long Uy nằm thẳng đờ. Dù nhắm mắt nhưng lỗ tai hắn dựng thẳng, giống như tiểu động vật bất an, liều mạng đề phòng nhất cử nhất động chung quanh.

Càng khẩn trương, con người càng dễ nghĩ miên man.

Hình ảnh mộng xuân bất thần lại xuất hiện trong đầu, sức tưởng tượng giàu có lập tức bổ sung đoạn không trọn vẹn nọ, chuyển thành động tác liền mạch.

Hồ Long Uy cảm thấy quần lót cùng quần ngủ bị đỉnh lên.

Suất Chinh nghe được tiếng hít thở người bên canh dần dần thô, đột nhiên vươn tay, nhẹ nhàng đè lên chỗ nhếch lên nọ, khẽ cười: "Tới nơi xa lạ rất hưng phấn sao?"

141. Chương 141: Phiên Ngoại: Chinh Long (lục)

Hồ Long Uy nhất thời đông cứng nhưng phần nọ trên thân thể lại như đáp lại lời Suất Chinh nói, ngẩng đầu lên.

"Ta…" Hắn đang định lên tiếng, ngón tay Suất Chinh đã linh hoạt từ bắp đùi hắn luồn tới nội khố.

Hồ Long Uy giật nảy mình, tay phải gắt gao đè bàn tay nọ lại, liên thanh âm cũng run rẩy: "Ngươi.. định làm gì?"

Ngón tay Suất Chinh nhẹ nhàng ma sát.

Hồ Long Uy lập tức phát ra thanh âm gần như rên rỉ trong cổ họng làm hắn hận không thể kiếm cái lỗ nào chui vào.

"Ta chỉ muốn cho ngươi thoải mái như ở nhà." Thanh âm Suất Chinh ám ách, nửa thân trên nhích lại gần người hắn, ngón tay không chịu thoái nhượng nửa phần.

Hồ Long Uy thiếu chút nữa ngất xỉu.

Hắn cũng không phải đi ra… Cái thứ đó, có gì xem như ở nhà chứ!

Dùng tay giải quyết cũng không phải hắn chưa từng làm nhưng để người khác làm cùng chính mình làm cảm giác rất khác biệt. Nhất là khi tay Suất Chinh ma sát, hắn cảm nhận rất rõ thân thể mình hưng phấn run lên. Loại cảm giác này một mình làm không thể có.

Tựa hồ cảm nhận được động tác của hắn, Suất Chinh dùng khuỷu tay trụ nửa người trên, nửa dưới tựa hờ vào người hắn nhẹ nhàng cọ xát, ngón tay linh hoạt di chuyển.

Hồ Long Uy nhất thời toàn thân vô lực, cũng dần dần buông tay ra.

Suất Chinh thấy hắn một bộ hưởng thụ, tâm lý càng thêm đắc ý, càng gắng ra sức, liều mạng muốn lấy lòng hắn.

Đại khái qua mười phút, Hồ Long Uy xuất ra.

Suất Chinh chùi tay xuống ra giường.

Hồ Long Uy nằm trên giường, nhẹ nhàng thở phì phò.

Qua một lát, Suất Chinh trở lại, trong tay còn cầm khăn lông ấm cùng khăn tay: "Cởi quần ra đi."

Hồ Long Uy nghiêm mặt nhìn hắn. Quần ướt dính trên người đích xác không thoải mái. Hắn rất nhanh cởi quần, lại sợ bẩn chăn chiếu, lấy tay đẩy chăn mền ra.

Suất Chinh nhân cơ hội cầm khăn tay luồn tới ổ chăn, giúp hắn lau sạch sẽ rồi lại dùng khăn lông ấm lau lần thứ hai.

Cả quá trình, Hồ Long Uy ngay cả cử động nhỏ cũng không dám.

Lau xong, Suất Chinh đem khăn lông lẫn khăn tay đều vứt trên đất, quay người chui vào ổ chăn.

Tựa hồ cảm thấy hắn run run, Hồ Long Uy chột dạ mà dựa tới gần: "Lạnh hả?"

Suất Chinh lập tức dán tới, ôm hắn: "Lạnh chết ta rồi."

Hồ Long Uy biết lúc nãy hắn chỉ mặc quần lót ra ngoài, càng thêm áy náy để mặc hắn ôm: "Ngủ sớm chút đi."

"Ta khó chịu." Suất Chinh lại cọ xát tới gần.

"Khó chịu chỗ nào?" Hồ Long Uy khẩn trương hỏi.

"Nơi này." Suất Chinh cầm tay hắn, đưa đến thứ ngo ngoe đang muốn di chuyển của mình.

Hồ Long Uy thoáng cái sững người.

Nếu giờ bật đèn, nhất định có thể thấy vẻ mặt tái nhợt của hắn.

Suất Chinh dùng thân thể cọ xát hắn, thừa dịp hắn giật mình ngẩn người, lặng lẽ quàng một chân qua người hắn.

"Ngươi làm gì thế?" Hồ Long Uy thiếu chút nữa hoảng tới mức dựng tóc gáy.

Suất Chinh nhẹ nhàng xoa mông hắn: "Chúng ta thử xem."

"Thử.. thử cái gì?" Hồ Long Uy run lập cập.

"Cái này." Suất Chinh vừa nói vừa nhắm vị trí, thoáng cái phác tới, dùng lưỡi khiêu khai bờ môi hắn, tấn công trực diện.

Có lẽ bị hù choáng váng, có lẽ vì thân thể cứng lại, tóm lại, Hồ Long Uy hoàn toàn không có phản ứng, tùy ý Suất Chinh muốn làm gì thì làm. Đến khi Suất Chinh cởi xuống chướng ngại duy nhất trên người hắn – quần lót, Hồ Long Uy mới hồi phục tinh thần: "Không nên…"

Hắn hoảng sợ lui người đứng dậy.

Trong tình huống tên đã lên dây không thể không bắn, Suất Chinh sao có thể dung hắn đổi ý. Một bên dùng môi nhiệt tình ngặm nhấm vành tai cùng cần cổ hắn, một bên dùng thân thể cọ xát ** của hắn.

Hồ Long Uy bi ai phát hiện, bản thân đúng thực là sinh vật chỉ dùng nửa người dưới để suy nghĩ!

Ngón tay Suất Chinh nhân cơ hội chen vào.

Hồ Long Uy không khỏe mà rên rỉ.

Nhưng Suất Chinh rất nhanh rút ngón tay ra, đang lúc Hồ Long Uy tưởng tất cả chấm dứt, thân thể nghênh đón đòn đánh sâu vào hơn nữa.

"A." Hắn ngẩng đầu lên, cố gắng hô hấp.

Suất Chinh đầu tiên dừng lại bất động, đợi Hồ Long Uy hô hấp hoãn lại mới từ từ di chuyển đứng lên.

Hai người đều là lần đầu làm chuyện này, phối hợp hơi non nớt nhưng rất nhanh bị tác động lẫn nhau cuốn hút.

Hồ Long Uy không ngừng nhéo tay Suất Chinh, tựa hồ muốn đem nỗi thống khổ bị hành hạ bởi đau đớn cùng hưng phấn biểu đạt ra ngoài.

Đợi đến khi vất vả chấm dứt, toàn thân Hồ Long Uy lập tức xụi lơ xuống, lý trí quay về, hắn lui tới cạnh giường, quay lưng về phía Suất Chinh.

Suất Chinh trong lòng hư không, nhất thời mông lung, hồi lâu mới nhặt khăn lông trên mặt đất lên, quay về phòng tắm, qua một lát, lại bưng chậu nước rửa mặt quay lại giúp hắn tẩy trừ. Nhưng vừa chạm tới thì Hồ Long Uy tựa như chim sợ cành cong, giật bắn người.

"Ta giúp ngươi rửa sạch." Suất Chinh dụ dỗ.

"Ngươi…" Hồ Long Uy trừng mắt nhìn hắn. Hắn rất muốn lên tiếng mắng to nhưng chuyện vừa rồi cũng không thể phủ nhận phần sai của mình. Nhớ tới tiếng rên rỉ của bản thân, hắn hận không thể xóa sạch trí nhớ, dù cho biến thành kẻ ngốc cũng được.

Suất Chinh thấy hắn không phản ứng, đành tự mình động thủ.

"Tự ta làm." Hồ Long Uy nhe răng nhe miệng đi vào phòng tắm.

Suất Chinh một lần nữa nằm xuống nhưng mắt lại chằm chằm nhìn hướng phòng tắm. Không có hưng phấn đem người kia nuốt vào bụng, lòng hắn giờ càng nhiều bất an. Dường như hắn chiếm được rồi nhưng lại bị người này chặn ngoài cửa nội tâm.

Hồ Long Uy đại khái nửa giờ sau mới ra. Hắn không lên giường nằm mà mặc quần áo, thu thập hành lý, khoác ba lô đi.

Cả quá trình, Suất Chinh vẫn mở to hai mắt nhìn.

Khoảnh khắc cửa mở, hắn cơ hồ sẽ tiến lên giữ người lại. Nhưng chỉ là cơ hồ.

Đợi khi cửa khép lại, hắn nhảy vọt xuống giường, mặc vội quần áo, cầm chìa khóa xe ra cửa.

Nửa đêm canh ba không dễ gọi xe.

Hồ Long Uy đứng ở ven đường, nhìn mặt đường lạnh băng, không chút biểu cảm.

Suất Chinh ngồi trong xe vừa đau lòng lại vừa ảo não nhìn bóng lưng hắn.

Xe taxi cuối cùng cũng tới, Hồ Long Uy chậm rãi lên xe.

Suất Chinh lặng lẽ lái xe theo sau.

Taxi dừng ở một nhà trọ u tĩnh. Hồ Long Uy khoác ba lô xuống xe.

Suất Chinh cũng đỗ xe, theo vào.

Nhà trọ này sinh ý không được tốt nên rất nhanh hắn thuê được phòng sát cạnh phòng Hồ Long Uy.

Suất Chinh đi vào phòng, cửa sổ rộng mở thoáng cái khiến trái tim vốn lạnh lẽo của hắn đông cứng.

Hắn chẳng buồn cởi quần áo, lăn ra giường nhìn chăm chú bức tường ngăn cách giữa hai người.

Một đêm không ngủ.

***

Suất Chinh mãi đến năm giờ hơn mới thiếp đi được chút.

Chờ hắn tỉnh dậy ra ngoài đã phát hiện cửa phòng bên cạnh rộng mở, nhân viên nhà khách đang quét dọn vệ sinh.

"Người thuê phòng này…"

Không đợi hắn nói hết, người bán hàng đã đáp: "Đi rồi."

Suất Chinh cảm giác khí lực toàn thân thoáng cái bay biến.

Có lẽ như vậy cũng không tồi.

Ít nhất không cần tận mắt chứng kiến hắn rời đi, rời khỏi nhân sinh của mình.

Hắn dựa vào tường, giữa tiếng kinh hô của người bán hàng mà dần dần trượt xuống.

***

Vi Thạc cùng Khổng Quân Tử đều phát hiện, Hồ Long Uy từ sau khi du lịch trở về liền phi thường phi thường không đúng.

Đi đụng phải cửa không kêu đau mà lại ngẩn người.

Bị người vỗ không nhìn xem là ai mà che mông trước.

Thấy người dễ nhìn liền chằm chằm theo dõi khiến người khác thiếu chút nữa xấu hổ đến mức muốn viết lên mặt hắn mấy chữ "Rất xấu, rất vô sỉ" mới thôi.

…

Tóm lại, điểm quái dị nhiều vô kể. Mà trong đó quái dị nhất chính là lúc rảnh rỗi hắn sẽ ghé vào chỗ bọn họ, dùng ánh mắt vô cùng quỷ dị nhìn bọn họ.

"Rút cuộc ngươi bị làm sao vậy?" Vi Thạc lần thứ mười tám muốn thân thiết Khổng Quân Tử lại bị cái bóng đèn to đùng này quấy phá, nhịn không nổi rít gào.

Hồ Long Uy ngồi trên giường mình trầm mặc nhưng ánh mắt tựa như đang nhắn nhủ ta có trăm nghìn lời muốn nói nhưng không biết bắt đầu từ đâu.

Vi Thạc sập cửa lại, khóa kỹ rồi khoanh tay trừng mắt nhìn hắn.

Khổng Quân Tử đang ngồi trên giường Vi Thạc cũng hiếu kỳ nâng cằm.

"Cái kia," Hồ Long Uy gian nan mở miệng, "Kỳ thực ta biết cả rồi."

"Biết cái gì?" Vi Thạc cực kỳ muốn giẫm bẹp kem đánh răng, sau này khỏi mất công ma răng làm gì!

"Chính là chuyện của các ngươi." Hồ Long Uy quyết định thẳng thắn.

Vi Thạc cùng Khổng Quân Tử không chút kinh ngạc.

Vi Thạc: "Ta còn nghĩ ngươi sẽ thay chúng ta giữ kín đến chết chứ."

Hồ Long Uy lập tức giơ tay thề: "Ta tuyệt đối sẽ không nói ra ngoài!"

"Rồi. Thế sau đó?" Vi Thạc liếc hắn.

Hồ Long Uy cúi đầu, lí nhí hỏi: "Các ngươi thế nào quyết định đến với nhau?"

Vi Thạc tức giận đáp: "Vừa mắt liền xong."

Khổng Quân Tử như ngộ ra: "Không phải ngươi thích bạn nam nào rồi chứ?"

Hồ Long Uy đột nhiên trừng lớn mắt.

Vi Thạc nhướn mày: "Nhanh vậy sao?"

Hồ Long Uy giật giật khóe miệng: "Cái gì gọi là nhanh như vậy?"

Vi Thạc: "Nhìn mấy bộ phim trong máy ngươi, ta biết sớm muộn gì cũng có ngày hôm nay."

"Ngươi..ngươi xem qua?" Hồ Long Uy lắp bắp.

Vi Thạc gật đầu: "Hơi khoa trương chút nhưng đa số không tệ."

Hồ Long Uy bị chấn động hồi lâu không nói nên lời. Nguyên lai, bí mật lâu nay của hắn sớm đã không còn là bí mật.

Khổng Quân Tử chậm rãi nói: "Nếu ngươi đồng ý nói ra, chúng ta có thể phân tích giúp ngươi."

Vi Thạc lập tức tìm chỗ tốt, chuẩn bị làm quần chúng vây xem.

Hồ Long Uy xấu hổ nhìn hắn, do dự hồi lâu cuối cùng quyết định… nói. Dù sao hôm nay không nói, một ngày nào đó cũng lộ. Hắn đột nhiên hoài nghi năng lực bảo thủ bí mật của bản thân.

Từ chuyện của Suất suất suất cùng Thủy Tiên hòa thượng cũng như chuyện của Suất Chinh và Hồ Long Uy, Vi Thạc và Khổng Quân Tử đều tỏ vẻ, chuyện rất thú vị sinh động, nhân vật chính rất ngu ngốc. Nhất là kẻ đang ngồi đây.

Khổng Quân Tử nhìn Hồ Long Uy vừa xấu hổ bất an lại vừa mong chờ, mở miệng giảng giải: "Thế giới này có hai loại người. Một là trước khi làm luôn nghĩ tới cái lợi có được rồi dũng cảm thực hiện. Loại thứ hai luôn nghĩ đến khó khăn cùng phiền toái, sợ đầu sợ đuôi, là kẻ vô tích sự. Kỳ thật chuyện bọn họ đối mặt có thể giống nhau nhưng kết quả hoàn toàn bất đồng. Ngươi hiểu ý ta chứ?"

Hồ Long Uy: "Nhưng loại sự tình này…"

Vi Thạc cắt ngang: "Cái gì gọi là loại sự tình này? Chẳng phải là hai nam nhân ưng ý nhau sao? Ngươi nghĩ nghiêm trọng mức độ nào? Làm thủng tầng ô-zôn hay phá vỡ cân bằng sinh thái? Đừng quá đề cao bản thân thế! Hiểu rõ mình nên sống cả đời với ai mới là đúng!"

Hồ Long Uy bị nghẹn không nói nên lời.

Khổng Quân Tử cùng Vi Thạc cũng hiểu được đủ thì thôi, còn lại cần hắn tự suy nghĩ.

Màn đêm buông xuống, Hồ Long Uy lật qua lật lại trên giường cả đêm.

Hôm sau, tờ mờ sáng.

Khổng Quân Tử dụi mắt, đang do dự nên dậy hay không đã nghe Hồ Long Uy nhỏ giọng hỏi: "Ngươi nói, tiếp theo ta nên làm gì bây giờ?"

"Ngươi hiểu rõ chứ?" Khổng Quân Tử ngáp một cái.

"Ừm. Cứ thử xem." Thốt ra ba chữ mất cả đêm suy nghĩ, Hồ Long Uy cảm giác nhẹ nhõm chút.

Khổng Quân Tử nghĩ chút nói: "Trước chờ một chút."

"Chờ cái gì?"

"Chờ hắn tới tìm."

"…Hắn có lẽ sẽ không đến đâu?" Kỳ thật ngày đó hắn biết Suất Chinh đi theo đến nhà trọ nhưng tâm hắn loạn như ma, hoàn toàn không muốn thấy người kia. Bây giờ ngẫm lại mình ra đi dứt khoát như vậy nói không chừng tổn thương đến hắn rồi.

"Ta cảm thấy hắn sẽ đến." Mặc dù chưa từng thấy Suất suất suất nhưng chỉ qua lời kể, hắn cảm giác được người này rất có mục đích, cũng không dễ dàng bỏ cuộc.

Hồ Long Uy có điểm thất vọng, quyết định thử xem. Từ giờ khắc đó trở đi, ý nghĩ muốn gặp Suất Chinh không ngừng đảo điên đầu óc hắn nhưng hắn quyết định nghe lời Khổng Quân Tử, dù sao cũng là người từng trải, đối loại vấn đề này chắc chắn hiểu hơn hắn.

Từ đó trở đi, Hồ Long Uy thập phần quan tâm máy tính cùng di động. Trên cơ bản cung ứng điện 24/7.

Giằng co như thế nửa tháng.

Lòng Hồ Long Uy có chút lạnh lẽo.

Khổng Quân Tử cũng buông lỏng khuyên hắn tìm cơ hội thử dò xét.

Nhưng Hồ Long Uy từ chờ mong đến thất vọng, đả kích tâm lý, ngược lại không nghĩ chủ động tìm.

Vì thế, chuyện liền không minh bạch trì hoãn lại.

Vi Thạc thấy bộ dạng này của hắn hận không rèn sắt thành thép nói qua mấy lần, có khi còn nóng nảy nói thẳng: "Loại người không kiên trì thế này có tìm đến cũng vô dụng, sau này chắc chắn chia tay! Vậy xem như ngươi xui xẻo đi! Còn suốt ngày nhớ thương làm gì?"

Hồ Long Uy bị hắn nói càng thêm bơ phờ.

Khổng Quân Tử đành giảng hòa: “Chẳng phải người kia công việc bận rộn sao? Nói không chừng chưa sắp xếp được thời gian rảnh.”

“Có bận đến nỗi ngay cả gọi điện hay nhắn tin đều không xong không?” Vi Thạc nói, “Ta nói cho ngươi, người như thế không đáng. Sau này hắn thực tìm đến cũng đừng gặp.”

Trên hành lang đột nhiên có người hô lớn: “Hồ Long Uy, dưới lầu có người tìm!”

Hồ Long Uy run lên.

Vi Thạc cũng ngây ngẩn, đừng bảo là thiêng thế chứ.

Khổng Quân Tử đứng dậy, ngó ra cửa sổ: “Là người này sao?”

Hồ Long Uy nhào qua.

Trong bóng chiều, một thanh niên mặc áo lông xám, hai tay đút túi, có chút không được tự nhiên. Phảng phất như cảm ứng được ánh mắt hắn, thanh niên ngẩng lên, nhìn đến hắn khi, nhãn tình nhất thời tỏa sáng như ánh sao đêm.

Hồ Long Uy vớ vội áo khoác chạy xuống lầu.

Vi Thạc nhìn cánh cửa sổ lay động, cau mày: “Nói hắn đừng để ý, một chút kiên trì cũng không có.”

Khổng Quân Tử mỉm cười: “Ngươi rất kiên trì. Đến giờ cũng chưa chịu gấp quần áo.”

Vi Thạc quét mắt nhìn đống quần áo sạch sẽ nhưng vứt toán loạn trên giường, bĩu môi: “Đương nhiên, ta là chủ gia đình mà.”

“Long Uy chắc buổi tối không về rồi.” Khổng Quân Tử dừng chút, “Nhưng chúng ta phân giường ngủ.”

“…” Vi Thạc im lặng tới cạnh giường, bắt đầu gấp quần áo.

Khổng Quân Tử cười thầm, ánh mắt lại trở về bãi đất trống trước lầu.

Chỉ thấy Hồ Long Uy dùng tốc độ rùa bò đến chỗ người thanh niên kia. Bất quá không đợi hắn bò tới nơi, người kia đã chạy tới, ôm chặt hắn.

Mặt trời xuống núi.

Hai bóng dáng kề sát, quất quít một chỗ.

142. Chương 142: Phiên Ngoại:tụ Hội (thượng)

Trương Phục Huân thấy Trương Tri đã đứng vững ở EF, bắt đầu nghĩ cách đề bạt hắn lên tổng công ty. Dù sao làm tổng giám ở EF cũng chỉ là để tích lũy kinh nghiệm, cung cách làm việc khác xa ở tổng công ty.

Trương Tri thì rất thỏa mãn.

Hắn vốn không có hứng thú với chuyện thừa kế. Nếu không phải Trương Thức Khiêm từng nói phải lợi dụng gia quy khiến Trương Phục Huân tiếp nhận Kiều Dĩ Hàng, hắn định sau khi lấy được bằng tốt nghiệp, tự mình đi kiếm việc.

Trương Phục Huân ám chỉ mấy lần thất bại, cuối cùng nóng nảy, gọi điện triệu Trương Thức Khiêm tới phòng làm việc, dùng gần một tiếng kể khổ, dùng một phút ra lệnh Trương Thức Khiêm lo sắp xếp việc này.

Trương Thức Khiêm kẹp ở giữa, đành làm nhân bích quy. Hắn nghĩ ngợi rồi không gọi cho Trương Tri mà điện cho Kiều Dĩ Hàng, kể lại tất cả mọi chuyện.

Kiều Dĩ Hàng khó xử: “Ta không nghĩ ép buộc hắn.“

“Không cần ép buộc.“ Trương Thức Khiêm ôn hòa, “Chỉ cần đề nghị một chuyện thôi.“

“Đề nghị chuyện gì¿‘

“Chuyển nhà.“

“Chuyển nhà¿‘ Kiều Dĩ Hàng rõ ràng bị bất ngờ, “Chuyển đi đâu¿‘ Hắn ở trung cư, tuy không tính là lớn những cũng là khu cao cấp trong thành phố. Ở lâu rồi cũng có cảm tình, thực không muốn chuyển đi.

“Gần Linh hồ có một khu biệt thự mới xây dựng. Khung cảnh đẹp, trang thiết bị đầy đủ, cách khu trung tâm cũng gần, không bằng mua một căn đi.“

Kiều Dĩ Hàng tưởng hắn biết tin mật, vội hỏi: “Sau này sẽ tăng giá sao¿‘

“Chắc chắn sẽ tăng. Nhà đất bây giờ mua mười lời chín.“

“Khoảng bao tiền một căn¿‘

“Không đắt lắm, tám trăm vạn.“

“…“ Thực ra, lấy địa vị của Kiều Dĩ Hàng bây giờ, tám trăm vạn đúng là không đắt nhưng hắn nghĩ đến cảm nhận của Trương Tri. Dù là tổng giám của EF nhưng tiền lương vẫn bị Trương Phục Huân gắt gao bóc lột, cho tới giờ, tiền hắn kiếm chỉ bằng số lẻ trong thu nhập của Kiều Dĩ Hàng. Tuy vậy, bọn họ cũng không có thú vui mua đồ đắt tiền nên bình thường không nhìn ra nhưng nếu muốn mua căn hộ cao cấp thì vấn đề liền hiện ra. Lấy thực lực bây giờ của Trương Tri muốn bỏ ra bốn trăm vạn nhất định phải vay nợ.

“Ngươi muốn hắn thỏa hiệp vì tiền¿‘ Kiều Dĩ Hàng cau mày.

Trương Thức Khiêm nghe ra hắn bực mình, thở dài: “Ta không muốn hắn giằng co cùng ba mãi thế. Ngươi biết đấy, tính bọn họ đều giống con lừa, kéo thế nào cũng không được. Trương Tri sớm muộn gì cũng phải kế thừa Trương thị, sớm một ngày hay muộn một ngày có gì khác nhau.”

“… Để ta nghĩ đã.” Kiều Dĩ Hàng biết Trương Thức Khiêm giúp bọn họ không ít nên sẽ không làm hắn mất mặt nhưng phương pháp kia quả thực quá kích động rồi. Hắn nghĩ đi nghĩ lại, cuối cùng quyết định thẳng thắn tất cả.

Để thể hiện thành ý, hắn đặc biệt mua một phần điểm tâm tới công ty.

Thư ký của Trương Tri sớm đã không lạ gì cảnh hắn tới thăm ban, chào hỏi vài câu liền mặc cho hắn vào.

Kiều Dĩ Hàng gõ cửa, đợi Trương Tri nói mời vào mới tiến tới: “Có phiền không?”

Trương Tri ngẩng đầu lên, nhướn mày: “Tất nhiên.”

Kiều Dĩ Hàng sửng sốt, đem điểm tâm đặt lên bàn.

“Là đám việc này quấy rầy chúng ta.” Trương Tri gạt văn kiện trên bàn sang bên, với tay qua định túm lấy hắn lại bị Kiều Dĩ Hàng giữ lại. “Tôi có việc cần nói.”

Trương Tri kéo tay hắn qua, dùng cằm nhẹ nhàng cọ: “Anh nói đi.”

“Về chuyện cậu đến tổng công ty làm việc.” Kiều Dĩ Hàng đi thẳng vào vấn đề.

Trương Tri cau mày: “Cha tôi làm phiền anh?”

“Không phải làm phiền, cũng không phải cha cậu. Là anh cậu muốn tôi tới khuyên.” Kiều Dĩ Hàng quan sát vẻ mặt hắn, xác định không có dấu hiệu bực mình mới nói tiếp, “Tôi tôn trọng ý kiến của cậu.”

“Kỳ thật không phải không đi.” Hắn vốn đã nhận định rõ tương lai bản thân, “Nhưng giờ là quá sớm. Vất vả đối phó xong EF, ít nhất tôi cũng phải ở đây chơi đùa đủ năm năm.”

Kiều Dĩ Hàng hiển nhiên không dám gật bừa: “Lúc trẻ không nỗ lực, về già sẽ tiếc nuối.”

“Yên tâm, trước ba mươi tuổi tôi vẫn tính là trẻ mà.”

Kiều Dĩ Hàng len lén tính đến khi hắn ba mươi tuổi mình bao nhiêu tuổi.

“Được rồi, tôi cũng có chuyện muốn nói.” Trương Tri nói, “Vừa rồi Suất suất suất gọi điện hẹn chúng ta đi ăn.”

"Chúng ta?" Kiều Dĩ Hàng nghi hoặc.

"Đúng thế. Chúng ta. Chiến Hồn cùng Tiểu Thuyền."

Kiều Dĩ Hàng cảm thấy đau đầu: "Cần tôi gọi Tiểu Chu phối hợp không?" Dù bọn họ đã ít vào game nhưng Trương Tri tựa hồ vẫn liên lạc với Suất suất suất, vậy nên Suất suất suất biết bọn họ thành đôi — chỉ là không biết Tiểu Thuyền không phải Tiểu Chu.

"Không cần." Trương Tri đáp, "Tôi quyết định nói thật."

Kiều Dĩ Hàng mở to mắt nhìn hắn."

"Vì hắn vừa thẳng thắn nói ra một chuyện." Vẻ mặt Trương Tri có chút cổ quái.

"Chuyện gì?"

Trương Tri hướng hắn ngoắc ngoắc tay.

Kiều Dĩ Hàng nghiêng người về trước.

Trương Tri lập tức nhào lên, ôm cổ hắn, mạnh mẽ hôn xuống.

Trò này Kiều Dĩ Hàng tập mãi đã thành quen. Trên cơ bản, ngay lúc ánh mắt Trương Tri lóe sáng hắn đã đoán được sẽ phát sinh những gì nên rất phối hợp nhắm mắt lại, tùy ý Trương Tri hôn sâu.

Trương Tri dùng đầu lưỡi liếm qua mọi chỗ trong miệng hắn mới luyến tiếc buông tay: "Hắn và hòa thượng thành một đôi rồi."

Kiều Dĩ Hàng chút nữa cắn phải lưỡi: "Hòa thượng nào?"

"Người anh biết đó." Trương Tri cướp lời trước khi hắn kịp nói, "Đừng nói là anh quen rất nhiều hòa thượng."

"Nếu là người chúng ta đều quen thì chỉ có một."

"Anh còn quen hòa thượng nào mà tôi không biết sao?" Trương Tri nheo mắt, lộ ra vẻ uy hiếp.

Kiều Dĩ Hàng: "Cậu không cảm thấy chủ đề đang ngày càng lệch xa quỹ đạo sao?"

"Nói chuyện với nhau đi chệch đường không sao, cuộc sống không lệch là được." Trương Tri nghĩ chút rồi nói, "Bận rộn thế nào chúng ta cũng nên sắp xếp một chuyến đi Mỹ đăng ký kết hôn."

"Kết hôn cũng chỉ là hình thức mà thôi, một loại cam kết, sớm hay muộn, có hay không cũng không quá quan trọng." Từ sau Kiều Dĩ Hàng nhận được danh hiệu Kim Hoa Ảnh Đế, giá trị lập tức bay lên gấp trăm lần, đừng nói là cuối năm nay, ngay cả lịch làm việc sang năm cũng đã kín.

Trương Tri trầm giọng: "Vậy anh cảm thấy thế nào đảm bảo nhất?"

Không biết có phải bản thân từng trải hơn, phân tích vấn đề tỉnh táo, thành thục hơn hay sao mà rõ ràng người ít tuổi hơn là Trương Tri, hắn hẳn mới là người lo lắng bản thân bị vứt bỏ mới đúng, nhưng mỗi khi nhắc tới vấn đề này, phản ứng của Trương Tri luôn lớn hơn hắn nhiều. Có lần Trương Tri uống say mới lơ mơ nói ra vấn đề, vì cha mẹ nên Trương Tri luôn cảm giác bất an hơn nữa trong hai người, cũng là Trương Tri bày tỏ trước nên luôn cảm thấy tình cảm của Kiều Dĩ Hàng không sâu bằng nên luôn canh cánh chuyện này trong lòng.

Kiều Dĩ Hàng biết những lúc như thế này, người lời ngon tiếng ngọt, nói cái gì cũng vô ích nên rất nhanh hồi đáp: "Tôi cũng yêu cậu." May mà mấy câu như thế này đóng phim lúc nào cũng phải nói, nói mãi rồi cũng không thấy nổi da gà hay ngượng miệng.

Trương Tri vẫn không hài lòng: "Tôi cảm thấy anh như đang đọc lời thoại ấy."

"Cho thấy rõ rất chân thành." Hắn sợ tiếp tục dây dưa trên đề tài này, vội đánh lạc hướng, "Cậu nói Suất suất suất cùng hòa thượng thành một đôi? Sao lại có chuyện này? Bọn họ chẳng phải cũng bỏ game rồi sao?"

"Bọn họ lập nick mới rồi, ID cũ không dùng nữa. Lúc trước sợ chúng ta kỳ thị đồng tính nên mới không nói gì."

“Vậy bây giờ…” Kiều Dĩ Hàng khẩn trương nhìn hắn.

“Tôi cũng không nói ra. Chỉ là đột nhiên Suất suất suất nghĩ thông rồi.” Trương Tri thực ra có thể hiểu tâm tình Suất suất suất. Bọn họ quen nhau cũng lâu nhưng thời gian tiếp xúc trong thực tế không nhiều. Hơn nữa sau khi mọi người bỏ game, liên lạc cơ bản dựa trên tin nhắn. trong tình huống này, nếu như hắn không ủng hộ cũng chẳng tạo thành hậu quả xấu. Ngược lại nếu hắn ủng hộ bọn họ còn có thể trở thành động lực cho họ tiến tới. Kỳ thật lúc mới phát hiện bản thân thích Kiều Dĩ Hàng, hắn cũng từng nghĩ tâm sự với Suất suất suất nhưng sau lại có sự ủng hộ của Trương Thức Khiêm, ý nghĩ này liền biến mất.

Kiều Dĩ Hàng: “Thủy Tiên hòa thượng hình như bị trộm ID đúng không? Lúc trước dùng ID hắn là ai?”

“Tò mò thế thì giữ lại để tối nay hỏi.” Trương tri mỉm cười, “Tôi gọi cho Tiểu Chu xác nhận lích trình của anh rồi, tối nay không có việc.”

“Sao không nghĩ tới tôi có lịch cho việc khác?” Kiều Dĩ Hàng nhướn mày.

Trương Tri mập mờ cười: “Vì tôi cũng xem lại lịch làm việc. Xác định trước giờ ngủ chúng ta không có việc gì cả.”

.

143. Chương 143: Phiên Ngoại: Tụ Hội (hạ)

Bốn người đặt phòng tại một nhà hàng bình thường trong thành phố. Nơi quá nổi tiếng dễ gặp người quen cùng đám phóng viên bám theo — dù bọn họ không để ý nhưng không muốn khiến Suất suất suất cùng Thủy Tiên hòa thượng phiền toái.

Trương Tri cùng Kiều Dĩ Hàng tới trước, thuận tiện gọi luôn đồ ăn, chậm rãi ăn đậu phộng đợi người.

Lúc Suất Chinh cùng Hồ Long Uy tới, bọn họ đang bóc vỏ lạc.

“Đói đến thế sao¿‘ Suất Chinh trêu ghẹo xong mới phát hiện hai người ở đây khác với mình tưởng tượng đến 50%, “Vị này là…“

“Kiều Dĩ Hàng¿‘ Hồ Long Uy giật mình kêu lên.

Trương Tri sớm đã nghĩ tới phản ứng của bọn họ, bình tĩnh phất tay: “Đóng cửa vào rồi nói.“

Hồ Long Uy trở tay đóng cửa rồi mở to hai mắt nhìn từ Kiều Dĩ Hàng qua Trương Tri.

Suất Chinh cũng quan sát nhưng vẻ mặt vẫn bình tĩnh.

“Muốn ta giới thiệu không¿‘ Trương Tri đưa tay về phía Kiều Dĩ Hàng.

Hồ Long Uy: A, ta nhớ rồi. Tam Suất nói qua, ngươi là tổng giám đốc công ty đĩa nhạc, vậy nên quen biết rất…” Hắn đột nhiên dừng lại, trên mặt lại lộ ra vẻ khó hiểu, “Nhưng hắn tới đây làm gì?”

Suất Chinh đá đá chân hắn, cười: “Kiều Dĩ Hàng trước kia cũng chơi Đùa nháo giang hồ, đến đây cùng nhau cũng bình thường.”

Trương Tri tựa hồ không muốn công bố đáp án, thản nhiên chuyển đề tài: “Thật lâu không vào game nữa, không biết Hàng Thiên Các thế nào rồi.”

Nghe đến tin liên quan đến fan mình, Kiều Dĩ Hàng len lén vểnh tai nghe.

Suất Chinh: “Vẫn còn nhưng cũng suy sụp rồi.”

Hồ Long Uy: “Bầy giờ trong game danh tiếng nhất là Mộ Dung thế gia, Thiên Đạo cùng nay không bằng xưa.”

Dù sao Trương Tri cũng từng là phó hội trưởng Thiên Đạo Hữu Thường, bỏ vào đó không ít tâm huyết, nghe tin nó suy sút cũng khó tránh trong lòng tiếc hận cùng buồn bực.

Hồ Long Uy: "Nghe đâu là do một người phụ nữ. Ôi! Thực chẳng đáng!"

Suất Chinh bóc một củ lạc, đặt vào đĩa hắn, vờ như vô ý hỏi: "Không biết Kiều Kiều Mẫn của ngươi gần đây thế nào rồi."

Hồ Long Uy ăn lạc thiếu chút nữa cắn phải ngón tay, u oán nhìn hắn: "Lâu như vậy rồi sao vẫn còn nhắc lại?"

Suất Chinh cười không nói gì.

Hồ Long Uy thấp giọng: "Ta đã đưa ID của Thủy Tiên hòa thượng cho nàng, cũng xóa sạch tất cả ảnh chụp, sạch sẽ hết rồi còn gì."

"Nhưng ta lại thấy trong USB còn một tấm."

"… Chắc là quên chưa xóa."

"Không phải nghĩ muốn phục hồi lại?"

"Đương nhiên không phải."

"Vậy thì tốt, ta đã thay ngươi xóa." Suất Chinh vỗ vỗ vai hắn, "Ngươi cũng biết giờ virus rất mau đổi mới, không chừng ẩn núp trong file ảnh đấy."

"…" Nếu thực có virus ở đó, còn cần đợi hắn xóa sạch USB sao? Hồ Long Uy ăn xong lạc, tiếp tục dùng ánh mắt u oán nhìn hắn.

Suất Chinh làm như không thấy, quay sang Trương Tri: "Đúng rồi, sao không gọi Tiểu Thuyền tới? Từ lần trước gặp đến giờ vẫn không liên hệ. Cũng không biết ông chủ chỗ nàng thế nào rồi."

"Khụ khụ." Kiều Dĩ Hàng che miệng ho khan.

Trương Tri tự tiếu phi tiếu nhìn hắn.

Suất Chinh nhìn hai người bọn họ, đầu tiên không hiểu gì, sau đó giác ngộ, trong mắt khó giấu kinh ngạc.

Hồ Long Uy còn chưa nhận thức được tình hình, ở bên cạnh hát đệm: "Tiệc cưới lần trước bao nhiều người đến, không có cơ hội trò chuyện. Chẳng phải nàng cũng ở A thị sao? Chẳng bằng gọi tới đây gặp mặt."

Kiều Dĩ Hàng nhìn Trương Tri.

Trương Tri nhướn mày.

"Kỳ thật, ách," Kiều Dĩ Hàng liếm liếm môi, "Nàng đã tới."

"Đang đi tới đây sao?" Hồ Long Uy hưng phấn hỏi.

Suất Chinh có vài phần mê muội, dường như nghi ngờ suy nghĩ lúc nãy của chính mình.

Kiều Dĩ Hàng: "Ý của ta là nàng đã ở đây."

Hồ Long Uy xoa xoa tay đứng lên: "Ta đây đi đón nàng."

"Không phải, nàng đã ở trong phòng này rồi." Kiều Dĩ Hàng nhắc lại lần nữa.

Hồ Long Uy đảo mắt khắp gian phòng lục soát, lập tức cứng đờ, run run nói: "Buổi tối, muộn thế này, đừng nói đến chuyện kia, có vẻ tốt."

Kiều Dĩ Hàng: "…"

Trương Tri nén cười. Dù lúc đầu chuyện tình hắn hiểu tất cả nhưng có thể thấy Kiều Dĩ Hàng quẫn bách thế này, trong lòng vô cùng vui vẻ.

Suất Chinh kéo tay Hồ Long Uy, làm hắn ngồi xuống: "Ta nghĩ, ngươi nghĩ sai hướng rồi."

Hồ Long Uy vẫn đảo mắt bốn phía: "Tình huống này, không khí này, ngươi nghĩ giải thích thế nào?"

Suất Chinh thở dài: "Ngươi không biết trên đời này tồn tại danh từ gọi là gay sao?"

"… Ngươi muốn đi du lịch Thái Lan sao?" Lực chú ý của Hồ Long Uy vừa chuyển, tâm lý đã ngo ngoe di chuyển. Nghe nói gay ở Thái Lan rất xinh đẹp, thực khiến người ta muốn đến du lịch.

Nhìn Suất Chinh, Trương Tri đồng tình: "Ta cuối cùng cũng hiểu tinh thần ngươi lao lực quá mức là do đâu rồi."

Kiều Dĩ Hàng dứt khoát nói rõ: "Ta chính là Tiểu Thuyền."

Suất Chinh đã đoán trước được cho nên không phản ứng gì lớn nhưng Hồ Long Uy lập tực trợn tròn mắt, hồi lâu mới thốt lên được: "Sao ngươi phải phẫu thuật thẩm mỹ thành Kiều Dĩ Hàng?"

"Phụt!" Trương Tri cười bò lăn ra bàn.

Suất Chinh bất đắc dĩ giải thích: "Hắn là Kiều Dĩ Hàng nhưng cũng là Tiểu Thuyền."

Hồ Long Uy nhìn nhìn Kiều Dĩ Hàng, lại nhìn nhìn Suất Chinh, kịch liệt phản đối: "Không đúng. Lần trước ta đã gặp qua Tiểu Thuyền, không giống thế này."

Kiều Dĩ Hàng nuốt mước bọt thông cổ: "Nàng là trợ lý của ta, Tiểu Chu."

"Đúng thế, ta biết người lần trước là Tiểu Thuyền a." Đầu óc Hồ Long Uy đi vào ngõ cụt, không cách nào chui ra nổi.

Kiều Dĩ Hàng bất đắc dĩ, nhìn Suất Chinh lắc đầu.

(thực không hiểu đầu óc Thủy Tiên hòa thượng vận hành thế nào mà có thể đi xa đến vậy =)))

Suất Chinh dùng sức kéo Hồ Long Uy nhìn thẳng mình, gằn từng chữ: "Vứt tất cả ý nghĩ trong đầu ngươi đi, nghe ta nói này."

Hồ Long Uy chần chừ rồi gật gật đầu.

"Kiều Dĩ Hàng chính là Tiểu Thuyền trong game, lần trước chúng ta thấy là trợ lý của hắn, dùng để che giấu. Tiểu Thuyền chúng ta nói chuyện từ trước đến giờ chính là Kiều Dĩ Hàng!"

Hồ Long Uy trố mắt đứng nhìn.

Suất Chinh vỗ vỗ mặt hắn: "Tốt lắm, đã hiểu rồi."

Hồ Long Uy đột nhiên nhảy dựng lên, chỉ vào Kiều Dĩ Hàng lắp bắp nói: "Làm cách nào chứng minh ngươi là Tiểu Thuyền?"

Kiều Dĩ Hàng chậm rãi nói: "Còn nhớ rõ lúc đầu ngươi từng nói với ta…"

Trương Tri cùng Suất Chinh đều vảnh tai lên nghe.

"Nếu chúng ta kết hôn sẽ bưng nước rửa chân cho ta."

Hồ Long Uy tắt tiếng.

Vẻ mặt Trương Tri và Suất Chinh có điểm vi diệu.

"Đánh quái cho ta."

Hồ Long Uy im lặng ngồi xuống.

Kiều Dĩ Hàng tươi cười: "Cung cấp hồng lam dược vô hạn."

Vẻ mặt Trương Tri cùng Suất Chinh phi thường vi diệu.

Suất Chinh vỗ vai Hồ Long Uy: "Sao đến lượt ta thì không còn đãi ngộ như thế rồi đây?" Hắn dù đang cười nhưng trong mắt một điểm ý cười cũng không có.

Trương Tri híp mắt đánh giá Kiều Dĩ Hàng: "Anh nhớ thực rõ ràng."

Kiều Dĩ Hàng: "Đây là liên quan đến trí thông minh chứ không liên quan tới mặt tình cảm."

Hồ Long Uy xấu hổ hồi lâu mới ngẩng đầu: "Lúc nào thức ăn lên nhỉ?"

Trương Tri cùng Kiều Dĩ Hàng sửng sốt.

Hồ Long Uy ôm bụng: "Ta đợi lâu quá rồi."

Trương Tri đứng dậy đi giục đem thức ăn lên.

Suất Chinh ghé vào bên tai Hồ Long Uy nhỏ giọng: "Ừm. Chúng ta sẽ dành thời gian nói tiếp đề tài vừa nãy sau."

Hồ Long Uy: "…"

Cả bữa ăn, Trương Tri cùng Suất Chinh nói chuyện vui vẻ mà Kiều Dĩ Hàng vẫn chìm trong ánh mắt u oán của Hồ Long Uy.

Cơm nước xong, Suất Chinh đề nghị tới hát karaoke.

Vì tháng sau phải tổ chức concert nên Kiều Dĩ Hàng chỉ có thể cổ vũ.

Hồ Long Uy cảm thấy áp lực khi phải hát trước mặt ca sĩ chuyên nghiệp, cũng gia nhập đội cổ vũ.

Còn lại Trương Tri cùng Suất Chinh liếc nhìn nhau, thấy không thể nhìn nhau hát tình ca, đành bỏ qua karaoke, nghĩ tiết mục khác.

Cuối cùng Hồ Long Uy đề nghị đi đánh mạt chược.

Bốn người vừa vào phòng, nhìn nhau rồi ăn ý lựa chọn vị trí theo thứ tự: Trương Tri, Suất Chinh, Kiều Dĩ Hàng, Hồ Long Uy.

Kiều Dĩ Hàng chia xong bài, Trương Tri làm nhà cái, rất nhanh tiến hành chiến đấu.

Một ván đánh xong, Trương Tri cùng Suất Chinh im lặng nhìn người của mình.

Hồ Long Uy vội ho một tiếng: "Lần đầu đánh mạt chược, xin chỉ giáo nhiều hơn."

Suất Chinh: "Người không biết chơi mạt chược nhưng lại đề nghị đánh mạt chược, ta cảm thấy ngươi rất dũng cảm và có tinh thần học hỏi."

Hồ Long Uy: "Trừ không biết hồ* thế nào, cái khác ta đều biết."

*Giống kiểu góp thành bộ để ù trong tá lả.

Suất Chinh: "Nhưng làm những cái khác đều là để hồ!"

Hồ Long Uy câm nín rồi.

Hết người này phát tác đến người kia phát tác.

Trương Tri: "Ngươi có nhiều đối tử như vậy sao không lấy đôi nào?"

Kiều Dĩ Hàng: "Không thấy."

"Đó là vì ngươi chỉ nhìn bài bản thân thôi." Mấy giáo viên tiếng Trung của hắn đều coi mạt chược như hồn dân tộc mà dạy hắn nên dù lớn lên ở Mỹ hắn rất thạo chơi mạt chược.

Kiều Dĩ Hàng kinh ngạc: "Đánh mạt chược còn có thể nhìn bài người khác sao?"

Trương Tri: "…"

Vì đối phương quá kém, Trương Tri cùng Suất Chinh đành bắt đầu công cuộc dạy dỗ.

"Nhất Điều! Có lấy không?" Trương Tri cầm bài chậm rãi đặt lên bàn.

Kiều Dĩ Hàng lắc đầu: "Ta cần Vạn Tử."

Trương Tri quăng cho hắn ánh mắt hiểu rồi.

Suất Chinh đánh ra Đông Phong: "Đây là đôi Đông Phong! Có nhớ phải lấy." Hắn cũng nhìn đối diện.

Hồ Long Uy thành thật: "Ta chỉ có hai Nam Phong."

Vì thế vòng tiếp theo, Nam Phong xuất hiện.

…

La hét suốt một buổi tối, Trương Tri cùng Suất Chinh thắng gần nửa tiền cược.

Kiều Dĩ Hàng cùng Hồ Long Uy trong tình huống chiếm nhiều ưu thế, đấu đá lung tung mà thua rất nhiều.

Suất Chinh bùi ngùi: "Lần đầu tiên phát hiện muốn để người khác thắng tiền khó đến vậy."

Trương Tri: "Ta cũng hiểu. Cuối cùng cũng biết tại sao nhiều người cần nhét vàng thỏi vào bánh trung thu mà hối lộ. Vì đó cũng là một nghệ thuật."

Hai người nhìn nhau cười, rất có ý tri kỷ gặp nhau.

Kiều Dĩ Hàng cũng Hồ Long Uy giả câm giả điếc ngồi bên cạnh, một người ăn hoa quả, một người ngẩn người.

Từ đó về sau, bọn họ thường xuyên gặp mặt, ăn cơm, chơi bóng, đi hát… nhưng tuyệt không đụng đến bàn mạt chược lần nào nữa.

Hồ Long Uy trong game lập ra bang phái "Ăn chơi hưởng thụ", trừ hội trưởng Bách Luyện Cương cùng phó hội Nhiễu Chỉ Nhu, hội viên có Chiến Hồn Vô Cực, Tiểu Thuyền, Đại Dương, Cự Linh Thần… Không danh tiếng gì nhưng coi như là nhà.

Sau server bị xác nhập nhưng "Ăn chơi hưởng thụ" vẫn không giải tán, tiếp tục hoạt động….

144. Chương 144: Phiên Ngoại: Đoàn Viên

Ánh mặt trời chói chang chiếu lên tấm biển đề bốn chữ rồng bay phượng múa đỏ au "Đại hội võ lâm" càng làm phát ra khí thế giang hồ.

Trên đài, một đám võ lâm nhân sĩ đang đánh chém lẫn nhau.

Đột nhiên, một bóng áo trắng từ trên trời giáng xuống,

Chỉ thấy đám nhân sĩ võ lâm như bị cuồng phong quét qua, đồng loạt ngã rạp trên đất.

Người áo trắng thu hồi cây quạt, cười.

Đúng là một thanh niên anh tuấn phi phàm.

Một nam tử gõ chiêng, cao giọng tuyên bố: "Quán quân đại hội võ lâm lần này chính là vị công tử này."

Sau đó chuyển cảnh.

Nam tử kia lôi ra một hộp thuốc bổ, cung kính dâng lên: "Kiều công tử. Đây là phần thưởng của ngài."

Đôi mắt người thanh niên sáng lên, nhận lấy hộp thuốc, thỏa mãn cười: "Quả nhiên là Thiên Sơn Tuyết Liên hoàn! Có nó, thêm bao nhiêu đối thủ cũng không sợ¡'

….

Trương Phục Huân sắc mặt xanh mét, hắng giọng nhìn ý bảo Tương Tu Văn tắt quảng cáo đi.

Nếu không phải hôm qua La Định Âu gọi điện cho hắn thì hắn còn không biết con mình lại lén lút đi đóng quảng cáo.

Hắn nhấc điện thoại nội bộ lên: "Gọi Trương Tri lên đây¡'

“Hắn đã ra ngoài gặp khách hàng.“ Thanh âm tao nhã của Tương Tu Văn truyền ra từ điện thoại giống như nước giập tắt cơn tức của Trương Phục Huân.

“Lại ra ngoài gặp khách¿‘ Trương Tri đã bị hắn ép buộc điều đến bộ tiêu thụ của tổng công ty, “Hắn tìm được bao nhiêu khách hàng rồi¿‘

Tương Tu Văn: “Hai người.“

“Dạng khách nào vậy¿‘ Trương Phục Huân cảm thấy hứng thú. Xem ra Trương Tri oán giận thì oán giận nhưng vẫn rất nỗ lực công tác.

“Khách hàng tiềm năng.“

“Sẽ không phải fan của Kiều Dĩ Hàng chứ¿‘ Cơn tức vừa được đè xuống lại bắt đầu trồi lên.

“Không phải fan.“ Tương Tu Văn dừng một chút, “Là cha mẹ.“

Trương Phục Huân kinh hãi: “Cha mẹ của Kiều Dĩ Hàng tới¿‘

“Đúng thế.“

“Sao ngươi không nói sớm.“

Tương Tu Văn hiển nhiên là sửng sốt nhưng rất nhanh phản ứng, “Là sơ suất của tôi.“

“Bỏ đi.“ Trương Phục Huân lo lắng chuyện khác, rất nhanh dập máy, bấm số của Trương Tri.

Chuông reo một hồi mới có người nhấc máy.

Không đợi Trương Tri mở miệng, Trương Phụ Huân đã hùng hổ hỏi: “Ngươi đang ở đâu.“

“Trong thành phố.“

“…Ta đang hỏi vị trí cụ thể¡‘

“Nhà hàng.“

Trương Phụ Huân cả giận: “Ngươi đang nghĩ cái gì thế?! Ban ngày ban mặt mà đi đặt phòng ở nhà hàng?¡‘

Trương Tri cổ quái nói: “Vấn đề trước tiên hắn phải hỏi ngươi mới đúng. Ta chỉ là tới đón nhạc phụ nhạc mẫu đi ăn.“

“Nhạc phụ nhạc mẫu? Hừ, xung hô thật thân thiết¡‘ Trương Phục Huân quyết định không đề cập tới chuyện này, “Gần đây ngươi có đóng quảng cáo đúng không¿‘

“Khách mời.“

“Ai cho phép?¡‘

“Đạo diễn.“ Giao thủ với Trương Phục Huân, Trương Tri dần dần hiểu rõ tính cách cha hắn. Nói chung, địch bất động ta bất động, địch xung động ta tùy tình hình mà động, địch điên cuồng lộn xộn ta tìm một sơn động — đảm bảo không xung đột chính diện được.

Trương Phục Huân giận đến mức muốn đập bàn, “Công việc hiện tại không tốt sao? Chạy đi đóng… mấy thứ không đứng đắn này?¡‘

“Không phải công việc không tốt,“ Oán hận của Trương Tri bùng nổ, “Là tiền lương rất bạc đãi.“ Tiền lương của hắn và Kiều Dĩ Hàng vốn đã có chênh lệch, đến khi bị điều đến tổng công ty, tiền lương từ hơn một vạn tụt xuống còn có vài ngàn! Áp lực tâm lý càng thêm lớn.

“Tiền lương bộ tiêu thụ dựa vào công trạng! Ngươi cố làm tốt thì lương tự nhiên nhiều.“ Trương Phục Huân thất vọng rống lên.

Trương Tri thản nhiên đáp: “Mọi con đường đều dẫn đến La Mã.“

“Ngươi không đóng quảng cáo không được sao¿‘ Trương Phục Huân trầm giọng. Trước đây dù hắn có ghét Kiều Dĩ Hàng nhưng cũng không ra tay hãm hại nhưng giờ hắn không ngại ra tay với con trai mình.

“Lão bà kiếm tiền hơn mình gấp trăm lần, nam nhân nào chẳng khó chịu¡‘

“…“ Cơn tức của Trương Phục Huân đột nhiên dừng lại, “Lão bà¿‘

“Con của nhạc phụ nhạc mẫu không phải là lão bà sao¿‘

“Hóa ra các ngươi…Ngươi mới là…“ Trương Phục Huân nói năng hơi lộn xộn.

Trương Tri mạc danh kỳ diệu hỏi lại: “Cái gì¿‘

“Không có gì. Cố gắng nỗ lực.“ Trương Phục Huân dập máy, khóe miệng không tự chủ được mà nhếch lên, lẩm bẩm, “Hóa ra con ta không phải là… Kiều Dĩ Hàng mới là…“

Rầm.

Hắn đột nhiên căm giận đập bàn, tự phỉ nhổ: “Thế thì có gì mà đắc ý¡‘

***

Nỗ lực? Nỗ lực cái gì?

Trương Tri nhìn di động không hiểu sao.

“Tiểu Trương, nếu cháu có việc thì cứ đi đi. Chúng ta tự mình đi tham quan cũng được.“ Kiều mẫu cùng Kiều phụ mỉm cười nhìn hắn.

“Không sao.“ Trương Tri nhét di động vào túi quần, “Chúng ta đi ăn thôi.“

Kiều mẫu cùng Kiều phụ liếc nhìn nhau. Kiều mẫu mở miệng: “Chúng ta về đây lâu vậy còn chưa gặp mặt ông thông gia. Cháu xem có khi nào an bài một chút¿‘

Trương Tri ngẩn người, do dự một lúc, gật đầu đáp: “Vâng.“

Kiều mẫu nhìn ra lo ngại của hắn, lại cười nói: “Lần này chúng ta về nước không lâu, nếu ông thông gia không có thời gian thì thôi để lần sau cũng được.“

Đối với đứa trẻ kém con mình năm tuổi này, nàng vừa nhìn đã thấy thích. Lúc mới biết tuổi hắn, nàng cùng Kiều phụ còn hơi lo lắng, sợ tuổi hắn còn chưa trưởng thành, chưa xác định rõ, đến lúc nào đó sẽ lui bước. Nàng biết con mình đối lần này nghiêm túc đến mức nào, nàng sợ lúc đó con mình không thể chịu đựng nổi.

Nhưng qua vài ngày tiếp xúc, bọn họ phải thay đổi suy nghĩ. Rõ ràng nhỏ tuổi như vậy nhưng tâm tư cùng biểu hiện so với người ba mươi tuổi có khi còn ổn trọng hơn nhiều. Đây rõ ràng là do ảnh hưởng của chuyện gia đình lúc còn nhỏ nhưng về phương diện khác, bọn họ cũng nhìn ra được tính cách đứa trẻ này rất yên ổn và kiên quyết, đã nhận định thứ gì sẽ không vì thời gian và hoàn cảnh mà thay đổi.

Chính vì vậy, bọn họ mới nghĩ đến việc nên cùng nhà thông gia gặp mặt một lần thể hiện sự nghiêm túc và lịch sự.

Tâm Trương Tri ấm áp.

Hắn cảm nhận được, cha mẹ Kiều Dĩ Hàng không phải vì chuyện của hắn với Kiều Dĩ Hàng mà miễn cưỡng chấp nhận mà là thực lòng thích hắn. Cảm giác ấm áp này ngoài mẹ đẻ ra hắn chưa bao giờ cảm nhận được. Vậy nên hắn nói không chút nghĩ ngợi: “Không sao, hôm nay cha cháu cũng không có việc gì.“

“Vậy là tốt rồi.“ Kiều mẫu suy nghĩ một chút, “Gọi điện cho Dĩ Hàng, kêu nó đóng phim xong thì đến.“

“Vâng.“

Cam đoan xong, Trương Tri mới phát hiện đại sự không ổn.

Thứ nhất, hắn không chắc chắn Trương Phục Huân có việc gì hay không. Thứ hai là dù không có việc nhưng chắc gì cha hắn đã chịu đến. Cuối cùng là dù có đến cũng chưa chắc có thái độ hòa hảo.

Nghĩ đến đây, Trương Tri bắt đầu thấy đau đầu, lập tức tìm một chỗ yên tĩnh đánh điện cầu cứu Trương Thức Khiêm.

Trương Thức Khiêm sau khi biết chuyện lập tức chia việc:

Liên lạc với Tương Tu Văn, sắp xếp lại lịch làm việc của Trương Phục Huân.

Liên lạc Trương phu nhân, cầu cứu trợ.

Trương Tri vốn tưởng hai việc này cũng khó làm được vì Tương Tu Văn cũng như Trương phu nhân đều có vẻ không thích hắn lắm nhưng gọi điện thoại xong mới phát hiện họ cũng không đến nỗi không hiểu tình người như hắn tưởng tượng.

Chí ít Tương Tu Văn và Trương phu nhân không nói gì mà đồng ý. Mặc dù vì bọn họ có toan tính bên trong nhưng Trương Tri vẫn hơi cảm động.

Tuy rằng không thể coi là nhà hàng tốt nhất nhưng tuyệt đối là nhà hàng đắt nhất, Trương Thức Khiêm đặt riêng gian phòng tên gọi "Đoàn viên".

Trương Tri và Kiều gia nhị lão đến trước, sau đó là Kiều Dĩ Hàng, vợ chồng Trương Thức Khiêm, Trương phu nhân.

Sáu người ngồi cùng một bàn, không có chuyện e dè như trong dự liệu.

Trương phu nhân dù không phải mẹ đẻ của Trương Tri nhưng biểu hiện toàn bộ có thể coi là đúng mực, cơ bản có thể dùng từ bình thản để miêu tả.

Kiều mẫu sớm đã biết gia cảnh của Trương Tri nên cũng không để bụng sự xa cách của nàng. Người nàng để ý hơn cả là Trương Phục Huân, vì nàng rõ, công việc cùng cuộc sống của Trương Tri cùng Kiều Dĩ Hàng rất nhiều thứ phải xem thái độ của hắn. Dù hắn coi như không nghe không hỏi nhưng người làm cha mẹ, luôn không khỏi lo lắng nhiều.

Trương Phục Huân tới muộn nhất.

Từ vẻ mặt hắn khi bước vào có thể thấy, đây cũng không phải hắn tự nguyện muốn tới.

"Ông thông gia à." Kiều mẫu cùng Kiều phụ cười cười chào hỏi, không lộ vẻ nịnh nọt mà rất chân thành.

Thân thể Trương Phục Huân có chút cứng đờ, rất nhanh đảo qua mọi người trong phòng.

Trương Tri khẩn trương nhìn hắn, hơi ngả người về trước lộ vẻ bất an.

Kiều Dĩ Hàng trông có vẻ khí định thần nhàn nhưng ánh mắt lại để lộ ra sự lo lắng trong lòng hắn.

Trương phu nhân ưu nhã đứng dậy, cười nói: "Sao mình đến muộn vậy?"

Trương Phục Huân chậm rãi đi tới ghế chủ tọa ngồi xuống: "Tắc đường."

Trương Thức Khiêm thấy bầu không khó có vẻ cứng nhắc, lập tức lấy thực đơn ra: "Cha có muốn gọi thêm món gì nữa không?"

Trương Phục Huân không thèm cầm: "Ngay cả đồ ăn cũng không biết gọi sao?"

Trương Thức Khiêm cười nói: "Ta đã gọi món móng giò kho mà ngài thích nhất, chỉ là không biết ba còn thích món gì khác nữa không thôi?"

Ánh mắt Trương Phục Huân như có như không phiêu hướng cha mẹ Kiều Dĩ Hàng, thản nhiên đáp: "Không có lễ phép gì cả. Thông, khụ, thông gia đường xa tới đây, hẳn phải gọi theo khẩu vị của họ chứ."

Dù hắn rất cố gắng che giấu hai từ thông gia này nhưng mọi người ở đây đều dựng thẳng lỗ tai, ngay cả từ khụ cũng không bỏ sót, huống chi hai chữ đọc nặng như vậy?

Lúc này vẻ mặt mọi người đều như vừa trút được gánh nặng.

Kiều mẫu lập tức mở máy phát thanh. Từ giới giải trí trong nước đương thời cho tới Holywood ở mỹ.

Trương Tri đối mấy thứ này vốn không hứng thú nhưng cũng ít nhiều chêm vào mấy câu. Nhiệt tình tiếp chuyện nhất đương nhiên là phu nhân Trương Thức Khiêm cùng Trương phu nhân. Ngoài ý muốn là Trương phu nhân dù không hứng thú với giải trí trong nước nhưng lại rất thích Holywood. Vừa nhắc tới diễn viên nam ở Holywood, vẻ mặt nàng dù không biến hóa nhưng mắt rõ ràng phát ra ánh nhìn nóng bỏng.

Kiều mẫu quan sát kỹ càng, lập tức đem tất cả tin tức thật giả truyền phát ra ngoài, quả nhiên chiếm được sự chú ý của tất cả nữ tính đương trường.

Trương Phục Huân cùng Kiều phụ ngồi cạnh nhau, không trao đổi gì, chỉ là thi thoảng chạm mắt, liền cụng một ly, thể hiện một loại thưởng thức rượu ăn ý.

Kiều Dĩ Hàng nghiêng đầu, nhẹ giọng nói vào tai Trương Tri: "Sao cậu lại làm được?"

"Làm cái gì?" Trương Tri tựa đầu dựa gần vào Kiều Dĩ Hàng, để cho môi hắn áp sát vành tai.

Kiều Dĩ Hàng cực nhanh vươn lưỡi liếm vành tai hắn mới lùi đầu lại: "Cha cậu."

"Hắn?" Trương Tri nhớ tới lúc nói mình đi tiếp cha mẹ vợ, Trương Phục Huân nói năng lộn xộn.

…Hắn là không phải vì thế?

Hắn nghĩ một lúc, quyết định đưa chuyện này vào loại không thể lý giải: "Tôi cũng không biết. Có thể những lời ca ca nói có tác dụng, hoặc có thể đột nhiên hắn thông suốt, quyết định làm theo gia huấn."

Kiều Dĩ Hàng nhìn cả bàn vui vẻ, ánh mắt có chút nóng lên, lập tức dùng tươi cười che giấu: "Tôi không nghĩ có thể chứng kiến cảnh tượng thế này."

Trương Tri ôn nhu nhìn hắn.

Kiều Dĩ Hàng: "Lúc quyết định bước lên con đường này, tôi thật sự chuẩn bị bị gia đình bạn bè xa lánh."

Trương Tri cầm lấy tay hắn, kéo tới để trên đùi mình, nhẹ nhàng vuốt ve: "Sẽ không gia đình bạn bè xa lánh."

Kiều Dĩ Hàng cũng nắm chặt tay hắn.

"Dù thế nào anh vẫn còn tôi." Trương Tri dùng ngữ điệu nhẹ nhàng vừa chân thành nói.

"Ngươi xem nhẹ cha mẹ đến vậy sao?" Kiều mẫu không hiểu lúc nào ngừng nói chuyện, bực mình trừng mắt Kiều Dĩ Hàng.

Kiều Dĩ Hàng cười khan: "Là ngài dạy ta mà. Thực hiện cách mạo hiểm nhất, ra được kết quả tốt nhất."

"Ta lại dạy ngươi câu nữa này." Kiều mẫu ngoắc ngoắc ngón tay.

Kiều Dĩ Hàng nghe lời thấu đến gần.

Kiều mẫu thấp giọng: "Ta nuôi ngươi lớn bằng chừng này cũng không phải nuôi không. Thế nên lúc còn chưa thu được lợi tức, sẽ không cho ngươi kiếm cớ trốn tránh nghe không."

Kiều Dĩ Hàng khẽ cười: "Mẫu thân đại nhân anh minh."

"Là khôn khéo mới đúng." Kiều mẫu đắc ý cười.

"Nhưng vừa rồi hình như là hai câu chứ không phải một."

"Lời nói của ta từ trước đến nay chỉ có dấu phẩy đứng giữa. Nếu ngươi phát hiện thừa câu, nhất định là học vận dụng dấu câu không đúng rồi." Kiều mẫu chọc chọc xương sườn hắn.

Kiều Dĩ Hàng vô thức co người.

Trương Tri cực kỳ hâm mộ nhìn bọn họ hồi lâu, đột nhiên quay đầu về phía Trương Phục Huân, vừa lúc chạm phải ánh nhìn chưa kịp thu hồi từ hắn.

"Cha." Trương Tri đột nhiên bưng chén rượu đứng lên.

Trương Phục Huân bình tĩnh nhìn hắn nhưng bàn tay gắt gao nắm lấy chén rượu bán đứng hắn.

"Ta kính ngươi." Trương Tri không đợi hắn phản ứng, ngửa đầu uống hết.

Trương Phục Huân giơ chén, trừng mắt nhìn hắn. "Kính cái gì?"

Trương Tri nghĩ một chút: "Có thể điều ta quay về EF được không?"

Bịch!

Trương Phục Huân nặng nề đặt chén rượu xuống bàn, lạnh lùng hỏi: "Ở công ty tổng có gì không tốt?"

"Tiền lương quá thấp." Trương Tri đàng hoàng trả lời.

"Sáu ngàn một tháng mà thấp à? Ngươi có biết thu nhập bình quân trong nước là bao nhiêu không?"

Kiều Dĩ Hàng thấy Trương Tri buồn bực, ôm vai hắn nói: "Chúng ta đi mở tài khoản chung là được."

Phịch!

Chén rượu bị Trương Phục Huân nện xuống mặt bàn.

Tất cả mọi người kinh ngạc nhìn hắn.

Trương Phục Huân nghiến răng nghiến lợi: "Mai ta chuyển nhượng một phần cổ phiếu cho ngươi."

Mắt Trương Tri sáng lên: "Đem đi bán?"

Trương Phục Huân tức giận tới mức chén rượu cũng không buồn nện nữa rồi.

Trương Thức Khiêm ho khan: "Thành cổ đông cuối năm sẽ được chia hoa hồng."

Trương Tri thất vọng: "Còn lâu nữa a."

Kiều mẫu đột nhiên mở miệng: "Được rồi, có thứ này cho các ngươi." Nàng liếc Kiều phụ một cái.

Kiều phụ lập tức lấy ra một chiếc hộp.

Kiều mẫu đón lấy hộp, đưa qua trước mặt Kiều Dĩ Hàng cùng Trương Tri. Mở ra, rành rành một đôi vòng tay long phượng. Nàng đeo một cái cho Kiều Dĩ Hàng, cái còn lại đeo cho Trương Tri, vui mừng nói: "Đây là vật gia truyền của Kiều gia. Đeo đôi vòng tay này sẽ làm vợ chồng cả đời."

…

Trương Phục Huân nheo mắt. Đừng tưởng hắn không chú ý, nàng đeo cho Trương Tri rõ ràng chính là chiếc vòng phượng nhỏ hơn!

Hắn bất thần mở miệng: "Mai ngươi đến phòng phát triển báo danh."

Trương Tri mờ mịt.

"Chỗ đó tiền lương khởi đầu là một vạn." Trương Phục Huân nói xong lại âm thầm nghĩ: có lẽ có thể sắp xếp nửa năm chia hoa hồng một lượt.

Trương Tri vui vẻ ra mặt.

Trương Thức Khiêm vỗ tay: "Nếu kết cục đại đoàn viên, vậy có thể bưng đồ ăn lên được không? Ta đói bụng quá!"

Trương phu nhân đau lòng nhìn hắn: "Còn không đi mau."

Trương Thức Khiêm lĩnh mệnh xuất môn.

Kiều Dĩ Hàng chợt cười cười.

Có lẽ quan hệ của mọi người có chút rắc rối phức tạp nhưng thân tình quan tâm là chân thật.

….

Tựa như tình yêu của bọn họ.Hoàn

Đọc và tải ebook truyện tại: http://truyenclub.com/vong-du-chi-dien-ki-nhat-luu